ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Clancy_Tom-Vysoka_hra_patriotu.PDB

PDB Name: Clancy_Tom-Vysoka_hra_patriotu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.10.2003
Modification Date: 20.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vysoká hra patriotů

Tom Clancy

(1) Slunný den v Londýně

Během půl hodiny mohl být dvakrát zabit. Vystoupil z taxíku několik bloků před místem, kam směřoval. Byl krásný, jasný den, slunce již stálo nízko na modré obloze. Jack Ryan měl za sebou celé hodiny prosezené v dřevěných židlích s rovnými opěradly a chtěl se trochu projít, aby si protáhl ztuhlé údy. Provoz na ulicích i na chodnících byl relativně mírný. To ho překvapovalo, ale těšil se na večerní rušnou dopravu. Tyto ulice zřejmě nezaložili s představou, že po nich budou jezdit automobily, byl přesvědčen, že odpolední chaos bude stát za pozornost. Jackův první dojem z Londýna byl, že je to město příjemné na procházky. Šel svým obvyklým rázným krokem, který se nezměnil od doby, kdy sloužil u námořnictva. Podvědomě si vyťukával takt hranou kufříku s laptopem o nohu. Za rohem provoz ustal a Ryan se rozhodl přejít ulici. Automaticky se podíval vlevo, vpravo, pak opět vlevo, jak to dělával od dětství, sešel z chodníku... a skoro ho porazil poschoďový červený autobus, který za ním se skřípěním brzd zastavil ve vzdálenosti necelých dvou stop.

"Promiňte, pane." Ryan se otočil a uviděl policistu v kompletní uniformě včetně přilby. "Prosím vás, buďte opatrný a přecházejte na vyhrazených místech. Dávejte pozor na značky na chodníku, které vás upozorňují, abyste se podíval vpravo nebo vlevo. Snažíme se, abychom ztratili co nejméně turistů při dopravních nehodách."

"Jak víte, že jsem turista?" Teď už by to mohl poznat podle Ryanova přízvuku.

Policista se trpělivě usmál. "Protože jste se díval nesprávným směrem, pane, a oblékáte se jako Američan. Prosím, buďte opatrný, pane. Dobrý den." Pak mu přátelsky pokynul a vzdaloval se.

Ryan uvažoval, co je tak nápadného na jeho zbrusu novém obleku, že ho na první pohled označuje jako Američana. Poučen kráčel k rohu. Písmena na asfaltu ho vyzývala: Dívejte se vpravo spolu se šipkou pro ty, kdož neumějí číst. Čekal, až se na semaforu objeví světlo, a dával bedlivě pozor, aby se zdržoval v nalinkovaných čarách. Jack si uvědomil, že musí dopravě věnovat zvýšenou pozornost, tím spíš, že si na pátek pronajal vůz. Anglie je jedním z posledních míst na světě, kde lidé jezdí na nesprávné straně silnice. Určitě mu bude trvat nějakou dobu, než si zvykne. Ale všechno ostatní dělají dost dobře, pomyslel si velkomyslně. Shrnul všeobecné poznatky z prvého dne svého výletu do Británie. Ryan byl zkušený pozorovatel, který dokáže vyvodit mnoho závěrů z několika pohledů. Šel do obchodního a bankovního centra. Lidé na chodníku byli lépe oblečení než jejich běžné americké protějšky, samozřejmě až na pankáče s naježenými oranžovými a fialovými vlasy. Tak se mu to aspoň jevilo. Architektura byla směsicí stylů od Oktaviana Augusta až po Miese van der Roha, ale většina budov vypadala staře a pohodlně. Tak vyhlížely budovy ve Washingtonu nebo Baltimoru, než je nahradili nepřetržitou řadou nových bezduchých skleněných krabic. Vzhled města se dobře rýmoval s dobrými způsoby, s nimiž se doposud setkal. Ryan zde trávil pracovní dovolenou, ale první dojmy mu napověděly, že to bude dovolená velmi příjemná.

Bylo tu však několik neladících postřehů. Zdálo se, že spousta lidí nosí deštníky. Než se Ryan vydal na průzkumnou výpravu, pozorně si vyslechl denní předpověď počasí. Dověděl se, že má být krásný den - ve skutečnosti mluvili o horkém dnu, třebaže teplota se pohybovala jenom blízko šedesátky Farenheita. Na tuto roční dobu byl den teplý, to jistě, ale horký? Jack uvažoval, zda tady znají indiánské léto. Pravděpodobně ne. Nač tedy ty deštníky? Copak lidé nevěří místní meteorologické službě? Nebo snad podle toho strážník poznal, že jsem Američan?

Jinou věcí, kterou měl předvídat, byl nadbytek vozů značky Rolls-Royce v ulicích. Za celý život jich viděl jenom hrstku, vozovky jimi rozhodně nebyly přeplněny, spíše se jich vyskytovalo docela málo. On sám jezdil v pět let starém voze VW Rabbit. Ryan se zastavil u kiosku, aby si koupil výtisk listu The Economist. Několik vteřin hledal v peněžence drobné, aby zaplatil trpělivému prodavači, který ho nepochybně hned odhadl jako Američana. Jak šel po ulici, listoval v časopise, místo aby dával pozor, kam jde. Najednou zjistil, že už je napůl u špatného bloku. Ryan se zastavil a v duchu si vyvolal obrázek místa, který si vtiskl do paměti před odchodem z hotelu. Třebaže si nedokázal pamatovat názvy ulic, měl fotografickou paměť pro mapy. Došel až na konec ulice, zahnul doleva, prošel dva bloky, pak to vzal doprava a už tu byl park svatého Jakuba. Podíval se na hodinky; byl na místě o patnáct minut dříve. Měl ještě sejít dolů z kopce kolem pomníku vévody z Yorku a přejít ulici u podélné klasické budovy z bílého mramoru.

Jinou příjemnou věcí, kterou ho Londýn překvapil, bylo množství zelených ploch. Park se mu zdál dost velký. Všiml si, že trávník tu pečlivě ošetřují. Celý podzim bylo asi teplo, což nebývá v této zeměpisné šířce obvyklé. Na stromech stále ještě bylo plno listí. Ale v parku bylo poměrně málo lidí. Je středa, pomyslel si a pokrčil rameny. Prostředek týdne, děti

jsou ve škole a je normální všední pracovní den. Čím dál tím lépe, pomyslel si. Záměrně přijel až po turistické sezóně. Ryan neměl rád davy. Tomu se také naučil u námořnictva.
"Tati!" Ryan prudce otočil hlavu a uviděl svou malou dcerušku, jak běží za stromem směrem k němu a jako obvykle se vůbec nedívá vpravo vlevo. Sally přiběhla a uštědřila svému velkému otci pořádný štulec. Cathy Ryanová se vlekla vzadu, neboť nikdy nestačila svému malému bílému tornádu. Jackova žena opravdu vypadala jako turistka. Na rameni měla zavěšenou pětatřicetimilimetrovou kameru Canon spolu s pouzdrem, které dohromady s kabelkou ještě zvětšovaly dojem ověšeného vánočního stromku.
"Jak to jde, Jacku?"
Ryan svou ženu políbil. Třeba tohle Britové na veřejnosti nedělají, pomyslel si. "Výborně, holčičko. Chovají se ke mně, jako by mi město patřilo. Poznámky už mám tady." Poklepal na laptop. "Nedostaly jste nic?"
Cathy se zasmála. "Obchody mne nezklamaly." Usmála se takovým způsobem, který mu naznačil, že se rozloučila s tou trochou peněz, kterou rezervovali na nákupy. "A pro Sally jsme dostaly něco vstkutku hezkého."
"Och?" Jack se sklonil, aby se podíval dceři přímo do očí. "Co to asi je?"
"Je to překvapení, tatínku." Holčička se kroutila a pochechtávala opravdu jako čtyřletá. Ukázala na park. "Tati, mají tu jezero s labutěmi a s pelikány. Jsou velcí a bílí." Sally si pelikány zamilovala.
"Uh-huh," poznamenal Ryan. Podíval se na ženu. "Udělalas pěkné obrázky?"
Cathy pohladila aparát. "Och, to ano. Londýn je pro focení jako stvořený, nebo bys byl raději, kdybychom strávily celý den nákupy?" Fotografování bylo jediným koníčkem Cathy Ryanové a skutečně fotografovat uměla.
"Ha!" Ryan se rozhlédl po ulici. Chodník tu byl načervenalý, nebyl černý, a ulice byla lemována stromy, které vypadaly jako břízy. The Mail, že? Nemohl si vzpomenout a nechtěl se ptát ženy, která byla v Londýně mnohokrát.
Buckinghamský palác byl rozlehlejší, než si představoval, ale zdálo se mu, že je to zarputilá budova, vzdálená tři sta yardů, skrytá za nějakým mramorovým pomníkem. Provoz tu byl poněkud větší a vozidla se pohybovala rychleji. "Jak to uděláme s večeří?"
"Zajedeme taxíkem do hotelu?" Podívala se na hodinky. "Nebo tam raději dojdeme pěšky."
"Slyšel jsem, že tam dobře vaří. Ale ještě je moc brzo. V těchhle nóbl restauracích čekají hosty kolem osmé nebo do deváté." Viděl, že další rolls-royce projíždí směrem k paláci. Těšil se na večeři, ale Sally tam nevezmou. Čtyřletá holčička a čtyřhvězdičkové restauranty nejdou dobře dohromady. Po jeho levici zaskřípěly brzdy. Uvažoval o tom, zda v hotelu mají dívky, které večer hlídají děti.
BUM!
Ryan nadskočil, když uslyšel výbuch ani ne třicet yardů vzdálený. Granát, napadlo mu. Vnímal syčivý let úlomků vzduchem a za okamžik uslyšel štěkot automatů. Otočil se a viděl, jak se rolls postavil napříč ulicí. Přední konec se zdál nižší, než by měl být, a cestu mu blokoval černý sedan. Na jeho pravém předním blatníku stál muž, střílel z pušky AK-47 na přední část rolls-royce a jiný muž běžel kolem levé zadní části auta.
K zemi! Ryan uchopil dceru za rameno a strhl ji k zemi za strom. Svou ženu prudce složil vedle ní. Za rollsem se neuspořádaně zastavilo asi tucet vozů ve vzdálenosti kolem padesátí stop a vytvořilo hradbu, která chránila jeho rodinu před střelbou. Provoz na vzdálenější straně blokoval sedan. Muž s kalašnikovem kropil rolls, seč byl.
"Čubčí syn!" Ryan vztyčil hlavu. Sotva mohl uvěřit tomu, co viděl. To je zatracená Irská republikánská armáda - chtějí někoho zabít. Ryan se malinko posunul doleva. Periferním viděním zachytil obličeje lidí na obou stranách ulice. Otáčeli se a civěli, v každé tváři černý kruh úst, která otevřel šok. To se opravdu děje! pomyslel si, přímo přede mnou, takhle to vypadá, přesně jako v nějakém gangsterském filmu z Chicaga. Dva parchanti vraždí. Právě tady. Právě teď. Právě tak.
"Čubčísyn!"
Ryan se posunul dále vlevo, chráněn stojícím autem. Kryt předním blatníkem viděl, že někdo stojí u levé zadní části rollse, jenom tam stojí a drží v ruce zbraň, jako by čekal, až někdo vyrazí ze dveří vedle řidiče. Hmota rollse chránila Ryana před mužem, který se krčil, aby lépe ovládal svou zbraň. K Ryanovi byl obrácen zády a nacházel se ve vzdálenosti asi padesáti stop. Nehýbal se a sledoval pouze dveře vedle řidiče. Stále Ryanovi ukazoval záda. Jack si nevzpomínal, že by učinil nějaké vědomé rozhodnutí.
Přesunul se rychle kolem stojícího auta, s hlavou skloněnou, držel se při zemi a zrychloval pohyb. Oči měl upřené na cíl - na určité místo na mužových zádech - přesně tak, jak ho tomu naučili na střední škole při tréninku ragby. Trvalo jenom několik vteřin, než se mu podařilo urazit onu vzdálenost. Vytrvale si přál, aby muž zůstal ještě okamžik bez hnutí. Ve vzdálenosti pěti stop Ryan snížil rameno a odrazil se oběma nohama. Jeho trenér by byl na něho určitě hrdý.
Útok z nechráněné strany překvapil střelce dokonale. Záda se mu prohnula jako luk a Ryan slyšel, jak mu praskají kosti. Uspokojivé bum mu naznačilo, že se hlava srazila s nárazníkem, když směřovala k chodníku. Ryan okamžitě povstal - vyčerpaný, ale plný adrenalinu - a skrčil se vedle něho. Zbraň vypadla muži z ruky a ležela vedle. Ryan ji sebral. Byl to typ, který doposud neznal.
Vypadal jako devítimili metrový makarov nebo něco podobného z vojenského arzenálu východního bloku. Spoušť byla vzadu a byl odjištěn. Pečlivě si připravil zbraň v pravé ruce - levice podle všeho byla vyřazena, ale Ryan si toho nevšímal. Pohlédl dolů na muže, kterého právě přemohl, a jednou ho střelil do boku. Pak zvedl zbraň do výše očí a pohyboval jí směrem k rohu zadní části rollse. Ještě víc se schoulil a vykukoval kolem hrany karosérie. Druhý střelec ležel na ulici a stále pálil na auto. V druhé ruce držel něco nevelkého. Ryan se zhluboka nadechl, vynořil se zpoza rollse a zamířil pistoli na mužovu hruď. Ten nejprve otočil hlavu, pak se ve vratké pozici obrátil a přesměroval hlaveň. Oba vystřelili ve stejném okamžiku. Ryan pocítil v levém rameni palčivou bolest a viděl, jak jeho kulka zasáhla muže do hrudi. Devítimilimetrová střela ho srazila dozadu, jako by dostal tvrdou ránu. Ryan sklonil po zpětném nárazu zbraň a spustil další palbu. Druhá střela zasáhla muže pod bradu a vybuchla v zátylku jako vlhký, růžový obláček. Jako loutka, u níž se přetrhly vodicí nitě, střelec padl na chodník a ani sebou neškubl. Ryan držel zbraň tak, aby mířila muži na hruď

do té doby, než uviděl, co se stalo s jeho hlavou.
"Och, Bože!" Vzedmutí adrenalinu pominulo tak rychle, jak ho přepadlo. Čas se zpomalil k normálu a Ryan náhle shledával, že se mu točí hlava a že nemůže popadnout dech. Ústa měl otevřená a lapal po vzduchu. Síla, která podpírala jeho tělo a umožňovala mu stát, zmizela. Cítil se slabý, na pokraji zhroucení. Černý sedan o několik yardů zacouval a rychle projel kolem něho. Se zvyšující se rychlostí se řítil vzhůru ulicí a zabočil doleva do postranní uličky. Ryanovi nenapadlo, aby si zapamatoval číslo. Úžasný shluk událostí ho úplně omámil. Doposud se v duchu nevyrovnal s tím, co se událo.
Ten, na kterého dvakrát vystřelil, byl jasně mrtvý, oči měl otevřené, jako by byl překvapen svým údělem. Kolem hlavy se mu rozlévala loužička krve, široká jednu stopu. Ryana ohromilo, když si uvědomil, že mrtvý drží v dlani levé ruky granát. Sklonil se, aby se přesvědčil, že pojistka je stále na svém místě. Pomalu, bolestivě se narovnával. Pak se podíval na rolls.
První granát roztrhal přední část na kusy. Přední kola stála našikmo a splasklé pneumatiky poklesly na asfaltku. Řidič byl mrtev. Další mrtvola přepadla přes přední sedadlo. Silné okenní sklo bylo roztříštěno na padrť. Řidičův obličej zmizel, zbyla z něho jenom červená houbovitá hmota. Na skleněné přepážce, dělící řidiče od míst pro cestující, se objevila rudá skvrna. Jack se plížil kolem vozu a díval se na zadní sedadla. Viděl tam muže ležícího tváří k zemi a pod ním růžek dámských šatů. Zaklepal pažbičkou pistole na sklo. Muž sebou zavrtěl a pak znehybněl. Alespoň byl naživu.
Ryan se podíval na ukořistěnou zbraň. Byla prázdná. Dýchal v trhaných záchvěvech. Nohy pod ním poklesávaly, ruce se mu křečovitě třásly, což vyvolávalo v poraněném rameni krátké, ostré záchvěvy intenzivní bolesti. Rozhlédl se a uviděl něco, co způsobilo, že na ni zapomněl.
Běžel k němu voják a několik yardů za ním policista. Hlídka z paláce, pomyslel si Jack. Voják ztratil vysoký čepec granátníků z medvědí kožešiny, ale držel automatickou pušku s ocelovým, půl stopy dlouhým bajonetem nasazeným na hlaveň. Ryan rychle uvažoval, zda je puška nabitá, a rozhodl se, že zjištění pravdy by mu mohlo přijít draho. Je to gardista, řekl si, voják z povolání, příslušník elitního pluku, který musel prokázat, že něco umí, než ho poslali do školy, kde z něho udělali natahovací hračku, na niž civějí turisti. Možná že je stejně dobrý jako příslušník námořní pěchoty. Jak se sem dostal tak rychle?
Pomalu a opatrně držel Ryan zbraň na délku paže. Stiskl uvolňovací knoflík u zásobníku a náboje se s rachotem vysypaly na ulici. Pak nastavil zbraň tak, aby se voják mohl přesvědčit, že je prázdná. Položil ji na dlažbu a odstoupil od ní. Pokusil se zvednout ruce, ale levicí nemohl pohnout. Gardista po celou dobu rychle běžel s hlavou nahoře, oči pátraly vlevo a vpravo, ale nikdy neopustily úplně Ryana. Zastavil se ve vzdálenosti deseti stop s puškou ve střelecké poloze a s bajonetem namířeným přímo na Jackovo hrdlo, jak to je předepsáno ve vojenské učebnici. Hruď se mu dmula, ale jeho obličej byl bezvýrazná maska. Policista ho nedostihl. Obličej mu zbrunátnél, jak křičel do malého vysílače.
"Pomalu, vojáku," řekl Ryan tak rozhodně, jak jen mohl. Nijak to však nepůsobilo. "Sundali jsme dva zločince. Já patřím k těm dobrým."
Gardistův obličej se ani trochu nezměnil. Ten chlapík byl stoprocentní profesionál. Ryan mohl slyšet, jak myslí - jak snadno by se zabodl bajonet do zad jeho cíle. Jack se nijak nemohl vyhnout tomuto prvnímu úderu.
"Tatíí, tatíí, tatíí!" Ryan otočil hlavu a uviděl svou holčičku, jak běží k němu kolem uvízlých aut. Čtyřleté děvčátko se zastavilo pár stop před ním, oči mělo rozšířené hrůzou. Pak popoběhlo, objalo oběma ručičkama otcovu nohu a vykřiklo na gardistu: "Neubližujte mému tatínkovi!"
Voják se díval v úžasu z otce na dceru. S rozpaženýma rukama se mnohem opatrněji blížila Cathy.
"Vojáku," řekla hlasem, v němž zaznínval profesionální rozkaz, "jsem lékařka. Ošetřím mu zranění. Dejte okamžitě pryč tu pušku!"
Policista uchopil gardistu za rameno a řekl něco, čemu Jack nerozuměl. Úhel pušky se okamžitě změnil a voják se nepatrně uvolnil. Ryan viděl, že na scénu vbíhá několik dalších policajtů a že přijíždí bílé auto s ječící sirénou. Situace, ať už byla jakákoliv, se pomalu dostávala pod kontrolu.
"Ty blázne." Cathy chladně prohlížela ránu. Na rameni nového Ryanova saka se vytvořila tmavá skvrna, která zbarvila šedivou vlnu do fialova. Teď se mu chvělo celé tělo. Sotva stál a Sally, která se mu pověsila na nohu, ho málem porazila. Cathy ho uchopila za pravou paži a jemně ho přinutila, aby se posadil na dlažbu a opřel se o bok auta. Sundala kabát z rány a obezřetněji zkoumala. Nevypadalo to nijak pěkně. Sáhla do zadní kapsy pro kapesník a přitiskla ho ke středu zranění.
"To nevypadá dobře," poznamenala celkem k nikomu.
"Tati, ty jsi samá krev!" Sally stála na dosah paže, ručičkama třepotala jako ptáček křídly. Jack k ní chtěl napřáhnout ruce, povědět jí, že všechno je v pořádku, ale vzdálenost tří stop byla pro něho stejná, jako kdyby to bylo tisíc mil - a rameno mu naznačovalo, že věci určitě nejsou v pořádku.
Kolem auta se teď shromáždilo asi deset policistů, mnozí z nich těžce lapali po dechu. Tři měli jednoruční střelné zbraně a pozorovali shromážděný dav. Ze západu přišli dva vojáci v červeném kabátě. Přibližoval se policejní seržant. Dříve než mohl něco říci, vzhlédla Cathy a vyštěkla rozkaz:
"Zavolejte sanitku, okamžitě!"
"Je už na cestě, paní," odpověděl seržant s překvapující zdvořilostí. "Proč nás nenecháte, abychom všechno zařídili my?"
"Jsem lékařka," odpověděla úsečně. "Máte nůž?"
Seržant se otočil, sundal bajonet z pušky prvního gardisty a sehnul se, aby jí pomohl. Cathy držela kabát a vestu tak, aby je mohl rozříznout, potom oba opatrné odstranili košili kolem rány. Vytřepala kapesník. Byl již nasáklý krví. Jack chtěl protestovat.

Seržant posuňkem přivolal gardistu. Vojín vzal Sally do náručí. Odnesl ji poněkud stranou a něžně si ji přivinul k hrudi. Jack viděl, že dítě žalostně pláče, ale nějak se mu to zdálo velmi vzdálené. Cítil, jak je mu zima po celém těle, jak mu vyvstal pot - že by šok?
"Sakra," zaklela Cathy. Seržant jí podal silný obvaz. Přitiskla jej k ráně. Okamžitě se zbarvil červeně. Snažila se ránu ovázat. Ryan sténal. Bylo mu, jako by mu někdo do ramene sekal sekerou.
‚Jacku, cos chtěl k čertu dělat?" zeptala se skrz zaťaté zuby. Zápolila s obvazem.
Ryan zavrčel. Náhlý hněv mu pomohl zablokovat bolest. "Nechtěl jsem - k sakru, já jsem to udělal!" Úsilí, které potřeboval k vyslovení těchto slov, mu vzalo polovinu síly.
"Uh-huh," Cathy zabručela. "Krvácíš jako prase, Jacku."
Z jiného směru přiběhli další muži. Zdálo se, že se na scénu sjelo sto vozů s houkačkami, plných mužů - některými v uniformě, jinými v civilu - všichni vyskákali a přidali se ke společnosti. Uniformovaný policista, který měl na ramenou více ozdobných pásek, začal ostatním dávat hlasité příkazy. Výjev to byl velmi působivý. Oddělená, nezúčastněná část mozku to registrovala. Byl tam, opíral se o rollse, košili měl nasáklou krví. Cathy, ruce zbrocené manželovou krví, se stále snažila správně upravit obvaz. Jeho dcera prolévala slzy v náručí hřmotného mladého vojáka, který jí zpíval v jazyce, jenž Jack nerozeznával. Sally na něho upírala oči se zoufalou úzkostí. Objektivní část jeho mysli tohle všechno shledávala velmi zábavným, než ho další vlna bolesti vrátila do skutečnosti.
Policista, který se zřejmě ujal velení, napřed obešel vůz a přistoupil k nim. "Seržante, dejte ho stranou."
Cathy vzhlédla a zlostně vyštěkla: "Hergot, otevřete druhou stranu, raněný krvácí!"
"Druhé dveře se zasekly, paní. Dovolte, abych vám pomohl." Jak se k Ryanovi nakláněli, uslyšel úplně odlišný zvuk sirény. Ti tři ho odsunuli asi jednu stopu stranou a velící policista poručil, aby otevřeli dveře vozu. Neposunuli ho dost daleko. Když se dveře prudce otevřely, jejich hrana zachytila Jacka za rameno. Poslední zvuk, který uslyšel, než omdlel, byl jeho vlastní bolestný výkřik.

Ryanovy oči se soustřeďovaly pomalu, jeho vědomí bylo zamlžené, proměnlivé, podávalo mu zprávy o věcech, jako by byly mimo své místo a mimo svůj čas. Na nějakou dobu se ocitl uvnitř neznámého vozidla. Odstředivá síla v zatáčkách mu působila mučivou bolest v hrudi, v dálce zněl atonální zvuk, ale třeba to nebylo ani tak daleko. Zdálo se mu, že vidí dvě tváře, které nejasně poznával. Také tam byla Cathy, ne, byli tam nějací lidé v zeleném. Všechno bylo měkké a neurčité, kromě palčivé bolesti v rameni a v hrudi, ale když zamžikal, vše zmizelo. Ocitl se opět někde úplně jinde.
Strop byl bílý a zprvu skoro nekonkrétní. Ryan nějak věděl, že je pod vlivem drog. Vnímal, ale nemohl se rozpomenout proč. Vyžadovalo to několik minut líného soustředění, než se rozhodl, že strop tvoří bílé akustické obkládací desky na bílé kovové kostře. Některé panely byly promočené a sloužily k tomu, aby mu podávaly svědectví. Jiné byly z plastické průhledné hmoty, jíž procházelo fluorescentní měkké světlo. Něco měl uvázaného pod nosem a za chvíli cítil, jak mu nozdrami prochází chladný plyn - kyslík?
Jeho ostatní smysly jako by najednou začaly splývat v jedno. Paprskovitě se mu šířily z hlavy dolů, začaly zkoumat jeho tělo a neochotně podávat zprávy do mozku. K hrudi měl připoutány nějaké věci. Cítil, že ho tahají za vlasy, s nimiž si Cathy tak ráda pohrávala, když byla opilá. Přestal zkoumat rameno... vlastně je vůbec necítil. Celé jeho tělo bylo tak těžké, že by je nedokázal nadzvednout ani o jeden centimetr.
Nemocnice, rozhodl se po několika minutách. Proč jsem v nemocnici...? Jackovi zabralo nekonečnou dobu soustředění, aby se rozpomněl, proč tam je. Když mu to došlo, bylo to, jako by mohl pozorovat, jak se probouzí lidský život z ochranné clony drog.
Byl jsem také postřelen, že? Ryan pomalu otočil hlavu doprava. Láhev s intravenózní tekutinou visela na kovovém stojánku vedle postele, pryžová hadička vedla dolů pod prostěradlo, kde byla připoutána paže. Pokusil se ucítit hrot sondy, která měla být uvnitř pravého předloktí, ale nešlo to. V ústech měl sucho, jako by mu tam nastrkali vatu. Pravou stranu mi nepostřelili... Snažil se otočit hlavu doleva. Něco měkkého, ale velmi pevného mu v tom bránilo. Ryan se nedovedl kvůli tomu nějak zvlášť znepokojit. Dokonce i zvědavost, v jakém je stavu, byla věc dost bezvýznamná. Z nějakého důvodu mu okolí připadalo mnohem zajímavější než jeho vlastní tělo. Podíval se přímo nahoru a viděl přístroj podobný televizi spolu s ostatním elektronickým zařízením, ale z ostrého úhlu to jasně nerozeznal. Elektrokardiograf? Něco takového, rozhodl se. To všechno se zdálo být normální. Byl v chirurgickém rekonvalescenčním pokoji, zadrátovaný jako kosmonaut, zatímco se poradní sbor dohadoval, zda bude žít, či nikoliv. Drogy mu pomáhaly uvažovat o této otázce s podivuhodnou objektivitou.
"Ach, my jsme vzhůru." Hlas, jiný než vzdálený zastřený hlas z místního rozhlasu. Ryan pohnul očima, až uviděl ošetřovatelku kolem padesátky. Měla obličej Bette Davisové, zbrázděný lety mračení. Pokusil se k ní promluvit, ale ústa jako by měl slepená. To, co z nich vycházelo, byla směs skřípotu a skřehotání. Ošetřovatelka zmizela. Stále se ještě pokoušel určit, jaký zvuk to vlastně vydal.
Za nějakou minutu se objevil muž. Také jemu mohlo být kolem padesáti. Vysoký, hubený, oblečený do zelené chirurgické uniformy. Ze šíje mu visel stetoskop. Zdálo se, že nese ještě něco, co Ryan nemohl vidět. Vypadal sice dost unaveně, ale spokojeně se usmíval.
"Tak," řekl, "jsme vzhůru. Jak se cítíme?" Tentokrát se Ryanovi podařil plnohodnotný skřehot. Lékař posuňkem něco naznačil ošetřovatelce. Přistoupila a poskytla Ryanovi hlt vody prostřednictvím skleněné rourky.
"Díky." Rozčvachtával vodu v ústech. Nebylo jí dostatek, aby ji mohl spolknout. Zdálo se, že ústní tkáně ji spotřebovaly najednou. "Kde jsem?"
"Jste na chirurgické jednotce intenzivní péče v nemocnici svatého Tomáše. Zotavujete se po chirurgickém zákroku na horní levé paži a na rameni, já jsem váš chirurg. Můj tým a já jsme na vás pracovali, och, kolem šesti hodin a vy pravděpodobně budete žít," dodal rozumně. Zdálo se, že považuje Ryana za úspěšný výsledek své práce.

Ryan si pomyslel sám pro sebe, pomalu a lenivě, že anglický smysl pro humor, ať jinak obdivuhodný, je trochu příliš suchý pro tento druh situace. Skládal si odpověď, když se objevila Cathy. Ošetřovatelka podobná Bette Davisové se dala do pohybu, aby jí přehradila cestu.
"Promiňte, paní Ryanová, ale pouze zdravotnický personál -"
"Jsem lékařka." Ukázala svůj průkaz v plastickém obalu. Muž si jej prohlédl.
"Oční Wilmerův ústav, nemocnice Johnse Hopkinse." Chirurg napřáhl ruku a obdařil Cathy přátelským, kolegiálním úsměvem. "Dobrý den, paní doktorko. Jmenuji se Charles Scott."
"Je to tak," potvrdil jeho slova nejistě Ryan. "Je chiruržka. Já jsem doktor historie." Zdálo se, že si ho nikdo nevšímá.
"Sir Charles Scott? Profesor Scott?"
"Tentýž." Blahovolný úsměv. Každý je rád, když ho poznají, pomyslel si Ryan, který je zezadu sledoval.
"Jeden z našich asistentů vás zná - profesor Knowles."
"Ach, jak se Dennisovi daří?"
"Dobře, doktore. Je teď mimořádným profesorem ortopedie." Cathy hladce přehodila výhybku zpět ke své profesi.
"Máte rentgen?"
"Tady." Scott otevřel obálku z manilového papíru a vytáhl velký negativ. Držel ho nahoře před osvětlovacím panelem.
"Napřed jsme ho zrentgenovali, než jsme se do toho pustili."
"Sakra." Cathy nakrčila nos. Nasadila si poloviční brýle, které používala nablízko. Jack je nenáviděl. "Nevěděla jsem, že je to tak zlé."
Profesor Scott přikývl. "Skutečně. Dřív než byl postřelený, měl zlomenou klíční kost, potom střela prošla tudy - těsně minula nervovou síť, takže očekáváme, že nervy nebudou poškozeny - a způsobila hodně škody." Přejížděl tužkou po filmu. Ryan z postele neviděl nic. "Pak udělala tohle hořejšku pažní kosti, než se zastavila tady uprostřed kůže. Zatraceně silná věcička, devítimilimetrovka. Jak vidíte, poškození bylo rozsáhlé. Užili jsme si, když jsme sbírali všechny ty úlomky a skládali je zpátky na správné místo, ale - dokázali jsme to." Scott přidržel druhý film vedle prvního. Cathy několik vteřin mlčela a pohybovala hlavou dopředu dozadu.
"To je bezvadná práce, doktore!"
Úsměv sira Charlese se trochu rozšířil. "Od chiruržky z nemocnice Johnse Hopkinse, ano, to přijmu. Tyhle svorky jsou trvalé, tenhle šroubek taky, bohužel, ale zbytek by se měl dost pěkně vyhojit. Jak vidíte, všechny velké úlomky jsou zpátky tam, kam patří. Máme všechny důvody očekávat, že se úplně zotaví."
"Jak se projeví poškození?" Objektivní otázka. Cathy dovedla hovořit o své práci až k zbláznění bez citu.
"To ještě nevíme přesně," pravil Scott pomalu. "Pravděpodobně trochu ano, ale nemělo by být moc velké. Nemůžeme zaručit úplné obnovení funkce - poškození bylo příliš rozsáhlé."
"Neřekli byste něco také mně?" Ryan se snažil dát najevo svůj hněv, ale nějak to nevyšlo.
"Chci říci, pane Ryane, že pravděpodobně natrvalo ztratíte možnost plně používat paži - přesně zatím nemůžeme určit, do jaké míry - a od nynějška budete mít v sobě trvalý barometr. Kdykoliv se bude měnit počasí k horšímu, budete to vědět dřív než kdokoliv jiný!"
"Jak dlouho bude mít sádrový obvaz?" chtěla vědět Cathy.
"Aspoň měsíc." Chirurg to vyslovil, jako by se omlouval. "Vím, že to zní divně, ale rameno se musí dokonale znehybnit aspoň na tuto dobu. Potom budeme muset znovu ohodnotit zranění a pravděpodobně se vrátit k normálnímu sádrovému obvazu na další... och... další měsíc nebo tak nějak. Předpokládám, že se manželovi rány dobře hojí, že nemá žádné alergie. Vypadá, že je docela zdravý a v dobré fyzické kondici."
"Jack je v dobré fyzické kondici, až na to, že nemá všech pět pohromadě," přisvědčila Cathy. V hlase se jí ozvala unavená podrážděnost. "Běhá pro zdraví. Alergie nemá - kromě senné rýmy. A rychle se léčí."
"Ano," potvrdil její slova Ryan. "Stopy po jejích zubech se obvykle ztratí do týdne." Zdálo se mu to k uřehtání, ale nikdo se nezasmál.
"Dobrá," řekl sir Charles. "Tak, paní doktorko, vidíte, že váš manžel je v dobrých rukou. Na pět minut vás ponechám o samotě. Potom si musí pacient odpočinout. A na vás vidím, že byste odpočinek potřebovala rovněž." Chirurg odešel, následován Bette Davisovou.
Cathy se k němu přiblížila. Opět se proměnila z chladné profesionálky v znepokojenou manželku. Ryan si opakoval snad už po milionté, jak je šťasten, že má tuhle ženu. Caroline Ryanová měla malý kulatý obličej, krátké vlasy, světlé jako máslo, a modré oči, nejkrásnější na světě. Za těma očima se skrývala osoba s inteligencí, která se při nejmenším vyrovnala jeho vlastní. Žena, kterou miloval tak, jak jen muž může milovat. Nikdy nedovedl pochopit, jak ji získal. Ryan si bolestně uvědomoval, že v nejlepších dnech vypadá se svými nevýraznými rysy, plnovousem a vpadlou čelistí jako nějaký divoký zálesák. Snažil se ji uchopit za ruku, ale řemínky mu to znemožnily. Cathy ho vzala za ruku sama.
"Miluji tě, baby," řekl tiše.
"Och, Jacku." Cathy se pokusila ho obejmout. Bránil jí v tom sádrový obvaz. Kvůli němu ji sotva viděl. "Jacku, proč jsi to k čertu udělal?"
Už předtím si rozmyslel, jak jí odpoví. "Je to pryč a já jsem naživu, nebo ne? Jak se daří Sally?"
"Myslím, že konečně usnula. Je dole s policistou." Cathy vypadala unaveně. "Co si myslíš, Jacku, jak jí je? Dobrý Bože, vždyť viděla, jak tě skoro zabili. Obě jsi nás k smrti vyděsil." Její porcelánově modré oči byly lemovány červeně a její vlasy vypadaly příšerně, tak to teď viděl. Vlastně pokud jde o vlasy, nikdy si s nimi nevěděla pořádně rady. Chirurgické čepce je soustavně ničily.
Když neodpovídal, pokračovala sama: "V každém případě to vypadá tak, že zatím toho moc udělat nemůžu," zabručela. "Vlastně zatím nemůžu udělat nic." Usmála se. Bylo dobré vidět, jak se usmívá. "Prima. Nesmíš teď plýtvat energií. Snad ti tohle dalo za vyučenou - a nepovídej mi, že všechny ty postele v cizích hotelích vyjdou naprázdno." Stiskla mu

ruku. Usmála se. "Za několik týdnů se nám to nějak vyvrbí. Jak vypadám?"
"Čertovsky bezvadně." Jack se tiše zasmál. "Předpokládám, že doktor je někdo významný."
Všiml si, že se Cathy malinko uvolnila. "To bych řekla. Sir Charles Scott patří k nejlepším ortopédům na světě - tobě to udělal skvěle. Profesor Knowles je jeho žák. Můžeš být šťastný, že ti zachránil paži - můj Bože!"
"Jen klid, baby. Budu žít, to si pamatuj."
"Vím. Vím."
"Bude to bolet, viď?"
Další úsměv. "Jenom trochu. Musím uložit Sally. Zítra zase přijdu." Sklonila se, aby ho políbila. Tělo plné léků, kyslíková hadička, suchá ústa a tohle všechno, ale chutnalo to dobře. Bože, pomyslel si, Bože, jak já to děvče miluju!
Cathy mu ještě jednou stiskla ruku a odešla.
Ošetřovatelka podobná Bette Davisové se vrátila. Nijak ho to nepotěšilo.
"Jsem také doktor," řekl Jack ostražitě.
"Velmi dobře, doktore. Je čas, abyste si odpočinul. Celou noc tady zůstanu a budu o vás pečovat. Teď spěte, doktore Ryane."
Při této šťastné vyhlídce zavřel Jack oči. Zítřek bude zatraceně blbý, to věděl jistě. A bude trvat dlouho.

(2) Poldové a členové královské rodiny
Ryan se probudil v šest třicet pět. Věděl to, protože čas oznámil rozhlasový diskžokej, jehož hlas přešel v country a western toho typu, jemuž se Jack doma vyhýbal tak, že poslouchal stanice, kde se nepřetržitě vysílaly zprávy. Zpěvák nabádal matky, aby nedovolily synům stát se kovboji, a Ryanova první zmatená myšlenka toho dne byla: přece tady nemají tenhle problém..., že? Po této tečně pokračovala jeho mysl. Uvažoval, zda Britové mají C+A bary s pilinami na podlaze a úředníky, kteří se naparují ve špičatých botách a s pětilibrovými přezkami na opascích... Proč ne? uzavřel. Včera jsem viděl něco, co bylo přímo z dobrodružného filmu.
Jack by byl docela šťastný, kdyby mohl znovu vklouznout do spánku. Snažil se zavřít oči a přinutit tělo, aby se uvolnilo, ale nedařilo se mu to. Z Dullesova letiště letěl pozdě večer, sotva tři hodiny po západu slunce. V letadle nespal - to prostě nedokázal - ale let ho vždy vyčerpával. Šel si lehnout brzy poté, co přijel do hotelu. Jak dlouho ležel v nemocnici v bezvědomí? Asi dlouho, uvědomoval si. Cítil se být vyspaný. Bude muset čelit novému dni.
Někomu po jeho pravici hrálo rádio dost hlasitě, aby to slyšel. Ryan otočil hlavu a spatřil svoje rameno - Rameno, pomyslel si, proto tady jsem. Ale kde je to - tady? Byl to jiný pokoj. Strop byl hladce omítnut, nedávno vymalovaný. Byla tma, jediné světlo pocházelo z lampy na stole vedle postele, snad ho bylo dost, aby se při něm dalo číst. Zdálo se, že na zdi je nějaká malba - aspoň je vidět obdélník tmavší než zeď, která není bílá. Ryan to vnímal, vědomě odkládal prohlídku levé paže do doby, kdy už se nebude mít na co vymluvit. Pomalu otáčel hlavou doleva. Nejdříve spatřil svou paži. Tyčila se v jistém úhlu, zabalená do sádrového a laminátového obvazu, který mu sahal až k dlani. Prsty vyčnívaly jako dodatečný nápad a měly stejný odstín šedé jako obvaz ze sádry a gázové tkaniny. Na zadní straně zápěstí byl kovový prstenec a v prstenci háček, jehož řetěz vedl ke kovové rámové konstrukci, která se klenula nad postelí jako jeřáb.
Nejdůležitější věci je třeba vyzkoušet nejdříve. Ryan se snažil pohnout prsty. Trvalo několik vteřin, než uznaly svou podřízenost ústřednímu nervovému systému. Ryan si dlouze povzdechl a zavřel oči, aby za to poděkoval Bohu. Tam, kde byl přibližně jeho loket, vedl v úhlu kovový prut směrem dolů, kde se spojoval se zbytkem obvazu, který mu začínal u krku, jak si teď uvědomoval, a úhlopříčně procházel k pasu. Jeho paže tak vyčuhovala zcela osaměle a dávala Ryanovi vzhled polovičního mostu. Obvaz mu nespočíval těsně na hrudi, ale dotýkal se jí téměř všude, a už teď ho svědilo tam, kde se nemohl poškrábat. Chirurg řekl něco o znehybnění ramene a nežertoval, jak si Ryan mrzutě uvědomoval. Rameno ho bolelo vzdáleným způsobem, jako by slibovalo, že to pravé teprve přijde. V ústech měl jako v žumpě a zbytek těla byl tuhý a obolavělý. Otočil hlavu druhým směrem.
"Je tady někdo?" zeptal se tiše.
"Och, nazdar." U postele se objevil obličej. Mladší než Ryanův, asi tak pětadvacetiletý a hubený. Muž byl neformálně oblečen, kravatu si v límci uvolnil, pod kabátem se mu rýsovalo pod ramenem pouzdro. "Jak se cítíte, pane?"
Ryan se pokusil o úsměv. Uvažoval, nakolik byl pokus úspěšný. "Asi tak, jak pravděpodobné vypadám. Kde jsem, kdo jste vy - ale napřed, máte tu někde sklenici vody?"
Policista nalil ledovou vodu ze džbánu z umělé hmoty do hrnku z téhož materiálu. Ryan po něm natáhl pravou ruku, dřív než si uvědomil, že už není přivázaná, jako byla, když se naposledy probudil. Teď cítil místo, kde byl zaveden intravenózní katetr. Hltavě vysál vodu stéblem. Byla to jenom voda, ale nikdy mu nechutnalo lépe ani pivo po celodenní dřině. "Díky, kamaráde."
"Jmenuji se Anthony Wilson. Mám se o vás starat. Jste na oddělení pro velmi významné osoby v nemocnici svatého Tomáše. Vzpomínáte si, pane, proč jste zde?"
"Ano, aspoň si to myslím," Ryan přikývl. "Můžete mě vyvěsit z té šibenice? Musím někam jít." Byla to další připomínka velkého významu.
"Zazvoním na sestru - tady." Wilson stiskl knoflík připevněný na okraji Ryanovy postele.
Ani ne za patnáct vteřin prošla dveřmi ošetřovatelka a rozsvítila stropní světla. Záplava jasu na okamžik oslnila Jacka, než si uvědomil, že je to jiná ošetřovatelka. Nikoliv Bette Davisová, tahle byla mladá a hezká, tvářila se dychtivě a zároveň jako ochránkyně. Tenhle rys mají všechny ošetřovatelky společný. Ryan si toho povšiml už dříve a vůbec se mu nelíbil.
"Ach, my jsme vzhůru," poznamenala vesele. "Jak se cítíme?"
"Skvěle," zabručel Ryan. "Můžete mě vyprostit z té šibenice? Musím jít na záchod."

"Teď se nesmíte pohybovat, doktore Ryane. Já vám něco přinesu." Zmizela ze dveří dřív, než mohl něco namítnout. Wilson se za ní díval oceňujícím pohledem. Poldové a ošetřovatelky, pomyslel si Ryan. Jeho otec si vzal ošetřovatelku; seznámil se s ní, když dopravil do ambulance postřelenou oběť.
Ošetřovatelka - její jmenovka prozrazovala, že se jmenuje Kittiwaková - se vrátila ani ne za minutu a nesla nádobu z nerezavějící oceli, jako by to byl dar nesmírné ceny, což za daných okolností také byl, jak si Ryan přiznával. Nadzvedla pokrývky a Jack si najednou uvědomil, že vlastně ani nemá nemocniční roucho, že je shrnuté kolem šíje - a co bylo horší, ošetřovatelka se hotovila provést nezbytné úkony, aby pacient mohl použít nádoby. Ryanova pravice vystřelila dolů pod pokrývku, aby jí nádobu vyrval. Podruhé už toho dopoledne děkoval Bohu, že mohl dosáhnout dost daleko, ale jen taktak.
"Mohla byste mi, ech, na minutku prominout?" Ryan vykázal dívku z pokoje. Šla a zklamaně se usmívala. Čekal, až se dveře úplně zavřou, a pak teprve pokračoval. Kvůli Wilsonovi potlačil úlevný vzdech. Kittiwaková napočítala do šedesáti a vrátila se.
"Děkuji vám." Ryan jí podal nádobu a ona zmizela za dveřmi. Sotva se však zavřely, už byla zase zpátky. Tentokrát mu strčila do úst teploměr a uchopila ho za zápěstí, aby mu změřila tep. Teploměr byl nový, elektronický, a oba úkony byly vykonány za patnáct vteřin. Ryan se přeptal po výsledku, ale místo odpovědi se mu dostalo úsměvu. Úsměv neopustil její tvář ani tehdy, když zapisovala údaje na záznamový list. Když splnila tento úkol, malinko mu upravila pokrývky a usmála se na pacienta. Malá slečna Snaživka, řekl si Ryan. Tahle holka bude příšerně otravná.
"Můžu pro vás něco udělat, doktore Ryane?" zeptala se. Její tmavé oči usvědčovaly ze lži vlasy barvy pšenice. Byla kouzelná. Měla mile vlhký pohled. Ryan se nedovedl hněvat na hezké ženy, a proto je nenáviděl, zvláště pak mladé ošetřovatelky s pohledem, v němž se chvěla rosa.
"Kávu?" zeptal se plný naděje.
"Snídaně se nepodává dvakrát. Můžu vám přinést šálek čaje?"
"Prima." Nebylo to ono, ale aspoň se jí na chvíli zbaví. Sestra Kittiwaková odletěla jako vítr ze dveří s bezelstným úsměvem na rtech.
"Nemocnice!" zavrčel Ryan, když odešla.
"Och, nevím," poznamenal Wilson. V mysli měl ještě čerstvý obraz ošetřovatelky Kittiwakové.
"Vám se to mluví, když nepotřebujete, aby vám vyměňovala plenky." Ryan bručel a opřel se dozadu o podušku. Je zbytečné bojovat, to věděl. Proti své vůli se pousmál. Nemá smysl bojovat. Dvakrát už tím prošel, dvakrát s mladými hezkými ošetřovatelkami. Mrzoutští pacienti je jenom povzbuzovali k tomu, aby se snažily, seč byly, chovat se co nejvlídněji - na své straně měly čas a trpělivost unavit toho druhého. Povzdechl si na znamení, že se vzdává. Nestálo to za to, aby plýtval energií. "Takže vy jste polda z nějakého speciálního oddělení?"
"Ne, pane. Jsem u C-13, antiteroristické oddělení."
"Mohl byste mi doplnit, co se vlastně včera stalo? Několik věcí mi uniklo."
"Kolik si pamatujete, doktore?" Wilson si k němu přisunul židli. Ryan si povšiml, že ochránce zůstal napolo obrácený ke dveřím a že si pravici udržuje volnou.
"Viděl jsem - vlastně slyšel jsem výbuch, myslím, že to byl ruční granát - a když jsem se otočil, spatřil jsem dva chlapíky, jak střílejí jako šílení na rolls-royce. Hádám, že byli z Irské republikánské armády. Dva z nich jsem sejmul a třetí ujel v autě. Přijeli policisté, já jsem omdlel a vzbudil jsem se tady."
"Nebyla to Irská republikánská armáda, ale Ulsterská osvobozenecká armáda, maoistická frakce Prozatímního křídla. Příšerní smradí. Ten, kterého jste zabil, byl John Michael McCrory, děsný mizera z Londonderry - jeden z těch zločinců, co v červenci uprchli z kriminálu. Od té doby poprvé vyplaval na povrch až tady. A ten druhý -" Wilson se chladné usmál - "toho chlapíka jsme ještě neidentifikovali. Tedy do doby, než jsem před třemi hodinami nastoupil službu."
"Ulsterská osvobozenecká armáda?" Ryan pokrčil rameny. Vzpomněl si, že už ten název slyšel, ale nesměl o tom mluvit.
"Ten chlapík, co jsem ho zabil. Měl pušku AK-47, ale když jsem obešel auto, držel už pistoli. Jak se to stalo?"
"Tomu bláznovi se vzpříčila patrona. Měl plné dva zásobníky nasazené konec ke konci, jak je to pořád vidět ve filmech, ale nás učili, že to nemáme dělat. Druhý zásobník byl na horním konci ohnutý - nepodával správně náboje. Obrovské štígro pro vás. Věděl jste, že jdete po chlapíkovi s kalašnikovem?" Wilson si pozorně prohlížel Ryana.
Jack přikývl. "To nezní moc chytře, viďte?"
"Zatracený blázne." Tohle řekl Wilson právě v okamžiku, kdy Kittiwaková vstoupila do dveří s čajem. Ošetřovatelka stihla muže přemrštěně káravým pohledem. Postavila podnos na vozík a tlačila ho k posteli. S grácií nalila Ryanovi čaj. Wilson si musel nalít sám.
"Tak kdo byl v tom autě?" zeptal se Ryan. Všiml si, že oba reagují vzrušeně.
"Vy jste to nevěděl?" Kittiwaková byla ohromená.
"Neměl jsem čas to zjišťovat." Ryan vysypal dva sáčky hnědého cukru do šálku. Okamžitě přestal tekutinu míchat, když mu Wilson odpověděl.
"Princ a princezna z Walesu. A jejich nové děťátko."
Ryan prudce otočil hlavu. "Cože?"
"Vy jste to opravdu nevěděl?" zeptala se ošetřovatelka.
"Myslíte to vážně?" řekl klidně Ryan. S takovou věcí se nežertuje, že?
"Máte sakramentsky pravdu, myslím to vážně," pokračoval Wilson vyrovnaným hlasem. Jenom výběr slov prozrazoval, jak hluboce ho tato záležitost zasáhla. "Nebýt vás, byli by teď všichni tři zajisté mrtví. Takže vy jste vlastně ohromný hrdina, doktore Ryane." Wilson hlučně srkal čaj a vylovil cigaretu.
Ryan postavil šálek. "A to je necháváte klidně jezdit bez policejní nebo tajné služby - nevím, jak tady tomu říkáte - prostě bez doprovodu?"

"Asi šlo o neplánovanou vyjížďku. Bezpečnostní opatření pro členy královské rodiny každopádně nespadají do našeho oddělení. Ale řekl bych, že ti, kteří do toho oddělení patří, si to těžce odskáčou," podotkl Wilson.
"Nestalo se jim nic?"
"Ne, ale jejich řidič byl zabit. A také Charlie Winston, jejich bezpečnostní doprovod z diplomatické ochranné skupiny. Charlieho jsem znal. Měl ženu a čtyři děti, všechny dospělé."
Ryan se podivil, že rolls neměl neprůstřelné sklo.
Wilson zabručel. "Neprůstřelné sklo měl. Z umělé hmoty, komplexní polykarbonový materiál. Bohužel podle všeho si nikdo nepřečetl upozornění na obalu. Záruka je jenom na jeden rok. Ukazuje se, že sluneční paprsky nějakým způsobem narušují hmotu. Okno nemělo větší odolnost než obyčejné bezpečnostní sklo. Náš přítel McCrory do něho vpálil třicet kulek a docela prostě je rozbil. Nejdříve zabil řidiče. Díky Bohu, vnitřní přepážka nebyla vystavena slunečnímu světlu a zůstala nepoškozená. Poslední, co Charlie udělal, bylo, že stiskl knoflík a tím přepážku postavil. To je pravděpodobně zachránilo - ale Charliemu to nepomohlo. Měl ještě dost času, aby mohl vytáhnout svůj samopal, ale už se nedostal k tomu, aby vystřelil."
Ryan se v myšlenkách vracel k těm okamžikům. Na zadní části rollse byla krev - a nejen krev. Vrah řidiči roztříštil hlavu. Jeho mozek se rozstříkl po oddílu pro cestující. Jack sebou trhl, když se na to rozpomněl. Průvodce se pravděpodobně naklonil, aby stiskl knoflík, místo aby se bránil... Za tohle je tedy platí, uvažoval Jack. Takhle si vydělávat na živobytí, to je něco strašného.
"Bylo ohromné štěstí, že jste zasáhl v pravý čas. Oba útočníci měli ruční granáty."
"Ano, jeden jsem zahlédl." Ryan srkal zbytek čaje. "Nač jsem k čertu myslel?" Vůbec jsi nemyslel, Jacku. Na to jsi myslel.
Kittiwaková si povšimla, že Ryan zbledl. "Cítíte se dobře?" zeptala se.
"Asi ano," Ryan užasle zahučel. "Na to, jaký jsem byl blbec, se musím cítit dobře. Vlastně bych měl být mrtvý."
"Tak tady se to rozhodně nestane." Pohladila mu ruku. "Zazvoňte mi, prosím, když budete něco potřebovat." Věnovala mu další zářivý úsměv a odešla.
Ryan stále vrtěl hlavou. "Ten třetí upláchl?"
Wilson přikývl. "Auto jsme našli u stanice metra o několik bloků dál. Samozřejmě bylo kradené. Pro něho nebylo žádným problémem zdrhnout. Zmizet v podzemí. Snad jel do Heathrow, chytil letadlo na kontinent - řekněme do Bruselu - pak letadlo do Ulsteru, odtud zbytek cesty domů do Irska mohl absolvovat v autě. To je jedna možnost: je ještě spousta jiných a je nemožné všechny pokrýt. Včera večer popíjel velmi pravděpodobně pivo ve své oblíbené putyce a díval se na zprávy v televizi. Viděl jste ho?"
"Ne, jenom obrys. Ani mi nenapadlo zapamatovat si poznávací značku - jsem to já blbec. Hned potom ke mně přiběhl rudokabátník." Ryan sebou opět trhl. ..Ježíši, myslel jsem, že mě probodne bajonetem. Na okamžik jsem si všechno uvědomil - dělám něco docela správného a všecko zmaří dobrý chlapík."
Wilson se zasmál. "Ani nevíte, jakou jste měl kliku. Nynější stráž se rekrutuje z velšské gardy."
"No a?"
"Z pluku Jeho královské Výsosti. Je jejich velitelem. Vy jste měl v ruce pistoli - jakou reakci jste od něho mohl čekat?"
Wilson zadusil cigaretu. "Další štístko, přiběhly k vám žena s dcerou a voják se rozhodl, že chvilku počká, jenom tak dlouho, až se věci samy od sebe vyjasní. Pak ho doběhl náš kolega a řekl mu, aby si dal pohov. A přivalila se stovka dalších ochránců pořádku.
Doufám, že to dokážete ocenit, doktore. Měli jsme tři muže mrtvé, dva další raněné, vypadalo to tak, jako by princ a princezna byli postřeleni - mimochodem, vaše žena je na místě vyšetřila a prohlásila, že jim nic není, ještě předtím, než přijela sanitka - malé dítě, stovka svědků, každý z nich s vlastní verzí o tom, co se právě stalo. Pitomý Američan - k tomu Američan irského původu! -jehož žena tvrdí, že je to čestný člověk." Wilson se opět zasmál.
"Asi tam byl dokonalý zmatek," uvážil Jack.
"První příkaz chvíle samozřejmě zněl - dostat členy královské rodiny do bezpečí. Policie a gardisté to zvládli, pravděpodobně se v té chvíli modlili, aby se všechno obešlo bez potíží. Jsou pořád ve špatné náladě, jak mi říkali, rozzlobení ještě víc, než byli při tom incidentu s bombou v hudebním pavilonu. To se dá snadno pochopit. Každopádně vaše žena kategoricky odmítla vás opustit do chvíle, než jste se octl v lékařské péči tady. Docela energická žena, říkali mi."
"Cathy je chirurzka," vysvětloval Ryan. "Ve své profesi je zvyklá postupovat vlastní cestou. Chirurgové už jsou takoví."
"Když byla plně uspokojena, zavezli jsme ji do Yardu. Mezitím jsme si užili, když jsme zjišťovali vaši totožnost. Volali vašeho atašé na americkém velvyslanectví. Ověřoval si vaši totožnost prostřednictvím Federálního vyšetřovacího úřadu a druhotně taky prostřednictvím námořního sboru."
Ryan ukradl cigaretu z Wilsonova balíčku. Policista mu ji zapálil. Jackovi se z kouře obracel žaludek, ale potřeboval to. Cathy mu pořádně vynadá, ale všechno půjde jedno po druhém.
"Pochopte, nikdy jsme si doopravdy nemysleli, že jste jeden z nich. Byl byste úplný blázen, kdybyste si na takovou práci vzal s sebou ženu a dítě. Ale musíme zachovávat ostražitost."
Ryan souhlasně přikývl. Kouř ho poněkud omámil. Jak mohli vědět, že mě mají prověřovat prostřednictvím sboru... och, můj průkaz ze spolku námořníků...
"V každém případě jsme si všechno řádně ujasnili. Vaše vláda nám posílá všechno, co potřebujeme - pravděpodobně teď už to je vlastně tady." Wilson se podíval na hodinky.
"Moje rodina je v pořádku?"
Wilson se zasmál poněkud podivným způsobem. "Jsou v nejlepších rukou, doktore Ryane. Máte moje slovo."

"Jmenuju se Jack."
"Prima. Mne znají přátelé jako Tonyho." Konečně se dostali k tomu, aby si podali ruce. "A jak jsem už řekl, jste obrovský hrdina. Chcete se podívat, co o vás píše tisk?" Podal Jackovi Daily Mirror a Times.
"Dobrý Bože!"
Plátek Mirror měl skoro na celé první straně jeho barevnou fotografii, jak sedí v bezvědomí, opřen o rollse. Jeho hruď se změnila v šarlatovou hmotu.

ATENTÁT NA KRÁLOVSKÉ VÝSOSTI –
NÁMOŘNÍK ZACHRÁNCEM
Smělý atentát na Jejich královské Výsosti prince a princeznu z Walesu na dohled od Buckinghamského paláce byl dnes zmařen díky odvaze amerického turisty.
John Patrick Ryan, historik a bývalý poručík námořnictva Spojených států, se vrhl s holýma rukama do regulérní bitvy na The Mail, zatímco ho pozorovala stovka Londýňanů, kteří v šoku nevěřili svým očím. Jedenatřicetiletý Ryan z Annapolisu ze státu Maryland úspěšně vyřadil jednoho střelce, odebral mu zbraň a druhého útočníka zastřelil. Při střelbě byl Ryan sám vážně raněn. Sanitka ho dopravila do nemocnice svatého Tomáše, kde ho sir Charles Scott okamžitě operoval.
Třetímu teroristovi se podařilo uprchnout. Ujížděl po The Mail na východ, pak zahnul na sever na Marlborough Road. Vysocí policejní důstojníci jsou jednotní v přesvědčení, že by Jejich královské Výsosti byly zavražděny, nebýt Ryanova odvážného zásahu.

Ryan obrátil stránku a uviděl svou další barevnou fotografii ze šťastnější doby. Byla z Quantika, z jeho slavnostního povýšení. Musel se na sebe usmát, tehdy byl v plném lesku, v modré blůze s vysokým límcem, dvěma svítivými zlatými páskami a s mameluckým mečem. Byla to jedna z mála slušných fotografií, jež vůbec měl.
"Kde to schrastili?"
"Och, vaši kolegové z námořnictva nám vyšli vstříc. Vlastně je jedna vaše loď - mateřská vrtulníková loď nebo něco podobného -právě teď v Portsmouthu. Doslechl jsem se, že vaši dřívější kolegové dostávají zadarmo tolik piva, kolik jenom vychlastají."
Ryan se tomu zasmál. Vzal do ruky Timesy, jejichž titulek byl méně ponurý.
Princ a princezna z Walesu unikli dnes odpoledne jisté smrti. Tři, možná čtyři teroristi vyzbojení ručními granáty a útočnými puškami zn. Kalašnikov číhali na rolls-royce; Jejich pečlivě připravené plány zmařil smělý zásah J. P. Ryana, dříve druhého poručíka v námořním sboru Spojených států a nyní historika...
Ryan přeskočil na stránku, kde byl redakční článek. Úvodník podepsaný vydavatelem listu volal po pomstě, chválil Američana Ryana a námořní sbor Spojených států a děkoval božské prozřetelnosti květnatými slovy, hodnými papežské encykliky.
"Čtete o sobě?" Ryan vzhlédl. V nohách postele stál sir Charles Scott s aluminiovou tabulkou.
"Poprvé se mi dostaly noviny do rukou." Ryan je odložil.
"Zasloužil jste si to. Zdá se, že vám spánek udělal dobře. Jak se cítíte?"
"Když se to vezme kolem dokola, ne zrovna špatně. Jak jsem na tom?" zeptal se Ryan.
"Tep a teplota normální - skoro normální. Ani barvu nemáte špatnou. Když budeme mít štěstí, vyhneme se dokonce i postoperační infekci, ačkoliv já bych na to nesázel," řekl lékař. "Hodně vás to bolí?"
"Bolí, ale žít se s tím dá," odpověděl Ryan opatrně.
"Uplynuly pouze dvě hodiny od doby, kdy jsem vám dal prášky proti bolesti. Doufám, že nepatříte k těm zarytým bláznům, kteří odmítají léky na útlum bolesti?"
"Ano, patřím k nim," řekl Ryan. Pomalu pokračoval. "Doktore, už dvakrát předtím jsem s tím měl co dělat. Poprvé mi dali toho krámu moc, a když jsem se vzpamatoval - no, nechtěl bych to znovu prožívat, jestli víte, co myslím."
Ryanova kariéra v námořním sboru skončila za pouhé tři měsíce, když během cvičení NATO s ním havaroval vrtulník na březích Kréty. Se zraněním zad se Jack ocitl v Bethesdském námořním zdravotnickém středisku u Washingtonu, kde lékaři nešetřili léky proti bolesti, a Ryanovi trvalo čtrnáct dnů, než se z nich vzpamatoval. Tuto zkušenost už nechtěl opakovat.
Sir Charles zamyšleně přikyvoval. "Asi ano. No, tahle vaše paže je vlastně otáčivá." Jak se čelo postele zvedlo, paže mu poklesla do poněkud pohodlnějšího úhlu. Lékař si prohlížel Ryanovy prsty.
"Pohnul byste jimi, prosím?" Ryan tak učinil. "Dobře, to je velmi dobře. Hned jsem si myslel, že nervy nebudou poškozeny. Doktore Ryane, předepíšu vám něco mírného, jenom abyste necítil bolest v plné intenzitě. Žádám však, abyste si lék, který vám předepíšu, vzal." Scott otočil hlavu tak, aby viděl Ryanovi přímo do tváře. "Doposud jsem neměl žádného narkomana a ani s tím nechci začít u vás. Nebuďte paličatý: bolest a špatná nálada oddálí zotavení a vy samozřejmě nechcete zůstat v nemocnici několik měsíců?"
"Zpráva přijata, sire Charlesi."
"Dobrá." Chirurg se usmál. "Pokud pocítíte potřebu něčeho silnějšího, budu tady celý den. Prostě zazvoňte na slečnu Kittiwakovou." Dívka se nadějně usmála.
"Mohl bych dostat něco k jídlu?"
"Myslíte, že to udržíte?"
Jestliže ne, Kittiwaková mi pravděpodobně při zvracení pomůže. "Doktore, za posledních třicet šest hodin jsem měl jen kontinentální snídani a lehký oběd."
"Velmi dobře. Zkusíme to s lehkou potravou." Udělal si další poznámku na tabulce a významně se podíval na

Kittiwakovou: Dávejte na něho pozor. Ta přikývla.
"Vaše roztomilá žena mi řekla, že jste velice tvrdohlavý. Podíváme se na to. Celkem děláte dost dobré pokroky. Za to můžete poděkovat své fyzické kondici - a samozřejmé rovněž mému chirurgickému umění." Scott se sám pro sebe pochechtával. "Po snídani vám ordonance pomůže dát se trochu do pořádku, čekají vás oficiální návštěvy. Ale nečekejte, že brzy uvidíte svou rodinu. Včera večer byly vaše drahé úplně vyčerpané. Dal jsem vaší ženě něco, aby usnula; doufám, že si to vzala. Vaše rozkošná dceruška byla úplně vyřízená." Scott vrhl na Ryana vážný pohled. "Nelhal jsem vám, když jsem říkal, že špatná nálada zpomalí rekonvalescenci. Dělejte, co vám říkám, a za týden vstanete. Ale musíte dělat přesně to, co vám nařídím."
"Rozuměl jsem, pane. A díky. Cathy tvrdí, že jste na mé paži odvedl kus dobré práce."
Scott se to pokusil odbýt pokrčením ramen. Malinko se pousmál. "Člověk se musí dobře starat o své hosty. Vrátím se pozdě odpoledne, abych se přesvědčil, jak pokračujete." Zabručel několik pokynů pro ošetřovatelku.

Vyšetřující komise se dostavila v plném počtu v osm hodin třicet. Do té doby Ryan spolykal nemocniční snídani a umyl se. Snídaně byla pro něho obrovským zklamáním; když se objevila, komentoval ji tak, že Wilson propukl v hurónský smích - ale Kittiwakovou to tak zarazilo, že se Ryan cítil zavázán sníst všechno, dokonce i sušené švestky, kterými od dětství opovrhoval. Teprve když dojedl, uvědomil si, že ona svoje chování jenom předstírala s úmyslem, aby ho přiměla ke konzumaci veškeré blivaniny. Ošetřovatelky, připomněl si, jsou bytosti plné šalby. V osm přišel sanitář, který mu držel zrcadlo a který zamlaskal pokaždé, když se řízl. Čtyři říznutí - Ryan se obvykle holil elektrickým strojkem a celá léta se nesetkal s žiletkou. Kolem osmi třiceti se cítil a také vypadal docela lidsky. Kittiwaková mu přinesla druhý šálek kávy. Nebyla moc dobrá, ale přece jenom to byla káva.
Byli to tři policisté, velmi vysocí důstojníci, usoudil Ryan podle toho, jak Wilson srážel podpatky a horlivě cupital, aby pro ně uspořádal židle. Pak se omluvil a odešel.
Nejvyšší hodnost měl James Owens, který se Ryana vyptával, jak se mu daří - dost zdvořile, takže to vypadalo, jako by to mínil doopravdy. Připomínal Jackovi jeho vlastního otce, ten byl také rozložitý, těžkopádný muž, a soudě podle jeho velkých sukovitých rukou, šlo o policistu, který se propracoval k velitelské hodnosti tak, že dlouhá léta šlapal chodníky a tvrdým způsobem prosazoval zákon.
Vrchní inspektor William Taylor byl asi čtyřicátník, mladší než jeho kolega z protiteroristického oddělení a také elegantnější. Oba vysocí detektivové byli dobře oblečení a oba měli kolem očí červené okraje, protože přišli přímo z nepřetržité noční práce.
David Ashley byl z těch tří nejmladší a nejlépe oblečený. Byl přibližně Ryanovy výšky a váhy, snad o pět let starší. Přestavil se jako zástupce ministerstva vnitra a vypadal značně civilizovaněji než oba jeho druzi.
"Myslíte si, že jste schopen podstoupit výslech?" zeptal se posléze Taylor.
Ryan pokrčil rameny. "Nemá smysl to odkládat."
Owens vyndal kazetový magnetofon z kufříku a postavil ho na noční stolek. Připojil dva mikrofony, jeden natočil směrem k Ryanovi, druhý k policistům. Stiskl natáčecí knoflík a oznámil datum, čas a místo.
"Doktore Ryane," zeptal se Owens formálně, "víte o tom, že se tento rozhovor natáčí?"
"Ano, pane."
"Máte proti tomu nějaké námitky?"
"Ne, pane. Smím se vás na něco zeptat?"
"Zajisté," odpověděl Owens.
„Jsem z něčeho obviněn? Jestliže tomu tak je, rád bych se spojil s naším velvyslanectvím a měl obhájce." Ryana dost znepokojovalo, že se na něho soustředila pozornost tak vysoce postavených policejních důstojníků, ale přerušilo ho pochechtávání pana Ashleyho. Povšiml si, že se druzí policejní důstojníci obrátili na něho, aby odpověděl.
"Doktore Ryane, asi nechápete celou situaci správně. Oficiálně prohlašuji, pane, že nemáme vůbec v úmyslu z čehokoliv vás obvinit. Odvažuji se tvrdit, že kdybychom tak učinili, ke konci dnešního dne bychom si museli hledat nové zaměstnání."
Ryan přikývl, ale nijak zvlášť se u něho úleva neprojevila. Doposud si tím nebyl jistý, určitě jenom věděl, že se neprovinil vůči žádnému zákonu. Owens začal číst otázky ze žlutého bloku.
"Můžete nám sdělit své jméno a adresu, prosím?"
„John Patrick Ryan. Naše poštovní adresa je Annapolis, Maryland. Náš domov je v Peregrine Cliffu, asi deset mil jižně od Annapolisu u Chesapeakeského zálivu."
"A vaše zaměstnání?" Owens něco zkoumal ve svém bloku.
"Dalo by se říci, že mám dvě zaměstnání. Jsem instruktorem historie na námořní akademii Spojených států v Annapolisu. Příležitostně přednáším na válečné námořní koleji v Newportu a čas od času působím jako poradce."
"To je všechno?" vyptával se Ashley s přátelským úsměvem - ale byl ten úsměv přátelský? ptal se Ryan sám sebe. Jack uvažoval, jak hodně se jim podařilo zjistit o jeho minulosti za uplynulých -kolik? - patnáct hodin - a zvlášť o tom, nač narážel Ashley. Ty nejsi polda, myslel si Ryan. Kdo vlastně jsi? Bez ohledu na následky se musí držet krycí povídky, že je na částečný pracovní úvazek konzultantem firmy Mitre.
"A za jakým účelem jste přicestoval do této země?" pokračoval Owens.
"Kombinace dovolené a výzkumné cesty. Shromažďuji data pro novou knihu a Cathy si potřebovala trochu odpočinout. Sally dosud ještě nechodí do školy, tak jsme se rozhodli přijet sem teď a vyhnout se turistické sezóně."
Ryan si vzal cigaretu z balíčku, který tam zanechal Wilson. Ashley mu ji zapálil zlatým zapalovačem. "V mém kabátě - nevím, kde teď je - najdete doporučující úřední dopisy pro admiralitu a také pro Královskou námořní kolej v Dartmouthu."

"My ty dopisy máme," odpověděl Owens. "Bohužel jsou zcela nečitelné a obávám se, že i váš oblek je úplně zničen. Co nezničila krev, to dokončili vaše žena a náš seržant nožem. Kdy jste přijel do Británie?"
"Je dnes čtvrtek, viďte? Tak v úterý večer jsme odletěli z mezinárodního Dullesova letiště ve Washingtonu. Přiletěli jsme kolem sedmi třiceti, kolem devíti třiceti jsme přijeli do hotelu, dali jsme si poslat nahoru přesnídávku a hned jsme si šli lehnout. Let mě vždycky rozvrátí - nesnáším časový posun. Byl jsem úplně vyplivnutý." Nebylo to tak docela pravda, ale Ryan si pomyslil, že nepotřebují vědět všechno.
Owens přikývl. Už se asi dověděli, proč Ryan nenávidí létání. "A včera?"
"Vzbudil jsem se kolem sedmé, nasnídal se, prolistoval noviny, a až do osmi třiceti se trochu poflakoval. Dohodli jsme se, že se sejdu s Cathy a Sally kolem čtvrté v parku, pak jsem jel taxíkem do budovy admirality - což je blízko, jak se ukázalo, mohl jsem tam klidně dojít. Jak jsem řekl, měl jsem doporučující list pro admirála sira Alexandra Woodsona, který spravuje námořní archiv - je vlastně v důchodu. Vzal mě s sebou do zatuchlého podzemního suterénu. Materiál, který jsem ke studiu potřeboval, měl už pro mne připravený.
Přijel jsem mimo jiné proto, abych se podíval na seznamy signálů. Šlo o admirálské signály mezi Londýnem a admirálem sirem Jamesem Somervillem. Byl v prvních měsících roku 1942 velitelem vaší flotily v Indickém oceáně, a to je jedna z věcí, o kterých píši. Strávil jsem přísti tři hodiny četbou nezřetelných kopií námořních depeší a záznamem potřebných údajů."
"Na tomhle," Ashley ukázal na kufřík. Jack po něm chňapl.
"Díky Bohu!" vykřikl. "Už jsem si myslel, že se ztratil." Otevřel kufřík a postavil ho na noční stolek. Pak napsal nějaké instrukce. "Ha! Stále funguje."
"Co to vůbec je?" zeptal se Ashley. Všichni tři povstali a dívali se.
"To je moje děťátko," zašklebil se Ryan. Natočil k nim desku a odhalil klávesnici podobnou klávesnici na psacím stroji a diodovou žlutou zobrazovací jednotku z tekutých krystalů. Navenek to vypadalo jako drahá psací deska, asi palec silná a v kůži vázaná. "Je to přenosný počítač Cambridge Datamaster Model - C. Vyrábí je jeden můj přítel. Má mikroprocesor MC-68000 a dvě mega bublinové paměti."
"Mohl byste to pro nás přeložit?"
"Promiňte. Je to přenosný počítač. Vlastní práci dělá mikroprocesor. Dva megabyty znamenají, že paměť obsahuje až na dva miliony znaků - je to dost pro celou knihu - a protože používá bublinovou paměť, neztratíte informace, když počítač vypnete. Kamarád, se kterým jsem chodil do školy, založil firmu, která vyrábí tyhle malé drahoušky. Obrátil se na mne kvůli počátečnímu kapitálu. Doma používám Apple, tenhle mám jenom na cesty."
"Věděli jsme, že je to nějaký počítač, jenomže naši odborníci na něm neuměli pracovat," řekl Ashley.
"Bezpečnostní zařízení. Když ho poprvé použijete, vložíte do něho uživatelův kód a aktivujete blokování. Potom, pokud nenapíšete kód, nefunguje a basta."
"Opravdu?" poznamenal Ashley. "A jak je zabezpečený proti neodbornému zacházení?"
"Měli byste se zeptat Freda. Snad jde údaje přečíst přímo z bublinových čipů. Já nevím, jak počítače fungují. Já je jen používám," vysvětloval Ryan. "Každopádně tady mám svoje poznámky."
"Abychom se vrátili k tomu, co jste dělal včera," řekl Owens a nevraživě se podíval na Ashleyho. "Dospěli jsme až k poledni."
"Dobrá, šel jsem na oběd. Jakýsi chlapík v přízemí mi doporučil nějakou hospodu - tuším asi dva bloky vzdálenou. Nepamatuji si její název. Dal jsem si sendvič a pivo. Hrál jsem si přitom s touhle věcičkou. To trvalo asi tak půl hodiny. Strávil jsem další hodinu na admiralitě. Odtamtud jsem odešel, jak předpokládám, asi tak ve tři čtvrtě na dvě. Poděkoval jsem admirálu Woodsonovi - výtečný chlapík. Chytil jsem taxíka - nepamatuju si adresu, kam jsem jel, byla na jednom z těch dopisů. Myslím, že to bylo severně od Regent's Parku. Admirál sir Roger de Vere. Sloužil kdysi pod Somervillem. Nebyl doma. Domovník mi řekl, že náhle odjel z města, protože mu zemřel někdo z rodiny. Tak jsem mu nechal vzkaz, že jsem tam byl, a odjel dalším taxíkem zpátky do centra. Rozhodl jsem se, že vystoupím o několik bloků dřív a zbytek cesty dojdu pěšky."
"Proč?" zeptal se Taylor.
"Hlavně proto, že jsem byl celý ztuhlý od sezení - v budově admirality, při letu, v taxíku. Potřeboval jsem se protáhnout. Obvykle každý den běhám. Nestojím za nic, když běh vynechám."
"Kde jste vystoupil?" zeptal se Owens.
"Neznám název té ulice. Když mi ukážete plánek, pravděpodobně to najdu." Owens mu pokynul, aby pokračoval. "V každém případě mě málem přejel poschoďový autobus a jeden z vašich uniformovaných poldů mě napomenul, abych respektoval dopravní předpisy -" Owens se zatvářil překvapeně a naškrábal si něco do zápisníku. Asi o tomto setkání dosud nevěděli. "U novinového stánku jsem si koupil časopis a setkal jsem se s Cathy a Sally asi tak, och, ve tři čtyřicet. Přišly tam také brzo."
"A jak strávila ten den vaše paní?" zeptal se Ashley. Ryan byl přesvědčen, že tu informaci už mají.
"Hlavně nákupy. Cathy tu několikrát byla a ráda v Londýně nakupuje. Naposledy asi tak před třemi lety na chirurgickém kongresu, ale já jsem tehdy nemohl jet."
"Hlídal jste malou?" Ashley se opět ironicky usmál. Ryan vycítil, že se Owens na něho zlobí.
"Dědeček a babička. To bylo předtím, než ženě zemřela maminka. Připravoval jsem se na doktorát v Georgetownu, nemohl jsem se utrhnout. Dosáhl jsem doktorátu za dva a půl roku a poslední rok jsem cedil krev mezi univerzitou a semináři ve středisku pro strategické a mezinárodní studie. Teď to měla být dovolená." Ryan se zašklebil. "První skutečná dovolená od našich líbánek."
"Co jste dělal, když začal atentát?" Owens vracel rozpravu zpátky k námětu. Všichni tři vyšetřovatelé jako by se na sedadlech naklonili kupředu.

"Díval jsem se jiným směrem. Mluvili jsme o tom, co uděláme s večeří, když vybuchl granát."
"Věděl jste, že je to granát?" zeptal se Taylor.
Ryan přikývl. "Ano. Poznají se podle příznačného zvuku. Nenávidím tyhle věcičky, ale patřily k malým hračkám, které mě naučili v námořnictvu v Quantiku používat. Totéž bylo s tím střelcem. V Quantiku nás vystavovali účinkům zbraní z východního bloku. Zacházel jsem s AK-47. Třesk, který vydává, se liší od našich zbraní a při boji je užitečné to vědět. Jak to, že oba měli AK?"
"Pokud se nám podařilo zjistit," řekl Owens, "muž, kterého jste zranil, vyřadil z provozu auto protitankovým granátem, vystřeleným z pušky. Důkazní materiál tomu nasvědčuje. Jeho puška byla totiž jedna z těch nových AK-47, malý kalibr, přizpůsobená pro střelbu granátů. Zřejmě neměl čas odstranit přídavné zařízení a rozhodl se pokračovat pistolí. Měl také ruční granát s rukojetí." Jack nevěděl o granátu vystřeleném z pušky, ale i typ ručního granátu mu úplně vypadl z paměti.
"Byl protitankový?" zeptal se Ryan.
"Vy o tom dost víte, viďte?" odpověděl Ashley.
"Býval jsem přece námořníkem, vzpomínáte si? Říká se tomu RPG-něco, že? Předpokládá se, že je s to vyvrtat díru v lehce opancéřovaném vozidle nebo natrhnout pořádně nákladní auto." Kde k čertu sebrali ty nebezpečné věcičky - a proč je nepoužili...? Něco ti chybí, Jacku?
"Co bylo pak?" zeptal se Owens.
"Nejprve jsem strhl ženu a děcko. Doprava se zastavila dost rychle. Já jsem držel hlavu nahoře, abych viděl, co se děje."
"Proč?" zeptal se Taylor.
"Nevím," řekl Ryan pomalu. "Snad trénink. Chtěl jsem vidět, co se to k čertu odehrává - nazvěme to hloupá zvědavost. Viděl jsem jednoho chlapíka, jak kropí rollse, a druhého, jak se ochomýtá kolem zadní části vozu, jako by chtěl sbalit každého, kdo by vyskočil z auta. Viděl jsem, že když se pohnu doleva, dostanu se blíže.
Chránila mě auta, která tam stála. Náhle jsem byl ve vzdálenosti padesáti stop nebo tak nějak. Střelec z AK byl kryt rollsem a pistolník byl ke mně obrácen zády. Viděl jsem, že mám šanci, a využil jsem jí."
"Proč?" Tentokrát to byl Owens, který mluvil klidně.
"Dobrá otázka. Nevím, opravdu nevím." Ryan půl minuty mlčel. "Šlo mi to na nervy. S kýmkoliv jsem se tady setkal, choval se ke mně velmi pěkně - a najednou mi přímo před očima tihle dva lumpové vraždí."
"Uhádl jste, kdo to byl?" zeptal se Taylor.
"K tomu nebylo ani třeba příliš obrazotvornosti, že? To mě namíchlo. Myslím, že to je ono - zlost. Snad ta motivuje lidi k boji," uvažoval Ryan. "Budu o tom muset přemýšlet. V každém případě, jak jsem řekl, viděl jsem šanci a využil jsem ji. Bylo to snadné - měl jsem ohromné štěstí." Při tomto skromném hodnocení zvedl Owens obočí. "Chlapík s pistolí byl blbec. Měl si hlídat záda. Místo toho pozoroval jenom zónu, v níž chtěl zabíjet - strašný blbec. Člověk si pořád něco ověřuje. Já jsem prostě využil jeho slabé stránky." Ryan se zašklebil. "Můj instruktor by byl na mne hrdý - já jsem ho opravdu dobře nabral. Ale asi jsem měl mít chrániče, protože doktor tvrdí, že jsem si něco zlomil, když jsem ho praštil. Klesl dost těžce. Vzal jsem mu zbraň a střelil ho - chcete vědět, proč jsem to udělal, že?"
"Ano," odpověděl Owens.
"Nechtěl jsem, aby vstal."
"Byl v bezvědomí - nepřišel k sobě celé dvě hodiny a měl pořádný otřes mozku, když se probral."
Kdybych byl věděl, že má granát, nebyl bych ho střelil jenom do zadku! "Jak jsem to mohl vědět?" Ryan se zeptal docela rozumně. "Měl jsem proti sobě chlapíka se samopalem a nepotřeboval jsem mít za sebou dalšího darebáka. Tak jsem ho zneutralizoval. Mohl jsem mu vpálit jednu do zátylku - když se v Quantiku řeklo zneutralizovat, myslelo se tím zabít. Můj otec byl polda. Většina z toho, co vím o policejních postupech, pochází z pozorování televize, a vím, že většina z toho je špatně. Jasně jsem si uvědomoval, že nesmím připustit, aby se na mě dostal zezadu. Nemohu tvrdit, že jsem na to nějak zvlášť hrdý, ale v tom okamžiku se mi to zdálo být dobré řešení.
Pohyboval jsem se kolem pravého zadního blatníku vozu a rozhlížel se. Všiml jsem si, že chlapík má pistoli. Váš člověk Wilson mi vysvětlil - že jsem měl také štěstí. Nebyl jsem takový blázen, abych šel na AK s mrňavou jednoruční střelnou zbraní. Viděl mě, jak auto obcházím. Oba jsme vypálili přibližně ve stejnou dobu - myslím, že jsem střelil přesněji než on."
Ryan se zarazil. Nechtěl, aby to vyznělo takhle. Byto to tak skutečně? Jestliže to nevíš ty, kdo to má vědět? Ryan se poučil, že v krizových situacích se čas smršťuje a natahuje - zdánlivě ve stejnou dobu. Taky paměť klame, že? Co jiného jsem mohl dělat? Zavrtěl hlavou.
"Nevím," řekl opět. "Snad jsem měl zkusit něco jiného. Snad jsem měl zavolat ‚Odhoď to!' nebo ‚Nehýbej se!', jak to vídáme v televizi - ale na to nebyl čas. Všecko bylo právě teď - on, nebo já - víte, co myslím? Člověk ne... člověk to všechno nerozvažuje, když má pouze půl vteřiny času na rozhodnutí. Asi rozhoduje trénink a instinkt. Jediný trénink jsem získal jako zelenáč u námořnictva. Tam vás neučí zatýkat lid, Bože, chraň, nechtěl jsem nikoho zabít, ale neměl jsem v tom okamžiku moc na vybranou." Ryan se na chvíli odmlčel.
"Proč s tím nepraštil - nezdrhl nebo něco podobného? Viděl, že ho mám. Musel vědět, že je mi vydaný na milost a nemilost." Ryan klesl zpět na polštář. Při líčení této události všechno před ním vyvstalo až příliš živě. Kvůli tobě zahynul člověk, Jacku. Je mrtvý. Měl také instinkty, ne? Ale tvoje instinkty pracovaly lépe - tak proč máš teď nedobrý pocit?
"Doktore Ryane," řekl klidně Owens, "my tři jsme osobně vyslechli šest lidí a všichni vylíčili přesný průběh celého incidentu. Podle toho, co nám řekli, uvedl jste všechny okolnosti s pozoruhodnou jasností. Když se vezmou v úvahu všechna fakta, já - my se domníváme, že jste vůbec neměl jinou volbu. Je jisté do té míry, jak podobné věci jisté mohou

být, že jste udělal přesně správný čin. A na vašem druhém výstřelu už nezáleželo, pokud vás ten trápí. První střela mu proletěla srdcem."
Jack přikývl. "Ano. To uznávám. Druhý výstřel byl úplně automatický, jako by to udělala ruka, aniž bych jí to přikázal. Zbraň cukla dozadu a buch! Vůbec jsem na to nemyslel... mozek pracuje nepředvídatelně. Vypadá to tak, jako by jedna jeho část jednala a druhá pozorovala a radila. Pozorovací část viděla, že první náboj správné zasáhl srdce, ale ta činná část ještě pokračovala, než se zhroutil. Snad bych se byl pokusil střílet ještě dál, ale zbraň už byla prázdná."
"Námořníci vás opravdu naučili střílet velmi dobře," poznamenal Taylor.
Ryan zavrtěl hlavou. "Tatínek mě naučil střílet, když jsem byl ještě kluk. V námořnictvu se pistolemi moc nezabývají - ty jsou tam spíš pro parádu. Když přijdou nepřátelé moc blízko, je načase odejít. Každopádně ten chlapík byl ode mne jenom asi patnáct stop." Owens si zapsal další poznámky.
"Auto vystartovalo o několik málo vteřin později. Řidiče jsem skoro neviděl. Mohl to být muž, ale mohla to být také žena. Byl to běloch nebo běloška, víc nemůžu říct. Vůz se vyřítil nahoru po ulici a zahnul za roh. Víc jsem neviděl."
"Byl to londýnský taxík - všiml jste si toho?" zeptal se Taylor. Ryan zamrkal. "Och, máte pravdu. Vůbec jsem si to neuvědomil - to jsem ale pitomec! K čertu, kolem máte milion zatracených taxíků. Není divu, že jeden z nich použili."
.Abychom byli přesní, osm tisíc šest set sedmdesát devět," řekl Owens. "Z nich pět tisíc devět set devatenáct je černých."
Ryanovi bouchlo v hlavě světlo. "Řekněte mi, byl to atentát, nebo je chtěli unést?"
"Tím si nejsme jisti. Snad by vás zajímalo že Sinn Fein, politické vedení Irské republikánské armády, vydalo prohlášení, ve kterém se plně distancuje od incidentu."
"Tomu věříte?" zeptal se Ryan. Sedativa mu stále ještě kolovala tělesnou soustavou; nezaznamenal plně, jak dovedně Taylor odpalestroval jeho otázku.
"Ano, kloníme se tím směrem. Ani prozatímní nejsou takoví blázni. Něco takového má příliš vysokou politickou cenu. Natolik se poučili ze zabití lorda Mountbattena - nezabila ho Irská republikánská armáda, ale Irská národní osvobozenecká armáda. Bez ohledu na to jim přichází spousta peněz od amerických stoupenců," řekl Taylor.
"Četl jsem v novinách, že vaši spoluobčané -"
"Poddaní," opravil ho Ashley.
"Tak či tak, vaši lidé jsou kvůli tomu pořádně naštvaní."
"To skutečně jsou, doktore Ryane. Je dost pozoruhodné, jak se teroristům znovu a znovu daří nás šokovat, nehledě na to, jaké hrůzy nám připravili už předtím," poznamenal Owens. Jeho hlas zněl docela profesionálně, ale Ryan vycítil, že šéf protiteroristického oddělení by rád holýma rukama utrhl hlavu každému teroristovi, který přežil. Vypadal dost silný na to, aby to mohl udělat. "Co se dělo pak?"
"Přesvědčil jsem se, že chlapík, kterého jsem střelil - ten druhý - je mrtvý. Pak jsem si prohlédl auto. V něm byl mrtvý řidič - a ještě někdo. Jeden z vašich lidí, pane Owensi?"
"Charlie byl můj přítel. Tři roky plnil zvláštní úkol při ochraně královské rodiny..." Owens mluvil skoro tak, jako byl byl policista stále naživu. Ryan uvažoval, zda ti dva jenom spolu pracovali, nebo šlo o mimosložební vztahy. Věděl, že policisté uzavírají mezi sebou zvlášť pevná přátelství.
"Vaši lidé už zbytek znají. Doufám, že někdo pohladí toho rudokabátníka po hlavě. Díky Bohu, přece jenom si dal načas a všechno si rozmyslel - aspoň na tak dlouho, že se vynořil váš člověk a uklidnil ho. Způsobilo by asi všem dost trapných chvil, kdyby mi propíchl bajonetem záda."
Owens zabručel na souhlas. "To by asi způsobilo."
"Měl tu pušku nabitou?" zeptal se Ryan.
"Kdyby byla," zeptal se Ashley, "proč by nestřílel?"
"Přeplněná ulice není zrovna nejlepší místo, kde by se měla použít průrazná puška, i když si je střelec jistý terčem," odpověděl Ryan. "Byla nabitá, viďte?"
"Nemůžeme s vámi prodiskutovávat bezpečnostní opatření," namítl Owens.
Věděl jsem, že je nabitá, pomyslel si Ryan. "Odkud k čertu vůbec přišel? Palác je přece dost daleko."
"Z Clarencova domu - bílé budovy, která sousedí s palácem svatého Jakuba. Teroristi si vybrali pro atentát špatný čas - nebo snad špatné místo. U jihozápadního rohu budovy je stanoviště stráže. Stráž se mění každé dvě hodiny. V době atentátu se stráž právě střídala. To znamená, že v té době tam byli čtyři vojáci, ne jenom jeden. Policisté, kteří konali službu u paláce, slyšeli výbuch a palbu z automatických zbraní. Seržant, který stráži velel, běžel k bráně, aby se podíval, co se děje, a volal na gardistu, aby ho následoval."
"To byl ten, který dal signál k poplachu? Proto přiběhli ti ostatní tak rychle?"
"Poplach vyvolal Charlie Winston," řekl Owens. "Rolls má elektronické poplašné zařízení - nemusíte o tom s nikým mluvit. To varovalo velitelství. Seržant Price jednal zcela z vlastní iniciativy. Naneštěstí pro něho gardista běhá překážky a snadno přeskočil zábradlí. Price se o to také pokusil, ale upadl a zlomil si nos. Měl strašně málo času na to, aby ho dostihl a aby vyslal signál k poplachu svým přenosným vysílačem."
"Já jsem rád, že ho vůbec dostihl. Ten vojín mě důkladně vyděsil. Doufám, že váš seržant taky dostane pohlazení."
"Královninu policejní medaili za statečnost s poděkováním od Jejího Veličenstva," řekl Ashley. "Jedna věc je nám nejasná, doktore Ryane. Odešel jste z armády pro fyzickou neschopnost, ale včera jste žádnou tělesnou neschopnost neprojevil."
"Víte, když jsem odešel z námořnictva, pracoval jsem jako makléř. Získal jsem si dost dobré jméno. Přišel za mnou obchodně i otec Cathy. Tehdy jsem se se svou ženou seznámil. Pak jsem dostal nabídku, abych se přestěhoval do New Yorku, ale společně jsme ji s Cathy odmítli. Jedna věc vedla k druhé a brzy jsme se zasnoubili. Tehdy jsem nosil na zádech vyztužovací podpěru, protože mi záda často tropila neplechu. Stalo se to zrovna v době, kdy jsme se zasnoubili,

a Cathy mě vzala do nemocnice Johnse Hopkinse, aby mě tam vyšetřil jeden její učitel. Byl to Stanley Rabinowicz, profesor neurochirurgie. Tři dny mě podroboval testům a pak prohlásil, že mě dá tak do pořádku, že budu jako nový. Ukázalo se, že doktoři v Bethesdě zbabrali můj myelogram, obraz páteřního kanálu. Nezlobím se na ně, byli to bystří mladí lékaři, ale Stanovi se vyrovnat nemohli. Výtečný doktor. Ten pátek mě operoval a za dva měsíce jsem byl skoro nový," řekl Ryan. "Tak to je příběh Ryanových zad. Náhodou jsem se zamiloval do hezkého děvčete, které studovalo a chtělo se stát chirurgkou."
"Vaše paní je jistě velmi mnohostranná a schopná lékařka," souhlasil Owens.
"A vy jste ji považovali za teroristku," poznamenal Ryan.
"To ne, doktore Ryane. Lidé ve stresu nemohou rozvinout své schopnosti. Vaše paní vyšetřila na místě také Jejich královské Výsosti, a to nám velice pomohlo. Odmítla vás opustit, dokud jste se neocitl v rukou kvalifikovaných odborníků. Naše identifikační řízení jí připadalo poněkud zdlouhavé a zcela přirozeně měla o vás strach. Snad jsme mohli celé jednám urychlit-"
"Není třeba, abyste se omlouval, pane. Můj otec byl polda. Trošku se v tom vyznám. Chápu, že jste měli potíže s naší identifikací."
"Trvalo to něco přes tři hodiny - byl to prostě časový problém. Z vašeho saka jsme si vytáhli pas a řidičský průkaz, na kterém byla vaše fotografie, jak jsme s uspokojením konstatovali. Náš původní dotaz na vašeho atašé šel před pátou, a to bylo v Americe poledne. Doba oběda. Ten volal úřadovnu FBI v Baltimoru, odkud se zase obrátili na úřadovnu v Annapolisu. Identifikace se provádí dost přímočaře - nejprve museli najít nějaké lidi na vaší námořní akademii, kteří věděli, kdo jste, kdy jste tam přišel a tak dále. Pak našli majitele cestovní kanceláře, který objednával vaše letadlo a váš hotel. Jiný agent zašel do registrace motorových vozidel. Někteří z těch lidí zrovna obědvali, a to nás podle našeho odhadu stálo asi tak hodinu. Zároveň poslal atašé dotaz na námořní sbor. Během tří hodin získal váš dost úplný životopis - včetně otisků prstů. My jsme měli otisky prstů z vašich cestovních dokladů a z hotelové registrace. Shodovaly se samozřejmě s vojenskými záznamy."
"Tři hodiny?" Večeře tady, oběd doma. A oni to dokázali za tři hodiny. No sakra!
"Zatímco se tohle dělo, několikrát jsme vyslýchali vaši paní, aby nám pověděla všechno, co viděla -"
"A pokaždé vám to řekla přesně stejně?" zeptal se Ryan.
"Správně," řekl Owens. Usmál se. "To je dosti pozoruhodné."
Ryan se ušklíbl. "U Cathy ne. Při některých věcech je jako skutečný stroj. Překvapuje mě, že vám nedala roličku filmu."
"Řekla to sama," odpověděl Owens. "Fotografie v novinách pocházejí od jednoho japonského turisty - to už zní jako otřelá fráze, že? - stál ve vzdálenosti poloviny bloku a snímky pořídil teleobjektivem. Možná vás bude zajímat, že námořní sbor si vás váží. Ve své třídě v Quantiku jste se dělil o první místo a zprávy o vaší způsobilosti byly výtečné."
"Takže jste s uspokojením konstatovali, že jsem dobrý?"
"O tom jsme byli přesvědčeni od prvního okamžiku," řekl Taylor. "Ale při zásahu u těžkých zločinů člověk musí být důkladný a tohle zřejmě je velice komplikovaný případ."
"Jedna věc mě trápí," řekl Jack. Bylo jich více, ale mozek mu pracoval příliš pomalu, než aby mohl všechny správně zařadit.
"Co to je?" zeptal se Owens.
"Co k čertu dělali příslušníci královské rodiny, jak jim říkáte, na ulici jenom s jedním členem ochranky - počkejte chvilku." Ryan naklonil hlavu na stranu. Pokračoval, ale mluvil pomalu, jak si v mysli úporně rovnal myšlenky. "Ten přepad byl naplánován - tohle nebylo náhodné setkání. Ale ti zločinci je přepadli při jízdě... Museli zastihnout určité auto na určitém místě. Někdo to načasoval. Do akce muselo být zapojeno víc lidí, že?" V té chvíli slyšel Ryan přímo nával ticha. Nepotřeboval víc slyšet, to byla odpověď. "Někdo s vysílačkou... ta individua musela vědět, že přijíždějí, kterou cestou jedou a kdy se dostanou do pásma smrti. Ani pak to nebylo nijak snadné, protože museli vzít v úvahu dopravu..."
"Tak vy jste historik, doktore Ryane?" zeptal se Ashley.
"U námořnictva nás učili, jak se dělají přepady. Když chcete přepadnout speciální cíl... předně musíte mít informaci od výzvědné služby; za druhé si vyberete terén; za třetí rozmístíte svoje vlastní zvědy, aby vás upozornili, že se cíl blíží - to jsou jenom ty nejzákladnější požadavky." Proč tady - proč u paláce svatého Jakuba? The Mail? Terorista je bytost politická. Cíl a místo jsou zvoleny se zřetelem na politický účinek, říkal si Ryan. "Neodpověděli jste na mou dřívější otázku: byla to vražda, nebo pokus o únos?"
"Nejsme si tím zcela jisti," odpověděl Owens.
Ryan se díval po svých hostech. Dotkl se choulostivého místa. Vyřadili auto protitankovýrn granátem vystřeleným z pušky a oba měli také ruční granáty. Kdyby chtěli zabíjet... granáty by porušily opancéřování auta, proč tedy používali pušky a pistole? Ne, kdyby to byl přímý atentát, neprotahovali by to tak, že? Vy mi prostě lžete, pane Owensi. Určitě to byl pokus o únos a vy to víte.
"Proč tedy byl jenom jediný bezpečnostní důstojník v autě? Musíte si líp chránit svoje lidi." Co to řekl Tony? Neplánovaná vyjížďka? První předpoklad, aby byl přepad úspěšný, je dobré zpravodajství... V tomhle nemůžeš pokračovat, ty idiote!
James Owens vyřešil problém za Jacka. "No tak, myslím, že už jsme probrali všechno. Pravděpodobně se vrátíme zítra."
"V jakém stavu jsou teroristi - myslím ten, kterého jsem zranil."
"Nemá se ke spolupráci. Nechce s námi vůbec mluvit, ani nám neprozradil svoje jméno - s touhle pakáží je to vždycky stejné. Identifikovali jsme ho teprve před několika hodinami. V trestním rejstříku nemá žádný záznam - jeho jméno se vyskytlo jako tip na možného spolupachatele ve dvou bezvýznamných případech, ale nic víc. Zotavuje se velmi dobře a asi tak za tři týdny se octne před královským soudem, bude ho soudit porota dvanácti poctivých a opravdových lidí,

usvědčí ho a odsoudí, takže stráví zbytek svého pozemského života v bezpečném vězení."
"Za pouhé tři týdny?" zeptal se Ryan.
"Případ je nesporný," řekl Owens. "Máme od našeho japonského přítele tři fotografie, na kterých tento chlapík třímá svou zbraň za autem, a našlo se i devět dobrých očitých svědků. S tímhle člověkem se nebude třeba nijak zvlášť párat."
‚A já u toho budu, abych to viděl," poznamenal Ryan.
"Samozřejmě. Budete naším nejdůležitějším svědkem, doktore. Je to formalita, ale nutná. A žádná výmluva na duševní chorobu jako u toho chlapíka, co chtěl zabít vašeho prezidenta. Tenhle hoch má vysokou školu s vyznamenáním a pochází z dobré rodiny."
Ryan zavrtěl hlavou. "Je to učiněné peklo. Ale ti nejhorší jsou na svobodě, že?"
"Víte toho hodně o teroristech?" zeptal se Ashley.
"Jenom to, co jsem si o nich přečetl," odpověděl pohotově Ryan. Tohle byla chyba, Jacku. Hned to zaretušuj. "Tony Wilson řekl, že příslušníci Ulsterské osvobozenecké armády jsou maoisté."
"Správně," řekl Taylor.
"To je opravdu šílené. Hergot, ani Číňané už nejsou maoisty, aspoň když jsem si to naposledy ověřoval, nebyli. Och - a co moje rodina?"
Ashley se zasmál. "Je načase, že jste se zeptal, doktore. Nemohli jsme je nechat jen tak v hotelu. Podařilo se nám pro ně zajistit velmi bezpečné ubytování."
"Nemusíte si dělat starosti," souhlasil Owens. "Jsou v naprostém bezpečí. Máte moje slovo."
"Kde tedy jsou?" chtěl vědět Ryan.
"Bohužel jde o bezpečnostní opatření," řekl Ashley. Tři vyšetřovatelé si mezi sebou vyměnili pobavený pohled. Owens se podíval na ostatní.
"Tak tedy," pronesl Owens. Vypnul magnetofon. "Nechceme vás už trápit, vždyť jste první den po operaci. Pravděpodobně se ještě vrátíme, abychom si ověřili nějaké podrobnosti, které se objeví. Pro tento okamžik vám jménem nás všech v Yardu děkuji za to, že jste vlastně udělal naši práci."
"Jak dlouho tady budu mít pana Wilsona?"
"Na neurčilo. Je pravděpodobné, že Ulsterská osvobozenecká armáda je na vás teď nabroušená," řekl Owens. "A bylo by nám vrcholně trapné, kdyby na vás chtěli spáchat atentát a shledali by, že vás nikdo nechrání. Samozřejmě se domníváme, že se to pravděpodobně nestane, ale musíme zachovávat opatrnost."
"Dokážu se s tím smířit," souhlasil Ryan. Jsem tady pro ně sakramentsky příhodný terč. Největší srab by mě mohl zabít mraženým krémem na tyčince.
"Chce s vámi hovořit tisk," řekl Taylor.
"Tím jsem přímo nadšen." To právě potřebuju, pomyslel si Ryan. "Mohli byste je trochu zdržet?"
"To je dost jednoduché," souhlasil Owens. "Váš zdravotní stav to zatím nedovoluje. Ale musíte si na tu představu zvyknout. Stal se z vás veřejný činitel."
"No to jste mě potěšil!" zavrčel Ryan. "Rád se držím stranou." Pak jsi měl zůstat trčet za stromem, ty halamo. Do čeho ses to jenom namočil?
"Donekonečna je nemůžete odmítat," řekl Taylor mírně.
Jack vypustil dlouhý vzdech. "Samozřejmě máte pravdu. Ale dnes ne. I zítra je dost brzy." Až ten zmatek trochu odezní, pomyslel si Ryan hloupě.
"Člověk nemůže trvale žít ve stínu, doktore Ryane," řekl Ashley a vstal. Ostatní ho napodobili.
Vyšetřovatelé v čele s Ashleyem se rozloučili. Ryan odhadl Ashleyho jako špiona, rozvědčíka nebo kontrarozvědčíka.
Vrátil se Wilson a jemu v patách vstoupila Kittiwaková.
"Utahali vás?" zeptala se ošetřovatelka.
"Myslím, že to přežiju," připustil Ryan. Kittiwaková mu strčila do úst teploměr, aby se ujistila o pravdivosti jeho slov.

Čtyřicet minut poté, co odešla policie, si Ryan blaženě hrál se svým počítačem, prohlížel si poznámky a tiskl novou kopii záznamů. Cathy Ryanová si velice často (a oprávněně) stěžovala na svého manžela, že když čte nebo - což je ještě horší - píše, kolem něho by se mohl hroutit svět, aniž by to zpozoroval. Nebylo to tak docela pravda. Koutkem oka si Jack povšiml, že Wilson skáče do pozoru, ale nevzhlédl, dokud nedokončil odstavec. Když dopsal, uviděl, že jeho novými návštěvníky jsou Její Veličenstvo, královna Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, a její manžel, vévoda z Edinburghu. Jeho první souvislou myšlenkou byla naštěstí nevyslovená nadávka, proč ho předem nevarovali. Jeho druhou myšlenkou bylo, že s otevřenými ústy musí vypadat strašně legračně.
"Dobrý den, doktore Ryane," pozdravila vlídně královna. "Jak se cítíte?"
"Ach, docela dobře, děkuji vám, uch, Vaše Veličenstvo. Nesedla byste si, prosím?" Ryan se pokusil posadit vzpřímeněji na posteli, ale prudká bolest v rameni mu v tom zabránila. To mu pomohlo soustředit myšlenky a připomnělo, že už brzy má dostat sedativum.
"Nechceme se vnucovat," řekla. Ryan vycítil, že ani nechtějí hned odejít. Na vteřinku se odmlčel, aby si v duchu utvořil vhodnou odpověď.
"Vaše Veličenstvo, návštěvu hlavy státu nelze nikdy kvalifikovat jako vnucování. Jsem vám velmi vděčen za vaši společnost."
Wilson rychle přistavoval židle. Když se posadili, omluvil se a zmizel.
Královna byla oblečena do broskvově zbarveného kompletu, jehož elegantní prostota musela vytvořit značnou díru v jejím oděvním rozpočtu. Vévoda byl v tmavomodrém obleku. Při pohledu na něj konečně Ryan pochopil, proč jeho manželka chtěla, aby si koupil nějaké šaty právě tady.

"Doktore Ryane," řekla formálně, "naším jménem a jménem všeho lidu vám chceme vyjádřit nejhlubší vděčnost za včerejší čin. Jsme vašimi velkými dlužníky."
Ryan střízlivě přikyvoval. Uvažoval jenom o tom, jak příšerně asi vypadá. "Pokud jde o mne, madam, jsem rád, že jsem mohl prokázat službu - ale pravda je taková, že jsem ve skutečnosti toho příliš neudělal. Kdokoliv mohl udělat totéž. Náhodou jsem byl tomu všemu nejblíže."
"Policie je jiného názoru," poznamenal vévoda. "Prohlédl jsem si ono místo a jsem nakloněn s nimi souhlasit. Bohužel jste hrdina, ať už se vám to líbí nebo ne." Jack si připomněl, že tento muž kdysi byl profesionálním námořním důstojníkem - pravděpodobně dobrým. Vypadal na to.
"Proč jste to udělal, doktore Ryane?" zeptala se královna. Pozorně si prohlížela jeho obličej.
Jack se snažil rychle zorientovat. "Promiňte mi, madam, ptáte se snad, proč jsem se chopil příležitosti a proč se jí chopil zrovna irský Američan?" Jack si stále v hlavě srovnával myšlenky a zkoumal své vzpomínky. Proč jsi to udělal? Budeš to někdy vědět? Poznal, že se zorientoval a rychle pokračoval.
"Vaše Veličenstvo, k vašim irským záležitostem se nemohu vyjádřit. Jsem americký občan a moje vlast má dost vlastních problémů, než abychom se mohli štourat v problémech někoho jiného. Nám, to jest irským Američanům, se daří velmi dobře. Jsme zastoupeni ve všech oborech, v obchodě i v politice, ale typický irský Američan je obvykle obyčejný policista nebo hasič. Kavalerie, která dobyla Západ, byla z jedné třetiny irská a stále je nás hodně v uniformě - zvlášť v námořnictvu. Polovina pracovníků místní FBI bydlila dříve v mém bezprostředním sousedství. Jmenovali se Tully, Sullivan, O'Connor a Murphy. Můj otec strávil polovinu života v policejní službě. Kněží a jeptišky, moji učitelé, byli pravděpodobně většinou také Irové.
Chápete, Vaše Veličenstvo, co chci říci? V Americe jsme silami pořádku, jsme tmelem, který drží společnost pohromadě - takže co se děje?
Dnes je většina slavných Irů maniaky, kteří nechávají bomby v zaparkovaných autech, nebo vrahy, kteří zabíjejí lidi, aby prosadili určitý politický záměr. To se mi nelíbí a vím, že by se to nelíbilo ani mému tatínkovi. Po celý svůj pracovitý život se ujímal na ulicích zvířat a dával je do klecí, kam patří. Museli jsme hodně pracovat, abychom se dostali tam, kde teď jsme - tak tvrdě, že nám vůbec nedělá radost, když nás někdo považuje za příbuzné teroristů." Jack se usmál. "Teď chápu, jak se Italové dívají na mafiány. V každém případě nemohu tvrdit, že by mi tyto myšlenky proběhly hlavou právě včera, ale dovedl jsem si představit, co se asi děje. Nemohl jsem zůstat sedět jako krejčovská panna, dopustit, aby se před mýma očima uskutečnila vražda, a nic nedělat. Tak jsem uviděl svou příležitost a chopil se jí."
Královna zamyšleně přikyvovala. Po několik okamžiků pozorovala Ryana s vřelým, přátelským úsměvem. Pak se obrátila a podívala se na manžela. Ti dva se dorozumívali beze slov. Už jsou dost dlouho spolu, pomyslel si Ryan. Když se znovu otočila k němu, věděl, že se manželé na něčem shodli.
"No tak tedy. Jak se vám máme odměnit?"
"Odměnit, madam?" Ryan zavrtěl hlavou. "Děkuji velmi pěkně, ale to není nutné. Jsem rád, že jsem mohl pomoci. To je dost."
"Ne, doktore Ryane, to není dost. Jednou z příjemnějších stránek královské hodnosti je to, že mohu ocenit záslužné činy a po právu je odměnit. Nesmí se zdát, že koruna je nevděčná." V očích se jí zračil nějaký soukromý žert. Ryana si podmanila lidskost této ženy. Někde četl, že někteří lidé ji nepovažují za příliš inteligentní. Teď už věděl, že tito lidé jsou dokonale vedle. Za těmito očima je aktivní mozek a také aktivní vtip. "Proto bylo rozhodnuto, že se stanete komturem řádu královny Viktorie."
"Cože - ech, prosím, madam?" Ryan několikrát zamrkal, jak se jeho mozek snažil dohonit uši.
"Řád královny Viktorie byl zaveden už dávno jako odměna těm osobám, které prokázaly osobní službu koruně. Vy si jej určitě zasloužíte. Tohle je první případ po mnoha letech, kdy dědic trůnu byl zachráněn před skoro jistou smrtí. Jako historika vás bude zajímat, že se naši učenci přou, kdy byl tento řád před vámi naposled udělen - v každém případě budete od nynějška znám jako sir John Ryan."
Jackovi opět napadlo, že se svými otevřenými ústy musí vypadat dost směšné.
"Vaše Veličenstvo, americký zákon -"
"To víme," přívětivě ho přerušila. "Předseda vlády to projedná ještě dnes s vaším prezidentem. Domníváme se, že se zřetelem ke zvláštní povaze tohoto případu a v zájmu anglo-amerických vztahů bude celá záležitost vyřízena v přátelském duchu."
"Existuje jeden zásadní precedens," navázal vévoda. "Po druhé světové válce dostalo mnoho amerických důstojníků podobné uznání. Váš vrchní velitel válečného námořnictva Nimitz, například, se stal komturem řádu Bath zároveň s generály Eisenhowerem, Bradleym, Pattonem a mnoha dalšími. Pro účely amerického zákona se řády pravděpodobně považovaly jen za čestné - ale v našich podmínkách to je realita se vším všudy."
"Dobře." Ryan chtěl něco říci a hledal slova. "Vaše Veličenstvo, pokud to nebude v rozporu se zákony mé země, budu velmi poctěn a vyznamenání přijmu."
Královna zářila. "Tím je to tedy vyřízeno. A teď, jak se cítíte -jak se opravdu cítíte?"
"Cítil jsem se už hůř, madam. Na nic si nestěžuju - jenom bych si přál, aby uzdravování pokračovalo rychleji."
Vévoda se usmál. "Se zraněním se jevíte daleko víc jako hrdina -jako by to nebylo nic jiného než malé drama."
Zvlášť když je to rameno někoho jiného, můj lorde, pomyslel si Ryan. V hlavě se mu rozezněl zvoneček. "Promiňte, to rytířství znamená, že moje žena bude mít titul -"
"Lady Ryanová? Samozřejmě." Královna opět vyslala vánoční úsměv.
Jack se široce zašklebil. "Víte, když jsem odešel z námořnictva, otec Cathy se rozčiloval jako - prostě se na mě velice zlobil a tvrdil, že ze mne nikdy nic pořádného nebude, že nanejvýš napíšu nějakou historickou knihu. Tohle snad změní

jeho názor." Byl si jistý, že Cathy nebude nic namítat proti titulu - lady Ryanová. Ne, určitě nevznese ani tu nejmenší námitku.
"Takže to koneckonců není tak špatné?"
"Ne, pane, a prosím, promiňte, jestliže jsem působil takovým dojmem. Bohužel jste mě trošku vyvedli z míry." Ryan zavrtěl hlavou. Celá tahle zatracená věc mnou pořádně zacloumala. "Smím se na něco zeptat, sire?"
"Zajisté."
"Policie mi nechce říct, kde drží moji rodinu." Tohle vyvolalo srdečný smích. Odpověděla královna.
"Policie se domnívá, že existuje jistá možnost odvety teroristů na vás nebo na vaší rodině. Proto bylo rozhodnuto, že vaše dcera a žena mají být přestěhovány na bezpečnější místo. Za daných okolností jsme se rozhodli, že nejlepší bude, když je vezmeme do paláce - to bylo to nejmenší, co jsme mohli udělat. Když jsme odcházeli, vaše žena i dcera tvrdě spaly. Zanechali jsme tam přísné příkazy, že nesmějí být rušeny."
"V paláci?!"
"Máme dost místa pro hosty, ujišťuji vás," odpověděla královna.
"Och, Bože!" zamumlal Ryan.
"Máte námitky?" zeptal se vévoda.
"Moje holčička, ona -"
"Olivia?" řekla královna, poněkud překvapena. "Je to roztomilé dítě. Když jsme ji včera večer viděli, spala jako andílek."
"Sally" - Olivia představovala kdysi nabídku ke smíru s rodinou jeho ženy, ale nesetkalo se to s pochopením; tak se jmenovala její babička - "je andílek, když spí, ale když se probudí, je spíše jako malé tornádo. Vynikajícím způsobem rozbíjí věci. Zvlášť cenné věci."
"Jak můžete říci něco tak hrozného!" Její Veličenstvo předstíralo šok. "Tak rozkošné děvčátko! Policie nám řekla, že si včera večer získala srdce všech příslušníků Scotland Yardu. Obávám se, že přeháníte, sire Johne."
"Ano, madam." Přít se s královnou nebylo možné.

(3) Květy a rodiny
Wilson se ve svém odhadu trasy útěku mýlil. Cesta trvala déle, než kdokoliv v Yardu předpokládal. Teď šest set mil odtud letadlo Sabeny přistálo v Corku. Cestující na sedadle 23-D Boeingu 737 nebyl ničím pozoruhodný; jeho nazrzlé vlasy měly střih prostřední délky. Byl oblečen jako úředník střední úrovně v elegantním, leč pomačkaném obleku, který přesně působil dojmem, jako by jeho majitel prožil dlouhý pracovní den a malounko se prospal, než chytil letadlo domů. Nepochybně zkušený cestovatel s příručním zavazadlem vhodným do letadla. Kdyby se někdo vyptával, dokázal by předvést přesvědčivou přednášku o velkoobchodu s rybami a posluchač by si povšiml akcentu jihozápadního Irska. Dovedl měnit akcenty tak snadno, jako většina lidí mění košile; užitečná dovednost, neboť hlasatelé zpráv rozšířili po světě znalost žargonu jeho rodného Belfastu. Během letu četl list London Times. Námětem rozhovorů v jeho řadě stejně jako v celém letadle byla zpráva z první stránky.
„Je to hrozná věc," souhlasil s mužem na sedadle 23-E, belgickým obchodníkem s obráběcími stroji, který nemohl vědět, jak událost může být hrozná ještě v mnoha dalších směrech.
Celé měsíce plánování, horlivě shromažďované údaje, zkoušky provedené Britům přímo pod nosem, tři ústupové cesty, radisté -všechno nadarmo kvůli tomu pitomému šťourovi. Prohlížel si fotografii na titulní stránce.
Co jsi k sakru zač, Amerikáne? uvažoval. John Patrick Ryan. Historik - blbý akademik! Bývalý námořník - co ten pitomý moula strká nos tam, kam nemá! John Patrick Ryan! Určitě jsi mizerný katolík, viď? A Johnny na jeho blbost pěkně doplatil... Je to s ním nalevačku. Výborný chlapík, tenhle Johnny, spolehlivý, měl rád zbraně a byl oddaný hnutí.
Letadlo se konečně zastavilo u vstupní kryté chodby vedoucí k rampě letištní budovy. Vpředu letuška otevřela dveře. Cestující vstali a sundávali zavazadla z horního úložného prostoru. Vzal si svoje zavazadlo a připojil se k pomalému pohybu vpřed. Snažil se dívat na událost filozoficky. Ve svých letech víckrát viděl, jak ztroskotaly operace z těch nejsměšnějších důvodů. Ale tahle akce byla mimořádně důležitá. Stála tolik plánování. Strčil papír pod paži a zavrtěl hlavou. Budeme se o to muset pokusit znovu, to je vše. Můžeme si dovolit být trpěliví. Jeden neúspěch, říkal si, nemá žádný význam ve velkém uspořádání věcí. Druhá strana měla tentokrát štěstí. My potřebujeme mít štěstí jenom jednou.
Co je se Seanem? Byla chyba, že ho vzali s sebou. Pomáhal plánovat operaci od samého začátku. Sean toho ví hodně o organizaci. Když sestupoval z letadla, vypudil z mysli tuto starost. Sean nikdy nepromluví. Sean ne, když už má pět let v hrobě dívku, kterou zasáhla zbloudilá střela.
Samozřejmě na něho nikdo nečekal. Ostatní muži, kteří byli součástí operace, se už vrátili, výzbroj uložili do nádob na odpadky, když je předtím zbavili otisků prstů. Jedině u něho existovalo riziko, že ho objeví, ale byl si jistý, že ten Ryan mu neviděl dobře do tváře. Vrátil se v myšlenkách k tomu okamžiku, aby se o tom ujistil. Ne. Výraz překvapení v jeho tváři, výraz bolesti, kterou tam viděl. Američan neměl moc příležitosti se rozhlížet - kdyby měl, už by se objevila v tisku uměle konstruovaná podoba podle jeho výpovědi, úplná, i s rozcuchanou parukou a s imitací brýlí.
Vyšel z odbavovací budovy, cestovní vak si přehodil přes rameno, v kapse hledal klíče, kterými spustil v Bruselu na letišti detektor kovů - to bylo smíchu! Poprvé za celý den se usmál. Byl jasný, slunečný den, nádherný irský podzim pokračoval. Jel ve svém jednoročním BMW - člověk, který se vydává za obchodníka, musí dovést přestrojení až do důsledků - po trase vedoucí k bezpečnému úkrytu. Už plánoval další dvě operace. Obě si vyžádají hodně času, ale čas byla věc, kterou disponoval v neomezeném množství.

Bylo snadné určit, kdy nastal čas pro další sedativum. Ryan podvědomě zahýbal levou rukou na vzdálenějším konci obvazu. Nezmírňovalo to bolest, ale přece jen se zdálo, že bolest přechází, když svaly a šlachy nepatrně změnily místo.

Ubírala mu na soustředění, ať se jakkoliv snažil ji vyloučit. Jack si vzpomínal na všechny televizní pořady, kde detektiv nebo jiný hrdina koupil kulku do ramene, ale plně se vždy zotavil pro poslední záběr. Lidské rameno - alespoň jeho - je hromada kostí, které střely - jediná střela - velmi snadno roztříští. Jak se blížil čas pro dávku sedativa, zdálo se, že cítí rozeklaný okraj každé zlomené kůstky, která se při dýchání tře o svou sousedku, a dokonce i jemné ťukání prstů pravé ruky na klávesnici jako by pronikalo jeho tělem k ohnisku bolesti, až musel přestat a dívat se na nástěnné hodiny - poprvé si přál, aby se co nejdřív objevila Kittiwaková s novou dávkou chemického blaha.
Až si vzpomněl na svůj strach. Bolest, kterou mu působilo zranění zad, proměnila jeho první týden v Bethesdě v živoucí peklo. Věděl, že se jeho nynější zranění zdaleka nemůže rovnat tehdejšímu úrazu, ale tělo si bolest nepamatuje a roztříštěné rameno bylo tady a teď. Přinutil se ke vzpomínce, že sedativa zmírnila problém zad až skoro do snesitelnosti... až na to, že lékaři dávkami příliš nešetřili. Víc než bolesti se Ryan obával ústupu od sulfátu morfia. Tehdy to trvalo týden, jako by se jeho tělo propadalo do nějakého prázdného prostoru, někam, kde jeho nejvnitřnější podstata shledávala, že je úplně sama a že strádá... Ryan zavrtěl hlavou. Bolest procházela levou paží a levým ramenem a on sám sebe nutil, aby ji vítal jako žádoucí.
Nepodstoupím to znovu. Už nikdy.

Dveře se otevřely. Nebyla to Kittiwaková - do podání sedativa stále ještě chybělo čtrnáct minut. Ryan si povšiml uniformy přede dveřmi, když se otevřely. Teď si byl jistý. Vstoupil asi třicetiletý uniformovaný důstojník s květinami a za ním následoval jiný, který byl podobně obtížen. Šarlatová a zlatá stuha zdobila první kytici, dar od námořního sboru, další pocházela z amerického velvyslanectví.
"Tady jsou ještě další, pane," řekl uniformovaný důstojník.
"Pokoj není tak velký. Můžete mi dát navštívenky a tady to kolem nějak lépe využít? Jsem si jist, že je tu plno lidí, kteří by květiny měli rádi." A kdo si přeje žít v džungli? V deseti minutách měl Ryan hromadu navštívenek, lístků a telegramů. Shledával, že číst slova jiných je příjemnější než číst svá slova vlastní, zvlášť když jejich smysl zatemňovala bolest poškozeného ramene.
Kittiwaková přišla. Na květiny vrhla jenom zběžný pohled, než podala Ryanovi sedativum, a vyklouzla, aniž by prohodila slůvko. Ryan se dověděl o pět minut později proč.
Jeho příštím návštěvníkem byl princ z Walesu. Wilson opět vyskočil do pozoru a Jack uvažoval, jestli od srážení podpatků nemá pohmožděná kolena. Sedativum už působilo. Rameno odplouvalo do daleka, ale zároveň s tím přicházel i slabý pocit lehkomyslnosti, jako by vypil několik štamprlat. To snad byl zčásti důvod vysvětlující jeho chování.
"Dobrý den." Jack se usmál. "Jak se cítíte, sire?"
"Docela dobře, děkuji vám." Úsměv při odpovědi však nezahrnoval nadšení. Princ vypadal velmi unaveně, jeho hubený obličej se rozšířil o dodatečný palec, jak se mu usadil kolem očí smutek. V konzervativním šedém obleku mu poklesávala ramena.
"Proč si nesednete, sire?" vyzval ho Ryan. "Vypadáte, jako byste měl za sebou horší noc než já."
"Ano, děkuji vám, doktore Ryane." Znovu se pokusil o úsměv. Nepodařil se mu. "A jak se cítíte vy?"
"Poměrně dost dobře, Vaše Výsosti. A jak se daří vaší paní -promiňte, jak se vede princezně?"
Princova slova nepřicházela snadno, mluvil jen s obtížemi a díval se ze své židle na Ryana. "Oba litujeme, že nemohla přijít se mnou. Je pořád ještě dost rozrušená - v šoku, řekl bych. Byl to pro ni velice... krutý zážitek."
Mozek se jí rozstříkl po obličeji. Ano, tomu by se dalo říct krutý zážitek. "Viděl jsem to. Slyšel jsem, že nikdo z vás nebyl zraněn, díky Bohu. Předpokládám, že ani vašemu dítěti se nic nestalo?"
"Ano, díky vám, doktore."
Jack se pokusil trhnout zraněnou paží. Pohyb tentokrát tolik nebolel. "Rád jsem vám pomohl, sire, kéž bych nebyl při tom sám zraněný!" Pokus o frivolní gesto mu odumřel na rtech. Řekl nesprávnou věc nesprávným způsobem. Princ se zadíval na okamžik velmi zvědavě na Jacka, ale pak se jeho oči vrátily do bezvýraznosti.
"Všichni bychom bývali zabiti, nebýt vás - a jménem své rodiny a sebe samého - no tak, děkuji vám. Není to dost, jen tak to vyslovit." Jeho Výsost pokračovala, pak se zarazila a zápolila se slovy. Nemohla je nalézt. "Ale je to to nejlepší, co dokáži. Včera jsem toho mnoho dokázat nemohl, když na to přijde," skončil a mlčky zíral k nohám postele.
Aha! pomyslel si Ryan. Princ vstal a chystal se odejít. Co udělám já?
"Sire, proč si nesednete? Na chvilku si ještě o tom pohovořme, co říkáte?"
Jeho Výsost se otočila. Na okamžik princ vypadal, jako by chtěl něco říci, ale jeho stažený obličej se uvolnil a odvrátil se.
"Vaše Výsosti, opravdu si myslím..." Žádný účinek. Nemůžu ho nechat takhle odejít. No tak, když nefunguje dobré vychování - Jackův hlas nabyl na ostrosti.
"Zůstaňte!"
Princ se obrátil a tvářil se velmi překvapeně. "Posaďte se k sakru!" Ryan ukázal na židli. Aspoň jsem upoutal jeho pozornost. Co jestli mi odeberou rytířství...
V té chvíli se princ poněkud zarděl. Barva dodala jeho obličeji živost, která mu chyběla. Několik okamžiků mával rukama, pak se posadil, ač nerad, jako by se vzdával.
"A teď," řekl Ryan pohnutě, "vím, co vás žere, sire. Cítíte se špatně, protože jste včera nepředvedl, co umíte, a nevyřídil ty střelce úplně sám, viďte?" Princ nepřikývl a vlastně nijak neodpověděl, avšak dotčený výraz kolem očí odpovídal na otázku sám o sobě.
"Ach, blbost!" zavrčel Ryan. Ve svém koutku zbledl Tony Wilson jako stěna. Ryan mu to neměl za zlé.
"Měl byste mít víc rozumu..., sire," dodal Ryan spěšně. "Prodělal jste vojenský výcvik, viďte? Získal jste kvalifikaci jako pilot, skákal jste z letadel, a dokonce jste velel vlastní lodi?" Dostalo se mu přikývnutí. Nastal čas to ještě víc

rozpálit. "Potom nemáte žádnou výmluvu, měl byste mít zatraceně víc rozumu, než se zabývat takovými myšlenkami. Nejste přece tak pitomý, že ne?"
"Co tím přesně myslíte?"
Náznak hněvu, pomyslel si Ryan. Dobrá.
"Spolehněte se na rozum. Byl jste trénován v přesvědčení, že se nic takového nemůže přihodit, že? Kritizujme ten trénink. Zkoumejme, jaká byla včera taktická situace. Byl jste uvězněný v zastaveném autě a venku na vás mířili dva nebo tři grázlové automatickou zbraní. Vůz je opancéřovaný, ale vy jste v něm lapený. Co můžete dělat? Jak to vidím já, měl jste tři možnosti:
První. Mohl jste prostě ztuhnout, jenom tak sedět a dělat do kalhot. K čertu, tohle by přece udělala většina normálních lidí, kdyby je stihlo takové překvapení. Je to pravděpodobně normální reakce. Ale vy jste to neudělal.
Druhá možnost. Mohl jste se pokusit nějak vyhrabat z auta a něco vykonat, že?"
"Ano, to jsem měl."
"Špatně!" Ryan zavrtěl důrazně hlavou. "Promiňte, sire, ale to opravdu není dobrý nápad. Chlapík, kterého jsem naťukl, čekal, že uděláte právě tohle. Ten chlapík mohl poslat do vaší hlavy devítimilimetrový náboj ještě dřív, než byste byl oběma nohama na dlažbě. Vypadá to, že jste v přiměřeně dobré kondici. Pravděpodobně se pohybujete docela dobře - ale doposud se nikomu nepodařilo pohybovat se rychleji než střela, sire! Tahle možnost vás mohla klidně zabít a zbytek rodiny zároveň s vámi.
Třetí možnost. Poslední. Vydržet to a modlit se, aby se k vám včas dostala pomoc. Věděl jste, že jste blízko domova. Věděl jste, že všude kolem jsou poldové a vojáci. Věděl jste, že čas je na vaší straně, pokud přežijete dvě minuty. Zatím jste se snažil ochránit svou rodinu, jak jen to šlo. Strhl jste je na podlážku vozu a chránil je svým tělem, takže jediný způsob, jak by se k nim teroristé mohli dostat, by byl, že by se nejprve utkali s vámi. A tohle, můj příteli, tohle jste udělal." Ryan se na chvíli odmlčel, aby to princ mohl strávit.
"Udělal jste přesně to, co jste měl, sakra!" Ryan se naklonil dopředu, až ho rameno stáhlo zpátky; musel si povzdechnout. Tak to sedativum není všelék. "Ježíši, to bolí. Podívejte se, sire, lákalo vás to ven, jako byste měl na vybranou spoustu alternativ. Ale vy jste dal na svůj rozum a vybral jste tu nejlepší možnost, jakou jste měl. Z tohoto místa vám říkám, že jste nemohl udělat nic lepšího. Takže není nic, opakuji, nic, zač byste se měl stydět. A jestli mi nevěříte, zeptejte se Wilsona. Je to polda."
Princ otočil hlavu.
Důstojník protiteroristického oddělení si odkašlal. "Promiňte mi, Vaše královská Výsosti, ale doktor Ryan má zcela pravdu. My jsme debatovali o tomto problému včera a dospěli jsme přesně ke stejnému závěru."
Ryan se podíval na strážce. "Jak dlouho si pohrávali vaši kolegové s tou představou, Tony?"
"Snad deset minut," odpověděl Wilson.
"To je šest set sekund, Vaše Výsosti. Ale vy jste musel všechno promyslet a pak jednat v - jaké době? Pět vteřin? Snad tři? To není moc času, aby člověk mohl rozhodnout otázku života a smrti. Pane, říkám vám, udělal jste to sakramentsky dobře. Veškerý trénink, kterým jste prošel za svou vojenskou kariéru, se osvědčil. A kdybyste hodnotil výkon někoho jiného a ne svůj vlastní, řekl byste totéž, stejně jako Tony a jeho kolegové."
"Ale tisk -"
"Vykašlete se na tisk!" vybuchl Ryan. V duchu uvažoval, jestli nezašel příliš daleko. "Co o tom novináři vědí? Nic nedělají, až na to, že křičí hodně nahlas a podávají zprávy o tom, co dělají jiní lidé. Vy umíte pilotovat letadlo, skákat z něho - létání mně nahání hrůzu; a to se ani neodvažuju pomyslet na seskok z letadla - a velet lodi. A k tomu jezdíte na koni a neustále se snažíte zlomit si vaz - a nakonec, jste přece otec, máte vlastní dítě, viďte? Není to dost, abyste dokázal světu, že jste pánem situace? Vy nejste žádný přitroublý nýmand, sire! Vy jste trénovaný profík. A podle toho se musíte chovat i teď."
Jack pozoroval, jak v duchu prochází tím, co právě řekl. Jeho Výsost teď seděla trochu vzpřímeněji. Úsměv, který se mu začínal formovat na rtech, vypadal přísně, ale alespoň za ním bylo nějaké přesvědčení.
"Nejsem zvyklý na to, aby se mnou mluvili takovým siláckým způsobem."
"Tak mi usekněte hlavu." Ryan se ušklíbl. "Tvářil jste se tak, jako byste potřeboval trochu vzpruhy - ale napřed jsem musel upoutat vaši pozornost, ne? Nebudu se omlouvat, sire. Proč se místo toho nepodíváte raději do zrcadla tady naproti? Vsadím se, že ten chlapík, kterého tam teď uvidíte, vypadá líp než ten, který se holil dnes ráno."
"Opravdu věříte tomu, co říkáte?"
"Samozřejmě. Je třeba se podívat na situaci zvenčí, pane. Problém, který před vámi vyvstal včera, byl těžší než jakékoliv cvičení, s nímž jsem se musel vyrovnat v Quantiku, ale vy jste se osvědčil. Poslyšte, něco vám řeknu.
Můj první den v Quantiku, první den důstojnického kursu. Seřadili nás a poznali jsme svého instruktora, dělostřeleckého seržanta Willieho Kinga - hromotluckého černocha, kterému jsme říkali Kongův syn. Prohlédl si nás odshora dolů a řekl: ‚Holky, mám jednu dobrou zprávu a mám jednu špatnou zprávu. Dobrá zpráva je, že když dokážete, že jste natolik dobří, abyste ukončili tento kurs, nebudete muset po celý život dokazovat nic jiného.' Počkal dvě sekundy. "Špatná zpráva je, že to musíte dokázat mně!'"
"Byl jste ve své třídě jednička," řekl princ. Takže se také informoval.
"Byl jsem tam třetí. Později, v základním důstojnickém kursu, jsem se dělil o první místo. Ano, vedl jsem si dobře. Ten kurs byl pozlacený drasťák. Jediná snadná věc byl spánek - když končil den, člověk snadno usínal. Ale Kongův syn měl málem pravdu.
Když projdeš Quantikem, víš, žes něco dokázal. Potom mi zbývalo udělat pouze jedinou věc a sbor s tím neměl co dělat." Ryan se na chvíli odmlčel. "Jmenuje se Sally. V každém případě jste vy a vaše rodina naživu, sire. Dobrá, pomohl jsem - ale vy jste pomohl také. A jestli některý novinář-odborník řekne něco jiného, máte přece pořád

londýnský Tower, nebo ne? Vzpomínám si na ty žvásty v tisku o vaší manželce v minulém roce. K sakru, kdyby někdo takhle mluvil o mé Cathy, změnil bych mu hlas."
"Změnil byste mu hlas?" zeptala se Jeho Výsost.
"Že by nepromluvil," zasmál se Ryan. "Když je člověk důležitý, má to těžké - nemůže jen tak někoho odstřelit. To je moc zlé. Lidé v novinářské branži by se měli umět chovat a lidé ve vašem povolání by měli mít nárok na určité soukromí - stejně jako ostatní."
"A jestlipak se umíte chovat vy sám, sire Johne?" Teď se opravdu usmál.
"Mea maxima culpa, můj lorde princi, dostal jste mě."
"A přece, my bychom tady nemuseli být, nebýt vás."
"Nemohl jsem zůstat sedět a dívat se, jak se vraždí lidé. Kdyby situace byla obrácená, sázím se, že byste vykonal stejnou věc, jakou jsem udělal já."
"Vy si to opravdu myslíte?" Jeho Výsost byla překvapena.
"Sire, děláte si legraci? Ten, kdo je natolik blázen, že vyskočí z letadla, je dost šílený na to, aby se pokusil o cokoliv."
Princ vstal a přešel k zrcadlu, které viselo na zdi. Jasně se mu zalíbilo to, co tam viděl. "No tak tedy," zamumlal k zrcadlu. Obrátil se, aby vyjádřil svou poslední pochybnost o sobě samém. "A kdybyste byl na mém místě?"
"Já bych pravděpodobně akorát tak nadělal do kalhot," odpověděl Ryan. "Ale vy, sire, máte přede mnou jednu výhodu. O tomto problému jste několik let přemýšlel, že je to pravda? K čertu, vy jste s ním vlastně vyrůstal a prošel jste základním tréninkem - také v královském námořnictvu, že?"
"Ano, to je pravda."
Ryan přikývl. "Dobrá, takže jste uvažoval o svých možnostech už předtím, že? Překvapili vás, to určitě, ale trénink se projevil. Udělal jste správnou věc. Čestné slovo. Posaďte se a Tony by nám mohl nalít trochu kávy."
Wilson tak učinil, třebaže se necítil ve své kůži v bezprostřední blízkosti dědice trůnu. Princ z Walesu upíjel ze svého šálku, zatímco Ryan si zapálil další Wilsonovu cigaretu. Jeho Výsost se zatvářila odmítavě. "Tohle pro vás není dobré," namítla.
Ryan se zasmál. "Vaše Výsosti, sotvaže jsem přijel do této země, málem mě přejel poschoďový autobus, málem mi ustřelil hlavu jeden zatracený maoista, pak mě div neskolil jeden bláznivý rudokabátník." Ryan zamával cigaretou do vzduchu. "Tohle je ta nejbezpečnější zatracená věc, kterou jsem udělal od té chvíle, co jsem se sem dostal. Tohle tedy je dovolená!"
"Máte k tomu důvod," připustil princ. "A máte docela i smysl pro humor, doktore Ryane."
"Tuším, že to valium - nebo co mi vlastně dávají - pomáhá. A jmenuju se Jack." Napřáhl ruku. Princ ji uchopil.
"Mohl jsem včera poznat vaši ženu a dceru - v té době jste byl v bezvědomí. Slyšel jsem, že vaše žena je výtečná lékařka. Vaše dceruška je skvělá."
"Díky. Jak se vám líbí role otce?"
"Když poprvé držíte své novorozeně v náručí…"
"Ano," řekl Jack. "Sire, o tom právě tohle všechno je." Náhle se zarazil.
Už to mám, pomyslel si Ryan. Čtyřměsíční dítě. Kdyby unesli prince a princeznu - žádná vláda nemůže ustoupit terorismu. Politici a policisté musí mít plán pro nepředvídané situace. Rozebrali by třeba toto město cihlu po cihle, ale nevyjednávali by - ani by nemohli - a to by bylo velmi zlé pro dospělé, ale malé dítě... sakra, tohle znamená přiznat si porážku! Jací lidé by -
"Parchanti," šeptal si Ryan pro sebe. Wilson zbledl, ale princ tušil, o čem Jack přemýšlí.
"Prosím?"
"Nechtěli vás zabít. K čertu, sázím se, že jste ani nebyl skutečným terčem..." Ryan pomalu přikyvoval. V paměti hledal údaje, které přečetl o členech Ulsterské osvobozenecké armády. Nebylo toho mnoho - vůbec se tehdy na tuto oblast nesoustředil - několik útržků fantastických zpráv výzvědné služby, promísených spoustou čirých výmyslů. "Vůbec vás nechtěli zabít, to se sázím. A když jste přikryl ženu a děcko, zmařil jste jim plán... snad - ano, snad jste odvedl jejich pozornost jiným směrem, a to jim dost narušilo jejich časový plán."
"Co tím myslíte?" zeptal se princ.
"To zatracené sedativum zpomaluje práci mozku," řekl Ryan hlavně pro sebe. "Řekli vám policisté, za čím ti teroristi šli?"
Jeho Výsost seděla vzpřímeně na židli. "Nemohu -"
"Nemusíte," Ryan ho přerušil. "Řekli vám, co vás určitě - docela určitě - všechny zachránilo?"
"Ne, ale -"
"Tony?"
"Řekli mi, Jacku, že jsi velice chytrý chlapík," řekl Wilson. "Bohužel dál už nemůžu komentovat. Vaše královská Výsosti, doktor Ryan může mít pravdu, pokud jde o tuto domněnku."
"Jakou domněnku?" Princ se tvářil zmateně.
Ryan začal svou teorii vysvětlovat. Trvalo to jen pár minut.
"Jak jsi dospěl k tomuto závěru, Jacku?"
Ryanova mysl se stále ještě potýkala s hypotézami. "Sire, já jsem historik. Mým povoláním je představovat si věci. Předtím jsem byl makléřem - v podstatě jsem dělal totéž. Když se nad tím zamyslíte, není to ani tak těžké. Hledáte zřejmé nedůslednosti a pak si snažíte představit, proč nejsou nikdy nedůslední." Uzavřel: "Je to jenom moje spekulace, ale jsem ochoten se vsadit, že Tonyho kolegové sledují tento směr úvah." Wilson nic neřekl. Odkašlal si - což byla dostatečná odpověď.
Princ se podíval hluboko do šálku kávy. Jeho obličej vypadal jako obličej muže, který se zotavil ze strachu a ze studu.

Nyní potlačoval chladnou zlost nad něčím jiným.
"Takže se jim dostalo příležitosti, viďte?"
"Ano, pane. Představuji si, že kdyby se o něco podobného znovu pokusili, měli by to mnohem těžší. Je to tak, Tony?"
"Vážně pochybuji, že se o to ještě pokusí," odpověděl Wilson. "Z tohoto incidentu bychom měli vyvodit užitečné závěry. Ulsterská osvobozenecká armáda překročila neviditelnou hranici. Politicky by úspěch mohl zlepšit jejich pozici, ale oni úspěch neměli, viďte? Tohle jim uškodí, oslabí podporu ze strany lidu. Někteří lidé, kteří je znají, budou uvažovat o tom, že by je mohli ohlásit - ne přímo nám, pochopte, ale něco z toho, co řeknou, se k nám v pravý čas donese. Už dříve byli považováni za ztroskotance, teď budou ztroskotanci dvojnásobnými."
Poučí se z toho? uvažoval Ryan. Jestliže tomu tak je, v čem se poučí? Toť otázka. Jack věděl, že jsou pouze dvě varianty odpovědi a že obě stojí proti sobě v příkrém rozporu. V duchu si učinil poznámku. Až se dostane domů, bude v této věci pokračovat. Teď už to nebylo pouze akademické cvičení. V rameni má díru po kulce, která to dokazuje.
Princ vstal. "Musíš mi prominout, Jacku. Bohužel mám před sebou hodně práce."
"Vrátíte se ven?"
"Kdybych se ukrýval, vyhráli by. Tento fakt jsem si zvlášť uvědomil tady. Mám tedy další věc, za kterou ti musím poděkovat."
"Dříve či později byste na to přišel sám. Asi bylo lepší, že to bylo dříve, nemyslíte?"
"Musíme se setkávat častěji."
"Já bych rád, sire. Bohužel tady na nějaký čas uvíznu."
"Brzy pojedeme pryč - už pozítří. Bude to státní návštěva Nového Zélandu a Šalomounových ostrovů. Než se vrátíme, budeš už asi doma."
"Bude vaše paní schopná absolvovat cestu, Vaše Výsosti?"
"Myslím, že ano. Lékař tvrdí, že hlavně potřebuje změnu prostředí. Včera prožila něco hrozně ošklivého, ale…" - usmál se - "asi to bylo těžší pro mne než pro ni."
Tomu věřím, pomyslel si Ryan. Je mladá, rychle se otřepe a aspoň bude mít nač vzpomínat. Tím, že jste svým tělem ochránil rodinu před kulkou, vlastně jste upevnil vzájemný vztah. "Přesvědčila se, sire, že ji pekelně milujete."
"To je pravda, miluji ji pekelně," řekl princ vážně.
"To je obvyklý důvod ke sňatku," odpověděl Jack, "aspoň pro nás, obyčejné lidi."
"Nemáš ani špetku úcty, Jacku."
"Promiňte mi to," Jack se ušklíbl. Rovněž princ se zašklebil.
"Opravdu jsi neuctivý člověk." Jeho Výsost natáhla ruku. "Děkuji vám, sire Johne, děkuji vám za spoustu věcí."
Ryan se díval, jak odchází pružným krokem a se vzpřímenými zády.
"Tony, víš, jaký je rozdíl mezi ním a mnou? Já můžu říct, že jsem býval námořníkem, a tím to končí. Ale ten chudák to musí dokazovat každý den každému, s kým se setká. Když pořád vystupuješ před zraky veřejnosti, asi to tak musí být."
Jack zavrtěl hlavou. "K čertu, kdyby mi platili, co by chtěli, za nic na světě bych to místo nevzal."
"On se do toho narodil," řekl Wilson.
Ryan o tom přemýšlel. "To je právě rozdíl mezi tvou zemí a mezi mou. Vy si myslíte, že se lidé do něčeho narodili. My víme, že do toho musí dorůst. To není totéž, Tony."
"A ty jsi toho součástí, Jacku."

"Asi bych měl jít." David Ashley se díval na telex, který držel v ruce. Bylo znepokojující, že byl osloven jménem. Irská republikánská armáda věděla, kdo je. Věděli, že je v tomto případě zodpovědný za bezpečnostní službu. Jak to k čertu vědí?
"Souhlasím," řekl James Owens. "Když je pro ně tak důležité, aby s námi mohli mluvit, musí jim také záležet na tom, aby nám řekli něco užitečného. Samozřejmě je v tom prvek rizika. Můžeš si s sebou někoho vzít."
Ashley o tom přemýšlel. Stále existovala možnost, že by mohl být unesen, ale ... Zvláštní na Irské republikánské armádě bylo, že měla svůj kód chování. V mezích vlastního pojetí byli vlastně čestní. Bez výčitek svědomí vraždili své oběti, ale nikdy by neobchodovali s drogami. Jejich bomby zabíjely děti, ale nikdy by žádné dítě neunesli. Ashley zavrtěl hlavou.
"Ne, lidé od nás se s nimi už setkali dříve a nikdy se nevyskytl žádný problém. Půjdu sám." Obrátil se ke dveřím.

"Tatínku!" Sally vběhla do pokoje a náhle se zastavila u postele. Pokoušela se najít cestu, jak se vyšplhat dost vysoko, aby mohla otce políbit. Chopila se pažení po straně, položila jednu nohu na rám postele, jako by to byla přelézačka v její školce, a vyskočila nahoru. Její postavička se skláněla nad okrajem matrace, jak se úporně snažila zachytit dalšího opěrného bodu, a Ryan si ji přitáhl k sobě nahoru.
"Ahoj, tati." Sally ho políbila na tvář.
"Jak se ti dnes daří?"
"Prima. Co je to, tati?" Ukázala na jeho ruku.
"Říká se tomu obvaz," odpověděla Cathy Ryanová. "Měla bys jít do koupelny."
"Dobrá." Sally seskočila z postele.
"Myslím, že je to tamhle," řekl Jack. "Ale nevím to jistě."
"Myslela jsem si to," řekla Cathy, když si prohlédla, jak je Jack připoután k posteli. "Dobrá, pojď, Sally."
Ryan viděl, že za rodinou vstoupil nějaký muž. Jeho věk se blížil třicítce, byl velmi atletický, samozřejmě pěkně oblečený. Také docela hezký, uvažoval Jack.
"Dobré odpoledne, doktore Ryane," představil se. "Jsem William Greville."
Jack střelil naslepo. "Který pluk?"

"Dvacátý druhý, pane."
"Speciální letecká služba?" Greville přikývl. Na rtech se mu objevil pyšný, i když zdrženlivý úsměv.
"Doufám, že dali pozor a vybrali ty nejlepší," zamumlal Jack. "Jenom vy?"
"Ještě řidič a seržant Michaelson, to je policista z diplomatické ochranné skupiny."
"Proč vy a ne jiný polda?"
"Slyšel jsem, že se vaše paní chce trochu porozhlédnout po krajině. Můj otec je jakási autorita na různé hrady a Jeho Výsost si myslela, že by vaše paní měla ráda, ach, doprovod obeznámený s jednotlivými objekty. Otec mě vláčel skoro po všech starých sídlech v Anglii."
Doprovod je správné slovo. Ryan si vzpomínal, co vlastně znamená speciální letecká služba. Jediná souvislost s letadly byla snad v tom, že skáčou z letadel - nebo je vyhazují do povětří.
Greville pokračoval. "Plukovník mi také nařídil, abych vyřídil pozvání do naší plukovní jídelny."
Ryan ukázal na svou zavěšenou paži. "Díky, ale to asi bude muset ještě chvíli počkat."
"To chápeme. Nevadí, pane. Kdykoliv budete mít zájem, bude nám potěšením vás pohostit. Chtěli jsme vás pozvat dřív, než to udělají jiní." Greville se ušklíbl. "To, co jste vykonal, patří do našeho oboru. No tak, já vás měl pozvat. Teď jistě chcete vidět svou rodinu, ne mne."
"Postarejte se o ně... Poručíku?"
"Kapitáne," opravil ho Greville. "Uděláme to, pane." Ryan pozoroval mladého důstojníka, jak odchází ve chvíli, kdy se Cathy a Sally vynořily z koupelny.
"Co si o něm myslíš?" zeptala se Cathy.
"Jeho tatínek je hrabě, táto!" oznámila Sally. "Je sympaťák."
"Cože?"
"Jeho otec je vikomt nebo něco podobného," vysvětlovala mu žena, která k němu přicházela. "Vypadáš mnohem lépe."
"Ty také, dítě moje." Jack natáhl hlavu tak, aby ho manželka mohla políbit.
"Jacku, ty jsi kouřil." Už před svatbou ho Cathy nutila, aby s kouřením přestal.
Má zatraceně dobrý čich, pomyslel si Jack. "Buď uznalá, měl jsem těžký den."
"Povídali, že mu hráli!" poznamenala opovržlivě.
Ryan vzhlédl ke stropu. Pro celý svět jsem hrdina, ale vykouřím dvě cigarety a u Cathy ztratím na ceně. Došel k závěru, že na světě nevládne spravedlnost.
"Dej mi šanci, dítě moje."
"Kde je bereš?"
"Sedí tady u mne jeden polda - před několika minutami musel někam odejít."
Cathy se rozhlédla. Hledala balíček s cigaretami, aby je mohla zničit. Jack ho ztopil pod polštář. Cathy Ryanová se posadila, Sally se jí vyšplhala na klín.
"Jak se cítíš?"
"Vím, že to tu je, ale můžu s tím žít. Jak jsi strávila včerejší noc?"
"Víš, kde teď jsme?"
"Slyšel jsem o tom."
"Jako bych byla Popelka." Doktorka medicíny Caroline Mullerová-Ryanová se ušklíbla.
Doktor filozofie John Patrick Ryan pohyboval prsty levé ruky. "Jistě podniknete výlety, které jsme naplánovali. Dobrá."
"S tebou by bylo víc legrace."
Jack přikývl. Rád by se účastnil prohlídky hradů, které měli na seznamu. Jako mnoho Američanů ani on nesnášel anglický společenský systém, ale to mu naprosto nebránilo v tom, aby neobdivoval lepší tradice. Nebo něco na ten způsob, pomyslel si. Věděl, že jeho povýšení do rytířského stavu by mohlo tuto perspektivu změnit, kdyby dovolil sám sobě, aby si na tom zakládal.
"Podívej se na to z té světlejší stránky, moje drahá. Bude vás provázet průvodce, který vám poví všechno, co budete chtít vědět o hradu lorda Jonese na pobřeží čehokoliv. Budete mít na to také dost času."
"Ano," řekla. "Policie nás informovala, že se tu zdržíme o něco déle, než jsme původně plánovali. Musím o tom promluvit s profesorem Lewindowskim." Pokrčila rameny. "Pochopí to."
"Jak se ti líbí nové ubytování? Je to lepší než v hotelu?"
"Budeš se muset podívat - ne, budeš si to muset vyzkoušet." Zasmála se. "Pohostinnost je tady národním sportem. Asi ji vyučují ve školách a skládají z ní čtvrtletní zkoušky. Hádej, s kým dnes večeříme?"
"Nemusím ani hádat."
"Jacku, jsou na nás strašně hodní."
"Všiml jsem si. Vypadá to tak, že s vámi zacházejí jako s velmi důležitými osobami."
"Co je to ‚speciální letecká služba' - je to nějaký druh pilotů?"
"Něco takového," řekl Jack nedůvěřivě. Cathy se možná necítí docela ve své kůži, když sedí vedle muže, který nosí neustále zbraň. A toho chlapíka naučili používat zbraně bez skrupulí stejně jako vlk používá svých zubů. "Neptáš se, jak se cítím."
"Po cestě sem mi dali záznamy o tvém zdravotním stavu," vysvětlovala Cathy.
"A?"
"Jsi na tom docela dobře, Jacku. Vidím, že můžeš pohybovat prsty. Kvůli tomu jsem měla strach."
"Jak to?"
"Plexus brachialis - to je nervová pažní síť uvnitř ramene. Střela ji minula asi o půl druhého palce. Proto můžeš hýbat

prsty. Podle toho, jak jsi krvácel, jsem usuzovala, že byla přeříznuta brachiální tepna, a ta vede hned vedle nervů. Tím by byla paže navždy vyřazena z činnosti. Ale…" - usmála se - "měls štěstí. Máš jenom zlomené kosti. To bolí, ale dá se to vyléčit."
Lékaři jsou tak podivuhodně objektivní, řekl si Ryan, i ty doktorky, s kterými se člověk ožení. Teď řekne, že bolest mi prospívá.
"Je výborné, že tě to bolí," pokračovala Cathy. "To značí, že nervy normálně fungují."
Jack zavřel oči a zavrtěl hlavou. Otevřel je, když cítil, jak ho Cathy bere za ruku.
"Jacku, jsem na tebe velice hrdá."
"Je to hezké mít za muže hrdinu?"
"Pro mne jsi byl vždycky hrdina."
"Skutečně?" Nikdy předtím to neřekla. Co bylo hrdinského na povolání historika? Cathy nevěděla o tom druhém, co ještě dělal, ale ani to nebylo nijak zvlášť hrdinské.
"Od té doby, cos řekl tátovi - no, ostatně ty to víš. Kromě toho tě miluji, pamatuješ si to?"
"Onehdy jsem si oživil připomínku."
Cathy se zaškaredila. "Na chvilku na to zapomeň."
"Vím." Ryan se také zaškaredil - po svém. "Pacient si musí uchovávat energii - nebo něco podobného. Co se stalo s teorií, že šťastné duševní rozpoložení urychluje zotavení?"
"Tohle tedy sklízím za to, že dovoluju, aby sis přečetl moje deníky. Trpělivost, Jacku."
Ošetřovatelka Kittiwaková vstoupila, uviděla rodinu a rychle odešla.
"Pokouším se být trpělivý," řekl Jack a toužebně se zadíval na zavírající se dveře.
"Ty blázínku," poznamenala Cathy. "Snad tě znám líp, než abych tomu uvěřila."
Znala ho, to Jack věděl. Tuhle hrozbu nemohl nikdy uplatnit. Och ano, to máš za to, že miluješ svou ženu.
Cathy ho pohladila po tváři. "Čím ses dnes ráno holil, rezavým hřebíkem?"
"Ano - potřebuju svůj holicí strojek. A snad také svoje poznámky?"
"Přinesu je, nebo ti je přinese někdo jiný." Vzhlédla, když se vrátil Wilson.
"Tony, tohle je Cathy, moje žena, a Sally, moje dcera. Tohle je Tony Wilson. Je to polda, který sedí u mé postele a hlídá mě."
"Neviděla jsem vás včera večer?" Cathy nikdy nezapomněla žádný obličej - pokud si Jack mohl vzpomenout, nezapomněla skoro nikdy nic -
"Snad, ale nemluvili jsme spolu - všichni měli plné ruce práce. Vy jste v pořádku, lady Ryanová?"
"Promiňte?" zeptala se Cathy. "Lady Ryanová?"
"Neřekli ti to?" Jack se pochechtával.
"Neřekli mi co?"
Jack vysvětloval. "Jak se ti líbí, že tvým mužem je rytíř?"
"Znamená to, tati, že musíš mít koně?" zeptala se Sally, plná naděje. "Můžu na něm jezdit?"
"Je to legální, Jacku?"
"Řekli mi, že předseda vlády a prezident dnes celou záležitost prodiskutují."
"Můj ty Bože!" řekla tiše lady Ryanová. Za okamžik se začala usmívat.
"Stůj při mně," Jack se smál.
"Co bude s tím koněm, tati?" naléhala Sally.
"Ještě nevím. Uvidíme," zívl. Ryan schvaloval dvojí praktické uplatnění koní - běh při dostizích, nebo jako investici, umožňující daňovou úlevu. No tak, já už meč mám, říkal si pro sebe.
"Myslím, že si tatínek potřebuje odpočinout," poznamenala Cathy. "A já musím koupit nějaké večerní oblečení ke stolu."
"Och,Bože!"Ryan zasténal. "Zcela nový šatník!"
Cathy se ušklíbla. "Čí je to vina, sire Johne?"

Setkali se v Dublinu na ulici O'Connella ve Flanaganově restaurantu, který se specializoval na opékané maso. Byl to oblíbený podnik, jemuž poněkud vadilo, že byl příliš blízko McDonalda, takže ho turisté tolik nevyhledávali. Ashley pomalu upíjel whisky, když se k němu přidal druhý muž. Třetí a čtvrtý zabrali kóji na druhé straně místnosti a všechno pozorovali. Ashley přišel sám. Nesešli se takto poprvé. Většinou uznávali Dublin jako neutrální půdu. Ti dva muži na druhé straně místnosti tu byli proto, aby dávali pozor na členy gardy, republikánské policie.
"Vítám vás v Dublinu, pane Ashley," řekl představitel Prozatímního křídla Irské republikánské armády.
"Děkuji vám, pane Murphy," odpověděl důstojník protišpionážní služby. "Fotografie, kterou máme u nás v archivu, vás dobře nevystihuje."
"Tehdy jsem byl mladý blázen. A velice domýšlivý. Navíc jsem se moc neholil," vysvětloval Murphy. Vzal jídelní lístek, který na něho čekal. "Hovězí je tady výborné a zelenina vždycky čerstvá. V létě je tohle město plné pitomých turistů - těch, kteří nemají rádi smažené bramborové hranolky a kteří vyhánějí ceny nahoru. Díky Bohu, teď jsou zpátky zase doma v Americe. Hlavně že nechali v této chudé zemi tolik peněz."
"Jaké pro nás máte informace?"
"Informace?"
"Vy jste požádal o schůzku, pane Murphy," namítl Ashley.
"Účelem dnešní schůzky je, abychom vás ubezpečili, že nemáme nic společného s tím idiotským včerejším fiaskem."
"To jsem si mohl přečíst v novinách - dokonce jsem si to tam přečetl."

"Převládl pocit, že osobní komuniké by bylo přece jen lepší, pane Ashley."
"Proč bychom vám měli věřit?" zeptal se Ashley a usrkl ze své skleničky. Oba muži mluvili tiše a klidně, ačkoliv nikdo z nich neměl nejmenší pochyby o tom, co si myslí o tom druhém.
"Protože nejsme takoví blázni," odpověděl Murphy. Přišel číšník a oba muži si objednali. Ashley vybral víno, slibné Bordeaux. Jídlo platil on. Teprve před čtyřiceti minutami přiletěl z londýnského letiště Gatwick. Schůzka byla navržena v telefonickém hovoru s britským velvyslancem v Dublinu ještě před svítáním.
"Je to fakt?" zeptal se Ashley, když odešel číšník, a zadíval se do chladných modrých očí na druhé straně stolu.
"Královská rodina je přísně zakázána. Je jistě báječným politickým terčem -" Murphy se usmál - "určitou dobu však už víme, že útok na ni by se obrátil proti nám."
"Skutečně?" Ashley vyslovil to slovo tak, jak je jenom Angličan dovede vyslovit. Murphy se zlostí zarděl při této velmi elegantní urážce.
"Pane Ashley, jsme nepřátelé. Raději bych vás zabil, než bych s vámi večeřel. Ale i nepřátelé mohou spolu vyjednávat, že?"
"Pokračujte."
"Nezúčastnili jsme se toho. Máte moje slovo."
"Vaše slovo marxisty-leninisty?" Ashley se zeptal s úsměvem.
"Umíte výtečné provokovat lidi, pane Ashley." Murphy se odvážil také usmát. "Ale dnes to nedělejte. Jsem zde jako posel míru a porozumění."
Ashley se skoro hlasitě zasmál, ale přemohl se a pouze se ušklíbl do svého nápoje.
"Pane Murphy, neprolil bych jedinou slzu, kdyby vás naši lidé dostihli, ale jste důstojný protivník, to vám říkám. A šarmantní parchant."
Ach, ten anglický smysl pro fair play, uvažoval Murphy. Právě proto nakonec zvítězíme my, pane Ashley.
Ne, nezvítězíte. Ashley viděl ten pohled už dřív.
"Jak vás můžu přesvědčit?" zeptal se rozumně Murphy.
"Jména a adresy," odpověděl klidně Ashley.
"Ne. To nemůžeme udělat a vy to víte."
"Jestli chcete zavést do praxe jakési něco za něco, pak musíte postupovat takto."
Murphy si povzdechl. "Jistě víte, jak jsme organizováni. Myslíte si, že můžeme dát počítači pitomý příkaz a vytisknout náš seznam? Ani my sami si nejsme jisti, kdo jsou oni. Někteří prostě vypadnou. Někteří jdou na jih a prostě zmizejí, přitom mají víc strachu z nás než z vás - a to zcela právem," dodal Murphy. "A ten, kterého máte mezi živými, Sean Miller - nikdy jsme jeho jméno ani neslyšeli."
"A Kevin O'Donnell?"
"Ano, pravděpodobně je to vůdce. Ztratil se ze země před čtyřmi lety, jak dobře víte; znáte ten příběh stejně dobře jako já."
Kevin Joseph O 'Donnell, připomněl si Ashley. Nyní stár čtyřiatřicet let. Šest stop, sto šedesát liber, svobodný - tyto údaje byly staré a tudíž podezřelé. Nejlepší přeborník prozatímních, pokud šlo o "vlastní branky". Kevin byl nejbezohlednější šéf bezpečnosti, jakého kdy tato organizace měla. Vyhodili ho, jakmile bylo prokázáno, že zneužíval své pravomoci šéfa kontrarozvědky, aby vyčistil organizaci od politických stoupenců, kteří se mu nelíbili. Jaké to bylo číslo - deset, patnáct dobrých členů, které zabil nebo zmrzačil, než ho odhalil velitel brigády? Úžasná věc, uvažoval Ashley, byla, že nakonec vyvázl živý. Ale Murphy se mýlil v jedné věci, Ashley nevěděl, co přesvědčilo brigádu, že O'Donnell je psanec.
"Nedovedu pochopit, proč cítíte naléhavou potřebu chránit jeho a jeho skupinu." Znal ten důvod, ale proč trochu nenadzvednout toho člověka, když k tomu má příležitost.
"A jestliže se změníme na práskače, co se stane s organizací?" zeptal se Murphy.
"To není můj problém, pane Murphy, ale chápu, co chcete říci. Jestliže přese všechno chcete, abychom vám uvěřili -"
"Pane Ashley, vy ukazujete podstatu celého problému, který máme, viďte? Kdyby vaše země jednala s Irskem ve vzájemné důvěře, jistě bychom tady nebyli, že?"
Zpravodajský důstojník o tom uvažoval. Netrvalo mu to víc než dvě sekundy, vždyť už tolikrát zkoumal historickou základnu všech nesnází. Několik neuvážených politických činů spolu s historickými nehodami - kdo mohl vědět, že nástup krize, která vypukla v první světové válce, zabrání vyřešení problému "irské (nebo římské) samosprávy", kterého tehdejší konzervativní strana využije jako kladivo, jež nakonec rozdrtí liberální protivníky - komu by to nyní mělo být přičteno jako vina? Všichni byli mrtví a zapomenutí, jenom snad akademici s hroší kůží na ně nezapomněli, ale ti věděli, že jejich studie jsou k ničemu. Na tohle bylo příliš pozdě. Je nějaké východisko z této šlamastiky? uvažoval. Ashley zavrtěl hlavou. To nebyla jeho parketa. Tohle bylo něco pro politiky. Stejný druh živočichů, připomněl si, jako ten, který vystavěl všechny nesnáze, vždy po jedné malé cihle v určitou dobu.
"Řeknu vám tohle, pane Ashley -" Objevil se číšník s večeří. Bylo obdivuhodné, jak rychlá tady byla obsluha. Číšník okázale odzátkoval víno. Poskytl Ashleymu možnost, aby očichal zátku a ochutnal slzu ve své sklenici. Angličan byl překvapen, jak kvalitní vína má restaurant ve svém sklepě.
"Tak co mi řeknete..." navázal Ashley, když číšník odešel.
"Dostávají velmi dobré informace. Tak dobré, že byste tomu nevěřil. A jejich informace pocházejí z vaší strany Irského moře, pane Ashley. Nevíme od koho a nevíme jak. Chlapík, který nám to zjistil, zemřel už před čtyřmi lety, chápete."
Murphy ochutnal kapustu. "Říkal jsem vám, mají tady čerstvou zeleninu."
"Před čtyřmi roky?"
Murphy vzhlédl. "Neznáte ten příběh? To je překvapení, pane Ashley. Ano, jeho jméno bylo Mickey Baird. Úzce

spolupracoval s Kevinem. Je to chlapík, který - no tak, můžete hádat. Mluvil se mnou o sporu v Derry a řekl, že Kevin má sakramentsky dobrý nový zdroj informací. Příští den byl mrtvý. Další den se podařilo Kevinovi nám o hodinu uniknout. Od té doby jsem ho neviděl. Jestli Kevina zase najdeme, uděláme práci za vás a necháme jeho mrtvolu pro vaše lidi, aby ji sebrali. Bude to dost spravedlivé? Nemůžeme udávat ani nepřítele, ale je na našem seznamu; a jestli se podaří toho chlapíka najít vám a nebudete si to chtít sami s ním vyřídit, zaskočíme za vás - samozřejmě za předpokladu, že nebudete překážet chlapíkům, kteří dělají svou práci. Můžeme se na tom shodnout?"
"Předám to dál," řekl Ashley. "Pokud to budu moci odsouhlasit sám, udělám to, pane Murphy. Myslím, že vám v tomhle můžeme věřit."
"Děkuji vám, pane Ashley. Ani to moc nebolelo, viďte?"

(4) Hráči
Ryan se snažil zaplašit modré tečky, které mu zavířily kolem očí, jakmile televizní štáb zapnul svá vlastní světla. Proč fotografové z novin nemohli počkat na mohutné televizní reflektory, to nevěděl a neobtěžoval nikoho dotazem. Všichni byli tak laskaví, že se ho zeptali, jak se cítí - ale nic kromě zastavení dechu by je nedostalo pryč z pokoje.
Samozřejmě to mohlo být horší. Doktor Scott řekl lidem od novin dost nevybíravě, že pacient potřebuje klid, aby se mohl rychle zotavit, a sestra Kittiwaková tam byla kvůli tomu, aby se na vetřelce mračila. Takže tisk měl k Ryanovi přístup jen v tom rozsahu, jak to dovolovaly rozměry pokoje. Počet lidí, kteří se do místnosti vešli, zahrnoval i televizní tým. Bylo to nejlepší řešení, jakého vůbec mohl Jack dosáhnout. Kameramani a zvukoví technici zabrali prostor, který by jinak zaujali další zvědaví reportéři.
Ranní noviny - Ryan si přečetl Timesy a Daily Telegraph - přinesly zprávy, že Jack byl (nebo stále je) zaměstnancem Ústřední zpravodajské agentury (CIA), což nebyla technicky pravda, a že Jack neočekával v žádném případě, že se stane veřejně známým. Vzpomínal si, co říkali lidé v Langley o indiskreci a jakou radost měli z improvizovaného vynálezu "pasti na práskače". Škoda, že jí nemohli využít v mém případě, říkal si mrzutě Ryan. Já přece skutečně nepotřebuju tuhle komplikaci, ne? Pro všechno na světě, odmítl jsem přece jejich nabídku. Tak nějak.
"Tady je všechno připraveno," řekl osvětlovací technik. Za okamžik dokázal, že je to pravda, neboť zapnul tři Kliegova světla, která vyvolala slzy v Jackových mžourajících očích.
"Jsou strašně ostrá, viďte?" vyjádřil sympatie jeden reportér, zatímco fotografové dále cvakali a bzučeli o sto péro aparáty značky Nikon, vyzbrojenými stroboskopy.
"Dalo by se to tak říct," odpověděl Jack. Dvouhlavý mikrofon byl připjat na jeho nemocniční úbor.
"Řekněte něco, prosím," vyzval ho zvukař.
"A jak se vám líbil váš první zájezd do Londýna, doktore Ryane?" využil toho reportér.
"No tak, byl bych raději, kdybych neslyšel stížnosti, že Američané sem nejezdí, protože je zachvátila panika z nebezpečí terorismu!" Ryan se ušklíbl. Ty kreténe.
"Skutečně?" reportér se zasmál. "Dobrá."
Kameraman a zvukař prohlásili, že jsou připraveni.
Ryan srkal čaj a ujistil se, že popelník je mimo zorné pole kamery. Jeden žurnalista se podělil o žert s kolegou. Byl tam televizní korespondent společnosti NBC, byl tam londýnský dopisovatel listu Washington Post, ale všichni ostatní byli Britové. O všechno se rozdělí s ostatními sdělovacími prstředky, to bylo dohodnuto. Tady nebylo dost prostoru na opravdovou tiskovou konferenci. V záznamovém zařízení se začal otáčet pásek.
Kladli mu obvyklé otázky. Kamera spočinula na jeho paži, visící na konstrukci nad jeho hlavou. Tento šot bude provázen mluveným komentářem o Jackovi, jak a kdy ho střelili. Tím si byl jist. Není nad malé drama, jak mu již řekli. Pro kameru zahýbal prsty.
"Doktore Ryane, v americkém a britském tisku proskočily zprávy, že jste zaměstnancem Ústřední zpravodajské agentury."
"Četl jsem to dnes dopoledne. Bylo to pro mne stejné překvapení jako pro kohokoliv jiného." Ryan se usmál. "Někdo se zmýlil. Na špiona nejsem dost pohledný."
"Takže vy tuto zprávu dementujete?" zeptal se ‚Daily Mirror'.
"Správné. Prostě to není pravda. Vyučuji historii na námořní akademii v Annapolisu. Mělo by být docela snadné si to ověřit. Minulý týden jsem zkoušel. Můžete se zeptat mých studentů." Jack zamával opět levou rukou na kameru.
"Zpráva pochází z některých vysoce důvěryhodných pramenů," poznamenal muž z Postu.
"Jestliže trochu znáte historii, víte, že se vysoce postavení činitelé často dopouštějí omylů. Myslím, že se to stalo i zde. Učím. Píši knihy. Přednáším - dobrá, jednou jsem přednášel na Ústřední zpravodajské agentuře, ale byla to pouze repríza přednášky, kterou jsem měl na námořní válečné akademii a ještě na dalším sympoziu. Nepodléhala ani úřednímu utajení. Snad tak vznikla tato zpráva. Jak jsem řekl, ověřte si to. Moje kancelář je v Leahyho dvoraně na námořní akademii. Myslím, že to někdo pořádně zvoral." Někdo to zvoral, dobrá. "Mohu vám předložit kopii té přednášky. Nejde o nic velkého."
"Jak se vám líbí, že jste se stal veřejnou postavou?" zeptal se jeden z britských televizních pracovníků.
Děkuju za změnu tématu. "Docela dobře bych se bez toho obešel. Nejsem žádná filmová hvězda - ani, jak opakuji, nejsem na to dost pohledný."
"Jste přespříliš skromný, doktore Ryane," poznamenala jedna reportérka.
"Prosím vás, s tím velice opatrně. Pravděpodobně to uvidí také moje žena." Nastal všeobecný smích. "Předpokládám, že jsem dost pohledný pro ni. Se vší příslušnou vážností, dámy a pánové, byl bych velmi šťasný, kdybych opět zapadl do anonymity."
"Považujete to za možné?"

"Madam, to záleží na tom, jaké budu mít štěstí. A na tom, zda mě vy novináři necháte odejít do neznáma."
"Co myslíte, že bychom měli udělat s teroristou Seanem Millerem?" zeptal se reportér z Timesů.
"To musí rozhodnout soudce a porota. K tomu mě vůbec nepotřebujete."
"Myslíte, že bychom měli znovu zavést trest smrti?"
"Tam, kde žiji já, ho máme. Pokud jde o vaši zemi, je to otázka pro vaše zvolené představitele. Oba naše národy žijí v demokracii, že? Předpokládá se, že ti lidé, které volíte, dělají to, co po nich chtějí voliči." Ne že by to vždycky přesně takhle fungovalo, ale tak zní teorie...
"Takže vy podporujete tuto myšlenku?" naléhal na Jacka chlápek z Timesů.
"V příslušných případech, po přísném soudním prozkoumání, ano. Teď se mě asi zeptáte na tento případ. Jde o sporný bod. Každopádně nejsem žádný odborník na kriminální spravedlnost. Můj tatínek byl sice polda, ale já jsem jenom historik."
"A jaký je váš názor jako irského Američana na potíže, které máme s Iry?" chtěl vědět redaktor Telegraphu.
"My v Americe máme svých problémů nad hlavu, než abychom si mohli vypůjčovat ještě vaše problémy."
"Takže vy tvrdíte, že bychom je měli řešit?"
"Co si myslíte? Nač vůbec problémy jsou?"
"Jistě máte nějaký návrh. Většina Američanů má své řešení."
"Učím historii. Ostatní lidi ji nechávám dělat. Je to něco podobného jako být novinářem." Ryan se usmál. "Kritizuji lidi dávno po tom, co učinili svá rozhodnutí. To neznamená, že vím, co se má dělat dnes."
"Ale v úterý jste věděl, co máte udělat," poznamenal reportér Timesů. Ryan pokrčil rameny.

"Ano, to jsem věděl," řekl Ryan na televizní obrazovce.
"Ty přemoudřelý parchante," zamumlal do sklenice tmavého Guinnessova piva Kevin Joseph O'Donnell. Jeho operační základna byla mnohem dále od hranic, než by se dalo usuzovat. Irsko je malá země a vzdálenosti jsou jen relativní - zvlášť pro ty, kdo mají všechny prostředky, které potřebují. Jeho dřívější kolegové v Prozatímním křídle Irské republikánské armády měli velké bezpečné domy u hranic, vhodné pro rychlý únik v obou směrech. Ale nebyly dost bezpečné pro O'Donnella. Bylo pro to hodně praktických důvodů. Britové měli své informátory a zpravodajce, kteří se tam pořád poflakovali - a také nájezdníky SAS, kteří neměli nic proti rychlému únosu - nebo tichému zabití - vytipovaných osob, jež se dopustily omylu a staly se velmi známými. Hranice byly pro obě, strany výhodou. Ještě vážnější hrozbou pro O'Donnella byla samotná Irská republikánská armáda, která rovněž pozorně střežila hranice. Jeho obličej, změněný menší plastickou operací a novou barvou vlasů, by asi snadno poznal leckterý kolega. Ale neměl by ho potkat tady. A hranice nebyly zase tak vzdálené v zemi dlouhé sotva tři sta mil.
Odvrátil se od televizního přístroje Sony a pohlédl z okna s olovnatými skly na temnotu moře. Viděl blikající světla trajektu s auty, plujícího z Le Havru. Pohled to byl vždy krásný. Dokonce při omezené viditelnosti za oceánské bouře mohl vychutnávat základní sílu přírody, když šedivé vlny bily do skalnatého útesu. Nyní mu jasný chladný vzduch poskytoval výhled na obzor plný hvězd. Vystopoval další obchodní loď směřující do neznámého přístavu směrem na východ. O'Donnellovi se líbilo, že tento impozantní dům na mysu kdysi patřil britskému lordu. Ještě víc se mu zamlouvalo, že sídlo mohl koupit prostřednictvím nastrčené firmy. Stačila trocha peněz a jméno renomovaného právníka - je vidět, že všechna společenská zřízení jsou zranitelná, pokud máte příslušné prostředky... Tak jsou zkorumpovaná. Tolik jim chybí politické uvědomění. Člověk musí vědět, kdo jsou jeho nepřátelé, to si opakoval O'Donnell nejméně desetkrát každý den. Nepřítelem není liberální "demokratická" společnost, ale lidé, se kterými se musí jednat, uzavírat kompromisy, byť někdy je nutné vůči nim ušlechtile postupovat a jindy se musí zahnat do ohrady.
Blázni, primitivní blázni, kteří si zaslouží vlastní zničení.
Jednoho dne všichni zmizejí stejně jako jedna z těch lodí zapadá za obzor. Historie je věda, ale i nevyhnutelný proces. O'Donnell si tím byl jistý.
Opět se obrátil a zíral do ohně, který hořel pod širokým kamenným okrajem krbu. Nad ním kdysi visívaly jelení hlavy, oblíbené lordovy lovecké trofeje - koupené v obchodě, o tom byl přesvědčen. A také několik obrazů. Určitě koní, tím si byl jistý rovněž - musely to být malby koní. Venkovský šlechtic, který postavil tento dům, tak jistě uvažoval, musel to být někdo, kdo měl vše, co patřilo k jeho stavu. Musel sedávat na židli velmi podobné O'Donnellově, srkal whisky, civěl do ohně, u nohou míval oblíbeného psa a se sousedem tlachal o dnešním lovu, případně plánoval lov na zítřek. Bertie, budou to zase ptáci - nebo liška? Už celé týdny jsme neuspořádali pořádný hon na lišku, je načase, abychom se do toho pustili, nemyslíte? Tak nějak mluvil, tím si byl O'Donnell jistý. Uvažoval, zda se lord řídil ročním obdobím, nebo zda dělal zrovna to, nač měl náladu. Dnešní majitel panského sídla nikdy nelovil zvířata. Jaký smysl má zabíjet něco, co nikomu neškodí, co neškodí vaší věci, něco, co nemá žádnou ideologii? Kromě toho to bylo něco, co dělali Britové, něco, co dělávala a stále dělá místní venkovská šlechta. Neměl konflikty s místní irskou šlechtou, nestála mu ani za pohrdání, natož za čin. Alespoň zatím ne. Nemáš nic proti stromům, říkal si. Nevšímáš si jich, pokud je nemusíš pokácet.
Obrátil se zpět k televizoru.
Ten chlapík Ryan byl pořád na obrazovce, viděl ho, jak přátelsky rozmlouvá s novinářskými idioty. Zatracený hrdina. Proč jsi strkal nos tam, kam jsi neměl? Reflex, vypadá to tak, usoudil O'Donnell. Sakramentský všetečný blázen. Ani nevíš, oč se jedná. Nikdo z vás to neví.
Američani. Ti blázni z Prozatímního křídla s nimi pořád rádi mluví, lžou jim a předstírají, že reprezentují Irsko. Vědí Amerikáni vůbec něco o něčem? Och, ale my si nemůžeme dovolit Američany urazit, to říkají prozatímní pořád. Pitomí Američani, se svými penězi a celou svou arogancí, všemi svými představami o dobru a zlu, se svým dětinským pojetím irského osudu. Jsou jako děti nastrojené na první přijímání. Tak čistí. Tak naivní. Tak zbyteční se svým měšcem peněz -

třebaže si Britové stěžují na pomoc ze Severní Ameriky, O'Donnell věděl, že Irská republikánská armáda za poslední tři roky nedostala z Ameriky ani milion dolarů. Všechno, co Američané o Irsku vědí, je slátanina z několika filmů, nějaký polozapomenutý popěvek o dnu svatého Patricka a příležitostná láhev whisky. Co vědí o životě v Ulsteru, o imperialistickém útlaku, o způsobu, jak upadající britská říše zotročila Irsko a jak zase naopak Amerika zotročila britskou říši? Co vůbec vědí o čemkoliv? Ale my nemůžeme urážet Američany. Vůdce Ulsterské osvobozenecké armády dopil pivo a usadil se na konci stolu.
Naše věc toho nevyžaduje mnoho, skutečně ne. Jasný ideologický cíl. Několik dobrých mužů. Přátele, opravdové přátele, kteří mají přístup k těm správným pramenům informací. To je všechno. Nač šolichat věci s blbými Američany? A veřejně působící politické křídlo - Sinn Fein - volí lidi do parlamentu, jaká je to volovina! Čekají a doufají, že je britští imperialisti kooptují. Cenné politické terče prohlašují za zakázané. A lidé se diví, proč se příslušníci Prozatímního křídla nikam nedostali. Jejich ideologie krachuje a v organizaci je příliš mnoho lidí. Když Britové někoho z nich chytí, snadno změknou a prásknou svoje kamarády. Při osobní zainteresovanosti, potřebné k této práci, stačí jen několik angažovaných lidí, ale těch nejlepších. O'Donnell je má. A musíte mít ten správný plán, říkal si s potměšilým úsměvem. I ten O'Donnell má. Tenhle chlapík Ryan na něm nic nezměnil, připomínal si.
"Ten podělaný parchant je sám se sebou spokojený, že?"
O'Donnell se otočil a viděl, že mu byla nabídnuta další láhev Guinnessova piva. Vzal ji a nalil pivo do sklenice. "Sean si měl hlídat záda. Pak by ten blbý hrdina byl mrtvola." A naše věc by zaznamenala úspěch. K sakru!
"S tím by se dalo pořád ještě něco udělat, pane."
O'Donnell zavrtěl hlavou. "Neutrácíme energii na bezvýznamné věci. Prozatímní to tak dělají už deset let a podívejte se, kam je to přivedlo."
"Co jestli je od CIA? Co jestli pronikli do našich řad a on tam byl -"
"Žvaníš jako učiněný blázen," odsekl O'Donnell. "Kdybychom byli prozrazeni, potom by tam byl kdekterý londýnský policajt v civilních šatech a čekal by na nás." A já bych to věděl předem, nevyslovil. Jenom jeden člen organizace věděl o jeho zdroji informací, a ten byl v Londýně. "Bylo to štěstí pro ně, smůla pro nás. Jenom štěstí. My jsme měli štěstí v našem případě, viď, Michaeli?" Jako všichni Irové stále věřil ve štěstí. Ideologie to nikdy nezmění.
Mladší muž myslil na osmnáct měsíců, které strávil v H-blocích vězení v Long Kesh, a byl zticha. O'Donnell pqsunkem ukázal na televizi, kde už další program vystřídal zprávy. Štěstí. To bylo vše. Nějaký pitomý Amerikán s příliš dlouhým nosem, který měl mimořádné štěstí. Jakákoliv nahodilá událost, třeba píchnutá pneumatika, vadná rádiová baterie nebo náhlá bouřka, to všechno mohlo zapříčinit, že operace nevyjde. Ale jeho výhoda proti druhé straně tkví v tom, že oni musí mít štěstí neustále. O'Donnellovi stačí, když bude mít štěstí jenom jednou. Uvažoval o tom, co právě viděl v televizi, a rozhodl se, že mu Ryan za námahu nestojí.
Nesmíme urazit Američany, pomyslel si tentokrát s překvapením. Proč? Cožpak to nejsou také nepřátelé? Patricku, můj hochu, teď myslíš stejně jako ti pitomci v Irské republikánské armádě. Trpělivost je nejdůležitější vlastností pravého revolucionáře. Člověk musí čekat na vhodný okamžik - a pak rozhodně uhodit. Musí počkat na další zprávu informátora.

Neobvyklé knihkupectví se nacházelo v Burlington Arcade, staletém korzu plném obchodů nedaleko módní části Piccadilly. Bylo vtěsnáno mezi dílnu jednoho londýnského krejčího - obsluhoval hlavně turisty, kteří se uchylovali do pasáže, když hledali ochranu před přírodními živly - a obchod klenotníka. Krám se vyznačoval tím druhem pachu, který přitahuje milovníky knih stejně bezpečně, jako vůně nektaru přitahuje včelu, zatuchlý, zaprášený pach vysušeného papíru a kožené vazby. V kontrastu k tomu byl majitel mladý, oblečený do obleku, jehož ramena byla pokryta prachem. Každý den začínal tím, že péřovým oprašovačem přejížděl po policích, ale knihy vždy vydávaly nové mraky prachu. Postupně si to zamiloval. Krám byl umístěn v prostředí, které si upřímně oblíbil. Rozsah obchodu byl poměrně malý, ale vynášel hojně; závisel spíše než na turistech na diskrétním počtu pravidelných zákazníků z horních vrstev londýnské společnosti. Vlastník, jistý pan Dennis Cooley, hodně cestoval, často na poslední chvíli odjížděl, aby se účastnil aukcí, na nichž se prodávaly knihovny zesnulých intelektuálů; obchod pak přenechával péči mladé dámy, která by mohla být docela hezká, jen kdyby věnovala svému zevnějšku trochu péče. Dnes tu Beatrix nebyla.
Pan Cooley měl starožitný týkový psací stůl, který ladil se zařízením zbytku krámu, a dokonce měl i nevyčalouněné otočné křesílko, aby tak dokázal zákazníkům, že v obchodě není nic moderního. Knihkupecké řemeslo vykonával bez moderních pomůcek. Nebyly tam žádné elektronické počítače. Odřená hlavní kniha, pocházející z třicátých let, obsahovala tisíce záznamů a katalog knihkupectví se skládal z obyčejných kartotéčních lístků v malých dřevěných krabičkách, jedna sada zahrnovala knihy podle titulů a druhá podle autorů. Veškeré písemnosti vyřizoval plnicím perem se zlatým hrotem. Jediným příznakem moderní doby byla značka, upozorňující, že se v krámě nekouří. Zápach tabáku by mohl zničit jedinečné aroma místnosti. Dopisní papír nesl nápis Dvorní dodavatel a erby čtyř členů královské rodiny. Pasáž byla vzdálená od Buckinghamského paláce pouze čtyři minuty chůze do kopce. Dřevěné dveře byly opatřeny stoletým stříbrným zvoncem, který visel z horní části rámu. Teď se rozezvučel.
"Dobrý den, pane Cooley."
"Vám také dobrý den, pane," Dennis povstal a zdravil se s jedním ze svých pravidelných zákazníků. Měl přízvuk tak neutrální, že si ho jeho zákazníci otipovali jako rodáka ze tří různých krajů. "Mám první vydání Defoa. To, kvůli kterému jste v tomto týdnu volal. Přišlo právě včera."
"Je z kolekce v Corku, o které jste hovořil?"
"Ne, pane. Podle mého názoru pochází původně z majetku sira Johna Claggetta, z blízkosti Swaffhamského převorství. Našel jsem je u Hawsteada v Cambridgi."
"První vydání?"

"Zcela určitě, pane." Knihkupec nereagoval nápadně. Smluvená věta byla stálá a zároveň se měnila. Cooley často podnikal výlety do Irska, na sever i na jih, nakupoval knihy z majetku zesnulých sběratelů i od knihkupců v zemi. Když se zákazník zmínil o nějakém hrabství v Irské republice, určil také cíl své informace. Když se tázal na vydání knihy, naznačil také její důležitost. Cooley sňal knihu z police a položil ji na psací stůl. Zákazník ji obezřetně rozevřel a prsty přeběhl po titulní stránce.
"V době paperbacků a nevázaných knih..."
"To ano." Cooley přisvědčil. Oba muži upřímně obdivovali knihvazačské umění. Každá dobrá vazba se stává důležitější, než předpokládal její tvůrce. "Kůže je podivuhodně zachovalá."
Jeho návštěvník souhlasně zamumlal.
"Musím ji mít. Kolik?"
Knihkupec neodpověděl. Místo toho vyňal kartičku z krabice a podal ji zákazníkovi. Ten jí věnoval jenom zběžný pohled.
"Dohodnuto." Zákazník se posadil na jedinou židli v krámě a otevřel aktovku. "Mám pro vás ještě něco jiného; tohle je starý výtisk Faráře wakefieldského. Našel jsem ho minulý měsíc v malém krámku v Cornwallu." Předal antikváři knihu. Cooleymu stačil jediný pohled, aby se přesvědčil o jejím stavu.
"To je hanba."
"Může to váš odborník spravit?"
"To tedy nevím..." Kůže byla popraskaná, rohy stránek ohnuté a vazba tak odřená, že skoro mizela.
"Podkroví, kde knihu našli, mělo bohužel děravou střechu," poznamenal zákazník lhostejně.
"Och?" Je tato informace tak důležitá? Cooley vzhlédl. "Obrovská škoda."
"Jak jinak se to dá vysvětlit?" muž pokrčil rameny.
"Uvidím, co s tím bude moci udělat. Nemá zázračné ruce, to víte." Je to tak důležité?
"Chápu. Přece jenom, udělejte s tím, co se dá." Ano, je to velmi důležité.
"Samozřejmě, pane." Cooley otevřel svůj psací stůl a ze zásuvky vyňal pokladničku.
Zákazník vždy platil hotově. Samozřejmě. Vyndal náprsní tašku ze saka a odpočítal padesát liber. Cooley si přepočítal peníze, pak vložil knihu do silné lepenkové krabice, kterou převázal provázkem. V jeho krámě neexistovaly igelitové tašky. Prodavač a kupující si podali ruce. Obchod byl uzavřen. Zákazník kráčel na jih směrem k Piccadilly, pak zahnul doprava a zamířil na západ k Zelenému parku a dolů z kopce k paláci.
Cooley vzal obálku, která byla ukryta v knize, a zastrčil ji do zásuvky. Dopsal zápis do hlavní knihy, pak zavolal svého agenta, aby mu zajistil let do Corku, kde se setká s kolegou, který se zabývá vzácnými knihami, a poobědvá v restauraci Starý most, než chytí letadlo domů. Beatrix se bude muset zítra postarat o obchod. Ani mu nenapadlo, aby otevřel obálku. To nebylo jeho úkolem. Čím míň věděl, tím méně byl zranitelný, kdyby ho chytili. Cooleyho vycvičili profesionálové a první pravidlo, které mu vtloukli do hlavy, znělo: Není potřeba vědět víc, než je nezbytné. Prováděl zpravodajskou operaci a musel vědět, co udělat. Nepotřebuje však znát, jaké informace přepravil.

"Nazdar, doktore Ryane." Byl to americký hlas s jižním bostonským přízvukem, na který si Jack vzpomínal ze svých studentských dnů. Zněl mu docela dobře. Muž byl asi čtyřicátník, šlachovitý, atletické postavy, s řídnoucími černými vlasy. Pod paží nesl krabici s květinami. Ať už to byl kdokoliv, polda na chodbě mu otevřel dveře.
"Má úcta. Kdo asi jste?"
"Dan Murray. Jsem atašé velvyslanectví. FBI," vysvětloval. "Omlouvám se, že jsem nemohl přijít dřív, ale měl jsem moc práce." Murray ukázal svůj osobní průkaz policistovi, který seděl vedle Ryanovy postele - Tony Wilson neměl službu. Ten se omluvil. Murray si sedl na jeho místo.
"Vypadáte dobře, sekáči."
"Mohl jste nechat květiny ve vrátnici." Ryan ukázal posunkem na pokoj. Přes všechno úsilí, s nímž rozděloval kytice, sotva viděl stěny pro růže, které byly ve vázách všude kolem.
"Ano, myslel jsem si to. Jaká je strava?"
"Nemocniční strava je nemocniční strava."
"To jsem si také myslel." Murray rozvázal červenou stuhu a otevřel krabici. "Co říkáte karbanátku a smaženým brambůrkům? Můžete si vybrat vanilkový nebo čokoládový koktejl."
Jack se zasmál a nabízené jídlo si vzal.
"Už jsem tady tři roky," řekl Murray. "Příležitostně musím narazit na putyku, kde dělají minutky, abych si připomněl, odkud pocházím. Člověk má toho skopového až po krk. Ale zdejší pivo je docela dobré. Byl bych vám pár lahví přinesl, ale - sám víte, jak to chodí."
"Pane Murray, vy se stanete mým přítelem i bez piva."
"Dan."
"Jack." Ryan byl v pokušení spolknout najednou celý karbanátek. Bál se totiž, že se ve dveřích objeví ošetřovatelka a okamžitě spustí strašný randál. Ne, rozhodl se, tenhle vychutnám. Vybral si vanilkový koktejl. "Místní chlapíci tvrdí, že jsi zlomil všechny rekordy v rychlosti, když jsi zjišťoval moji totožnost."
"To nedalo moc práce." Murray strčil stéblo do čokoládového koktejlu. "Mimochodem, přináším ti pozdravy od velvyslance - chtěl sem přijít, ale mají dnes večer nějakou veledůležitou party. A taky tě pozdravují moji přátelé tam dole z haly."
"Kdo je tam dole v hale?"
"Lidé, pro které jsi nikdy nepracoval." Agent FBI významně nadzvedl obočí.
"Och," Jack spolkl několik smažených brambůrků. "Kdo k čertu sem přinesl tu povídačku?"

"Washington. Jakýsi reportér obědval s nějakým asistentem někoho - ani nezáleží na tom, čí asistent to byl. Všichni moc kecají. Zřejmě si zapamatoval tvoje jméno z rubu konečné zprávy a nedokázal udržet klapačku na uzdě. Z Langley se omlouvají, vzkázali mi, abych ti to vyřídil. Viděl jsem to v televizi. Dost dobře ses vykrucoval."
"Mluvil jsem pravdu - bezmála. Všechny šeky mi přicházejí od firmy Mitre. Jde o nějaké účetnické záležitosti a Mitre má poradní smlouvu."
"Ale já jsem slyšel, žes byl po celou dobu v Langley."
"Ano, měl jsem v třetím poschodí malinký kutloušek s psacím stolem, počítačový terminál a paměť počítače. Byls tam někdy?"
Murray se usmál. "Jednou nebo dvakrát. Já se také zabývám terorismem. Agentura má mnohem sympatičtějšího aranžéra. Pomáhá to k lepší propagaci." Murray napodobil zkarikovaně londýnský přízvuk. "Viděl jsem kopii zprávy. Pěkná práce. Kolik z toho jsi udělal?"
"Většinu. Nebylo to strašně těžké. Přišel jsem jenom s jiným, novým úhlem pohledu."
"Byla postoupena Britům - chci říci, přišla sem před dvěma měsíci pro tajnou výzvědnou službu. Slyšel jsem, že se jim líbila."
"Tak jejich poldové to vědí."
"Tím si nejsem jistý - vlastně, teď můžeš pravděpodobně předpokládat, že už to vědí. Owens je dávno o tom všem výborně informovaný."
"A stejně tak je to s Ashleyem."
"Ten je trochu nafrněný, ale je sakramentsky chytrý. Je z pětky."
"Cože?" Ryan to neznal.
"Je v MI-5, bezpečnostní službě. Takže touto cestou má přístup k důvěrným informacím." Murray se pochechtával. "Představoval jsem si, že pracuje v něčem podobném. Ti druzí dva začínali jako poldové na ulici. To se pozná."
"Některým lidem to připadne podivné - člověk, který napsal spisek Agenti a agentury uvízl uprostřed teroristické operace. Proto se ukázal Ashley." Murray zavrtěl hlavou. "Nedovedeš si představit všechny ty náhody, jak ses mi zapletl do řemesla. Máme moc společného. Vím, že pocházíš z Nové Anglie - och, nepovídej, žes vystudoval Bostonskou kolej?"
"Jo, vždycky jsem chtěl být agentem FBI. Na to je buď Bostonská kolej, nebo Svatý kříž." Murray se zašklebil. Ryan se opřel dozadu a sál stéblem koktejl. Chutnal báječně.
"Kolik toho víme o chlapících z Ulsterské osvobozenecké armády?" zeptal se Jack. "O těch jsem se v Langley moc nedověděl."
"Ani tady o nich moc nevíme. Šéfem je chlapík jménem Kevin O'Donnell. Býval kdysi příslušníkem Prozatímního křídla Irské republikánské armády. Začal tím, že házel balvany na silnice, a vypracoval se postupně na hlavního muže kontrašpionáže. Prozatímní v tomhle vynikají. Musí. Britové se jim stále snaží prosáknout do hnutí. Vypráví se, že to trochu přehnal s čistkou v řadách organizace a jen taktak se mu podařilo upláchnout, než mu stačili podat prášek, který by ho uspal navždy. Prostě zmizel a od té doby po něm není stopy. Sem tam proskočí nezaručené zprávy, jako že strávil jistou dobu v Libyii, pak zase, že je zpátky v Ulsteru s novou tváří, že snad má spousty peněz - chceš hádat, odkud je sebral? - a že vesele rozhazuje. Co víme naprosto jistě, je, že je to darebák nejvyššího stupně."
"A jeho organizace?"
Murray postavil koktejl. "Musí být malá, pravděpodobně je jich míň než třicet. Myslíme si, že měl svůj podíl na útěku z vězení v Long Kesh loni v létě. Ven se dostalo jedenáct skalních prozatímních. Královská ulsterská policie o dva dny později sbalila jednoho z nich. Řekl, že šest z jedenácti šlo na jih, pravděpodobně se připojili ke Kevinově organizaci. Trošku ho tím doběhli. Přepokládalo se, že se vrátí do ohrady Prozatímní Irské republikánské armády, ale někdo je přesvědčil, aby zkusili něco jiného. Velice otrlí zločinci - měli na svědomí celkem patnáct vražd. Ten, kterého jsi zabil, se od té doby vynořil jako jediný."
"Jsou opravdu tak dobří?" zeptal se Ryan.
"Ano, Prozatímní křídlo Irské republikánské armády má nejlepší teroristy na světě, nepočítáš-li ty parchanty v Libanonu, ale tam to jsou většinou rodinné klany. Popisovat je - to je učiněné peklo. Ale jsou nejlepší. Dobře organizovaní, dobře trénovaní a věří, jestli víš, co tím míním. Opravdu jim záleží na tom, co dělají. Míra oddanosti věci, jakou projevují tihle chlapíci, je něco, co musíš vidět, abys tomu uvěřil."
"Ty ses tím zabýval?"
"Částečně. Mohl jsem se účastnit výslechů - to je ta druhá stránka dvojitého zrcadla. Jeden z těch chlapíků nechtěl mluvit celý týden, nechtěl prozradit ani svoje jméno! Jenom tam seděl jako sfinga. Honil jsem bankovní lupiče, únosce, gangstery, špiony, nač si vzpomeneš. Tihle chlapíci jsou opravdoví profíci - stoupenců Prozatímního křídla Irské republikánská armády je kolem pěti set, není jich ani tolik jako členů newyorské mafie, a příslušníci Královské ulsterské policie, tamní poldové, jsou šťastní, když se jim podaří za rok usvědčit hrstku z nich. U nich platí omerta, zákon mlčenlivosti, a solidárnost členů tajných spolků, takže by udělali dojem i na zaryté Siciliány. Ale poldové mají aspoň představu, kdo ti parchanti jsou. Avšak Ulsterská osvobozenecká armáda - získali jsme pár jmen, několik málo obrázků, a to je vše. Poznáš je jenom podle toho, co dělají."
"Co dělají?" zeptal se Ryan.
"Zdá se, že se specializují na vysoce riskantní, maximálně nebezpečné operace. Trvalo přes rok, než se podařilo potvrdit, že vůbec existují; mysleli jsme, že jsou jenom skupinou prozatímních se speciálními úkoly. Ve společnosti teroristů představují anomálii. Nevydávají žádné tiskové zprávy, nehlásí se ke svým činům. Věnují se jenom významným věcem a dovedou za sebou zametat stopy tak, že bys tomu ani nevěřil. Na to všechno potřebují velké finanční krytí. Někdo je velkorysým způsobem financuje. Docela určitě jsou pachateli devíti práciček a možná ještě

dvou dalších. Jenom tři operace jim selhaly - to je opravdu světový rekord. Nepodařilo se jim zabít soudce v Londonderry, protože rána šla vedle a odnesla to jeho osobní stráž. V únoru se pokusili přepadnout policejní kasárna. Někdo zpozoroval jejich přípravy a telefonicky to oznámil - ale ti parchanti asi monitorovali policejní rádio. Upláchli, než přijela jízdní policie. Poldové našli jen dvaaosmdesátimilimetrový minomet a náboje. A tys jim překazil poslední akci. Po takových výsledcích jsou pochopitelně čím dál drzejší," pokračoval Murray. "Na druhé straně jednoho z nich máme."
"Máme?" opáčil Ryan zvědavě. "Není to přece naše věc."
"Mluvíme o teroristech, Jacku. Všichni je chtějí. Každý den o nich vyměňujeme informace s Yardem. S tím chlapíkem, co ho mají teď v base, si nepřetržitě povídají. Mají na něj pěkně políčeno. Ulsterská osvobozenecká armáda je parta vyvrženců. Stane se z něho pária a on to ví. Jeho kolegové z ostatních irských ilegálních organizací o něho už ani prstem nezavadí. Půjde do vězení, které je maximálně střežené, pravděpodobně na ostrov Wight, kde jsou ti nejhorší zločinci. Všichni nejsou političtí a obyčejní lupiči a vrazi budou pravděpodobně - co ti mám povídat, právě tihle jsou jako vlastenci opravdu legrační. Například špioni si v kriminále užijí stejně jako znásilňovatelé dětí. Tenhle chlapík šel po členech královské rodiny, kterou tady všichni milují. Tomu grázlovi předpovídáme dost krušné časy. Myslíš, že dozorci se s ním budou nějak zvlášť malovat? Bude se muset naučit docela novému sportu. Totiž, jak vůbec přežít. Jestli si to uvědomí, naši lidé s ním budou mluvit. Dřív či později přijde na to, že je v tom až po uši. Snad se zhroutí. Málokdo to vydrží. Na to taky každopádně hrajeme. Teroristi mají iniciativu, my máme organizaci a svoje metody."
Ryan přikývl. "Ano, to všechno patří ke zpravodajství."
"Tak to je. Bez správných informací jsme ochromeni. Můžeme se pouze namáhat a doufat, že se naskytne šance. Ale dej nám jediný solidní fakt a my je utopíme na lžíci vody. Je to jako když rozebíráš solidní cihlovou zeď. Nejhorší je, než se ti podaří uvolnit první cihlu."
"A kde získávají svoje informace oni?"
"Ty jsi to prý už pochopil," poznamenal Murray s úsměvem.
"Nemyslím si, že to mohlo být nahodilé střetnutí. Někdo jim musel dát tip. Zasáhnou pohyblivý cíl, když jde o neplánovanou vyjížďku!"
"Jak ses to k čertu dověděl?" zeptal se agent.
"Na tom přece nezáleží. Lidé ledacos napovídají. Kdo věděl o tom, že tudy pojedou?"
"To se vyšetřuje. Zajímavá věc je, proč tam jeli. Samozřejmě to může být jenom náhoda. Princ dostává zprávy o politické a národní bezpečnosti stejně jako královna. Něco se stalo s irskou situací, s jednáním mezi Londýnem a Dublinem. Právě si jel pro nějaké zprávy. Víc ti nemůžu říct."
"Když si s tím dáš práci, zjistíš, že jsem všestranně prověřený," zabručel Ryan.
Murray se ušklíbl. "Prima klička, fešáku. Kdybys nebyl prověřený, tak bych ti tohle všechno nepovídal. Každopádně o tom zatím víc nevíme. Jak jsem řekl, mohla to být náhoda, ale tvůj dohad o té důležité věci je správný. Byla to neplánovaná vyjížďka a někdo jim dal echo, aby připravili přepad. Jenom tak se to stalo. Považuj to za tajnou informaci, doktore Ryane. Nesmí se dostat za tyto dveře." Murray byl výmluvný. Bral svou práci velice vážně.
Jack přikývl na souhlas. "To není žádný problém. Měl to být také únos, viď?"
Agent FBI učinil posuněk a zavrtěl hlavou. "Dělal jsem asi půl tuctu únosů a všechny případy jsem uzavřel tak, že jsem pachatele usvědčil. Ztratili jsme jenom jedno rukojmí - to dítě zabili hned první den. Ti dva byli popraveni," řekl Murray chladně. "Únos je po celou dobu vysoce rizikový zločin. Pachatelé musí navázat kontakt, aby dostali peníze - a přitom je obyčejně chytíme. Dovedeme vyslídit lidi, že bys tomu ani nevěřil, pak rychle a pohotově zavoláme policii. V tomto případě... předpokládáme nějaké významné vyjednávání, nepůjde o žádný přesun peněz - zřejmým cílem je propuštění nějakých ‚politických' vězňů. Indicie vedou tímto směrem, až na to, že tihle chlapíci doposud nic podobného neudělali. Kontakt samozřejmě vždy komplikuje možnosti úniku, ale lidé z Ulsterské osvobozenecké armády si pokaždé svůj únik dobře zajistili předem. Řekl bych, že máš asi pravdu, ale není to tak průhledné, jak si myslíš. Owens a Taylor si nejsou úplně jistí a náš přítel nemluví. Třeba z toho bude velké překvapení."
"Říkáš, že se nikdy veřejně nevyjadřují? Chtěli snad přijít s tímhle jako s něčím opravdu velikým? Svoje první veřejné vystoupení chtějí možná zahájit činem opravdu okázalým," řekl zamyšleně Ryan.
"To je možná správný odhad," přisvědčil Murray. "Určitě by se tím dostali na mapu. Jak už jsem řekl, naše vědomosti o těch chlapících jsou nepatrné; skoro všechno je materiál z druhé ruky, přichází k nám prostřednictvím prozatímních z Irské republikánské armády - proto jsme si původně mysleli, že jsou její součástí. Nevěděli jsme přesně, za čím jdou. Každá z jejich operací má - jak to mám říct? - zakódován nějaký vzorec, ale ještě nikdo na něj nepřišel. Vypadá to skoro tak, jako by politický dopad nebyl vůbec zaměřený na nás, ale to nedává žádný smysl - ne že by to nějaký smysl vůbec muselo mít," zabručel agent. "Není snadné pokoušet se o psychoanalýzu teroristické duše."
"Myslíš si, že po mně půjdou, nebo -"
Murray zavrtěl hlavou. "To je nepravděpodobné. Bezpečnostní opatření jsou dost přísná. Víš, kdo ti hlídá ženu a holčičku?"
"SAS - ptal jsem se na to."
"Ten mládenec je členem olympijského střeleckého družstva a má takové zkušenosti, o jakých se v novinách vůbec nepíše. I policejní doprovod je složen z nejlepších maníků. Kamkoliv jedou, mají k dispozici ty nejkvalitnější vozy. Ochranná opatření kolem tebe jsou důkladná. Na tvé bezpečnosti mají zájem nejvyšší místa. Můžeš klidně odpočívat. A až se dostaneš domů, potom budeš mít všechno za sebou. Žádná z těchto skupin nikdy neúčinkovala ve Spojených státech. Jsme pro ně moc důležití. Znamenáme pro ně víc psychologicky než finančně. Když přiletí do Bostonu, je to jako by přišli domů, lidé jim kupují pivo a vynášejí je do nebes, jak jsou báječní. Ne, na naší straně rybníka řádit nezačnou, nemůžou si dovolit, aby je v Bostonu pokládali za nežádoucí živly. Je tu jediná skutečně slabá stránka,

kterou prozatímní z Irské republikánské armády a ti ostatní mají, bohužel jí nemůžeme dostatečné využít. Pořádně jsme jim snížili dodávky zbraní, ale oni teď dostávají většinu potřebného materiálu z druhé strany. Nebo si vyrábějí zbraně sami, například výbušniny. K tomu potřebuješ pouze pytel hnojiva vyrobeného na čpavkovém základě a dokážeš vyrobit dost účinnou bombu. A nemůžeš přece zatknout sedláka za to, že veze v nákladáku hnojivo, že? Není to tak efektivní jako nějaká trhavina, ale o moc snáz se k tomu dostaneš. Pokud jde o pušky a těžší materiál - kdokoliv si může opatřit AK-47 a RPG, ty jsou všude. Ne, oni spíš závisí na naší morální podpoře a u nás je už jen málo lidí, kteří jsou ochotni jim ji poskytnout, ani v Kongresu jich mnoho není. Vzpomínáš si na boje kolem smlouvy o vydávání zločinců? A tihle parchanti zabíjejí lidi. V tom se shodnou všechny sekce." Murray se na okamžik odmlčel. "A na obou stranách protestanštní blázni jsou stejně nebezpeční. Spousta lidí je teď zabita zcela nahodile. Snad třetina mrtvých jsou lidé, kteří se vydali na cestu špatnou ulicí. Proces se živí sám sebou a neutrálů oddělujících obě strany neustále ubývá. S výjimkou poldů - to vím; třebaže v Královské ulsterské policii bývali také lumpové, už s tím svinstvem skončili. Zákon musí být zákonem pro všechny - ale někdy se na to snadno zapomíná. Sir Jack Hermon se snaží přeměnit Královskou ulsterskou policii v normální policejní sbor. Je tam ještě hodně lidí ze starých špatných časů, ale už se to čistí. Musí tomu tak být. Poldové mají ztráty způsobené oběma stranami. Poslední oběti do domu položili bombu." Murray zavrtěl hlavou. "Je to strašné. Právě před dvěma týdny jsem tam byl. Jejich morálka je báječná, zvlášť u nováčků. Nevím, jak toho dosahují - vlastně to vím. Cítí to jako svoje poslání. Poldové a soudci musí obnovit spravedlnost a lidé se musí starat, aby to mohli dělat. Tahle země má v nich jedinou naději, v nich a v několika vedoucích činitelích církve. Snad jednoho dne převládne zdravý rozum, ale dech nezadržuj. Bude to trvat dlouho. A tak někdy uvažuju o tom, nakolik jsme se dostali blíž k jednotlivým frakcím. Je to jako válka mafie, které se může účastnit každý."

"No tak, soudce?" Admirál James Greer vypnul dálkové ovládání zpráv CNN. Ředitel Ústřední zpravodajské služby odklepl popel z doutníku do popelníku z brouseného skla.
"Víme, že je šikovný ‚Jamesi, vypadá, že si dovede poradit s novináři, ale je moc prudký," řekl soudce Arthur Moore.
"Podívej, Arthure. Je mladý. Potřebuju tady někoho, kdo má neotřelé nápady. A ty mi teď povíš, že se ti nelíbí jeho zpráva? Poprvé v akci a provede něco tak mimořádného."
Soudce Moore se za svým doutníkem usmál. Za oknem kanceláře náměstka ředitele v sedmém poschodí mžilo. Zvlněné pahorky nad Potomackým údolím bránily v pohledu na řeku, ale i tak to byl mnohem hezčí výhled než na parkoviště aut.
"Prokádrovali jste ho?"
"Zatím jsme nešli do hloubky, ale sázím se o flašku tvého oblíbeného bourbonu, že vyjde úplně čistý."
"Žádné sázky ‚Jamesi!" Moore už viděl Jackův služební výkaz z námořnictva. Mimo to - sám se do agentury nehlásil. To oni přišli za ním a on je při první nabídce odmítl.
"Myslíš, že to zvládne?"
"To tys zařídil tu indiskreci s CIA?"
"Já a indiskrece?" Admirál Greer se pochechtával. "Je přece dobré vědět, jak dovede zvládnout sám sebe, ne? Ani nezamrkal, když na něj vypálili tu otázku. Hoch bere to kádrování vážně" - Greer převzal telex z Londýna - "a klade dobré otázky. Emil říká, že jeho člověk, ten Murray, si odnesl dobrý dojem. Je to sakramentská škoda, nechat ho učit historii."
"Třebaže učí na vaší alma mater?"
Greer se usmál. "Ano, to trochu bolí. Chci ho, Arthure. Chci ho získat, chci ho zpracovat. Patří k sortě našich lidí."
"Ale on si to třeba nemyslí."
"Bude si to myslet." Greer to vyslovil jako jistotu.
"Dobrá, Jamesi. Jak s ním chceš navázat kontakt?"
"To nespěchá. Nejprve chci, abyste ho důkladně prokádrovali - a kdo ví? Možná že k nám přijde sám."
"Na to není naděje," posměšně řekl soudce Moore.
"Přijde k nám a bude se vyptávat na tu bandu z Ulsterské osvobozenecké armády," řekl Greer.
Soudce o tom přemýšlel. Věděl, že James má schopnost vidět do věcí a do lidí, jako by byli z křišťálu. "To dává smysl."
"Můžeš se vsadit, že dává. Bude to chvíli trvat - ataše tvrdí, že tam musí zůstat kvůli přelíčení a jiným věcem - ale bude v této kanceláři dva týdny poté, co se vrátí, a bude žádat o možnost prozkoumat organizaci Ulsterské osvobozenecké armády. Jestli tomu tak bude, přepadnu ho tou nabídkou, pokud souhlasíš, Arthure. Chci si také promluvit s Emilem Jacobsem z FBI a porovnat spisy o chlápcích v Ulsterské osvobozenecké armádě."
"Dobrá."
Věnovali se dalším záležitostem.

(5) Výsady a intriky
Den, kdy byl Ryan propuštěn z nemocnice, patřil k nejšťastnějším v jeho životě, alespoň od doby, kdy se před čtyřmi lety Sally narodila v porodnici Johnse Hopkinse. Bylo po šesté večer, když se konečně oblékl - sádrový obvaz z oblékání učinil velmi komplikované cvičení - a svalil se na pojízdné křeslo. Jack bručel, ale zřejmě to bylo pravidlo, stejně tak nezrušitelné v britských nemocnicích jako v amerických: pacienti se nesmějí dostat ven po svých - lidé by si pak mohli myslet, že jsou vyléčení. Uniformovaný policista ho vyvezl z pokoje do haly. Ryan se ani neohlédl.
V hale se shromáždil veškerý personál z poschodí spolu s množstvím pacientů, s nimiž se Ryan seznámil v minulém a částečně i v předminulém týdnu, kdy se znovu učil chodit nahoru a dolů po fádních chodbách - s desetistupňovým náklonem v důsledku těžkého sádrového obvazu. Jack zčervenal, když uslyšel potlesk, a ještě víc se styděl, když lidé napřahovali paži, aby mu podali ruku. Nejsem kosmonaut z Apolla, pomyslel si. Dalo by se předpokládat, ze si Britové

zachovají důstojnost.
Sestra Kittiwaková přednesla menší řeč o tom, jaký byl vzorný pacient. Jaká radost a čest... Ryan se opět začervenal, když skončila a podala mu květy, aby je předal své ženě, jak řekla. Pak ho jménem všech ostatních políbila. Jack jí polibek vrátil. Bylo to nejmenší, co mohl udělat, jak si říkal, a skutečně to byla hezká dívka. Kittiwaková ho objala, objala sádrový obvaz a všechno ostatní a v očích se jí objevily slzy. Po jejím boku stál Tony Wilson, který na Jacka kradmo mrkl. To nebylo překvapení. Jack podal ruku deseti nebo ještě více lidem, než ho polda dopravil do výtahu.
"Až mě příště najdete zraněného na ulici," řekl Ryan, "nechte mě tam zemřít."
Policista se zasmál. "Vy jste ale zatraceně nevděčný chlapík."
"To je pravda."
Výtah se otevřel ve vestibulu. Vděčně zpozoroval, že tam nikdo není, kromě vévody z Edinburghu a houfu lidí od bezpečnosti.
"Dobrý večer, mylorde." Ryan se pokusil vstát, ale vévoda ho posunkem vrátil do židle.
"Nazdar, Jacku! Jak se cítíš?" Podali si ruce a chvíli se Ryan obával, že sám vévoda ho vyveze ze dveří. To by bylo přímo nesnesitelné, ale policista se ujal vozíku, zatímco vévoda kráčel vedle. Jack ukázal vpřed.
"Sire, zlepším se alespoň o padesát procent, až se dostanu za tyhle dveře."
"Máš hlad?"
"Po nemocniční stravě? Snědl bych vám klidně jednoho koně."
Vévoda se ušklíbl. "Pokusíme se ti předložit něco lepšího."
Jack si povšiml, že ve vestibulu je sedm lidí od bezpečnosti. Venku stál rolls-royce... a alespoň čtyři další auta obsazená několika lidmi, kteří nevypadali jako obyčejní pasažéri. Byla dost tma na to, aby bylo vidět, zda se někdo plíží po střechách, ale asi se tam ochranka skrývala také. Tak se přece jenom poučili, jak se dělá ostraha. Stejně je to příšerná ostuda, která znamená, že teroristi vlastně vyhráli, pomyslel si Ryan. Jestliže změní nějaký úzus, třeba jenom nepatrně, vždycky něco získají, parchanti. Polda ho dovezl až k rollsu.
"Můžu teď vstát?" Sádrový obvaz byl tak těžký, že ho převážil. Ryan se hnul trošku moc rychle a skoro se u auta rozplácl, ale se zlostným zavrtěním hlavy se zachytil dřív, než mu někdo pomohl. Chvíli stál klidně, jeho levá paže vyčnívala jako klepeto kraba, a snažil se vymyslet, jak se dostat do vozu. Ukázalo se, že nejlepší bude, když napřed vsune dovnitř sádrový obvaz a pak se otočí kolem osy ve směru hodinových ručiček. Vévoda musel nastoupit z druhé strany, což nebyl problém. Ryan předtím nikdy v rollsu nejel. Shledával, že není nijak zvlášť prostorný.
"Máš dost pohodlí?"
"No tak - musím si dávat pozor, abych touhle zatracenou věcičkou nevyrazil okno." Ryan se zaklonil, zavrtěl hlavou a usmál se se zavřenýma očima.
"Ty jsi opravdu rád, žes vyvázl z té nemocnice!"
"Mylorde, na to byste mohl vsadit jeden ze svých hradů. Už třikrát jsem byl v karosárně, a to je dost." Vévoda dal znamení řidiči, aby vyjel. Konvoj se pomalu šinul ulicí, před rolls-roycem jela dvě auta a za ním také dvě. "Sire, smím se zeptat, co se chystá na dnešní večer?"
"Opravdu nic moc. Malá party na vaši počest, přítomno bude jenom několik nejbližších přátel."
Jack uvažoval, co to asi znamená "několik nejbližších přátel". Dvacet? Padesát? Sto? Bude večeřet... "Sire, jste k nám opravdu velmi laskav."
"Nesmysl. Kromě dluhu, který k tobě máme - a skutečně se tomu nedá říci malý dluh, Jacku - tedy kromě toho stojí přece zato poznat několik nových lidí. V neděli večer jsem dočetl tvoji knihu. Zdála se mi vynikající; musíš mi poslat výtisk své příští práce. Královna a tvoje žena se báječně shodnou. Jsi ohromně šťastný člověk, že máš takovou manželku a toho raráška, svoji dcerušku. Je to poklad, Jacku, skvělá holčička."
Ryan přisvědčil. Často uvažoval, čím si vlastně takové štěstí zasloužil. "Cathy tvrdí, že už viděla skoro všechny hrady v království, a velice děkuje za to, že se seznámila s lidmi, které jste jí představili. Strašně mě těší, že mohla procestovat celou zemi."
Vévoda odmítavě mával rukou. Nestálo to za řeč. "Jak pokračuješ s přípravou nové knihy?"
"Docela dobře, sire." Jediným příznivým výsledkem pobytu v nemocnici bylo, že měl dost času, aby všechno do nejmenších podrobností v duchu probral. V počítači přibylo dvě stě nových stránek poznámek uložených v bublinových čipech a Ryan získal novou perspektivu, jak posuzovat činy jiných. "Ze svého zbrklého jednání jsem vyvodil poučení v jedné věci. Sedět před klávesnicí není docela totéž jako hledět do ústí pušky. Z této perspektivy jsou rozhodnutí poněkud jiná." Ryanův tón dodal těmto slovům ráz prohlášení.
Vévoda ho klepl do kolena. "Nemyslím, že by se někdo odvážil kritizovat tvoje rozhodnutí."
"Snad. Podstata je v tom, že jsem se rozhodoval čistě instinktivně. Kdybych byl věděl, co dělám - co kdyby mě rozum navedl k nesprávnému činu?" Vyhlédl z okénka. "Předpokládá se, že jsem odborníkem na námořní historii se zvláštní kvalifikací na to, jaká rozhodnutí je třeba přijmout za stresových situací, a vůbec nejsem spokojen se svým vlastním rozhodnutím. Sakra. Sire, člověk nezapomíná na to, že někoho zabil. Prostě se na to zapomenout nedá."
"Neměl by ses tím zabývat, Jacku."
"Ano, sire." Ryan se odvrátil od okna. Vévoda se na něho díval stejně jako před lety jeho otec. "Svědomí je cenou morálky a morálka je cenou civilizace. Tatínek říkával, že mnoho zločinců nemá svědomí ani nijaké city. Myslím, že právě tím se od nich lišíme."
"Přesně tak. Tvoje introspekce je naprosto správná věc, ale neměl bys to přehánět. Hoď to za hlavu, Jacku. Vždycky jsem měl dojem, že se Američané raději dívají dopředu než do minulosti. Jestli to nesvedeš jako profesionál, pokus se o to jako člověk."
"Pochopil jsem, sire, děkuji vám." Kdybych jenom dokázal zarazit ty strašné sny. Skoro každou noc Jack znovu prožíval

střelbu na The Mail. Teď už skoro tři týdny. O ničem jiném nemluvili ani v televizi. Lidská mysl se dovede trestat za to, že člověk zabil svého bližního. Připomíná a oživuje incident znovu a znovu. Ryan doufal, že to jednoho dne přestane.
Vůz zahnul doleva na Westminsterský most. Jack nevěděl přesně, kde nemocnice leží, bylo mu známo jenom tolik, že je blízko nádraží a dost blízko Westminsteru, takže je slyšet, když odbíjí Big Ben. Díval se na gotickou kamennou stavbu.
"Kromě toho, že jsem se tady chtěl věnovat badatelské přípravné práci pro svou knihu, sire, měl jsem také v úmyslu prohlédnout si vaši zemi. Na to mi už nezbude příliš mnoho času."
"Jacku, ty opravdu věříš, že tě pustíme zpátky do Ameriky, aniž bychom ti umožnili poznat britskou pohostinnost?"
Vévoda se ohromně bavil. "Samozřejmě se pyšníme svými nemocnicemi, ale turisté sem nepřijíždějí proto, aby si prohlíželi špitály. Už jsme to pro tebe zařídili."
"Och."
Ryan musel chvíli přemýšlet, aby uhádl, kde právě jsou. Mapy, které předtím nastudoval, se mu teď vybavovaly. Alej, kde zrovna byli, se nazývala Birdcage Walk - vzdálená jenom tři sta yardů od místa, kde utrpěl zranění... bylo tam jezero, u něhož se líbilo Sally. Za hlavou policejního důstojníka na levém předním sedadle viděl Buckinghamský palác. Vědomí, že tam jede, byla jedna věc, ale teď se buďova rýsovala přímo před ním a začínalo se ho zmocňovat vzrušení.
Na území paláce vjeli severovýchodní branou. Jack předtím palác nikdy neviděl tak zblízka. Opevnění se nezdálo nijak působivé, ale čtvercový půdorys stavby skrýval skoro všechno při pohledu zvenčí. Uvnitř by snadno mohly být skryty celé ozbrojené čety - a kdo ví? Velmi pravděpodobně zajišťovala bezpečnost civilní policie, jak Ryan věděl, vybavená moderní technikou. Jistě je tam skryto množství poplašných zařízení. Po všech hrozných událostech v minulosti a po tomto posledním incidentu si představoval, že toto místo je stejně bezpečné jako Bílý dům - nebo ještě bezpečnější, protože je tu víc prostoru uvnitř budov i kolem nich.
Byla tma, takže nerozeznával příliš mnoho podrobností, ale to už rolls projížděl klenutým podchodem do nádvoří budovy, pak pod klenbou, kde stráž vzdávala poctu v řízném třítaktovém pohybu, jaký používají Britové. Jakmile se vůz zastavil, lokaj v livreji otevřel dveře.
Vystupování bylo opakem nastupování. Ryan se otočil proti směru hodinových ručiček, couval zády napřed a pozadu také vytahoval paži. Lokaj ho uchopil za ruku, aby mu to ulehčil. Jack si nepřál, aby mu kdokoli pomáhal, ale tentokrát nebyl vhodný okamžik, aby pomoc odmítl.
"Potřebuješ v tom získat trochu praxe," poznamenal vévoda.
"Myslím, že máte pravdu, sire." Jack ho následoval ke dveřím, kde konal své povinnosti jiný sloužící.
"Pověz mi, Jacku - když jsme tě poprvé navštívili, víc tě podle všeho zastrašila přítomnost královny nežli moje. Proč?"
"No tak, sire, býval jste přece námořním důstojníkem, ne?"
"Samozřejmě." Vévoda se otočil a zatvářil se zvědavě.
Ryan se ušklíbl. "Sire, pracuji v Annapolisu. Akademie se hemží námořními důstojníky a připomeňte si, že jsem sám býval námořníkem. Kdyby mě měl zastrašit kdekterý umouněnec, který mi překříží cestu, potom by velitel přišel a sebral by mi meč."
"Ty drzý prevíte!" Oba se zasmáli.
Ryan očekával, že palác na něho zapůsobí hlubokým dojmem. I přesto však měl co dělat, aby se ubránil ohromení. Z tohoto domu byla kdysi ovládána polovina světa. A k tomu, co získala královská rodina během staletí, přibývaly dary ze všech koutů světa. Kamkoliv pohlédl, všude byly chodby vyzdobeny nesčetnými mistrovskými díly, obrazy a sochami. Stěny byly pokryty převážně hedvábím barvy slonové kosti a zdobeny brokátovým vzorem vyšívaným zlatou nití. Na mramorové podlaze nebo na parketách ležely samozřejmě koberce barvy císařského šarlatu. Finanční expert, jakým se kdysi Jack pokoušel být, vypočítával jejich cenu. Vzdal se toho asi po deseti vteřinách. Samotné obrazy byly tak cenné, že jakýkoliv pokus je prodat by úplně rozvrátil světový trh výtvarného umění. Jenom samotné pozlacené rámy... Ryan zavrtěl hlavou. Přál si pouze, aby si mohl důkladně prohlédnout každý obraz. Mohl bys tady žít pět let a neměl bys dost času všechno pořádně ocenit. Málem měl pocit, že zaostává, ale podařilo se mu ovládnout zakolísání a držet krok se starším mužem. Ryanovy rozpaky rostly. Pro vévodu tohle všechno bylo domovem - snad příliš rozhlehlým, takže na návštěvníka působí až nepříjemně, ale přesto domovem, kde všechno zevšednělo. Rubensova mistrovská díla na stěnách byla součástí scenerie jemu tak důvěrně známé jako fotografie ženy a dětí na psacím stole v kanceláři kteréhokoliv člověka. Prostředí, v němž se octl, prostředí drtící nováčka projevy bohatství a moci, působilo na Ryana tak, že si přál scvrknout se v úplnou nicku.
Oprosti se od toho, Jacku, říkal si. Je to královská rodina, ale není to tvoje královská rodina. Tohle nefungovalo. Byla to přece jenom královská rodina. Bylo toho dost, aby to narušilo jeho vlastní osobnost.
"Už jsme tady," řekl vévoda, když zahnul otevřenými dveřmi doprava. "Tohle je hudební salonek."
Měl rozměry obývacího pokoje nebo jídelny v Ryanové domě, jediná místnost, kterou doposud viděl a která se dala srovnat s některou částí jeho domu na Peregrine Cliff, který stál tři sta tisíc dolarů. Strop tu byl vyšší, klenutý a vyzdobený zlatými lístky. Bylo tam asi třicet lidí, jak usoudil Ryan. Ve chvíli, kdy vstoupili dovnitř, veškerá konverzace ustala. Všichni se otočili a civěli na Ryana - Jack si byl jistý, že vévodu už viděli předtím - a na jeho groteskní sádrový obvaz. Pociťoval strašlivou potřebu uklidit se. Potřeboval se napít.
"Jestli mi promineš, Jacku, musím zmizet. Za pár minut budu zpátky."
Vřelé díky, pomyslel si Ryan, když zdvořile přikývl. No a co udělám já?
"Dobrý večer, sire Johne," pozdravil ho muž v uniformě viceadmirála královského námořnictva. Ryan se snažil zakrýt úlevu. Samozřejmě ho předali dalšímu opatrovníku. Opožděně si uvědomil, že spousty lidí sem přišly poprvé. Než si zvyknou na představu, že jsou v paláci, budou potřebovat jistou podporu, a proto bude kolem nich hodně šumu. Jack si pozorněji povšiml mužovy tváře, když si podávali ruce. Něco mu na něm připadalo známé. "Jsem Basil Charleston."
Aha! "Dobrý večer, pane." Tohoto muže viděl první týden v Langley a jeho průvodce ze CIA tehdy nezávazně

poznamenal, že je to náčelník, šéf Britské tajné výzvědné služby, známé jako MI-6. Co ty tady děláš?
"Určitě máte žízeň." Jiný muž přispěchal se sklenicí šampaňského. "Nazdar. Jsem Bili Holmes."
"Pánové, vy pracujete spolu?" Ryan srkal šumící víno.
"Soudce Moore mi řekl, že jste chytrý chlapík," poznamenal Charleston.
"Promiňte? Který soudce?"
"Výborně, doktore Ryane," Holmes se usmál a dopil sklenici. "Slyšel jsem, že jste hrával kopanou - samozřejmě americkou. Hrál jste za juniory univerzitního mužstva, není-liž pravda?"
"Za univerzitu i za univerzitní juniory, ale pouze na střední škole. Na univerzitní soutěž jsem nestačil," řekl Ryan a pokoušel se zamaskovat rozpaky. "Univerzitní junioři" byl krycí název, pod nímž byl povolán jako poradce do CIA.
"A asi jste ani náhodou neslyšel nic o chlapíkovi, který napsal Agenty a agentury?" Charleston se usmál. Jack ztuhl.
"Admirále, o tom nemohu mluvit bez -"
"Výtisk číslo šestnáct leží na mém psacím stole. Ten dobrý soudce mě požádal, abych vám řekl, že o ‚výrobci kouřové clony' můžete klidně mluvit."
Ryan zhluboka vydechl. Tu větu asi původně vyslovil James Greer. Když Jack navrhl náměstku ředitele zpravodajské služby zřízení "pastí na práskače", prohodil admirál Greer vtip a použil těchto slov. Ryan tedy může mluvit. Pravděpodobně. Instrukce z bezpečnostního oddělení CIA na takovouto situaci přesně nepamatovaly. "Promiňte, pane. Doposud mi nikdo neřekl, že o tom smím mluvit."
Charleston okamžitě přešel z žertovného tónu do tónu vážného. "Neomlouvejte se, mládenče. Předpokládá se, že se záležitosti utajování berou vážně. Elaborát, který jste vypracoval, byl vynikající ukázkou objevné práce. Už vám někdo nepochybně naznačil, že dostáváme takovou spoustu informací, že je skutečným problémem vyznat se v nich. Na to, že jste v oboru začínal, byla vaše zpráva prvotřídní. Čemu jsem plně neporozuměl, byla právě ta záležitost, kterou soudce nazval ‚past na práskače'. Tvrdil, že vy to dokážete vysvětlit lépe než on." Charleston se posunkem dožadoval další sklenice. Lokaj nebo nějaký jiný sluha přešel k němu s podnosem. "Samozřejmě víte, kdo jsem."
"Ano, admirále. V červenci jsem vás viděl v agentuře. Vystupoval jste z výtahu pro vedoucí kádry v sedmém poschodí a já jsem zrovna vycházel z kanceláře oddělení obrany. Někdo mi řekl, kdo jste."
"Dobrá. Teď už víte, že to všechno zůstane v rodině. Co k čertu je ta ‚past na práskače'?"
"Znáte přece všechny ty problémy, které má CIA s indiskrecemi. Když jsem dopisoval první koncept zprávy, napadla mi myšlenka, že by se každá informace dala ozvláštnit."
"To už se dělá celá léta," poznamenal Holmes. "Stačí, když umístíte na nesprávné místo čárku. To je ta nejsnazší věc na světě. Jestliže novináři jsou tak hloupí a otisknou fotografii dokumentu, můžeme zjistit, kudy informace unikla."
"Ano, pane, ale novináři, kteří uveřejňují indiskrece, to vědí také. Naučili se neukazovat fotografie dokumentů, které získají od svého informátora," odpověděl Ryan. "Já jsem přišel s novou fintou. Zpráva Agenti a agentury má čtyři oddíly. Každá část obsahuje shrnutí. Všechna tato shrnutí jsou psána dost dramatickým způsobem."
"Ano, toho jsem si povšiml," řekl Charleston. "Nečetl jsem to jako dokument CIA. Spíš mi připadal jako náš vlastní elaborát. Víte, naše zprávy píší lidé, nepoužíváme počítačů. Pokračujte."
"Každý shrnující odstavec má šest různých verzí a směsice těchto odstavců je v každém výtisku jiná. Existuje přes tisíc možných permutací, ale jenom devadesát šest číslovaných výtisků tohoto dokumentu. Důvod, proč tyhle souhrnné odstavce jsou tak - abych tak řekl - křiklavé, tkví v tom, že chce nalákat novináře, aby je citoval doslova ve sdělovacích prostředcích. Jestliže uvedou něco ze dvou nebo tří těchto odstavců, víme, který výtisk se mu dostal do rukou, a tedy také, kdo mu to prozradil. Teď už funguje zdokonalená verze pasti. Dá se udělat počítačem. K promíchání synonym použijete encyklopedického programu a tím se každý výtisk dokumentu zcela ozvláštní."
"Řekli vám, jestli se to osvědčilo?" zeptal se Holmes.
"Ne, pane. Neměl jsem nic společného s bezpečnostním oddělením agentury." A díky Bohu za to.
"Ano, osvědčilo se to." Sir Basil se na okamžik odmlčel. "Tahle myšlenka je zatracené jednoduchá - a zatraceně brilantní! Šlo také o formální stránku celé záležitosti. Řekli vám, že vaše zpráva souhlasila skoro ve všech podrobnostech s vyšetřováním, které jsme vedli loni?"
"Ne, pane, neřekli mi to. Pokud vím, všechny dokumenty, na kterých jsem pracoval, pocházely od našich lidí."
"Takže jste se jimi zabýval úplně sám? Skvělé."
"Zpackal jsem něco?" zeptal se Ryan admirála.
"Měl byste věnovat víc pozornosti tomu chlapíkovi z Jižní Afriky. Je to samozřejmě spíš naše parketa a snad jste neměl dost informací, abyste mohl podle nich postupovat. Zrovna teď se na něho plně soustřeďujeme."
Ryan dopil a přemýšlel o tom. O panu Martensovi měl celkem dost informací... Co jsem propásl? Nemohl se na to zeptat, aspoň teď ne. Hrozné. Ale mohl se zeptat -
"Lidé z Jižní Afriky nejsou -"
"Bohužel, spolupráce v současné době není tak dobrá, jak bývala a Erik Martens je pro ně velmi užitečný. Sotva jim to můžeme mít za zlé. Dokáže obstarat to, co vojáci potřebují, a tím také omezuje tlak, který na něho vyvíjí vláda," poznamenal Holmes. "Je nutno také vzít v úvahu izraelské spojení. Občas se uchýlí ze správné cesty, ale my - SIS a CIA - máme příliš mnoho společných zájmů, než abychom nadměrně rozhoupali člun." Ryan přikývl. Izraelská kontrarozvědka měla příkaz zajistit okamžitě co nejvíc informací a tím se často dostala do protikladu s taktikou izraelských spojenců. Vzpomínám si na Martensova spojení, musel jsem propást něco důležitého..., ale co?
"Prosím, neberte to jako kritiku," řekl Charleston. "Na první pokus byla vaše zpráva výtečná. CIA vás bude chtít získat. Byla to jedna z mála agenturních zpráv, která nehrozila, že mě uspí. Jestliže nic jiného, mohl byste naučit jejich analytiky psát. Jistě se vás už ptali, jestli s nimi chcete spolupracovat?"
"Ptali se, pane. Nedomníval jsem se však, že by to bylo pro mne dobré."

"Rozmyslete si to," navrhl mu mírně sir Basil. "Nápad s ‚univerzitními juniory' byl dobrý, stejně jako program týmu B v sedmdesátých letech. My to také děláme - najímáme externí akademiky - aby se podívali nově na údaje, které se před námi objevují. Soudce Moore je opravdovým příslibem nového ovzduší. Báječný chlapík. Vyzná se dobře v našem oboru a přitom byl dost dlouho mimo, aby mohl přicházet s novými nápady. Vy jste jeden z jeho objevů, doktore Ryane. Patříte do našeho ranku, mládenče."
"Tím si nejsem tak jistý, pane. Jsem graduovaný historik a -"
"Já také," řekl Bili Holmes. "Z čeho má kdo doktorát, na tom nezáleží. Ve zpravodajské službě hledáme lidi se zdravým rozumem. Vypadá to, že vy jej máte. Samozřejmě vás nemůžeme nutit. Byl bych ale dost zklamaný, kdyby to Arhur a James u vás znovu nezkusili. Přemýšlejte o tom."
Přemýšlel jsem. Ryan to neřekl nahlas. Zamyšleně přikyvoval a v duchu přemílal svoje vlastní myšlenky. Ale já rád učím dějepis.
"Hrdina této chvíle!" -jiný muž se přidal ke skupině.
"Dobrý večer, Geoffrey," pozdravil ho neutrálně Charleston. "Doktore Ryane, tohle je Geoffrey Watkins z ministerstva zahraničních věcí."
"Stejně jako je David Ashley z ministerstva vnitra?" Ryan mu podal ruku.
"Opravdu tam strávím hodné času," řekl Watkins.
"Geoff je spojovacím důstojníkem mezi ministerstvem zahraničních věcí a královskou rodinou. Má na starosti instruktáže, fušuje do protokolu, všeobecně je příjemný asi jako zimnice," vysvětloval Holmes s úsměvem. "Jak dlouho v té funkci působíš, Geoffe?"
Watkins se zamračil, jak o tom přemýšlel. "Přes čtyři roky, řekl bych. Zdá se mi, že to bylo minulý týden. Není na tom nic přitažlivého, jak by se mohlo zdát. Hlavně nosím schránku s úředními sděleními a snažím se ukrýt někde v koutku."
Ryan se usmíval. S tím se mohl ztotožnit.
"Nesmysl," namítal Charleston. "Musíš mít jeden z nejlepších mozků na ministerstvu, jinak by tě tady nedrželi."
Watkins udělal rozpačité gesto. "Dost mě to zaměstnává."
"To určitě," poznamenal Holmes. "V tenisovém klubu jsem tě už několik měsíců neviděl."
"Doktore Ryane," změnil Watkins téma, "palácový personál mě požádal, abych vám tlumočil jejich ocenění toho, co jste udělal." Ještě v několika dalších větách v podobném duchu pokračoval. Byl asi o palec menší než Ryan a blížil se čtyřicítce. Jeho vzorně ostříhané a učesané vlasy po stranách začínaly šedivět. Pleť měl bílou, jak tomu bývá u lidí, kteří se zřídka dostanou na slunce. Vypadal jako diplomat. Úsměv měl tak dokonalý, že si ho musel nacvičovat před zrcadlem. Byl to ten druh úsměvu, který může znamenat cokoliv. Nebo ještě pravděpodobněji neznamená vůbec nic. Avšak za modrýma očima se objevoval zájem. Jak se stalo v uplynulých několika týdnech mnohokrát, pokoušel se i tento člověk posoudit, k čemu je doktor John Patrick Ryan stvořen. Jacka toto zkoumání už velice unavovalo, ale nemohl s tím nic dělat.
"Geoff je jakýmsi expertem na situaci v Severním Irsku," řekl Holmes.
"Na tu není nikdo expert," řekl Watkins a zavrtěl hlavou. "Byl jsem tam na začátku, už v roce 1969. Tehdy jsem byl v uniformě, v podřízeném postavení - na tom už teď nezáleží, viďte? Co myslíte, doktore Ryane, jak by se měl ten problém řešit?"
"Pane Watkinsi, lidé mi dávají tuto otázku už tři týdny. Jak to mám k čertu vědět zrovna já?"
"Pořád ještě hledáš nápady, Geoffe?" zeptal se Holmes.
"Ten správný recept je tady někde poblíž," řekl Watkins a neustále se díval na Ryana.
"Já ho nemám," řekl Jack. "A i kdyby někdo nějaký nápad měl, jak to chcete poznat? Učím dějiny, vzpomeňte si na to, nevytvářím je."
"Pouhý učitel dějepisu - a hned dva chlapíci se na vás přesto vrhají?"
"Chtěli jsme vědět, jestli skutečně pracuje pro CIA, jak to bylo v novinách," odpověděl Charleston.
Jack to pochopil jako signál. Watkins nebyl prokádrován pro všechno a nemusel vědět o jeho minulém spojení s agenturou - ne že by si nedokázal vyvodit svoje vlastní závěry, připomněl si Ryan. Bez ohledu na to, pravidla jsou pravidla. Proto jsem odmítl Greerovu nabídku, vzpomínal si Jack. Všechna tahle idiotská pravidla. Nemůžete mluvit s kýmkoliv o tom nebo o onom, ani se svou ženou. Bezpečnost. Bezpečnost. Bezpečnost... Blbost! Jistě, některé věci musí zastat tajné, ale když se nikdo nedostane k tomu, aby je viděl, jak je potom může použít - a jaký smysl má tajemství, které se nedá použít?
"Víte, bylo by hezké, kdybych se mohl vrátit do Annapolisu. Aspoň námořní kadeti věří, že jsem skutečně učitelem."
"Správně," poznamenal Watkins. A náčelník SIS se ptá, co si myslíš o Trafalgaru. Kdo vlastně jsi, Ryane? Watkins odešel z armády v roce 1972 a nastoupil na ministerstvu zahraničních věcí. Od té doby často vystupoval v roli důstojníka ve službách zahraničního úřadu. Kdo je špion? Od Ryana dostával smíšené signály a to činilo hru ještě zajímavější. Watkins hry miloval. Všech možných druhů.
"Čím se teď zabýváš, Geoffe?" zeptal se Holmes.
"Myslíš kromě čtyřiadvaceti hodin denně? Občas se mi podaří přečíst si knihu."
"Opravdu?" zeptal se Holmes. "Já jsem před několika dny začal číst Robinsona Crusoe. Bezpečný způsob, jak odpoutat mysl od světa, je návrat ke klasikům."
"Čtete klasiky, doktore Ryane?" zeptal se Watkins.
"Čítával jsem je. Jezuitská výchova, vzpomínáte si? Ti vám nedovolí, abyste se vyhnuli starým krámům."
"Starým krámům. To je tedy vyjadřování!" smál se Watkins.
"Četl jste někdy Vergilia v originále?" zeptal se Ryan.
"Arma virumque cano, Troiae quiprimus ab oris..."

"My jsme s Geoffem společně absolvovali winchesterskou univerzitu," vysvětloval Holmes. "Contiquere omnes, intenteque ora tenebant..." Oba absolventi soukromé školy se smáli.
"Míval jsem z latiny dobré známky, jenomže si z ní už nic nepamatuju," řekl Ryan, jako by se bránil.
"Další koloniální nevzdělanec," poznamenal Watkins.
Ryan se rozhodl, že se mu pan Watkins ani trochu nelíbí. Důstojník zahraniční služby na něj schválně útočil, aby z něho dostal nějakou reakci, a Ryana už dávno tahle hra unavila. Byl šťasten tak, jak byl, a nepotřeboval bandu amatérských cvoků, jak je v duchu nazýval, aby mu vypracovali definici jeho osobnosti.
"Promiňte. Tam, kde bydlím já, máme trochu odlišné priority."
"Samozřejmě," odpověděl Watkins. Jeho úsměv se ani kapánek nezměnil. To Jacka překvapovalo, ačkoliv nevěděl proč.
"Nebydlíte daleko od námořní akademie, že? Neudal se tam nedávno nějaký incident?" zeptal se sir Basil. "Četl jsem o tom v nějakých novinách. Nikdy si nezapamatuju podrobnosti."
"Nebyl to vlastně teroristický akt - jenom obyčejný zločin. Dva naši námořní kadeti přišli na něco, co vypadalo jako obchod s drogami v Annapolisu, a zavolali policii. Lidé, kteří byli zatčeni, patřili k místnímu motocyklovému klubu. Za týden se několik členů rozhodlo, že se kadetům pomstí. Asi ve tři hodiny ráno proklouzli kolem ‚Jimmyho nohou' - to je civilní hlídka - a proplížili se do Bancroftovy koleje. Asi předpokládali, že je tam ložnice kadetů - ale nebyla. Kluci, kteří měli hlídku, je zaslechli, spustili poplach a útočníci byli vyzrazeni. V budově se ztratili - Bancroft má dvě míle chodeb - a dostali se do úzkých. Byl to federální případ, protože se to stalo v objektu, který je majetkem vlády, a FBI se dívá velice nevraživě na lidi, kteří chtějí napadnout svědky. Na určitou dobu budou vyřízeni. Dobrá zpráva je, že hlídky v akademii byly posíleny a že je snazší dostat se dovnitř i ven."
"Snazší?" zeptal se Watkins. "Ale -"
Jack se usmál. "Námořníci teď hlídají celý prostor a nechávají víc otevřených bran -"
"Opravdu, já -" něco Charlestona upoutalo. Ryan byl natočen tak, že neviděl, co se děje, avšak reakce byla dost zřejmá. Charleston a Holmes se odvrátili. První se vzdálil Watkins. Jack se otočil včas, aby uviděl královnu, která právě procházela kolem dveřníka.
Po jejím boku kráčel vévoda, zatímco Cathy se diplomaticky pohybovala v určité vzdálenosti a ještě jaksi stranou. Královna nejdříve přistoupila k němu.
"Vypadáte mnohem lépe."
Jack se pokusil uklonit - domníval se, že se to má - aniž by ohrozil královnin život sádrovým obvazem. Naučil se, že hlavní fígl spočívá v tom, aby stál klidně na místě. Váha té obludy ho postupně strhávala doleva. Pomalý krouživý pohyb mu pomáhal udržet rovnováhu.
"Děkuji vám, Vaše Veličenstvo. Cítím se mnohem lépe. Dobrý večer, sire."
Když podával ruku vévodovi, měl pocit, že má co činit s opravdovým mužem. "Nazdar, Jacku. Snaž se to brát sportovně. Tohle je úplně neformální. Žádný přijímací ceremoniál, žádný protokol. Uvolni se."
"No, snad šampaňské trochu pomůže."
"Výtečně," poznamenala královna. "Myslím, že umožníme vám a Caroline, abyste se na chvilku znovu seznamovali." I s vévodou od něho odstoupila.
"Popíjej ale opatrně, Jacku." Cathy vysloveně zářila a v bílých koktejlových šatech působila tak kouzelně, že Ryan zapomněl uvažovat, kolik ty šaty asi stály. Měla hezky upravené vlasy a byla namalovaná, což byly dvě věci, které jí její povolání zpravidla odpíralo. Ale především byla Cathy Ryanovou. Zběžně svou ženu políbil.
"Všichni tihle lidé-"
"Vykašli se na ně," řekl Jack tiše. "Jak se daří mé oblíbenkyni?"
V očích jí jiskřily novinky, ale hlas zněl tvrdě profesionálně. "Těhotná."
"Víš to jistě - kdy?"
"Vím to jistě, drahoušku, protože za a) jsem doktorka, a za b) už mám dvoutýdenní zpoždění. Pokud jde o to kdy, Jacku, vzpomeň si, kdy jsme sem dorazili, a jakmile jsme uložili Sally do postýlky... To dělají ty divné hotelové postele, Jacku." Vzala ho za ruku. "Udělají to pokaždé."
Jack nevěděl, co má říci. Objal svou zdravou paží její rameno a stiskl je tak diskrétně, jak mu to jen vzrušení dovolovalo. Jestliže má dvoutýdenní zpoždění - no tak, věděl, že Cathy je přesná jako švýcarské hodinky. Budu tatínkem - zase!
"Tentokrát to zkusíme s klukem," řekla.
"Víš, že to není nijak důležité, holčičko."
"Vidím, že jste mu to už řekla." Královna se vrátila tiše jako kočka. Vévoda, jak Jack viděl, mluvil s admirálem Charlestonem. O čem? uvažoval. "Blahopřeji vám, sire Johne."
"Děkuji vám, Vaše Veličenstvo, a děkuji vám za spoustu věcí. Nikdy nebudeme s to oplatit vám veškerou vaši laskavost."
Opět vánoční úsměv. "My musíme oplácet vám. Podle toho, co mi říká Caroline, budete mít teď alespoň stálou připomínku své návštěvy v naší zemi."
"To skutečně, madam, ale těch připomínek bude víc." Jack se už učil, jak se hraje dvorní hra.
"Caroline, je vždycky tak galantní?"
"Vlastně, madam, není. Asi jsme ho přistihly, jak je naměkko," řekla Cathy. "Nebo snad má na něj příznivý vliv zdejší prostředí."
"Je dobré vědět to po všech těch hrozných věcech, které řekl o malé Olivii. Víte, že nechtěla jít spát, dokud mě nepolíbila na dobrou noc? Takový roztomilý, okouzlující andílek! A on řekl, že je hrozbou!"
Jack si povzdechl. Nebylo pro něho nijak těžké, aby si představil ten obrázek. Po třech týdnech v tomto prostředí

pravděpodobně dělala ta nejrozkošnější pukrlata v dějinách západní civilizace. Dnes už pravděpodobně palácový personál zápasil o výsadu, aby se o ni směl starat. Sally byla opravdovým dítětem svého otce. Schopnost manipulovat s lidmi kolem sebe ovládala dokonale. Ostatně trénovala to na svém otci celá léta.
"Snad jsem přeháněl, madam."
"Urážlivým způsobem." Královniny oči pobaveně zářily. "Nerozbila jedinou věc. Ani jednu. A musím vám dát na vědomí, že se mění v nejlepší krasojezdkyni, jakou jsme po léta viděli."
"Prosím?"
"Hodiny jízdy," vysvětlovala Cathy.
"Myslíte na koni?"
"Na čem jiném by mohla jezdit?" zeptala se královna.
"Sally na koni?" Ryan hleděl na svou ženu. Tato představa se mu vůbec nelíbila.
"A vede si skvěle." Královna hned přiskočila na obranu jeho ženy. "Je to zcela bezpečné, sire Johne. Jízda na koni je opravdu vhodný sport, který může dítě zvládnout. Vychovává ke kázni, koordinaci a k odpovědnosti."
Nemluvě o tom, že je to nádherný způsob, jak si zlomit vaz, pomyslel si Ryan. Opět si připomněl, že se člověk nesmí hádat s královnou, zvláště ne pod její vlastní střechou.
"Mohl byste to také zkusit s jízdou na koni," řekla královna. "Vaše žena už jezdí."
"Máme teď k tomu příležitost, Jacku," řekla Cathy. "Jistě by se ti to líbilo."
"Spadl bych," řekl zachmuřeně Ryan.
"Tak se vyšplháte zpátky a děláte to tak dlouho, až budete umět jezdit," prohlásila osoba, která jezdila na koni už přes padesát let.
Je to stejné jako na kole, jenže tady se padá z větší výšky, a Sally je i na kolo příliš malá, říkal si Ryan. Byl nervózní, když pozoroval Sally, jak jezdí po příjezdové cestě na tříkolce. Proboha, je tak malá, že kůň vůbec ani neví, jestli ji má na hřbetě nebo ne. Cathy četla jeho myšlenky.
"Děti musí vyrůst. Nemůžeš ji přede vším chránit," namítla jeho žena.
"Ano, má drahá, vím." Jak to, že nemůžu. To je moje práce.
O několik minut později všichni vycházeli z pokoje na večeři. Ryan se octl v modrém přijímacím pokoji, v úžasné hale podepřené pilíři, a pak prošel dvojitými dveřmi se zrcadly do jídelny.
Kontrast byl neuvěřitelný. Z pokoje v tlumené modři vstoupili do místnosti planoucí zářivě červenými tapetami. Klenutý strop měl barvu slonové kosti a zlata a nad sněhově bílým krbem visel velký portrét - koho? Ryan o tom uvažoval. Samozřejmě to byl král, pravděpodobně z osmnáctého nebo devatenáctého století, soudě podle jeho bílých... punčocháčů (nebo jak by se to dalo nazvat) včetně podvazků. Nade dveřmi, kterými vcházeli, byla zkratka jména královny Viktorie - VR. Uvažoval, kolik historie prošlo tímto jediným pokojem nebo tu bylo přímo vytvářeno.
"Budete sedět po mé pravici, Jacku," řekla královna.
Ryan se rychle podíval na stůl. Byl dost široký, takže se nemusel trápit obavami, že svou levou paží ohrozí Její Veličenstvo. To by jistě nebylo vhodné.
Nejhorší na večeři bylo, že si Ryan už nikdy nevzpomene, co vlastně jedl. Mohl se zeptat Cathy, ale na to byl příliš hrdý. V jídle jednou rukou už měl výtečnou praxi, ale doposud nikdy nejedl v takové společnosti. Ryan si byl jistý, že ho všichni pozorují. Koneckonců je Amerikán a byl by něco na způsob kuriozity, i kdyby neměl obvaz na paži. Neustále si připomínal, že musí být obezřetný, nepít příliš vína a dávat si pozor na jazyk. Občas vyslal pohled na Cathy, která seděla na druhém konci stolu vedle vévody a zřejmě jí to dělalo radost. Jejímu manželovi dost vadilo, že je v lepší náladě než on sám. Jestli je tady někdo, kdo jí to nepřeje, uvažoval Ryan, zatímco žvýkal něco, nač okamžitě zapomněl, pak jsem to já. Přemítal o tom, zda by tady teď byl, kdyby byl policejní bažant nebo maník v královském námořnictvu, který se čistě náhodou octl na správném místě. Pravděpodobně ne, pomyslel si. A proč tomu tak je? Ryan věděl, že instituce šlechty ani trochu neladí s jeho americkou svobodomyslností. Zároveň však obdržet šlechtický titul - třeba jenom čestný - bylo něco, co se mu líbilo. Byl to protimluv, který ho mrzel způsobem, jemuž nerozuměl. Veškerá tahle pozornost je příliš svůdná, říkal si. Bude dobré se od toho odpoutat. Opravdu bude? Srkal ze sklenice víno. Vím, že sem nepatřím, ale přeji si vůbec, abych sem patřil? To je dobrá otázka. Víno mu nedávalo odpověď. Bude ji muset najít někde jinde.
Podíval se přes stůl na svou ženu, která podle všeho sem zapadla velmi dobře. Byla vychovávána v podobném ovzduší bohaté rodiny, ve velkém domě ve westchesterském okrese, kde pořádali spoustu večírků, kde si lidé navzájem lichotili, jak jsou všichni důležití. Takový život zavrhla a dala se docela jiným směrem. Oba byli šťastní a spokojení s tím, co měli, každý se svým životním povoláním. Znamená snad její nynější dobrá nálada, že běžně něco postrádá? Ryan se zamračil.
"Cítíte se dobře, Jacku?" zeptala se královna.
"Ano, madam, prosím, omluvte mě. Bohužel mi bude trvat nějakou dobu, než se tady všemu přizpůsobím."
"Jacku," řekla klidně, "důvod, proč vás všichni mají rádi - a my všichni vás rádi máme - jste vy sám a to, čím jste. Snažte si to zapamatovat."
Ryanovi napadlo, že v životě neslyšel vlídnější slova. Snad šlechtictví je spíše stav mysli než instituce. Jeho tchán by se z toho mohl poučit, pomyslel si Ryan. Jeho tchán by se mohl poučit ze spousty věcí.
O tři hodiny později byl Jack se svou ženou v jejich ložnici. Vpravo měli salon. Postel již byla rozesílaná. Uvolnil na límci kravatu, rozepjal knoflík a pak vydal dlouhý, slyšitelný povzdech.
Rozsvícena byla jenom jedna slabá lampička a i tu jeho žena zhasla. Jediné osvětlení pokoje teď obstarávala vzdálená pouliční světla, která pronikala těžkými záclonami. Cathyin bílý oblek vynikal ve tmě, ale obličej ukazoval pouze křivku rtů a jiskrné oči, když se odvrátila od okna. Mysl jejího manžela si doplnila zbývající podrobnosti. Jack objal svou ženu

zdravou paží a proklínal obludnost sádry, která věznila jeho levou stranu, když si ji přitáhl blíže. Spočinula mu hlavou na pravém rameni a jeho líce se přimkla k jejím krásným hebkým světlým vlasům. Několik minut nikdo z nich nepřenesl ani slovo. Stačilo, že byli spolu, sami v tiché temnotě.
"Miluji tě, holčičko."
"Jak se cítíš, Jacku?" V otázce zaznělo něco víc než pouhý dotaz.
"Není to špatné. Dost dobře jsem si odpočinul. Rameno už tak strašně nebolí. O bolest se stará aspirin." Tohle trošku přehnal, ale Jack byl zvyklý na nepohodlí.
"Och, teď vidím, jak to udělali." Cathy zkoumala levou stranu kabátu. Krejčí přišil k podšívce přívěsek s patentkami, který ani tolik neskrýval sádrový obvaz, spíše působil dojmem oblečení. Jeho žena rychle rozepjala patentky a sundala ono zvláštní sako. Pak přišla na řadu košile.
"Dokážu to udělat sám."
"Buď zticha, Jacku. Nechci na tebe čekat celou noc, než se svlékneš." Pak slyšel, jak otvírá dlouhý zip.
"Můžu pomoct?"
Ve tmě se ozval smích. "Ráda bych si tyhle šaty ještě někdy oblékla. A dávej pozor, kam strkáš tu ruku."
"Ještě jsem nikoho nezranil."
"Dobrá. Snažme se udržet záznam čistý." Šepot hedvábí. Vzala ho za ruku. "Teď tě posadíme."
Když se posadil na okraj postele, to ostatní mu už připadalo snadné. Cathy seděla vedle něho. Cítil ji, chladivou a hladkou po svém boku, ve vzduchu náznak voňavky. Přejel jí rukou od ramene až k hebké pleti na břiše.
Děje se to právě teď, roste to, zatímco tady sedíme. "Budeš mít moje dítě," řekl Jack tiše. Skutečně existuje Bůh a skutečně existují zázraky.
Pohladila ho po tváři. "Tak je to správné. Po dnešku nesmím nic pít - ale dnes večer jsem si toho chtěla užít."
"Víš, já tě opravdu miluju."
"Vím," řekla. "Lehni si."

(6) Zkoušky a strasti
Předběžné svědecké výpovědi trvaly kolem dvou hodin. Ryan zatím seděl na mramorové lavici před soudní síní číslo dvě ústředního trestního soudu Old Bailey. Snažil se pracovat na svém počítači, ale nedařilo se mu soustředit se na práci. Místo toho se rozhlížel po budově staré sto šedesát let.
Ostraha byla neuvěřitelně přísná. Před budovou stálo množství uniformovaných policistů, u opasků se jim klimbala pouzdra na pistole, opatřená zipy. Další muži, uniformovaní i v civilu, stáli naproti budovám v Newgate Street jako dravci číhající na králíky. Až na to, že na králíky se nenosí samopaly a protitankové raketové pušky RPG-7, pomyslel si Ryan. Každý, kdo vstoupil do budovy, byl podroben zkoušce detektorem kovů, tak citlivým, že reagoval zapískáním i na fólii v krabičce s cigaretami, a skoro každý musel podstoupit osobní prohlídku. Ta postihla i Ryana, kterého překvapila intimita prohlídky natolik, až řekl policistovi, že při první schůzce zachází příliš daleko. Velký sál byl uzavřen pro všechny, kdož neměli žádnou spojitost s případem, a méně významné pře byly rozmístěny do devatenácti soudních síní budovy v jiných patrech. V hlavním sále se pak konalo přelíčení Koruna versus Miller.
Ryan nikdy předtím v soudní síni nebyl. Pobavila ho skutečnost, že nikdy nedostal předvolání k soudu za překročení rychlosti, tak byl doposud jeho život fádní. Mramorová podlaha - skoro všechno v dohledu bylo z mramoru - dodávala sálu ráz katedrály a na stěnách četl aforismy, jako např. citát z Cicerona: Blaho lidu budiž nejvyšším zákonem; tato věta mu zněla podivně nebo alespoň málo vhodně v budově, která měla za úkol sloužit jako chrám myšlence zákona.
Uvažoval o tom, zda členové Ulsterské osvobozenecké armády to pociťovali stejně a ospravedlňovali své činy jako důsledek názoru, co to je blaho lidu. Kdo to tak nedělá? ptal se Jack sám sebe. Který tyran nedokázal ospravedlnit své zločiny? Kolem něho bylo půl tuctu dalších svědků. Jack s nimi nemluvil. Jeho instrukce byly zcela specifické: i náznak konverzace by mohl zavdat obhajobě příčinu, aby vyslovila domněnku, že se svědkové vzájemně ovlivňovali.
Prokuratura vyvinula značné úsilí, aby z tohoto případu učinila učebnicový příklad správného právního postupu. Případ byl projednáván za nezvyklých okolností. Přepad byl uskutečněn sotva před čtyřmi týdny a proces už byl v běhu - neobvykle rychlý postup i na britské poměry. Bezpečnostní opatření byla velmi důsledná. Přístup na galerii pro veřejnost (návštěvníci přicházeli z jiné části budovy) byl přísně kontrolován. Zároveň však byl proces striktně pojat jako zločinecká záležitost. O organizaci Ulsterské osvobozenecké armády nepadla ani zmínka. Žalobce ani jednou nepoužil slova terorista. Policie - veřejně - ingorovala politické aspekty případu. Dva muži byli mrtví - a tohle byl proces kvůli vraždě prvního stupně. A tečka. Rovněž tisk hrál s sebou, hlásal teorii, že obžalovaný zasluhuje daleko větší pohrdání jako obyčejný zločinec a že není třeba přisuzovat mu svatozář politické osobnosti. Jack uvažoval o dodatečných politických nebo zpravodajských motivech v tomto scénáři, ale nikdo v tomto duchu nemluvil a obhájce by jistě nemohl svého klienta hájit lépe, kdyby o něm prohlásil, že byl členem teroristické skupiny. Ve sdělovacích prostředcích i v soudní síni to byl případ vraždy.
Pravda byla samozřejmě jiná a všichni to věděli. Ale Ryan věděl dost o zákoně, aby si mohl připomenout, že se právníci zřídka zabývají pravdou. Pravidla byla daleko důležitější. Oficiálně tedy nebude nikdo uvažovat o vlastním smyslu zločinu a královská rodina nebude vzpomenuta s výjimkou tvrzení, že její členové nemohou identifikovat žijícího spiklence a že tudíž není naděje, že by jejich výpověď přinesla cokoliv významného.
Na tom nezáleželo. Podle toho, co psal o události tisk, se zdálo dost zřejmé, že přelíčení je v mezích možností dokonalé a že není třeba ani videozáznamu celého incidentu. Stejně tak ani Cathy neměla svědčit. Kromě soudních expertů, kteří vypovídali předchozího dne, měla obžaloba osm očitých svědků. Ryan byl číslo dvě. Očekávalo se, že líčení potrvá maximálně čtyři dny. Jak mu řekl Owens v nemocnici, nebudou s tím chlapíkem dělat žádné cavyky.
"Doktor Ryan? Mohl byste mě, prosím, následovat, pane?" I tady s ním zacházeli jako s velmi důležitou osobností.

Přišel k němu soudní sluha v krátkých rukávech a s kravatou a postranními dveřmi ho vedl do soudní síně. Policista otevřel dveře a odebral mu počítač.
"Divadélko," zašeptal Ryan pro sebe.
Sál číslo dvě v Old Bailey se vyznačoval nádherným dřevěným interiérem z devatenáctého století. Místnost byla obložena takovým množstvím dokonalého dubového dřeva, že by to v Americe vyvolalo protesty zelených, protože si tato rozmařilost vyžádala smrt tolika stromů. Vlastní prostor byl však překvapivě malý, ne o mnoho větší než jídelna v Ryanově soukromém domě, jíž sál připomínal i tím, že uprostřed stál stůl. Soudcovská lavice byla vlastně dřevěnou pevností, sousedící s místem pro svědka. Ctihodný soudce Wheeler seděl na jedné z pěti židlí s vysokým opěradlem. Oslňoval šarlatovým talárem, šerpou a parukou z koňských žíní, která mu padala na úzká ramínka. Vypadal, jako by sem zabloudil z docela jiného věku. Lavice porotců byla po Ryanové levici. Osm žen a čtyři muži seděli ve dvou vyrovnaných řadách, v každé tváři bylo možno vyčíst očekávání. Nad nimi byla galerie pro veřejnost, postavená jako kůr v takovém úhlu, že Ryan tam sotva zahlédl nějaké lidi. Obhájci byli po Ryanově pravici na druhé straně malého prostoru, oděni do černých talárů s kravatami z osmnáctého století a se svými vlastními malými parukami. Výsledný dojem z toho všeho vytvářel mlhavý pocit náboženského ovzduší, které na Ryana nepříznivě zapůsobilo, když skládal přísahu.
William Richards, absolvent Královniny koleje v Oxfordu, prokurátor, byl muž Ryanova věku, podobný mu výškou i stavbou těla. Začal obvyklými otázkami: vaše jméno, místo pobytu, povolání, kdy jste přijel, za jakým účelem. Jak se dalo předvídat, Richards měl čich pro dramatičnost a v časovém úseku, kdy je otázky přivedly až ke střelbě, Ryan vycítil vzrušení a očekávání publika, aniž se musel podívat divákům do tváře.
"Doktore Ryane, mohl byste popsat vlastními slovy, co se stalo potom?"
Deset minut bez přerušení Jack vyprávěl, co se seběhlo, a po celou tu dobu byl tváří napolo obrácen k porotcům. Snažil se vyhnout přímému pohledu do jejich tváří. Zdálo se, že tohle je nevhodné místo, aby měl trému, ale Ryanovy pocity byly přesně takové. Očima se zabodl do dubových desek nad jejich hlavami a přitom probíral jednotlivé události. Bylo to, jako by znovu všechno prožíval. Ryan cítil, jak mu rychleji tluče srdce, když se konečně dostal k závěru.
"A doktore Ryane, můžete pro nás identifikovat muže, kterého jste zneškodnil první?" zeptal se nakonec Richards.
"Samozřejmě, pane." Ryan na něho ukázal. "Tady, je to obžalovaný, pane."
Jack se na něho poprvé pořádně podíval. Jmenoval se Sean Miller - což podle Ryanova názoru nebylo zrovna irské jméno. Bylo mu šestadvacet, byl malý, štíhlý, elegantně oblečený, s kravatou. Usmíval se na někoho na galerii pro hosty, snad na některého člena své rodiny, zrovna ve chvíli, kdy na něho Ryan ukázal. Pak jeho pohled změnil směr a Ryan si poprvé toho muže prohlížel. Jaký člověk může naplánovat a provést takový zločin? O tom uvažoval Jack celé týdny. Čeho se mu nedostávalo nebo jaká strašná věc v něm žila, něco příšerného, co je většině civilizovaných lidí naštěstí cizí. Úzký trudovitý obličej vypadal úplně normálně. Miller mohl být klidně posluchačem kursu pro vedoucí pracovníky firmy Merrill Lynch nebo některého jiného obchodního koncernu. Jackův otec se zabýval po celý život zločinci, ale jejich existence byla pro Ryana záhadou. Proč jsi jiný? Co způsobuje, že jsi takový, jaký jsi? To by se ho chtěl Ryan zeptat, ale věděl, že i kdyby dostal odpověď, otázka by zůstala nezodpovězena. Pak se podíval Millerovi do očí. Hledal v nich... něco, jiskru života, lidství - něco, co by prozrazovalo, že je to podobná lidská bytost. Trvalo to snad jenom dvě vteřiny, ale Ryanovi se zdálo, že se tento okamžik prodlužuje na minuty, jak se díval do těchto světle šedých očí a viděl...
Neviděl nic. Vůbec nic. A Jack začínal trochu chápat.
"V zápise uveďte," řekl soudce ústředního soudu soudnímu zapisovateli, "že svědek identifikoval obžalovaného Seana Millera."
"Děkuji vám, mylorde," uzavřel svoje vystoupení prokurátor Richards.
Ryan využil příležitosti, aby se vysmrkal. O předchozím víkendu si uhnal rýmu.
"Nic vám nechybí, doktore Ryane?" zeptal se soudce. Jack si uvědomil, že se opírá o dřevěné zábradlí.
"Promiňte, Vaše cti- mylorde. Sádrový obvaz mě trochu unavuje." Pokaždé, když Sally procházela kolem tatínka, začala prozpěvovat: "Já jsem čajová konvička..."
"Sluho, stoličku pro svědka," přikázal soudce.
Obhájci seděli hned vedle obžaloby, snad patnáct stop dále, ve stejné řadě sedadel se zelenými koženými polštářky na dubových lavicích. Za okamžik přinesl soudní sluha prostou dřevěnou židli a Ryan se na ni usadil. Co by opravdu potřeboval, to byl hák pro levou paži, avšak postupně si zvykal na váhu krunýře. Zvlášť neustálé svěděni ho uvádělo v zoufalství, ale s tím nemohl nikdo nic dělat.
Obhájce se zvedal s elegantní rozvážností. Jmenoval se Charles Atkinson, známější byl všeobecně pod přezdívkou Rudý Charlie, právník se zálibou pro radikální případy a radikální zločiny. Předpokládalo se, že jeho úloha v tomto procesu bude vadit Labour Party, které až donedávna sloužil v parlamentu. Rudý Charlie měl asi třicet liber nad váhu, paruku nakřivo na vršku kvetoucího obličeje, podivně hubeného na tak rozložitou postavu. Obhajoba teroristů se musí asi dobře vyplácet, pomyslel si Ryan. Je tu jedna otázka, kterou musí Owens důkladně probrat, říkal si Ryan. Odkud pocházejí vaše peníze, pane Atkinsone?
"Smím prosit, Vaše lordstvo?" obrátil se formálně k soudcovské lavici. Kráčel pomalu směrem k Ryanovi. V ruce svíral svazek poznámek.
"Doktore Ryane - nebo bych vám měl říkat sire Johne?"
Jack mávl rukou. "Co uznáte za vhodnější, pane," odpověděl lhostejně. Před Atkinsonem ho varovali. Velice chytrý parchant, říkali mu. V předchozí makléřské profesi poznal Ryan několik chytrých parchantů.
"Domnívám se, že jste byl poručíkem v námořním sboru Spojených států."

"Ano, pane, to je správné."
Atkinson nahlédl do svých připravených poznámek a pak prohodil směrem k porotě. "Krvežíznivá smečka, tihle američtí námořníci," zabručel.
"Promiňte, pane? Krvežíznivá?" zeptal se Ryan. "Ne, pane. Většina námořníků, které znám, popíjí pivo."
Když utichl smích z galerie, obhájce se obrátil na Ryana. Obdařil Jacka úzkým, nebezpečným úsměvem. Nejvíce varovali Jacka před jeho slovními hříčkami a taktickou úskočností v soudní síni. K čertu s tím, říkal si Ryan. Vrátil obhájci úsměv. Trhni si nohou, blbče...
"Promiňte mi, sire Johne. Byla to taková metafora. Chtěl jsem pouze říci, že američtí námořníci slynou svou útočností. To je jistě pravda?"
"Námořní pěchota jsou jednotky, které se specializují na obojživelné útoky. Byli jsme dost dobře trénováni, ale když se nad tím zamyslíte, nijak pronikavě jsme se nelišili od ostatního vojska. Je to vlastně jenom záležitost specializace na obzvlášť obtížném úseku," odpověděl Ryan, který doufal, že ho trošku vyvede z míry. Všeobecně se mělo za to, že námořníci jsou arogantní, ale to byl většinou vliv filmů. Jestliže jsi skutečně dobrý, tak ho to učili v Quantiku, nepotřebuješ být drzý. Obvykle postačilo, když jsi dal lidem na vědomí, že jsi námořník.
"Útočné vojsko?"
"Ano, pane. To je v základě správné."
"Takže vy jste velel útočnému vojsku?"
"Ano, pane."
"Snažte se nebýt příliš skromný, sire Johne. Jakého člověka vybírají k úkolu, aby vedl vojsko? Útočného? Rozhodného? Smělého? Jistě musí mít víc těchto vlastností než průměrný pěšák?"
"Abych řekl pravdu, pane, ve vydání Průvodce námořního důstojníka je uváděna jako nejdůležitější vlastnost, které si námořní sbor nejvíce váží a nejvíc ji vyhledává u všech důstojníků, čestnost." Ryan se opět usmál. Atkinson tady mírně skóroval. "Jistě, velel jsem rotě, ale můj kapitán mi vysvětlil, když jsem přišel na palubu, že mým hlavním úkolem je vykonávat rozkazy, které mi udělí, a ne spoléhat na svého střelce - to jest na rotního seržanta - že má snad nějaké praktické zkušenosti. Ve funkci, kterou jsem zastával, se předpokládalo, že získám zkušenosti a hodně se naučím stejně jako že si budu vědět rady s velením. V profesionálním životě se tomu říká vstupní pozice, když první den začínáte svou práci v podnikání, nezatřesete celým světem."
Atkinson se trochu zamračil. Výslech se nevyvíjel tak, jak očekával.
"V tom případě, sire Johne, je poručík amerického námořnictva ve skutečnosti vůdcem zvědů. To jste ale asi nechtěl říct?" zeptal se a v jeho hlase se ozval sarkastický tón.
"Ne, pane. Promiňte mi, naprosto jsem nemínil zapůsobit tímto dojmem, ale nejsme ani partou agresivních barbarů. Mým úkolem bylo provádět rozkazy, být útočným do té míry, jak to vyžadovala situace, a přitom zachovávat jistou dávku vlastního úsudku - jako každý důstojník. Byl jsem tam pouze tři měsíce a stále jsem se učil, jak být důstojníkem, než jsem byl raněn. Námořníci poslouchají rozkazy. Důstojníci samozřejmě rozkazy udělují, ale druhý poručík je nejnižší důstojnická hodnost. Berete víc, než dáváte. Domnívám se, že vy jste nikdy nesloužil na vojně." Nakonec ťal Ryan do živého.
"Takže - jakého výcviku se vám vlastně dostalo?" zeptal se Atkinson, buď rozhněvaný, nebo hněv předstírající.
Richards pohlédl k Ryanovi. Ten v jeho očích četl varování. Několikrát zdůrazňoval, že Jack se nemá snažit zkřížit svůj meč s Rudým Charliem.
"Hlavně základní velitelské dovednosti. Učili nás, jak máme vést muže v poli," odpověděl Ryan. "Jak reagovat na danou taktickou situaci. Jak užívat zbraně roty a v menší míře také zbraně střeleckého družstva. Jak přivolat pomoc dělostřelectva a letectva -"
"Jak reagovat?"
"Ano, pane, to je součást výcviku." Ryan odpovídal zdlouhavě, neboť si myslel, že tím odvádí obhájce od hlavního námětu, a dbal na to, aby jeho hlas zněl vyrovnané, přátelsky, byl plný ochoty poskytnout informaci. "Nikdy jsem se neoctl v něčem, co by se podobalo bojové situaci - pokud ovšem neberete v úvahu tu záležitost, kvůli níž tady jsme - ale naši instruktoři nám vysvětlili velmi názorně, že člověk nemá moc času na přemýšlení, když létají kulky. Musíte vědět, co máte dělat, a musíte to udělat rychle - nebo vám zabijí vaše vlastní lidi."
"Výborně, sire Johne. Byl jste trénován k tomu, abyste reagoval rychle a rozhodně na taktické podněty, je tomu tak?"
"Ano, pane." Ryanovi napadlo, že se teď blíží k pasti.
"Tak v nešťastném incidentu, který je nyní projednáván před soudem, jste se podle vlastní výpovědi díval v momentě prvního výbuchu nesprávným směrem?"
"Ano, díval jsem se jinam, ne tam, kde nastal výbuch, správně pane."
"Za jakou dobu poté jste se otočil a spatřil to, co se událo?"
"No tak, pane, jak jsem řekl už dříve, první věcí, kterou jsem udělal, bylo, že jsem se snažil dostat svou ženu a dceru do bezpečí. Pak jsem vzhlédl. Jak dlouho to může trvat?" Ryan zavrtěl hlavou. "Nejméně jednu vteřinu, pane, maximálně snad tři vteřiny. Lituji, ale jak jsem už uvedl dřív, je těžké rozpomínat se na podobné věci - člověk nemá po ruce stopky."
"Takže když jste konečně vzhlédl, nevěděl jste bezpečně, co se bezprostředně předtím událo?"
"Správně, pane." Dobrá, Charlie, polož mi další otázku.
"Vy jste tedy neviděl, jak můj klient vystřelil z pistole nebo jak hodil ruční granát?"
Mazané, pomyslil si Ryan, překvapen, k jakému taktickému manévru se obhájce uchýlil. Musí něco vyzkoušet, že? "Ne, pane. Když jsem ho poprvé uviděl, běžel kolem rohu vozu ze směru od druhého muže, toho, který byl pak zabit - toho, který měl pušku. Za okamžik byl u pravého zadního blatníku rollse, odvrácený ode mne, s pistolí v pravé ruce, a

ukazoval dopředu a dolů, jako by -"
"To všechno jsou vaše domněnky," přerušil ho Atkinson. "Jako by co? Mohla to být některá ze spousty věcí. Ale jakých věcí? Jak jste mohl vědět, co tam dělá? Neviděl jste ho vystupovat z auta, které později odjelo. Vždyť to přece klidně mohl být chodec, který spěchal pomoci při záchraně, jako jste to udělal vy, ne?"
Předpokládal asi, že tohle Jacka překvapí.
"Domněnky, pane? To ne. Já tomu říkám úsudek. Kdyby chtěl přispět k záchraně, jak naznačujete vy, musel by přiběhnout z druhé strany ulice. Pochybuji, že by někdo mohl reagovat tak rychle, aby to vůbec dokázal, a to nemluvím o faktu, že tam byl chlapík se samopalem, který nedovolil, aby člověk nějak váhal. Také směr, kterým jsem ho viděl utíkat, vedl od chlapíka s AK-47. Kdyby běžel na pomoc, proč by utíkal od něho pryč? Jestliže měl zbraň, proč by ho nezastřelil? V té chvíli jsem o té možnosti vůbec neuvažoval a i teď se mi to zdá svrchovaně nepravděpodobné, pane."
"Opět je to váš závěr, sire Johne," řekl Atkinson, jako by mluvil k mentálně postiženému dítěti.
"Pane, vy jste mi položil otázku a já jsem se pokusil na ni odpovědět. Uvedl jsem důvody, které mluví ve prospěch mé odpovědi."
"A očekáváte, že my vám uvěříme, že tohle všechno vám mozkem proběhlo v krátkém úseku několika vteřin?" Atkinson se obrátil dozadu k porotě.
"Ano, pane, proběhlo," řekl Ryan přesvědčeně. "Víc vám nemohu říci - tak se to událo."
"Nepředpokládám, že vám bylo řečeno, že můj klient nebyl nikdy ve vězení a že nikdy nebyl obviněn z žádného zločinu?"
"Jde tedy o pachatele, který doposud nebyl trestán."
"Je na porotě, aby o tom rozhodla," vyštěkl právník. "Vy jste neviděl, že by aspoň jedinkrát vystřelil, že?"
"Ne, pane, ale jeho zbraň měla zásobník na osm nábojů a mně zůstaly k dispozici jenom tři. Když jsem vypálil třetí ránu, zásobník byl prázdný."
"A co? Pokud je nám známo, z té zbraně mohl vystřelit někdo jiný. Vy jste ho neviděl vypálit, že ne?"
"Ne, pane."
"No prosím! Můj klient mohl zbraň sebrat, a opakuji, pokusit se o totéž, co jste udělal vy - to všechno se mohlo odehrát a vy jste to nemohl vědět, že?"
"Nemohu svědčit o věcech, které jsem neviděl, pane. Avšak já jsem přece viděl ulici, provoz a ostatní chodce. Jestliže váš klient učinil to, co říkáte, odkud vlastně přišel?"
"Přesně tak - vy to vlastně nevíte, že ne?" řekl ostře Atkinson.
"Když jsem uviděl vašeho klienta, pane, přicházel ze směru, kde stálo auto." Jack ukázal na model na stole s důkazy. "Aby přišel z chodníku, sebral zbraň a nakonec se objevil tam, kde jsem ho uviděl - to je úplně nemožné, pokud není olympijským vítězem ve sprintu."
"No ani to jste nemohl vědět, že - ale přesto jste jednal. Reagoval jste překotně, viďte? Reagoval jste tak, jak jste k tomu byl vycvičen v námořnictvu Spojených států, nezastavil jste se, abyste zhodnotil situaci. Vletěl jste do srážky docela bezohledně, napadl mého klienta, srazil ho do bezvědomí, pak jste se ho pokusil zabít."
"Ne, pane, nepokusil jsem se ho zabít. Již jsem -"
"Proč jste tedy střílel na bezmocného muže, který ztratil vědomí?"
"Můj Bože," řekl prokurátor Richards, který povstal, "tuto otázku jsme již položili."
"Svědek by po zralém uvážení mohl odpovědět," poznamenal soudce Wheeler. Nikdo nesmí tvrdit, že tento proces neprobíhá regulérně.
"Pane, nevěděl jsem, že je v bezvědomí, a nevěděl jsem, jak dlouho potrvá, než vstane. Tak jsem ho postřelil, abych ho ochromil. V tu chvíli jsem si přál, aby nevstával."
"Určitě to tak říkali i v My-Lai."
"To nebyli námořníci, pane Atkinsone," odsekl Ryan.
Právník se na Jacka usmál. "Vaši hoši asi byli lépe vytrénováni, aby zachovali klid. Vlastně snad i vy sám jste byl v podobných věcech vycvičen."
"Ne, pane, nebyl." Chce tě dohřát, Jacku. Vyndal kapesník a opět se vysmrkal. Dvakrát zhluboka vydechl, a to mu pomohlo. "Promiňte, ale místní podnebí u mne bohužel vyvolalo menší rýmu. K tomu, co jste právě řekl - kdyby námořníci cvičili své lidi tímto způsobem, noviny by to halasné vytrubovaly do světa na prvních stránkách už před mnoha lety. Ne, na okamžik zanechme morálních aspektů, pane Atkinsone, ale námořní sbor má skutečně velký smysl pro vztahy k veřejnosti."
"Opravdu?" Obhájce pokrčil rameny. "A jak je to s Ústřední zpravodajskou službou - CIA?"
"Prosím?"
"Co znamenají zprávy v tisku, že jste pracoval pro CIA?"
"Pane, jen jedinkrát jsem byl placen vládou Spojených států," řekl Jack a velmi pečlivě volil slova, "peníze dostávám od ministerstva námořnictví, nejprve za službu v námořnictvu, pak, to jest nyní, za vyučování na námořní akademii Spojených států. Nikdy mě nezaměstnávala žádná vládní agentura. Tečka."
"Takže vy nejste agent CIA? Připomínám vám, že jste pod přísahou."
"Ne, pane. Nejsem nyní a nikdy jsem žádným agentem nebyl -pokud v to nepočítáte makléřství. Nepracuji pro CIA."
"A co ty zprávy v novinách?"
"Bohužel - na to se musíte zeptat novinářů. Nevím, kde se ty výmysly vzaly. Učím historii. Moje kancelář je v Leahyho budově v komplexu námořní akademie. Je to dost daleko od Langley."
"Langley? Vy tedy víte, kde je CIA?"
"Ano, pane. Je už v zápise, že jsem tam přednášel. Byla to stejná přednáška, jakou jsem měl měsíc předtím na námořní

válečné koleji v Newportu ve státě Rhode Island. Moje přednáška se zabývala zásadami taktického rozhodování. Nikdy jsem nepracoval pro Ústřední zpravodajskou agenturu, ale jednou jsem tam přednášel. Tak asi vznikly všechny ty zprávy."
"Myslím, že lžete, sire Johne," poznamenal Atkinson.
Tak pozor, Charlie. "Nemohu za to, co si myslíte, pane. Mohu pouze odpovídat na vaše otázky podle pravdy."
"A vy jste nikdy nenapsal pro vládu oficiální zprávu nazvanou Agenti a agentury?"
Ryan nepřipustil, aby reagoval zbrkle. Kdes přišel k tomuto údaji, Charlie? Na tuto otázku odpovídal velmi opatrně.
"Pane, loni - to jest loni v létě, na konci loňského školního roku -jsem byl požádán, abych se stal smluvním poradcem pro soukromou firmu, která pracuje pro vládu. Firma se jmenuje Mitre Corporation a já jsem byl angažován na dočasný úvazek na základě jejích poradenských smluv s vládou Spojených států. Úvazek zahrnoval i utajovanou práci, ale to zřejmě nemá naprosto nic společného s tímto případem."
"Zřejmě? Proč nenecháte na porotě, aby to rozhodla?"
"Pane Atkinsone," řekl unaveně soudce Wheeler, "vy tvrdíte, že práce, kterou se svědek zabýval, má přímou spojitost s případem projednávaným před soudem?"
"Myslím, že bychom to měli zjistit, mylorde. Jsem přesvědčen, že svědek soud klame."
"Velmi dobře." Soudce se otočil. "Doktore Ryane, má tato práce, které jste se věnoval, něco společného s případem vraždy v londýnské City nebo s osobami zúčastněnými na tomto případu?"
"Nikoliv, pane."
"Jste si tím zcela jist?"
"Ano, pane."
"Jste nyní nebo byl jste někdy zaměstnancem některé zpravodajské nebo bezpečnostní agentury americké vlády?"
"Kromě námořního sboru nikoliv, pane."
"Připomínám vám vaši přísahu, že budete mluvit pravdu - celou a úplnou pravdu. Klamal jste nějakým způsobem soud, doktore Ryane?"
"Nikoliv, pane, ani v nejmenším."
"Děkuji vám, doktore Ryane. Myslím, že tato otázka je nyní vyřešena."
Potom se soudce Wheeler obrátil doprava. "Další otázka, pane Atkinsone."
Obhájce by se teď měl rozzlobit, pomyslel si Ryan, ale nedal to na sobě znát. Uvažoval o tom, zda někdo předal soudci všechny nutné informace.
"Vy tvrdíte, že jste střelil mého klienta pouze v obavě, aby nevstal?"
Povstal Richards. "Mylorde, svědek již -"
"Jestliže mi Jeho lordstvo dovolí položit další otázku, problém se stane jasnější," přerušil ho vlídně Atkinson.
"Pokračujte."
"Doktore Ryane, vy tvrdíte, že jste střelil mého klienta v obavě, aby nevstal. Učí námořní sbor vojáky střílet proto, aby nepřátele ochromovali, nebo aby je zabíjeli?"
"Aby zabíjeli, pane."
"Vy nám tudíž tvrdíte, že jste postupoval proti svému výcviku?"
"Ano, pane. Je zcela jasné, že jsem nebyl na bitevním poli. Byl jsem na městské ulici. Ani mi nenapadlo vašeho klienta zabít." Kéž by mi to bylo napadlo, pak bych pravděpodobně nebyl tady, pomyslel si Ryan a zároveň uvažoval, zda to míní doopravdy.
"Takže vy jste reagoval v souladu se svým tréninkem, když jste zasáhl do bitky na The Mail, ale pak jste za okamžik na svůj trénink úplně zapomněl? Myslíte si, že je rozumné se domnívat, že my všichni tady tomu věříme?"
Atkinsonovi se konečně podařilo Ryana zmást. Jack neměl nejmenší tušení, kam směřuje.
"Tak jsem o tom neuvažoval, pane, ale ano, máte pravdu," připustil Jack. "Tak se to přibližně stalo."
"A hned nato jste se odplížil k rohu automobilu, uviděl druhou osobu, kterou už jste zahlédl předtím, a místo abyste se pokusil ji ochromit, bez varování jste ji zastřelil. V tomto případě je jasné, že jste se opět vrátil ke svému námořnímu výcviku a střílel tak, abyste zabil. Nepřipadá vám to nedůsledné?"
Jack zavrtěl hlavou. "Vůbec ne, pane. V každém případě jsem použil síly nutné k - tak tedy - použil jsem síly podle toho, jak jsem viděl situaci."
"Myslím, že se mýlíte, sire Johne. Myslím, že jste jednal jako horkokrevný důstojník námořnictva Spojených států po celou dobu. Vpadl jste do situace, jíž jste vůbec nerozuměl, napadl nevinného muže a pokusil se ho zabít, zatímco ležel bezmocný a v bezvědomí na ulici. Pak jste chladnokrevně zastřelil někoho jiného, aniž jste napřed pomyslil na to, že byste ho měl odzbrojit. Nevěděl jste tehdy a nevíte to ani nyní, co se skutečně dalo, že?"
"Ne, pane, podle mého názoru ten případ tak nevypadal. Co jsem podle vašeho názoru měl udělat s tím druhým mužem?"
Atkinson zahlédl skulinu a vběhl do ní. "Právě jste řekl soudu, že jste chtěl mého klienta jenom ochromit - ale zatím jste se ho ve skutečnosti snažil zabít. Jak můžete čekat, že vám to uvěříme, když vaše příští akce neměla nic společného s mírovým řešením?"
"Pane, když jsem uviděl McCroryho, druhého střelce, poprvé, měl v ruce útočnou pušku AK-47. Postupovat proti lehkému kulometu s pistolí -"
"Ale tenkrát jste nevěděl, že má kalašnikova, ne?"
"Ano, pane, to je pravda. Kdybych to věděl - nevím, možná bych neobíhal auto, možná bych střílel z krytu, zpoza auta."
"Ach, rozumím!" zvolal Atkinson. "Tady se vám naskytla možnost přepadnout a zabít muže vpravdě kovbojským

způsobem." Ruce mu vyletěly do výše. "Divoký západ na The Mail!"
"Mohl byste mi říct, co jsem měl podle vás udělat?" zeptal se Jack a v jeho hlase se ozvalo zoufalství.
"Pro někoho, kdo umí prostřelit první ranou srdce, by jistě nebylo obtížné vystřelit mu z ruky zbraň, sire Johne."
"Och, chápu." Atkinson se právě dopustil omylu. Ryan zavrtěl hlavou a usmál se. "Kéž byste se rozhodl pro jednu variantu."
"Cože?" Obhájce byl překvapen.
"Pane Atkinsone, před minutou jste řekl, že jsem se pokusil zabít vašeho klienta. Byl jsem od něho na vzdálenost paže, ale netrefil jsem ho pořádně. Takže jsem mizerný střelec. Ale teď tvrdíte, že bych byl schopen střelit do ruky muže na vzdálenost patnácti nebo dvaceti stop. Takhle to nejde, pane. Buď jsem dobrý střelec, nebo jsem špatný střelec, pane, ale ne obojí. Kromě toho - to se vidí jenom v televizi, že se dá někomu vystřelit zbraň z ruky. V televizi to výborný střelec může udělat. Ale televize není skutečnost. Pistolí míříte do středu terče. To jsem také udělal. Vylezl jsem ze svého úkrytu za autem, abych měl dobrý výstřel, a zamířii jsem. Kdyby McCrory neobrátil zbraň proti mně - nemohu to s jistotou tvrdit, ale pravděpodobně bych nestřílel. Ale on se obrátil a pálil, jak můžete vidět na mém rameni - a já jsem palbu opětoval. Je pravda, že jsem mohl řešit situaci jinak. Naneštěstí jsem to neudělal. Stalo se - neměl jsem čas, abych si to rozmýšlel. Udělal jsem to nejlepší, co jsem mohl. Je mi líto muže, který byl zabit, ale on si osud vybral sám. Viděl, že jsem vytáhl revolver dřív než on, ale obrátil se a pálil - a on vystřelil první, pane."
"Ale vy jste neřekl ani slovo, že?"
"Ne, asi ne," připustil Jack.
"Nemyslíte si, že jste si měl počínat jinak?"
"Pane Atkinsone, jestli vás to trochu uklidní, po celé uplynulé čtyři týdny jsem to probíral v duchu znovu a znovu. Kdybych byl měl tenkrát víc času přemýšlet, možná že bych byl udělal něco jiného. Ale nebudu to nikdy vědět, protože jsem ten čas neměl." Jack se odmlčel. "Předpokládám, že pro všechny zúčastněné by bylo nejlepší, kdyby k tomu vůbec nebylo došlo. Ale já jsem to nezavinil, pane. Oni to způsobili." Jack si dovolil opět se podívat na obžalovaného.
Miller seděl na dřevěné židli s rovným opěradlem, ruce měl zkřížené před sebou a hlavu nakloněnou vlevo. V koutku úst se mu začínal rýsovat úsměv. Nebyl příliš znatelný a ani neměl být. Byl to úsměv určený jenom Ryanovi... nebo snad nejenom pro mne, uvědomil si Jack. Šedivé oči Seana Millera nezamrkaly - jistě si to nacvičil - a ze vzdálenosti třiceti stop se do něho přímo zavrtávaly. Ryan mu vrátil upřený pohled, dával si pozor, aby se mu v obličeji nepohnul ani sval, a zatímco soudní zapisovatel dopisoval záznam Jackova svědectví a návštěvníci na horní galerii si mezi sebou vyměňovali šeptem poznámky, Ryan a Miller byli zcela sami, zkoušeli vůli toho druhého. Co je za těma očima? uvažoval opět Jack. Jistě žádný slaboch. Tohle byla hra - Millerova hra, kterou provozoval již dříve, pomyslil si s jistotou Ryan. Byla v tom síla, něco, s čím se může člověk setkat u dravce. Ale nebylo nic, co by sílu tlumilo; nebylo tam vůbec žádné změkčení morálkou nebo svědomím, jenom síla a vůle. Se čtyřmi strážníky okolo byl Sean Miller tak bezpečně zajištěný jako vlk v kleci a díval se na Ryana, jak se asi dívá vlk mřížemi, aniž na něm byla známka lidskosti. Byl to kořistník, který se díval na... věc - a uvažoval, jak by jí mohl dosáhnout. Oblek a kravata byly stejnou kamufláží, jakou byl jeho dřívější úsměv pro přátele na galerii. O nich teď nepřemýšlel. Nepřemýšlel o tom, jak soud rozhodne. Nemyslel na vězení, to Jack věděl. Myslel jenom na něco, co se jmenovalo Ryan, něco, co sice mohl vidět, ale bylo to mimo jeho dosah. Na svědecké lavici se Jackova pravice pohnula, jako by se chápala pistole, jež ležela na stole s důkazy ve vzdálenosti několika málo stop.
Koneckonců tohle nebylo zvíře v kleci. Miller byl inteligentní a vzdělaný. Uměl myslet a plánovat, jak dokáže jen člověk, nebyl však omezován žádnými lidskými impulsy, když se rozhodl k akci. Jackův akademický průzkum teroristů pro CIA o nich pojednával jako o abstraktech, robotech, kteří se pohybují sem a tam, dělají určité věci a musí se nějakým způsobem neutralizovat. Nikdy nečekal, že se s jedním z nich setká. A co je důležitější, Jack nikdy nečekal, že se na něho bude dívat tímto způsobem. Cožpak neví, že Jack jenom konal svou občanskou povinnost?
Tím by ses neměl příliš trápit. Jsem něčím, co ti vstoupilo do cesty. Zranil jsem tě, zabil ti přítele a překazil váš úkol. Ty se mi chceš pomstít, viď? Zraněné zvíře vždy hledá svého mučitele, říkal si Jack. A tento zraněný živočich má mozek. Má paměť. Tak, aby ho nikdo neviděl, otřel si zpocenou ruku o kalhoty. Tenhle myslí.
Ryan měl strach, jaký předtím nikdy nepoznal. Trvalo několik vteřin, než si připomněl, že Miller je obklopen čtyřmi poldy, že porota ho shledá vinným, že bude odsouzen a zbytek života stráví ve vězení, že vězení změní osobu nebo věc, která žije se světle šedýma očima.
A já jsem býval námořníkem, říkal si Jack. Nemám z tebe strach. Můžu tě zvládnout, ty syčáku. Už jednou jsem tě vyřídil, ne? Oplatil Seanu Millerovi úsměv, jenom uzounké zakřivení rtů v koutku úst. Nikoliv vlk - ale lasička. Nebezpečná, ale ne natolik, abych se kvůli ní znepokojoval, říkal si. Pak se od něho odvrátil jako od zvířete v zoologické zahradě. Uvažoval, zda Miller skrze své chvastounství zahlédl pravdu.
"Nemám další otázky," prohlásil Atkinson.
"Svědek může odstoupit," řekl soudce Wheeler.
Jack vstal ze stoličky a otočil se, aby vyhledal cestu ven. Přitom očima naposledy přejel Millera, trvalo to dost dlouho, aby viděl, že se nezměnil ani jeho pohled, ani jeho úsměv.
Jack se vracel do velkého sálu, zatímco ho další svědek míjel opačným směrem. Čekal na něho Dan Murray.
"Nebylo to špatné," poznamenal agent FBI. "Ale neměl jsi se pouštět do křížku s právníkem. Málem tě zaskočil."
"Myslíš, že na tom bude záležet?"
Murray zavrtěl hlavou. "Ne. Proces je pouhá formalita, případ je nad slunce jasnější."
"Kolik dostane?"
"Doživotí. Normálně ‚doživotí' tady znamená totéž co ve Státech - šest nebo osm let. Ale pro tohoto mládence ‚doživotí'

znamená doživotí. Och, ahoj, Jimmy."
Velitel Owens přicházel po chodbě a přidal se k nim. "Jakpak si vedl náš hrdina?"
"Nebylo to na Oscara, ale porotě se líbil," řekl Murray.
"Jak to víš?" zeptal se Jack.
"Je to tak, copak jsi to nepozoroval? Seděli úplné tiše, sotva dýchali, když jsi vyprávěl svůj příběh. Věřili všemu, co jsi říkal, zvlášť tehdy, když jsi mluvil o svých myšlenkách a o tom, co tě znepokojovalo. Jevil jsi se jako čestný člověk."
"To také jsem," řekl Ryan. "Co tedy?"
"Každý takový není," poznamenal Owens. "A porotci to dost dobře rozeznají. To jest - někdy."
Murray přikývl. "Oba známe dobré - vlastně nedobré - historky o tom, co dokáže porota udělat, ale když se člověk nad tím důkladně zamyslí, celkově systém funguje dost dobře. Owensi, proč nekoupíme tomuto pánovi pivo?"
"Výborný nápad, Murrayi." Owens vzal Ryana za ruku a vedl ho ke schodišti.
"Ten mladík je děsivý parchant, že?" řekl Ryan. Chtěl znát jejich profesionální mínění.
"Všiml jsi si toho?" poznamenal Murray. "Vítáme tě ve světě mezinárodního terorismu. Ano, je to zatracený čubčí syn. Většina z nich je taková."
"Za rok od nynějška se trochu změní," řekl Owens. "Je to tvrdolín, ale zrovna ti nejtvrdší bývají často dost křehcí. Někdy puknou. Čas je zcela na naší straně, Jacku. A i kdyby nebyl, nemuseli bychom se kvůli tomu trápit."

"Velmi důvěryhodný svědek," řekl televizní komentátor. "Doktor Ryan odrazil soustředěný útok obhájce Charlese Atkinsona a druhého dne soudního projednávání vraždy na The Mail, které se konalo v sále číslo dvě trestního soudu Old Bailey, identifikoval obžalovaného Seana Millera zcela jednoznačně." Kamera zachycovala Ryana, jak sestupuje od soudní budovy se dvěma strážci. Američan kvůli něčemu rozkládal rukou, a když míjel televizního kameramana, zasmál se.
"Náš přítel Owens. Kdo je ten druhý?" zeptal se O'Donnell.
"Daniel E. Murray, představitel FBI na Grosvenor Square," odpověděl jeho zpravodajský důstojník.
"Och. Nikdy jsem ten obličej neviděl. Tak takhle vypadá. Sázím se, že si říká o malér. Hrdina a jeho gorily. Škoda, že jsme nemohli mít člověka s kulometem zrovna tam..." Jednou už šli po Jamesi Owensovi a snažili se najít způsob, jak ho zabít, ale ten chlapík měl vždycky doprovodný vůz a nikdy dvakrát nepoužil stejné cesty. Jeho dům byl nepřetržitě střežen. Mohli by ho zabít, ale útok by byl riskantní. O'Donnell zásadně neposílal svoje lidi do sebevražedných akcí.
"Ryan se vrací domů zítra nebo pozítří."
"Cože?" Zpravodajský důstojník se to nedověděl. Kde jenom Kevin získává všechny tyto speciální informace?
"To je zlé, že? Nebylo by nádherné, kdybychom ho mohli poslat domů v rakvi, Michaeli?"
"Tys přece tvrdil, že tenhle terč nestojí za námahu," řekl Mike McKenney.
"Ale je to vejtaha, co? Zkříží meč s naším přítelem Charliem a vyrazí si rovnou z Bailey na pintu piva. Pitomý Američan, je tak sebejistý." Nebylo by prima, kdyby... Kevin O'Donnell zavrtěl hlavou. "Máme v plánu jiné věci. Sir John může počkat a my můžeme počkat také."

"Já jsem ho prakticky musel držet v šachu zbraní, abych ho přiměl, aby to udělal," řekl Murray přes rameno. Agent FBI řídil osobní auto, po levé přední straně je provázela ochranná diplomatická skupina a vůz detektivů z C-13 se snažil držet s nimi krok.
Dívej se na tu zatracenou cestu, přál si Ryan tak vroucně, jak jen mohl. Doposud měl celkem málo co dělat s londýnskou dopravou a teprve nyní si povšiml, že řidiči úplně pohrdají nejvyšší rychlostí stanovenou pro město. Nezpomalovali, ani když se octli na špatné straně silnice.
"Tom Hughes - je hlavním strážcem - mi pověděl o tom, co naplánoval. Myslel jsem, že si budeš přát doprovod, který umí dobře mluvit."
A dobře řídit, pomyslel si Ryan, když míjeli nákladňák po nesprávné straně. Nebo to byla správná strana? Jak se to dá poznat? Jasně rozpoznal jenom to, že minuli zadní světla nákladňáku asi o osmnáct palců. Anglické silnice se nevyznačují šířkou.
"Je to strašná škoda, že jsi toho viděl tak málo."
"No, Cathy toho viděla dost a já jsem se podíval na mnoho věcí v televizi."
"Co jsi tam viděl?"
Jack se zasmál. "Díval jsem se na mistrovství v kriketu."
"Rozuměl jsi pravidlům?" zeptal se Murray a obrátil se dozadu.
"Ta hra má nějaká pravidla?" zeptal se Ryan nevěřícně. "Nač ji kazit pravidly?"
"Tvrdí se, že pravidla má, ale já jsem jim k sakru nikdy nepřišel na chuť. Ale teď už si vyrovnáváme účty."
"Jak to myslíš?"
"Stává se tady dost populární fotbal. Myslím ten náš, americký. Loni jsem vysvětlil Jimmymu Owensovi, jaký je rozdíl mezi ofsajdem a ilegálním postupem."
"Myslíte přehmat a nesprávný start, že?" zeptal se člen ochranné diplomatické skupiny.
"Vidíš? Už to začínají chápat."
"Takže já jsem se mohl dívat v televizi na fotbal a nikdo mi to neřekl!"
"To je škoda, Jacku," poznamenala Cathy.
"No, to tedy je," řekl Murray a šlápl na brzdy, když zahnul dolů směrem k řece. Jack si povšiml, že se vydává v protisměru v jednosměrné ulici, ale utěšilo ho, že aspoň trochu zmírnil rychlost. Konečně vůz zastavil. Byla tma. V tomto ročním období zapadalo slunce brzy.

"Tady je pro vás připraveno překvapení." Murray vyskočil a otevřel dveře. Ryan opět napodobil kraba a dostal se z vozu.
Přiblížili se dva muži, oba v modrých a červených tudorovských uniformách. Ten vpředu, muž blížící se už šedesátce, šel přímo vstříc Ryanovi.
"Sire Johne, lady Ryanová, vítám vás v Toweru Jejího Veličenstva. Jmenuji se Thomas Hughes, tohle je Joseph Evans. Jsem rád, že se Danovi podařilo dopravit vás sem včas." Nastalo vzájemné podávání rukou.
"Ano, ani jsme nemuseli překročit rychlost zvuku. Smím se zeptat, jaké překvapení nás čeká?"
"Ale pak by to nebylo překvapení," namítl Hughes. "Doufal jsem, že vás budu moci provést sám, ale musím něco zařídit. Joe se vás ujme a já se k vám připojím za chviličku." Hlavní strážce odešel provázen Danem Murrayem.
"Byl jste už v Toweru?" zeptal se Evans.
Jack zavrtěl hlavou.
"Já jsem tady byla, když mi bylo devět," řekla Cathy. "Ale už si ti toho nic nepamatuju."
Evans je posuňkem vyzval, aby šli s ním. "No tak, tentokrát se pokusíme vštípit vám do paměti jednotlivé podrobnosti tak, aby byly trvalejší."
"Vaši kolegové jsou všichni vojáci?"
"Vlastně, sire Johne, my všichni jsme bývalí seržanti, dva z nás byli praporčíky. Když jsem odcházel z vojska, byl jsem seržantem v prvním pluku parašutistů. Musel jsem čekat čtyři roky, než mě sem přijali. O tuto práci je dost velký zájem, jak si jistě dovedete představit. Konkurence je opravdu ostrá."
"Takže vy, pane, jste byl tím, čemu my říkáme velící seržant?"
"Ano."
Ryan se rychle podíval na vyznamenání na Evansové blůze -vypadala spíše jako součást dámského kostýmu, ale to neměl v úmyslu říct. Tyhle řádové stužky neznamenaly, že Evans vyšel z ordinace zubního lékaře bez zubních kazů. Nebylo třeba ani velké představivosti, aby se člověk dovtípil, jaký druh lidí bývá jmenován do této funkce. Evans nechodil; pochodoval s takovou pýchou, jakou mohl získat jenom za třicet let vojákování.
"Působí vám vaše paže potíže, pane?"
"Jmenuju se Jack a paži už mám v pořádku."
"Měl jsem podobný sádrový obvaz asi tak v osmašedesátém. Nehoda při výcviku." Evans při těchto slovech lítostivě zavrtěl hlavou. "Přistál jsem na kamenném plotě. Několik týdnů jsem si poležel s těžkým zraněním."
"Ale skákal jste dál." A podpor ležmo jsi dělal na jedné ruce, viď?
"Samozřejmě." Evans se zastavil. "Tak tohle je impozantní budova Střední věže. Právě tady, kde je teď obchod se suvenýry, bývala vnější stavba. Říkali jí Lví věž, protože až do roku 1834 tady býval královský zvěřinec."
Evansovi to šlo hladce, vždyť po čtyři uplynulé roky několikrát denně pronášel stejná slova. Můj první hrad, pomyslel si Jack při pohledu na kamenné zdi.
"Vodní příkop byl skutečný?"
"Och ano a k tomu velmi nepříjemný. Problém byl, jak ho udržet v dobrém stavu a čistý, neboť byl vybudován tak, že ho řeka každý den nahlodávala a zároveň zanášela. Naneštěstí stavitel nepočítal docela správně, a jakmile sem vnikla voda, už vevnitř zůstala. A co bylo ještě horší, lidé, kteří tu bydlili, odhazovali do příkopu odpadky, které tam zůstávaly a hnily. Ačkoliv se domnívám, že to sloužilo taktickým účelům. Zápach odrazoval dobrodruhy, kteří sem chtěli vniknout. Příkop byl definitivně odvodněn v roce 1834 a teď slouží vskutku užitečnému účelu - děti tu mohou hrát kopanou. Na druhé straně jsou houpačky a prolézačky. Máte děti?"
"Jedno a druhé na cestě," odpověděla Cathy.
"Opravdu?" Evans se ve tmě pousmál. "Ale to je výborné, ne? Zase jeden Američan, který bude navždy - aspoň trochu - Britem! My s Moirou máme také dvě děti, obě se narodily za mořem. Tohle je Vedlejší věž."
"Jsou mezi nimi padací mosty?" zeptal se Jack.
"Ano, Lví a Střední věž byly v podstatě ostrovy obklopené asi tak dvaceti stopami páchnoucí vody. Jistě si povšimnete, že cesta do areálu vede v pravém úhlu. To proto, aby měli nesnadnější život chlapíci s beranidly."
Jack se podíval na šířku příkopu a výšku zdí, když vcházeli do vlastního areálu Toweru. "Takže sem nikdo nikdy nepronikl?"
Evans zavrtěl hlavou. "Nikdo se o to vážně nepokusil a nedovedu si představit, že by to někdo zkoušel dnes."
"Ano," souhlasil Ryan. "Stalo se někdy, že někdo vnikl dovnitř a položil tu bombu?"
"Bohužel se to stalo v Bílé věži asi tak před deseti lety - byli to teroristi. Bezpečnostní opatření jsou teď přísnější," řekl Evans.
Kromě královských gardistů tu byli také uniformovaní členové gardy, které Ryan poznal už na The Mall. Měli na sobě stejné červené blůzy a čepice z medvědí kůže a nosili tentýž druh moderních pušek. Ty působily podivným kontrastem k historickým uniformám, ale zdálo se, že si toho nikdo nepovšiml.
"Toto zařízení samozřejmě sloužilo během let k různým účelům. Bylo to královské vězení a za druhé světové války tu seděl Rudolf Hess. A teď, jestlipak víte, která anglická královna tady byla první popravená?"
"Anna Boleynová," odpověděla Cathy.
"Velmi dobře. V Americe učí našim dějinám?" zeptal se Evans.
"Seriál vynikajících her," vysvětlovala Cathy. "Viděla jsem o ní hru v televizi."
"No, pak víte, že se soukromé popravy vykonávaly sekerou -kromě její popravy. Král Jindřich měl zvláštního kata, který přijel z Francie; ten místo sekery použil meče."
"Nechtěl, aby to bolelo?" zeptala se Cathy s křivým úsměvem. "To bylo od něho hezké."
"Ano, byl to ohleduplný chlapík, že? A tohle je Brána zrádců. Snad by vás mohlo zajímat, že se jí původně říkalo Vodní

brána. Tudy odváželi v člunu vězně do Westminsteru, kde byli souzeni."
"Pak se sem vraceli zpátky na stříhání vlasů?"
"Jenom ti opravdu důležití se sem vraceli. Tyhle popravy - soukromé místo veřejných - se konaly na Věžním pažitě. Veřejné popravy se konaly jinde." Evans je vedl branou do Krvavé věže. Vysvětloval jim celou historii. Ryan uvažoval, zda už někdo sepsal dějiny tohoto místa a na kolik svazků to vydalo.
Věžní pažit vypadal tak příjemně, až se jim příčilo pomyšlení, že to bylo popraviště. Také značky, které zakazovaly vstup na trávu, obsahovaly slůvko: "Prosím." Dvě strany byly lemovány domy (samozřejmě) v tudorovském slohu, ale na severní straně stávalo lešení, kde se konávaly popravy lidí z vyšší společnosti. Evans líčil celou proceduru a zmínil se i o zásadě, že popravovaný předem platil katovi v naději, že ten svou práci provede precizně.
"Poslední žena, která tu byla popravena," pokračoval Evans, "byla Jana, hraběnka Rochfordová, a to 13. února 1542."
"Co provedla?" zeptala se Cathy.
"Popravena byla spíše za to, co neprovedla. Opomněla říci králi Jindřichu Osmému, že se jeho pátá žena Kateřina Howardová zamilovala a zapletla s někým jiným, než byl její manžel," vysvětlil Evans taktně.
"To byl vskutku historický okamžik," zachechtal se Jack. "Bylo to naposledy, co byla nějaká žena popravena za to, že držela jazyk za zuby."
Cathy se usmála na svého manžela., Jacku, co kdybych ti zlomila i druhou ruku?"
"A co by tomu řekla Sally?"
"Rozuměla by tomu," ujistila ho žena.
"Seržante, neohromuje vás také, jak ženy drží pohromadě?"
"Jako profesionální voják jsem nepřežil svůj jedenatřicátý rok služby. Byl jsem totiž tak pitomý, že jsem se zapletl do domácích hádek," řekl Evans rozumně.
Prohrávám, pomyslel si Ryan. Zbytek prohlídky trval asi dvacet minut. Gardista je vedl dolů kolem Bílé věže, pak vlevo k místu, které bylo provazem odděleno od veřejného prostranství. Za chvíli pochopili Ryan a jeho žena další důvod, proč se lidé ucházeli o zaměstnání právě tady.
Královští gardisté měli svou malou hospůdku, skrytou ve stavbě ze čtrnáctého století. Stěny lemovaly plakety všech pluků britské armády. Evans je tady předal jinému muži. Znovu se objevil Dan Murray, už se sklenicí v ruce.
"Jacku, Cathy, to je Bob Hallston."
"Už asi máte žízeň," řekl muž.
"Snadno mě přemluvíte, abych si dal pivo," připustil bez výmluv Jack. "Cathy?"
"Něco slabšího."
"Jistě?" zeptal se Hallston.
"Nejsem abstinentka, ale nepiju, když jsem těhotná," vysvětlovala Cathy.
"Blahopřeji." Hallston zašel dva kroky k výčepu a vrátil se se sklenicí ležáku pro Jacka a s nápojem, který vypadal jako zázvorové pivo, pro jeho ženu. "Na zdraví vaše a vašeho dítěte."
Cathy se usmála. Na těhotné ženě něco je, pomyslel si Jack. Jeho žena už není jenom hezká. Přímo září. Uvažoval, zda pouze pro něho.
"Slyšel jsem, že jste lékařka."
"Jsem oční chiruržka."
"A vy učíte dějepis, pane?"
"Tak jest. Předpokládám, že vy pracujete tady."
"Správně. Je nás tu třicet devět. Jsme obřadní strážci panovnice. Pozvali jsme vás sem, abychom vám poděkovali, že jste udělal práci za nás. Zveme vás, abyste se připojili k malé klíčové oslavě, kterou pořádáme každý večer."
"Od roku 1240," dopověděl Murray.
"Od roku 1240?" opakovala Cathy.
"Ano, není to nic, co se vaří pro turisty. Tohle je skutečně něco," řekl Murray. "Je to tak, Bobe?"
"Je to tak. Když na noc zamkneme, tato muzeální sbírka se stává nejbezpečnějším místem v Anglii."
"To beru," Jack do sebe hodil polovinu piva. "A když se zlosyni dostanou přes ty chlapce venku, mají potom co dělat s vámi a s vašimi druhy."
"Ano." Hallston se usmál. "Někteří z nás by se mohli rozpomenout na své základní dovednosti. Byl jsem původně v SAS, hráli jsme si jako kočka s myší s Rommelem v Západní poušti. Něco příšerného, tahle poušť. Od té doby mě žízeň neopustila."
Nikdy to neztrácejí, pomyslel si Ryan. Nikdy neztrácejí svůj vzhled, ti skuteční profesionálové nikdy ne. Stárnou, přiberou několik liber, trochu se zakulatí, ale pod tím vším stále můžete vidět kázeň a bytelnou houževnatost, která je od ostatních odlišuje. A pýcha, zdrženlivá sebedůvěra, která pochází z vědomí, že to všechno dokázali oni, aniž by se tím museli příliš chlubit, a také o tom nehovoří, a když, tak jenom mezi sebou. Nikdy to z nich nevymizí.
"Máte tu nějaké námořníky?"
"Dva," řekl Hallston. "Snažíme se je přesvědčit, aby se nedrželi za ruce."
"Správně. Budte k nim hodní, já sám jsem bývalý námořník."
"Nikdo není dokonalý," vyjádřil k němu své sympatie Hallston.
"Co je to - tahle klíčová slavnost?"
"No, musíme se vrátit zase až do toho roku 1240, kdy chlapík, který měl za úkol zamykat brány na noc, byl přepaden nějakými lotry. Proto odmítl vykonávat svou povinnost bez vojenského doprovodu. Od té doby každou noc, bez přerušení, hlavní strážce zamyká tři hlavní brány, pak uschová klíče v královnině domě na Věžním pažitu. S tím je spojen menší obřad. Napadlo nám, že byste se i s manželkou na to rádi podívali." Hallston usrkával pivo. "Slyšel jsem,

že jste dnes byl u soudu. Jak to šlo?"
"Jsem rád, že to mám za sebou. Dan tvrdí, že jsem si počínal dobře." Ryan pokrčil rameny. "Když mi pan Evans ukazoval tady nahoře tu vaši parádu - uvažoval jsem, jestli by mohla ještě fungovat," řekl Ryan zamyšleně a vzpomněl si na výraz v mladém obličeji. Sedí Miller zrovna teď ve své cele a myslí na mě? Ryan dopil pivo. Vsadil bych se, že myslí.
"Prosím?"
"Týká se to Millera. Je škoda, že ho nemůžete vzít tam nahoru a pořádně ho ostříhat."
Hallston se zdrženlivě zasmál. "Pochybuju, že by tady někdo s vámi nesouhlasil. Snadno bychom našli dobrovolníka, který by rozhoupal sekeru."
"Musel bys losovat, Bobe." Murray podal Ryanovi další sklenici. "Pořád tě to ještě trápí, Jacku?"
"Doposud nikdy jsem neviděl nikoho jemu podobného."
"Je za mřížemi, Jacku," poznamenala Cathy.
"Ano, já vím." Tak proč na něho pořád myslíš? ptal se Jack sám sebe. K čertu s ním. K čertu s tím vším. "Tohle je báječné pivo, seržante."
"To je také hlavní důvod, proč se lidé tady o tu práci ucházejí."
"Jeden z důvodů." Hallston dopil sklenici. "Je už skoro načase."
Jack dopil druhou sklenici na jeden zátah. Znovu se objevil Evans; teď měl na sobě civilní šaty. Vedl je zpět do chladného nočního vzduchu. Byla jasná noc, měsíc ve třetí fázi vrhal tlumené stíny na kamenné cimbuří. Několik elektrických světel přidalo pár osamělých světelných skvrn. Jack byl překvapen, jaké tu bylo ticho, třebaže byli ve středu města, skoro jako v jeho domě v Chesapeake. Aniž o tom přemýšlel, vzal ženu za ruku. Evans je vedl na západ směrem ke Krvavé věži. Stál tam už malý hlouček u Brány zrádců a hlavní strážný jim přikazoval, aby se chovali tiše a samozřejmě nefotografovali. Byla tam i hlídka a další čtyři muži ve zbrani, jejichž postavy osvětlovaly reflektory modře a bíle. Dýchání bylo u nich jediným projevem života. Jinak mohli být klidně vytesáni z kamene.
"Zrovna teď," zašeptal Murray.
Jack slyšel, jak se někde vpředu zavírají dveře. Byla příliš velká tma, než aby bylo možno cokoliv dobře vidět, a těch několik světel, která zapnuli, zase zamlžovalo jeho noční vidění. Nejprve uslyšel cinkot, který zněl jako zvonění klíčů provázející odměřený krok chodce. Pak uviděl světelný bod. Rozrostl se v lucernu čtvercového tvaru se svíčkou uvnitř, již nesl hlavní strážný. Zvuk jeho kroků byl pravidelný jako metronom, přibližoval se, a záda měl po celoživotní praxi rovná jako pravítko. Za okamžik se kolem něho seřadili čtyři vojáci, strážný byl mezi nimi, a pochodovali pryč, do tunelu temnoty za doprovodou mizející hudby cinkajících klíčů a ocvočkovaných bot, dunících na dlažbě. Odcházela hlídka z Krvavé věže.
Jack neslyšel, jak se zavírají brány, ale o několik minut později se vrátil cinkot klíčů a v nepravidelných skvrnách světla zahlédl vracející se gardisty. Z nějakého důvodu působila na něho scéna neodolatelně romanticky. Ryan objal svou ženu kolem pasu a přitáhl si ji k sobě. Vzhlédla.
Miluji tě, naznačil rty, když se cinkot opět přiblížil. Odpověděly mu její oči.
Hlídka vpravo vyštěkla na gardistu: "Stůj! Kdo tam?" Její slova se odrážela od stěn staré kamenné chodby.
Postupující muži se najednou zastavili a Tom Hughes odpověděl na výzvu: "Klíče!"
"Čí klíče?" zeptala se hlídka.
"Klíče královny Anny."
"Postupujte, klíče královny Anny!" Hlídka vzdávala puškou poctu.
Průvod s Hughesem uprostřed se dal opět na pochod a zahnul doleva po svahu směrem k Věžnímu pažitu. Ryan se ženou šli těsně za nimi. Na schodech, které ukončovaly stoupání svahu, čekala četa gardistu. Hughes a jeho doprovod se zastavili. Četa na schodech vzdávala poctu zbraněmi a hlavní strážný smekl čepici.
"Bůh zachovej královnu Annu!"
"Amen!" odpověděli gardisté.
Za nimi stál trubač. Zatroubil večerku, britskou verzi amerického signálu Zhasnout a spát. Melodie se odrážela od kamenů, oznamovala konec dne, a pokud to bylo nutné, konec života. Jako kruhy, které se šíří po pádu kamene do vody, zachvěla se poslední žalostná nota, až se propadla v tichém vzduchu v nicotu. Ryan se sklonil, aby políbil svou ženu. Byl to kouzelný okamžik, na který hned tak nezapomenou.
Hlavní strážný vystoupil po schodech, aby zajistil klíče na noc, a hlouček se rozešel.
"To se děje každou noc od roku 1240?" zeptal se Jack.
"Obřad byl jednou narušen - při nacistickém náletu za války. Německá bomba padla do areálu Toweru ve chvíli, kdy probíhal ceremoniál. Prudký závan vzduchu povalil strážného a svíčka v lucerně zhasla. Musel ji znovu zapálit, než mohl pokračovat," řekl Evans. Že byl voják také raněn, to nebylo důležité. Některé věci jsou důležitější než zranění.
"Vrátíme se do hospody?"
"Doma nic takového nemáme," řekla tiše Cathy.
"Amerika na to není dost stará, že?"
"Bylo by hezké, kdybychom měli něco podobného, snad na Bunker Hill nebo Fort McHenry," řekl tiše Jack.
Murray přikývl na souhlas. "Něco, co nám připomíná, proč jsme zde."
"Tradice je důležitá," řekl Evans. "Pro vojáka je často tradice důvodem, proč se přes všechno přenáší, když je tolik důvodů, aby už nepokračoval. Je to víc než jenom snaha se osvědčit, je to víc než jenom vaši kamarádi - ale to se samozřejmě netýká jenom vojáků, že? Platí to - nebo by to mělo platit - pro každé profesionální společenství."
"To platí," řekla Cathy. "Tohle vám vtlouká do hlavy každá dobrá medicínská fakulta. Hopkinsova nemocnice to dělá určitě."

"Stejně tak námořní sbor," souhlasil Jack. "Ale nedovedeme to tak dobře vyjádřit, jak jste to řekl vy."
"Máme v tom poněkud víc praxe." Evans otevřel dveře do hospody. "A lepší pivo, aby nám pomohlo v našich úvahách."
"No, jenom byste se měli naučit líp zacházet s hovězím masem," řekl Jack Evansovi.
"To jim povídej," zachechtal se agent FBI.
"Ještě pivo pro bratra námořníka." Jiný strážce podal Ryanovi sklenici. "Jistě jste si užil až nad hlavu těch parádiček."
"Bert je jedním z těch dvou námořníků, o kterých jsem vám povídal," vysvětloval Evans.
"Nikdy nepomlouvám toho, kdo mi platí pití," řekl Ryan v odpověď Bertovi.
"To je ohromně rozumná zásada. Víte určitě, že jste byl jenom poručíkem?"
"Jenom tři měsíce." Jack vyprávěl příhodu s vrtulníkem.
"To byla smůla. Tyhle nehody při výcviku," řekl Evans, "bývají nebezpečnější než opravdový boj."
"Takže vy teď tady pracujete jako průvodci?"
"Částečně," odpověděl druhý strážný. "Je to dobrá metoda, jak se udržet v kondici a jak si zahrát na poručíka. Zrovna minulý týden jsem mluvil s jedním velšským gardistou - měl potíže s tím, jak se vyznat ve svých věcech, a já jsem mu dal námět, jak na to."
"To je jedna věc, která se skutečně opomíjí," souhlasil Evans. "Učit mladé důstojníky tak, aby z nich byli skuteční vojáci. Kdo tvrdí, že nejlepší diplomaté pracují na ministerstvu?"
"Nikdy jsem neměl pocit, když jsem byl druhým poručíkem, že bych byl zbytečný," poznamenal Jack se smíchem.
"Všechno záleží na vlastním stanovisku," řekl druhý gardista. "Ale vy jste tam jistě pracoval dobře, soudě podle toho, co jste dokázal na The Mail."
"Nevím, Berte. Poručík s komplexem hrdinství, to není zrovna člověk, kterého by člověk rád viděl ve svém okolí. Pořád dělají ty nejpitomější věci. Ale já si myslím, že ti, co přežívají a učí se, vykonávají práci tak, jak bylo řečeno. Povězte mi, poručíku Ryane, čemu jste se naučil?"
"Aby mě nikdo nezastřelil. Příště budu střílet pouze z úkrytu."
"Výtečně." Přidal se k nim Bob Hallston. "A za sebou nenechávejte nikoho živého," dodal. Lidé z SAS byli známi tím, že nenechávali nikoho naživu ani náhodou.
Cathy se takový hovor nelíbil. "Pánové, nemůžete přece zabíjet lidi jenom tak."
"Madam, poručík to vzal trošku moc zeširoka, není to zrovna východisko, které by se často dalo uplatnit. Jestli bude ještě nějaké příště - samozřejmě žádné příště už nebude tady. Ale kdyby přece, můžete jednat buď jako policista, nebo jako voják, ne obojí. Mladý muži, máte veliké štěstí, že jste naživu. Máte tu paži, aby vám připomínala, jak obrovské štěstí jste měl. Je dobré být statečný, poručíku. Lepší je být šikovný a je to mnohem méně bolestné pro ty, kteří jsou kolem vás," řekl Evans. Podíval se na své pivo. "Dobrý Bože, kolikrát jsem to už říkal."
"Kolikrát jsme to říkali všichni?" řekl tiše Bert. "A je škoda, že mnozí z nás neposlouchali. Dost už toho. Tahle půvabná dáma nechce poslouchat tlachání starých unavených mužů. Za dva měsíce budu poprvé dědečkem."
"Ano, už se nemůže dočkat, aby nám mohl ukázat fotky," Evans se zasmál. "A u vás to tentokrát bude chlapec, nebo holka?"
"Hlavně aby všechny součástky do sebe zapadly a aby všechno fungovalo."
V tomto bodě se všichni shodli. Ryan dopil třetí pivo toho večera. Bylo dost silné a už z něho měl mírnou opici.
"Pánové, jestli někdo z vás přijede do Ameriky a náhodou zavítá do okolí Washingtonu, doufám, že se o tom dovíme."
"A až budete příště v Londýně, výčep je pořád otevřený," řekl Tom Hughes. Hlavní strážný byl opět v civilních šatech, ale na hlavě měl vojenskou čepici, jejíž tvar se uchovával už po tři nebo čtyři staletí. "A snad najdete doma místo pro tohle, sire Johne, s díky od nás všech."
"Budu o ni dobře pečovat." Ryan vzal čepici, ale nedokázal se přimět, aby si ji nasadil. Nezískal na to právo.
"Je mi líto, že to musím říct, ale jestli neodejdete teď, uvíznete tady celou noc. O půlnoci se zavírají dveře a nedá se s tím nic dělat."
Jack a Cathy podávali ruce kolem dokola. Pak vycházeli za Hughesem a Murrayem.
Chůze mezi vnitřní a vnější stěnou byla stále tichá, vzduch byl stále chladný a Jack se jal uvažovat, zda v noci bloudí areálem Toweru duch. Bylo skoro -
"Co je to?" Ukázal nahoru na vnější zeď. Tam skutečně kráčelo strašidlo.
"Hlídka," řekl Hughes. "Po obřadu s klíči si gardisté oblékají uniformu s polním vzorem." Míjeli hlídku na Krvavé věži, nyní oděnou v maskáče s pláštěnkou a sumkami.
"Ty pušky teď mají nabité, viďte?" zeptal se Jack.
"Je to úplně zbytečné, že? Tohle je velmi bezpečné místo," odpověděl Hughes.
Je dobře vědět, že taková místa existují, pomyslel si Ryan. Proč jsem si to vlastně myslel?

(7) Domov rychlých ptáků
Hala v odbavovací budově číslo 4 letiště v Heathrow působila dojmem dosti uklidňujícím, ovšem za předpokladu, že by se Jack letu tolik neobával. Za okny od podlahy až ke stropu viděl letadlo Concorde, které ho za několik minut mělo dopravit domů. Konstruktéři dali svému výtvoru vzhled živé bytosti, jako by to byl nějaký obrovský, nemilosrdný dravec, věc úděsné krásy. Seděl tam na konci rozjezdové dráhy, měl ale neobvykle vysoký podvozek a přes svou příď v podobě dýky apaticky civěl na Ryana.
"Kéž by ministerstvo zařídilo, abych mohl dojíždět do zaměstnání tímhle drobečkem," poznamenal Murray.
"Je hezký," souhlasila Sally Ryanová.
Je to jenom další zatracený aeroplán, říkal si Jack. Nevidíš, co ho drží ve vzduchu. Jack si nevzpomínal, zda to byl

Bernoulliho princip nebo Venturiho efekt, ale věděl, že je to něco vymyšleného, vlastně nikdy neviděného, co umožňovalo letadlu, aby letělo. Připomněl si, že něco narušilo princip nebo efekt jeho letu nad Krétou a že ho to skoro zabilo, že o devatenáct měsíců později stejné něco opět zasáhlo a zabilo jeho rodiče pět tisíc stop před ranvejí mezinárodního letiště O'Hary v Chicagu. Rozumově věděl, že se jeho námořní vrtulník zřítil po mechanickém selhání a že se dopravní letouny udržují jednodušeji a snadněji než CH-46. Také věděl, že hlavně špatné počasí přispělo ke katastrofě letadla jeho rodičů - a tady bylo počasí jasné; ale pro Ryana bylo v létání něco násilného, něco nepřirozeného.
Prima, Jacku. Proč se nevrátit do jeskyní a nepronásledovat medvěda zašpičatělým kyjem? Co je přirozeného na tom, že učíš dějinám, že se díváš na televizi nebo že řídíš auto? Idiote. Ale já létání nenávidím, připomněl si Ryan.
"Concorde ještě nikdy neměl nehodu," poznamenal vědoucně Murray. "A lidé Jimmyho Owense toho ptáka důkladně prohlédli." Možnost, že by někdo propašoval bombu do tohoto hezkého bílého stroje, byla docela reálná. Odborníci na výbušniny z C-13 v něm strávili toho dopoledne víc než hodinu, aby se ubezpečili, že to nikdo neudělal, a nyní obklopovali letadlo policisté v uniformě pozemního personálu Britských aerolinií. Jack si kvůli bombě nedělal starosti. Psi by přece nálož objevili.
"Vím," řekl Jack s chabým úsměvem. "U mne jde hlavně o základní nedostatek kuráže."
"Byl by to nedostatek kuráže, kdybys odmítl letět, mistře," podotkl Murray. Byl překvapen, že Ryan je tak nervózní, ačkoliv to dobře skrývá, jak si pomyslel agent FBI. Murray létal rád. V době studií ho jeden příslušník aerolinií přesvědčoval, aby se stal pilotem.
Ne, jestliže letím, je to z nedostatku rozumu, říkal si Jack. Jsi opravdu trouba, informovala ho druhá část mozku. Vyklubal se z tebe vynikající námořník!
"Kdy odstartujeme, táto?" zeptala se Sally.
"Přesně v jednu hodinu," odpověděla Cathy své dceři. "Neotravuj tatínka."
Odstartujem, pomyslel si Jack s úsměvem. K sakru, není se čeho bát a ty to víš. Ryan zavrtěl hlavou a usrkl z nápoje, který mu bezplatně poskytl letištní bar. Napočítal v hale čtyři lidi od bezpečnosti; všichni se snažili vypadat nenápadně. Owens v poslední Ryanův den v Anglii nic neriskoval. Další starost přenechal Britským aeroliniím. Za mimořádné výdaje ani nepředložil účet. Ryan uvažoval, zda to bylo štěstí nebo smůla.
Neosobní ženský hlas oznamoval odlet. Jack dopil a zvedl se. "Díky za všechno, Dane."
"Můžeme jít, táto?" zeptala se Sally. Cathy vzala dceru za ruku.
"Počkejte chvilku!" Murray se sklonil k Sally. "Neobejmeš mě a nepolíbíš?"
"Dobrá." Sally mu vskutku s nadšením vyhověla. "Sbohem, pane Murrayi."
"Dávejte pozor na našeho hrdinu," řekl muž z FBI Cathy.
"Bude v pořádku," ujistila ho.
"Dopřej si hodně fotbalu, mistře!" Murray skoro rozdrtil Jackovi ruku. "To je jediná věc, která mi tady chybí."
"Můžu ti poslat pásky."
"To není totéž. Zase budeš učit historii?"
"Je to moje zaměstnání," řekl Ryan.
"Uvidíme," poznamenal tajuplně Murray. "Jak se ti k čertu půjde s tím balastem?"
"Špatně," zachechtal se Ryan. "Zdá se, že mi tam doktor nastrkal nějaké olověné závaží nebo že tam omylem zanechal nějaké instrumenty. No tak, už jsme tady." Došli ke vstupu do kryté chodby vedoucí k letadlu.
"Zlomte vaz." Murray se usmál a odešel.
"Vítáme vás na palubě, sire Johne," řekla členka leteckého personálu. "Vyhradili jsme pro vás místo 1-D. Letěl jste už někdy v Concordu?"
"Ne." Víc Jack ze sebe vypravit nedokázal. Před ním se Cathy otočila a ušklíbla se. Tunelová chodba mu připadala jako vstup do hrobu.
"No tak tedy, čeká vás jedinečný zážitek vašeho života," ujišťovala ho letuška.
Děkuju pěkně! Ryan se skoro dusil při této urážce. Připomněl si, že by ji jednou rukou neuškrtil. Pak se zasmál. Nic jiného mu nezbývalo.
Musel se skrčit, pokud si nechtěl ve dveřích odřít hlavu.
Uvnitř pilotní kabiny to bylo stísněné; napříč měřila pouze osm nebo devět stop. Rychle se podíval dopředu a viděl, že dostat se na místo pilota na levém sedadle je asi stejně obtížné jako nazout si vysokou botu, tak tam byli nahuštěni. Jiná letuška věšela kabáty. Musel počkat, až si ho povšimla a ustoupila stranou; jeho paže uvězněná v obvaze se dostala do kabiny pro cestující první.
"Tady to je," řekla jeho osobní průvodkyně.
Jack se vsoukal na sedadlo u pravého okna v přední řadě. Cathy a Sally už seděly na svých sedadlech na druhé straně. Jackův obvaz přečníval na sedadlo 1-C. Tam nemohl nikdo sedět. Ještě že Britské aerolinie neúčtovaly rozdíl mezi tímto letem a jejich letenkami L-1011; za další sedadlo by jinak platil zvláštní poplatek. Okamžitě se pokusil zapnout si pás, ale shledal, že to s jednou rukou není snadné. Letuška byla pohotová a pás mu zapnula.
"Cítíte se dobře?"
"Ano," lhal Jack. Jsem úplně v transu.
"Výborně. Tady je soubor informací o Concordu," ukázala na šedivý vinylový svazeček. "Mohu vám nabídnout nějaký časopis?"
"Ne, děkuji vám, v kapse mám knížku."
"Prima. Až odstartujeme, vrátím se, ale jestli budete něco potřebovat, zazvoňte."
Jack si přitáhl pás a podíval se dopředu a nalevo na dveře letadla. Pořád ještě byly otevřené. Ještě stále mohl uniknout.

Ale věděl, že by mu to neprošlo. Zaklonil se dozadu. Sedadlo bylo šedivé, trošku úzké, ale celkem to ušlo. Umístění v přední řadě mu poskytovalo prostor pro nohy, který potřeboval. Vnitřní stěna letadla - nebo jak tomu říkají - byla bílá a Jack měl k dispozici okno, kterým se mohl dívat ven. Nebylo velké, asi tak velikosti dvou paperbackových knih, ale lepší než vůbec žádné. Rozhlédl se. Kabina byla ze tří čtvrtin plná. Byli tu hlavně sezónní cestující a boháči. Většinou obchodní typy, jak si představoval Jack, mnozí z nich četli své výtisky listu Financial Times. A nikdo z nich se letu nebál. Dalo se to vyčíst z apatického výrazu jejich tváří. Jackovi vůbec nenapadlo, že výraz jeho obličeje je úplně stejný.
"Dámy a pánové, kapitán Nigel Higgins vás vítá na palubě letounu Britských aerolinií Concorde při letu do Washingtonu, D.C., a Miami na Floridě. Přibližně za pět minut začneme rolovat. Na Dullesově mezinárodním letišti ve Washingtonu je krásné počasí, jasno, teplota padesát šest stupňů. Ve vzduchu budeme celkem tři hodiny a dvacet pět minut. Prosím, povšimněte si, že svítí nápis Nekouřit, a pokud sedíte, ponechte pásy zapnuté. Děkuji vám," uzavřel hlas, polykající slabiky.
Během řeči se dveře zavřely, jak si Ryan hořce povšiml. Šikovně odvedli jeho pozornost, jediná cesta k úniku byla zamezena. Zaklonil se dozadu a zavřel oči; plně se odevzdal osudu. Jediná výhoda místa vpředu byla v tom, že ho kromě Cathy nikdo nemohl vidět - Sally měla místo u okna - a jeho žena mu rozuměla nebo to aspoň předstírala.
Posádka letadla předváděla, jak si oblékat a nafukovat záchrannou vestu ukrytou pod sedadlem. Jack se na to díval bez zájmu. Bezvadné bezpečnostní renomé Concordu znamenalo, že nikoho ani nenapadlo, aby se zabýval tím, jak případně vyskočí z okna, a jeho pozice blízko přídě, tak daleko od křídla deltovitého tvaru, zaručovala, že kdyby spadli do vody, nacházel by se v části trupu, který by se rozlomil a klesl ke dnu jako kus betonu. Ne že by na tom záleželo. Náraz sám by byl nepochybně osudný.
Blbče, jestli tento stroj není bezpečný, do nynějška by už určitě nějaký ztratili.
Zaúpěly tryskové turbíny a v Jackově žaludku vzbudily pocit překyselení. Opět zavřel oči. Nemůžeš utéct. Poručil si, že musí ovládat dech a uvolnit se. To bylo kupodivu snadné. Jack nepatřil k pasažérům, kteří létají se zaťatými zuby. Spíše byl úplně ochablý.
Nějaký neviditelný tahač strkal letadlo dozadu. Ryan vyhlédl z okénka a pozoroval, jak se okolí pomalu posouvá dopředu. Heathrow byl velký komplex. Viděl letadla celého tuctu aerolinií, převážně dřepěla u odbavovacích budov jako lodě v loděnicích. Kéž bychom pluli domů lodí, pomyslel si, zapomínaje, že jako námořník na Guamu před léty trpěl mořskou nemocí. Concorde se na několik vteřin zastavil, pak se začal pohybovat vlastní silou. Ryan nevěděl, proč je podvozek vysoký, ale způsoboval při rolování podivný pohyb. Kapitán se opět ozval v palubním rozhlase a povídal něco o startu, ale Ryan neposlouchal, neboť se díval, jak startuje Boeing 747. Concorde je jistě hezčí, pomyslel si Ryan. Připomínalo mu to modely bojových letadel, které sbíral, když byl ještě kluk. Letíme první třídou.
Na konci ranveje letadlo udělalo ostrý obrat a mírně se pohupovalo na podvozku. Teď už je to tady.
"Pozice odletu," oznámil palubní rozhlas. Někde na zádi se letušky usazovaly na skládací sedadla a utahovaly řemeny. Na svém sedadle 1-D se Jack uveleboval jako odsouzenec čekající na popravu v elektrickém křesle. Oči měl teď otevřené a díval se z okna ven.
Hukot motorů znatelně zesílil a letadlo začalo nabírat rychlost. Za několik sekund se rachot motoru změnil v burácení a něco Ryana vtisklo do plátěného a vinylového křesla. Sakra, zaklel. Zrychlení bylo pozoruhodné, dvakrát větší, než jaké kdy předtím zažil. Neměl možnost je změřit, ale neviditelná ruka ho tlačila dozadu, zatímco druhá ruka zatížila jeho sádrový obvaz a pokoušela se ho strhnout na stranu. Letuška měla pravdu. Je to zážitek, na který hned tak nezapomene. Kolem okna ubíhala tráva, pak se příď náhle ostře zvedla. Konečný náraz oznamoval, že hlavní podvozek se odpoutal od země. Jack chtěl sluchem sledovat jeho zatažení do trupu letadla, avšak strmá síla startu ten úmysl vymazala. Už byli nejméně tisíc stop nad zemí a prudce stoupali pod úhlem, který se mu zdál nemožný. Pohlédl na ženu. Báječné, naznačovala ústy. Sally měla nos přilepený na plastické vnitřní okénko.
Úhel vzletu se trochu zmírnil. Letušky už přivážely vozík s nápoji. Jack si vzal sklenici šampaňského. Nebyl ani trochu ve slavnostní náladě, ale bublinková vína na něho vždy rychle působila. Cathy mu předtím nabízela pro uklidnění nervů valium. Ryan však měl zakořeněný odpor proti práškům. Pití, to je něco jiného, říkal si. Vyhlédl z okna. Stále ještě stoupali. Let byl dosti hladký, už necítil žádné poskoky, jako když se na betonové dálnici přejíždějí dehtové spáry. Jack věděl o každé z nich; bez ohledu na skutečnost, že se vznášel několik tisíc stop nad nimi, stále registroval zemi. Vylovil paperbackovou knížku z kapsy a dal se do čtení. Tohle byl bezpečný způsob, jak uniknout letu. Schoulil se doprava, hlavu pevně zaklínil do místa, kde se setkávalo sedadlo s bílou plastikovou stěnou. Mohl položit levou paži na sedadlo u uličky a tím zmírnil nápor váhy na pás, kde do něho dloubal sádrový obvaz. Levý loket měl opřený o opěradlo. Stal se neoddělitelnou součástí kostry letadla. Soustředil se na knihu. Pro let si vybral dobře, četl jednu z knih Alistaira Horna o francouzsko-německých konfliktech. Brzy zjistil další důvod, proč by měl nenávidět svůj sádrový obvaz. Těžko se mu při četbě jednou rukou obracely stránky. Musel nejprve knihu položit a teprve pak mohl stránku otočit.
Krátká prudká změna rychlosti signalizovala, že byla zapálena první dvojice trysek a hned nato i druhá dvojice na motorech Olympus letadla Concorde. Cítil nové zrychlení a letadlo začalo znovu šplhat nahoru, překračovalo rychlost zvuku a propůjčovalo plný význam svému označení Rychlý pták. Jack vyhlédl z okna - už byli nad oceánem. Podíval se na hodinky: necelé tři hodiny a dosednou na Dullesově letišti. Na tři hodiny se snad smíříš se vším, nebo ne?
Jako kdybys měl na vybranou. Upoutalo ho světélko. Jak to, že jsem si ho dřív nevšiml? Na pažení několik stop nad jeho hlavou udával displej rychlost. Nyní to bylo 1024, ale poslední číslice rychle stoupala.
Sakra! Letím rychlostí tisíc mil v hodině. Co by tomu řekl Robby? Jak se daří Robbymu... To číslo ho úplně fascinovalo. Brzy to bylo víc než 1300. Rytmus změn klesl málem na nulu a displej se zastavil na 1351. Jeden tisíc tři sta padesát jedna míle za hodinu. V hlavě si to rychle spočítal: skoro dva tisíce stop za vteřinu, téměř taková rychlost, jakou letí

kulka, kolem dvaceti mil za minutu. Sakra. Opět vyhlédl z okna. Ale proč je tu pořád takový kravál? Když už jsme překročili rychlost zvuku, jak je možné, že zvuk nezůstal za námi? Zeptám se Robbyho. Ten to bude vědět.
Nadýchané bílé péřové obláčky se vznášely míle pod nimi, nicméně klouzaly rychlostí, která se dala rozeznat. Slunce ozařovalo jednotlivé vlny. Vystupovaly jako svítivé modré brázdy. Jedna z věcí, které otravovaly Jacka, byl rozpor mezi jeho strachem z létání a jeho okouzlením, jak se mu jevil svět odtud shora. Opět se připoutal ke knize a četl o období, kdy parní lokomotiva byla divem veškeré lidské techniky. Jezdila třicetinou rychlosti, jakou se pohyboval nyní on. Snad je to úděsné, ale aspoň se člověk dostane z místa na místo.
Za několik minut se podávala večeře. Ryan shledával, že po šampaňském má na jídlo chuť. V letadle měl zřídka hlad, ale ke svému překvapení zjišťoval, že teď hlad skutečně má. Jídelní lístek prozrazoval mrzutý a nevyzpytatelný anglický zvyk uvádět jídla ve francouzštině, jako by jazyk měl nějakou souvislost s chutí. Jack však brzy shledal, že chuť nepotřebuje žádného povzbuzení. Lososa vystřídal překvapivě dobrý biftek - jehož úprava působí Britům většinou potíže - a slušný salát, jahody se smetanou jako zákusek a malý talířek sýra. Dobré portské nahradilo šampaňské a Ryan shledal, že čtyřicet minut rychle uteklo. Domů chybí méně než dvě hodiny.
"Dámy a pánové, mluví k vám kapitán. Letíme nyní ve výšce padesát tři tisíce stop rychlostí třináct set padesát pět mil v hodině. Až spálíme palivo, dosáhne letadlo vrcholné výšky přibližné padesát devět tisíc stop. Venkovní teplota vzduchu je šedesát stupňů pod nulou a teplota pláště letadla je kolem stovky stupňů Celsia. Vyvolává ji tření, jak prolétáváme vzduchem. Vedlejším výsledkem vysoké teploty je, že se letadlo roztahuje, prodlužuje se přibližně o jedenáct palců uprostřed letu -"
Únava kovu! pomyslel si ponuře Ryan. Museli jste mi to vůbec povídat? Dotkl se okna. Bylo horké. Uvědomil si, že by na vnějším aluminiovém plášti mohl vařit vodu. Uvažoval, jaký účinek to asi má na kostru letadla. Zpět do devatenáctého století, opět si poručil. Na druhé straně uličky jeho dcera spala a Cathy byla ponořena do četby časopisu.
Jack se podíval na hodinky a zjistil, že zbývá ještě necelá hodina - kapitán povídal něco o Halifaxu v kanadské provincii Nova Scotia po pravé straně. Jack se díval, ale viděl pouze mlhavou tmavou čáru na severním obzoru. Severní Amerika - dostáváme se tam. To byla dobrá zpráva. Jako vždycky, spiklo se jeho duševní napětí se sedadlem, a tak mu ztuhla záda - sádrový obvaz ani trochu nepomáhal. Pociťoval nutnost, aby vstal a udělal několik kroků, ale o to se v letadlech nikdy nepokoušel. Letuška mu naplnila sklenici portským a Jack si povšiml, že se úhel, pod kterým svítilo za oknem slunce, od Londýna vůbec nezměnil. Zůstávali ve stejné pozici, letadlo se přizpůsobilo rotaci země, jak letělo na západ. Přiletí na Dullesovo letiště přibližně kolem poledne, informoval je pilot. Jack se opět podíval na hodinky: ještě čtyřicet minut. Natáhl nohy a vrátil se ke knize.
Další vyrušení nastalo, když posádka rozdávala celní a přistěhovalecké formuláře. Odložil knihu a pozoroval svou ženu, jak pečlivě zapisuje šaty, které nakoupila. Sally stále spala, svinutá do klubíčka, v obličeji jí utkvěl takřka andělský mír.
Zemi spatřili o minutu později, byli někde nad pobřežím New Jersey a směřovali do Pennsylvanie, než opět zahnuli na jih. Letadlo bylo nyní níže. Jackovi uniklo transonické snížení rychlosti, ale kupovité mraky pluly mnohem blíže, než když byli nad oceánem. Dobrá, kapitáne Higginsi, dopravte na zem letoun jako jeden solidní kus. Našel stříbrnou přívěsnou cedulku od zavazadla, kterou se měl zřejmě prokázat. Ve skutečnosti se rozhodl, že si ponechá celý obal, kompletní, i s osvědčením, že absolvoval let Concordem - jako veterán, pomyslel si zahořkle. Přežil jsem cestu Concordem Britských aerolinií.
Pitomče, kdybys letěl zpátky domů se 747, ještě bys byl pořád nad oceánem.
Teď už byli dost nízko, aby viděli silnice. Většina nehod letadel se stane při přistání, ale Ryan to tak neviděl. Byli už skoro doma. Jeho strach byl téměř u konce. Když zahlédl z okna řeku Potomac, byla to pro něho dobrá zpráva.
Konečně Concorde nabral ostrý kurs špičkou dolů a letěl strašně rychle, jak se aspoň Jackovi zdálo, a klesal neustále k zemi. Za několik vteřin už uviděl plot na obvodu letiště. Hned nato přišly těžké údery podvozku. Přistáli bezpečně.
Jestliže se něco stane teď, bude to jenom nehoda pozemního vozidla, nikoliv letadla, říkal si. Ryan se cítil v autech bezpečně hlavně proto, že je mohl ovládat. Vzpomněl si však, že dnes bude řídit Cathy. Cathy měla dceru na klíně a kartáčem jí pročesávala vlasy, zatímco Sally si vytírala z očí spánek.
"V pořádku, Jacku?"
"Už jsme doma?" zeptala se Sally.
Otec ji ubezpečil, že jsou. Šel napřed. Letuška, která ho uváděla na palubu, se zeptala, zda se mu líbil let. Jack odpověděl podle pravdy, že líbil. Teď je po všem. Našel volné sedadlo v transportním vozidle a rodina se k němu připojila.
"Příště, až pojedeme přes moře, uděláme to zase tak," oznámil klidně Ryan.
"Proč? Líbilo se ti to?" Cathy byla překvapena.
"Tak si raději mysli, že se mi to líbilo. Jenom musíš být aspoň polovinu cesty vzhůru." Jack se zasmál, hlavně sám pro sebe. Jako po každém letu, který kdy podnikl, přinášelo mu přistání útěchu a vzrušení, že je na zemi živý. Přežil, což byl zřejmě zjev zcela nepřirozený, a nadšení nad tím, že je naživu a doma, mu skýtalo samo o sobě radost. Přepravní vozidlo se dalo do pohybu. Letadlo Concorde vypadalo opravdu velmi hezky, když se od něho vzdalovali a zahýbali k terminálu.
"Kolik jsj utratila za šaty?" zeptal se Jack, když se zastavili před vchodem. Žena mu mlčky podala celní formulář.
"Tolik?"
"No, proč ne?" Cathy se ušklíbla. "Mohu si to zaplatit z vlastního, ne?"
"To jistě, holčičko."
"A jsou v tom i tři obleky pro tebe, Jacku," informovala ho žena.
"Cože? Jak jsi-"

"Když už ti vzal krejčí míru na smokink, objednala jsem u něho pro tebe tři další obleky. Tvoje paže mají stejnou délku. Jakmile tě zbavíme toho protivného obvazu, vyzkoušíš si je."
Na Concordu byla hezká ještě jiná věc: letadlo dopravovalo tak málo pasažérů, ve srovnání s obřími letouny, že dostat z něho zavazadla bylo hračkou. Cathy sehnala vozík - Sally trvala na tom, že s ním pojede - zatímco Jack doloval zavazadla. Poslední překážkou byla celnice, kde zaplatili přes tři sta dolarů jako pokání za nákupy, jimiž Cathy zatížila, rozpočet. Neuplynulo ani třicet minut od chvíle, kdy vystoupili z letadla, a Jack už vystrkoval levici ze dveří a pomáhal Sally s vozíkem se zavazadly.
"Jacku!" Čekal je mohutný muž, vyšší než Jack, který měřil šest stop a jeden palec, a širší v ramenou. Špatně chodil, neboť měl protézu, která mu sahala až tam, kde kdysi míval levé koleno, o něž přišel vinou opilého řidiče. Jeho umělé levé chodidlo se podobalo spíše pravoúhlému aluminiovému pruhu než něčemu, co by připomínalo člověka. Oliver Wendell Tyler shledával, že takto se mu chodí snáze. Ale jeho ruka byla úplně normální, i když trochu velká. Uchopila Ryanovu pravici a stiskla ji. "Vítej konečně doma, kamaráde!"
"Jak se daří, kapitáne?" Jack vymanil ruku ze sevření dřívějšího křídelního útočníka a v duchu si počítal prsty. Kapitán Tyler byl jeho důvěrný přítel, který nikdy nedovedl odhadnout svou sílu.
"Dobře. Ahoj, Cathy." Políbil jeho ženu. "A jak se daří Sally?"
"Prima." Vztáhla paže a nechala se zvednout, když si to přál. Avšak jen nakrátko; Sally se rychle z objetí vysvobodila, aby se mohla vrátit k vozíku se zavazadly.
"Co tady děláte?" zeptal se Jack. Och, Cathy asi volala...
"S autem si nedělejte starosti," řekl doktor Tyler. "S Jean jsme je našli a dopravili domů. Rozhodli jsme se, že vás odvezeme v našem voze - je tam víc místa. Hned tu s ním bude."
"Vzal sis den volna?"
"Něco na ten způsob. K čertu, Jacku, Billings už čtrnáct dní přednáší místo tebe. Proč bych si také já nemohl vzít jednou odpoledne volno?" Blížil se k nim nosič, ale Tyler ho posuňkem odmítl.
"Jak se daří Jean?" zeptala se Cathy.
"Je v tom už víc než šest týdnů."
"U nás to bude trvat trochu dýl," oznámila Cathy.
"Skutečně?" Tylerův obličej se rozjasnil. "Výtečně!"
Bylo chladno, jasně svítilo podzimní slunce, když vycházeli z odbavovací budovy. Jean Tylerová už zastavovala objemný rodinný chevrolet. Černovlasá, vysoká, graciézní Jean čekala své třetí a čtvrté dítě. Krátce předtím než Ryanovi odjeli do Anglie, sonogram potvrdil, že Tylerovi budou mít dvojčata. Její jinak štíhlá postava bude vypadat dost groteskně, až se jí vyboulí bříško s potomky, ale její obličej se nezachmuří. Jakmile vystoupila z auta, Cathy k ní hned šla a něco jí řekla. Jack věděl, co to bylo - jejich ženy se okamžitě objaly: já také. Kapitán otevřel zadní dveře auta a naskládal tam lehce zavazadla, jako by to byly archy papíru.
"Musím tě obdivovat, Jacku, jak sis to načasoval. Vrátil ses včas na vánoční prázdniny," poznamenal kapitán, když se všichni naskládali do vozu.
"Vlastně jsem to tak vůbec neplánoval," namítl Jack.
"Jak to vypadá s ramenem?"
"Je to, hochu, lepší, než předtím."
"Tomu věřím," Tyler se zasmál. Vyjeli od odbavovací budovy. "Překvapilo mě, že vás naložili do Concordu. Jak se ti to líbilo?"
"Je to o hodně rychlejší."
"Ano, to říkám také."
"Co je nového ve škole?"
"Ach, nic se nemění. Slyšels o posledním utkání?" Tyler k němu otočil hlavu.
"Vlastně ne." Jak jsem na to mohl zapomenout?
"Prostě skvělá hra! Dvacet jedna devatenáct. To bylo zakončení sezóny!"
Tyler byl absolventem vysoké školy v Annapolisu. Než začal sloužit na ponorce, byl jmenován náhradníkem národního fotbalového družstva Spojených států na místě křídelního útočníka. Před třemi lety, když měl postoupit do funkce velitele, opilý řidič ho zranil tak, že mu zbyla jenom polovina nohy. Kupodivu se kapitán k tomu nikdy nevracel. Dosáhl doktorátu inženýrství na Massachusettském technologickém institutu a nastoupil na fakultě v Annapolisu, kde vyhledával talentované hráče a působil jako fotbalový trenér. Jack uvažoval o tom, o kolik je teď Jean šťastnější. Roztomilá dívka, která dřív pracovala jako právnička, asi těžce snášela kapitánovu vynucenou nepřítomnost, pokud vykonával své povinnosti na ponorce. Teď ho měla doma - opravdu se jí nemohl daleko zatoulat; zdálo se, že Jean je pořád těhotná - a zřídkakdy se manželé spolu rozloučili. Když šli kapitán a Jean do nákupního střediska, drželi se za ruce. Leckomu to mohlo připadat směšné, ale nikdy se nikdo v tom smyslu nevyjádřil.
"Jak to letos uděláš s vánočním stromkem, Jacku?"
"Vůbec jsem na to nemyslel," připustil Ryan.
"Narazil jsem na místo, kde bychom si je mohli sami uříznout. Zítra tam půjdu. Šel bys se mnou?"
"Jistě. Musíme taky ještě udělat nějaké nákupy," dodal klidně.
"Chlapče, ty jsi opravdu ze všeho vypadl. Cathy volala minulý týden. S Jean jsme tam nahoře u vás dokončili důležitou část. Neřekla ti to?"
"Ne." Ryan se otočil a viděl, jak se žena na něho usmívá. Doslala mě! "Díky, kapitáne."
"Ach." Tyler mávl rukou. Pustili se na okružní silnici. "Jedeme za rodinou Jean - je to poslední příležitost k cestování, než se jí narodí dvojčata. A profesor Billings říká, že tě čeká malá práce."

Malá práce, pomyslel si Ryan. Potrvá nejmíň dva měsíce.
"Kdy budeš moct zase nastoupit?"
"Musí to počkat, až se zbaví sádrového obvazu," odpověděla za něho Cathy. "Zítra vezmu Jacka do Baltimoru, aby se tam na to podívali. Požádáme profesora Hawleye, aby ho prohlédl."
"Nemá smysl se ukvapovat při takovém zranění," souhlasil kapitán. S podobnými věcmi měl sám spoustu osobních zkušeností. "Pozdravuje tě Robby. Nemohl ti přijít naproti. Dnes je dole na Pax River u leteckého simulátoru, chce se znovu pustit do létání. Robovi a Sissy se daří dobře, předevčírem večer byli u nás na návštěvě. Vybral sis nádherné počasí. Poslední týden pořád pršelo."
Doma, říkal si Jack, když ho poslouchal. Zase u těch všedních každodenních nesmyslů, které člověka tak opotřebovávají - pokud ti je někdo nevezme. Bylo tak hezké vrátit se do situace, kde velkým problémem je déšť a každý den se vyznačuje probouzením, prací, jídlem a návratem do postele. Chytat zajímavé pořady v televizi a sledovat fotbal. Kreslené seriály v denících. Pomáhat manželce s prádlem. Až uloží Sally do postele, svine se do klubíčka s knihou a se sklenicí vína. Jack si sliboval, že si už nikdy nebude stěžovat na jednotvárnost takové existence. Právě prožil měsíc v hektickém chvatu a byl vděčný za to, že jej nechal za sebou tři tisíce mil daleko.

"Dobrý večer, pane Cooley." Kevin O'Donnell vzhlédl od jídelního lístku.
"Nazdar, pane Jamesone. Jsem rád, že vás vidím," odpověděl knihkupec s předstíraným překvapením.
"Nepřisednete si?"
"Ale ano, děkuji vám."
"Co vás přivádí do města?"
"Obchod. V Cobhu zůstanu na noc s přáteli." To byla pravda; tato slova zároveň naznačila O'Donnellovi - známému v místě jako Michael Jameson - že má s sebou nejnovější vzkaz.
"Chcete se podívat na jídelní lístek?" O'Donnell mu ho podal. Cooley si ho krátce prohlédl, zavřel desky a vrátil mu jej. Nikdo si nemohl všimnout předání zprávy. "Jameson" upustil do klína malou obálku skrytou v deskách. Konverzace, která následovala po celou příští hodinu, se vyvíjela v různých zábavných narážkách. Ve vedlejším boxu seděli čtyři gardisté, ale nevadilo to, pan Cooley se nezabýval aktivní účastí v akcích. Svým posláním byl kontaktní agent a spojka. Slabý človíček, myslel si O'Donnell, ačkoliv to nikdy nikomu neřekl. Cooley neměl vhodné vlastnosti pro skutečné akce; lépe byl uzpůsoben k roli zpravodaje. Ne že by se na to někdy O'Donnell ptal, ale ten menší človíček jistě prošel výcvikem docela dobře. Jeho ideologie byla náležitá, ale šlo u něho vycítit charakterovou slabost, která provázela jeho chytrost. Na tom však nezáleželo. Cooley byl člověk, který neměl na policejním ústředí žádný záznam. Nikdy nehodil po nepříteli kámen, natož aby dovedl připravit zápalnou či výbušnou látku. Raději pozoroval a živil svou nenávist v sobě, aniž ji citově ventiloval. Tichý, sčetlý a nevtíravý knihkupec se ke své práci dokonale hodil. O'Donnell věděl, že jestliže Cooley nedovedl prolévat krev, nedokázal ani přelévat slzy. Ty dobromyslný chlapečku, ty dovedeš obdivuhodně shromažďovat cenný zpravodajský materiál. Nemusíš zabíjet lidi, sám to přímo nedokážeš - ale pomohls připravit smrt... deseti nebo dvaceti lidem, že? Má ten člověk vůbec nějaké city? Pravděpodobně ne, usoudil vůdce. To je bezvadné. Mám svého vlastního malého Himmlera, říkal si O'Donnell – nebo snad Dzeržinského, to by možná byla vhodnější předloha. Ano, "Železný Felix" Dzeržinskij: tento záštiplný výkonný človíček. Jenom svým kulatým oteklým obličejem mu připomínal nacistu Himmlera - ale člověk přece nerozhoduje o tom, jak vypadá, ne? Cooley měl v jeho organizaci perspektivu. Až nadejde čas, opatří si skutečného Dzeržinského.
U kávy dokončili rozmluvu. Cooley vzal na sebe účet. Trval na tom: obchod byl výtečný. O'Donnell strčil obálku do kapsy a odešel z restaurantu. Odolal pokušení přečíst si zprávu. Kevin byl člověk, který neslynul trpělivostí, a vědom toho se k ní přinutil. Netrpělivost zničila víc akcí, než se to kdy podařilo britské armádě, to věděl. To bylo další poučení z jeho počáteční éry u prozatímních. Jel se svým BMW starými uličkami rychlostí v mezích vyhlášky. Zanechal za sebou město a dostal se na úzkou venkovskou cestu směrem k domovu na mysu. Nejel přímou trasou a neustále se díval do zrcátka. O'Donnell věděl, že je úplně v bezpečí. Věděl také, že nepřetržitá obezřelá opatrnost byla důvodem, proč tomu tak je. Jeho drahý vůz byl registrován jako majetek firmy v Dundalku. Byl to skutečný podnik s devíti rybářskými loděmi, které vlekly vakové nevody chladnými severními vodami, jež obklopovaly Britské ostrovy. Společnost měla vynikajícího generálního ředitele, muže, který nikdy nebyl v ničem namočený a jehož šikovnost umožnila O'Donnellovi žít životem venkovského džentlmena, bydlícího příliš daleko na jihu. Tradice majitele, který nežije na svém panství, byla v Irsku stará - stejně jako O'Donnellův nynější domov.
Netrvalo to ani hodinu, než dojel k cestě označené dvěma kamennými sloupky, a dalších pět minut, než se dostal k domu u moře. Jako každý obyčejný člověk, O'Donnell parkoval svůj vůz, kde se dalo; garáž, která přiléhala k panskému sídlu, změnil místní podnikatel na kanceláře. Okamžitě odešel do své pracovny. Tam na něho čekal McKenney, který četl nedávné vydání Yeatsovy poezie. Další knihomol, třebaže nesdílí s Cooleyem odpor k pohledu na krev. Jeho klidné, ukázněné chování skrývalo výbušnou schopnost akce. Michael se tímto rysem velice podobal samotnému O'Donnellovi. Stejně jako u O'Donnella před deseti nebo dvanácti lety potřebovalo jeho mládí zmírňující tlak; odtud jeho jmenování šéfem zpravodajství, aby se naučil znát cenu rozvahy, aby opatřil všechny nutné informace, než se pustí do akce. Prozatímní to nikdy nedělali. Využívali taktického zpravodajství, ale ne jeho strategické části -jednoduché vysvětlení, napadlo O'Donnella, proč je jejich povšechná strategie tak bezmyšlenkovitá. Další z důvodů, pro které odešel od prozatímních - ale do ovčince se vrátí. Nebo, správněji řečeno, ovčinec se vrátí k němu. Pak bude mít svoji armádu. Kevin už měl svůj plán, třebaže ani jeho nejbližší spolupracovníci o něm nevěděli - alespoň ne všechno.
O'Donnell se usadil do koženého křesla za psacím stolem a vyňal z kapsy kabátu obálku. McKenney diskrétně odešel k baru v rohu a připravil pro svého nadřízeného sklenici whisky. S ledem, před mnoha lety přizpůsobil pobytem v

tropech chuť tomuto druhu nápoje. Postavil sklenici na psací stůl a O'Donnell ji uchopil; beze slova z ní nepatrně usrkl. Dokument obsahoval šest stran a O'Donnell je četl tak pomalu a tak důkladně, jak McKenney četl Yeatse. Mladší muž se podivoval jeho trpělivosti. Ačkoliv měl šéf Ulsterské osvobozenecké armády pověst bojovníka schopného bezohledné akce, často se zdálo, že je z kamene, hlavně podle toho, jak shromažďoval a bedlivě zkoumal údaje. Stejně jako počítač, jenomže spíše jako zlovolný počítač. Trvalo mu plných dvacet minut, než pročetl šest stránek.
"Náš přítel Ryan je zpátky v Americe, kam patří. Domů letěl Concordem a jeho žena zařídila, že mu na letiště přijel naproti jeden přítel. Předpokládám, že příští pondělí bude zase učit ty bezvadné mladé muže a ženy na námořní akademii." O'Donnell se usmál vtipnosti svých slov. "Jeho Výsost a jeho roztomilá manželka budou doma o dva dny později. Podle všeho jejich letadlo mělo nějaké problémy s elektronikou, nějaký nový přístroj museli dopravit na tu vzdálenost z Anglie - aspoň tak se o tom ve veřejnosti povídá. Ve skutečnosti to bylo asi tak, že se jim zalíbilo na Novém Zélandu a že chtěli získat nějaký čas, aby si mohli užívat soukromí. Bezpečnostní opatření při jejich příjezdu budou impozantní. Když se nad tím důkladně zamyslíme, vypadá to tak, že bezpečnostní krytí, pokud jde o jejich osoby, aspoň pro několik příštích měsíců, bude neproniknutelné."
McKenney zavrčel. "Žádná bezpečnostní opatření nejsou neproniknutelná. To jsme už dokázali."
"Michaeli, my je nechceme zabít. To dovede každý trouba," řekl trpělivě. "Náš plán vyžaduje, abychom je dostali živé."
"Ale-"
Cožpak se nikdy nepoučí? "Žádné ale neexistuje, Michaeli. Kdybych je chtěl zabít, byli by už mrtví a ten parchant Ryan s nimi. Zabíjet je snadné, ale tím by se nesplnilo to, co si přejeme."
"Ano, pane," McKenney přikývl, že se podřizuje. "A Sean?"
"Bude po další dva týdny držen v Brixtonské trestnici - naši přátelé z C-13 ho zatím nechtějí mít daleko ze svého dosahu."
"Znamená to snad, že Sean -"
"To je velmi nepravděpodobné," O'Donnell ho přerušil. "Přese všechno myslím, že organizace je silnější s ním než bez něho, že?"
"Ale jak se o nějaké změně dozvíme?"
"O našeho kamaráda se zajímají vysoce postavená místa," napolo vysvětlil O'Donnell.
McKenney zamyšleně přikyvoval. Skryl roztrpčení nad tím, že šéf mu jako vedoucímu zpravodajské služby neuvedl zdroj svých zpráv. McKenney věděl, jak cenné informace to jsou, ale odkud pocházejí, to patřilo k největším tajemstvím Ulsterské osvobozenecké armády. Mladší muž to odbyl pokrčením ramen. Měl své vlastní zdroje informací a jeho umění, jak dovést informací využít, rostlo den ode dne. Míchalo ho, že musel vždycky tak dlouho čekat, než mohl na základě oněch informací jednat, ale přiznával si -zpočátku dost zdráhavě, ale postupně s čím dál větším přesvědčením - že dokonalá příprava umožňuje, aby i velmi komplikované operace dopadly dobře. Jedna akce, která neskončila tak dobře, ho přivedla do H-bloků vězení v Long Kesh. Poučení, které z toho vyvodil, znělo, že revoluce potřebuje více schopných rukou. Začal nenávidět neschopné vůdce Prozatímní Irské republikánské armády ještě víc než nenáviděl britskou armádu. Revolucionář se často musí obávat spíš přátel než nepřátel.
"Je něco nového u našich kolegů?" zeptal se O'Donnell.
"Ano, je," odpověděl McKenney pohotově. Naši kolegové - to byli příslušníci Prozatímního křídla Irské republikánské armády. "Jedna buňka Belfastské brigády pozítří přepadne vytipovanou hospodu. Nějací chlápci z Ulsterského dobrovolného sboru ji nedávno začali používat - což od nich nebylo moc chytré, že?"
"Myslím, že to můžeme nechat tak," usoudil O'Donnell. Samozřejmě použijí bombu a zabijí spoustu lidí, z nichž jen někteří budou členy Ulsterského dobrovolného sboru, který považovali za nástroj vládnoucí buržoazie - organizátoři akce jsou spíš bandité, chybí jim jakákoliv ideologie. Bude dobré, když padnou příslušníci Ulsterského dobrovolného sboru, protože v odvetu se jeho členové proplíží do katolického sousedství a zabijí několik lidí na ulici. A ať detektivové kriminální vyšetřovací divize přijdou na cokoli, katolické okolí si uchová stav revoluční nestability. Nenávist je prospěšná věc. Dokonce víc než strach podporovala jejich věc. "Ještě něco?"
"Odbornice na bomby, ta Dwyerová, opět zmizela," pokračoval McKenney.
"Když se to naposledy stalo... ano, Anglie, že? Další kampaň?"
"Náš člověk neví. Pracuje na tom, ale já jsem mu řekl, aby byl opatrný."
"Velmi dobře." O'Donnell bude na to myslet. Dwyerová se výtečně vyznala v práci s bombami, sloužila Prozatímní Irské republikánské armádě a byla přímo geniální, pokud šlo o časované nálože. Kdekdo z oddělení C-13 Scotland Yardu si ji přál mít tak naléhavě, jako si prozatímní přáli dostat řadu lidí. Kdyby Dwyerovou chytili, byla by to vážná rána pro vedení Prozatímní Irské republikánské armády... "Opravdu je potřeba, aby náš člověk postupoval s vrcholnou opatrností, ale bylo by dobré znát, kde Dwyerová je."
McKenney dostal hlasitý a jasný příkaz. S Dwyerovou to bylo obtížné, ale třeba to kolega vzal za špatný konec. "A belfastský brigadýr?"
"Ne." Šéf zavrtěl hlavou.
"Ale to nám zase upláchne. Potřebovali jsme měsíc -"
"Ne, Michaeli. Načasování - vzpomeň si, jak je důležité načasování. Operace je jednolitý celek, není to jenom souhrn událostí." Velitel Belfastské brigády Prozatímní Irské republikánské armády - brigáda, méně než dvě sté mužů, pomyslel si O'Donnell trpce - byl nejhledanějším mužem v Ulsteru. Pátralo po něm hned několik stran, ale v tomto okamžiku ho musel velitel přenechat Britům. To je velice zlé. Byl bych rád, kdybys mi osobně zaplatil za to, žes mě vyhodil. Johnny Doyle, žes vypsal odměnu na moji hlavu. Ale v tomhle musím být také trpělivý. Koneckonců chci víc než jenom tvoji hlavu. "Musíš mít na paměti, že naši chlapci musí také chránit svou vlastní kůži. Důvod, proč je načasování tak

důležité, spočívá v tom, že fungovat může pouze to, co si naplánujeme. Proto musíme být trpěliví. Musíme vyčkat na ten přesné správný okamžik."
Jaký správný okamžik? Jaký plán? McKenney to chtěl vědět. Už před několika týdny oznámil O'Donnell, že se ten okamžik blíží, jenže na základě telefonátu z Londýna v poslední vteřině celou akci odvolal. Sean Miller věděl, oč jde, stejně jako to vědělo několik dalších mužů, ale McKenney ani netušil, kdo ti privilegovaní chlapíci jsou. Jestliže existovalo něco, več velitel věřil, pak to byla bezpečnost. Zpravodajský důstojník si byl vědom toho, že bezpečnost je důležitá, leč jeho mládí se vzpouzelo, když si uvědomil, že jde o důležitou akci, a přitom nevěděl, oč v ní běží.
"Je to těžké, že, Miku?"
"Ano, pane, je," připustil McKenney a usmál se.
"Jenom si pořád připomínej, kam nás netrpělivost přivedla," řekl šéf.

(8) Informace
"Myslím, Jimmy, že tím je to vyřízeno. Ústředí vám děkuje, že jste toho chlapíka vypátrali."
"Opravdu si nemyslím, že je to turista, jaké tady potřebujeme, Dane," odpověděl Owens. "Floriďan, který zpronevěřil tři miliony dolarů v bance v Orlandu, se dopustil omylu, když se zastavil v Británii na své cestě do jiné evropské země, kde mají poněkud odlišné bankovní zákony. Příště mu asi dovolíme, aby si udělal nějaké nákupy na Bond Street, než ho zatkneme. Dá se to nazvat odměna - odměna za to, že jsme ho vzali do vazby."
"Ha!" Představitel FBI zavřel poslední spis. Bylo šest hodin místního času. Dan Murray se zaklonil ve své židli. Za ním se přes ulici rýsovaly do soumraku cihlové georgiánské domy. Stejně jako na všech budovách na Grosvenor Square i tady na střechách diskrétně patrolovali policisté. Americké velvyslanectví nebylo tak silně střeženo jako budovy méně opevněné; během posledních šesti let však i sem přicházelo obrovské množství vyhrůžek a výstrah. Uniformovaní policisté stáli před budovou, tam, kde North Audley Street byla uzavřena pro dopravu; chodník byl vyzdoben betonovými "květináči", jež by i tank dokázal překonat jen s obtížemi, a obvodní zdi budovy měly svažité obhradí z betonu, které mělo odrazit bomby. Uvnitř za neprůstřelným sklem stál na stráži desátník námořní pěchoty vedle sejfu ve zdi, který obsahoval revolver 357 Magnum Smith and Wesson. Ďábelská zbraň, pomyslel si Murray. Ďábelská věc. Podivuhodný svět mezinárodního teroristy. Murray nerad pracoval v budově, která jako by byla součástí Maginotovy linie, nerad uvažoval o tom, zda na druhé straně ulice, naproti kanceláři, se skrývá šílený terorista, Íránec, Palestinec nebo Libyjec s odpalovačem raket RPG-7. O svůj život se neobával. Murray život už mnohokrát riskoval. Nenáviděl nespravedlnost, urážku svého povolání, to, že existují lidé, kteří zabíjejí své bližní jako součást vyjádření svého politického přesvědčení. Nejsou přece šílenci, že? Psychologové tvrdí, ze nejsou. Jsou to romantici - lidé věřící, kteří se chtějí obětovat pro nějaký ideál a spáchat zločin, aby ten ideál podpořili. Romantici!
"Jimmy, vzpomínáš si na staré dobré časy, kdy jsme honili bankovní lupiče, kterým nešlo o nic jiného, než aby rychle získali dolary?"
"S tím jsem já neměl nikdy nic společného. Měl jsem na starosti hlavně obyčejné krádeže, než mě pověřili vyšetřováním vražd. Ale u terorismu člověk nostalgicky vzpomíná na obyčejné darebáky. Dokonce si vzpomínám na doby, kdy si i oni počínali dost civilizovaně." Owens naplnil sklenici portským. Městskou policii stále více znepokojoval fakt, že zločinci mnohem častěji používali palné zbraně. Třebaže londýnské ulice a parky byly pořád bezpečnější než americké, necítili se v nich lidé tak jistí jako dříve. Také v Londýně se časy měnily a Owensovi se to ani trochu nelíbilo.
Zazvonil telefon. Murrayova sekretářka už odešla domů. Proto zvedl telefon sám agent.
"Murray. Ahoj, Bobe. Ano, je tady. Jimmy, chce s tebou mluvit Bob Highland." Předal mu telefon.
"Zde Owens." Policista usrkl portského, pak prudce postavil sklenici a naznačil, aby mu kolega podal pero a blok. "Kde přesně? A vy jste už - dobře, výtečně. Hned tam jedu."
"Co se děje?" zeptal se dychtivě Murray.
"Právě jsme dostali tip na jistou Dwyerovou. Objevili továrnu na bomby v Tooley Street."
"Není to přes řeku naproti Toweru?"
"To máš zatraceně pravdu. Já už letím." Owens se zvedl a sahal po kabátu.
"Měl bys něco proti tomu, kdybych se přidal?"
"Dane, musíš mít na paměti -"
"Že nemám překážet." Murray už byl na nohou. Levicí podvědomě zkoumal levý bok, kde by byl jeho služební revolver, kdyby nesloužil v cizí zemi. Owens nikdy nenosil zbraň. Murray se nedovedl smířit s představou, že by polda mohl chodit po světě neozbrojen. Spolu opustili Murrayovu kancelář a spěchali chodbou, pak zahnuli doleva k výtahům. O dvě minuty později byli v přízemních garážích velvyslanectví. Dva policisté z Owensova služebního auta už seděli ve svém vozidle a velitelův řidič zrovna nasedal.
Owens navázal rádiové spojení v okamžiku, kdy vůz vyjel na ulici. Murray seděl na zadním sedadle.
"Už jsi zalarmoval pohotovost?" zeptal se Murray.
"Ano. Bob tam bude se svými lidmi v několika minutách. Dwyerová, prokristapána! Popis přesně sedí." Owens se to sice pokoušel skrýt, ale byl rozrušený jako malé dítě ráno na Štědrý den.
"Kdo vám dal tip?"
"Anonym. Mužský hlas. Tvrdil, že zahlédl kabely a něco, co bylo zabaleno v malých balíčcích, když vyhlédl z okna."
"To se mi líbí! Zvědavec informuje poldy - pravděpodobně měl strach, že by ho manželka za tu hlášku seřvala. Jen berte, když se nabízí." Murray se ušklíbl. Mnohé případy praskly z mnohem menších příčin.
Večerní doprava zaplavila ulice od chodníku k chodníku a policejní siréna na tom nemohla nic změnit. Trvalo plných nervózních dvacet minut, než urazili pět mil do Tooley Street. Owens po celou dobu poslouchal vysílačku. Zatímco se jeho lidé blížili k podezřelému domu, on jen pěstí mírně bubnoval na rám okénka. Konečně auto projelo jako šíp most

Tower Bridge a zahnulo doprava. Řidič zaparkoval na chodníku vedle dvou jiných policejních vozů.
Tříposchoďová budova z šedivých špinavých cihel stála uprostřed dělnických domů. Vedle se krčila malá hospoda s denním jídelníčkem načmáraným na tabuli. Několik vytrvalých zákazníků postávalo u dveří, pinty piva v sevřených pěstích, a pozorovalo policisty. Víc lidí přihlíželo z druhé strany ulice. Owens běžel ke dveřím. Detektiv v civilu na něho čekal.
"Všechno v pořádku, pane. Podezřelou jsme už zatkli. Nejvyšší poschodí, dozadu."
Velitel klusal po schodech s Murrayem v patách. Na odpočívadle v nejvyšším poschodí mu vyšel vstříc další detektiv. Owens proběhl posledních třicet stop a na tváři měl krutý, spokojený úsměv.
"Je po všem, pane," řekl Highland. "Tady je podezřelá."
Maureen Dwyerová ležela úplně nahá s roztaženýma rukama a nohama na podlaze. Kolem ní byly louže vody a vlhké otisky nohou vedoucí z přilehlé koupelny.
"Zrovna se koupala," vysvětloval Highland. "Pistoli nechala na kuchyňském stole. Všechno proběhlo hladce."
"Zavolali jste už příslušnici z detektivního sboru?"
"Ano, pane. Udivuje mě, že tady ještě není."
"Je příšerná dopravní zácpa," poznamenal Owens. "Jsou nějaké známky po spolupachatelích?"
"Ne, pane. Vůbec žádné," odpověděl Highland. "Je tady úplně sama."
Na podlaze ležela spodní zásuvka z jediného prádelníku v ošumělém bytě. Obsahovala několik bloků, které vypadaly jako plastická trhavina, několik rozbušek a dalších věcí, což byly pravděpodobně časové spínače. Jeden detektiv sepisoval inventář, zatímco jeho kolega zaujatě fotografoval celou místnost aparátem značky Nikon se stroboskopem. Třetí násilím otvíral montážní brašnu. Všechno v místnosti bude označeno cedulkami, uloženo do průhledných plastikových sáčků a pak uschováno, až toho všeho bude třeba při dalším přelíčení s teroristy v Old Bailey. Všichni se spokojeně usmívali - až na Maureen Dwyerovou, která ještě stále ležela na podlaze. Dva detektivové stáli nad dívkou, služební revolvery uschované v pouzdře, a pozorovali mokrou nahou postavu bez špetky soucitu.
Murray stál u dveří, aby nikomu nepřekážel, ale neustále sledoval, jak Owensovi detektivové zvládají situaci. Skutečně neměl celkem co kritizovat. Podezřelá byla zneškodněna - celý areál zabezpečený a nyní se shromažďovaly důkazy; všechno šlo jako na drátkách. Všiml si, že se podezřelá nemůže hýbat. Detektivka prozkoumá intimní místa, aby se tak zajistilo, že podezřelá nemá v sobě nic, co by mohlo být nebezpečné. Byl to tak trochu útok na cudnost slečny Dwyerové, ale Murray předpokládal, že soudce nevznese žádné námitky. Maureen Dwyerová, jak o ní bylo všeobecně známo, vyráběla bomby a měla za sebou nejméně tři roky práce. Před devíti měsíci položila velmi ošklivou nálož v Belfastu, která o několik minut později zabila čtyři lidi a další tři zmrzačila. Po několika dalších minutách čekání stáhl detektiv z postele prostěradlo a hodil ji na zadrženou, takže ji zakryl od kolen až po ramena. Přesto všechno se podezřelá ani nepohnula. Rychle dýchala, ale nevydala jediný zvuk.
"To je zajímavé," řekl jeden muž. Zpod postele vytáhl kufr. Hledal v něm prostředky k výrobě či instalaci bomby; když ho však otevřel, vytáhl kompletní divadelní skříňku s líčidly a se čtyřmi parukami.
"Propánakrále, hned bych si z toho něco vzala." Detektivka se prosmýkla kolem Murraye a přistoupila k Owensovi. "Přijela jsem nejrychleji, jak to vůbec šlo, veliteli."
"Jen se do toho pusťte." Owens se usmíval. Byl přešťastný, takže nedopustil, aby ho otrávila taková maličkost.
"Roztáhni je, drahouši. Znáš přece správný postup." Detektivka si navlékla rukavice, než začala s osobní prohlídkou. Murray se nedíval. Na podobné věci byl velice choulostivý. Za několik vteřin s mlasknutím padly rukavice na zem. Detektivka podala Dwyerové šaty, aby se oblékla. Murray pozoroval podezřelou, jak na sebe navléká oděv, zcela bez ohledu na okolí, jako by tam byla úplně sama - ne, pomyslel si, kdyby tu byla sama, projevovala by víc vzrušení. Jakmile se oblékla, policista jí zápěstí sevřel ocelovými pouty. Tentýž muž informoval Dwyerovou o právech, jaká má. Ani to se příliš nelišilo od postupu amerických poldů. Na jeho slova zatčená vůbec nereagovala. Maureen Dwyerová se rozhlédla po policistech, obličej měla úplně bezvýrazný, neprojevoval se na něm ani hněv; vyvedli ji, aniž řekla jediné slovo.
Tohle je ale ledová panna, řekl si Murray. I když měla mokré vlasy a byla úplně bez nalíčení, vypadala dost dobře, pomyslel si. Má hezkou pleť. Neuškodilo by jí, kdyby shodila osm až deset liber, ale v bezvadných šatech by na tom ani moc nezáleželo. Člověk ji může potkat na ulici nebo sedět vedle ní v baru, nabídnout jí nějaký nápoj a ani mu nanapadne, že v kabelce nosí dvě libry vysoce výbušné látky. Díky Bohu, že nemáme doma nic podobného...
Uvažoval, jak si asi policie poradí s touto hrozbou. Při všech rozsáhlých možnostech, s využitím vědeckých a soudních znalců, kteří podporují speciální agenty v terénu, nebude snadné se s tímto druhem zločinu vyrovnat. Člověk musí hrát na pauzy, přesně tak, jako když fotbalové mužstvo čeká na obrat. Problém je v tom, že ti gauneři jsou stále lepší, nepřetržitě se učí ze svých chyb a omylů. Podobá se to jakékoliv soutěži. Obě strany se ve svém oboru zdokonalují a jsou pořád rafinovanější. Ale zločinci mají v rukou iniciativu. Poldové se vždy pachtí za míčem, který je daleko vpředu.
"Tak co, Dane, co se ti nelíbilo? Vyhovujeme podle měřítek FBI?" vyptával se Owens s jistou dávkou samolibosti.
"Takové nesmysly mi nepovídej, Jimmy!" ušklíbl se Murray. Celá záležitost už byla vyřízena. Detektivové měli plno práce s katalogizací doličných předmětů. Byli přesvědčeni, že konečné mají solidní kriminální případ. "Řekl bych, že vám to šlo jako po másle. Víš, jaké máte štěstí, že nemusíte dbát na naše předpisy o prohlídkách a o zatčení?" A to už nemluvím o některých našich soudcích.
"Hotovo," oznámil fotograf.
"Výborně," řekl seržant Bob Highland, který režíroval dění na scéně.
"Jak ses sem dostal tak rychle, Bobe?" chtěl vědět Murray. "Jels metrem nebo jak?"
"Proč mi tohle nenapadlo?" zasmál se Highland., Asi jsme měli štěstí, že provoz nebyl tak hustý. Byli jsme tady za jedenáct minut. Ani vy jste se moc neopozdili. Vyrazili jsme dveře a Dwyerovou jsme měli ani ne za pět vteřin. Není to

úžasné, jak to může být snadné - jenom mít zatracené informace, které člověk potřebuje."
"Můžu teď dovnitř?"
"Jistě." Owens ho mávnutím ruky pozval do bytu.
Murray šel přímo k zásuvce prádelníku s výbušninami. Agent FBI byl odborníkem na výbušná zařízení. Spolu s Owensem se skrčili nad sbírkou.
"Vypadá to na český původ," zabručel Murray.
"Ano," řekl druhý detektiv. "Ze Škodovky, to se dá poznat podle obalu. Ale tyhle jsou americké. California Pyronetics, model třicet jedna, elektronická rozbuška." V plastikovém sáčku podal jednu výbušninu Murrayovi.
"Hergot! Objevují se tady všude - celý lodní náklad těchto maličkostí před půl druhým rokem uloupili. Mířil do Venezuely na naftová pole a přepadli je před Caracasem," vysvětloval Murray. Podrobněji si prohlížel malé černé zařízení. "Ti lidé na naftových polích je milují. Bezpečné, spolehlivé, takřka bezvadně fungující. Je to skoro tak dobré jako výbušniny, které používá armáda. Prostě v současné době nejlepší."
"Kde jinde se ještě objevují?" zeptal se Owens.
"Jisti jsme si použitím na třech nebo čtyřech místech. Problém je v tom, že jsou tak malé, že není vždycky možné identifikovat to, co zbude po výbuchu. Banka v Portoriku, policejní stanice v Peru - to všechno byly politické záležitosti. Jeden další případ - možná dva - měl vztah k drogám. Doposud všechny proběhly na druhé straně Atlantiku. Pokud vím, tohle je vůbec poprvé, kdy se objevily tady. Tyhle rozbušky mají spoustu čísel. Budeš je chtít ověřit a porovnat s čísly z ukradeného nákladu lodi. Dnes v noci můžu poslat telex, během hodiny budeš mít odpověď."
"Děkuji ti, Dane."
Murray napočítal pět kilových balíčků výbušniny. České trhaviny měly dobrou pověst, pokud šlo o kvalitu. Byly stejné účinné jako materiál, který vyráběl Du Pont pro americké vojenské účely. S pyrotechnickými časovými spínači tak mohla slečna Dwyerová umístit pět samostatných bomb, nastavit je v různých časových intervalech - dokonce až na měsíc - a až vybuchnou, bude třeba tisíc mil daleko.
"Pánové, dnes jste zachránili několik životů. Výborná práce." Murray vzhlédl. Byt měl jediné okno vedoucí dozadu. Na okně visela stahovací roleta, která byla po celé délce spuštěná, a před ní laciné špinavé záclony. Murray uvažoval, jaké nájemné se asi za tento byt platí. Ne velké, tím si byl jistý. Topení bylo zapnuté a v pokoji začínalo být dusno. "Neměli byste nic proti tomu, kdybych sem vpustil trochu čerstvého vzduchu?"
"Skvělý nápad, Dane," odpověděl Owens.
"Já to udělám, pane." Detektiv s rukavicemi na rukou vytáhl roletu a pak otevřel okno. Všechno v místnosti posypali práškem, aby mohli vzít otisky prstů, ale otevřené okno nemohlo nic ohrozit. Jemný vánek vmžiku ochladil ovzduší.
"Teď je to lepší." Představitel FBI se zhluboka nadechl. Sotva postřehl pach výfukových plynů z londýnských automobilů...
Něco nebylo v pořádku.
Murrayovi to připadalo jako objev. Něco není v pořádku. Co? Vyhlédl z okna. Vlevo stál obchodní dům, nevýrazná čtyřposchoďová budova. Za ní vpravo viděl obrys londýnského Toweru, který strměl nad řekou Temží. To bylo všechno. Otočil se a uviděl Owense, který také civěl z okna. Velitel se otočil a zahleděl se na Murraye. V obličeji mu tkvěla rovněž otázka.
"Ano," řekl Owens.
"Co to řekl ten chlapík v telefonu?" zabručel Murray.
Owens pokyvoval trhavě hlavou. "Přesně tak. Seržante Highlande?"
"Ano, veliteli?"
"Ten hlas v telefonu. Co vlastně řekl a jak přesně zněl?" Owens se pořád díval z okna.
"Hlas měl... akcent hrabství Midlands, řekl bych. Mužský hlas. Řekl, že se podíval do okna a uviděl výbušniny a nějaké dráty. Máte ten hlas samozřejmě na pásku."
Murray sáhl na otevřené okno a přejel prstem po vnější straně skla. Prst se hodně ušpinil. "Určitě to nebyl umývač oken, kdo volal." Naklonil se z okna. Žádné nouzové schody ani žebřík pro případ požáru tam nebyly.
"Snad někdo z horního poschodí obchodního domu, snad - ne," rozhodl najednou. "Ten úhel tomu neodpovídá, pokud by nerozprostřela materiál po podlaze. To je opravdu zvláštní."
"Vloupání? Co jestli se sem někdo vloupal, uviděl ty věci a jako řádný občan se rozhodl zavolat?" zeptal se Murray.
"To ale nezní moc pravděpodobně."
Owens pokrčil rameny. "Jeden nikdy neví, že? Milenec, kterého pustila k vodě..., ale nevadí, zatím můžeme počítat své výhry, Dane. Je tu pět bomb, které nikdy nikoho nezraní. Dokončeme celou akci a pošleme telex do Washingtonu. Seržante Highlande, pánové, udělali jste velký kus práce. Blahopřeji vám všem za vynikající policejní zákrok. Pokračujte tak dál."
Owens a Murray opustili tiše budovu. Venku uviděli hlouček zevlounů, které se asi deset strážníků snažilo udržet na uzdě. Na scénu se dostavil i televizní zpravodajský tým s kamerou a ostrými světly, která stačila na to, aby osvětlila scénu. Domovní blok naproti měl hned tři hospůdky. Ve dveřích jedné z nich stál dobrácky vyhlížející muž s pintou hořkého piva v ruce. Neprojevoval nejmenší vzrušení, ba ani zvědavost. Jen se díval na druhou stranu ulice. Jeho paměť registrovala tváře, které tam zahlédl. Jmenoval se Dennis Cooley.
Murray a Owens odjeli na velitelství New Scotland Yardu, odkud agent FBI odeslal telex do Washingtonu. O onom záhadném anonymním informátorovi už nemluvili. Murray odešel a Owens se vrhl do práce. Oddělení C-13 vyřešilo další případ s bombami - a svého úkolu se zhostilo bezvadně, bez jediné ztráty. Znamenalo to, že Owens a jeho lidé stráví bez spánku noc písemným zpracováváním případu, přípravou zpráv pro byrokracii ministerstva vnitra a dalších zpráv pro tisk, ale tyto úkoly rádi splní.

První Ryanův den po návratu probíhal ve škole lépe, než očekával. Jeho prodloužená nepřítomnost přinutila katedru historie, aby mu přeházela hodiny. Každopádně se blížil čas vánočních prázdnin a téměř všichni námořní kadeti se už těšili, že pojedou domů na dovolenou. Obvyklá školní disciplína byla poněkud uvolněná a dokonce i frekventanti nejnižšího ročníku pocítili dočasnou úlevu, neboť studenti vyšších tříd polevili v šikanování mladších druhů po vítězství nad družstvem armády. Důsledkem všeobecného uvolnění bylo, že se Ryan mohl nerušené věnovat slušné sbírce dopisů a dokumentů, které se shromáždily na jeho stole a nad kterými prožil celý klidný den. Do kanceláře přijel v půl osmé a do tří čtvrtě na pět většinu korespondence a jiných papírů vyřídil. Měl pocit, že odvedl opravdu dobrou práci. Právě dokončoval sérii otázek pro závěrečnou semestrální zkoušku, když ucítil kouř laciného doutníku a uslyšel důvěrně známý hlas.
"Užil sis dovolené, chlapče?" O veřeje se opíral korvetní kapitán Robert Jefferson Jackson.
"Zažil jsem několik zajímavých okamžiků, Robby. Slunce je nad, nebo pod ráhnem?"
"Svítí přímo!" Jackson si odložil bílou čepici na Ryanovu registračku a zcela neobřadně se zhroutil na kožené křeslo proti psacímu stolu svého přítele.
Ryan zavřel svazeček s programem zkoušek a strčil ho do zásuvky psacího stolu. Ne zcela běžným zařízením v jeho kanceláři byla malá lednička. Otevřel ji a vyňal dvoulitrovou láhev s tonikem a prázdnou láhev, v níž původně bylo kanadské zázvorové pivo, pak vydoloval z psacího stolu láhev irské whisky. Robby vyndal dva pohárky ze skříňky u dveří a podal je Jackovi. Ryan smíchal oba dva nápoje, až dostal přibližně barvu zázvorového piva. V akademii bylo zakázáno pít alkohol v kanceláři - tento zákaz připadal Ryanovi velmi podivný vzhledem k námořnické orientaci instituce - ale pít "zázvorové pivo" byl trik, nad kterým bylo možno zamhouřit oči. Kromě toho všichni uznávali, že důstojnický a fakultní klub je vzdálen jen minutu chůze. Jack podal nápoj kamarádovi. Pak uschoval všechno kromě prázdné láhve od piva.
"Vítám tě doma, kamaráde!" Robby pozvedl skleničku.
"Jsem rád, že jsem zpátky." Oba muži si přiťukli.
"Je prima, že to máš za sebou, Jacku. Měli jsme o tebe strach. Co dělá paže?" Jackson ukázal pohárkem na rameno.
"Už je to lepší. Měl bys vidět ten obvaz, s kterým jsem začínal. Minulý pátek mi ho sundali u Hopkinsů. Dnes jsem si uvědomil jednu věc, že totiž řídit vůz v Annapolisu jenom jednou rukou je učiněné peklo."
"To bych řekl," zachechtal se Robby. "Ať se propadnu, jestli ty, chlapče, nejsi blázen."
Ryan souhlasně přikývl. Poznal se s Jacksonem loni v březnu na fakultním čaji. Robby měl na uniformě zlatá křidélka námořního letce. Byl přidělen ke zkušebnímu středisku námořního letectva na řece Patuxentve státě Maryland jako instruktor na zkušební pilotní škole, až ho chybná rádiová instrukce katapultovala ze cvičného tryskáče, na kterém jednoho krásného jasného rána letěl. Nebyl na to připraven a zlomil si nohu. Zranění bylo dost vážné, takže ho na půl roku vyřadilo z létání a námořnictvo ho dočasně přidělilo jako instruktora do Annapolisu, kde teď pracoval na inženýrské katedře. O této funkci Jackson tvrdil, že je jenom o něco lepší, než kdyby musel veslovat na galejích.
Jackson byl menší než Ryan a mnohem tmavší. Byl čtvrtým synem baptistického kazatele v jižní Alabamě. Když se poprvé setkali, důstojník měl stále ještě nohu v sádře. Jackson se zeptal Ryana, zda někdy zkusil kendo. Ryan tuto hru neznal, je to druh japonského šermířského sportu, při němž se zápolí holemi z bambusu místo meči samurajů. Ryan používal podobné tyče v námořnictvu a myslel si, že to nebude v podstatě nic jiného. Přijal výzvu, neboť byl přesvědčen, že rozhodnou výhodou pro něho budou dlouhé paže, zvlášť když Jackson měl omezenou pohyblivost. Poznal však, že Robby vládne rychlostí a že má zabijáčký instinkt jako chřestýš. V době, kdy Jackovi pomalu mizely modřiny, byli z nich už dobří přátelé.
Ryan na oplátku zasvětil pilota do přičmoudlé vůně dobré irské whisky a postupně společně vytvořili tradici odpoledního pití jednoho nebo dvou pohárků v Jackově kanceláři.
"Na akademické půdě něco nového?" zeptal se Ryan.
"Pořád učím kluky a holky," odpověděl spokojeně Jackson.
"A už se ti to zalíbilo?"
"Vlastně ani ne. Noha je skoro v pořádku. Víkendy trávím na řece Pax, abych dokázal, že pořád ještě umím létat. Tys to ale tedy sakramentsky rozčísl!"
"Když mě postřelili?"
"Ano, byl jsem zrovna u ředitele, když přišel ten hovor. Říďa to dal na amplion, tak jsme slyšeli toho chlapíka z FBI, jak se ptá, jestli je od nás ten cvok učitel, co si hraje v Londýně na četníky a na zloděje. ‚Jistě,' řekl jsem, ‚znám toho kreténa,' ale oni chtěli ještě někoho jiného z katedry historie, aby to potvrdil - hlavně chtěli jméno tvého agenta z cestovní kanceláře. Zrovna byli všichni na obědě, tak jsem musel běžet za profesorem Billingsem do O-klubu a říďa s tím měl pěkné zamotanou šišku. Skoro jsi mu zkazil poslední den golfu, a to měl hrát s guvernérem!"
"Ale mně to taky skoro zkazilo den."
"Bylo to tak, jak o tom psali v novinách?"
"Pravděpodobně. Britské noviny to vylíčily dost přesně."
Jackson přikývl a odklepl popel z doutníku do Ryanova popelníku. "Máš štígro, že tě neposlali domů v balíku, chlapče," řekl.
"Nezačínej, Robby. Taky mi tvrdí, že jsem hrdina; když mi to někdo řekne, mám chuť ho srazit k zemi -"
"Hrdina? K čertu, to ne! Kdyby všichni běloši byli tak blbí jako ty, pak by moji černí předkové dovezli do Ameriky vás a ne naopak." Pilot důrazně zavrtěl hlavou. "A to ti nikdo neřekl, že boj zblízka je nebezpečný?"
"Kdybys tam byl ty, určitě bys udělal totéž -"
"Ani nápad! Všemohoucí Bože, existuje na světě něco hloupějšího než námořníci? Při boji zblízka, prokristapána, si

potřísníš šaty a z bot ti úplně zmizí lesk. Takhle ne, chlapče! Když já zabíjím, tak jedině dělostřeleckými granáty a dálkové řízenými střelami - rozumíš, civilizovaným způsobem." Jackson se ušklíbl. "Je to tak nejjistější."
"Asi tak jisté jako let v letadle, které se náhle, bez varování, rozhodne vyhodit tě ven," posmíval se Ryan.
"Trošku jsem si pochroumal nohu, to jo, ale když nasednu do svého kocoura, pak si to hasím rychlostí přes šest set mil. Každý, kdo by chtěl do mne napálit kulku, to může udělat, ale dá mu to fušku."
Ryan zavrtěl hlavou. Vyslechl přednášku o bezpečnosti od někoho, kdo se věnoval nejnebezpečnějšímu povolání, jaké vůbec existuje, pilota strojů, startujících z mateřské letadlové lodi, a zkušebního pilota.
"Jak se daří Cathy a Sally?" zeptal se už vážnějším tónem Robby. "V neděli jsme k vám chtěli zajít, ale nenadále jsme museli odjet do Philadelphie."
"Prožily si svoje, ale vylízaly se z toho docela dobře."
"Starosti si příště dělej jedině kvůli rodině, Jacku," napomínal ho Jackson. "Zachraňování lidí přenech profesionálům."
Jack věděl, že na Robbym je legrační, jak je opatrný. Každodenně riskoval svůj život jako bojový pilot, ale nikdy nepodstoupil žádné riziko, pokud nemusel. Jack znal piloty, kteří se tak nechovali. Mnozí z nich už byli mrtví. Ani jediný muž, který nosil zlatá křidélka, se nemohl pochlubit tím, že by navždy neztratil přítele. Jack uvažoval, jak neustálá hrozba smrti za ta léta Jacksona ovlivnila. Jednou věcí si byl jistý, že totiž Robby si vždycky všechno řádně promyslil, než do něčeho šel - stejně jako všichni úspěšní hazardéři. Kamkoliv šlo jeho tělo, tam už předtím byla jeho duše.
"Je po všem, Robe. Je to za mnou a žádné příště už nebude."
"Zasypeme to do země co nejhlouběji. S kým jiným bych popíjet? Tak jak se ti tam líbilo?"
"Moc jsem toho neviděl, ale Cathy se měla báječně, když to vezmeš kolem a kolem. Viděla kdejaký hrad - a k tomu přičti spoustu nových přátel, se kterými jsme se setkali."
"To muselo být docela zajímavé," pochechtával se Robby. Udusil doutník. Byly to laciné, zkroucené, zapáchající věcičky a Jack se domníval, že Jackson bafá jenom proto, že to podle jeho názoru patří k dokonalému obrazu bojového pilota. "Člověk snadno pochopí, proč si vás tak oblíbili."
"Také si oblíbili Salty. Ona i Cathy začaly jezdit na koni," dodal Jack mrzutě.
"Ale! A jací jsou ti aristokrati?"
"Líbili by se ti," ujišťoval ho Ryan.
Jackson se usmál. "Ano, asi by se mi líbili. Princ létával na fantomech, tak to musí být pořádný chlap, a jeho otec se prý taky vyznal v letadlech. Slyšel jsem, že tě přivezli zpět Concordem. Jak se ti líbil let?"
"Zrovna jsem se tě chtěl na to zeptat. Čím to je, že je tak hlučný? Když člověk letí rychlostí větší, než má zvuk, jak to, že je v něm tolik kraválu?"
Jackson smutné potřásl hlavou. "Z čeho je letadlo vyrobeno?"
"Z aluminia, aspoň myslím."
"Ty nepředpokládáš, že rychlost zvuku je větší v kovu než ve vzduchu?" zeptal se Jackson.
"Zvuk cestuje trupem letadla."
"Jistě. Rachot motorů, kravál, který dělají palivová čerpadla, a spousta jiných věcí."
"Dobrá." Ryan opustil tento námět.
"Tobě se to nelíbilo, viď?" Robby se bavil strachem svého přítele z letadel.
"Proč si mě všichni kvůli tomu dobírají?" zeptal se Ryan stropu.
"Protože je to hrozně legrační, Jacku. Jsi poslední člověk na světě, který se bojí létat."
"No tak, Robe, vydržel jsem to, že? Nastoupil jsem do letadla, připoutal se a letěl jsem."
"To vím, promiň," Jackson se trochu umírňoval. "Je to proto, že je snadné tě kvůli tomu popichovat - koneckonců, nač jsme přáteli? Osvědčil ses, Jacku. Jsme na tebe hrdí. Ale prokristapána, buď opatrný. Ano? Kvůli téhle hrdinské svatozáři se zabíjejí lidé."
"Vezmu si to k srdci."
"Je to pravda o Cathy?" zeptal se Robby.
"Je. Doktor to potvrdil přesně ten den, kdy mi sundali sádru."
"Tak to je důvod k radosti, kamaráde. Řekl bych, že to přímo volá po dalším pohárku - trochu menším." Robby nastavil skleničku a Jack mu nalil. "Zdá se, že toho v láhvi hodně ubylo."
"Je řada na mně, abych koupil novou."
"Už je to tak dávno, že si to ani nepamatuju," připustil Robby. "Ale beru tě za slovo."
"Tak už tě mají zpátky v aeroplánech?"
"Příští pondělí mě pustí na kocoura," odpověděl Jackson. "A až přijde léto, budu zase dělat to, zač mě platí."
"Dostals rozkaz?"
"Ano, hledíš na budoucího XO na VF-41." Robby držel pohárek ve vzduchu.
Výkonného důstojníka bitevní letecké perutě 41, přeložil si jeho slova Ryan. "To je prima, Robe!"
"Ano, není to špatné vzhledem k tomu, že jsem minulých sedm měsíců hrál úlohu mrtvého brouka."
"Půjdeš přímo na mateřskou letadlovou loď?"
"Ne, nějakou dobu budeme na pobřeží v Oceánii ve státě Virginie. Peruť je teď usazena na Nimitzu. Až se loď vrátí kvůli opravě, bojovníci zůstanou na pobřeží, aby prošli obnovovacím výcvikem. Pak se asi usadí na lodi Kennedy. Přepracovávají úkoly perutě. Jacku, to bude bašta, až si zase připnu pás bitevního letadla! Už jsem tady smrděl moc dlouho."
"Budeme postrádat tebe i Sissy."
"No tak, nepojedeme dřív než v létě - chtějí, abych dokončil školní rok - a virginské pobřeží není tak daleko. Nemusíš tam letět, Jacku. Přijedeš autem," utěšoval ho Jackson. "Pravděpodobně tu budeš, až se nám to narodí."

"Dobrá." Jackson dopil.
"Pojedete se Sissy někam na Vánoce?"
"O ničem nevím. Já vlastně ani nemůžu; většinu svátků budu létat tam dole v Paxu."
"Prima, přijďte k nám na večeři."
"Rodina Cathy není -"
"Ne," řekl Ryan. Uložil všechny věci na místo, kam patřily. Robby zavrtěl hlavou.
"Někteří lidé nikdy nic nepochopí," poznamenal pilot.
"Víš, jak to je. Už se nekořím v chrámě Všemocnému dolaru."
"Ale tys přece udělal tu práci k všeobecnému prospěchu."
Jack se ušklíbl. "Ano, mohlo by se to tak říct."
"To mi něco připomíná. Tam u Bostonu je podniček, který to válí."
"Och?" Jack nastražil uši.
"Jmenuje se Holoware Ltd. Přišli s novým softwarem pro počítače na bitevních letadlech - opravdu báječný materiál, zrychluje to provoz o třetinu. Je už vyzkoušen na simulátoru v Paxu a námořnictvo si jej koupí co nejdřív."
"Kdo o tom ví?"
Jackson se zasmál. "Firma o tom ještě neví. Kapitán Sleven se to dověděl od chlapíků z velitelství. Byl tam Bili May - já jsem s Billem létával - a ten před měsícem poprvé použil ten jejich program. Tak se mu zalíbil, že se mu skoro podařilo přesvědčit hochy z Pentagonu, aby nechali těch blbostí, s kterými se patlají, a prostě koupili tenhle materiál. Uvázlo to, ale velitelství letectva se tím už zabývá a admirál Rendall je do toho celý žhavý. Ještě třicet dní a ta malá firma dostane k Vánocům dáreček. Trochu pozdě," řekl Robby, "ale naplní to obrovskou punčochu. A k dovršení všeho, dnes ráno jsem četl noviny a vidím, že je vedou na americké burze. Ty by sis to mohl vyzkoušet."
"A co ty?"
Pilot zavrtěl hlavou. "Já na burze nehraju, ale ty jsi tam pečený vařený, ne?"
"Tak trochu. Jde o utajovanou kategorii?" zeptal se Jack.
"Pokud vím, nejde. Utajované je jenom to, jak je software napsán, mají na to skutečné dobrý utajovací systém - nikdo mu nerozumí. Možná že by Skip Tyler na to přišel, já nikdy. Člověk musí být pošuk, aby dovedl myslet v jedničkách a v nulách. Piloti nemyslí digitálně. Jsme analogoni." Jackson se zachechtal. "Musím běžet. Sissy má dnes hudební večírek."
"Dobrou noc, Robe."
"Do ničeho se nehrň, Jacku."
Robby za sebou zavřel. Jack se na okamžik opřel dozadu. Usmál se sám pro sebe, pak se zvedl a nastrkal do aktovky nějaké papíry.
"Ano," řekl si sám pro sebe. "Jenom abych mu ukázal, že pořád vím, jak na to."
Oblékl si kabát a vyšel z budovy. Kráčel dolů z kopce kolem Preblovy sochy. Auto měl zaparkované na Decatur Road. Jack jezdil ve voze VW Rabit, pět let starém. Pro úzké uličky v Annapolisu to byl velmi vhodný vůz. Odmítal porsche, v jakém jezdívala jeho žena do Baltimoru. Je hloupost, aspoň tisíckrát říkal Cathy, aby dva lidé měli tři auta. Rabbit pro něho, 911 pro ni a kombi pro rodinu. Hloupost. Nemohl samozřejmě přijmout její návrh, aby prodal rabbita a jezdil kombikem. Malý benzinový motor naskočil okamžitě. Byl moc hlučný. Bude muset překontrolovat výfukový tlumič. Jack vyjel od chodníku, jako vždy zahnul vpravo na Maryland Avenue a projel branou číslo tři v ohyzdné obvodní zdi, která obklopovala akademii. Při vyjíždění ho stráž pozdravila. Ryana to překvapilo - ještě nikdy předtím se mu to nestalo.
Řízení nebylo pro něho snadné. Když měnil rychlost, skrčil levou ruku v závěsu a uchopil volant, zatímco pravou rukou řadil. Byla doba dopravní špičky, což ještě ztěžovalo řízení. Několik tisíc státních zaměstnanců se vyhrnulo z různých vládních budov. Přeplněné ulice nutily Ryana, aby často zastavoval a znovu se na jedničku rozjížděl. Jeho rabbit měl pět rychlostí a zpátečku. V době, kdy dorazil k semaforu na Central Avenue, ptal se sám sebe, proč si neopatřil vůz s automatickým řazením. Odpověď zněla: plné využití paliva - stálo by to za to, kdyby spotřeboval o galon na dvě míle navíc? Zamířil na východ k Chesapeakeskému zálivu a pak doprava na Falcon's Nest Road. Smál se sám pro sebe. Tam už byla doprava docela klidná. Falcon's Nest Road končila nedaleko za Ryanovým domem a na druhé straně silnice stálo jen několik farem, na začátku zimy pokliďně dřímajících. Zubaté zbytky obilních stébel ležely v řadách na hnědém, tvrdém poli. Zahnul doleva na příjezdovou cestu vedoucí k jeho domu. Ryan měl na Peregrine Cliff třicet akrů půdy. Jeho nejbližší soused, inženýr jménem Art Palmer, byl od něho vzdálen půl míle. Oddělovaly je hustě zalesněné svahy a špinavý potok. Tam, kde bydlil Jack, byly útesy na západní straně Chesapeakeského zálivu skoro padesát stop vysoké - dále na jih se zvedaly ještě výš, i když ne o mnoho - a tvořil je drolivý pískovec. Působily ohromnou radost paleontologům. Velmi často přicházela skupinka z místní koleje nebo z muzea, na úpatí zkoumala kameny a nalézala zkamenělé žraloci zuby, které kdysi patřily tvoru tak velkému jako menší ponorka, nebo kosti ještě fantastičtějších živočichů, kteří tu žili před stovkou milionů let.
Špatné bylo, že útesy podléhaly erozi. Jeho dům byl postaven asi sto stop daleko od okraje a dcera dostala nejpřísnější příkaz - dvakrát posílený řádným pohlavkem - aby se za žádnou cenu nepřibližovala k okraji. Pracovníci státní ekologické ochrany se pokoušeli chránit čelní část útesu. Proto přesvědčili Ryana a jeho sousedy, aby pěstovali kudzu, agresivní plevel z amerického jihu. Plevel sice důkladně stabilizoval čelní útes, ale napadal také stromy v blízkosti útesu a Jack ho musel hubit herbicidy, aby zachránil stromy před udušením. Avšak v této roční době to nepředstavovalo žádný problém.
Ryanova parcela byla zčásti volná a částečně zalesněná. Část blízko silnice byla jednu dobu obdělávána, třebaže to nebylo snadné, protože půda nebyla tak rovná, aby po ní mohl bezpečně přejíždět traktor. Když se blížil k domu,

obklopily ho stromy, sukovité staré duby a listnáče, jejichž listy už opadaly, takže v řídkém chladném vzduchu trčely k nebi jen holé větve. Přijížděl k otevřené garáži a povšiml si, že Cathy je doma, neboť v přístřešku už parkovaly porsche i kombi. Musel nechat svůj vůz venku.
"Tati!" Sally prudce otevřela dveře a vyběhla bez kabátku svému otci vstříc.
"Tady venku je velice chladno," napomenul Jack svou dceru.
"Ne, není," odpověděla Sally. Sebrala jeho aktovku a nesla ji oběma rukama. Jak se šplhala po třech schodech do domu, těžce oddechovala.
Ryan svlékl plášť a pověsil ho do skříně u vchodu. Jako se vším ostatním, i s tímto úkonem měl potíže, když se musel svlékat pouze jednou rukou. Stejně trochu podváděl, jako při řízení auta, a začínal používat levou ruku, i když tak, aby příliš nenamáhal rameno. Bolest už úplně zmizela, ale Ryan dobře věděl, že se rychle vrátí, pokud provede nějakou hloupost. Kromě toho by ho nemilosrdně sjela Cathy. Svou ženu našel v kuchyni. Zírala do spíže a mračila se.
"Ahoj, zlatíčko."
"Ahoj, Jacku. Jdeš pozdě."
"To snad ne." Ryan políbil ženu. Cathy zkoumala jeho dech. Nakrčila nos.
"Jak se daří Robbymu?"
"Dobře - dal jsem si jenom dvě malinké dávky."
"Uh-huh." Vrátila se ke spíži. "Co chceš k večeři?"
"Překvap mě," navrhl Jack.
"Ty mi teda pomáháš! Měla bych tě požádat, abys něco připravil ty sám."
"Na mně není řada, vzpomínáš si?"
"Věděla jsem, že mám zastavit v obchodním domě," zabručela Cathy.
"Jak bylo v práci?"
"Dnes jenom jedna operace. Asistovala jsem Berniemu při transplantaci rohovky. Pak jsem provázela výpravu nemocničních lékařů, kteří se k nám přijeli podívat. Otravný den. Zítra to bude lepší. Mimochodem, zdraví tě Bernie. Co bys řekl párkům s fazolemi?"
Jack se zasmál. Od té doby, co se vrátili, jejich jídelníček se skládal převážně z těch nejobyčejnějších amerických potravin, a teď už bylo pozdě, aby si mohli připravit něco lepšího.
"Dobrá. Převléknu se a několik minut budu trápit počítač."
"Opatrně s tou paží, Jacku."
Pětkrát denně mě napomíná. Jack si povzdechl. Nikdy si neber doktorku.
Ryanův dům měl plochou střechu. Obývací pokoj a zároveň jídelna měl švestkově modrý strop, který se zvedal šestnáct stop nad podlahou s koberci. Stěna s okny se třemi skleněnými tabulemi byla obrácena k zálivu. Za posuvnými skleněnými dveřmi se táhla velká plošina. Proti dveřím stál masivní cihlový krb, který procházel střechou. Hlavní ložnice byla o půl úrovně nad obývacím pokojem a jakýmsi průzorem bylo do něho vidět. Ryan klusal po schodech kolem spousty velkých skříní ve zdi. Vybral si pracovní šaty, absolvoval otravný rituál, kdy se musel převlékat jednou rukou. Stále ještě experimentoval, zkoušel, jak nejlépe zvládnout tuto nepříjemnou situaci.
Když skončil s převlékáním, sešel opět dolů a zahnul kolem schodů do své pracovny, kde byla poměrně veliká knihovna. Jack hodně četl a také kupoval knihy, které neměl čas číst. A když četl, litoval času, kterého měl málo. Proti oknům vedoucím k zálivu stál velký psací stůl. Tady měl osobní počítač, Apple, a jeho veškeré periferní vybavení. Ryan ho zapnul a začal vyťukávat instrukce. Pak dal na linku modem a zařídil spojení do CompuServu. Tato denní doba mu zaručovala snadný přístup a ze vstupního menu vybral MicroQuote II.
Za okamžik viděl, jak se chovala po tři uplynulé roky burza k akciím firmy Holoware Ltd. Akcie si udržovaly příjemně skromnou cenu od dvou do šesti dolarů, ale to bylo před dvěma lety - byla to firma, která kdysi vypadala velice slibně, ale časem se důvěra investorů nějak vytratila. Jack si udělal poznámku, pak zrušil program a přešel do jiného - Disclosure II, aby se podíval do záznamů vládní komise regulující prodej cenných papíru SEC a do poslední výroční zprávy, která se týkala této firmy. Dobrá, řekl si Ryan. Firma vydělává peníze, ale nijak moc. U obdobných podniků tkvěl problém v tom, že mnoho investorů chtělo velké zisky co nejrychleji, jinak přecházeli jinam, zapomínajíce, že situace se může skokem změnit. Tato firma si našla svůj malý, i když poněkud riskantní kutloušek, a byla zřejmě ochotna podniknout smělé kroky. Ryan si v duchu přepočítal, jakou hodnotu by měl kontrakt s námořnictvem, a částku srovnal s celkovými příjmy firmy...
"Dobrá," řekl si, než úplně vymazal informace a vypnul počítač. Pak zavolal svého makléře. Ryan své obchody uskutečňoval prostřednictvím diskontní makléřské firmy, jejíž zaměstnanci byli ve službě čtyřiadvacet hodin denně. Jack jednal vždycky se stejným člověkem.
"Ahoj, Morte, tady je Jack. Jak se daří rodině?"
"Nazdárek, doktore Ryane. U nás všechno v pořádku. Co pro tebe můžeme dnes udělat?"
"Organizace zvaná Holoware, jedna z tvůrců dokonalého softwaru na Highway 128 u Bostonu. Je to na AMEXu."
"Dobrá." Ryan slyšel ťukání na klávesnici. Všichni používali počítače. "Tady to je. Je na čtyřech a sedmi osminách, není to moc aktivní bilance... až donedávna. V posledním měsíci však nastala skromná aktivita."
"V jakém směru?" zeptal se Ryan. To byl dobrý signál, aby dál hledal.
"Och, rozumím. Firma se tak trochu vykupuje sama. Není to velký obchod, ale teď nakupují svoje vlastní akcie."
Tradá! Ryan se pro sebe usmál. Děkuju ti, Robby. Dal jsi mi tip na báječnou věc. Jack se ptal sám sebe, zda půjde o obchod na základě vnitřní informace. Jeho prvotní tip by se tak dal nazvat, ale jeho rozhodnutí koupit bylo založeno na potvrzení učiněném docela legálně, na základě zkušenosti starého obchodníka s akciemi. Dobrá, je to tedy legální. Může udělat to, co chce.

"Co myslíš, kolik jich můžete pro mě sehnat?"
"Nevypadá to nijak vábně."
"Jak často se mýlím, Morte?"
"Kolik jich chceš?"
"Aspoň dvacet tisíc, a jestli je jich víc, chci všechno, co seženete." Nevypadalo to, že by mohl dostat víc než padesát tisíc akcií, ale Ryan se náhle rozhodl, že sebere všechno, co jen půjde. Jestliže prohraje, jsou to jen peníze. Už víc než rok neměl takové tušení, že jde o něco mimořádného. Jestliže firma dostane smlouvu od námořnictva, hodnota akcií vzroste desetkrát. Firma má asi také svůj tip. Vykupovat zpět vlastní akcie, když mají nepatrný kapitál, to znamená dramaticky zvýšit jmění firmy, jestli je Ryanovo tušení správné, a umožnit prudkou expanzi produkce. Holoware sázejí na budoucnost a sázejí velkolepě.
V telefonu nastalo pětivteřinové mlčení.
"Co víš, Jacku?" zeptal se nakonec makléř.
"Hraju intuitivně."
"Dobrá... dvacet tisíc plus... Zavolám tě zítra v deset. Myslím, že bys měl..."
"Je to sázka do loterie, ale myslím si, že je to dobrá sázka."
"Díky. Ještě něco jiného?"
"Ne. Musím k večeři. Dobrou noc, Morte."
"Ahoj." Oba muži zavěsili. Na vzdáleném konci telefonu se makléř rozhodl, že si také vezme tisíc akcií. Ryan se někdy mýlil, ale pokud se trefil, pak měl stoprocentní zisk.

"Boží hod vánoční," řekl tiše O'Donnell. "Bezva."
"V který den budou stěhovat Seana?" zeptal se McKenney.
"Odjíždí z Londýna v uzavřeném voze ve čtyři ráno. To je zatracené dobrá zpráva. Už jsem se obával, že ho budou přepravovat vrtulníkem. Nikde není ani zmínka, kterou cestou pojedou..." Četl dál. "Ale v osm třicet na Boží hod ráno ho povezou na trajektu z Lymingtonu. Výtečné načasování, když se nad tím zamýšlíš. Na hustou dopravu je to příliš brzy. Všichni budou otvírat dárky a oblékat se do kostela. Uzavřený vůz by mohl mít trajekt také sám pro sebe - kdo by čekal, že na Boží hod budou přepravovat vězně?"
"Takže my Seana osvobodíme, že?"
"Michaeli, naši lidé nám nejsou skoro k ničemu, pokud jsou zavřeni, viď? Ty a já tam poletíme zítra ráno. Sjedeme do Lymingtonu a podíváme se na trajekt."

(9) Den pro oslavu
"Bože, bude nádherné, až budu mít obě paže," poznamenal Ryan.
"Potrvá to ještě čtrnáct dnů, možná tři týdny," připomenula mu Cathy. "A tu ruku měj k sakru pořád v tom závěsu."
"Ano, drahá."
Byly asi dvě hodiny ráno a situace se vyvíjela špatně - i dobře. Součástí tradice Ryanovy rodiny - tradice sotva tři roky staré, nicméně však tradice - bylo, že jakmile byla Sally uložena do postele a usnula, její rodiče se proplížili do suterénního skladiště - místnosti, kde na dveřích byl visací zámek - a nosili nahoru hračky a sestavovali je. V předešlých dvou letech byly tyto přípravy provázeny konzumací dvou lahví šampaňského. Montování dárků se stávalo docela jiným druhem činnosti, když pilní aktéři byli napolo omámeni. To byla jejich metoda, jak se dostat do vánoční nálady.
Doposud všechno probíhalo docela dobře. V sedm hodin vzal Jack svou dceru na dětskou mši u svaté Marie a do postele ji uložil po deváté. Sally prostrčila hlavu ke stěně za krbem jenom dvakrát, než ji hlasitý otcův příkaz zahnal nadobro do její ložnice. Paží tiskla k hrudi nadměrně upovídaného medvídka. Kolem půlnoci se rozhodli, že už spí dost tvrdě, aby rodiče mohli dělat trochu hluku. Tak začalo stěhování hraček, jak tomu říkala Cathy. Oba rodiče si zuli boty, aby nebylo slyšet jejich kroky na schodech z tvrdého dřeva, a sešli dolů. Jack samozřejmě zapomněl vzít klíč k visacímu zámku a musel šplhat zpět po schodech do hlavní ložnice, kde měl být klíček uložen. O pět minut později byly dveře otevřeny a oba absolvovali čtyři výlety, než ke stromku vedle Jackovy skříňky s nástroji umístili mohutnou hromadu barevných krabic.
"Víš, jaká jsou dvě nejsprostší slova v anglickém jazyce, Cathy?" zeptal se Ryan až po téměř dvou hodinách.
"Povinné montování," odpověděla jeho žena a zachechtala se. "Zlatíčko, loni jsem to řekla já."
"Hlavička." Jack natáhl ruku. Cathy mu vtiskla do ruky šroubovák, jako by to byl chirurgický nástroj. Oba seděli na předložce, patnáct stop od stromečku vysokého osm stop. Kolem nich se v půlkruhu povalovala záplava hraček, některé v krabicích, jiné už se zoufalému otci malého děvčátka podařilo sestavit dohromady.
"Měls to přenechat mně."
"Tohle je mužská práce," řekl její manžel. Seděl se šroubovákem v ruce a usrkoval ze sklenice šampaňské.
"Ty domácí kutile! Když tě nechám, abys to dělal sám, potrvá to až do Velikonoc." Má pravdu, říkal si Jack. Dělat to v poloviční opilosti nebylo tak těžké. Dělat to jednou rukou bylo obtížné, ale nikoliv nepřekonatelné. Dělat to ale jednou rukou a přiopilý bylo... Zatracené šrouby nechtěly v umělé hmotě zůstat a návod, jak sestavit motor V-8, by také měl být jasnější!
"Nač potřebuje panenka dům?" Jack se zeptal naříkavě. "Ta podělaná panenka je už přece v domě, nebo ne?"
"Musí to být těžké představovat domácího kutila. Tihle ťulpasové nerozumějí ničemu," poznamenala Cathy soucitně. "Muži se asi nedostanou nikdy za baseballové pálky - a všechny jednoduché hračky z jednoho kusu."
Jack pomalu otočil hlavu. "No tak, to nejmenší, co můžeš udělat, je dát si další sklenici vína."

"Jedna sklenice je dávka na celý týden, Jacku. Měla jsem velkou sklenici," připomněla mu.
"A mě jsi donutila, abych vypil zbytek."
"Ty jsi koupil láhev, Jacku." Zvedla ji. "Je dost veliká."
Ryan se vrátil k domečku pro panenku Barbii. Vzpomínal si na dobu, kdy Barbie byla vynalezena, jednoduchá, trochu pokřivená panenka, s jakými si holčičky hrají. Tehdy mu nenapadlo, že by jednou sám mohl mít takovou malou holčičku. Co všechno děláme pro naše děti, říkal si. Pak se tiše zasmál sám pro sebe. Samozřejmě že děláme a působí nám to potěšení. Zítra už to bude legrační vzpomínka, jako na loňské vánoční dopoledne, kdy jsem si šroubovákem málem provrtal dlaň. Jestli nezíská ženinu pomoc, Ježíšek bude muset odložit návštěvu na příští rok, dřív nebude hotov.
Jack se zhluboka nadechl a spolkl svou pýchu.
"Pomoz mi."
Cathy se podívala na hodinky. "Trvalo to přibližně o čtyřicet minut déle, než jsem očekávala."
"Musím zpomalit."
"Chudáčku, to nejde, když musíš sám vypít to šampaňské." Políbila ho na čelo. "Šroubovák."
Podal jí ho. Cathy se zběžně podívala na plánky. "Není divu, ty troubo. Děláš to krátkým šroubovákem, ale máš použít dlouhý."
"Pořád zapomínám, že jsem si vzal vysoce kvalifikovanou mechaničku."
"To je opravdu poznámka ve vánočním duchu, Jacku." Zašroubovala šroubek a ušklíbla se.
"Velmi hezkou, chytrou, mimořádné půvabnou a vysoce kvalifikovanou mechaničku." Přejel jí prstem po zátylku.
"To je trošku lepší."
"Zacházíš líp s nástroji než já, jednoruký."
Otočila se k němu a on na ní objevil ten druh úsměvu, jaký rezervuje žena jenom pro manžela, kterého miluje. "Dej mi další šroubek, Jacku, a já ti to prominu."
"Nemyslíš, že bys napřed měla dostavět ten domeček pro panenku?!"
"Šroubek, hergot!"
Podal jí šroubek.
"Myslí ti to jednosměrně, ale já ti stejně odpouštím."
"Díky. Ale kdyby to nevyšlo, naplánoval jsem něco jiného."
"Och, přinesl snad Ježíšek taky něco pro mne?"
"Nevím to jistě. Za několik minut se podívám."
"Když se to vezme kolem a kolem, nezapracovals špatně," řekla jeho žena a dokončila upevnění oranžové plastické střechy domku. "A je to."
"Poslední," potvrdil Jack. "Děkuju za pomoc, holčičko."
"Povídala jsem ti to už - ne, nepovídala. Jednou jsem se ocitla mezi čekajícími dámami. Nikdy jsem nepřišla na to, nač vlastně čekají. Každopádně jedna z nich... jakoby z knihy Jih proti Severu," vyprávěla Cathy a pochechtávala se. Tak jeho žena ráda označovala zbytečné ženské. "Zeptala se mě, jestli vyšívám."
Na takové věci se mé ženy nikdy neptejte. Jack se zašklebil do okna. "A tys řekla..."
"Jedině na oční bulvě." Sladký, ošklivý úsměv.
"Uch. Doufám, že to nebylo při obědě."
"Jacku! Přece mě znáš. Byla dost sympatická a hrála velmi dobře na piano."
"Stejně dobře jako ty?"
"To ne." Jeho žena se na něho usmála. Jack natáhl ruku a stiskl jí špičku nosu.
"Caroline Ryanová, doktorka medicíny, žena osvobozená od společenských předsudků, instruktorka na oční klinice, světově proslulá klasická pianistka, manželka a matka, si přece nenechá od nikoho nic líbit."
"Kromě od svého manžela."
"Kdy jsem naposledy vyhrál nad tebou na burze?" zeptal se Jack.
"Jacku, my spolu nesoutěžíme. My se milujeme." Naklonila se k němu.
"O tom se s tebou nebudu přít," řekl tiše, než políbil svou ženu na rty, které mu nabídla. "Co myslíš, kolik lidí se ještě miluje po tak dlouhé době od sňatku jako my?"
"Jenom ti šťastní, ty debile. Po tak dlouhé době od sňatku!"
Jack ji opět políbil a vstal. Opatrně obcházel moře hraček, šel ke stromku a vrátil se s malým balíčkem zabaleným do zeleného vánočního papíru. Posadil se vedle ženy, ramenem se dotýkal jejího ramene a upustil jí do klína krabičku.
"Veselé Vánoce, Cathy."
Otvírala balíček stejně dychtivě jako malé dítě, ale velmi spořádaně, neboť papír rozřízla nehtem. Našla bílou lepenkovou krabičku a uvnitř další, pokrytou plstí. Tuto schránku otevírala pomalu.
Uvnitř byl náhrdelník z jemného zlata, víc než čtvrt palce široký. Měl těsně obepínat krk. Podle řemeslného zpracování a váhy se dala odhadnout cena. Cathy Ryanová se zhluboka nadechla. Její manžel dech zadržel. Správný odhad dámské módy nepatřil k jeho silným stránkám. Radili mu Sissy Jacksonová a velmi trpělivý prodavač v klenotnictví.
Líbí se ti to?
"S tímhle plavat nebudu."
"Ale při práci si ho sundávat nemusíš," řekl Jack. "Počkej." Vyndal šperk z krabičky a zavěsil jí ho kolem krku. Podařilo se mu ho zapnout jednou rukou na první pokus.
"Cvičil sis to." Rukou si přejížděla po náhrdelníku, zatímco se její oči hluboce zahleděly do jeho. "Nacvičil sis to, jenom abys mi ho mohl zavěsit sám, viď?"
"Celý týden jsem to trénoval v kanceláři," přisvědčil Jack. "Samotné balení mi dalo pořádně zabrat."

"Je jedinečný. Och, Jacku!" Oběma rukama ho objala a on ji políbil.
"Děkuju, drahoušku. Díky za to, že jsi mou ženou. Díky za to, že spolu máme děti. Díky za to, že tě smím milovat."
Cathy mrkala, aby zaplašila slzy. Dodávaly jejím očím lesk, který mu skýtal větší štěstí než cokoliv jiného na světě. Dovol, abych spočítal způsoby...
"Náhodou jsem ho zahlédl," vysvětloval nejapně, neboť lhal. Ve skutečnosti po šperku pátral devět hodin, prošel sedm klenotnictví ve třech obchodních střediscích. "Hned mě oslovil: Jsem stvořen pro ni'."
"Jacku, já jsem ti nedala nic tak -"
"Buď zticha. Každé ráno, když se probudím a vidím tě vedle sebe, uvědomuju si, že dostávám ten nejlepší dar, jaký existuje."
"Ty jsi tak sentimentální, jako bys vypadl z nějaké knihy - ale mně se to docela zamlouvá."
"A náhrdelník se ti líbí?" zeptal se starostlivě.
"Ty hlupáčku - miluju ho!" Opět se políbili. Jack přišel o rodiče už před mnoha lety. Sestra bydlila v Seattlu a většina jeho příbuzných žila v Chicagu. Všechno, co miloval, bylo v tomto domě: žena, dítě - a to třetí. Vyvolal u své ženy úsměv nad vánočním darem. Celý předchozí rok vešel do análů jako úspěch.

Přibližně v době, kdy Ryan začal montovat domeček pro panenku, odjížděly z vězení v Brixtonu v pětiminutových intervalech čtyři stejně modré uzavřené vozy. Prvních třicet minut projížděly postranními uličkami předměstského Londýna. V každém z nich seděli dva policisté a dívali se okénky v zadních dveřích. Pozorovali, zda za nimi nejede auto a nesleduje bludné putování uzavřených vozů po městě.
Vybrali si na to vhodný den. Bylo dost typické ráno, příznačné pro anglickou zimu. Vozy projížděly úseky mlhy a chladného deště. Od Kanálu sem doléhaly dozvuky mírné bouře, a co bylo na tom nejlepší, byla tma. Severní zeměpisná šířka ostrova zauručovala, že se slunce ještě několik hodin neobjeví a že tmavomodré vozy budou za časného rána prakticky neviditelné.
Bezpečnostní opatření byla tak přísná, že seržant Bob Highland z C-13 ani nevěděl, že je ve třetím voze, který opouští vězení. Až po nastoupení zjistil, že sedí jenom několik stop od Seana Millera a že cílem jejich cesty je malý přístav Lymington. Pro plavbu na ostrov Wight přicházely v úvahu tři přístavy a tři různé způsoby transportu: obyčejný trajekt, vznášedlo a mořská raketa. Mohli by také použít vrtulník Královského námořnictva z Gosportu, ale Highlandovi stačil pouze zběžný pohled na bezhvězdnou oblohu, aby to vyloučil. To by nebyl dobrý nápad, pomyslel si. Kromě toho jsou bezpečnostní opatření vzduchotěsná. Pouze asi třicet lidí vědělo, že dnes dopoledne přepravují Millera. Sám Miller se to dověděl před třemi hodinami a stále netušil, do kterého vězení ho převážejí. Zjistí to teprve, až bude na ostrově.
Už léta narůstaly rozpaky nad britským vězeňským systémem. Staré, odstrašující stavby na takových opuštěných místech, jako byl třeba Dartmoor v Cornwallu, byly tak chatrné, že umožňovaly úžasně snadný únik. Proto byla vybudována dvě nová maximálně zabezpečená zařízení - Albany a Parkhurst - na ostrově Wight. Tato vězení měla mnoho výhod. Ostrov se ze samotné své povahy snadněji zabezpečoval, a navíc měl Wight pouze čtyři regulérní vstupní místa. A co bylo důležitější, tento ostrov se vyznačoval i podle britských norem vysloveně rodovým charakterem a každý volně se potulující cizinec byl okamžitě zpozorován, a dokonce okomentován. Nová vězení byla poněkud pohodlnější a vybavenější než budovy, které byly postaveny v minulém století. Byla to vedlejší věc, ale Highland proti ní neměl námitek. Ruku v ruce s lepšími životními podmínkami pro vězně byla vylepšena i zařízení, která znesnadňovala útěk - nic ho úplné nevylučovalo, ale tahle nová vězení měla televizní kamery, které sledovaly každou píď stěny, na nejnepravděpodobnějších místech elektronická poplašná zařízení a stráže s automatickými zbraněni.
Highland se natáhl a zívl. Když bude mít štěstí, dostane se domů brzy odpoledne a ještě si v rodinném kruhu trochu užije Božího hodu.
"Nic z toho se nás netýká," řekl druhý strážník s nosem na pravoúhlém okénku ve dveřích. "Na ulicích je jenom pár vozidel a žádné nás nesleduje."
"Já bych si nestěžoval," poznamenal Highland. Obrátil se a podíval se na Millera.
Vězeň seděl po celou cestu vpředu na levé lavici. Na rukou měl pouta, řetěz spojoval manžety s podobnou dvojicí náramků na kotnících. Se štěstím a při nepatrné pomoci by mohl takto spoutaný muž udržet krok s plazícím se nemluvněm, ale měl by malou šanci při závodě s dítětem dvouletým. Miller tam prostě seděl, hlavou se opíral o stěnu vozu, oči měl zavřené, zatímco vozidlo poskakovalo a drkotalo na cestě. Vypadal, jako by spal, ale Highland věděl své. Miller se stáhl do sebe, byl ztracen ve svých úvahách.
O čem přemýšlíte, pane Millere? Policista měl sto chutí se ho na to zeptat. Ne že by mu podobné otázky nekladl. Od incidentu na The Mail neuplynul jediný den, aby Highland a několik dalších detektivů nesedělo u rozvrzaného starého stolu naproti tomuto mladíkovi a nesnažilo se s ním zapříst rozhovor. Je to silná povaha, musel připustit Highland sám pro sebe. Pronesl pouze jediné, zcela zbytečné slovo, a to před devíti dny. Tehdy byl Miller pro problémy s odpadem ve své cele dočasně přemístěn do jiné místnosti. V té byli dva OSZ, jak si říkali: obyčejní slušní zločinci - na rozdíl od teroristů, kterými se zabývalo C-13. Jeden čekal na soud kvůli sérii pouličních krádeží, druhý seděl za vraždu obchodníka v Kensingtonu. Oba věděli, kdo je Miller, a nenáviděli ho. Vylévali si na něm zlost. Když do cely přišel Highland, aby vyzvedl Millera k dalšímu neplodnému výslechu, našel ho, jak leží s obličejem přitisknutým k podlaze cely a s kalhotami dolů. Lupič ho znásilňoval tak brutálně, že policista pocítil k teroristovi soucit.
Na Highlandův rozkaz obyčejní slušní zločinci odtáhli, a když byly dveře cely otevřeny, Highland sám zvedl Millera a pomohl mu na ošetřovnu. A tu k němu Miller promluvil jako k jiné lidské bytosti. Jediné slovo vyšlo z oteklých, rozdrásaných rtů: "Díky."
Polda zachraňuje teroristu, pomyslel si Highland, to by byl titulek do novin. Žalářník se hájil, že je nevinný,

samozřejmě. Skutečně se vyskytl problém s odpadem v Millerově cele - někdo nesprávně založil pracovní příkaz - a žalářníka zavolali jinam, aby urovnal jinou výtržnost. Z toho místa neslyšel žádný hluk. Ani jediný zvuk. Millerův obličej se změnil ve slitinu krve a ran a jistě neměl několik dní problémy s toaletou. Jeho soucit s Míllerem měl sice krátké trvání, ale na žalářníka se Highland stále zlobil. Cítil se být uražen ve svém profesionalismu. To, co ten muž udělal, bylo prostě nesprávné a mohlo být prvním krokem, který by případně vedl zpátky ke skřipci a rozžhaveným kleštím. Zákon nemá ani tak chránit společnost před zločinci, jako spíše hlouběji chránit společnost před sebou samou. Tohle byla pravda, které policisté nejen plně rozuměli, ale také jediné poučení, které si Highland odnesl z pětiletého působení v protiteroristickém oddělení. Tomuto poučení se však těžko věřilo, když viděl práci teroristů.
Millerův obličej stále nesl stopy násilí, ale byl to mladý člověk a všechno se mu rychle hojilo. Jenom na několik krátkých minut byl obětí, lidskou obětí. Teď byl opět dravcem. Highland se stěží mohl přinutit, aby na něho myslel jako na svého bližního - ale zůstával v něm jeho profesionalismus. I pro všechny tobě podobné. Policista vyhlédl ze zadního okénka.
Byla to nudná jízda, musela probíhat bez rádia, bez zábavy, všechno muselo být zaměřeno na bdělost, která skoro jistě byla zbytečná. Highland si v duchu pomyslel, že si měl dát do termosky raději kávu než čaj. Sledovali, jak vůz vyjíždí z Wokingu, pak Aldershotu a Farnhamu. Byli na zemědělském venkově jižní Anglie. Všude kolem stály impozantní domovy pro stáda koní a již méně honosné budovy pro ty, kdo se o ně starali. Je škoda, že je tma, pomyslel si Highland, mohla by to být velmi příjemná cesta. Zatím však v četných údolích ležela mlha, déšť bubnoval na plochou kovovou střechu vozu a řidič musel dávat mimořádný pozor, když projížděl úzkými točitými cestami, které charakterizují anglický venkov. Jedinou útěchou bylo, že doprava skoro vůbec neexistovala. Tu a tam zahlédl Highland osamělé světýlko za zadními dveřmi, ale jen skutečně zřídka.
O hodinu později vůz jel po dálnici M-27, minul Southampton, pak zahnul na jih na vedlejší cestu kategorie A směrem do Lymingtonu. Vždy po několika mílích projížděli nějakou vesnicí. Tu a tam se už objevily první známky života. U několika pekařství byly zaparkovány vozy, zatímco jejich majitelé nakupovali čerstvý, teplý chléb pro dnešní večeři. Už se konaly ranní pobožnosti, ale skutečný dopravní ruch nastane, až vyjde slunce, a do té doby stále ještě chyběly dvě hodiny. Počasí se zhoršovalo. Nyní byli jenom několik mil od pobřeží a vítr řádil rychlostí třiceti mil za hodinu. Odvanul mlhu, ale přinášel široké plochy chladného deště a prudce kolébal vozem.
"Sakramentsky mizerný den na plavbu," komentoval počasí druhý polda vzadu.
"Má trvat jenom třicet minut," řekl Highland, ale žaludek se mu svíral už teď při pouhém pomyšlení na trajekt. Narodil se v národě námořníků, ale nenáviděl cestování po vodě.
"V den, jaký je dnes? Pravděpodobnější je, že to potrvá hodinu." Muž si začal pobroukávat "Život na valících se vlnách", zatímco Highland litoval snídaně, kterou si přichystal, než opustil domov.
Nic se neděje, říkal si. Až odevzdáme mladého pana Millera, pak už budou jenom Vánoce doma a dva dny volna. Zatraceně moc si to zasloužím. Za třicet minut přijeli do Lymingtonu. Highland tu už kdysi byl a pamatoval si víc, než viděl. Od vody vál vítr o rychlosti dobrých čtyřiceti mil za hodinu, úplná vichřice od jihozápadu. Podle mapy si vzpomněl, že většina plavby na ostrov Wight probíhá v chráněných vodách - což je relativní termín, závisí to totiž na okolnostech. V přístavu na ně čekal trajekt Cenlac. Teprve před půl hodinou se kapitán dověděl, že budou mít zvláštního pasažéra. Tím se vysvětlovala přítomnost čtyř ozbrojených policistů, kteří stáli nebo seděli na různých místech po obvodu trajektu. Celkem běžná operace, která by vlastně nijak neměla omezit ostatní cestující. Mnozí z nich nesli rance, o jejichž obsahu nemohlo být pochybnosti.
Trajekt z Lymingtonu do Yarmouthu odrazil od břehu přesně v osm třicet. Highland a další policista zůstali ve voze, zatímco řidič a druhý ozbrojený strážník, který předtím seděl vpředu, stáli venku. Další hodina, říkal si, několik dalších minut, než Millera předáme do vězení, a pak bezstarostný návrat do Londýna. Mohl bych se dokonce natáhnout a schrupnout si. Vánoční večeře byla stanovena na čtyři odpoledne - úvahy o stolování však náhle ustaly.
Cenlac vplul do Solenta, přírodního kanálu mezi anglickou pevninou a ostrovem Wight. Jestliže tyto vody byly chráněné, pak si Highland nedokázal představit, jak vypadá otevřený oceán. Cenlac nebyl příliš velký. Vichr útočil na palubní nástavbu z pravého boku a loď se nakláněla v úhlu patnácti stupňů.
"Zatracené peklo," poznamenal sám k sobě seržant. Podíval se na Millera. Teroristovo chování se ani trochu nezměnilo. Sedel jako socha, hlavu měl pořád opřenou o stěnu vozu, oči stále zavřené, ruce v klíně. Highland se rozhodl, že se pokusí o něco podobného. Nemohl nic získat tím, že bude civět ze zadního okna. Nebyl tady žádný provoz, který by mu musel působit starosti. Posadil se dozadu a natáhl nohy na lavici po levé straně. Někde četl, že přivření jednoho oka má obranný účinek proti mořské nemoci. Od Millera se neměl čeho obávat. Highland neměl zbraň a klíče k vězňovým poutům ležely v řidičově kapse. Tak zavřel oči a naladil vnitřní ucho na kymácivý pohyb trajektu beze zmatku, který v něm vyvolal upřený pohled do nitra vozu. Trochu to pomohlo. Žaludek ho sice informoval, že je nespokojený se současnou situací, ale nebylo to nejhorší. Highland doufal, že bouřlivější moře dále jeho pocity nezmění. Nezměnilo.
Rachot palby z automatických zbraní ho za okamžik přinutil, aby prudce zvedl hlavu. Hned nato se ozvalo ječeni žen a dětí, vystřídané drsným řvaním mužů. Někde se rozvřeštěl automobilový klakson a nepřestával ječet. Ozvala se palba z dalších zbraní. Highland rozpoznal krátké zaštěkání služebního policejního automatu, na které odpovídal svým staccatem jiný samopal. Nemohlo to trvat déle než minutu. Vlastní houkačka Cenlacu začala vydávat krátké, hlasité troubení, ale po několika vteřinách umlkla, zatímco klakson auta ječel dál. Řev se zmírnil. Už to nebyly pronikavé poplašné výkřiky, ale hlubší tóny potlačované hrůzy. Znovu bylo slyšet rány ze samopalu, pak přestaly. Higland se bál víc ticha než rachotu. Vyhlédl z okénka a neviděl nic, jen vůz a za ním tmavé moře. To hlavní teprve přijde a on věděl, co to bude. Ruka zbytečně sahala do blůzy pro pistoli, která tam nebyla. Jak to věděli - jak to ti parchanti věděli, kde budeme? Nyní se ozvaly výkřiky, rozkazy, kterých se nikdo neodváží neuposlechnout, nikdo, kdo chce přežít Boží hod.

Highland sevřel pěsti. Otočil se a pohlédl na Millera. Terorista civěl na něho. Seržant by dal přednost krutému úsměvu před prázdným výrazem, který viděl v této mladé tváři bez milosrdenství. Kovové dveře se zachvívaly pod údery otevřené dlaně.
"Otevřete ty pitomé dveře, nebo je prostřílíme."
"Co uděláme?" ptal se druhý polda.
"Otevřeme."
"Ale-"
"Ale co! Počkáme, až nějakému dítěti prostřelí hlavu? Vyhráli."
Highland uvolnil kliky. Obě křídla se prudce rozletěla.
Byli tam tři muži, lyžařské masky stažené přes obličeje. Drželi automatické zbraně.
"Dejte nám pistole," řekl ten vysoký. Highland si povšiml irského přízvuku. Ne že by tím byl příliš překvapen.
"Oba jsme neozbrojeni," odpověděl seržant. Zvedl obě ruce.
"Ven. Jeden po druhém a na palubě k zemi." Hlas se neobtěžoval, aby něčím vyhrožoval.
Highland vystoupil z vozu a poklekl. Kopancem ho srazili obličejem dolů. Cítil, jak se druhý polda složil vedle něho.
"Nazdar, Seane," řekl jiný hlas. "Nemyslel sis, že jsme na tebe zapomněli, že ne?"
Míller nic neříká, pomyslel si užasle Highland. Poslouchal, jak dutě cinkají jeho řetězy. Asi se škrábal dolů z vozu. Viděl nějaké boty, když muž přistoupil ke dveřím, pravděpodobně aby mu pomohl.
Řidič je asi mrtvý, pomyslel si Highland. Ozbrojenci měli jeho klíče. Slyšel, jak padají pouta, pak dvojice rukou Millera zvedla.
Miller si třel zápěstí, konečně projevil jakési pohnutí. Usmál se na okolí a teprve pak pohlédl na seržanta.
Nemělo smysl dívat se na teroristu. Kolem viděl nejméně tři mrtvé muže. Jeden z ozbrojenců v černém odtáhl roztříštěnou hlavu z volantu a houkačka konečně přestala troubit. Ve vzdálenosti dvaceti stop se nějaký muž držel za zakrvácené břicho a sténal, žena -pravděpodobně jeho manželka - se mu snažila pomoci. Ostatní leželi na palubě v malých skupinkách, nad všemi bděl ozbrojený terorista a pozoroval, jak se jim na zátylcích potí ruce. Highland si povšiml, že teroristé nedělají žádný zbytečný hluk. Byli to vycvičení muži. Všechen kravál pocházel od civilistů. Děti plakaly a jejich rodiče se chovali lépe než bezdětní dospělí. Rodiče museli sebrat odvahu, aby mohli chránit své děti, kdežto svobodní se museli obávat pouze o své životy. Několik z nich kňouralo.
"Ty jsi přece Robert Highland," řekl klidně ten vysoký. "Seržant Highland ze slavného C-13?"
"Tak to je," odpověděl policista. Věděl, že zemře. Připadalo mu strašné, že musí zemřít na Boží hod. Ale jestliže má zemřít, pak nemá co ztratit. Nebude se obhajovat, nebude prosit. "A kdo asi jste vy?"
"Seanovi přátelé, samozřejmě. Ty sis opravdu myslel, že vám ho jen tak přenecháme?" Přes jednoduchý způsob vyjadřování zněl hlas kultivovaně. "Chceš něco říct?"
Highland chtěl něco říct, ale věděl, že ve skutečnosti na ničem nezáleží. Ani neměl chuť jim vynadat - zdálo se mu, že Millera teď trochu líp pochopil. Když si to uvědomil, šokovalo ho to tak, že ztratil strach. Teď věděl, proč Miller nemluvil. Jak zatraceně bláznivé věci člověku procházejí hlavou v okamžicích, jako je tento, pomyslel si. Bylo to téměř legrační, ale spíše to bylo odporné.
"Pokračujte a udělejte, co máte."
Viděl jenom oči toho vysokého. Byl připraven o uspokojení, které snad mohl mít, kdyby viděl strach u tohoto muže. Highland se rozzlobil. Teď, když smrt byla jistá, zlobila ho bezvýznamnost všeho. Dlouhán vytáhl automat z opasku a podal ho Millerovi.
"Tenhle je tvůj, Seane."
Sean Miller vzal zbraň do levé ruky a podíval se naposledy na Highlanda.
Tomu malému darebákovi na mně záleží asi tolik jako na králíkovi.
"Měl jsem tě nechat v té cele," řekl Highland; jeho vlastní hlas byl zbaven jakéhokoliv citu.
Miller o tom chvilku uvažoval, čekal, až mu z mozku vyskočí příhodná odpověď. Zbraň držel u boku. Napadl ho citát z Josefa Stalina. Zvedl zbraň. "Vděčnost, pane Highlande..., je psí nemoc." Vystřelil dvě rány ze vzdálenosti patnácti stop.
"Pokračujeme," řekl zpod masky O'Donnell. Další černě oděný muž se objevil na palubě. Spěchal k vůdci.
"Oba motory jsou vyřazeny z provozu."
O'Donnell se podíval na hodinky. Akce proběhla skoro dokonale. Byl to dobrý plán - až na to mizerné počasí. Viditelnost je pod jednu míli a -
"Hotovo, jdeme," volal další muž.
"Trpělivost, přátelé."
"Kdo k čertu jste?" zeptal se polda u jejich nohou.
Jako odpověď vypálil O'Donnell krátkou dávku a tak napravil svoje přehlédnutí. Vypukl další chór výkřiků, které rychle zanikaly ve skučení větru. Vůdce vyňal ze svetru píšťalu a zahvízdal. Útočná skupinka se zformovala kolem velitele. Bylo jich sedm, plus Sean. Projevil se jejich výcvik, uvědomil si O'Donnell s uspokojením. Obklopovali ho tak, že všichni byli čelem obráceni ven, zbraň měli připravenou pro případ, že by některý z těch vyděšených civilistů byl tak šílený a o něco se pokusil. Kapitán trajektu stál na můstku ve vzdálenosti šedesáti stop, jasně měl strach o svůj další osud a řídil bouří plavidlo bez síly motorů. O'Donnell uvažoval o tom, že by zabili všechny na palubě a pak loď potopili, ale zavrhl ten nápad, protože se mu nezdál výhodný. Bude lepší, když nechá svědky žít, aby popsali celou událost, jinak by se Britové o jeho vítězství ani nedověděli.
"Hotovo!" zvolal muž na zádi.
Jeden po druhém ozbrojenci odcházeli. Moře se vzdouvalo do výše osmi stop a za koncem ochranného valu Sconce

Point to bude ještě horší. To byl úděl, který přijímal O'Donnell ochotněji než kapitán Cenlaku.
"Jdeme!" nařídil.
První z jeho mužů seskočil do desetimetrového zodiaku. Muž řídící malý člun využil závětrné strany trajektu a udržoval jej v jeho blízkosti silou dvou přívěsných motorů. Muži všechno nacvičovali ve vodě vlnící se do výše tří stop, ale přes mohutné vlny si počínali zdatně. Trvalo to zhruba minutu. Poslední nastoupili O'Donnell a Miller, a když se ocitli v člunu, klapky karburátoru se rozevřely naplno. Zodiac vyrazil podél trajektu, opustil závětří a zamířil na jihozápad směrem ke kanálu La Manche. O'Donnell se ohlédl za trajektem. Snad šest lidí se dívalo, jak odplouvají. Zamával jim.
"Vítám tě zase u nás, Seane," zakřičel na kamaráda.
"Neřekl jsem jim ani půl slova," odpověděl Miller.
"To vím." O'Donnell podal mladšímu muži čutoru s whisky. Miller ji zvedl a spolkl dva hlty. Už zapomněl, jak dobře chutná, a chladné nárazy deště její chuť ještě vylepšily.
Zodiac klouzal po vlnách skoro jako vznášedlo, poháněn dvojicí motorů o síle sto koní. Kormidelník stál na svém místě uprostřed člunu, s ohnutými koleny, aby trochu zmírnil nárazy vln, když větrem a deštěm vedl plavidlo k místu schůzky O'Donnellovo loďstvo rybářů poskytovalo široký výběr námořníků a tentokrát to nebylo poprvé, že jich využil při operaci. Jeden z ozbrojenců se plazil kolem dokola a rozdával záchranné vesty Pro vysoce nepravděpodobný případ, že by je někdo uviděl, vypadali by jako družstvo Speciální lodní služby Královského námořnictva, které dopoledne na Boží hod vyplulo na cvičnou plavbu. O'Donnellovy operace vždy pamatovaly na všechny možnosti, byly vždy naplánovaný do poslední podrobnosti. Miller byl jediný muž, který kdy byl zatčen, a nyní byl obnoven jeho dokonalý osobní rejstřík. Střelci poschovávali zbraně do plastikových sáčků, aby zmenšili možnost koroze. Několik z nich si mezi sebou povídalo, ale vítr a přívěsné motory tropily takový hluk, že bylo nemožné je slyšet.
Miller dopadl do člunu dost ztěžka. Třel si zadnici
"Pitomí teplouši!" vrčel. Bylo dobré, že zase mohl mluvit.
"O čem mluvíš," zeptal se O'Donnell tak, aby přehlušil rámus.
Miller mu vysvětlil nedávnou událost. Byl přesvědčený, že to byl Highlandův nápad, aby trochu změkl, aby pocitoval vděčnost k poldovi. Proto také obě jeho rány zasáhly Highlandovy útroby. Nechtěl, aby policista umřel rychle. Ale svému šéfovi to Miller neřekl. Taková věc nebyla profesionální. Kevin by s tím možná nesouhlasil.
"Kde je ten parchant Ryan?" zeptal se Sean.
"Doma v Americe," O'Donnell se podíval na hodinky a odečetl šest hodin "Sázím se, že pevně spí ve své posteli."
"Zpozdil nás o rok, Kevine," poznamenal Miller "O celý zatracený rok!"
"Myslel jsem si, že to řekneš. Později, Seane."
Mladší muž přikývl a dal si další hlt whisky.
"Kam plujem?"
"Někam, kde je tepleji než tady."

Cenlac plul hnán větrem Jakmile odešel poslední terorista, kapitán poslal posádku, aby prohledala celý trajekt, zda tady někde neuložili bombu. Nic nenašli, ale kapitán věděl, že bomba může být někde schována, a loď skýtala tisíce úkrytů, kam se dalo zastrčit kdeco. Technik a další člen posádky se snažili opravit jeden z dieselových motorů, zatímco tři pomocní lodníci vytáhli kotvu a na zádi ji vhodili do vody, aby na zvlněném moři trochu vyrovnali rozhoupaný trajekt. Vítr hnal loď k pevnině. Dostávali se tak na mírnější vody, ale kdyby v tomto počasí narazili na břeh, znamenalo by to smrt pro všechny. Napadlo ho, že by mohl spustit na vodu záchranný člun, ale i to představovalo nebezpečí, kterému se zatím chtěl vyhnout.
Stál sám v kabině lodivoda a díval se na vysílačku - byla zničená. Kdyby ji měl k dispozici, mohl by přivolat pomoc, remorkér, obchodní loď, cokoliv, co by mohlo přivázat lano k přídi a odtáhnout je do bezpečného přístavu. Ale všechny tři vysílačky byly poškozeny tak, že se nedaly opravit, prostříleny kulkami ze samopalu jako řešeto.
Proč nás nechali ti parchanti naživu? ptal se sám sebe v tichém, bezmocném vzteku. Ve dveřích se objevil technik.
"Nedá se to opravit. Prostě nemáme nástroje, které k tomu potřebujeme. Ti parchanti přesně věděli, co mají rozbít."
"Věděli přesně, co mají udělat," souhlasil kapitán.
"Když do Yarmouthu nepřiplujem včas. Snad -"
"Připíšou to na vrub počasí. Octneme se na skalách dřív, než vůbec zvednou zadky." Kapitán se otočil a otevřel zásuvku. Vytáhl signální pistoli a krabičku světlic. "Střílejte v dvouminutových intervalech. Podívám se na cestující. Jestliže se nic nestane za čtyřicet minut, spustíme na vodu čluny."
"Ale až do nich nastrkáme raněné, zabijeme je -"
"A jestli to neuděláme, pak ztratíme všechny!" Kapitán odešel dolů.
Jeden z cestujících byl zvěrolékař, jak se ukázalo. Pět lidí bylo zraněno a doktor se snažil je ošetřit. Jeden člen posádky mu pomáhal. Na palubě bylo mokro a velký hluk. Trajekt se nakláněl v úhlu dvaceti stupňů a moře rozbilo okno. Jeden z členů posádky zápolil s kusem látky, kterým chtěl ucpat díru. Kapitán viděl, že se mu to pravděpodobně podaří, tak šel k raněným.
"Jak to s nimi vypadá?"
Veterinář vzhlédl, na tváři se mu jevila úzkost. Jeden z jeho pacientů určitě umře a ostatní čtyři -
"Brzy je asi přeneseme na záchranné čluny."
"To je zabije Já -"
"Vysílačka," jeden z nich procedil skrze zuby.
"Lež tiše," řekl doktor.
"Vysílačka," trval na svém. Rukama svíral obvazy na svém břiše. Snažil se tak zadržet výkřiky bolesti.

"Ti parchanti je zničili," řekl kapitán "Lituju - nemáme ani jednu vysílačku "
"Vůz - vysílačka je v tom pitomém voze!"
"Cože?"
"Policie," lapal po dechu Highland. "Policejní vůz - transport vězně, vysílačka…"
"Ježíši Kriste!" Podíval se na vůz - vysílačka asi nebude s to vysílat z nitra trajektu. Kapitán běžel do kabiny a dal rozkaz svému technikovi.
Byl to dost snadný úkol. Technik použil svého nářadí a vymontoval z uzavřeného vozidla vysílačku s pásmem metrových vln. Podařilo se mu ji napojit na jednu trajektovou anténu a kapitán mohl po pěti minutách vysílat.
"Kdo je!?" zeptal se policejní dispečer
"Tady je Cenlac, ty pitomče. Naše námořní vysílačky nefungují. Máme poruchu, unášejí nás proudy tři míle jižně od Lisle Court, a potřebujeme ihned pomoc."
"Och. Dobrá. Nevypínejte." Přijímající seržant v Lymmgtonu důvěrně znal záludnosti moře. Zvedl telefon a prstem přeběhl seznam důležitých čísel, až našel to pravé. Za dvě minuty mluvil opět s trajektem.
"Jedna vlečná loď už k vám míří. Prosím, potvrďte vaše postavení tři míle jižné od Lisle Court."
"To je správné, ale vítr nás žene na severovýchod. Náš radar pořád funguje. Můžeme vlečnou loď navést. Prokristapána, řekni mu, ať si pospíší. Na palubě máme raněné."
Seržant se napřímil. "Řekni to ještě jednou - opakuj svoje poslední slova."
Teď, když už byla pomoc na cestě, kapitán co nejstručněji vysvětlil, co se stalo. Na břehu seržant zavolal svého nadřízeného a ten informoval místního superintendenta. Další hovor šel do Londýna. Za patnáct minut poté zahřívala letecká posádka Královského námořnictva záchranný vrtulník Král moře v Gosportu. Letěli nejprve do námořní nemocnice v Portsmouthu pro lékaře a samťáka, pak se vydali na pospas zuřícímu vichru. Trvalo dvacet strašných minut, než našli trajekt, pilot se se strojem probojovaval burácejícím větrem, zatímco druhý pilot pátral radarem na osciloskopu po obrysech trajektu. To byla ta snazší část.
Museli udělit vrtulníku rychlost vyšší než čtyřicet mořských mil, aby si udrželi stálou pozici nad lodí - vítr se měnil každých několik vteřin - museli měnit směr o několik stupňů, měnit rychlost až o deset mil a přitom zápolit s řízením, aby se udrželi nad trajektem. Velitel vrtulníku upjal nejprve záchranný postror kolem lékaře a držel ho u otevřených dveří. Palubním telefonem dal pilot veliteli pokyn, aby lékaře spustil. Aspoň že měli dost velký terč. Na horní palubě trajektu čekali na doktora dva námořníci. Nikdy předtím to nedělali, ale posádka vrtulníku byla zkušená, rychle ho spustila do vzdálenosti deseti stop nad rozkolébanou palubou a posledních několik stop už šlo hladce. Jeden námořník uchopil doktora a sňal z něho postroj. Stejnou operaci absolvoval saniťák, který proklínal osud a přírodu po celou cestu dolů. Ten přistál také bezpečně a vrtulník vyrazil nahoru, aby se dostal pryč od nebezpečného objektu.
"Poručík chirurg Dilk, pane."
"Vítám vás. Moje praxe je bohužel omezena na koně a psy," odpověděl ihned veterinář. "Jeden má ránu na prsou, ostatní tři jsou zraněni na břiše. Jeden zemřel - dělal jsem, co jsem mohl, ale -" neměl k tomu co říci. "Zatraceni vrazi!"
Jekot houkačky oznamoval příjezd vlečného člunu. Poručík Dilk se ani neohlédl. Kapitán a posádka zachytili a přitáhli drátěné vlečné lano. Oba doktoři dávali morfiové injekce a snažili se stabilizovat stav raněných.
Vrtulník už odletěl na jihozápad. Teď ho čekal druhý úkol toho dne. Ještě další vrtulník s ozbrojenými námořníky odstartoval z Gosportu, zatímco ten první už radarem i očima posádky propátraval mořskou hladinu a hledal černý desetimetrový pryžový člun typu Zodiac. Rekordní rychlostí dorazily rozkazy z ministerstva vnitra, rozkazy, pro jejichž splněni byli muži v uniformách vycvičeni a vyzbrojeni vyhledat a zničit.
"Radar je bez šance," oznamoval palubním rozhlasem ostatním druhý pilot.
První pilot přikývl na souhlas. Za klidného dne by měli velkou naději najit pryžový člun, ale nyní bylo moře rozbouřené a nad ním letěla vodní tříšť, takže zachycení tak malého objektu radarem bylo téměř nemožné.
"Nemohli přece uniknout nikam daleko a viditelnost tady shora celkem není špatná. Prohledáme moře křížem krážem a ty parchanty najdeme."
"Kde začneme?"
"Od Needles, pak směrem dovnitř ke Chnstchurchskému zálivu, potom poletíme na západ, pokud budeme muset. Chytíme ty parchanty dřív, než přistanou, a zařídíme, aby na ně na pobřeží čekali policajti. Slyšels rozkazy."
"To jo." Druhý pilot aktivoval taktický navigační displej, aby nastavil pátrací program. Po devadesáti minutách bylo jasné, že pátrali na nesprávném místě. Stejně dopadl i druhý vrtulník a osádky to překvapilo a zaskočilo, do Gosportu se vrátili s holýma rukama. Pilot vešel do panelové budovy a našel tam dva vysoké policejní důstojníky.
"Jak to vypadá?"
"Pátrali jsme od Needles až k Poole Bay - nic jsme neopomněli." Pilot ukázal dráhu letu na mapě. "Takový typ člunu může udělat snad dvacet mořských mil, za nynějších podmínek nanejvýš, a to ještě, když člun řídí zkušená posádka. Nemohli jsme je přece přehlédnout." Pilot usrkl z hrnku trochu čaje. Zíral na mapu moře a nevěřícně kroutil hlavou. "Za žádných okolností jsme je nemohli přehlédnout, když je hledaly dva stroje!"
"Co když pluli dál na moře, co když se dali na jih?"
"Ale kdež! I kdyby měli s sebou dost paliva, aby mohli přeplout Kanál, o čemž pochybuju, jenom blázen by se o to pokusil. Tam venku bude mít moře dvacet stop a vichr je pořád silnější. Hotová sebevražda," uzavřel pilot.
"Víme, že to nejsou žádní blázni, jsou až moc chytří. Nemohli vás minout, přistát dřív, než jste je zachytili?"
"Ani nápad. V žádném případě." Letec tvrdě trval na svém.
"Tak kde potom k čertu jsou?"
"Lituji, pane, nemám nejmenší tušení. Možná že ztroskotali."
"Vy tomu věříte?" zeptal se polda.

"Ne, pane."
Velitel James Owens se odvrátil. Vyhlédl z okna. Pilot měl pravdu; bouře řádila čím dál víc. Zazvonil telefon.
"Pro vás, pane." Menší důstojník mu podal sluchátko.
"Owens. Ano?" Na jeho obličeji hněv vystřídal smutek a obráceně. "Děkuji vám. Prosím, informujte nás průběžně." Obrátil se k ostatním. "To byla nemocnice. Další zraněný zemřel. Seržanta Highlanda zrovna operují. Jedna kulka mu zasáhla páteř. To je celkem devět mrtvých, myslím. Pánové, můžete nám něco navrhnout? V tomto okamžiku bych byl ochoten najmout třeba cikánskou věštkyni."
"Snad zamířili na jih od Needles, pak zahnuli na východ a přistáli na ostrově Wightu."
Owens zavrtěl hlavou. "Tam máme svoje lidi. To ne."
"Pak mohli mít smluvenou schůzku s nějakou lodí. Na Kanále je normální provoz."
"Dalo by se to nějak zjistit?"
Pilot zavrtěl hlavou. "Ne. Radarová kontrola lodní dopravy je v Doverské úžině, ale tady ne. Ale můžeme vstoupit na palubu každé lodi, že?"
"Výborně. Pánové, děkuji vám za vaše úsilí, zvlášť za to, že jste tak rychle opatřili chirurga. Tato skutečnost prý zachránila několik životů."
Velitel Owens vyšel z budovy. Ti, kdož tam zůstali, žasli, jak dovedl zachovávat klid. Venku detektiv vzhlédl k olověné obloze a v duchu zaklel na osud, ale hněv ho příliš stravoval, než aby dal najevo, co cítil. Owens byl muž, který byl zvyklý skrývat své myšlenky a pocity. Často zdůrazňoval svým mužům, že v policejní práci city nemají místo. Samozřejmě to nebylo správné, ale jako mnoha jiným poldům se i Owensovi dařilo tutlat hněv v sobě, kde však dále hlodal. Proto měl vždycky v kapse kabátu balíček antacidických pilulek a po práci vedl domácký život, který se setkával s pochopením jeho ženy. Sáhl do kapsičky u košile pro cigaretu, která tam nebyla. Sám sebe vyplísnil - proč jsi vůbec upustil od toho zvyku, Jimmy? Okamžik stál na parkovišti, jako by chladný déšť mohl zmírnit jeho vztek. Jenže jím projel chlad a nemoc si nemohl dovolit. Z toho všeho se bude muset zodpovídat šéfovi městské policie a ministerstvu vnitra. Někdo - díky Bohu já ne - se bude muset zodpovídat koruně.
Dovedl tuto myšlenku do důsledků. Nedokázal teroristy dopadnout. Dvakrát mu unikli. Nedokázal zjistit přípravy přepadu na The Mail a zabránit mu - jenom neuvěřitelné štěstí, že zasáhl ten Amerikán, mu zachránilo tvář. Potom šlo všechno dobře, až přišel tento krach. Nikdy předtím se nic podobného nestalo. Owens je zodpovědný. To všechno, co se událo, patřilo do jeho kompetence. On osobně vypracoval plán přepravy. On osobně stanovil bezpečnostní opatření. Vybral den. Zvolil cesty. Vytipoval muže, nyní všechny mrtvé, s výjimkou Boba Highlanda.
Jak to věděli? ptal se Owens sám sebe. Věděli kdy, věděli kde. Jak to věděli? To je místo, říkal si, kde je třeba začít. Owens znal počet lidí, kteří tuto informaci obdrželi. Nějak to prosáklo ven. Vzpomínal si na zprávu, kterou přinesl Ashley z Dublinu. "Nevěřil byste tomu," řekl ten parchant z Prozatímní Irské republikánské armády o prameni zpráv O'Donnella. Ten se mýlí, pomyslel si detektiv. Všichni tomu nyní budou věřit.
"Zpět do Londýna," řekl řidiči.

"Úžasný den, Jacku," poznamenal Robby na gauči.
"Není to špatné," souhlasil Ryan. Samozřejmě, dům vypadá jako výcvikové středisko zasažené atomovkou...
Před nimi si hrála Sally s novými hračkami. Zvlášť se jí líbil domeček pro panenky, jak Jack s radostí pozoroval. Dcera vzbudila rodiče toho rána už v sedm a teď začínala ochabovat. Jack a Cathy také ochabovali po pouhých pěti hodinách spánku. Před hodinou si Jack uvědomil, že je to vůči těhotné ženě poněkud kruté. Spolu s Robbym uklidili nádobí, které se ocitlo v myčce v kuchyni. Jejich ženy si povídaly na jiném gauči, zatímco muži srkali brandy.
"Zítra nelétáš?"
Jackson zavrtěl hlavou. "Letadlo má poruchu, bude trvat pár dní, než to opraví. Kromě toho, jaké by to byly Vánoce bez dobré brandy? Zítra budu zpátky na simulátoru a předpisy mi kvůli tomu pití nezakazují. Připoutám se až zítra ve tři, do té doby budu úplně střízlivý." Robby vypil k večeři jednu sklenici vína a teď se omezil na jedno hennessy.
"Bože, potřebuju se protáhnout." Jack vstal a ukázal příteli ke schodům.
"Jak dlouho jste byli včera v noci vzhůru, sekáči?"
"Šli jsme na kutě přibližně po druhé."
Robby se přesvědčil, že je Sally neslyší. "Dělat Ježíška je zátěž, viď? Když dokážete dát všecky tyhle hračky dohromady, měl bych vás za to povozit ve svém pochroumaném letadle."
"Počkej, až budu mít zdravé obě paže." Jack vytáhl paži ze závěsu a rozmáchl se jí.
"Co tomu říká Cathy?"
"To, co říkají doktoři - k čertu, když se moc rychle uzdravíš, přicházejí o prachy!" Zakroutil zápěstím. "Už to jde docela dobře, ani bys tomu nevěřil."
"Jak se cítíš?"
"Docela dobře. Myslím, že se mi vrátí bývalé schopnosti. Aspoň zatím mě zdraví nenechalo ve štychu." Jack se podíval na hodinky. "Nechceš se mrknout na zprávy?"
"Prima."
Ryan zapnul malou televizi. Zrovna běžely zprávy CNN. Bylo bezvadné podívat se na novinky z domova i z ciziny, kdykoliv se vám zachtělo. Jack se zhroutil do svého otočného křesla, zatímco si Robby vybral jiné křeslo v koutě. Chybělo několik minut do začátku přehledu zpráv. Jack ztlumil zvuk.
"Jak ti to jde s prací na knize?"
"Ujde to. Konečně jsem sehnal všechny potřebné informace. Musím dopsat čtyři kapitoly, dvě trošku přepsat a bude to hotové."

"Co budeš přepisovat?"
"Ukázalo se, že mám některé nesprávné údaje. Měls pravdu, pokud šlo o problém zachycování letadel na japonských mateřských lodích."
"Nezdálo se mi to možné," odpověděl Robby. "Byli dost dobří, ale zas tak moc dobří nebyli - zatrhli jsme jim to přece, ne?"
"A co dnes?"
"Rusové? Hele, Jacku, tohle všechno mi může být ukradené, záleží mi jenom na tom, aby mi rychle opravili kocoura. Neplatí mě za lehárnu, synu." Jackson se ušklíbl jako ospalý lev.
"Líbí se mi tvoje důvěra."
"Jistě jsou lepší piloti než já," připustil Robby. "Vlastně vím o třech. Zeptej se mě na to za rok, až budu zase v plném výcviku."
"No jo!" Jack se zasmál. Smích mu odumřel na rtech, když uviděl na obrazovce jeden záběr. "To je on - proč asi -" zesílil zvuk.
"...zabili, včetně pěti policistů. Probíhá intenzivní pátrání po teroristech, kteří unesli svého uvězněného druha během cesty z brixtonského vězení na ostrov Wight. Sean Miller byl odsouzen před pouhými třemi týdny za přepadení, když odvážně zaútočil na prince a princeznu z Walesu v dohledu Buckinghamského paláce. Dva policisté a jeden terorista byli zabiti dříve, než útok překazil americký turista Jack Ryan z Annapolisu ze státu Maryland."
Obraz se změnil. Objevila se bouře nad Kanálem a vrtulník Královského námořnictva, zřejmě po něčem pátrající. Pak jej vystřídal archivní záběr Millera, jak ho vyvádějí z Old Bailey. Než ho strčili do policejního vozu, Miller se obrátil obrátil obličejem ke kameře a nyní po týdnech jeho bezcitné oči opět zíraly do očí Johna Patricka Ryana.
"Och, můj Bože..." zabručel Jack.

(10) Plány a hrozby
"Neměl by sis dávat vinu "Jimmy," řekl Murray. "A Bob se z toho dostane. To už něco je."
"Jistě," odpovídal Owens ironicky. "Je dokonce padesátiprocentní naděje, že se zase naučí chodit. A co ti ostatní, Dane? Pět policistů mrtvých a čtyři civilisti s nimi!"
"A teroristi možná taky," poznamenal Murray.
"Nevěříš tomu o nic víc než já."
Přišlo to jako nenadálé štěstí. Loď Královského námořnictva vybavená hledačem min, která sonarem zkoumala nepřetržitě kanál La Manche, objevila na dně neznámý předmět a ihned vyslala potápěče s kamerou, aby zjistil, co to je. Na pásku se objevily zbytky desetimetrového nafukovacího člunu typu Zodiac se dvěma přívěsnými motory o síle dvou set koní. Zřejmě klesl ke dnu v důsledku výbuchu v blízkosti palivových nádrží. Nikde však nebylo ani stopy po lidech, kteří byli na člunu, ani po jejich zbraních. Kapitán plavidla okamžitě pochopil význam objevu a informoval své nadřízené. Družstvo specialistů se teď připravovalo k vyzvednutí trosek.
"Je to jistá možnost. Někdo z nich to zvrtal, člun vybouchl a ti zločinci se utopili..."
"A jejich mrtvoly?"
"Potrava pro ryby," culil se Murray. "Docela hezký obrázek co říkáš?"
"Rád fantazíruješ, Dane. Kolik procent ze své mzdy bys byl ochoten vsadit na tuto domněnku?" Owens nebyl ani v nejmenším naladěn k žertování. Murray si uvědomil, že šéf C-13 se pořád na celou událost dívá jako na svou osobní porážku.
"Moc asi ne," připustil představitel FBI. "Tak ty myslíš, že je vyzvedla nějaká loď?"
"To je jediná věc, která dává smysl. Devět obchodních plavidel se pohybovalo v blízkosti osudného místa a některé z nich mohlo vzít teroristy na palubu. Máme jejich seznam." Tentýž seznam měl i Murray. Poslal ho už do Washingtonu, kde na něm budou pracovat FBI i CIA. "Ale proč nevytáhli na palubu i člun?"
"To je divné, že? Ale co kdyby je zpozorovala jedna z našich helikoptér zrovna v době, kdy by se tím zabývali? Nebo to počasí zcela znemožňovalo. Nebo se jim prostě nechtělo ztrácet čas. Mají asi dostatek finančních prostředků."
"Kdy námořnictvo vyzvedne trosky?"
"Pokud vydrží počasí, pozítří," řekl Owens. To byla jediná věc, která je mohla trochu potěšit. Pak budou mít konkrétní hmotný doklad. Veškeré výrobky na světě mají svou výrobní značku a sériové číslo. Někde bude záznam o prodeji. Tak začala spousta úspěšných vyšetřování - jediný pokladní blok z krámu už vedl k usvědčení těch nejnebezpečnějších zločinců. Podle záznamu na filmu vypadaly přívěsné motory jako výrobky americké firmy Mercury. Agentura už byla vyzvána, aby zahájila pátrání, jakmile budou známá čísla motorů. Murray věděl, že motory této značky jsou oblíbené po celém světě. Tím se pátrání ztíží, ale přece jenom to něco je; a něco je vždycky lepší než nic. Veškeré možnosti londýnské policie i oddělení C-13 budou soustředěny právě na tento úkol.
"Přišlo se už na něco, pokud jde o prozrazení převozu?" zeptal se Murray. Tahle otázka byla stále nejcitlivějším místem celého případu.
"Ten darebák by se měl modlit, aby se na něj nepřišlo," řekl tiše Owens. Zatím nic nenasvědčovalo, že by se měl najít. Celkem jednatřicet lidí znalo čas a trasu převozu vězně a pět z nich bylo mrtvých - ani řidič transportního vozu předem zvolenou cestu neznal. Zbývalo jich tedy šestadvacet: několik členů C-13, dva vysocí činitelé policie, deset lidí na ministerstvu vnitra, několik příslušníků MI-5, členové Bezpečnostní služby a pár dalších jednotlivců. Každý z nich byl dokonale prověřen. Ne že by na prověření příliš záleželo, opakoval si Owens. Podle definice se indiskrece může dopustit každý parchant, ať je prověřen sebelépe.
Ale tohle bylo něco jiného. Tohle byla zrada - bylo to ještě horší než zrada - což byla představa, kterou Owens nikdy nepovažoval za možnou - až do minulého týdne. Ten, kdo prozradil tohle, musel být také namočen do útoku na

královskou rodinu. Vyzradit tajemství státní bezpečnosti cizí mocnosti bylo něco tak odporného, že velitel na to myslil v neprofesionálních pojmech. Ale záměrně ohrozit samotnou královskou rodinu byl tak nepochopitelný zločin, že Owens sotva mohl uvěřit, že to vůbec je možné. To nemohl udělat nikdo, kdo by trpěl duševní nemocí. Muselo jít o osobu inteligentní, s pozoruhodnou schopností zametat za sebou stopy, o někoho, kdo zradil důvěru osobní i národní. V jeho zemi bývaly doby, kdy takoví lidé umírali na mučidlech. Nebyla to skutečnost, na kterou by byl Owens hrdý, ale teď rozuměl, proč se tak dělo, jak snadno člověk mohl schvalovat takový trest. Královská rodina plnila ve Spojeném království hodné funkcí a lidé ji vroucně milovali. A někdo, pravděpodobně někdo jim velmi blízký, byl ochoten zrazovat její členy malé bandě teroristů. Owens tu osobu chtěl. Chtěl ji vidět mrtvou, chtěl se na ni dívat, když bude umírat. Pro tento druh zločinu nemohl existovat jiný trest.
Po bezuzdné rozkoši z této představy se mu po několika vteřinách vrátil profesionalismus. Nenajdeme toho parchanta jenom přáním, aby byl mrtvý. Pátrání po něm znamená pro policii práci, pečlivé, namáhavé, důkladné setření. Owens věděl, jak to udělat. Ani on, ani elitní tým policistů neustane ve vyšetřování, dokud se jim nepodaří ho dopadnout. A nikdo z nich nepochyboval, že se jim to nakonec podaří.
"Máš teď dva případy "Jimmy," řekl Murray, jako by četl v mysli svého přítele. Ostatně nebylo to těžké uhodnout. Oba mívali na starosti jen závažné případy a policie se všude ve světě od sebe jen málo liší.
"Opravdu," řekl Owens a skoro se usmál. "Nesmějí za žádnou cenu prozradit svého spřežence. Musí vyvinout svrchované úsilí, aby ochránili svůj pramen. Srovnáme seznamy těch, kdo věděli, že onoho odpoledne tudy pojede Jeho Výsost, s těmi, kteří byli informováni, že mladý pan Miller bude transponován do Lymingtonu."
"A nezapomeň na telefonní operátory, kteří přepojovali hovory," připomněl mu Murray. "A sekretáře a spolupracovníky, kteří o tom něco zaslechli, a přítelkyně nebo přátele, kteří mohli něco slyšet během povšechné konverzace."
"Děkuji ti srdečně za pomoc, Dane. Člověk potřebuje občas povzbuzení, zvlášť v době, jako je tato." Angličan přešel k Murrayově skříni a našel tam láhev whisky - vánoční dar, na Silvestra stále neotevřený.
"Máš pravdu, že si musí chránit svůj zdroj zpráv. Vím, že ho dostaneš, Jimmy. Na to bych nějaké peníze vsadil."
Owens nalil do sklenic. Potěšilo ho, že se Američan konečně naučil pít whisky slušnou formou. Během minulého roku Owens narušil Murrayův zvyk dávat do všeho led. Je přece hanba kazit původní skotskou whisky. Zamračil se, když se mu vrátila neodbytná myšlenka. "Co nám to prozrazuje na Seana Millera?"
Murray rozepjal paže. "Třeba je mnohem důležitější, než sis myslel. Snad měli strach, že z něho vyrazíte nějaké informace. Možná že si jenom chtěli udržet čistý rejstřík. Nebo je za tím něco jiného?"
Owens přikývl. Kromě úzkých pracovních vztahů mezi Scotland Yardem a FBI si Owens také cenil názorů svých kolegů. I když oba byli zkušení policisté, Murray vždy míval o chloupek jiný pohled na věci. Před dvěma lety byl překvapen poznáním, jak to může být cenné. Ačkoliv Murray na to vlastně nikdy nepomyslil, i on využil při několika příležitostech stejným způsobem mozku svého kolegy.
"Co tak asi Miller dělá?" uvažoval nahlas Owens.
"Kdo to může vědět? Šéfa operací?" Murray mávl sklenicí.
"Na to je hrozně mladý."
"Jimmy, chlapík, který shodil atomovku na Hirošimu, byl plukovník letectva, devětadvacetiletý. K čertu, kolik je asi tomu O'Donnellovi?"
"Něco podobného si myslí Bob Highland." Owens zíral na okamžik do své sklenice a mračil se.
"Bob je chytrý hoch. Bože, doufám, že ho budeš moct zase poslat do ulic."
"A kdyby ne, pořád ho můžeme potřebovat v kanceláři." Velitel Owens to pronesl zcela rozhodně. "Má vynikající mozek, jako stvořený na vyšetřování - je moc dobrý, než abychom ho mohli nechat ležet ladem. No tak, musím prchat. Silvestr, Dane. Nač si připijeme?"
"To je jasné. Na úspěšné pátrání. Ty přijdeš na ten pramen, Jimmy, a ten ti poskytne informaci, kterou potřebuješ." Zvedl sklenici. "Na uzavření případu."
"Ano." Oba muži sklenice vypili.
"Jimmy, prokaž sám sobě laskavost a na jednu noc se na to vykašli. Vyčisti si hlavu a ráno začni úplně svěží."
Owens se usmál. "Zkusím to." Vzal plášť a šel ke dveřím. "Ještě jedna věc. Napadlo mi to při cestě sem. Tihle chlapíci z Ulsterské osvobozenecké armády porušují všechna pravidla, viď?"
"To je pravda," odpověděl Murray a zamykal spisy.
"Zatím neporušili jenom jedno pravidlo."
Murray se otočil. "Och? Které?"
"Nikdy nic neprovedli v Americe."
"Skutečně, nikdo z nich dosud v Americe nic neprovedl," Murray zopakoval tu myšlenku.
"Nikdo z nich zatím neměl žádný důvod."
"Takže?"
"Dane, Ulsterská osvobozenecká armáda teď důvod má - a nikdy neváhala porušit pravidla. Je to jenom takové tušení, nic víc." Owens pokrčil rameny. "No tak dobrá. Dobrou noc a šťastný nový rok tobě, zvláštnímu agentu Murrayovi." Obřadně si podali ruce. "Tobě taky, veliteli Owensi. Pozdravuj ode mne Emily."
Dan ho vyprovodil ke dveřím, zamkl je a vrátil se do své kanceláře, aby se ubezpečil, že všechny spisy řádně uschoval. Venku byla ve - podíval se na hodinky - tři čtvrtě na šest tma jako v pytli.
"Jimmy, proč jsi to řekl?" Murray se zeptal tmy. Opřel se v otáčivém křesle.
Ve Spojených státech doposud neoperovala žádná irská teroristická skupina. Jistě, sháněli tam peníze, hlavně v místech, kde bydleli Irové, v bostonských a newyorských klubovnách vedli podivné řeči o své vizi budoucího

svobodného sjednoceného Irska - nikdy se však neobtěžovali podotknout, že jako pravověrní marxisté-leninisté ztotožňují osud Irska s osudem Kuby. Byli natolik mazaní, aby si uvědomili, že tato malá podrobnost by nezpůsobila žádnou radost Američanům irského původu. A pak tu existovalo pašování zbraní. V minulosti se jistě provozovalo ve značné míře. Prozatímní Irská republikánská armáda i Irská národní osvobozenecká armáda běžně nakupovaly většinu svých zbraní na volném světovém trhu. Rovněž se šířily zprávy, že někteří jejich lidé procházejí výcvikem v sovětských vojenských táborech - na satelitních fotografiích jste nerozeznali národnost jednotlivců ani jste nepoznali ten který obličej. Tyto zprávy nebyly nikdy natolik potvrzeny, aby mohly být povoleny pro tisk. Totéž se tvrdilo o táborech v Libyi, Sýrii a Libanonu. Někteří lidé světlé pleti tam prodělávali výcvik - ale kdo to byl? Výzvědná služba byla v tomto ohledu poněkud neinformovaná. S evropskými teroristy to bylo něco docela jiného. Zajatí Arabové často zpívali jako kanárci, ale zajatí členové Prozatímní Irské republikánské armády a Irské národní osvobozenecké armády, Rudé armádní frakce, Action Directe z Francie a všech ostatních stínových skupin poskytovali informace se značným odporem. Věc kultury, neboť si mohli být prostě jisti, že jejich věznitelé nepoužijí a ani použít nemohou vyšetřovacích metod stále běžných na Středním východě. Všichni vyrostli v demokraciích a znali přesně slabosti společností, které chtěli rozkolísat. Murray na ně myslel jako na silné, ale uznával, že zákona dbalí profesionálové jim nakladli do cesty spousty překážek...
Ale nepřímým důsledkem toho všeho bylo, že Prozatímní Irská republikánská armáda a Irská národní osvobozenecká armáda nikdy nespáchaly násilný zločin v Americe. Nikdy. Ani jediný.
Ale Jimmy má pravdu. Ulsterská osvobozenecká armáda nikdy neváhala porušil pravidla. Pro všechny ostatní byla královská rodina tabu, nikoliv však pro Usterskou osvobozeneckou armádu. Prozatímní Irská republikánská armáda a Irská národní osvobozenecká armáda nikdy neváhaly zveřejnit své operace - každá teroristická organizace se hlásí ke svým akcím. Nikoliv však Ulsterská osvobozenecká armáda. Zavrtěl hlavou. Neexistoval jediný náznak, že by hodlali toto pravidlo porušit. Prostě to byla jedna věc, kterou nikdy neudělali... doposud. S takovou bilancí se nedalo začít vyšetřování.
"Ale oč jim jde?" řekl nahlas. To nikdo neví. I jejich název je anomálie. Proč si říkají Ulsterská osvobozenecká armáda? Nacionalistická hnutí se vždy zaměřovala na svou národnost, bylo to vždy irské nacionalistické hnutí, ale samotný název Ulsterské osvobozenecké armády byl regionálním výrazem. Slovo "Ulsterská" bylo neměnné předznamenáním reakčních protestantských skupin. Teroristi nemuseli příliš dbát na to, aby to, co dělají, mělo nějaký smysl, ale přece jenom nějaký smysl to mít mělo. Všechno, co souviselo s Ulsterskou osvobozeneckou armádou, byla anomálie. Dělali věci, které by nikdo jiný nedělal, nazývali se tak, jak by se nikdo jiný nenazýval.
Dělají věci, které by nikdo jiný nedělal. Murray věděl, že právě to žralo Jimmyho. Proč si počínali takovým způsobem? Musel k tomu být nějaký důvod. Přes bláznivou povahu svých akcí teroristé podle vlastních měřítek postupovali racionálně. Jakkoliv pokroucené se zdálo jejich uvažování pozorovateli zvnějška, mělo svou vlastní interní logiku. Prozatímní Irská republikánská armáda a Irská národní osvobozenecká armáda takovou logiku mají. Dokonce oznámily svoje zásady a jejich akce se zdají být v souhlase s tím, co proklamují: aby se totiž Severní Irsko stalo neovladatelným. Kdyby se jim to podařilo, Britové by toho konečně měli dost a odešli by. Jejich cílem tedy je udržovat konflikt na nízké úrovni donekonečna a čekat, až druhá strana odejde. Jako koncepce to dávalo smysl.
Ale Ulsterská osvobozenecká armáda nikdy neřekla, oč jí jde. Proč ne? Proč měl být jejich cíl tajemstvím? K čertu, proč by existence teroristické skupiny měla být tajemstvím - když už uskutečňují operace, tak to nemůže být tajemstvím; proč tedy nikdy neohlásili svou existenci, vlastně se k ní přihlásili jenom v rámci společenství Prozatímní Irské republikánské armády nebo Irské národní osvobozenecké armády? Nemohou jednat zcela bez důvodů, a přece mít tak dobré výsledky jako doposud.
"Sakra!" Tady byla odpověď. Murray cítil, že mu připlouvá k okraji vědomí, že však jeho mysl k ní nemůže dosáhnout. Agent odešel ze své kanceláře. Dva námořníci už patrolovali na chodbě, zkoumali dveře, zda jsou uzamčené. Na cestě k výtahu jim Dan zamával. V duchu se stále ještě pokoušel sjednotit předchozí útržky v celistvý obraz. Kéž by Owens nebyl odešel tak brzy! Chtěl to s ním všechno znovu probrat. Možná že by v tom oba společně objevili nějaký smysl. Ne, říkal si, ne možná, určitě. Najdou to. Je tam, jenom čeká, až ho naleznou.
Sázím se, že Miller to věděl, pomyslel si Murray.

"Strašné místo," řekl Sean Miller. Západ slunce byl velkolepý, skoro jako na moři. Obloha byla prosta obvyklého městského znečištění a slunce sklouzávalo za vzdálené duny, tvořící výraznou zoubkovitou linii. Samozřejmě, velice zvláštní byl rozsah teplot. Polední teplota dosáhla dvaadevadesáti stupňů - a domorodci mluvili o chladném dni! - ale teď, jak zašlo slunce, zvedl se studený vítr a teplota brzy začne klesat k bodu mrazu. Písek nedokázal udržet teplo a v jasném suchém vzduchu je bude vyzařovat zpátky ke hvězdám.
Miller byl unaven. Takový to byl den: obnovovací výcvik. Skoro dva měsíce se nedotkl zbraně. Reakce se zpomalily, střelecká pohotovost propastně poklesla, jeho fyzická kondice se také nezlepšila. Na základě pravidelnosti vězeňské stravy přibral několik liber, což bylo pro něho překvapením. Za týden se musí přebytečných liber zbavit. Poušť je na to dobrá. Jako všichni lidé narození ve vyšších zeměpisných šířkách i Miller měl potíže a těžko snášel tento druh podnebí. V důsledku tělesné činnosti měl pořád žízeň, ale pro přílišné vedro ztrácel chuť k jídlu. Tak pil vodu a ponechával tělu, aby se s tím vyrovnalo samo. Ztrácel na váze a otužoval tělo rychleji, než by se mu to dařilo kdekoliv jinde. Ale místo samotné se mu kvůli tomu ani trochu víc nelíbilo.
Byli s ním další čtyři muži, zatímco zbytek teroristického komanda letěl ihned domů přes Řím a Brusel. V "cestovním" pase jim přibyla celá šňůra vstupních razítek.
"Není to Irsko," souhlasil O'Donnell. Nakrčil nos nad zápachem z prachu a vlastního potu. Není to jako doma. Není tu pach mlhy nad rašeliništi, ani planoucí oheň v krbu, ani alkoholické opojení místní hospody.

Jedna okolnost vysloveně otravovala: k dispozici nebyly žádné alkoholické nápoje. Domorodce opět osvítil Alláh, a proto rozhodli, že ani soudruzi z mezinárodního revolučního společenství nesmějí porušovat boží zákon. Je to ale příšerná otrava.
Nebyl to vlastně ani tábor. Šest budov, jedna z nich garáž. Neužívaná startovací plocha pro vrtulník a cesta napolo pokrytá pískem po poslední bouři. Jedna hluboká studna. Střelnice. Nic víc. V minulosti tu nejednou projíždělo na kolech až padesát cyklistů. Teď ne. Tohle byl tábor jenom Ulsterské osvobozenecké armády, přísně oddělený od táborů používaných ostatními skupinami. Každý z nich byl poučen, jak je důležitá bezpečnost. Na černé tabuli v budově číslo 1 visel časový rozvrh, který sestavili ostatní přátelé světlé pleti. Udával přelety amerických rekognoskačních satelitů; všichni věděli, kdy se mají ztratit z dohledu, a táborová vozidla byla neustále zamaskována.
Na obzoru zazářily dva světlomety mířící k táboru. O'Donnell si jich povšiml, ale nezmínil se o nich. Obzor byl daleko. Strčil paže do rukávů své blůzy, aby se chránil před pronikajícím chladem. Pozoroval světla, jak klouzají vlevo a vpravo, jak jejich kuželovité paprsky tancují po dunách. Kevin viděl, že řidič si dává na čas. Světla stále poskakovala. Terénní podmínky znesnadňovaly využití rychlosti vozidel. Cesty se vybudují až zítra, dopustí-li Bůh. Jednou jim řekl kolega z Jižní Ameriky, že Inš-Alláh znamená totéž co maňana - ale bez jakéhokoliv akcentu naléhavosti.
Blížící se vozidlo byl džíp značky Toyota s pohonem na čtyři kola, který ve většině míst nahradil dříve užívaná auta. Řidič zahnul doprava do garáže a pak vystoupil. O'Donnell se podíval na hodinky. Příští satelit přeletí za třicet minut. To je dost brzo. Zvedl se a vešel do stavení číslo 3. Miller šel za ním a zamával muži, který právě přibyl do tábora. Strážný v uniformě trvalé táborové posádky zavřel vrata od garáže a jinak si jich vůbec nevšímal.
"Jsem rád, že tě vidím živého a že ses z toho dostal," řekl příchozím návštěvník. Nesl malou brašnu.
"Děkuji ti, Shamusi."
O'Donnell podržel dveře otevřené, ač si nikdy nepotrpěl na obřadnost.
"Děkuju, Kevine."
"Přišels právě včas na večeři," konstatoval šéf Ulsterské osvobozenecké armády.
"Člověk může mít někdy štěstí," odpověděl Shamus Padraig Connolly. Rozhlédl se po vnitřním zařízení budovy.
"Nemáte tu žádné orientálce?"
"Tady nejsou," ubezpečil ho O'Donnell.
"Prima." Connolly otevřel brašnu a vytáhl dvě láhve. "Napadlo mi, že byste si dali slzu něčeho čistého."
"Jak jsi to pronesl přes ty parchanty?" zeptal se Miller.
"Slyšel jsem o novém nařízení. Tvrdil jsem jim, že nesu zbraň, samozřejmě." Všichni se smáli. Miller přinesl tři sklenice a led. Tady vždycky používali led.
"Kdy se máš vrátit do tábora?" O'Donnell mluvil o táboře vzdáleném asi čtyřicet mil, používaném Prozatímní Irskou republikánskou armádou.
"Měl jsem nějaké trable s auťákem. Na noc jsem zůstal u přátel v uniformách. Pro svoje lidi mám špatnou zprávu, že mi zabavili whisky."
"Zatracení pohani!" zasmál se Miller. Tři muži si přiťukli.
"Jaké to bylo tam uvnitř, Seane?" zeptal se Connolly. Pila se první runda.
"Mohlo to být horší. Týden předtím, než pro mě přišel Kevin, užil jsem si s dvěma hrdlořezy - narafičili to bachaři, samozřejmě, měli z toho legraci. Zatracení teplouši. Jinak je to docela zábava, sedět tam a pozorovat, jak kecají a kecají a kecají jako parta starých bab."
"Přece sis nemyslel, že jim Sean zazpívá, že ne?" O'Donnell se zeptal, jako by ho káral. Úsměv kryl jeho pocity - samozřejmě všichni měli kvůli tomu nahnáno; nejvíc jim dělalo starosti, co by se mohlo stát, kdyby ho ve vězení v Parkhurstu dostali do parády chlápci z Prozatímní Irské republikánské armády nebo z Irské národní osvobozenecké armády.
"Chlapík!" Connolly opět naplnil sklenice.
"Jaké jsou zprávy z Belfastu?" zeptal se šéf.
"Johnny Doyle nemá žádnou radost z toho, že ztratil Maureen. Muži jsou znepokojeni - ne moc, ale ledacos se povídá. Vaše operace v Londýně, Seane, pro případ, žes o tom neslyšel, způsobila, že se plnily sklenice a že se připíjelo v šesti hrabstvích." Že většina občanů v Severním Irsku, ať protestantů nebo katolíků, byla touto operací roztrpčena, to Connollymu ani v nejmenším nevadilo. Jeho malé společenství revolucionářů bylo pro něho celým světem.
"Nikdo si přece nepřipíjí kvůli neúspěchu," podotkl Miller trpce. Ten parchant Ryan!
"Ale byl to skvělý pokus. Je přece jasné, že jsi měl smůlu, nic víc. My všichni jsme hříčkou v rukou osudu."
O'Donnell se zamračil. Na jeho způsob myšlení byl host příliš poetický, navzdory skutečnosti, že sám veliký Mao psal básně, jak Connolly rád zdůrazňoval.
"Pokusí se unést Maureen?"
Connolly se tomu musel zasmát. "Po tom, co jste udělali se Seanem? To není ani trochu pravděpodobné. Jak jste to provedli, Kevine?"
"Existují určité způsoby." O'Donnell už o tom nechtěl dále mluvit, jeho zdroj informací dostal přísné příkazy, aby dva měsíce nic nepodnikal. Pokud šlo o něho, Dennisovo knihkupectví bylo nyní tabu. Rozhodnutí využít ho k získání informací nutných pro záchrannou operaci nebylo nijak lehké. Právě to byl problém s dobrou zpravodajskou službou, jak mu před lety vtloukali do hlavy jeho učitelé. Skutečně cenný materiál představoval vždy riziko pro samotný zdroj. Byl to paradox. Ten nejužitečnější materiál byl příliš nebezpečný, když se měl uplatnit, ale rovněž informace, která se nedala vystopovat, neměla vůbec žádnou cenu.
"Opravdu jste připoutali k sobě všeobecnou pozornost. Důvod, proč jsem tady, je, abych mohl informovat naše hochy o vaší akci."

"Skutečně!" Kevin se zasmál. "A co si o nás myslí pan Doyle?"
Návštěvník komicky zkroutil obviňující prst. "Vy představujete kontrarevoluční vliv, jehož účelem je zničit hnutí. Operace na The Mail měla a stále má vážné ohlasy na druhé straně Atlantiku. Zaslechl jsem, že pošlou nějaké chlápky do Bostonu příští měsíc nebo tak nějak, aby dali všechno do pořádku a aby řekli Amerikánům, že oni s tím nemají nic společného," řekl Connolly.
"Prachy - my nepotřebujeme ty jejich pitomé prachy!" namítal Miller. "A svoji morální podporu si můžou strčit -"
O'Donnell pozvedl plnou sklenici k přípitku. "K čertu s pitomými Američany!"
Když Miller vypil svou druhou whisky, doširoka otevřel oči a prudce zamrkal.
"Kevine, na nějakou dobu toho ve Spojeném království moc dělat nebudeme..."
"Ani v šesti hrabstvích," řekl O'Donnell zamyšleně. "Je načase na chvíli toho nechat. V tomto okamžiku se soustředíme na výcvik a počkáme na svou příští příležitost."
"Shamusi, jak velký úspěch budou mít Doylovi vyjednávači v Bostonu?"
Connolly pokrčil rameny. "Hodí do sebe hodně alkoholu a uvěří všemu, co jim kdo řekne. Dolary strčí do klobouku - ostatně jako vždycky."
Miller se chvíli usmíval. Tentokrát si sám naplnil sklenici. Druzí dva se spolu bavili. Sean začínal v duchu osnovat plán.

Za mnoho let služby plnil Murray v FBI spousty úkolů. Začínal jako mladý agent tak, že honil bankovní lupiče, a dotáhl to až na instruktora vyšetřovacích postupů na akademii v Quantiku ve státě Virginie. Svým mladým posluchačům ve třídě vždy zdůrazňoval, jak důležitá je intuice... Prosazování zákona je stále spíše umění než věda. Centrála má nesmírné vědecké zázemí, zkoumající a vyhodnocující důkazy pro přelíčení, na všechno má psaná pravidla a předpisy, ale když dojde na věc, nic nedokáže nahradit mozek zkušeného agenta. Murray věděl, že většinou právě zkušenosti mohou sestavit důkazy, vcítit se do duše sledovaného a předvídat jeho příští počínání. Ale ještě víc než zkušenost se uplatňuje intuice. Obé tyto vlastnosti pracují spolu, až je od sebe těžko rozlišíte.
To je velký problém, říkal si Murray při jízdě domů z velvyslanectví. Protože intuice se snadno vymkne kontrole, pokud není dost důkazů, aby ji udržely na uzdě.
"Naučte se důvěřovat svým instinktům," říkal Murray dopravnímu ruchu kolem, jako by odříkával to, čemu vyučoval na škole. "Instinkt není nikdy náhradou za důkazy a za procesní řízení, ale může být velmi užitečným nástrojem, když jde o to, přizpůsobit jedno druhému - och, Dane, z tebe by byl výtečný jezuita!" Pochechtával se sám pro sebe a nevšímal si pohledu, upřeného na sebe z vozu po pravici. Když je to tak legrační, proč tě to trápí?
Murrayův instinkt rozklinkal v mozku tichý, ale vytrvalý zvonek. Proč to Jimmy řekl? Zřejmé ho něco také znepokojovalo - ale co to k čertu vlastně bylo?
Problém je v tom, že nešlo jenom o jednu záležitost. Teď to viděl. Bylo to hned několik věcí a byly spolu propleteny jako nějaká trojrozměrná křížovka. Neznal počet prázdných míst a neměl žádnou nápovědu k jednotlivým slovům, ale přece jenom zhruba věděl, jak všechno do sebe zapadá. To už bylo něco. Pokud bude dost času, mohlo by to stačit, ale -
"Sakra!" Ruce pevněji sevřely volant, jak dobrá pohoda ustupovala pocitu zmarnění. Může o tom pohovořit s Owensem zítra nebo pozítří, ale signál v mysli ho varoval, že je to pravděpodobně daleko naléhavější.
Proč je to k sakru tak naléhavé? Není žádný důvod, proč bych se měl tak vzrušovat.
Murray si připomněl, že první případ, který víceméně vyřešil sám, deset měsíců poté, co nastoupil na ulici jako zvláštní agent, začal podobnými pocity, jaké má nyní. V retrospektivě se důkazy jevily dost zřejmé, šel na to správným figlem, ale tento fígl nenapadl nikoho jiného. A u samotného Murraye to začalo stejným druhem intelektuálního bolení hlavy, jakým teď trpí ve svém voze. Už z toho málem šílel.
Skutečnost: Ulsterská osvobozenecká armáda porušuje všechna pravidla. Doposud žádná irská teroristická organizace neprovedla operaci ve Spojených státech. Víc faktů není. Kdyby zahájili akci v Americe... no, pak by nepochybně šli po Ryanovi. Ale tady proti němu nepodnikli naprosto nic a bylo by to pro ně nepoměrně snazší než organizovat zásah ve Spojených státech. Co jestli Miller je skutečně jejich šéfem operací - ne, řekl si Murray, teroristi obvykle neberou tyto věci osobně. Není to profesionální a ti parchanti profesionály jsou. Museli by k tomu mít lepší důvod.
Protože nevíš, jaký důvod to je, ještě to neznamená, že žádný nemají, Danny. Murray uvažoval o tom, zda se jeho intuice s přibývajícím věkem nezměnila v paranoiu. Co jestli mají víc než jenom jeden důvod, aby to udělali?
Je to jenom myšlenka, říkal si. Jedno může být omluvou pro druhé - ale co když zrovna to chtějí udělat? Motiv, uvádějí všechny příručky o policejním postupu, je to hlavní, co musíme hledat. Murray neznal ani náznak jejich motivu.
Zbláznil bych se, kdybych na to dál myslil. Agent odbočil vlevo z Kensington Road do vyšší zástavby, kde měl svůj soukromý byt. Zaparkovat bylo problém - jako vždy. Našel prostor delší asi o dvě stopy, než mělo jeho auto, a strávil skoro pět minut, než do něho vozidlo vpravil.
Murray zavěsil kabát na háček vedle dveří a šel přímo do obývacího pokoje. Žena ho zastihla, jak vytáčí telefonní číslo, na tváři zarputilý podmračený výraz. Uvažovala, co se asi zase stalo.
Trvalo několik vteřin, než se dostal zámořský hovor do správné kanceláře.
"Bille, tady je Dan Murray... jsme v pořádku," slyšela jeho žena. "Chci, abys něco udělal. Znáš toho chlapíka Jacka Ryana? Řekni mu, aby si hlídal záda. To vím, Bille... nemůžu říct... Bille, něco mě pronásleduje, nemůžu... něco takového, ano... Vím, že to doposud nikdy neudělali, Bille, ale pořád mě to trápí... Ne, nic zvláštního, co bych mohl uvést, ale Jimmy Owens se o tom zmínil a mně to teď dělá starosti. Och, vy jste už dostali zprávu? Dobrá, pak víš, co myslím."
Murray se zaklonil dozadu a na okamžik se zadíval do stropu.
"Říkej tomu pocit nebo instinkt, říkej si tomu, jak chceš, trápí mě to. Chtěl bych, aby se tím někdo zabýval... Nějaký

machr. Jak se daří rodině? Och, ano! Skvělé. To asi bude pro tebe šťastný nový rok. Dobrá. Dávej dobrý pozor. Ahoj." Položil telefon. "No, teď už mám trochu lepší pocit," řekl si tiše.
"Večírek začíná v devět," připomněla jeho žena. Byla zvyklá, že si její muž nosí práci domů. Byla zvyklá, že mu musí připomínat jeho společenské závazky.
"Raději se tedy obléknu." Murray se zvedl a políbil ženu. Opravdu se cítil líp. Něco udělal - pravděpodobně nic víc, než že se v centrále FBI diví, co se to s ním děje, ale nijak mu to nevadilo. "Billův nejstarší syn je zasnoubený. Vezme si mladou kolegyni z hlavního úřadu ve Washingtonu."
"Známe ji?"
"Je tam nová."
"Brzo musíme jít."
"Dobrá, dobrá." Šel do ložnice a začal se oblékat na velký večírek pořádaný velvyslanectvím.

(11) Výstrahy
"Jak vidíte, dámy a pánové, rozhodnutí, které Nelson pojal v tomto případě, mělo dlouhodobý efekt, ukončilo totiž ohlupující vliv formální taktiky královského loďstva." Ryan zavřel svůj poznámkový blok. "Nic lidi nepoučí tak, jako rozhodné vítězství. Má někdo dotaz?"
Jack prožíval svůj první vyučovací den po návratu do školy. Ve třídě bylo čtyřicet studentů (mezi nimi šest dívek) druhého ročníku. Zvolili si Ryanův úvodní kurs námořní historie. Dotazy nebyly. Byl překvapen. Jack věděl, že je dost dobrý učitel, ale ne zas tak dobrý, aby všichni pochopili všechno. Po chvíli vstal jeden student. Byl to George Winton, fotbalista z Pittsburghu.
"Doktore Ryane," pravil škrobeně. "Byl jsem požádán, abych vám jménem celé třídy předal dar."
"To snad ne," Jack ustoupil o půl kroku a zkoumal shromáždění studentů, divadelně připravených na budoucí výjev. Kadet Winton postoupil kupředu a v ruce, dosud skryté za zády, se objevila malá krabička. Nahoře byl lístek napsaný na stroji. Mladý muž stál v pozoru.
"Pozor! Za zákrok přesahující povinnosti turisty - dokonce i hloupého námořníka - třída uděluje doktoru Johnu Ryanovi Řád fialového terče v naději, že se tento příště přikrčí, aby se nestal součástí historie a i nadále byl jejím učitelem."
Winton otevřel krabičku a vytáhl fialovou stužku, širokou tři palce, se zlatým nápisem: Zastřel mě. Pod tím byl mosazný střed terče stejného průměru. Kadet připjal stužku Ryanovi na rameno, takže střed terče takřka označoval místo, kde byl raněn. Třída stála a tleskala. Ryan si potřásal rukou s mluvčím studentů.
Osahal si "vyznamenání" a podíval se na třídu. "To vás navedla moje žena?" Obklopili ho.
"Ať máte před sebou dlouhou cestu, doktore!" řekl ctižádostivý budoucí lodivod.
"Semper fi!"* volal budoucí námořník.
Ryan k nim vztáhl ruce. Pořád si ještě zvykal na myšlenku, že má opět levou paži. Teď, když opravdu rameno používal, bolelo ho, ale chirurg v Hopkinsově nemocnici mu řekl, že ztuhlost se postupně vytratí a že skutečné poškození jeho levého ramene bude menší než pět procent.
"Děkuji vám, přátelé, ale stejně vás příští týden čekají zkoušky!"
Mládenci i dívky odcházeli z místnosti a chystali se na další přednášky. Dnes to byla Ryanova poslední hodina. Sebral knihy a poznámky a vydal se pomalu do kopce směrem ke své kanceláři v Leahyho dvoraně.
Tohoto chladného lednového dne ležel na zemi sníh. Jack musel dávat pozor na namrzlé úseky na cihlovém chodníku. Kolem něho se rozkládal kampus námořní akademie a působil velmi příjemným dojmem. Obrovské čtyřúhelníkové nádvoří s kaplí na jihu, Bancroftovou dvoranou na východě a školními budovami na druhé straně bylo pokryto blyštivou bílou vrstvou s pěšinkami proházenými od jednoho vstupu ke druhému. Mládenci - Ryan na ně vždycky myslil jako na mládence - se procházeli sem a tam jako obvykle, trochu příliš vážní a seriózní na Jackův vkus. Šetřili si úsměvy pro místa, kde je nikdo nepovolaný nebude rušit. Všichni měli nablýskané boty a pohybovali se vzpřímeně s knihami pod levou paží, aby jim nebránily při zdravení. A k tomu měli hojně příležitostí. Na vrcholu kopce u brány číslo 3 stál poddůstojník námořní pěchoty s civilní stráží. Čeká mě normální den v kanceláři, říkal si Jack.
Je to místo, kde se mu dobře pracuje. Kadeti jsou stejní jako studenti kterékoliv jiné školy v zemi, mají vždy plno otázek, a jakmile si získáte jejich důvěru, vždycky jsou nakloněni k jakékoli recesi. Tohle by náhodný návštěvník akademie vůbec neodhadl, tak seriózně se dovedli mládenci chovat na veřejnosti.
Jack vstoupil do vytopené Leahyho dvorany a pustil se do schodů ke své kanceláři. Smál se sám pro sebe nad absurdním vyznamenáním, které se mu klimbalo na rameni. V kanceláři zastihl Robbyho, usazeného proti psacímu stolu.
"Co to k čertu je?" zeptal se pilot. Jack pokládal své knihy a přitom vysvětloval, jak byl vyznamenán. Robby se smál.
"Je prima, když se ti mládenci trochu odvážou, dokonce i ve zkouškovém období. Tak co je u tebe nového?" zeptal se Jack svého přítele.
"No, zase pilotuju kocoura," oznamoval Robby. "O víkendu jsem nalétal čtyři hodiny. Och, člověče, Jacku, říkám ti, to letadlo se mnou mluví. Vzal jsem je nahoru, dosáhl jsem nadzvukové rychlosti jedna celá čtyři, ve vzduchu jsem natankoval, potom jsem se vrátil, nasimuloval přistání na letadlové lodi a - bylo to fajn, Jacku," uzavřel pilot. "Ještě dva měsíce a budu zase tam, kam patřím."
"Potrvá to tak dlouho, Robe?"
"Létání s tímhle ptákem se nepovažuje za snadné, jinak by nepotřebovali lidi mého kalibru," vysvětloval vážně Jackson.
"To je asi těžké - být tak skromný."
Než mohl Robby odpovědět, někdo zaklepal a dovnitř strčil hlavu nějaký člověk. "Doktor Ryan?"

"To jsem já. Pojdte dál."
"Jsem Bili Shaw, FBI." Návštěvník vstoupil a ukázal svůj služební průkaz. Byl přibližně vysoký jako Ryan, štíhlý, asi pětačtyřicetiletý, s očima tak hluboko posazenýma, že se skoro podobal mývalu. Takové oči mívají ti, kdo pracují šestnáct hodin denně. Perfektně oděný; vypadal jako velmi seriózní muž. "Požádal mě Dan Murray, abych za vámi zašel."
Ryan vstal, aby mu podal ruku. "Tohle je kapitán Jackson."
"Těší mě." Robby mu také podal ruku.
"Doufám, že nevyrušuji."
"Vůbec ne - oba jsme dnes už skončili s vyučováním. Vezměte si židli. Co pro vás můžu udělat?"
Shaw se podíval na Jacksona, ale neřekl nic.
"Jestli si máte spolu co povídat, můžu vypadnout do O-klubu."
"Počkej, Robe. Pane Shawe, jste mezi přáteli. Můžu vám něco nabídnout?"
"Ne, děkuji vám." Agent FBI si přitáhl židli s rovným opěradlem z blízkosti dveří. "Pracuji v protiteroristickém oddělení na ústředí FBI. Dan mě požádal - no tak, vy ostatně už víte, že Ulsterská osvobozenecká armáda dostala svého muže Millera z vazby."
Teď se Ryan tvářil velmi vážně. "Ano - zahlédl jsem to v televizi. Víte něco o tom, kam ho dopravili?"
Shaw zavrtěl hlavou. "Prostě zmizel."
"To tedy byla operace," poznamenal Robby. "Unikli směrem na moře, že? Tam je pravděpodobně sebrala nějaká loď, ne?" Při těchto slovech si ho agent FBI pozorně prohlížel. "Všiml jste si mé uniformy, pane Shawe? Vydělávám si na živobytí na vodě."
"Nejsme si tím jisti, ale tato možnost existuje."
"Čí lodě byly tehdy v blízkosti?" trval na svém Jackson. Pro Robbyho tu nešlo o prosazení zákona. Pro něho to byl námořní problém.
"To se zjišťuje."
Jackson si vyměnil s Ryanem pohled. Robby vylovil doutník a zapálil si ho.
"Minulý týden mi telefonoval Dan. Je tak trochu - chci zdůraznit to trochu - znepokojený, že by Ulsterská osvobozenecká armáda mohla... no tak... že nemá moc důvodů k tomu, aby vás měla ráda, doktore Ryane."
"Dan tvrdil, že žádná z těchto skupin dosud nikdy neoperovala tady v Americe," řekl Ryan opatrně.
"To je naprosto správné," přikývl Shaw. "Doposud se to nikdy nestalo. Dan vám asi také vysvětlil, proč tomu tak je. Prozatímní Irská republikánská armáda neustále dostává z Ameriky peníze, bohužel to musím říci, ne mnoho, ale dostává je. Pořád ještě odtud získávají zbraně. Je dokonce důvodné podezření že mají rakety země-vzduch -"
"K čertu - ještě tohle!" Jackson prudce trhl hlavou. "Došlo hned k několika krádežím raket - na vyšetření teď armáda pracuje. Byly ukradeny ze dvou zbrojnic Národní gardy. To není nic nového. Kriminální vyšetřovací divize ukořistila strojní pušky M-60, které měly být dopraveny do Ulsteru. Tyto zbraně byly buď ukradeny, nebo odkoupeny od některého zásobovacího seržanta, který zapomněl, pro koho pracuje. Loni jsme několik takových lidí usvědčili a armáda buduje nový systém, který umožní tyto věci sledovat. Jenom jedna raketa se objevila. Pokusili se - tedy ti z Prozatímní - před několika měsíci sestřelit vrtulník britské armády. V novinách o tom nepřeskočila žádná zmínka, hlavně proto, že se netrefili a Britové to mohli ututlat. Každopádně," pokračoval Shaw, "kdyby začali s teroristickými operacemi tady, pravděpodobně by zdroj peněz i zbraní rychle vyschl. Prozatímní Irská republikánská armáda to dobře ví a Ulsterská osvobozenecká armáda také."
"Dobrá," řekl Jack. "Nikdy tady neoperovali. Ale Murray vás požádal, abyste za mnou přišel a varoval mě. Jak to?"
"Není k tomu žádný důvod. Kdyby to přišlo od někoho jiného a ne od Dana, vůbec bych sem nešel, ale Dan je velmi zkušený agent a je maličko znepokojený. Snad chce, abyste sj toho byl vědom - nestačí to ani na podezření, doktore Ryane. Říkejme tomu preventivní opatření, jako když pořádně prohlédnete před dlouhou jízdou pneumatiky svého vozu."
"Tak o čem se mnou vlastně mluvíte?" řekl Ryan nedůtklivě.
"Ulsterská osvobozenecká armáda zmizela z dohledu - to samozřejmě ještě nic neznamená. Co je důležité, je způsob, jak zmizela. Uskutečnili hodně smělou operaci," - luskl prsty - "a schovali se pod svou skálu."
"Zpravodaj," zamumlal Jack.
"Co tím myslíte?" zeptal se Shaw.
"Stalo se to znovu. Ta věc v Londýně, když jsem se jim připletl do cesty, byla výslednicí velmi dobré zpravodajské informace. Tentokrát tomu bylo zrovna tak, že? Millera přepravovali tajně, ale nějací lumpové byli seznámeni s opatřením britské bezpečnostní služby."
"Já opravdu neznám žádné podrobnosti, ale řekl bych, že jste vyhmátl dost dobře jednu z možností," připustil Shaw.
Jack sebral tužku a začal si s ní pohrávat. "Máme nějakou představu, co vlastně proti nám chystají?"
"Jsou to profesionálové. To je špatná zpráva pro Brity a pro kriminální vyšetřovací divizi, ale dobrá zpráva pro vás."
"Proč?" zeptal se Robby.
"Střet s doktorem Ryanem je víceméně osobní věcí. Kdyby proti němu spustili nějakou akci, bylo by to neprofesionální."
"Jinými slovy," řekl pilot. "Když říkáte Jackovi, že se ve skutečnosti nemusí ničeho obávat, sázíte vlastně na profesionální chování teroristů."
"Dá se to tak říct, kapitáne. Jinak se to dá vyjádřit také tak, že máme dlouholeté zkušenosti z jednání s tímto typem pachatelů."
"Ojoj," Roby bodl do vzduchu svým doutníkem, "v matematice se tomu říká úplná indukce. Je to závěr spíše

odhadnutý nežli vyvozený z jednotlivých důkazů. V inženýrství tomu říkáme ÓDO."
"ÓDO?" Shaw zavrtěl hlavou.
"Odhad divokého osla." Jackson se otočil a zíral agentovi FBI přímo do očí. "Jako většina operačních zpravodajských zpráv - nerozeznáte dobré od špatných, až je zatraceně pozdě. Promiňte mi, pane Shawe, bohužel my operátoři nemáme vždy nejlepší dojmy z materiálu, který dostáváme od zpravodajců."
"Vím, že to byl omyl sem chodit," poznamenal Shaw. "Podívejte, Dan mi v telefonu řekl, že nemá ani nejmenší důkaz, který by naznačoval, že se stane něco neobvyklého. Já jsem za poslední dva dny prošel všechno, co máme v našich papírech, a tam skutečně není ani stopa po nějaké indicii. Dan se řídil instinktem. Když je člověk poldou, tak se to naučí využívat."
Robby přikývl. Také piloti důvěřují svému instinktu. Teď mu ten instinkt také něco naznačoval.
"Tak." Jack se zaklonil. "Co mám dělat?"
"Nejlepší ochrana proti teroristům - jak učí bezpečnostní školy například vedoucí obchodní pracovníky - je vyhýbat se rutině. Každý den zvolit do práce jinou trasu. Poněkud pozměnit čas odchodu z práce. Když jedete autem, neustále pozorujte zrcátko. Když tři nebo více dní uvidíte za sebou stejné vozidlo, poznamenejte si číslo a zavolejte mě. Rád je dám do počítače - to není žádná velká práce. Není se třeba kvůli tomu nějak zvlášť znepokojovat, stačí jenom si trochu dávat pozor. Když budeme mít štěstí, za několik dnů nebo týdnů vám budeme moci zavolat a říci vám, abyste na celou věc zapomněl. Skoro určitě vás zbytečně plaším, ale znáte pravidlo, že je lepší dát přednost bezpečnosti než později litovat."
"A co když dostanete opačnou informaci?" zeptal se Jack.
"Do pěti minut poté vám budu telefonovat. Centrále se nelíbí představa, že by tady měli operovat teroristi. Sakramentsky tvrdě pracujeme na tom, aby se to nikdy nestalo, a zatím se nám to skvěle dařilo."
"Kolikrát je to šťastná náhoda?" zeptal se Robby.
"Zdaleka ne tolikrát, jak si myslíte vy," odpověděl Shaw. "Tak, doktore Ryane, je mi skutečně líto, že jsem vám nasadil brouka do hlavy - pravděpodobně úplně zbytečně. Tady je navštívenka. Vyskytne-li se něco, co bych pro vás mohl udělat, neváhejte mě kdykoliv zavolat."
"Děkuji vám, pane Shawe." Jack si vzal navštívenku a pozoroval, jak agent odchází. Několik vteřin mlčel. Pak otevřel svůj telefonní seznam a vytočil číslo 011-44-1-499-9000. Trvalo několik vteřin, než se mu ozvalo zámoří.
"Americké velvyslanectví," ohlásil se hned po prvém zatutání telefonista.
"Jana Murraye, prosím."
"Moment. Počkejte, prosím." Jack čekal. Operatér se mu znovu ozval v patnácti vteřinách. "Nikdo neodpovídá. Pan Murray už odešel domů - ne, promiňte mi, po zbytek týdne bude mimo město. Mohu mu vyřídit nějaký vzkaz?"
Jack se na okamžik zamračil. "Ne, děkuji vám. Zavolám mu příští týden."
Robby se díval, jak jeho přítel zavěšuje. Jack bubnoval prsty na telefon a opět si vzpomněl na to, jak vypadal obličej Seana Millera. Je tři tisíce mil daleko, Jacku, říkal si Ryan. "Snad," vydechl nahlas.
"Cože?"
"Nikdy jsem ti asi nevyprávěl o tom člověku..., kterého jsem chytil."
"O tom, kterého komplici osvobodili? O tom, kterého jsme viděli v televizi?"
"Robe, už jsi někdy viděl někoho - jak to mám říct? Už jsi někdy viděl někoho, z koho jsi měl automaticky strach?"
"Myslím, že vím, co tím míníš," řekl Robby, aby se vyhnul přímé odpovědi. Jackson nevěděl, jak by měl odpovědět. Jako pilot poznával dost často strach, ale na jeho straně vždy stály výcvik a zkušenost, aby si se strachem poradily. Na světě nežil člověk, kterého by se bál.
"U soudu jsem se na něho díval a věděl jsem, že -"
"Je to terorista a zabíjí lidi. To by mě také znepokovalo." Jackson vstal a podíval se z okna ven. "Ježíši, a říkají jim profesionálové! Já jsem profesionál. Já mám svůj stereotyp chování, trénuju, cvičím, držím se norem a pravidel."
"V tom, co dělají, si opravdu počínají znamenitě," řekl tiše Jack. "A právě tím jsou tak nebezpeční. A tahle organizace Ulsterské osvobozenecké armády, ta je ve svých skutcích nepředvídatelná. Právě to mi řekl Dan Murray."
Jackson se odvrátil od okna. "Pojďme se na někoho podívat."
"Na koho?"
"Jenom pojď, chlapče." Přítelův hlas uměl být důrazný, když chtěl. Stejně rázně si nasadil na hlavu bílou důstojnickou čepici.
Sešli po schodech dolů a vydali se na východ, kolem kaple a masivní Bancroftovy dvorany, budovy podobné věznici. Ryan měl docela rád akademický kampus, s výjimkou této budovy. Domníval se, že je nutné, aby všichni kadeti poznali kolektivní identitu vojenského života, ale on sám by nerad prožíval svá studentská léta v tomto prostředí. Sem tam nějaký kadet Robbymu zasalutoval. Robby šel vedle Jacka, zachovával naprosté mlčení a plně se soustřeďoval na to, aby udržoval dekorum a aby okázale odpovídal na pozdravy. Ryan skoro mohl slyšet, jaké myšlenky víří letci v hlavě. Trvalo jim pět minut, než došli k nové Le Jeunově přístavbě proti Halseyovu terénnímu domu.
Veliká budova ze skla a z mramoru ostře kontrastovala s apatickou šedou kamennou Bancroftovou stavbou. Námořní akademie Spojených států byla vládním komplexem, který se nemusel podřizovat normám vkusu architektů. Vstoupili do přízemí kolem skupinky kadetů v teplákách a v bundách. Robby vedl Jacka po schodišti dolů do suterénu. Jack tam nikdy předtím nebyl. Došli na spoře osvětlenou chodbu a Ryanovi se zdálo, že slyší střelbu z malorážní pistole. Tento jeho dojem byl potvrzen, když Jackson otevřel těžké ocelové dveře pistolové střelnice akademie. V ústředním pruhu uviděl osamocenou postavu s automatickou dvaadvacítkou v napřažené pravici.
Seržant Noah Breckenridge byl přímo předobrazem námořního poddůstojníka. Vysoký šest stop a tři palce, jediný tuk na jeho dvěstělibrové hmotnosti byl v housce s teplým párkem, kterou snědl jako oběd v sousední Dalgrenově

dvoraně. Měl na sobě khaki košili s krátkými rukávy. Ryan ho občas vídal, ale nikdy se s ním přímo nesetkal, ačkoliv o Breckenridgeově proslulosti dobře věděl. Za 28 let služby u námořnictva byl všude, kam se námořník může dostat, dělal všechno, co námořník může dělat. Jeho "salátová sbírka" představovala pět rovných řad, z nich nejcennějším vyznamenáním byl námořní kříž, který dostal jako odstřelovač a člen průzkumné hlídky ve Vietnamu. Pod stužkami byly střelecké medaile - "vystřílený kov", z nichž nejmenší byla za "mistrovskou výkonnost". Breckenridge byl znám jako odborník na zbraně. Každý rok jezdil na celostátní mistrovství ve střelbě do Camp Perry ve státě Ohio a dvakrát za posledních pět let získal prezidentův pohár za vítězství ve třídě automatických koltů pětačtyřicítek. Boty měl tak nablýskané, že se jen s obtížemi dalo rozeznat, že jsou z černé kůže. Mosazné součásti jeho výstroje svítily jako nerezavějící ocel, vlasy měl ostříhané tak nakrátko, že kdyby se v nich vyskytl šedivý vlas, ani ten nejpečlivější pozorovatel by jej zblízka nezpozoroval. Začal svou kariéru jako obyčejný střelec, sloužil na velvyslanectví i na moři. Střelecké mistrovství si osvojil na snajperské škole, dělal výcvikového instruktora na ostrově Parris a instruktora důstojníků v Quantiku.
Když se námořní sbor na akademii rozrostl, Breckenridge se stal seržantem v Camp Le Jeune. Vyprávělo se, že až opustí Annapolis a dokončí třicátý služební turnus, stane se pobočníkem velitele. Že sloužil zrovna v Annapolisu, to nebyla pouhá náhoda. Když Breckenridge kráčel kampusem, byl výmluvnou, byť nevyslovenou výzvou pro každého kadeta, který se doposud nerozhodl pro svou budoucí životní dráhu: Vzdej se pomyšlení, že se staneš námořním důstojníkem, pokud nebudeš s to velet takovým mužům, jako je Breckenridge. Byla to taková výzva, že jí jenom málo kadetů odolalo. Námořníci, kteří měli patronát nad civilními strážemi, technicky podléhali přímo veliteli. Jak se však u sboru často stávalo, ten měl tolik zdravého úsudku, že velení svěřil Breckenridgeovi. Tradici sboru nepředávali dále ani tak důstojníci jako spíše profesionální poddůstojníci, kteří byli jejími strážci.
Zatímco Ryan a Jackson Breckenridge pozorovali, vzal z lepenkové krabice novou pistoli a zasunul do ní zásobník. Vypálil dvě série a pak zkoumal terč dalekohledem. Zamračil se, vytáhl malinký šroubováček z kapsičky u košile a upravil hledí. Dvě další série, kontrola, další úprava. Další dvě rány. Pistole byla nyní perfektně zaměřena a vrátila se do krabice výrobce.
"Jak to jde, Gunny?" zeptal se Robby.
"Dobré odpoledne, kapitáne," řekl vlídně Breckenridge. Od holé betonové podlahy se odrážel jeho jižanský přízvuk státu Mississippi. "A jak se dnes daří vám?"
"Nemůžu si stěžovat. Přivedl jsem přítele a byl bych rád, kdybyste se seznámili. Jmenuje se Jack Ryan."
Podali si ruce. Na rozdíl od Skipa Tylera, Breckenridge byl muž, který dovedl ovládnout svou sílu.
"Těší mě. Psali o vás v novinách." Breckenridge si prohlížel Ryana jako nové holínky.
"Psali."
"Jsem rád, že vás poznávám, pane. Znám chlapíka, který vás prohánět v Quantiku."
Ryan se zasmál. "Jak se daří Kongovu synu?"
"Willie odešel do důchodu. Má obchod se sportovním zbožím v Roanoku. Vzpomíná na vás. Tvrdí, že jste byl na kolejního studenta velice bystrý. Jistě si pamatujete většinu z toho, co vás učil."
Breckenridge pohlédl na Jacka s dobráckou spokojeností, jako by Ryanův čin v Londýně byl dalším důkazem, že všechno to, co námořnický sbor říká a dělá, všechno, čemu on sám zasvětil svůj život, opravdu něco znamená. Jeho přesvědčení bylo neochvějné, ale podobné incidenty zvyšovaly jeho víru v poslání sboru. "Pokud to noviny uvedly správně, pak jste si počínal dobře, poručíku."
"Ne tak úplně dobře, seržante -"
"Gunny," opravil ho Breckenridge. "Všichni mi říkají Gunny."
"Když bylo po všem," pokračoval Ryan, "chvěl jsem se jako dětské chrastítko."
Breckenridge to pobavilo. "K čertu, pane, tak je to s námi vždycky. Ale na čem jedině záleží, je, že jste to udělal. Co přijde potom, na tom houby sejde. Tak co mohu pro vás udělat, pánové? Chcete si trochu zastřílet z malorážky?"
Jackson mu vysvětlil, co jim řekl agent FBI. Obličej seržanta se zakabonil, čelisti se sevřely. Po chvíli zavrtěl hlavou.
"Vy to berete vážně? Nemám vám to za zlé, poručíku. Teroristi!" odfrkl si. "Terorista je grázl se strojní puškou. Nic víc, ale velmi dobře vyzbrojený grázl. Vůbec si z toho nic nedělá, když někoho střelí do zad nebo vyhodí do povětří čekárnu na letišti. Poručíku, vy tedy pomýšlíte na nějakou ochranu? Snad abyste měl něco také doma."
"Nevím..., ale mám takový dojem, že vy jste člověk, který by mi mohl poradit." Ryan na to doposud vůbec nepomyslil, ale bylo jasné, že Robby ano.
"Jak vám to šlo v Quantiku?"
"Kvalifikoval jsem se s automatickou pětačtyricítkou a M-16. Nijak zvlášť mi to nešlo, ale kvalifikoval jsem se."
"Střílíte teď někdy, pane?" Breckenridge se při této otázce poněkud zamračil. Pro vynikajícího ostrostřelce kvalifikace mnoho neznamenala.
"Obvykle střílím nějaké ty divoké kachny a husy. Ale letos jsem lov vynechal," připustil Jack.
"Účastnil jste se nějakých střeleckých závodů?"
"V září jsem dvakrát střílel na holuby. Dost mi to šlo. Používám 1100 automatickou remingtonku, ráže dvanáct."
Breckenridge přikývl. "To je pro začátek dobré. Tohle by mohla být vaše zbraň pro doma. Při střelbě zblízka nic nepředčí brokovnici - kromě plamenometu." Seržant se usmál. "Máte hlaveň pro broky na vysokou? Ne? Nu, měl byste si něco podobného opatřit. Hodně lidí vám doporučí, abyste používal dvojku, ale já mám raději čtyřku. Neplýtváte střelivem. Můžete zasáhnout cíl na osmdesát devadesát yardů a víc stejně nikdy nebudete potřebovat."
Zarazil se. "Já bych vám vlastně mohl opatřit nějaké flešetky."
"Co to je?" zeptal se Ryan.
"Je to experimentální věc, teď s tím dost blázní v Quantiku, pro použití u policie a snad také na velvyslanectvích.

Místo olověných kulek střílíte střelami přibližné ve tvaru šipek. To byste koukal, co tyhle věcičky dovedou, člověk by tomu ani nevěřil. Moc ošklivé. Tak to by vás zaštítilo doma. Chcete mít u sebe také nějakou ruční zbraň?"
Ryan o tom přemýšlel. To by znamenalo, že by si musel zažádat o povolení. Možná že by mohl požádat o zbraň státní policii... nebo jistou federální agenturu. V mysli přemílal tuto otázku.
"Snad," řekl konečně.
"Dobrá. Udělejme malinký pokus." Breckenridge odešel do své kanceláře. Vrátil se za minutu s lepenkovou krabicí. "Poručíku, tohle je terčová pistole, vysoce výkonná, dvaadvacítka odvozená z konstrukce pětačtyřicítky." Seržant mu ji podal. Ryan ji vzal, vytáhl zásobník, stáhl úderník, aby se ubezpečil, že pistole není nabita. Breckenridge ho pozoroval a souhlasně přikyvoval. Už před dvaceti lety otec Jacka učil, jak má zacházet se střelnou zbraní, aby nedošlo k neštěstí. Potom si pistoli ohmatal, aby získal potřebný cit. Každá zbraň je trochu jiná. Tohle byla pistole pěkně vyvážená a s poměrně dobrým hledím.
"Vypadá dobře," řekl Ryan. "Ale je trochu lehčí než kolt."
"Teď trochu ztěžkne." Breckenridge mu podal nabitý zásobník. "To je pět nábojů. Zasuňte zásobník do zbraně, ale do komory dejte náboj, až vám řeknu, pane." Seržant byl zvyklý rozkazovat důstojníkům a věděl, jak to dělat, aby je neurazil. "Stoupněte si do pruhu čtyři. Uvolněte se. V parku je docela hezký den, že?"
"Ano. Tak začal celý ten maglajs," poznamenal Ryan.
Gunny šel k rozvodné desce a vypnul většinu světel v místnosti.
"Dobrá, poručíku, držte zbraň hlavní dolů k podlaze, prosím. Dejte do komory první náboj a uvolněte se."
Jack stáhl levou rukou úderník dozadu a pak ho pustil vpřed. Neotočil se. Říkal si, že se musí uvolnit a brát to jako hru. Slyšel, jak cvakl zapalovač. To si Robby zapaloval doutník.
"Viděl jsem obrázek vaší dcerušky v novinách, poručíku. Je to roztomilá holčička."
"Děkuji vám, Gunny. I já jsem viděl v kampusu vaši dceru. Také roztomilá, ale už vůbec ne malá. Slyšel jsem, že je zasnoubená s jedním kadetem."
"Ano, pane. To je moje malé děvčátko," řekl Breckenridge spíše jako otec než námořník. "Nejmladší z mých tří dětí. Bude se už brzy vdávat -"
Ryan div nevyskočil z kůže, když mu pod nohama začaly bouchat výbušné žabky. Otáčel se, ale Breckenridge na něho zakřičel:
"Tam, tam, tam je váš terč."
Náhle se rozsvítil reflektor, který ozářil terč ve vzdálenosti padesáti stop. Malou částí mysli Ryan chápal, že tohle je zkouška - ale jinak mu to bylo srdečně jedno. Dvaadvacítka se rozpovídala a jakoby sama od sebe zamířila na papírový terč. Ani ne za tři vteřiny vypálil pět ran. Rachot ještě doznával, když pokládal třesoucíma se rukama pistoli na stůl.
"Vy jste mi dal, seržante," Ryan div nekřičel.
Rozsvítila se zbylá světla. V místnosti byl cítit střelný prach a podlahu pokrývaly papírové zbytky z výbušných žabek. Jack viděl, že Robby stojí v bezpečí u vchodu do Gunnyho kanceláře, zatímco Breckenridge je přímo za ním, připraven zasáhnout, kdyby snad Ryan chtěl udělat něco nepředloženého.
"Často dělám ještě jinou věc. Využívám měsíčního světla při výcviku členů annapoliské městské policie. Víte, dá to hodně přemýšlení, než člověk přijde na to, jak nasimulovat stresové situace v pouličním boji. Tak jsem přišel s tímhle nápadem. Dobrá, teď se podívejme na terč." Breckenridge stiskl knoflík a skrytý elektrický motor přitáhl terč číslo čtyři.
"Sakra!" zabručel Ryan při pohledu na něj.
"Není to tak špatné," usoudil Breckenridge. "Máme čtyři zásahy do papíru, z nich dva mimo figuru, dva v černém. Váš muž je na zemi, poručíku, a v dost žalostném stavu."
"Dvě z pěti - asi zasáhly poslední dva výstřely. Dal jsem si na nich záležet a taky jsem jim věnoval víc času."
"Všiml jsem si toho." Breckenridge přikývl. "Vaše první střela šla vysoko a doleva, minula terč. Dvě další dopadly sem a sem. Dvě poslední byly dost dobré. Není to tak špatné, poručíku."
"V Londýně jsem uspěl daleko líp," Ryan nebyl tímto hodnocením přesvědčen. Dvě díry mimo figuru se mu vysmívaly a jedna střela nezasáhla terč vůbec...
"Jestli to televize správně tlumočila, měl jste v Londýně jednu vteřinu nebo dvě, abyste si rozmyslel, co uděláte," řekl Gunny.
"Tak nějak to bylo," připustil Ryan.
"Víte, poručíku, to je skutečně velmi důležité. Ta jedna nebo dvě vteřiny mají veliký význam. Důvod, proč tolik poldů padne, je v tom, že nemají ani sekundu, aby si to promysleli - zatímco gauneři na to mívají fůru času. I jediná vteřina vám umožní si představit, co se děje, zvolit cíl a rozhodnout se, co uděláte. A já jsem vás právě přinutil, abyste udělal všechny tři kroky, všechny najednou. První rána šla pánubohu do oken. Druhá a třetí už byly lepší a poslední dvě byly tak dobré, že by poslaly útočníka na zem. To není tak špatné, synu. Je to skoro tak dobré, jak se to podaří vycvičenému poldovi - ale vy byste měl být lepší."
"Co tím myslíte?"
"Úkolem poldy je zachovat pořádek. Vaším úkolem je jenom zůstat naživu, a to je trošku snazší. To je ta dobrá zpráva. Špatná zpráva je, že ti zločinci vám nedají ani dvě vteřinky, abyste přemýšlel, pokud jim to dovolíte nebo pokud nemáte výjimečné štěstí." Breckenridge zamával na muže, aby šli za ním do kanceláře. Seržant sebou praštil na lacinou otáčivou židli. Stejně jako Jackson kouřil doutníky. Zapálil si něco lepšího než to, co kouřil Robby, ale stejně to místnost zamořilo.
"Musíte udělat dvě věci. Předně vás tady chci vidět každý den. Přijdete si půjčit dvaadvacítku. Každý den, celý měsíc, poručíku. Musíte se naučit lépe střílet. Střelba je jako golf. Když v ní chcete být dobrý, musíte to dělat každý den. Musíte na tom pracovat a potřebujete někoho, kdo vás bude správně učit." Gunny se usmál. "To není problém; učit

vás budu já. Druhá věc, musíte pro sebe získat čas, než vás ti zlotřilci vyhledají."
"Agenti z FBI mu řekli, že má jezdit tak, jak jezdí chlapíci z velvyslanectví," podotkl Jackson.
"Ano, to je pro začátečníky docela dobré. Stejně jako ve Vietnamu - nesmíte se dostat do vyjetých kolejí. A co když vás přepadnou doma?"
"Jsem dost izolovaný, Gunny," řekl Jack.
"Máte nějaké poplašné zařízení?" zeptal se Breckenridge Ryana.
"Ne, ale dalo by se to poměrně snadno napravit," odpověděl.
"To je dobrý nápad. Neznám rozložení vašeho bytu, ale když si dovedete koupit několik vteřin a máte brokovnici, poručíku, potom budou litovat, že za vámi vůbec šli - nebo alespoň je zadržíte na takovou dobu, než přijde policie. Jak jsem řekl, název této hry zní - zůstat naživu. A co vaše rodina?"
"Moje žena je doktorka a je těhotná. Moje holčička - no tak, viděl jste ji v televizi, ne?"
"Umí vaše žena střílet?"
"V životě se nedotkla zbraně."
"Učím v jedné třídě ženy, jak se zachází s palnými zbraněmi - je to součást mé spolupráce s místní policií."
Ryan uvažoval, jak by asi na to reagovala Cathy. Nechal toho. "Co myslíte, jakou ruční zbraň bych si měl opatřit?"
"Když ke mně přijdete zítra, vyzkouším s vámi dva druhy. Hlavně potřebujete něco, co by vám dobře sedělo. Potřebujete si koupit zbraň, která vám při střelbě způsobí potěšení, ne aby vás mlátila do ruky a do zápěstí. Já mám rád pětačtyřicítku kolt, ale s touhle hračičkou už střílím přes dvacet let." Breckenridge uchopil Ryana za pravou ruku a hruběji otočil. "Pro začátek vám asi doporučím devítimilimetrový browning. Máte dost velkou ruku na to, abyste ho mohl správně držet - browning má zásobník na třináct střel. Abyste jej správně ovládal, musíte mít dost velkou ruku. Je také poměrně bezpečný. Když máte v domě malé dítě, poručíku, musíte myslet na bezpečnost."
"To není žádný problém," řekl Ryan. "Uschovám zbraň tam, kam dítě nikdy nedosáhne - máme velikou skříň, v ní můžu zbraň uložit sedm stop nad podlahou. Můžu tady cvičit také s větší ráží?"
Seržant se zasmál. "Odrazová deska, kterou tu máme, bývala pancéřovým plátem na těžkém křižníku. Hlavně tu používáme dvaadvacítky, ale moji gardisté cvičí s pětačtyřicíťkami. Zdá se mi, že toho o střelbě víte dost. Až se ještě naučíte pořádně zacházet s pistolí, budete si moci vybrat jakoukoliv zbraň. Věřte mi, pane, já se tím živím."
"Kdy chcete, abych sem přišel?"
"Řekněme každý den kolem čtvrté odpoledne?"
Ryan přikývl. "Dobrá."
"Pokud jde o vaši manželku - podívejte, prostě ji přiveďte, snad některou sobotu. Posadím si ji sem a pohovořím s ní o zbraních. Spousta žen má strach z rachotu - to je důsledek těch blbých keců v televizi. Když nic jiného, tak si aspoň zvykne na brokovnici. Říkáte, že je doktorka, takže musí být dost chytrá. K čertu, možná že se jí to zalíbí. Byl byste překvapený, kolik děvčat, která učím, do střelby dobře vniklo."
Ryan zavrtěl hlavou. Cathy se jeho brokovnice nikdy ani nedotkla. Kdykoliv ji čistil, dbala, aby Sally zmizela z místnosti. Jack o tom příliš nepřemýšlel a byl rád, že Sally nepřekáží. Malé děti a palné zbraně nepatří k sobě. Doma obvykle remingtonku rozebral a munici ukládal v suterénu. Jak asi bude Cathy reagovat na skutečnost, že budou mít v domě nabitou zbraň?
Co kdybys nosil zbraň pořád s sebou? Jak na to bude Cathy reagovat? Co jestli ti zločinci půjdou také po nich...
"Vím, co si myslíte, poručíku," řekl Breckenridge. "Že si FBI myslí, že žádná taková patálie nenastane, viďte?"
"Ano."
"Takže si vlastně tím, co nyní děláte, pořizujete jakousi pojistku, viďte?"
"To řekli také," odpověděl Ryan.
"Podívejte, pane, my tady také dostáváme zprávy od zpravodajské služby. Ano, je to pravda. Od té doby, co sem pronikli ti cyklističtí pobudové, dostáváme materiál od poldů, FBI a také z jiných míst - dokonce i od pobřežní hlídky. Někteří z agentů sem přicházejí na výcvik ve střelbě, protože obchod s drogami je k tomu nutí. Budu mít obě uši nastražené," ubezpečil ho Breckenridge.
Informace - všechno je boj o informace. Musíš vědět, co se děje, abys věděl, co máš proti tomu podniknout. Jack se obrátil a podíval se na Jacksona. Docházel k rozhodnutí, kterému se snažil vyhnout od chvíle, kdy se navrátil z Anglie. V kanceláři měl pořád ještě uschováno to číslo.
"A co když vám řeknou, že se ti cyklističtí pobudové vracejí?" zeptal se Ryan s úsměvem.
"Snad budou mít rozum, aby se nevraceli," řekl seržant vážně. "Tohle je objekt námořnictva Spojených států, střežený námořním sborem Spojených států."
A tak se jmenuje ta melodie, pomyslel si Ryan. "Tak zatím díky, Gunny. Teď už vyklidím pole."
Breckenridge je doprovodil ke dveřím. "Zítra v šestnáct hodin, poručíku. A co bude s vámi, kapitáne Jacksone?"
"Já se budu držet řízených střel a kanónů, Gunny. To je daleko bezpečnější. Dobrou noc."
"Dobrou noc, pane."
Robby se vracel s Jackem do jeho kanceláře. Měli přejít ke každodennímu popíjení, ale Jackson musel cestou domů ještě něco nakoupit. Když přítel odešel, Jack několik minut zíral na telefon. Už pár týdnů se mu dařilo vyhýbat se tomu, přestože přímo toužil získat informace o Ulsterské osvobozenecké armádě. Teď už ale nešlo o pouhou zvědavost. Ryan otevřel svůj telefonní seznam a nalistoval stránku s písmenem G. Kolumbijský okres mohl zavolat přímo, ale jeho prsty váhaly, než stiskl jednotlivé knoflíky.
"Tady je paní Cummingsová," ozval se hlas hned po prvním zazvonění. Jack se zhluboka nadechl.
"Nazdar, Nancy, tady je doktor Ryan. Je šéf u sebe?"
"Podívám se. Můžeš chvilku počkat?"

"Ano."
Ryan si povšiml, že tam nemají jeden z těch moderních hudebních knoflíků. Poslouchal pouze obvyklý ztlumený elektronický šum.
Dělám správnou věc? uvažoval. Sám sobě přiznával, že neví.
"Jack?" ozval se důvěrně známý hlas.
"Nazdar, admirále."
"Jak se daří rodině?"
"Dobře, děkuji, pane."
"Prošli celým tím virválem bez úhony?"
"Ano, pane."
"Slyšel jsem, že vaše žena čeká další děťátko. Blahopřeji."
A jak to víte, admirále? Ryan se neptal. Nemusel se ptát. O admirálovi se předpokládalo, že ví všechno, a měl k dispozici milion způsobů, jak to mohl zjistit.
"Děkuji vám, pane."
"Tak co můžu pro vás udělat?"
"Admirále, já..." Jack zaváhal. "Chtěl bych se trochu podívat na tu partu Ulsterské osvobozenecké armády."
"Ano, myslel jsem si to. Mám tady na stole zprávu od FBI o teroristických jednotkách a nedávno jsme v tom směru spolupracovali se SIS. Rád bych vás tady viděl, Jacku. Možná že dokonce na trvalejší pobyt. Přemýšlel jste o naší nabídce od té doby, co jsme spolu naposledy mluvili?" zeptal se Greer zcela bezelstně.
"Ano, pane, přemýšlel, ale... no tak, mám tady závazky až do konce školního roku." Jack hrál o čas. Nechtěl hned teď odpovídat na položenou otázku. Kdyby ale musel, odpověděl by záporně, avšak v dané situaci nechtěl, aby mu tato odpověď znemožnila přístup do Langley.
"Rozumím. Máte dost času. Kdy sem chcete přijít?"
Proč mi to tak usnadňujete? "Mohl bych přijít zítra ráno? Svou první hodinu mám až ve dvě odpoledne."
"To není problém. Přijďte k hlavní bráně v osm ráno. Budou na vás čekat. Uvidíme se."
"Na shledanou, pane." Jack zavěsil.
No tak tohle bylo snadné. Příliš snadné, pomyslel si Jack. Co má za lubem? Ryan se dál touto myšlenkou nezabýval. Chtěl se podívat do spisů, které má CIA. Mohli by tam mít materiál, který v FBI neznají; alespoň se mrkne na víc údajů, než má k dispozici teď. A Jack to chtěl udělat.
Přesto jízda domů autem nebyla nijak nepříjemná. Jack pozoroval zpětné zrcátko, zvláště když se rozpomněl, že jede z akademie stejnou cestou, jakou se tam dostal. Problém byl v tom, že viděl pouze známé vozy. Každý den se ve stejnou dobu dělil o cestu do a ze zaměstnání se stejnými účastníky dopravy. Tak poznal nejméně dvacet aut. Jedno řídila dívka, která měla vůz Camaro Z-28. Byla to podle pěkného oblečení asi sekretářka. V BMW seděl mladý právník - auto ho předurčovalo k tomu, aby byl právník, pomyslel si Ryan a uvažoval o tom, jak vlastně svým kolegům v dojíždění do zaměstnání dal příslušné nálepky. Co jestli se objeví někdo nový? uvažoval. Budeš moci rozeznat, kdo z nich je terorista? Na to nebyla prakticky žádná naděje, to věděl. Miller, jakkoliv mu z obličeje přímo čišelo nebezpečí, by v sáčku a v kravatě vypadal dost obyčejně, jako normální státní úředník, který si razí cestu na silnici číslo dvě do Annapolisu...
"Paranoidní, tohle všechno je paranoidní," šeptal si Ryan. Už brzy si začne prohlížet zadní sedadlo ve voze, než do něho nastoupí, aby se přesvědčil, zda tam někdo nečíhá s pistolí či přístrojem na rdoušení, jak to vídal v televizi. Uvažoval o tom, zda celá věc má nějaké opodstatnění, zda to není jen plýtvání časem. Co jestli Danu Murrayovi ruplo v hlavě a svoji obezřelost přehnal? FBI pravděpodobně naučila své zaměstnance opatrnosti v těchto věcech, tím si byl jistý. Má kvůli tomu vyděsit Cathy? Co jestli na tom nic není? Co jestli je to zbytečné?
Proto zítra pojedu do Langley, odpovídal si Ryan.
Sally poslali do postele v osm třicet, oblečenou do dupaček, flanelového pyžama s návleky na chodidla, jež udržují děti v teple i při odkopání přikrývky. Na tohle už je dost stará, myslel si Jack, ale jeho žena na dupačkách trvala, protože jejich dcera měla ve zvyku shazovat přikrývku na podlahu, většinou uprostřed noci.
"Jaké to dnes bylo v práci?" zeptala se Cathy.
"Kadeti mi dali metál," řekl a celou záležitost několik minut vysvětloval. Nakonec vytáhl Řád fialového terče z aktovky. Cathy to docela pobavilo. Úsměv jí zmizel z tváře, když jí vyprávěl o návštěvě pana Shawa z FBI. Jack jí stručně sdělil obsah rozhovoru, avšak opatrně se vyhnul tomu, co mu agent doporučil.
"Tak si vlastně myslí, že to nepředstavuje žádný problém?" zeptala se plná naděje.
"Nemůžeme to ignorovat."
Cathy se na okamžik odvrátila. Nevěděla, co si má počít s touto novou informací. Samozřejmě, pomyslel si její manžel. Ani já si s tím nevím rady.
"Tak co uděláš?" zeptala se ho nakonec.
"Nejprve zavolám elektronickou firmu a nechám celý dům zabezpečit. Už jsem složil svou brokovnici a nabil ji -"
"Ne, Jacku, ne v tomto domě, ne pokud je tu Sally," řekla okamžitě Cathy.
"Leží v horní části mé skříně. Je odjištěná, ale náboj není v komoře. Nemůže se k ní dostat, ani kdyby si přistavila stoličku. Brokovnice bude stále odjištěná. Budu také cvičit střelbu a snad dostanu i pistoli. A -" zaváhal - "chtěl bych, aby ses učila střflet i ty."
"Ne. Jsem lékařka, Jacku. Já zbraně nepoužívám."
"Nekoušou," řekl Jack trpělivě. "Chtěl bych, aby ses seznámila s chlapíkem, který učí ženy střílet. Jenom se s ním seznam."

"Ne." Cathy byla neochvějná a tvrdá jako diamant. Jack se zhluboka nadechl. Bude mu trvat hodinu, než ji přesvědčí, to byl obvyklý čas potřebný k tomu, aby u ní převládl zdravý rozum a překonal předsudky. Problém byl v tom, že zrovna teď tomu nechtěla věnovat celou hodinu.
"Takže instalaci poplašného zařízení vyjednáš zítra ráno?" zeptala se.
"Musím někam jít."
"Kam? Až do oběda nemáš žádné hodiny."
Ryan se zhluboka nadechl. "Zajedu do Langley."
"Co je v Langley?"
"CIA," odpověděl Jack prostě.
"Cože?"
"Vzpomínáš si na loňské léto? Dostal jsem peníze za posudky pro společnost Mitre."
"Ano."
"To všechno jsem dělal na vedení CIA."
"Ale - tam v Anglii jsi tvrdil, že jsi nikdy -"
"Z Mitre přicházely šeky. Pro tuto firmu jsem pracoval. Ale výsledky dostalo vedení CIA."
"Ty jsi lhal?" Cathy byla celá zkoprnělá. "Ty jsi u soudu lhal?"
"Ne. Řekl jsem pouze, že jsem nikdy nebyl zaměstnancem CIA, a tím jsem také nebyl."
"Ale o tom jsi mi nikdy nic neřekl."
"Nemuselas to vědět," odpověděl Jack. Tušil jsem, že to není dobrý nápad...
"Jsem přece tvoje žena, kruci! Cos pro ně dělal?"
"Byl jsem součástí vědeckého týmu. Vždycky za několik let tam pozvou několik lidí zvenku, aby se podívali na jejich údaje, vlastně je to taková kontrola práce jejich pravidelných zaměstnanců. Nejsem vyzvědač ani nic podobného. Veškerá moje práce spočívala v tom, že jsem seděl u malého psacího stolu v nepatrné místnůstce ve třetím poschodí. Napsal jsem zprávu, a to bylo vše." Nemělo smysl vysvětlovat jí to podrobně.
"O čem byla ta zpráva?"
"To ti nemůžu říct."
"Jacku!" Teď už byla skutečně rozčilená.
"Podívej, holčičko, podepsal jsem dohodu, že nebudu o této práci mluvit s nikým, kdo nebyl prověřen - dal jsem své slovo, Cathy."
To ji trochu uklidnilo. Věděla, že její manžel je muž, který drží slovo za všech okolností. Vlastně to byla jedna z věcí, které se jí na něm líbily. Otravovalo ji, že toho teď využil ke své obraně, ale věděla, že to je zeď, kterou nepřekročí. Zkusila jinou taktiku.
"Tak proč se tam vracíš?"
"Chci se podívat na některé informace, které tam mají. Ty si přece už dovedeš spočítat, jaké informace to jsou."
"O těch lidech z Ulsterské osvobozenecké armády."
"No, řekněme prostě, že se teď zrovna ani trochu nestarám o Číňany."
"Ty z nich máš skutečně strach, že?" Konečně se i ona začínala kvůli tomu trápit.
"Ano, to skutečně mám."
"Ale proč? Přece jsi tvrdil, že ti agenti FBI řekli, že nejsou -"
"Nevím - ale k čertu, ano, vím to. To ten parchant Miller, ten, co byl u soudu. Ten mě chce zabít." Ryan se podíval na podlahu. Poprvé to řekl nahlas.
"Jak to víš?"
"Protože jsem viděl jeho obličej, Cathy. Viděl jsem jej a mám z něho strach - ne kvůli sobě."
"Ale Sally a já -"
"Opravdu myslíš, že mu na tom záleží?" vyštěkl Ryan zlostně. "Tihle parchanti zabíjejí lidi, které vůbec neznají. Dělají to skoro pro zábavu. Chtějí změnit svět v něco, co se jim líbí, a ani trochu nehledí na to, kdo jim stojí v cestě. Prostě na to nehledí."
"Tak proč vlastně jdeš na CIA? Mohou chránit tebe - nás - chci říct..."
"Chci vidět co nejvíc informací na vlastní oči. Když jsem tam pracoval, šlo mi to docela dobře," vysvětloval Jack. "Dokonce mě žádali, no tak tedy, žádali mě, abych tam přijal trvalé místo. Odmítl jsem."
"O tom všem ses mi nikdy nezmínil," zabručela Cathy.
"Teď to víš," Jack pokračoval ještě několik minut a vysvětloval, co mu doporučil Shaw. I Cathy musí být velmi opatrná jak při jízdě do zaměstnání, tak domů. Konečně se opět začala usmívat. Jezdila s šestiválcovým Porschem 911 jako blázen. Proč nikdy nedostala pokutu za překročení rychlosti, to bylo pro jejího manžela vždycky pramenem údivu. Pravděpodobně oslňovala svým zevnějškem a snad se i blýskla průkazem Hopkinsovy nemocnice, odůvodňujíc rychlost naléhavostí operace, ke které spěchá. Ať už to dělala jakkoliv, jezdila autem rychlostí přes sto dvacet mil za hodinu a uměla se s ním pohybovat jako ryba ve vodě. Od svých šestnáctých narozenin jezdila pořád s porschem a Jack si sám pro sebe přiznával, že se svým malým zeleným sporťáčkem dovede na venkovských silnicích řádit tak, až mu to vyráží dech. A to, říkal si Ryan, je pravděpodobně lepší obrana než nosit při sobě zbraň.
"Tak co myslíš, dáš se do toho?"
"Opravdu musím?"
"Lituji, že jsem tě do toho dostal. Nikdy - nikdy mi ani nenapadlo, že se přihodí něco podobného. Snad jsem se vůbec neměl do toho míchat."
Cathy ho pohladila po zátylku. "Teď už to nemůžeš změnit. Možná že se Dan mýlí. Ale jak říkáš, pravděpodobně to

jsou úplní blázni."
"Ano."

(12) Příchod domů
Ryan odjel z domova hodně před sedmou. Nejdříve vjel na silnici číslo 50 a zamířil na západ směrem ke Kolumbijskému okresu. Silnice byla přeplněná, ostatně jako obvykle, jeli po ní muži i ženy směřující toho časného rána do federálních úřadů, které proměnily tuto oblast z malebného koutku skutečného venkova v pseudocentrum přechodných návštěvníků. Přejel na I-495, okružní silnici, která obemykala město, zamířil na sever ještě hustším dopravním ruchem, o jehož ucpaných místech informovala helikoptéra rádiem. Bylo hezké vědět, proč se dopravní provoz pohybuje rychlostí patnácti mil za hodinu na silnici určené pro sedmdesátku.
Uvažoval o tom, zda Cathy dělá to, co by dělat měla. Problém byl v tom, že neměla na vybranou příliš mnoho variant, aby se dostala do Baltimoru. Mateřská školka, do níž Sally chodila, byla na Ritchie Highway, a to dovolovalo použití jediné přímé cesty. Na druhé straně byla Ritchie Highway přecpanou a rychlou silnicí a přepadnout tam Cathy by nebylo snadné. V Baltimoru samotném už měla široký výběr tras do Hopkinsovy nemocnice. Přislíbila, že je bude střídat. Ryan se díval na auta před sebou a tiše nadával. Přes všechno, co Cathy řekl, se kvůli rodině nadměrně netrápil. On byl tím, kdo překážel teroristům, a jestliže jejich motivace byla vskutku osobní, pak byl jediným terčem. Snad. Konečně přejel řeku Potomac a dostal se na George Washington Parkway. O patnáct minut později už přijížděl k budově CIA.
Zastavil svého rabbita u střežené brány. Vyšel bezpečnostní důstojník v uniformě a ptal se ho na jméno, třebaže si ověřil Ryanovu poznávací značku v seznamu na monitoru počítače. Ryan mu odevzdal svůj řidičský průkaz, který strážný bedlivě prozkoumal. Srovnával fotografii s Jackovým obličejem, než mu dal propustku.
"Pane, parkoviště pro návštěvníky je vlevo, pak musíte -"
"Díky, už jsem tady byl."
"Prosím, pane." Stráž mu pokynula, aby jel dál.
Stromy byly holé. Ústředí CIA bylo vybudováno za prvním pásmem kopců jiaproti údolí Potomaku, které kdysi bylo zarostlé hustým lesem. Část stromů zůstala, aby kryly budovu před zraky nevítaných zvědavců. Jack zahnul doleva a točitou cestou jel do kopce. Parkoviště pro návštěvníky bylo rovněž střeženo - tentokrát je hlídala žena, která ho navedla na volné místo a znovu Jacka zkontrolovala, než mu ukázala cestu ke krytému hlavnímu vchodu. Vpravo byla "Bublina", sál ve tvaru iglú, spojený s hlavní budovou tunelem. Jack tu kdysi přednášel o námořní strategii. Před ním se tyčila budova CIA, sedmipatrová stavba z bílého kamene nebo snad předpjatého betonu. Nikdy si ji zblízka nepřehlížel. Jakmile vstoupil dovnitř, obklopila ho atmosféra pověstné ústředny, jako by dostal ránu klackem. Spatřil osm bezpečnostních důstojníků, všechny v civilních šatech, saka rozepnutá, jako by naznačovala přítomnost zbraní. Ve skutečnosti však ukrývali vysílačky. Jack si byl ale jist, že muži s revolvery jsou vzdáleni jenom několik stop. Ve stěnách byly instalovány kamery, které přenášely obraz do nějaké ústřední monitorovací místnosti - Ryan nevěděl, kde to je; ve skutečnosti znal z celé budovy jenom cestu do svého někdejšího kutlochu, odtamtud na pánskou toaletu a do restaurace se samoobsluhou. Několikrát se propracoval až do nejvyššího poschodí, ale pokaždé v doprovodu, jelikož jeho bezpečnostní průkaz ho neopravňoval k návštěvě tohoto podlaží.
"Doktore Ryane!" Blížil se k němu muž. Připadal mu mlhavě známý, ale Jack nedokázal přidělit oné tváři správné jméno.
"Já jsem Marty Cantor - pracuji nahoře."
Podali si ruce a Jackovi v paměti vyskočilo vyslovené jméno. Cantor byl výkonný asistent admirála Greera, absolvent přípravné školy v Yale. Podal Jackovi bezpečnostní průkazku.
"Nemusím projít místností pro návštěvníky?" Jack ukázal vlevo.
"Všechno je zařízeno. Můžete jít za mnou."
Cantor ho vedl k prvnímu kontrolnímu stanovišti. Vzal průkaz z řetízku, který měl kolem krku, a vsunul ho do přístroje. Otevřela se vrátka s oranžovými a žlutými pruhy, jaké se používají pro parkovací garáže, a zase se zavřela. Jack vsunul do automatu svou průkazku. Počítač v suterénní místnosti prozkoumal elektronický kód kartičky a rozhodl, že Ryana lze vpustit dovnitř. Vrátka se opět otevřela. Jack se tady cítil nesvůj. Je to stejné jako dřív, pomyslel si, jako bych se octl ve vězení - ne, bezpečnost ve vězení není ničím ve srovnání s tímhle. Toto místo působilo na Jacka paranoicky.
Pověsil si rovněž průkaz kolem krku. Zběžně se na něj podíval. Byla na něm barevná fotografie z minulého roku a číslo, nikoliv jméno. Žádný z průkazů CIA neuváděl jméno. Cantor zamířil pádným krokem doprava, pak doleva směrem k výtahům. Ryan si povšiml kiosku, kde si bylo možno koupit kolu, a výčepu, v němž obsluhovali nevidomí zaměstnanci - další zlověstný rys v budově CIA. Předpokládal, že nevidomí jsou z bezpečnostního hlediska méně riskantní, ale zároveň uvažoval o tom, jak se každý den dostávají do práce. Budova byla překvapivě dost sešlá, dlaždice na podlaze nesvítily, stěny byly pomalovány fádní žlutobéžovou barvou; dokonce i obrazy na zdech byly podřadné. Mnoho lidí překvapovalo, že ústředí vydává tak málo peněz na vnější výzdobu. Minulého léta se Jack dověděl, že se zdejší zaměstnanci ošumělou podobou budovy naopak perverzně chlubí.
Všude se míhali lidé v anonymním spěchu. Běhali po budově tak rychle, že na většině rohů byla umístěna zrcadla ve tvaru vypouklých čepic, aby případné zabránila střetu s protijdoucím spolupracovníkem... nebo aby je upozornila, že za rohem může číhat nepřítel.
Proč jsi sem přišel?
Když Jack vstupoval do zdviže, setřásl ze sebe všechny pochmurné myšlenky. Cantor stiskl knoflík pro sedmé poschodí. O minutu později se otevřely dveře, aby je propustily na stejně ošuntělou chodbu. Ryan si teď matně vzpomínal na tuto cestu. Cantor zahnul doleva, pak doprava. Jack pozoroval lidi, řítící se vpřed rychlostí, která by udělala dojem i na uchazeče o účast v závodu v chůzi na olympijských hrách. Musel se tomu usmát, ale uvědomil si, že

nikdo z nich se neusmívá. Ústřední zpravodajská agentura - CIA - byla důstojnou institucí.
Vedoucí představitelé CIA měli svou soukromou chodbu - ta už se mohla pochlubit předložkou - která byla souběžná s hlavní chodbou a vedla do kanceláří obrácených k východu. Jako vždy tam lelkovalo dost lidí, kteří jen stáli a pozorovali. Prohlédli Ryana a jeho průkaz, ale neprojevovali žádnou reakci, což byla pro Jacka dost dobrá zpráva. Cantor iniciativně otevřel příslušné dveře.
Admirál James Greer byl v civilních šatech jako obvykle, opíral se o vysoké opěradlo otáčecí židle, četl nějaký spis a srkal neodmyslitelnou kávu. Ryan ho nikdy neviděl jinak. Bylo mu asi pětašedesát, byl to vysoký muž patricijského vzezření, jehož hlas dokázal být stejně zdvořilý jako drsný, jak si jen přál. Přes svou vysokou kultivovanost byl synem farmáře, měl přízvuk státu Maine a na svou cestu do námořní akademie si musel vydělat. Pak strávil čtyřicet let v uniformě, nejprvejako důstojník na ponorce, pak jako zpravodajský specialista na plný pracovní úvazek. Greer byl jedním z nejchytřejších lidí, s kterými se dosud Ryan setkal. A také jeden z nejrafinovanějších. Jack byl přesvědčen, že tento šedovlasý džentlmen umí číst v mysli. Jistě to byla součást popisu práce náměstka ředitele zpravodajství Ústřední zpravodajské agentury. Všechny údaje získané vyzvědači a satelity a bůhvíjak se ocitly na jeho psacím stole. Pokud něco nevěděl, nebylo třeba to vědět. Za okamžik vzhlédl.
"Nazdar, doktore Ryane." Admirál se zvedl a šel mu vstříc. "Vidím, že jste přišel přesně."
"Ano, pane. Vzpomněl jsem si, jak hrozná sem byla doprava loni v létě." Marty Cantor bez vyzvání přinesl kávu. Posadili se kolem nízkého stolečku. U Greera bylo příjemné, že vždycky měl dobrou kávu, jak si Jack vzpomínal.
"Jak to vypadá s paží, synku?" zeptal se admirál.
"Skoro normálně, pane. Ale můžu vám říct, kdy bude pršet. Doktoři tvrdí, že to nakonec pomine. Zatím to je jako artritida."
"A co vaše rodina?"
Tomu člověku neujde ani jediná šance, pomyslel si Jack. Ale i on měl svůj fígl. "V tomto okamžiku je u nás poněkud napjaté ovzduší, pane. Včera večer jsem sdělil tu novinku Cathy. Neudělalo jí to vůbec žádnou radost. Ale ani mně ne." Dejme se do toho, admirále.
"Co tedy pro vás můžeme udělat?" Greerovo chování se změnilo. Místo příjemného starého pána seděl před ním profesionální zpravodajský důstojník.
"Pane, vím, že žádám příliš, ale velice rád bych viděl, co má CIA o těch chlapících z Ulsterské osvobozenecké armády."
"Máme toho zatraceně málo," odtušil Cantor. "Tihle chlapíci za sebou zametají jako skuteční profesionálové. Jsou velkoryse financováni - to je sice pouhá domněnka, ale asi velice oprávněná."
"Odkud pocházejí vaše údaje?"
Cantor se podíval na Greera a dostalo se mu přikývnutí. "Doktore, než se dostaneme dále, musíme si pohovořit o utajování."
Jack rezignoval: "Ano. Co mám podepsat?"
"O to se postaráme, než odejdete. Ukážeme vám skoro všechno, co máme. Musíte však vědět, že tento materiál je utajen pod kódovým označením SZ."
"No, to mě nepřekvapuje." Ryan si povzdechl. Kód Speciální zpravodajství znamenal stupeň utajení vyšší než Vrcholné tajné. Lidé museli být individuálně prověřováni před seznámením s jednotlivými údaji, které byly označeny tímto symbolem. Dokonce i kódové označení bylo tajemstvím. Zatím viděl Ryan jenom dvakrát údaje takové důležitosti. Ale teď všechno přede mnou rozloží, pomyslel si a podíval se na Cantora. Greer mě musí chtít zpět, když takhle otvírá dveře. "Jak už jsem se ptal, odkud údaje pocházejí?"
"Některé zprávy máme od Britů - vlastně od Prozatímní Irské republikánské armády, dodané nám prostřednictvím Britů. Další nový materiál je od Italů."
"Italů?" Ryan byl na okamžik překvapen, ale pak si uvědomil, že to má hlubší smysl. "Och. Dobrá, ano, mají spoustu lidí tam dole v kraji písečných přesypů, že?"
"Jeden z nich identifikoval vašeho přítele Seana Millera minulý týden. Vystupoval z lodi, která se kupodivu plavila v kanálu La Manche na Hod boží vánoční," řekl Greer.
"Ale my nevíme, kde teď je?"
"S neznámým počtem kamarádíčků směřoval na jih." Cantor se usmál. "Samozřejmě, na jih od Středozemního moře je celý kontinent, tak nám tato informace moc nepomůže."
"FBI má všechno, co máme my, a totéž mají i Britové," řekl Greer. "Není se celkem čeho držet, ale máme celý tým, který se tím zabývá."
"Díky, admirále, za to, že mi dáte do toho nahlédnout."
"My to neděláme z milosrdenství, doktore Ryane," podotkl admirál. "Doufám, že najdete něco užitečného. A tahle věc má svou cenu i pro vás. Jestli chcete k nám, stanete se zaměstnancem CIA ještě než skončí tento den. Můžeme vám dokonce zařídit, abyste dostal federální povolení nosit pistoli."
"Jak víte -"
"To je moje povolání, abych věděl, synku." Admirál se na něho ušklíbl. Ryan si nemyslel, že situace je v něčem legrační, ale přesto Greerovi v duchu přidělil body.
"Kdy můžu začít?"
"Jak vypadá váš program?"
"Můžu na tom pracovat," řekl Jack obezřele. "Můžu tu být každé úterý od rána a pracovat dejme tomu celý den, k tomu jde přidat ještě dva půldny. Vždy dopoledne. Většinu vyučování mám odpoledne. Brzy budou semestrální prázdniny a během nich bych tu mohl být celý týden."
"Velmi dobře. S Martym vypracujte detaily. Postarejte se o papírové záležitosti. Rád vás zase uvidím, Jacku."

Jack mu podal ještě jednou ruku. "Děkuji vám, pane."
Greer počkal, až se zavřely dveře. Pak se vrátil k psacímu stolu. Čekal několik dalších vteřin, než Ryan a Cantor zmizeli z chodby. Potom šel do rohové kanceláře, která patřila řediteli Ústředního zpravodajství.
"No tak?" zeptal se soudce Arthur Moore.
"Dostali jsme ho," řekl Greer.
"Jak probíhá prověřovací řízení?"
"Je čistý. Při obchodování s akciemi to bral trochu zostra, ale k čertu, jinak to ani nejde!"
"Nic nezákonného?" zeptal se soudce Moore. Agentura nepotřebovala nikoho, koho vyšetřovala vládní komise regulující prodej cenných papírů. Greer zavrtěl hlavou.
"Ne. Jenom je velice chytrý."
"Prima. Dokud neskončí prověřovací řízení, nebude se zabývat ničím jiným. Jenom tím materiálem o teroristech."
"Dobrá, Arthure!"
"Ale nemám svoje zástupce k tomu, aby nám získávali zaměstnance," poznamenal ředitel Ústředního zpravodajství.
"Bereš to příšerně komisně. Udělala by láhev bourbonu velikou díru v tvém bankovním kontě?"
Soudce se zasmál. Den poté, co byl Miller vysvobozen z britské vazby, s Greerem uzavřel džentlmenskou sázku. Moore nerad prohrával - než nastoupil ve zpravodajství jako právník, sloužil u soudu - ale bylo docela příjemné vědět, že jeho zástupce dovede správné předvídat.
"Nařídil jsem Cantorovi, aby mu obstaral také povolení nosit zbraň," dodal Greer.
"Určitě víš, že je to správně?"
"Myslím si to."
"Tak je to rozhodnuté?" zeptal se tiše Miller.

O'Donnell se podíval na mladšího muže. Věděl, proč byl navržený plán takto formulován. Je to dobrý plán, přiznával sám sobě, efektivní. Při své smělosti je také důvtipný. Avšak Sean dovoloval, aby osobní pocity ovlivňovaly jeho úsudek. A to není vůbec dobré.
Obrátil se k oknu. Francouzská krajina byla třicet tisíc stop pod letadlem úplně temná. Všichni její mírumilovní obyvatelé spali ve svých domovech v bezpečí a v jistotě. Letadlo bylo skoro prázdné. Letuška dřímala několik řad za nimi a v blízkosti nebyl nikdo, kdo by je mohl slyšet. Hučení proudových motorů by znemožnilo jakémukoliv elektronickému odposlouchávacímu zařízení, aby fungovalo. Velice opatrně za sebou zametali všechny stopy. Nejprve letěli do Bukurešti, potom do Prahy, pak do Paříže - a teď byli na cestě domů, do Irska. Přitom měli v pasech jen francouzské vstupní razítko. O'Donnell byl opatrný do té míry, že měl u sebe poznámky o fiktivních obchodních schůzkách ve Francii. Celním odbavením projdou snadno, tím si byl jist. Bude pozdě a úředníci pasové kontroly půjdou domů ihned poté, co odbaví toto letadlo.
Sean měl zcela nový pas s příslušnými razítky. Oči teď měl hnědé díky kontaktním čočkám, vlasy změnily barvu i účes, pěkně zastřižený vous změnil tvar jeho tváře. Sean nenáviděl vousy, protože ho pod nimi svědila pleť. O'Donnell se usmíval do tmy. No tak si na to bude muset zvyknout.
Sean už nic dalšího neřekl. Opřel se dozadu a předstíral, že čte časopis, který našel v kapse sedadla. Předstíraná trpělivost se jeho šéfovi líbila. Mladý muž prošel v poušti obnovovacím výcvikem (O'Donnell přemýšlel o těchto věcech ve vojenských termínech), zbavil se nadbytečné hmotnosti, znovu se seznámil se zbraněmi, diskutoval s důstojníky výzvědné služby jiných národů světlé pleti a vyrovnával se s kritikou neúspěšné operace v Londýně. Tito "přátelé" neuznávali faktor štěstěny a zdůrazňovali, že úspěch by zaručilo další auto s několika muži. Po celou tu dobu Sean zachovával klid a zdvořile naslouchal. A teď trpělivě čekal na rozhodnutí o operaci, kterou navrhl. Snad se ten mladík přece jen v anglickém vězení něčemu naučil.
"Ano, jsem pro."

Ryan podepsal formulář, kterým stvrzoval, že obdržel celou fůru dokumentů. Octl se opět v onom kutloušku, kde pobýval loni v létě, místnůstce velikosti skříně, bez oken, v třetím poschodí hlavní budovy CIA. Jeho psací stůl, vyrobený ve vězeňských dílnách, patřil k těm nejmenším, jaké kdy vznikly, a otáčecí židle byla velmi laciná. Vše v intencích CIA.
Poslíček navršil spisy na roh Ryanova psacího stolu a vycouval s vozíkem z kancelářičky. Jack se dal do práce. Sundal víčko ze šálku kávy, kterou si koupil v kiosku za rohem, nandal si plnou nádobu šlehačky a dva sáčky cukru a vše zamíchal tužkou, jak to často dělával. Byl to zlozvyk, který jeho žena odsuzovala.
Hromádka byla vysoká asi devět palců. Spisy byly uloženy ve velkých obálkách opatřených abecedním a numerickým kódem, vyraženým tiskacím písmem. Listiny, které vyňal ze svrchní obálky, byly svázány červenou tkanicí, takže vypadaly důležitě - vizuální dojmy byly úmyslně výrazné, aby utkvěly v paměti. Tyto spisy se musely na noc zamykat do bezpečnostních schránek, nikdy se nesměly ponechat na psacím stole, kde by do nich mohl nahlédnout někdo nepovolaný. Papíry uvnitř byly sepjaty a všechny stránky měly čísla. Na obalu prvního spisu bylo na stroji napsáno na přívěsném lístku kódové slovo: Věrnost. Ryan věděl, že kódová jména vybírá zcela nahodile počítač. Uvažoval, kolik je tam asi takových spisů a jmen, jestliže slovník anglického jazyka, nahraný v počítačové paměti, byl soustavně pleněn výběrem slov pro tisíce tajných spisů, které ležely ve skříních po celé budově. Než spis otevřel, na chvíli zaváhal, jako by se tímto činem neodvolatelně přihlásil do služeb CIA, jako by už udělal první zavazující krok na této stezce...
Tak dost, řekl si a otevřel spis. Byla to první oficiální zpráva CIA o Ulsterské osvobozenecké armádě, sotva rok stará.
"Ulsterská osvobozenecká armáda" zněl titul zprávy. "Geneze anomálie."

Anomálie. To bylo slovo, které použil Murray, vzpomínal si Ryan. S odzbrojující upřímností konstatoval první odstavec zprávy, že informace, uvedená na následujících třiceti stránkách, je spíše spekulací než zjištěním faktů a je založena hlavně na údajích získaných od usvědčených členů Prozatímní Irské republikánské armády - zvláště na jejich popření vlastních obvinění. To nebyla naše operace, tvrdili někteří z nich, když byli vyslýcháni kvůli operaci jiné. Ryan se zamračil. To není zrovna nejspolehlivější svědectví. Dva muži, kteří vypracovali zprávu, vykonali však mistrovské dílo, pokud šlo o odkazy. Vysoce nepravděpodobné příběhy, zachycené ze čtyř různých pramenů, se změnily v něco docela jiného. Bylo to zvlášť cenné proto, že Prozatímní Irská republikánská armáda byla, vzato technicky, profesionální organizace. Jack věděl z vlastního zkoumání z předchozího roku, že Prozatímní křídlo Irské republikánské armády bylo jedinečně organizováno podle klasických zásad práce v buňkách, přesně stejně jako kterákoliv zpravodajská agentura. S výjimkou hrstky vedoucích lidí podrobnosti každé operace byly rozškatulkovány na jednotlivé úseky: věděli o nich pouze ti, kteří to skutečně vědět museli. "Muset vědět" bylo heslo platné v každé zpravodajské agentuře.
Jestliže jsou tedy důkladně známy podrobnosti nějaké operace, dovozovala zpráva, pak je tomu tak jedině proto, že to nebyla operace Prozatímní Irské republikánské armády. Jinak by podrobnosti známy nebyly, o detailech by se nehovořilo, neboť o nich nehovoří členové ani mezi sebou. To je uhozená logika, usoudil Jack, nicméně však přesvědčivá. Hlavní konkurent Prozatímní Irské republikánské armády, hůře organizovaná Irská národní osvobozenecká armáda, banda, která zabila lorda Louise Mountbattena, uskutečňovala svoje operace obdobným způsobem. Soupeření mezi Prozatímní Irskou republikánskou armádou a Irskou národní osvobozeneckou armádou sklouzávalo často do podlostí, ačkoliv druhá organizace nebyla zdaleka tak efektivní, protože jí chyběla vnitřní jednota a protože celkově byla organizována dosti amatérsky.
Skoro před rokem se Ulsterská osvobozenecká armáda vynořila ze stínu a začínala nabývat jakés takés podoby. V prvním roce jejích operací se Britové domnívali, že jde o speciální akční skupinu Prozatímní Irské republikánské armády, že jsou její údernou jednotkou. Tato teorie padla, když jeden zatčený člen Prozatímní Irské republikánské armády rozhořčeně popřel svou účast na akci, při které vraždila, jak se ukázalo, Ulsterská osvobozenecká armáda. Autoři zprávy pak zkoumali další podezřelé operace této organizace a poukazovali na skutečnost, že se odehrávají vždy podle stejného scénáře. Ryan viděl, že to je pravda. Především v průměru zaangažovali vždy víc lidí, než při svých operacích používala Prozatímní Irská republikánská armáda.
To je zajímavé... Ryan vyšel z místnůstky a zamířil chodbou ke kiosku, kde si koupil krabičku cigaret. Ani ne za minutu byl zpátky ve své kancelářičce a zápolil se šifrovaným zámkem na dveřích.
Víc lidí na jednu operaci. Zapálil si cigaretu s nízkým obsahem dehtoviny. To je porušení obvyklých bezpečnostních opatření. Čím víc lidí je při operaci použito, tím je větší riziko vyzrazení. Co tohle znamená? Ryan zkoumal tři různé operace a hledal v nich společné rysy.
Po deseti minutách zkoumání to bylo jasné. Ulsterská osvobozenecká armáda byla budována víc podle vojenského vzoru nežli Prozatímní Irská republikánská armáda. Místo malých nezávislých skupinek, typických pro městské teroristy, se nové teroristické seskupení organizovalo spíš podle klasických vojenských zásad. Prozatímní Irská republikánská armáda často závisela na jediném pistolníkovi, méně často na speciálních akčních skupinkách. Ryan věděl o mnoha případech, kdy jediný "budoucí zasahovač" - termín velmi oblíbený v CIA v minulém roce - se svou speciální zbraní číhal v záloze jako lovec srnců, často celé dny, než zabil svou určenou oběť. Avšak Ulsterská osvobozenecká armáda si počínala jinak. Předně její členové neútočili jako jednotlivci. Zdálo se, že spoléhají na průzkumný tým a útočné družstvo, které velmi úzce spolupracovaly - důležité sloveso bylo "zdálo se", uvědomil si Ryan, protože tento předpoklad spočíval na dedukci z omezených pramenů. Když někde zaútočili, obyčejně z akce dobře, bez úhony, vyvázli. Důsledek dobrého plánování a dostatečných materiálních zdrojů.
Klasické vojenské rysy. To předpokládalo značnou míru důvěry Ulsterské osvobozenecké armády ve své lidi - a bezpečnostní opatření. Jack si udělal první poznámky. Skutečných faktů bylo ve zprávě pomalu - napočítal jich šest - ale analýza byla zajímavá. Ulsterská osvobozenecká armáda projevovala velmi vysoký stupeň profesionality při plánování a uskutečňování operací, vyšší než Prozatímní Irská republikánská armáda, která sama o sobě byla dosti zdatná. Všichni členové malé organizace důkladně ovládali zbraně, na rozdíl od jiných teroristických skupin, které mají speciálně vycvičené střelce.
Vojenský výcvik? zapsal si Ryan. Jak je dobrý? Kde se odehrává? Kým je financován? Podíval se na další zprávu. Nesla datum o několik měsíců mladší než Geneze a prokazovala vyšší stupeň institucionálního zájmu. CIA se zřejmě před sedmi měsíci podívala na Ulsterskou osvobozeneckou armádu podrobněji. Právě když jsem tady skončil, poznamenal si Jack. Náhoda.
Tato zpráva se soustředila na Kevina O'Donnella, předpokládaného vůdce Ulsterské osvobozenecké armády. První věc, kterou Ryan uviděl, byla fotografie pořízená britskou tajnou službou. Byl na ní člověk dosti vysoký, ale jinak úplně obyčejný. Fotografie byla stará několik let. Další věc, kterou se Jack dočetl, byla, že tento muž podstoupil plastickou operaci, aby změnil rysy obličeje. Jack přesto snímek podrobně studoval. Byl z pohřbu člena Prozatímní Irské republikánské armády, kterého zabila obranná jednotka. Tvářil se vážně až slavnostně a kolem očí mu tkvěla zvláštní tvrdost. Uvažoval, co se dá odvodit z jediné fotografie pořízené na pohřbu kamaráda. Odsunul obrázek a začal číst životopis tohoto muže.
Dělnický původ. Jeho otec byl řidičem nákladáku. Matka zemřela, když mu bylo devět. Katolické školy, samozřejmě. Kopie školního vysvědčení ukazovala, že je dost chytrý. O'Donnell absolvoval univerzitu s vyznamenáním a získal doktorát politických věd. Zúčastnil se všech kursů marxismu, které univerzita uspořádala, a byl členem radikálního křídla skupiny pro občanská práva na konci šedesátých a začátku sedmdesátých let. To k němu obrátilo pozornost kriminální vyšetřovací divize a britských zpravodajských agentur. Když dokončil univerzitu, zmizel na rok úplně z

dohledu, znovu se objevil v roce 1972 po onom krvavém fiasku, kdy se parašutisté britské armády vymkli kontrole, stříleli do davu demonstrantů a zabili čtrnáct lidí, z nichž, jak se ukázalo, nikdo neměl zbraň.
"To je náhoda," šeptal si Ryan sám pro sebe. Parašutisté stále tvrdili, že někdo z davu po nich vypálil a že střelbu jenom opětovali. Úřední zpráva britské vlády to potvrzovala - samozřejmě, co mohli říci jiného? Ryan pokrčil rameny. Dokonce to snad mohla být i pravda. Největší omyl, jehož se kdy Agličané dopustili, byl, když poslali vojsko do Severního Irska. Potřebovali tam mít dobré poldy, aby obnovili zákon a pořádek, ne okupační armádu. Ale tehdy neměli skutečně jiného východiska, když kriminální vyšetřovací divize spolu s protiteroristickými specialisty úplně selhala. Tak poslali vojáky do situace, na kterou nebyli připraveni ani vycvičeni... Mimoto snadno naletěli na každou provokaci.
Když si to Ryan přečetl, nastražil tykadla.
Absolvent politických věd, hlavu plnou marxismu. O'Donnell zmizel z dohledu, pak se asi po roce objevil bezprostředně po krvavé pohromě a brzy poté ho jeden informátor identifikoval jako šéfa bezpečnosti Prozatímní Irské republikánské armády. Tuto funkci nezískal na základě svého studia na univerzitě. Musel toho hodně udělat, aby ho na takové místo dosadili. Terorismus, stejně jako každá jiná profese, předpokládá učební léta. Tento Kevin Joseph O'Donnell si nějak dobyl ostruhy. Jak jsi to udělal? Patřils k těm chlapíkům, kteří inscenovali provokace? Jestli tomu tak bylo, kde ses tomu naučil a má s tím něco společného ten vynechaný rok? Kde ses cvičil v taktice organizování akcí... snad na Krymu...?
Příliš mnoho náhod, říkal si Jack. O domněnce, že skalní členové Prozatímní Irské republikánské armády a Irské národní osvobozenecké armády procházeli výcvikem v Sovětském svazu, se tolik diskutovalo, že ztrácela na věrohodnosti. Kromě toho to nebylo nijak podstatné. Mohli si sami vymyslet vhodnou taktiku nebo ji vyčíst z knih. Existuje přece spousta knih o vedení partyzánské války ve městě. Jack jich sám několik četl.
Dostal se ve spisu až k druhému zmizení O'Donnella. Tady byla informace z britských zdrojů úplnější. O'Donnell se neobyčejné osvědčil jako šéf vnitřní bezpečnosti. Skoro polovina z těch, které zabil, byla skutečně informátory v tom nebo onom směru, což nebylo v této branži špatné procento. Ryan našel na konci zprávy dvě stránky a studoval informaci, kterou před několika měsíci v Dublinu sehnal David Ashley... Nechal se trochu strhnout... O'Donnell využíval svého postavení k tomu, aby se zbavil těch prozatímních, jejichž politika neodpovídala jeho záměrům. Přišlo se na to a milý O'Donnell zmizel podruhé. Závěry byly opět spíše výplodem spekulace, ale shodovaly se s tím, co mu řekl Murray v Londýně. O'Donnell zapadl neznámo kam.
Určitě se mu podařilo někoho přesvědčit, aby poskytl finance, výcvik a podporu rodící se organizaci. Jeho rodící se organizaci, pomyslel si Ryan. Odkud to všechno přišlo? Byla tu mezera dvou let mezi O'Donnellovým druhým zmizením z Ulsteru a první pozitivně zjistitelnou operací Ulsterské osvobozenecké armády. Celé dva roky. Údaje britských zpravodajců mluvily o plastické operaci. Kde byla provedena? Kdo ji zaplatil?
Nepodrobil se přece operaci v nějaké odlehlé rozvojové zemi, říkal si Ryan. Snad by se mohla zeptat Cathy v nemocnici, jaké jsou kde možnosti plastické operace. Během dvou let změnil obličej, získal finanční podporu, sehnal si lidi, vytvořil operační základnu a začal uplatňovat svůj vliv... To není špatné, pomyslel si Ryan se zdráhavým obdivem. To všechno za dva roky.
Další rok trvalo, než na povrch vyplavalo jméno organizace...
Ryan se otočil. Slyšel, jak někdo zápolí se zámkem ve dveřích kanceláře. Byl to Marty Cantor.
"Myslel jsem, že už jste přestal kouřit." Ukázal na cigaretu.
Ryan ji zadusil. "Moje manželka přestala. Viděl jste tenhle materiál?"
"Ano," Cantor přikývl. "Šéf mi poručil, abych ho prostudoval přes víkend. Co si o tom myslíte?"
"Myslím si, že tenhle O'Donnell je přišerný spratek. Zorganizoval a vycvičil ten spolek jako skutečnou armádu. Je tak malá, že zná každého z nich. Jeho ideologické založení naznačuje, že si vybírá lidi velice opatrně. Má neobyčejně vysoký stupeň důvěry ve svoje věrné. Je politicky vzdělaný, ale umí myslet a plánovat jako voják. Kdo ho asi vycvičil?"
"To nikdo neví," odpověděl Cantor. "Ale myslím si, že tento faktor přeceňujete."
"To vím," souhlasil Ryan. "Co hledám... to je esence toho všeho. Snažím se citem vniknout do jeho způsobu myšlení. Bylo by hezké, kdybychom věděli, kdo ho financuje." Ryan se odmlčel. Něco mu přišlo na mysl. "Existuje nějaká možnost, že by měl svoje lidi uvnitř Prozatímní Irské republikánské armády?"
"Co tím myslíte?"
"Utíká, jako by mu šlo o život, když zjistí, že šéfové Prozatímní Irské republikánské armády po něm jdou. Za dva roky poté je zpátky v branži, ale s vlastní organizací. Kde naverboval lidi?"
"Zřejmé nějaké přetáhl z Prozatímní Irské republikánské armády," řekl Cantor.
"To jistě," přisvědčil Jack. "Lidi, o kterých věděl, že jsou spolehliví. Ale my také víme, že je to kontrašpionážní typ, že?"
"Co tím myslíte?" Cantor v pochopení jeho závěrů ještě nepokročil příliš daleko.
"Kdo představuje hlavní hrozbu pro O'Donnella?"
"Všichni ho chtějí -"
"Kdo ho chce zabít?" Jack obměnil otázku. "Britové nemají trest smrti - ale Prozatímní Irská republikánská armáda jej uplatňuje."
"Takže?"
"Takže kdybyste byl O'Donnellem a naverboval jste lidi ze středu Prozatímní Irské republikánské armády a také jste věděl, že prozatímní mají zájem, aby se vaše hlava stala plaketou na zdi, myslíte, že byste připustil, aby vás informovali právě tito lidé?"

"To dává smysl," řekl zamyšleně Cantor.
"Dále, kdo je skutečným politickým terčem Ulsterské osvobozenecké armády?"
"To nevíme."
"Nemluvte nesmysly, Marty!" vyštěkl Ryan. "Většina informací v těchto dokumentech pochází od prozatímních, ne? Jak k čertu tihle lidé vědí, co má Ulsterská osvobozenecká armáda za lubem? Jak se k nim dostaly ty údaje?"
"Přeháníte, Jacku," varoval ho Cantor. "Viděl jsem ty údaje také. Jsou hlavně záporné. Prozatímní, ze kterých vydolovali určitou informaci, vlastně tvrdili, že jisté operace neprovedli oni. Závěr, který z toho vyvodili, je deduktivní - podmíněný okolnostmi. Nepovažuji tento materiál za tak nesporný jako vy."
"Ne, ti dva chlapíci, kteří zprávu vypracovali, docela dobře dovodili, že Ulsterská osvobozenecká armáda zanechala otisky prstů na těchto operacích. Čím se tato organizace vyznačuje, Marty, je její vlastní styl. Podle toho se dají poznat, ne?"
"Vykonstruoval jste si nepřímý důkaz," poznamenal Cantor. "O'Donnell pochází z řad prozatímních, proto musel verbovat svoje lidi z jejich řad a tak dále. Vaše základní argumenty jsou logické, ale pokuste se rozpomenout, že jsou založeny na velmi chatrných základech. Co jestli je Ulsterská osvobozenecká armáda skutečně speciální akční skupinou prozatímních? Není v jejich zájmu, aby měli něco podobného?" Cantor byl skvělý advocatus diaboli, což byl jeden z důvodů, proč se stal Greerovým výkonným asistentem.
"Dobrá, na tom je dost pravdy," připustil Ryan. "Stejně, všechno, co říkám, dává smysl pouze za předpokladu, že Ulsterská osvobozenecká armáda existuje samostatně."
"Souhlasím, že je to logické. Ale není to dokázané."
"Takže tohle je první logická věc, která se musí ověřit. Co jiného nám to říká?"
Cantor se ušklíbl. "Dejte mi vědět, až to vyřešíte."
"Můžu o tom mluvit s kýmkoliv?"
"Záleží na tom, s kým - napřed se chci zeptat, než řeknu ne."
"S naším atašé v Londýně - Danem Murrayem," řekl Ryan. "Pravděpodobně je pro tento druh materiálu důkladně prověřen, že ano?"
"Ano, to je a spolupracuje s našimi lidmi. Dobrá, můžete s ním o tom mluvit. Zůstane to v rodině."
"Díky."

O pět minut později seděl Cantor před psacím stolem admirála Greera.
"Opravdu ví, jak položit tu správnou otázku."
"Kam to zatím dokopal?" zeptal se admirál.
"Ke stejným otázkám, jaké kladl Emil Jacobs a jeho družstvo: Za čím jde O'Donnell? Podařilo se mu infiltrovat do Prozatímní Irské republikánské armády? Jestliže ano, proč?"
"A Jack říká..."
"Totéž co Jacobs a FBI: O'Donnell je zřejmě svým výcvikem kontrašpionážní typ. Prozatímní chtějí napnout jeho kůži na holé dveře a nejlepší způsob ponechat kůži tam, kam patří, je mít v jejich středu svoje lidi, kteří ho budou varovat, kdyby se k němu nebezpečné přiblížili."
Admirál pokynul na souhlas a pak se na okamžik zadíval stranou. To je ale jenom část odpovědi, říkal mu jeho instinkt. Je v tom ještě něco jiného. "Přišel ještě na něco jiného?"
"Jde o výcvik. Zatím neprobral všechny údaje. Musíme mu poskytnout víc času. Ale měl jste pravdu, pane. Jde na to pořádně zostra."

Murray zvedl telefon a stiskl pravý knoflík, aniž tomu věnoval příliš pozornosti. "Ano?"
"Dan? Tady je Jack Ryan," oznámil hlas v telefonu.
"Jak to jde, učiteli?"
"Není to špatné. Chci s tebou něco prohovořit."
"Tak do toho."
"Myslím, že Ulsterská osvobozenecká armáda infiltrovala do Prozatímní Irské republikánské armády."
"Cože?" Murray se ve svém křesle napřímil. "Hele, sekáči, já nemůžu -" podíval se na telefon. Linka, na které hovořil, byla – "Co k čertu děláte na bezpečnostní lince?"
"Dejme tomu, že jsem zase zpátky ve vládních službách," odpověděl Ryan rezervovaně.
"Nikdo mi to neřekl."
"Tak co si o tom myslíte?"
"Myslím, že je to možné. S tím nápadem přišel Jimmy asi před třemi měsíci. Ústředí souhlasí, že to dává smysl. Neexistuje sice žádný objektivní důkaz, který by podporoval tuto teorii, ale všichni si myslí, že je to logické - tím myslím, že by to náš přítel Kevin mohl udělat, pokud by to šlo. Měj na paměti, Jacku, že Prozatímní Irská republikánská armáda ale má poměrně velmi dobré vnitřní zabezpečení."
"Řekl jsi mi, že většina toho, co víme o Ulsterské osvobozenecké armádě, pochází ze sdělení Prozatímní Irské republikánské armády. Jak se ale k těm informacím dostávají?" zeptal se překotně Ryan.
"Cože? Nerozuměl jsem ti."
"Jak zjišťuje Prozatímní Irská republikánská armáda, co dělá Ulsterská osvobozenecká armáda?"
"Ach tak. To nevíme." Trápilo to Murraye i Jamese Owense, ale poldové mají stále co dělat s anonymními informačními zdroji.
"Proč to vlastně dělají?"

"Že prozrazují prozatímním, co mají v úmyslu? Nemáme tušení. Jestli máš nějaký nápad, rád ho přijmu."
"A jak to vypadá se získáváním nových stoupenců?" položil další otázku Ryan.
"Jenom se nad tím několik vteřin zamysli," odpověděl okamžitě Murray. Ryan právě objevil teorii ploché země.
Na okamžik nastalo ticho. "Och - potom by riskoval, že by do jeho řad infiltrovali prozatímní."
"Výborně, sekáči. Kdyby O'Donnell připustil infiltraci, bylo by to přes všechna bezpečnostní opatření, kterými by se chránil, jako pozvánka pro mstitele. Jacku, pokud by se chtěl zabít, našel by jednodušší způsob, jak to udělat." Murray se musel zasmát. V telefonu slyšel, jak se Ryan hroutí.
"Dobrá, mám asi to, co jsem chtěl. Díky."
"Je mi líto, že jsem ti to tak naboural, ale my jsme ten nápad pohřbili už před dvěma měsíci."
"Ale když začínal, musel naverbovat svoje lidi mezi prozatímními," opožděně namítal Ryan. Nadával si, že mu to myslí tak pomalu, ale vzpomněl si, že Murray je odborníkem v tomto oboru už mnoho let.
"Ano, s tím souhlasím, ale udržoval celkový stav velmi nízko," řekl Murray. "Čím víc se organizace rozrůstá, tím větší je riziko, že do ní vniknou nepřátelé - a že ho zničí. Opravdu ho chtějí dostat, Jacku." Murray se zarazil, málem by prozradil jednání, které vedl David Ashley s Prozatímní Irskou republikánskou armádou. CIA o něm ještě neví.
"Jak se daří rodině?" zeptal se, aby změnil námět rozhovoru.
"Dobře."
"Minulý týden prý s tebou mluvil Bili Shaw..." řekl Murray.
"Ano. Proto jsem teď také tady. Dane, přiměl jsi mě k tomu, abych se trochu podíval přes rameno. Informoval jsi ho ještě o něčem jiném?"
Tentokrát byla řada na Murrayovi, aby se zhroutil. "Čím víc o tom přemýšlím, tím víc to vypadá, jako bych si dělal starosti kvůli ničemu. Nikde se neobjevil ani náznak, Jacku. Byl to pouhý instinkt, jako u nějaké staré báby. Promiň, doufám, že jsem tě moc nepostrašil."
"Jenom to nedramatizuj," odpověděl Jack. "Tak já už musím vystřelit. Na shledanou."
"Ano. Nashle, Jacku." Murray položil telefon do vidlice a vrátil se ke své písařině.

Ryan udělal totéž. Kolem poledne musel odejít, protože měl mít první vyučovací hodinu. Přijel poslíček s vozíkem a odvezl spisy spolu s Jackovými poznámkami, které samozřejmě také podléhaly utajení. Jack opustil budovu o několik minut později. V duchu se stále ještě obíral údaji, které si přečetl.
Jack nevěděl, že v nové přístavbě u budovy ústředí CIA bylo rovněž velitelství Národního průzkumného úřadu. Byla to součást agentury CIA-letectví, která shromažďovala data ze špionážních satelitů a v menší míře i z průzkumných letadel létajících ve značných výškách.
Nová generace satelitů používala snímací kamery televizního typu místo fotografických filmů. Důsledkem toho bylo, že se mohly používat skoro nepřetržitě a že se jejich záznamy daly využít pro sledování území Sovětského svazu a jeho spojenců. To umožňovalo Národnímu průzkumnému úřadu budovat lepší databázi o světových trendech a událostech a vyrábět stohy podkladů pro stovky nových analytiků - což odůvodňovalo existenci přístavby za původní budovou CIA.
Práce jednoho mladého analytika se zabývala tábory, které byly v podezření, že slouží k výcviku teroristů. Rozbor zatím nepřinesl takové výsledky, aby jim bylo možno přikládat větší váhu, ačkoliv některé údaje a fotografie už byly postoupeny jednotce pro potírání terorismu. Tato jednotka použila fotografie tak, jak bylo zvykem ve vládních kruzích. Členové štábu se rozplývali nad jasností záběrů; dostalo se jim poučení o nových zařízeních, která umožňovala kamerám zachycovat s vysokou rozlišovací schopností předměty i přes možné atmosférické poruchy; povšimli si však, že přes veškeré oslavné řeči ve skutečnosti nepřečetli čísla na tabulkách s poznávacími značkami - a rychle na ně zapomněli. Vždyť to mohly být nanejvýš obrázky táborů, kde se snad cvičili teroristi. Interpretace fotografického průzkumu byla vždy úzkým polem, vyhrazeným pouze pro experty. Analytická práce byla prostě příliš náročná.
A jak se často stává, právě tady byl háček. Mladý analytik byl spíše technik. Shromažďoval a porovnával data, ale ve skutečnosti je neanalyzoval. To bude práce pro někoho jiného teprve tehdy, až když bude celý projekt dokončen.
Momentálně zkoumal data zachycená infračervenými paprsky. Táborů bylo přes dvě stě a ležely hlavně v pouštích. To bylo mimořádné štěstí. Všichni věděli, že ve dne panuje v pouštích nesnesitelné vedro, zatímco v noci nastává chlad - v mnoha případech klesá teplota pod bod mrazu. Technici se tedy pokoušeli určit obsazení táborů podle počtu stavení, v nichž se během chladných nocí topilo. To se projevovalo docela dobře v infračerveném světle: světlé až bílé skvrny na chladném, tedy černém pozadí.
Vložili do paměti počítače digitální signály ze satelitu. Technik opatřil tábory kódovým číslem, zaznamenal počet vytápěných budov v každém táboře a přenesl data do druhého spisu. Tábor 11-5-18, umístěný na 28° 32' 47" severní šířky, 19° 07' 52" východní délky, měl šest stavení, z nichž jedno byla garáž. Ukrývala nejméně dvě vozidla; ačkoliv stavení nebylo vytápěno, termální znaky dvou spalovacích motorů jasně prozařovaly zrezavělými ocelovými střechami. Technik si povšiml, že z ostatních pěti budov pouze jedna měla v provozu nějaký druh topení. Zaznamenal, že v minulém týdnu byla vytápěná tři stavení. Papír s údaji ukazoval, že zateplená budova hostí pouze hlídku a udržovací skupinu, asi tak pět mužů. Zřejmě tam byla i kuchyňka, protože jedna část objektu byla trvale teplejší než zbytek. Druhé stavení obsahovalo větší jídelnu. Ta spolu s ložnicemi byla nyní prázdná. Technik provedl příslušné záznamy a počítač je zpracoval do jednoduchého lineárního grafu, který vrcholil, když obsazenost tábora byla vysoká, a klesal, když byla nízká. Technik neměl čas kontrolovat průběh grafu, ale nesprávně se domníval, že patřičné závěry vyvodí někdo jiný.

"Vzpomínáte si, poručíku," řekl Breckenridge. "Hluboký nádech, polovinu vzduchu vypustit a plynule stisknout kohoutek."

Devítimilimetrový automatický browning byl výtečně zaměřen. Ryan ho zastřílel na okrouhlém terči a teď dělal to, co mu řekl Gunny. Záblesk a zarachocení výstřelu ho skoro překvapily. Automat vyhodil prázdnou nábojnici a byl připraven k další střelbě, jakmile ho po zpětném nárazu Jack sklopil. Opakoval celý postup ještě čtyřikrát. Sundal si tlumicí sluchové chrániče. Uši měl celé zpocené. Breckenridge odstoupil od dalekohledu. "Není to tak dobré jako posledně."
"Mám unavenou paži," vysvětloval Ryan. Pistole vážila skoro čtyřicet uncí. Nepřipadala vám těžká, pokud jste ji nemuseli držet hodinu v napřažené ruce ve stálé poloze.
"Pořiďte si nějaké posilovače zápěstí, jako užívají sportovci. Posílí vám předloktí a svaly na zápěstí." Breckenridge zasunul pět nábojů do zásobníku Ryanovy pistole a stoupl si za čáru, aby zamířil na nový terč.
Pak vypálil všech pět ran v čase kratším než tři sekundy. Ryan se díval do dalekohledu. Viděl pět otvorů seskupených jako plátky květiny.
"Kruci, už jsem zapomněl, jaký je to požitek střílet z dobrého browningu," Breckenridge vyhodil zásobník a znovu nabil. "Mířidla jsou teď přesná."
"Všiml jsem si toho," řekl Jack nepřesvědčivě.
"Nic si z toho nedělejte, poručíku," řekl seržant. "Já jsem s tím začal už v době, kdy jste byl ještě v plenkách." Dalších pět střel a střed terče prakticky zmizel.
"Proč vlastně střílíme do kulatých terčů?" zeptal se Jack
"Chci, abyste si navykl umísťovat zásahy přesně tam, kde je chcete mít," vysvětloval Gunny. "K bojové střelbě se dostaneme později. Teď se budeme zabývat klasickými dovednostmi. Dnes jste střílel dost nepřesně, poručíku."
"Nu ano, mluvil jsem s tím chlapíkem z FBI, který přišel první s oním varováním. Teď říká, že asi reagoval ukvapeně - možná že i já dělám z komára velbloud!"
Breckenridge pokrčil rameny. "Vy jste nikdy nebyl ve válce, poručíku. Já jsem to zažil. Naučíte se tam jedné věci: první popud, který pocítíte, bývá obvykle správný. To si pamatujte."
Jack přikývl, ale nevěřil tomu. Dnes toho dokázal hodně. Dověděl se mnoho o organizaci Ulsterské osvobozenecké armády, ale nikde nenarazil na nejmenší náznak, že by kdy operovala v Americe. Prozatímní Irská republikánská armáda má ve Státech plno známostí, ale podle všeho tomu tak není u Ulsterské osvobozenecké armády. Ryan usoudil, že kdyby si naplánovali nějakou akci v Americe, potřebovali by tady mít určitá spojení. Bylo možné, že by se O'Donnell obrátil na některé dřívější přátele z Prozatímní Irské republikánské armády, ale to se Jackovi zdálo vysoce nepravděpodobné. Je to nebezpečný muž, ale jenom na svém vlastním teritoriu. A Amerika není jeho územím. Tak jednoznačně hovoří fakta. Jack si uvědomoval, že je to závěr příliš dalekosáhlý, než aby se dal vyvodit z práce jednoho dne. Bude dál hledat - zkoumání potrvá podle všeho dva nebo tři týdny, pokud bude postupovat dosavadním tempem. Když už nic jiného, chtěl nahlédnout do vztahu mezi O'Donnellem a prozatímními. Měl přece jenom pocit, že se děje něco divného. Stejný pocit měl zřejmě i Murray. Chtěl proto prozkoumat veškeré údaje velmi důkladně, v naději, že nakonec přijde s jasnou teorií. Vlastně byl dlužníkem CIA za ochotu, s jakou mu vyšli vstříc.

Bouře byla velkolepá. Miller a O'Donnell stáli u oken z olovnatého skla a pozorovali, jak atlantická vichřice měnila moře ve zpěněné vlny, které bušily do úpatí útesu, na němž stál dům. Třesk tříštících se vln zněl v hlubokých tónech, zatímco vítr skučel a hvízdal ve větvích stromů a kapky deště prudce bubnovaly do oken.
"Dnes není vhodný den pro plavbu, Seane," řekl O'Donnell a usrkl whisky.
"Kdy pojedou tvoji bývalí kumpáni do Ameriky?"
"Za tři týdny. Nezbývá moc času. Ještě pořád to chceš udělat?" Šéfu Ulsterské osvobozenecké armády připadal tento čas nedostačující pro to, co Sean zamýšlel.
"Takovou příležitost nesmíme propást, Kevine," odpověděl klidně Miller.
"Máš k tomu ještě nějaký jiný důvod?" zeptal se O'Donnell.
Sean se rozhodl, že bude lépe říci si všechno na rovinu. "Uvaž důsledky. Prozatímní sice budou prohlašovat, že jsou nevinní ale kdo jim -"
"Ano, vím. Je to skutečně ohromná příležitost. Dobře tedy. Kdy chceš odjet?"
"Ve středu ráno. Musíme jednat rychle. Ani s našimi kontakty to nebude snadné."

(13) Návštěvníci
Oba muži se hrbili nad zvětšeninou mapy obklopenou fotografiemi osm krát deset.
"Tohle bude dost těžké," řekl Alex. "S tímhle ti nebudu umět poradit."
"V čem je problém?" Sean to sám dobře věděl, ale touto otázkou mohl změřit obratnost svého nového společníka. Nikdy předtím s černochem nepracoval, a ačkoliv se s Alexem a členy jeho skupiny seznámil už před rokem, stále byli pro něho neznámé veličiny, alespoň pokud šlo o plánování akcí.
"Vždycky vyjíždí branou číslo tři, tady. Tahle ulice, jak vidíš, je slepá. Musí jet rovnou na západ a při výjezdu zahnout na sever. Obojí udělal. Tahle ulice je dost široká, aby se hodila k zásahu z auta, ale tahle - příliš úzká a vede špatným směrem. To znamená, že jediné bezpečné místo je tady vpravo na rohu. Semafory jsou tady a tady." Alex to ukázal na plánu. "Obě ulice jsou úzké a na obou stranách jsou vždy zaparkována auta. Tahleta budova je činžovní dům. Tohle jsou soukromé domy - velmi drahé. Pěší se tady téměř nevyskytují. Jeden muž by tu možná proklouzl. Dva nebo víc - sotva." Zavrtěl hlavou. "A je to místo bílých. Černoch by byl nápadný. Tvůj chlapík to musí udělat úplně sám, kamaráde, a musí přijít pěšky. Pravděpodobně nejlepší místo je v těchto dveřích, ale musí si dát pozor, jinak mu úlovek upláchne."
"A jak se dostane pryč on?" zeptal se Sean.

"Můžu parkovat s vozem tady nebo tady. Načasování není příliš důležité. Počkáme na správnou škvíru třeba celý den. V únikových cestách máme výběr. To nepředstavuje žádný problém. V hodinách dopravní špičky jsou ulice přeplněné. Bod v náš prospěch. Poldové budou reagovat jenom s potížemi. My budeme mít auto, které vypadá docela obyčejně. Nemůžou všechny zastavit. Unik bude snadný. Problém je tvůj muž. Musí se dostavit přesně sem."
"Proč ho nezastihnout v autě na nějakém jiném místě?"
Alex zavrtěl hlavou. "Moc těžké. Cesty jsou přeplněné, takže bychom neměli jistotu a snadno bychom ho mohli ztratit. Viděls přece provoz, Seane, a on nikdy nejede dvakrát stejnou cestou. Jestli chceš znát moje mínění, měl bys operaci rozdělit, nejprve uskutečnit jenom jednu část."
"Ne." Miller byl pevný jako skála. "Uděláme to, jak já chci."
"Dobrá, člověče, ale říkám ti, že tvůj útočník bude bez krytí."
Miller o tom chvíli přemýšlel. Nakonec se usmál. "Mám na to správného muže. A druhá část akce?"
Alex vyměnil mapy. "Snadné. Terč se může dát jakoukoliv cestou, ale všemi se dostane na toto místo asi ve čtyři čtyřicet pět. Během posledních čtrnácti dnů jsme to šestkrát kontrolovali, nikdy se nezpozdil o víc než o pět minut. Uděláme tu prácičku přesně tady, blízko mostu. Tohle zvládne každý. Kvůli tobě to můžeme dokonce ověřit zkouškou."
"Kdy?"
"Dnes odpoledne by to šlo." Alex se usmál.
"Fajn. Úniková cesta?"
"Ukážeme ti ji. Můžeme ji rovněž vyzkoušet."
"Výtečně." Miller se tvářil potěšeně. Dostat se sem bylo dost komplikované. Ne nesnadné, jen komplikované, absolvoval šest jednotlivých letů. Ale neobešlo se to bez humorné příhody. Miller přicestoval na britský pas a imigrační úředník v Miami pokládal belfastský akcent za skotský. Seana napadlo, že americké ucho příliš nerozlišuje mezi angličtinou s irským přízvukem a ráčkováním. Jestliže americká úřední místa mají takovou úroveň znalostí a zkušeností, říkal si, potom by operace měla proběhnout hladce.
Dnes provedou zkoušku celé akce od začátku do konce. Jestli to bude vypadat dobře, sestaví tým a pustí se do toho za čtyři dny, usoudil. Zbraně již byly na místě.

"Závěry?" zeptal se Cantor.
Ryan sebral svazek šedesáti stránek. "Tady je moje analýza, ale zač stojí? Za moc ne," připustil Jack. "Neobjevil jsem nic nového. Zprávy, které už máte, jsou dost dobré, vezmeme-li v úvahu, že vlastně scházejí důkazy. Ta Ulsterská osvobozenecká armáda je opravdu bláznivá společnost. Na jedné straně se zdá, že jejich operace nesledují konkrétní účel, který by se dal rozeznat - avšak tento druh dovedností... Jsou příliš dobří profesionálové na to, aby uskutečňovali operace bez nějakého určitého záměru, sakra!"
"To je zřejmě pravda," řekl Cantor. Byli v jeho kanceláři, přes halu od kanceláře náměstka ředitele zpravodajství. Admirál Greer nebyl ve městě. "Přicházíte vůbec s něčím novým?"
"Zmapoval jsem operace zeměpisně a časově. Není v tom žádná pravidelnost, která by byla patrná. Jediným viditelným vzorcem je typ operace a způsob provedení, ale to nic neznamená. Mají rádi vysoké cíle, ale k čertu - kteří teroristi to nemají rádi? V tom je podstata teroristického poslání, dát se do opravdu vysoké hry. Ponejvíc používají zbraně z východního bloku, ale to dělá většina skupin. Předpokládáme, že jsou dobře financováni. To je logické, je to dáno povahou jejich činnosti, ale opět nemáme žádné podstatné důkazy, které by to dokládaly.
O'Donnell má skutečný talent na mizení z dohledu, osobně i profesionálně. Jsou tu celé tři roky, o kterých nic nevíme, jeden rok, než se objevil při událostech krvavé neděle, a další dva roky poté, co se mu prozatímní pokusili proštípnout lístek na věčnost. Obojí pro nás představuje naprostou prázdnotu. Mluvil jsem se ženou o možnostech plastické chirurgie -"
"Cože?" Cantor nereagoval na tuto zmínku příliš příznivě.
"Neví, nač jsem tuto informaci potřeboval. Dejte mi šanci, Marty. Moje žena je chiruržka, jak si jistě vzpomínáte. Jedna z jejích kolegyň se plastikami zabývá. Požádal jsem Cathy, aby se jí zeptala, kde člověk může dostat novou tvář. Ve skutečnosti neexistuje moc míst, kde to dovedou udělat - byl jsem překvapen. Mám tady jejich seznam. Dvě kliniky jsou za železnou oponou. Ukazuje se, že skutečně pionýrskou práci v tomto směru prováděli v Moskvě už před druhou světovou válkou. Z Hopkinsovy nemocnice byli v tom institutu - jmenuje se po nějakém chlapíkovi, ale na jméno si nevzpomenu - na stáži a setkali se tam s několika podivnými věcmi."
"Například?" zeptal se Cantor.
"Například tam mají dvě poschodí, kam se nedostanete. Annette DiSalvi - kolegyně Cathy - tam byla před dvěma lety. Nejvyšší dvě patra toho ústavu jsou dosažitelná pouze speciálními výtahy a schodiště jsou uzavřena mřížemi. To je na nemocnici moc zvláštní věc. Napadlo mi, že to je fantastická informace. Možná že bude někdy pro někoho docela užitečná."
Cantor přikývl. O této klinice už slyšel, ale uzavřená patra - to bylo i pro něho něco nového. Udivovalo ho, jak zcela náhodně i bezelstně vyplouvají na povrch nové informace. Také se divil, jak bylo možné, že do nemocnice povolili vstup chirurgům z nemocnice Johnse Hopkinse. V duchu si udělal poznámku, že to musí prozkoumat.
"Cathy také tvrdí, že získat novou tvář je věc nesmíme složitá. Plastická chirurgie je zaměřena na nápravu poškození, které vyvolává trauma - dopravní nehody a podobné věci. Práce plastických chirurgů běžně nesleduje jako svůj cíl změnu obličeje, ale daleko spíše jeho opravu. Samozřejmé dělají kosmetické operace - kromě opravy nosu a různých defektů obličeje - ale skoro stejného účinku dosáhnete novým účesem nebo vousy. Dokáží změnit docela pěkné brady a lícní kosti, ale když jde o zásah většího rozsahu, zanechává jizvy. Ústav v Moskvě je dobrý, tvrdí Annette, skoro tak dobrý jako Hopkins, nebo dokonce Kalifornská univerzita v Los Angeles. Rada nejlepších rekonstrukčních chirurgů

žije v Kalifornii," vysvětloval Jack. "Každopádně my tu nemluvíme o defektu obličeje nebo o nose. Rozsahem velká obličejová operace zahrnuje mnoho procedur a trvá několik měsíců. Jestliže O'Donnell zmizel na dva roky, strávil zřejmě spoustu času v dílně na proměnu lidských rván."
"Och," Cantor pochopil podstatu věci. "Je to skutečně jedinečný čilouš, že?"
Jack se ušklíbl. "To jsem se snažil dokázat. Celé dva roky byl z dohledu. Nejméně šest měsíců z této doby musel strávit v nějaké nemocnici. Za dalších osmnáct měsíců naverboval lidi, založil operační základnu, začal sbírat zpravodajské údaje a uskutečnil svou první operaci."
"To není špatné," poznamenal Cantor zamyšleně.
"Ano. Lidi naverboval hlavně z řad prozatímních. Museli si s sebou přinést také určitý materiál. Sázím se, že se jeho počáteční operace kryly s těmi, které původně chtěla uskutečnit Prozatímní Irská republikánská armáda, ale které z nějakého důvodu prozatím odložila. Proto Britové mysleli, že ulsterští jsou vlastně součástí Prozatímní Irské republikánské armády, Marty."
"Tvrdil jste, že jste nezjistil nic důležitého," řekl Cantor. "Mně se tohle všechno jeví jako velmi důkladná analýza."
"Možná. Neudělal jsem nic jiného, než že jsem utřídil materiál, který jste tady už měli. Nic nového v tom není. Stále nemám odpověď na svou otázku. Stále nemám ponětí, oč jim vlastně jde." Ryan listoval stránkami rukopisu. V hlase se mu ozývalo zklamání. Jack nebyl zvyklý na neúspěch. "Pořád ještě nevíme, odkud ti parchanti přicházejí. O něco jim jde, ale zatraceně, fakt nevím, co to je."
"Spojení v Americe?"
"Žádné - vůbec žádné. Alespoň o ničem takovém nevíme. Proto se také cítím mnohem lépe. Nikde ani náznak kontaktu s americkými organizacemi, ačkoliv je spousta důvodů, aby s nimi byli ve styku. O'Donnell je příliš mazaný, než aby si zahrával se starými kontakty Prozatímní Irské republikánské armády."
"Ale jeho posily -" namítal Cantor. Jack ho přerušil.
"Myslím tady. Jako šéf vnitřní bezpečnosti mohl vědět, kdo byl kým v Belfastu a Londonderry. Ale všechny americké styky s prozatímními probíhají prostřednictvím Sinn Fein, tedy politického vedení. Byl by blázen, kdyby jim věřil. Jen si vzpomeňte, že se ze všech sil pokoušel odstranit politické tendence z organizace a že ztroskotal."
"Dobrá. Chápu, co myslíte. Možné konexe s jinými skupinami?"
Ryan zavrtěl hlavou. "O tom nejsou žádné důkazy. Připouštím kontakt s některými evropskými skupinami, snad i s některými muslimskými, ale tady ne. O'Donnell je vypečený chlapík. Přijít sem pro něho znamená spoustu komplikací - jistě, nemají mě rádi, to dovedu pochopit. Dobrá zpráva je, že FBI má pravdu. Máme co činit s profesionály. Nejsem politicky významný cíl. Jít po mně nemá žádnou politickou cenu a oni jsou političtí živočichové," poznamenal Jack se sebedůvěrou. "Díky Bohu."
"Víte, že sem pozítří přijede delegace Prozatímní Irské republikánské armády - vlastně Sinn Feinu?"
"Proč?"
"Ta událost v Londýně jim škodí v Bostonu i v New Yorku. Popřeli svou účast už stokrát. Na čtrnáct dnů sem přijede skupinka, aby to znovu osobně opakovala místním irským společenstvím."
"Blbost!" zavrčel Ryan. "Proč si neudržíme tyhle parchanty od těla? Nač je sem pouštějí?"
"To není tak snadné. Lidé, kteří sem přijíždějí, nejsou na naší listině. Už tady byli předtím. Jsou čistí, tedy technicky čistí. Žijeme ve svobodné demokracii, Jacku. Vzpomeňte si, co řekl Oliver Wendell Holmes: ústava byla sepsána pro lidi zásadně různých názorů - nebo něco podobného. Krátce tomu říkáme osobní svoboda."
"Doufám, že je někdo bude mít v merku," poznamenal Jack.
"FBI bude mít lidi v každém výčepu, až budou nasávat svého Johna Jamesona a zpívat Muže za drátem. A na všechno budou dávat pozor. Jsou na to machři. Právě skončili honbu za zbraněmi. Něco o tom prosáklo - zabásli asi šest lidí za to, že za moře posílali zbraně a výbušniny."
"Prima. Takže nyní ti zlí hoši používají kalašnikovy a armality vyrobené v Singapuru."
"Za to my odpovědní nejsme," řekl Cantor.
"Marty, to je všechno, s čím jsem mohl přijít. Pokud už neexistují další údaje, víc vám nemůžu poskytnout." Jack hodil zprávu Cantorovi do klína.
"Přečtu si ji a vrátím vám to. Vracíte se k vyučování historie?"
"Ano." Ryan vstal a sundával sako z opěradla židle. Zastavil se. "Co když se o těchto chlapících vynoří něco zajímavého na docela jiném místě?"
"Jacku, vy můžete navštívit jenom toto jediné oddělení -"
"Já vím. To, nač se ptám, je, jak je tento úřad organizován, jak dáváte dohromady věci z různých oddělení."
"K tomu máme dozorčí orgány a počítače," odpověděl Cantor. Ne že by tento systém vždycky fungoval…
"Pokud se vynoří něco nového -"
"Ke spisu se připevní vlaječka," řekl Cantor. "Tady i v FBI. Jestli dostaneme jakoukoliv hlášku o těch chlapících, budete mít výstrahu v ten den, kdy se to dovíme."
"To je dobře." Ryan se přesvědčil, že jeho propustka visí tak, aby byla viditelná, a teprve potom vyšel na chodbu.
"Díky a prosím, poděkujte mým jménem admirálovi. Nemuseli jste mi vyhovět. Ale necítil bych se tak dobře, kdyby mi přetlumočil někdo jiný to, co jsem viděl na vlastní oči. Jsem vaším dlužníkem."
"Ještě o nás uslyšíte," sliboval mu Cantor.
Ryan přikývl a vyšel ze dveří. Uslyší o nich, dobrá. Opět mu učiní nabídku a on ji opět odmítne - samozřejmě s velikou lítostí. Bude usilovat o to, aby mluvil s Cantorem co nejpokorněji a co nejzdvořileji. Opravdu si myslil, že ve své šedesátistránkové zprávě velice dobře uvedl do souvislosti údaje, které měli o Ulsterské osvobozenecké armádě, a že vykonal velký kus práce. Tím se účet vyrovnával. Opravdu si myslel, že teď si jsou kvit.

Caroline Mullerová Ryanová, doktorka medicíny, žila velmi uspořádaný život. Líbilo se jí to. V nemocnici spolupracovala se stejným týmem lékařů, sester a pomocného personálu. Věděli, jak ráda pracuje, jak si potrpí na to, aby měla nástroje ve vzorném pořádku. Většina chirurgů měla své charakteristické rysy a oční specialisté byli neobyčejně nároční. Její tým jí to toleroval, protože patřila k nejdovednějším lékařům své věkové skupiny a také k nejoblíbenějším. Zřídka se rozhněvala a vycházela dobře s ošetřovatelkami - často se stávalo, že lékařky měly se sestrami potíže. Jejím nynějším problémem bylo těhotenství, které ji nutilo, aby omezila působení jistých chemikálií na operačním sále. Rostoucí břicho začínalo měnit její postoj u stolu - většinou vlastně oční chirurgové sedí, avšak bylo to stejně nesnadné. Cathy Ryanová se teď musela natahovat poněkud dále a neustále o tom žertovala.
Tyto rysy zasahovaly i do jejího osobního života. Řídila svého porsche s mechanickou přesností, řadila přesně tak, jak doporučoval přístroj ukazující počet otáček za minutu, na silnici řezala zatáčky jako řidič formule jedna. Dělat věci stále stejně nebyla pro Cathy Ryanovou rutina, byla to dokonalost. Stejným způsobem hrála i na piano. Sissy Jacksonová, která hrála a vyučovala profesionálně, jednou poznamenala, že Cathy hraje příliš perfektně, ale jejímu výkonu chybí duše. Cathy to vzala jako poklonu. Chirurgové se na svou práci nepodepisují, ale pokaždé ji udělají pořádně.
Přesto byla v tomto okamžiku otrávená životem. Nebyla to ani tak velká otrava, že každý den musela jet do práce poněkud jinou cestou - ve skutečnosti to byla jakási výzva, protože si stanovila, že změna nesmí narušit její program. Jízda do práce a z práce netrvala nikdy déle než padesát sedm a ne méně než čtyřicet devět minut. (Pokud nejezdila o víkendu, kdy platila jiná dopravní pravidla.) Sally vyzvedávala přesně ve tři čtvrtě na pět. Pouštět se po nových trasách zejména uvnitř Baltimoru - to hrozilo změnou jistého posunu časového rozvrhu, ale bylo málo jízdních problémů, které by Porsche 911 nedokázal vyřešit.
Její cesta toho dne vedla po státní silnici číslo 3, pak po silnici druhé třídy. Ta ji zavedla na dálnici Ritchie, šest mil nad jeslemi U obrovských schodů. Vystihla přesně zelenou, zařadila druhou rychlost, zrychlila natolik, že mohla přeřadit na trojku a čtyřku. Kočičí předení šestiválcového motoru přecházelo zvukovou izolací ve spokojené hučení. Cathy Ryanová svého porsche milovala. Do doby, než se vdala, nejezdila ničím jiným - dodávka však naneštěstí sloužila lépe nákupům a rodinným jízdám. Uvažovala, co bude dělat, až přijde druhé dítě. To je problém, povzdechla si. Rozhodla se, že všechno záleží na tom, zda sežene vhodnou osobu na hlídání dětí, ale musí nejdřív přesvědčit Jacka, aby s takovým řešením souhlasil. V tom ohledu totiž její manžel zastával tak trochu názory pracující třídy. Odolával myšlence, že by si měli vzít na nějaký den v týdnu uklízečku, která by pomohla s pracemi v domácnosti - což bylo o to nesmyslnější, že sám byl trochu flink, který často šaty jenom tak pohodil, místo aby je řádně uložil. Když si přece jen vzali do domácnosti pomocnici, trošku to změnilo situaci. Nyní, večer, než měla přijít pomocnice, Jack cupital kolem dokola a sbíral věci, aby si snad nemyslela, že Ryanovi jsou rodinou lemplů. Jack dovedl člověka pobavit. Ano, myslela si, vezmeme si chůvu. Koneckonců je Jack nyní rytířem. Cathy se usmála na okolní dopravní ruch. Dotlačit ho správným směrem nebude nijak těžké. Jack se dá snadno zmanipulovat. Vjela do vedlejšího dopravního pruhu a na trojku projela kolem vozu na odvoz odpadků. Porsche snadno předhonil kdekoho. O dvě minuty později zahnula vpravo na parkoviště U obrovských schodů. Sportovní vůz kodrcal po nerovné příjezdové cestě. Cathy zajela na své obvyklé místo, vystoupila a uzamkla vůz. Její porsche byl šest let starý, ale pečlivě, až úzkostlivě udržovaný. Byl to dárek, který si sama dala, když ukončila v Hopkinsově nemocnici rok jako sekundářka. Na zeleném laku nebyl jediný škrábanec a jenom nálepka, povolující parkování u Hopkinsovy nemocnice, rušila blyštivý lesk pochromovaného nárazníku.
"Maminko!" přiběhla k ní Sally.
Cathy se sehnula, aby ji vzala do náručí. Stále hůře se shýbala a stále obtížněji vstávala se Sally s pažemi kolem krku. Doufala, že dcerka se nebude cítit ohrožena příchodem dalšího dítěte. Věděla, že děti mívají tyto pocity, ale vysvětlila už své holčičce, co je čeká, a zdálo se, že Sally se líbí představa nového bratříčka nebo malé sestřičky.
"Tak co dnes dělala naše velká holka?" zeptala se doktorka Ryanová. Sally byla ráda, když jí říkali "velká holka", a Cathy používala tohoto oslovení jako uskoku, kterým si zajišťovala, že sourozenecká rivalita bude co nejmenší, až přijde na svět "malý" hošík nebo "malá" holčička.
Sally se jí vyprostila z náručí a zvedla z podlahy kresbu, kterou namalovala prstem na papír pro počítače. Byla to věrohodná abstraktní malba provedená ve fialové a oranžové barvě. Pak spolu šly matka s dcerou do šatny a vyzvedly její kabátek a krabici na oběd. Cathy dávala pozor, aby zip u dceřina kabátku byl zatažen a aby si nasadila kapuci - venku bylo několik stupňů nad bodem mrazu. Nechtěla, aby se Sally opět nachladila. Uplynulo asi pět minut od chvíle, kdy Cathy s autem zastavila na parkovišti. Teď vycházely ze dveří a vracely se zase k vozu. Vůbec si neuvědomovala pravidelnost svého denního programu. Odemkla dveře, usadila Sally, přesvědčila se, že je pohodlně připoutána pásem. Pak zavřela a uzamkla dveře. Obcházela levou stranu vozu.
Zběžně se podívala po okolí. Za dálnicí Ritchie bylo malé obchodní středisko se zbožím denní potřeby, chemická čistírna, obchod s videokazetami a železářství. Před střediskem byl opět zaparkovaný modrý dodávkový vůz. V minulém týdnu si ho už všimla dvakrát. Cathy to odbyla pokrčením ramen. Spousta lidí se pravidelně zastavuje v takovém obchodě na cestě domů.

"Nazdárek, lady Ryanová," řekl uvnitř Miller. Obě okna v zadních dveřích Millerovi připomínala policejní transportní vůz – při této vzpomínce se sám pro sebe usmál - byla totiž opatřena antireflexní vrstvou, takže zvenku nebylo dovnitř vidět. Alex kupoval v obchodě šest kokakol, jak to dost pravidelně dělal po dva předchozí týdny.
Miller se podíval na hodinky. Přijela ve čtyři čtyřicet šest a odjížděla ve čtyři padesát dva. Vedle něho muž s kamerou natáčel. Miller zvedl dalekohled. Zelený porsche byl dobře viditelný a kromě toho měl tabulku s poznávací značkou CR-SRGN, vyrobenou na objednávku. Alex mu vysvětlil, že se v Marylandu dají koupit tabulky s poznávací značkou podle individuální specifikace. Sean uvažoval, kdo bude používat toto číslo příští rok. Jistě to bude jiná chirurgka se

začátečními písmeny CR.
Alex se vrátil a nastartoval. Dodávka odjížděla z parkoviště současně s porschem. Řídil Alex. Jel na sever na dálnici Ritchie, obrátil se do protisměru a řítil se na jih tak, aby stále mohl sledovat porsche. Miller seděl na sedadle vpravo.
"Dojede po dálnici na vozovku 50 a dá se po mostě přes řeku Severn, potom opustí padesátku a pustí se silnicí číslo 2. Dřív než to udělá, musíme zasáhnout. Pojedeme za ní, použijeme stejného výjezdu a vyměníme auta tam, kde jsem ti ukazoval. Ale to se mi moc nelíbí," řekl Alex. "Dodávka mi začíná docela vyhovovat."
"Za to, co ti zaplatíme, si můžeš koupit novou."
Na černém obličeji se objevil úsměšek. "Ano, snad jo. V tom novém voze budu mít lepší interiér." Zahnul doprava a vyjel na vozovku 50. Byla to dálnice s mnoha jízdními pruhy. Provoz přecházel z mírného ve velmi hustý. Alex tvrdil, že to je docela normální.
"Nebude žádný problém tu prácičku zmáknout," ujišťoval sebejistě Millera.
"Výtečně," souhlasil Miller. "Odvedls kus dobré práce, Alexi." Ale moc ti to mluví.

Když Cathy vezla Sally, vždycky jela opatrněji. Děvčátko natahovalo krk, aby vidělo nad palubní desku, a levou rukou si jako obvykle pohrávalo s přezkou bezpečnostního pásu. Její matka se docela uvolnila. Obvykle jí to trvalo přibližné stejnou dobu, aby ze sebe setřásla únavu perného dne - a zřídka prožila den o trochu vlídnější - z očního Wilmerova institutu. Nešlo o stres. Dnes měla dvě operace a další dvě bude mít zítra. Milovala svou práci. Po světě už chodilo hodně lidí, kteří vděčili za schopnost vidět její profesionální zdatnosti. Uspokojení z pocitu, že tolika lidem zachránila zrak, nedokázala nikomu sdělit, ani Jackovi ne. Platila za to velmi namáhavou prací. Musila si odpírat kávu, neboť oční chirurgie vyžadovala minuciézní přesnost - nemohla si dovolit sebemenší zachvění rukou, které by mohl vyvolat kofein - a kladla mimořádný nárok na soustředění, takřka neznámé u většiny ostatních profesí. Některé další lékařské obory byly rovněž náročné, ale nebylo jich mnoho. To byl hlavní důvod pro způsob, jakým řídila svou devětsetjedenáctku. Jako by prorážením vzduchu a řezáním zatáček při pětadvaceti otáčkách za sekundu a druhé rychlosti vůz přebíral od řidičky nadbytek energie a vyzařoval jej do okolí. Domů přijížděla skoro pokaždé v dobré náladě. Dnes večer to bude ještě lepší, protože je řada na Jackovi, aby připravil večeři. Kdyby byl vůz vybaven mozkem, jistě by si povšiml, že přestala razantně sešlapávat akcelerátor i brzdy, sotva vyjela na vozovku číslo 2. Teď ho už jenom hladila jako věrného koně, jenž perfektně zdolal všechny překážky.

"V pořádku?" zeptal se Alex, který jel na západ po padesátce směrem do Washingtonu.
Vzadu odevzdal druhý muž Millerovi psací složku s novými časovými údaji. Obsahovala celkem sedm položek, všechny, až na poslední údaje, doplňovaly fotografie. Sean se podíval na čísla. Sledovaný cíl se nádherně držel pravidelného schématu.
"Prima," řekl po chvíli.
"Nemůžu ti udat přesné místo zásahu - provoz může věci trochu zkomplikovat. Myslím, že bychom to mohli zkusit na východní straně mostu."
"Souhlasím."

Cathy Ryanová vešla do domu o patnáct minut později. Rozepjala Sally na kabátku zip a pozorovala, jak její malá - "velká" -holka zápolí s rukávy, což byla dovednost, které se teprve začínala učit. Cathy kabátek vzala a pověsila jej. Teprve pak svlékla svůj plášť. Matka a dcera pak šly do kuchyně, odkud slyšely neomylný šramot, jak se manžel pokoušel o přípravu večeře a zároveň v televizi poslouchal zprávy.
"Tati, podívej, co jsem nakreslila," řekla první Sally.
"Och, báječné!" Jack si vzal obrázek a velmi pečlivě si jej prohlížel. "Tenhle si pověsíme." Vystavoval všechny její výtvory. Umělecká galerie byla na přední straně rodinné ledničky. Magnetický držák poskytoval malbám dočasně trvalé místo nad přihrádkou s ledem a se studenou vodou. Sally si nepovšimla, že každý den se uvolňovalo nové místo. Ani nevěděla, že každé její dílo je uschováváno v krabici ve skříni v předsíni.
"Ahoj, holčičko." Jack políbil svou ženu. "Jak to dneska šlo?"
"Dvě transplantace rohovky. Bernie asistoval u druhé operace -byl navrčený. Zítra mám na programu vitrektomii. Mimochodem, Bernie tě pozdravuje."
"Jak se daří jeho dítěti?" zeptal se Jack.
"Je to jenom apendektomie, příští týden už bude šplhat po nábytku jako opička," odpověděla Cathy a prohlížela si kuchyni. Často uvažovala, zda se vůbec vyplatí, aby Jack připravoval večeři, když po sobě zanechává tak příšernou paseku. Podle všeho připravoval dušené maso, ale nebyla si tím jista. Ne že by snad Jack špatně vařil - některé věci dělal docela dobře - jenomže všechno hrozně odbýval. Nikdy neměl nádobí v pořádku. Cathy měla vždycky nože, vidličky a všechno ostatní uspořádané jako chirurgické nástroje v ordinaci. Jack příbory rozhazoval, kam mu napadlo, a strávil polovinu času tím, že je hledal.
Sally odešla z místnosti a sedla si k televizi, kde už skončily zprávy.
"Mám dobrou novinku," řekl Jack.
"Ale?"
"Dnes jsem skončil v CIA."
"Tak nad čím se usmíváš?"
"Nad tím, že už není vůbec nic, kvůli čemu bychom se měli trápit." Jack několik minut vysvětloval, proč z něho opadly obavy. Držel se přitom v mezích utajení - alespoň většinou. "Nikdy tady nepodnikli žádnou operaci. Nemají zde žádný kontakt, o kterém bychom nevěděli. Je skutečností, že pro ně nejsme žádoucím objektem."

"Proč?"
"Nejsme politici. Jdou hlavně po vojácích, po policii, soudcích, starostech, prostě po podobných lidech -"
"Pokud se nezmíníme o útoku na prince," poznamenala Cathy.
"Ano, ale my k nim nepatříme, že ne?"
"Co tím chceš říct?"
"Jsou dost vyplašení. Ten Miller - no, o tom jsme už mluvili. Budu se cítit líp, až bude zase v lapáku. Ale tihle chlapíci jsou profesionálové. Jistě se nepustí do operace tři tisíce mil daleko od domova jenom kvůli mstě."
Cathy ho vzala za ruku. "Jsi si tím jistý?"
"Jak je to jen možné. Zpravodajství není matematika, ale časem nabudeš jistý cit pro druhé lidi, pro způsob, jak jim to myslí. Terorista zabíjí, aby dosáhl konkrétního politického účelu. My nejsme politický materiál."
Cathy se na svého manžela usmála. "Takže to teď můžu pustit z hlavy?"
"Myslím, že ano. Ale přece jenom se pořád koukej do zrcátka."
"A ty už nebudeš mít u sebe zbraň," řekla plna naděje.
"Děťátko, já rád střílím. Zapomněl jsem už, jak zábavná dokáže být pistole. Budu dál střílet v akademii, ale nosit ji už nebudu."
"A co brokovnice?"
"Ta nikomu neublíží."
"Mně se to nelíbí, Jacku. Aspoň ji nenabíjej, ano?" Odešla do ložnice, aby se převlékla.
"Dobrá."
To nebylo důležité. Krabici s náboji bude mít hned vedle pušky ve vrchní přihrádce ve skříni. Sally tam nemůže dosáhnout. I Cathy by se musela pořádné natáhnout. Tam bude v bezpečí. Jack zhodnotil veškerou svou činnost za dobu posledních tří a půl týdne a rozhodl se, že skutečně stála za to. Poplašný systém v domě nebyl vůbec špatný nápad. Docela měl rád svůj nový devítimilimetrový browning. Dosahoval s ním dost dobrých výsledků. Jestli to vydrží celý rok, možná že předstihne i samotného Breckenridge.
Pohlédl na sporák. Ještě deset minut. Pak se obrátil k televizi. Zprávy. No sakra!
"Z přidružené WGBH z Bostonu se hlásí Padraig - vyslovil jsem to správně? - O'Neil, mluvčí Sinn Fein a zvolený člen britského parlamentu. Pane O'Neile, proč právě v tuto dobu jste na návštěvě v Americe?"
"Já a řada mých kolegů jsme navštívili Ameriku již několikrát, abychom informovali americký lid o útlaku, kterým trpí irský národ pod britskou nadvládou, o systematickém nedostatku ekonomických příležitostí a upírání občanských práv, o neexistenci soudního řízení a o nepřetržité brutalitě britské okupační armády proti lidu Irska." O'Neil to řekl přesvědčivým a rozumným hlasem. Takhle hovořil už mnohokrát předtím.
"Pan O'Neil," řekl někdo z britského velvyslanectví ve Washingtonu, "je vedoucím politickým činitelem Prozatímního křídla takzvané Irské republikánské armády. Je to teroristická organizace, která je ilegální v Severním Irsku i v Irské republice. Jeho posláním ve Spojených státech je jako vždycky získat peníze, aby jeho organizace mohla nakoupit zbraně a výbušniny. Tento pramen příjmů Irské republikánské armády byl poškozen zbabělým útokem na královskou rodinu v Londýně loňského roku a důvodem jeho pobytu tady je přesvědčit irské Američany, že Irská republikánská armáda neměla nic společného s tímto atentátem."
"Pane O'Neile," řekl MacNeil, "jak na toto pro vás nelichotivé prohlášení zareagujete?"
Ir se pousmál do kamery laskavě jako kapitán Kangaroo Boba Keeshana. "Jako obvykle, i tentokrát pan Bennett odbíhá od legitimních politických otázek. Jsou katolíkům ze Severního Irska odpírány ekonomické a politické příležitoti - ano, jsou. Podkopává britská vláda z politických důvodů zákonné procesy v Severním Irsku - ano, podkopává. Přiblížili jsme se politickému řešení tohoto sporu, který v moderní fázi počíná v roce 1969 - ne, musím s lítostí říci, že ne. Jestliže jsem terorista, proč je mi dovolen vstup do vaší země? Ve skutečnosti jsem členem britského parlamentu, zvolil mě lid v mém parlamentním obvodu."
"Ale v parlamentě nezasedáte," namítl MacNeil.
"Abych se hlásil k vládě, která zabíjí moje voliče?"
"Ježíši," řekl Ryan, "to je ale špína." Vypnul televizor.

"Takový rozumný muž," řekl Miller. Alexův dům stál blízko okružní silnice Kolumbijského okresu. "Paddy, řekni svým známým, jak jsi rozumný. A až přijdeš dnes večer do hospody, určitě řekni svým přátelům, že jsi nikdy neublížil nikomu, kdo nebyl opravdovým utlačovatelem irského lidu." Sean se díval na celý šot a objednal si zámořský hovor do telefonní budky před jednou dublinskou hospodou.
Příští den ráno - v Irsku jenom o pět hodin později - čtyři muži nastoupili do letadla směřujícího do Paříže. Elegantně odění, vypadali jako mladí vedoucí pracovníci, kteří cestují za obchodem do zámořských krajů jen s malým zavazadlem. Na mezinárodním letišti Charlese de Gaulla si koupili let do Caracasu. Odtamtud pokračovali s Východními aeroliniemi do Atlanty a potom podnikli další let na Národní letiště poblíž řeky Potomaku, nedaleko pomníku Thomase Jeffersona. Všichni trpěli pásmovou nemocí i dlouhým sezením v letadlech. Když přiletěli, byli unavení. Nasedli do letištní limuzíny a odjeli do místního hotelu, aby se vyspali z únavné cesty. Mladí obchodníci se příští den z hotelu odhlásili. Čekal na ně vůz.

(14) Další šance
Proti pondělkům by měl být zákon, myslel si Ryan. Zíral na to, co bylo tím nejhorším startem do nového dne: přetrženou tkaničku, která se mu klimbala v levé pěsti. Kde jsou náhradní? ptal se sám sebe. Nemohl se ptát Cathy, spolu se Sally odešly z domu před deseti minutami a vydaly se k Obrovským schodům a Hopkinsově nemocnici. Začal

řádit v zásuvkách prádelníku. Nic. Kuchyně. Sešel dolů a prohlédl kuchyňské zásuvky, kde bylo všechno, co nenalezlo místo nikde jinde. Za poznámkovými bloky, magnety a nůžkami našel rezervní pár. Vzal jednu tkaničku a druhou tam nechal. Koneckonců se vždycky roztrhne jenom jedna.
Potom si musel Jack zvolit kravatu vhodnou pro tento den. To nebylo lehké, ač se v okolí nevyskytovala jeho žena, aby mu řekla, že vybral tu nesprávnou. Měl na sobě šedivý oblek a zvolil si tmavě modrou kravatu s červenými pruhy. Ryan stále nosil šedivý oblek a košile se zapínáním až dolů, většinou z bavlny. Staré zvyky nesnadno odumírají. Sako padlo docela dobře. Patřilo k obleku, který Cathy koupila v Anglii. Ten londýnský krejčí nebyl vůbec špatný. Usmál se na sebe v zrcadle - hezký, frajere! - než se pustil po schodech dolů. Na stole v předsíni čekala aktokvka, plná otázek, které chtěl dnes položit. Ryan vyndal plášť ze skříně, přesvědčil se, zda má klíče v pravé kapse, sebral aktovku a vyšel. "Ups!" Odemkl, a než opustil dům, nastavil poplašné zařízení.

Seržant Breckenridge šel kolem vyřízeného dvojřadu námořníků a jeho zkušené oko postřehlo každou maličkost. Jedno ucho mělo nějaké smítko na modré bundě s vysokým límcem. Boty jiného by chtěly ještě trochu vycídit a další dva potřebovali ostříhat, pod čtvrtpalcovými vlasy vůbec nebyla vidět lebka. Celkem však prohlídka dopadla uspokojivě. Všichni by prošli normální inspekcí, ale tohle nebyla obvyklá stráž a pravidla neplatila. Breckenridge nebyl pes. Dostal se už za zbytečné šikanování. Jeho výtky vyznívaly nyní spíše otcovsky. Jako by tlumočily přímo božské příkazy. Dokončil inspekci a propustil strážní oddíl. Několik námořníků odešlo na svá stanoviště. Jiní odjížděli vozidly na vzdálenější body, aby vystřídali přesně v osm hodin předchozí hlídky. Každý námořník měl na sobě modrou uniformu a bílý pás s pouzdrem. Pistole byly uschovány na strážnicích. Nebyly nabité, ve shodě s mírovým stavem, ale zásobníky s patronami 45 ACP byly vždy pohotově, jak to vyžadovala přirozená povaha služby u válečného námořnictva.

Opravdu jsem se na tohle těšil? Ryana to stálo veškerou energii, aby promyslel tuto otázku. Ale neměl už žádné další výmluvy. V Londýně mu znemožňovalo jeho obvyklou zátěž zranění. Totéž platilo pro první týdny pobytu doma. Pak mu zabraly všechna dopoledne cesty. Dále se už neměl na co vymlouvat. Nic jiného mu nezbývalo. Až k Rickoverově dvoraně, říkal si. Zastavím se, až dorazím k Rickoverově dvoraně. Musel se zastavit dřív. Když dýchal studený vzduch od řeky, připadalo mu, jako by inhaloval nože. Nos a ústa měl jako brusný papír a srdce hrozilo, že mu vyskočí z hrudi. Jack neběhal celé týdny a teď doplácel na svou lenost.
Rickoverova dvorana se zdála být tisíc mil daleko, ačkoliv věděl, že je to pouze několik stovek yardů. Ještě nedávno, v říjnu, dokázal uběhnout tři kolečka a nijak zvlášť ho to nezmohlo, jenom se trochu zpotil. A teď byl teprve v polovičce prvního kola a smrt se mu zdála obdivuhodně svůdná. Ruce mu dřevěněly únavou. Krok začal kolísat a Ryan trochu vrávoral, což je bezpečná známka toho, že běžec překročil své možnosti.
Ještě sto yardů. Ještě patnáct vteřin, říkal si. Všechen čas, který strávil na zádech, všechen čas, kdy seděl, všechny cigarety, které štípl v CIA, to všechno ho řádně vytrestalo. Nedalo se to však srovnat se závody, které musel absolvovat v Quantiku. Tehdy jsi byl mladší, řekl si Ryan škodolibě.
Otočil hlavu doleva a uviděl, že se blíží k východní zdi budovy. Doběhl k ní a zpomalil běh do úplného kroku. Rukama se opíral o boky a hruď se mu dmula, jak se snažil načerpat kyslík, který potřeboval.
"Jste v pořádku, doktore?" Jeden kadet se zastavil - nohy mu stále poskakovaly v dvoutaktním rytmu - a prohlížel si Jacka. Ryan se ho pokusil nenávidět kvůli jeho mládí a síle, ale nedokázal na to soustředit dost energie.
"Ano, jenom jsem vypadl z tréninku," vykoktal zadýchaně Jack.
"Musíte si zvykat pomalu, pane," poučil ho dvacetiletý mládenec a odkvapil, zanechávaje povzneseně svého učitele historie jeho vyčerpání. Jack se začal smát sám sobě, ale smích vyústil v záchvat kašle. Za chvíli ho míjela dívka. Její úšklebek mu ještě zhoršil náladu.
Nesedej si. Dělej, co chceš, jen si nesedej.
Obrátil se a vzdaloval se ode zdi k moři. Nohama jenom pletl a prostá chůze ho stála hodně úsilí. Sundal ručník, který měl přehozený kolem krku, a utíral si z obličeje pot, až pocítil pronikavý chlad. Držel ručník napjatý v rukou a zvedal paže do výšky. Teď už chytil dech. Obnovená zásoba kyslíku se mu vracela do údů a bolest značně povolila. Věděl, že brzy zmizí i pocit, jako by měl zdřevěnělé nohy. Za dalších deset minut se už cítil docela dobře. Zítra doběhne o kousek dál - až k Nimitzově knihovně, sliboval si. V květnu už nepřipustí, aby ho předbíhali kadeti - nebo alespoň ne holky. Nebo aspoň ne všechny holky. Připouštěl, že kadeti mají před ním výhodu nejméně deseti let. A to se bude neustále zhoršovat. Jack už překročil třicítku. Další zastávka: čtyřicítka.

Cathy Ryanová byla v zelené uniformě a drhla si ruce ve zvláštním umyvadle před operačním sálem. Pružná pásová vesta se vysoko vzdouvala nad křivkou jejího břicha, které podstatně zkracovalo kalhoty, takže připomínaly kraťasy, jež se nosily za jejího útlého mládí. Na vlasech měla zelený čepec. Opět zauvažovala o tom, proč se vlastně každé ráno s vlasy tolik namáhá. Až bude po operaci, její účes bude vypadat jako hadovité kadeře Medúzy.
"Hra začíná," řekla tiše sama pro sebe. Loktem stlačila kliku a ruce držela nahoře, stejně jak to vídáme ve filmech. Bernice, sálová sestra, měla už pro ni připravené rukavice. Cathy strčila ruce do pryže tak daleko, až konec rukavic přesahoval její předloktí.
Kvůli tomu nemohla nosit snubní prstínek s kamenem, ale její svatební kroužek nepředstavoval žádný problém. "Díky."
"Jak se daří budoucímu dítěti?" zeptala se Bernice. Sama už měla tři.
"V tomto okamžiku se učí běhat." Cathy se za maskou usmála. "Nebo možná zvedá činky."
"Máte hezký náhrdelník."
"Dar k Vánocům od Jacka."
Doktor Terri Mitchell, anesteziolog, napojil pacientku na rozmanité monitorovací přístroje a pracoval dál, zatímco

chirurgové přihlíželi. Cathy se zběžně podívala na nástroje. Věděla, že Lisa-Marie má vždycky všechno v naprostém pořádku. Patřila k nejlepším ošetřovatelkám v nemocnici a byla příšerně náročná na lékaře, se kterými spolupracovala. "Všechno připraveno, doktore?" zeptala se Cathy nemocničního chirurga. "Dobrá, lidičky, uvidíme, jestli budeme moct téhle dámě zachránit zrak." Podívala se na hodiny. "Začínáme v osm čtyřicet jedna."

Miller prováděl sborku samopalu velmi pomalu. Měl spoustu času. Zbraň byla pečlivě vyčištěna a naolejována, když ji předtím v noci vyzkoušeli v jednom lomu dvacet mil na sever od Washingtonu.Tohle bude jeho osobní zbraň. Už teď se mu líbila. Byla dokonale vyvážená; sklápěcí rukojeť skýtala dobrý, solidní pocit jistoty. Mířidla se snadno nastavovala a zbraň byla stabilní, i když se z ní pálilo dávkami. Vcelku hezká kombinace všech vlastností potřebných pro takovou malou smrtící zbraň. Stáhl závěr a stiskl spoušť, aby si vyzkoušel správné držení. Odhadoval, že zbraň váží asi dvanáct liber - což bylo výborné, nebyla ani příliš lehká, ani příliš těžká. Miller ponechal závěr zaklapnutý na prázdné komoře a nabil zásobník třiceti devítimilimetrovými náboji. Sklopil opěrku - pak standardní modifikace umožňovala zbraň dobře ukrýt. Pravděpodobně to nebude nutné, ale Miller byl muž, který počítal se všemi nahodilostmi. Tvrdým způsobem dostal za vyučenou.
"Nede?"
"Ano, Seane?" Eamon Clark, řečený Ned, nepřestal studovat mapy a fotografie místa akce od té doby, co přijeli do Ameriky. Jeden z nejzkušenějších vrahů v Irsku patřil ke skupince mužů, které vloni vysvobodila Ulsterská osvobozenecká armáda z vězení v Long Keshi. Hezký mladý muž strávil předchozí den tím, že procházel areál námořní akademie, měl s sebou fotografický aparát a předstíral, že fotografuje sochu Tecumseha... a zatím bedlivě zkoumal bránu číslo tři. Ryan pojede přímo do kopce a poskytne mu na provedení útoku přibližně patnáct vteřin. Bude to vyžadovat bdělost, ale Ned měl nezbytnou trpělivost. Kromě toho znali program svého cílového objektu. Jeho poslední hodina končila ve tři odpoledne a k bráně přijížděl v čase, který se dal určit. Alex už nyní parkoval s únikovým vozem na King George Street. Clark měl určité pochybnosti, ale ponechával si je pro sebe. Sean Miller zorganizoval přepad věznice, který Clarka osvobodil. Tohle byla jeho první skutečná operace s Ulsterskou osvobozeneckou armádou. Clark se rozhodl, že je jim povinován loajalitou. Tušil, že není v místnosti nejchytřejší, avšak teď potřebovali muže, který dokázal pracovat samostatně, a on věděl, jak se v těchto případech zachovat. Prokázal to už sedmkrát.
Před budovou stály tři vozy, dodávka a dva stejšny. Dodávku použijí pro druhou část operace, zatímco stejšnem odjedou na letiště, až operace skončí.
Miller se posadil do bohatě vyčalouněného křesla a v duchu probíral celou operaci. Jako vždy zavřel oči a představil si jednotlivé události, pak zařazoval různé varianty. Co když doprava bude neobyčejně hustá nebo naopak neobyčejně řídká? Co jestli...
Hlavními dveřmi vešel jeden z Alexových mužů. Hodil Millerovi aparát.
"Přesně na čas?" zeptal se Sean Miller.
"Tady to máš, člověče."
Fotografie zachycovala Cathy Ryanovou, jak vede za ruku svou dceru do - jak se to místo jmenovalo? Och, ano, Obrovské schody. Miller se tomu usmál. Dnešek bude opravdu obrovským schodem. Opět se zaklonil, zavřel oči, aby všechno bylo jisté.

"Ale to nebyla hrozba," namítal kadet.
"Správně. Abychom to však uvedli na pravou míru, víme to až teď. Jak se to ale jevilo tehdy Spruancovi? Věděl, jakou sílu má japonská flotila v hladinových lodích. Co kdyby se lodi vydaly na východ, co kdyby signál k návratu nebyl vydán?" Jack ukázal na diagram, který narýsoval na tabuli. "Došlo by ke kontaktu asi - och - ve tři nula nula. Kdo myslíte, že by byl vyhrál, pane?"
"Vsadil všechno na to, že příštího dne se uskuteční úspěšný nálet," trval na svém kadet.
"Ale s čím? Jen se podívejte, jaké ztráty utrpělo letectvo. Veškerá letadla s torpédy byla ztracena. Co myslíte, jaké ztráty by mohl nepříteli způsobit?" zeptal se Jack.
"Ale-"
"Vzpomeňte si na píseň Kennyho Rogerse: Musíš vědět, kdy máš odejít, a také vědět, kdy máš utíkat. Pro pronásledovatele je tréma zlá věc. Pro admirála, který velí flotile, to může být katastrofa. Spruance se podíval na své informace, probral své možnosti a rozhodl se, že pro dnešek toho bylo dost. Další úvaha platila - čemu?"
"Ochraně Midwaye?" zeptal se jiný kadet.
"Správně. Co kdyby pokračovali v invazi? To si jednou vyzkoušeli v Newportu a výsledek byl úspěšný. Prosím, povšimněte si, že je to důkaz toho, jak logika vítězí nad realitou; byla to však možnost, kterou si Spruance nemohl dovolit opomenout. Jeho prvotním úkolem bylo poškodit početnější japonskou flotilu. Jeho druhým úkolem bylo zabránit obsazení Midwaye. Rovnováha, jaké zde dosáhl, je mistrovským kouskem operační techniky..." Ryan se na okamžik zarazil. Co to právě před chvílí řekl? Logika vítězí nad realitou. Nedošel nedávno k logickému závěru, že Ulsterská osvobozenecká armáda nebude - ne, ne, je to úplně jiná situace. Zavrhl ten nápad a pokračoval v přednášce o bitvě o Midway. Hodina pokračovala a nápady křižovaly třídu jako blesky.

"Perfektní," řekla Cathy a stáhla si z obličeje masku. Vstala ze stoličky a natáhla paže nad hlavu. "Výborně, lidičky."
Pacientku odvezli na vozíku do rekonvalescenční místnosti, zatímco Lisa-Marie prováděla konečnou kontrolu svých nástrojů. Cathy Ryanová si stáhla masku a třela si nos. Pak její ruce spočinuly na břiše. Ten chlapík uvnitř kopal, jako by se nechumelilo.
"Fotbalista?" zeptala se Bernice.

"Vypadá to, jako by tam byla celá obrana. Sally se tak nehlásila. Asi je to kluk," usoudila Cathy, ačkoliv věděla, že žádný takový vztah neplatí. Stačilo, že dítě je tak aktivní. To je vždycky dobré znamení. Usmála se, jenom tak sama pro sebe, nad zázrakem a kouzlem mateřství. Právě tam v jejím nitru čeká zbrusu nová lidská bytost na své narození a podle toho, jak to dává najevo, dost netrpělivě. "Musím ještě promluvit s rodinou pacientky."
Vyšla z operačního sálu a ani se neobtěžovala převlékáním zelené uniformy. Když si ji ponechala na sobě, působilo to dramatičtěji. Čekárna byla vzdálená jenom padesát stop. Jeffersova rodina - otec a jedna z dcer - čekala na pohodlném gauči, zírala do časopisu, ale nečetla. V okamžiku, kdy Cathy vyšla z lítaček, oba členové rodiny vyskočili. Obdařila je svým nejlepším úsměvem, což byl vždy nejrychlejší způsob, jak sdělit zprávu.
"V pořádku?" zeptal se manžel. Jeho úzkost se projevovala přímo fyzicky.
"Všechno proběhlo bezvadně," řekla Cathy. "Neměli jsme žádné problémy. Bude v pořádku."
"Kdy bude moci -"
"Za týden. Musíme mít trpělivost. Budete se na ni moci podívat přibližně za půl druhé hodiny. Teď si dopřejte něco k jídlu. Nemá smysl mít zdravou pacientku, když se rodina mezitím vyčerpá -"
"Doktorka Ryanová," hlásil nemocniční rozhlas. "Doktorka Caroline Ryanová."
"Počkejte chvíli." Cathy šla na pokoj ošetřovatelek a zvedla telefon. "Tady je Gene z příjmu. Mám tu vážné zranění oka. Desetiletý černý chlapec vjel s kolem do výkladní skříně," hlas zněl naléhavě. "Levé oko má zle pocuchané."
"Pošli ho ihned nahoru do šestky." Cathy zavěsila a vrátila se k Jeffersové rodině. "Musím běžet, máme naléhavý případ. Vaše žena bude zdravá. Uvidíme se zítra." Cathy běžela zpět na sál.
"Pozor, z příjmu přichází naléhavý případ. Vážné oční zranění u desetiletého chlapce." Lisa-Marie už byla v pohybu. Cathy šla k telefonu na zdi a vyťukala číslo do pokoje chirurgů. "Tady je Ryanová v šestce. Kde je Bernie?"
"Seženu ho." Za okamžik se ozvalo: "Doktor Katz."
"Bernie, na šestku mi přichází vážné oční zranění. Gene Wood z příjmu tvrdí, že je to moc ošklivé."
"Už tam letím." Cathy Ryanová se otočila.
"Terri?"
"Všechno připraveno," ujistil ji anesteziolog.
"Dejte mi ještě dvě minuty," řekla Lisa-Marie.
Cathy šla do umývárny, aby si znovu umyla ruce. Než s tím začala, už tam byl Bernie Katz. Vypadal uboze, byl jenom o jeden palec vyšší než Cathy Ryanová, měl dlouhé vlasy a bismarckovský knír. Ale byl to jeden z nejlepších očních chirurgů v Hopkinsově nemocnici.
"Raději si to vezmi na povel ty," řekla. "Já už jsem zranění oka delší dobu nedělala."
"To není problém. Co dělá děťátko?"
"Má se k světu." Ozval se nový zvuk, vysoký pronikavý křik dítěte, které trpí bolestmi. Doktoři vešli do operačního sálu. Bez vzrušení pozorovali, jak dva zřízenci dítě připoutávají. Proč jsi nebyl ve škole? ptala se ho potichu Cathy. Levá část chlapcova obličeje byla úplně rozdrcená. Rekonstrukční týmy na ní budou pracovat později. Nejdůležitější jsou oči. Dítě se snažilo chovat statečně, ale bolest byla příliš velká. Terri mu poskytl první pomoc, oba zřízenci museli chlapce držet. Cathy a Bernie se sklonili nad chlapcovým obličejem o chvíli později.
"Je to zlé," poznamenal doktor Katz. Podíval se na sálovou sestru. "V jednu hodinu jsem měl mít operaci. Musím ji zrušit. Tohle nám zabere hodně času."
"Tady je všechno připraveno," řekla sálová instrumentářka.
"Ještě dvě minuty," oznámil anesteziolog. Při operaci dětí je nutná co největší ostražitost.
"Rukavice," řekla Cathy. Bernie, který přišel později, nevěděl, jak k úrazu došlo. "Co se stalo?"
"Jel na kole po chodníku na Monument Street," řekl zřízenec. "Na něco narazil a vjel do výkladní skříně obchodu se spotřebiči."
"Proč nebyl ve škole?" zeptala se Cathy a dívala se na chlapcovo levé oko. Předvídala hodiny práce a výsledek byl nejistý.
"Och. To je pravda." Podívala se na Bernieho Katze. Jeho grimasa za maskou byla jednoznačná.
"Nevím, Cathy." Prohlížel oko zvětšovacím sklem, které měl připevněné k hlavě. "Bylo to asi nějaké laciné sklo - je tu spousta střípků. Počítám pět průniků. Ježíši, podívej, tenhle dokonce zasahuje rohovku. Dejme se do toho."

Chevy vjel do jedné výškové parkovací garáže Hopkinsovy nemocnice. Z vyšší úrovně měl řidič dokonalý výhled na dveře vedoucí z nemocnice na parkovací plochu určenou pro lékaře. Garáž byla samozřejmě hlídána, avšak vozy neustále vyjížděly a vjížděly a nebylo nic neobvyklého, že někdo čekal v autě, zatímco někdo jiný byl na návštěvě u příslušníka rodiny v nemocnici. Pohodlně se usadil, zapálil si cigaretu a poslouchal hudbu z autorádia.

Ryan položil rostbíf na tvrdou žemli a nalil si ledový čaj. Důstojnický a fakultní klub zavedl zvláštní způsob placení: Ryan položil tácek na misku vah a pokladník mu účtoval cenu podle váhy. Jack zaplatil dva dolary a deset centů. Cena za oběd nebyla tedy nijak přemrštěná, nicméně se mu zdálo podivné, že se určuje tímto způsobem. Přisedl si k Robbymu Jacksonovi v rohovém boxu.
"Pondělí!" poznamenal ke svému příteli.
"Děláš si legraci? Já dneska odpočívám. Létal jsem v sobotu i v neděli."
"Myslel jsem, že to děláš rád."
"Dělám to rád," ujišťoval ho Robby. "Ale po oba dny jsem odcházel před sedmou. Dnes jsem spal do šesti. Potřeboval bych ještě dvě hodinky spánku. Jak se daří rodině?"
"Dobře. Cathy má dnes velkou operaci - musela tam být brzy. To je stinná stránka manželství s chiruržkou, doktoři

vždycky začínají časně. Někdy mi to připadá kruté vůči Sally."
"Ano, ranní ptáče dál doskáče - ale někdy taky do hrobu," souhlasil Robby. "Co dělá to maličké?"
"Je prima." Jack se usmál. "Je to pěkné kvítko. Řádí o sto péro. Nikdy jsem nepochopil, jak to ženy mohou snést - když dítě v nich kope, otáčí se a tak dále."
"Smím si přisednout?" Do boxu vklouzl Skip Tyler.
"Jak se daří dvojčatům?" zeptal se ihned Jack.
Odpovědí bylo tiché zasténám. Ostatně nemusel ani mluvit, kruhy pod Tylerovýma očima hovořily samy za sebe. "Fígl spočívá v tom, jak je přimět, aby spali oba najednou. Sotva jednoho ukolébáš, druhý se rozeřve, jako by hořelo. Nevím, jak to Jean dělá. Samozřejmě," - Tyler se ušklíbl - "může s nimi chodit po podlaze. Kdežto já - to je - jeden krok- bác, druhý krok - bum."
Všichni tři muži se smáli. Skip Tyler nikdy nebyl nijak zvlášť choulostivý, pokud šlo o jeho amputovanou nohu.
"Jak to vydrží Jean?" zeptal se Robby.
"To není problém - spí, když spí dvojčata, a já potom musím dělat všechny domácí práce."
"Patří ti to, divochu," poznamenal Jack. "Proč jí nedáš pokoj?"
"Můžu za to, že jsem tak horkokrevný?" zeptal se Skip.
"Ne, ale načasování ti nevychází," odpověděl Robby.
"Moje načasování," řekl Tyler a nadzvedl obočí, "je dokonalé."
"Asi se na to dá tak dívat," souhlasil Jack.
"Slyšel jsem, že jsi dnes ráno běhal." Tyler raději změnil námět rozhovoru.
"Ano?" Jack se zasmál. "Jsem ještě pořád naživu, pánové."
"Jeden z mých kadetů říkal, že tě zítra budou sledovat se sanitkou pro případ potřeby." Skip se pochechtával. "Je to bezvadný pocit, když si uvědomíš, že většina těch mládenců zná zásady první pomoci."
"Proč jsou ty pondělky vždycky tak otravné?" zeptal se Jack.

Alex a Sean Miller dokončili poslední jízdu na silnici číslo 50. Dávali si dobrý pozor, aby nepřekročili stanovenou rychlost. Z nějakého důvodu byla na silnicích policejní auta a radary měřila rychlost. Alex ujistil své kolegy, že celá akce skončí asi tak do čtyř třiceti. Při dopravní špičce bylo na vozovkách příliš mnoho aut, než aby se dal účinně prosazovat zákon. Dva další muži seděli v jejich voze vzadu, každý s připravenou zbraní.
"Myslím, že přímo tady," řekl Miller.
"Ano, to je nejlepší místo," souhlasil Alex.
"Úniková cesta." Sean spustil stopky.
"Dobrá." Alex zajel do jiného pruhu a směřoval na západ. "Pamatuj, že dnes večer to bude pomalejší."
Miller přikývl. V žaludku pociťoval nervózní svírání - jako vždy před akcí. Probíral svůj plán a přemýšlel o každé nahodilosti, jak tak seděl na pravém předním sedadle dodávky a pozoroval, kterak se doprava hromadí u jistých výjezdů z dálnice. Silnice byla mnohem lepší než cesty, na jaké byl zvyklý z Irska, ale řidiči tu jezdili po nesprávné straně, pomyslel si, ačkoliv se chovali poměrně slušně ve srovnání s Evropou. Zvláště Francie a Itálie... zapudil tu myšlenku a soustředil se na současnou situaci. Jakmile přepad skončí, do deseti minut se musí dostat k únikovým vozidlům. Podle toho, jak operaci načasovali, bude na ně čekat Ned Clark. Miller dokončil v duchu přezkoumání celé akce, uspokojen, že jeho plán, jakkoliv ušitý horkou jehlou, se ukazuje být účinný.

"Jste tady brzy," řekl Breckenridge.
"Ano, dnes odpoledne za mnou přišli jen dva kadeti kvůli tématům písemných zkoušek. Něco neklape?" Jack vyňal z aktovky svůj browning.
Seržant sáhl po krabici s devítimilimetrovými náboji. "Všechno v pořádku. Jenomže pondělky bývají vždycky strašně nabité."
Ryan šel do pruhu číslo tři a vytáhl zbraň z pouzdra. Nejprve vyhodil prázdný zásobník a natáhl úderník. Pak zkontroloval hlaveň. Věděl, že zbraň je mechanicky v pořádku, ale bezpečnostní pravidla, jak je stanovil Breckenridge, se nesměla porušit. Dokonce i ředitel akademie je musel dodržovat.
"V pořádku, Gunny."
"Dnes si vyzkoušíme rychlopalbu." Seržant připevnil příslušný terč na nosník, který odnesla motorizovaná kladka do vzdálenosti padesáti stop. Ryan vložil do zásobníku pět nábojů.
"Dejte si klapky na uši, poručíku." Breckenridge mu hodil tlumiče zvuku. Ryan si je nasadil. Zasunul zásobník do pistole a pustil úderník. Zbraň teď byla připravena ke střelbě. Ryan ji sklonil k zemi a čekal. Za okamžik se objevilo nad terčem světlo. Jack zvedl zbraň a dostal černý kruh přímo na vršek své přední mušky. Pak stiskl spoušť. Pravidla rychlé střelby mu poskytovala jednu sekundu na střelu. To bylo víc času, než by se zdálo. S prvním výstřelem se poněkud opozdil, ale to se stávalo většině střelců. Zbraň vyhodila prázdnou nábojnici a Ryan se připravil na další střelbu. Soustředil se na cíl a na svá mířidla. Ve chvíli, kdy napočítal pátou ránu, se terč sklopil. Jack si sundal chrániče uší.
"Dostáváte se do formy, poručíku," řekl Breckenridge u svého dalekohledu. "Všechny v černém: jedna devítka, čtyři desítky, jedna z nich v kruhu X. Znovu."
Ryan nabíjel s úsměvem. Pomalu už zapomněl, jak výtečnou zábavu dovede pistole poskytnout. Tohle byla čistě tělesná dovednost, mužná dovednost, která přinášela stejný druh uspokojení jako povedený úder v golfu. Musel ovládnout zbraň, která posílala kulku o rozměru tři sta padesát sedm tisícin palce do přesného místa určení. Dosáhnout toho vyžadovalo koordinaci oka a ruky. Nebylo to totéž, jako když používal brokovnici nebo pušku. Pistole se ovládala hůř než obě tyto zbraně a zasáhnout cíl přinášelo radost, kterou těžko pochopí ten, kdo to nikdy nezkusil. Dalších pět

nábojů skončilo v desítce. Zkusil obojruční Weaverův postoj a umístil čtyři střely z pěti v prstenci X, kruhu poloviční průměru než byla desítka. Při závodech ve střelbě se ho používalo při nerozhodných výsledcích.
"Na civilistu to není špatné," řekl Breckenridge. "Kávu?"
"Díky, Gunny." Ryan si vzal šálek.
"Měl byste se trochu víc soustředit na svůj druhý výstřel. Pořád vám poněkud ujíždí vpravo. Malinko se ukvapujete."
Ryan věděl, že rozdíl na padesát stop jsou sotva dva palce. Breckenridge byl dokonalý perfekcionista. Napadlo ho, že seržant a Cathy se velice podobají: buď to uděláte naprosto přesně, nebo to uděláte naprosto špatně.
"Doktore, je škoda, že vás zranili. Byl by z vás dobrý důstojník, kdyby vás doprovázel ten správný seržant - toho samozřejmě potřebují všichni."
"Víte co, Gunny? V Londýně jsem se setkal se dvěma chlapíky, které byste si určitě zamiloval." Jack zasunul zásobník zpět do automatické pistole.

"Ryan je opravdu chytrý mládenec, že," Owens odevzdal dokument zpět Murrayovi.
"Ve skutečnosti to nepřináší celkem nic nového," připustil Dan, "ale je to alespoň dobře uspořádáno. Tady je ta druhá věc, kterou jsi chtěl."
"Och, ti naši přátelé v Bostonu. Jak si vede Paddy O'Neil?" Owense tato událost nijak neotrávila. Padraig O'Neil představoval urážku britského parlamentního systému, fungoval jen jako volená hlásná trouba Prozatímní Irské republikánské armády. Avšak ani po deseti letech pokusů se ho nepodařilo spojit s nějakým nezákonným činem ani Owensovu protiteroristickému oddělení, ani Královské ulsterské policii.
"Vypijí hodně piva, budou mluvit se spoustou lidí a seženou trochu peněz - jako vždycky." Murray usrkl portského.
"Máme agenty, kteří ho sledují. Samozřejmě ví, že po něm jdou. Jestliže plivne na chodník, strčíme ho do nejbližšího letadla a pošleme domů. To ví také. Neporušil jediný zákon. Dokonce i jeho řidič - ten chlapík je abstinent. Nerad to říkám, Jimmy, ale ten pobuda je čistý a získává body."
"Och ano, je to kouzelný chlapík, to tedy Paddy je." Owens zalistoval ve zprávě a vzhlédl. "Podívejme se ještě jednou na to, co zplodil Ryan."
"Chlápci v ‚pětce' štípli tvůj výtisk. Zítra by ti ho měli dát."
Owens si pobroukával, jak listoval sumářem na zadní straně dokumentu. "Tady to je... Dobrý Bože na nebesích!"
"Co?" Murray se na křesle naklonil vpřed.
"Máme spojovací článek, ten zatracený článek je přesně tady!"
"O čem to mluvíš, Jimmy? Dvakrát jsem sám tu zprávu pročetl."
"Skutečnost, že příslušníci Ulsterské osvobozenecké armády se rekrutují skoro výhradně z ‚extrémních' živlů uvnitř samotné Prozatímní Irské republikánské armády," četl nahlas, "musí mít ještě jiný význam, než pouze ten, který nám ukazují dosavadní materiály. Zdá se pravděpodobné, že když členové Ulsterské osvobozenecké armády pocházejí z těchto řad, jiní sympatizanti nadále zůstávají v Prozatímní Irské republikánské armádě a slouží jako informační zdroje pro tajenou mateřskou organizaci. Z toho vyplývá, že získané informace mohou být operační povahy a mít i zřejmou protišpionážní hodnotu. Operační," řekl Owens tiše. "Vždycky jsme předpokládali, že O'Donnell se prostě pokouší chránit sám sebe..., ale on může hrát ještě úplně jinou roli..."
"Já ti pořád nerozumím, Jimmy." Murray postavil svou sklenici a na okamžik se zamračil. "Och, Maureen Dwyerová. Takový tip by sis nikdy nevymyslel, že ne?"
Owens myslel na jiný případ, ale Murrayova poznámka mu vybuchla před očima jako svěžího fotoblesku. Detektiv na okamžik zíral na svého amerického kolegu, zatímco v mozku se mu vynořovala celá spousta nápadů.
"Ale proč by to dělali?" zeptal se Murray. "Co z toho mají?"
"Mohou působit ohromné potíže vedení, překazit jim operace."
"Ale jaký zisk to přinese Ulsterské osvobozenecké armádě? O'Donnell je přece natolik profesionál, aby nepotápěl svoje staré přátele jen tak, pro nic za nic. To by snad mohla dělat Irská národní osvobozenecká armáda, protože to je banda pitomých kovbojů. Ulsterská osvobozenecká armáda je příliš zkušená, než aby dělala takové kraviny."
"Ano. Překonali jsme jednu zeď, abychom narazili na další. Přece však je jedna zeď za námi. Budeme se tedy mít na co zeptat mladé slečny Dwyerové, ne?"
"Je to nápad, který stojí za to, aby se prozkoumal. Ulsterská osvobozenecká armáda pronikla do Prozatímní Irské republikánské armády a občas vám poskytne informace, které stavějí prozatímní do nepříznivého světla." Murray zavrtěl hlavou. Řekl jsem právě, že jedna teroristická organizace se pokouší stavět do nepříznivého světla jinou teroristickou organizaci? "Máš dost důkazů, které by potvrzovaly tuto myšlenku?"
"Můžu ti uvést tři případy za poslední tři roky, kdy nám anonymy dodaly tipy na prozatímní, kteří byli v čele našeho seznamu. Ani v jednom z těchto tří případů jsme se nedověděli, kdo byl udavačem."
"Ale jestliže prozatímní mají podezření - ne, potlačme ten nápad. Každopádně chtějí O'Donnella, a to by byla přímá pomsta za všechny ty lidi, které jim vylovil z organizace. Pro vedení Prozatímní Irské republikánské armády může to být cílem samo o sobě - kdyby se O'Donnell pokoušel naverbovat nějaké nové členy. Ale tys už tento nápad zatratil."
Owens tiše nadával. Často říkával, že vyšetřování zločinu je jako dávat dohromady skládačku, ke které nemáte všechny části a nikdy jste nepoznali její tvar. Ale když to říkával svým podřízeným, nebylo to totéž, jako když tento pocit sám zakoušel. Kdyby jenom nebyli přišli o Seana Millera. Možná že by teď z něho něco vypáčili. Instinkt mu napovídal, že jediný malý kritický fakt by dotvořil obrázek toho svinstva, kterým se musel obírat. Bez tohoto faktu, říkal rozum Owensovi, všechno, co si myslí, všechno, co ví, není ničím než pouhou spekulací. Ale jedna myšlenka se mu v duchu neustále vracela:
"Dane, kdybys chtěl vedení prozatímních pořádně zatopit, jak a kdy bys to udělal?"

"Haló, tady je doktor Ryan."
"Tady je Bernice Wilsonová z nemocnice Johnse Hopkinse. Vaše žena mě požádala, abych vám zavolala, že má naléhavou operaci a že dnes večer přijde asi o půl hodiny později."
"Dobrá, děkuji vám." Jack položil telefon. Pondělí, řekl si. Vrátil se k diskusím se dvěma kadety o tématech písemné zkoušky. Hodiny, které měl na psacím stole, ukazovaly čtyři odpoledne. No tak, nemá přece naspěch, že?

U brány číslo tři se střídala stráž. Civilní strážný se jmenoval Bob Riggs. Byl to důstojník námořní policie v důchodu, teď mu bylo přes padesát, měl pivní břicho, které mu značně ztěžovalo pohled na vlastní boty. Zimu těžko snášel, a proto trávil co nejvíce času na strážnici. Neviděl, jak se k protějšímu rohu blíží muž ve věku mezi pětadvaceti a třiceti lety a jak mizí ve dveřích. Neviděl ho ani seržant Tom Cummings z námořní strážní služby, který před chvílí opustil své stanoviště a zabýval se nějakými papíry. Služba v akademii mladému námořníkovi celkem vyhovovala. V nejbližším okruhu, kam se dalo pohodlně dojít, byly asi dvě desítky dobrých hospod a stejně tak snadno se navazovala známost s nezadanými ženami; celkově však služba v Annapolisu byla dost nudná, když se nad tím zamyslil, a Cummingsovo mládí toužilo po nějaké akci. Dnes prožívali typické pondělí. Předešlá hlídka vystavila tři obsílky kvůli špatnému parkování. Cummings už teď zíval.
Ve vzdálenosti padesáti stop se postarší dáma blížila ke vchodu do činžovního domu. Překvapilo ji, když spatřila hezkého mladého muže. Postavila tašku s nákupem a začala hledat klíče.
"Mohu vám s tím pomoci?" zeptal se zdvořile. Dámě napadlo, že má divný akcent, ale že je laskavý. Podržel jí tašku, zatímco odemykala.
"Bohužel jsem přišel poněkud dříve na schůzku s mladou dámou a teď na ni musím počkat," vysvětloval a šarmantně se usmíval. "Promiňte, madam, jestli jsem vás vyděsil - jenom se snažím ukrýt před tím ostrým větrem."
"Nechtěl byste čekat raději uvnitř?" nabídla mu.
"To je od vás vskutku velmi laskavé, madam, ale ne. Snadno by mi mohla uniknout, má to být tak trochu překvapení. Na shledanou." Jeho ruka uvolnila střenku nože, který dosud svírala v kapse kabátu.

Seržant Cummings dokončil práci a vyšel ven. Poprvé si teď povšiml muže ve dveřích. Vypadá, jako by na někoho čekal, usoudil seržant, a jako by se chtěl skrýt před chladným severním větrem. To se mu zdálo dost rozumné. Seržant se podíval na hodinky. Čtyři patnáct.

"Myslím, že je to dobré," řekl Bernie Katz.
"Dokázali jsme to," souhlasila Cathy Ryanová. Na operačním sále byli všichni samý úsměv. Operace trvala přes pět hodin, ale chlapci zachránili oko. Možná bude muset jít ještě na jednu operaci a do konce života bude muset nosit brýle. Ale všechno bylo lepší než přijít o oko.
"Na to, že jsi to nedělala celé čtyři měsíce, počínala sis docela dobře, Cath. Ten hoch bude mít obě oči. Chceš to říct rodině? Já musím na WC."
Chlapcova matka čekala na stejném místě, kde před časem seděla Jeffersova rodina, a ve tváři jí tkvěl tentýž úzkostný výraz. Vedle ní byl někdo s fotografickým aparátem.
"Zachránili jsme mu oko," řekla prostě Cathy. Když se posadila vedle ženy, fotograf - prohlásil, že je z Baltimore Sun - několik minut pořizoval aparátem značky Nikon jeden snímek za druhým. Chiruržka obšírně vysvětlovala matce průběh operace a snažila se ji uklidnit. Nebylo to snadné, ale Cathy v tom měla praxi.
Konečně přišel někdo ze sociálních služeb a Cathy mohla odejít do šatny. Sundala si zelenou uniformu a hodila ji do koše. Bernie Katz seděl na lavici a třel si zátylek.
"Sama bych potřebovala trochu povzbuzení," poznamenala Cathy. Stála tam ve spodním prádle a protahovala se. Katz se otočil, aby se jí mohl obdivovat.
"Pěkně přibýváš, Cathy. Co dělají záda?"
"Jsou tuhá. Stejně jako to bylo se Sally. Odvrať svůj zrak, doktore, jsi ženatý muž."
"Můžu si pomoct, když těhotné ženy vypadají tak sexy?"
"Jsem ráda, že tak vypadám, protože v tomto okamžiku se tak ani trochu necítím." Klesla na lavici před svou skříňkou.
"Nemyslela jsem si, že to dokážeme, Bernie."
"Měli jsme štěstí," připustil Katz. "Naštěstí se milý pánbíček stará o blázny, opilce a malé děti. Aspoň někdy."
Cathy otevřela skříň. V zrcadle, které měla uvnitř, viděla, že má vlasy skutečně jako Medúza. Zašklebila se na sebe.
"Potřebovala bych dovolenou."
"Ale právě jsi jednu měla," poznamenal Katz.
"Právě," zavrčela doktorka Ryanová. Vsunula nohy do kalhot a sáhla po blůze.
"Až se plod rozhodne, že se stane děckem, budeš mít další."
Oblékala si sako. "Bernie, kdybys byl lékařem v porodnici, tvoje pacientky by tě za tyhle řečičky zabily."
"Jaká ztráta by to byla pro medicínu," myslel nahlas Katz.
Cathy se zasmála. "Dobrá práce, Bernie. Polib za mne Annii."
"Jistě, a ty si to tak neber. Nebo řeknu Madge Northové, aby se na tebe přišla podívat."
"Jdu k ní v pátek, Bernie. Tvrdí, že jsem v pořádku." Cathy vyšla. Zamávala sestrám a znovu jim složila poklonu, jak znamenitě si vedly při operaci. Nastoupila do výtahu. V ruce držela klíče od auta.
Čekal na ni zelený porsche. Cathy odemkla a hodila tašku na sedadlo. Pak usedla na místo řidiče. Šestiválcový motor okamžitě naskočil. Ručička otáčkoměru poskočila nahoru, ale pak se líně usadila. Minutu nechala motor zahřívat. Zatím

si zapínala bezpečnostní pás a uvolnila ruční brzdu. Od betonových stěn parkovací garáže se odrážel chraplavý rachot motoru. Když se dal do pohybu ukazatel teploty, zasunula rychlostní páku do polohy couvání. Za okamžik zabrzdila, přesunula páku na jedničku a vyjela směrem k Broadwayi. Podívala se na hodiny na palubní desce a škubla sebou - co je horší, na cestě domů se musí zastavit v obchodě. No, dnes bude muset vybičovat svou devětsetjedenáctku k závodnickému výkonu.

"Terč vyjel," řekl hlas do vysílačky o tři poschodí výše. Zpráva byla předána telefonem do Alexova úkrytu a pak opět rádiem dál.
"Nejvyšší čas, zabručel o několik minut později Miller. Proč k čertu jede tak pozdě?" Poslední hodinu už skoro šílel. Třicet minut čekání předtím, než měla skutečně jet, a dalších třicet minut, když nejela. Říkal si, že se musí uvolnit. Ona musí jet do školky, aby vyzvedla holku.
"Je to doktorka. To se stává, člověče," řekl Alex. "Vyrazíme." Vpředu jel malý nákladďák, za ním dodávka. Ford bude naproti Obrovským schodům přesně za třicet minut.

"Čeká asi na nějakou hezkou slečinku," řekl Riggs, když se vrátil do strážní budky.
"Je tam pořád?" Cummings byl překvapen. Před třemi týdny upozornil Breckenridge strážní službu na hrozbu, která je možná namířena proti doktoru Ryanovi. Cummings věděl, že učitel dějepisu vždycky vychází z této brány - ale dnes se opozdil. Seržant viděl, že se v jeho kanceláři ještě svítí. Třebaže služba tady byla otravná, Cummings ji plnil svědomitě. Tři měsíce v Bejrútu ho naučily všemu, co bude kdy potřebovat o tom vědět. Vyšel ven a zaujal místo na druhé straně silnice.
Seržant pozoroval auta, jak odjíždějí. Většinou v nich seděli civilisté, ale ta, která řídili námořní důstojíci, zdravil námořnickým pozdravem podle předpisů. Vítr byl ještě chladnější než předtím. Cummings měl pod blůzou svetr. Po těle mu tedy zima nebylo, ale bílé kozinkové rukavice, které se hodily k modré uniformě, nebyly takřka k ničemu. Pravidelně se obracel a chůzi doprovázel hlasitým potleskáváním. Ani jednou se nepodíval na činžovní budovu, vůbec se tvářil, jako by nevěděl, že tam někdo je. Teď už se stmívalo a vidět ho se stávalo obtížným. Ale někdo tam přece jenom byl.

"Jede jako ďábel," řekl muž v malém nákladním autě. Podíval se na hodinky. Právě o pět minut překročila svůj traťový rekord. Kruci, pomyslel si, to musí být hezké, mít takového malého porsche. Prohlédl si poznávací značku: CR-SRGN. Ano, to je ono. Uchopil vysílačku.
"Ahoj, mami. Jedu domů," řekl.
"Je načase," odpověděl mužský hlas. Dodávka stála ve vzdálenosti půl míle na Joyce Lane, západně od dálnice Ritchie. Ani ne za dvě minuty viděli, jak ta dáma vychází ze školky. Pospíchala.
"Padáme."
"Dobrá," zněla odpověď.

"Pojď, Sally, opozdily jsme se. Pospěš si." Cathy Ryanová chodila nerada pozdě. Znovu nastartovala. Takhle pozdě nejela už přes měsíc, ale přesto by mohla být doma dřív, než se přižene Jack, pokud na to šlápne.
Doprava opravdu dosahovala své špičky, avšak porsche byl malý, rychlý a pohyblivý. Minutu poté, co vyjela z parkoviště, měla už na tachometru pětašedesátku a proplétala se mezi vozy jako automobilový závodník v Daytone.

Přes všechny přípravy je Alex málem přehlédl. Osmnáctikolák se lopotil do kopce v pravém dopravním pruhu, když se u něho objevil zřetelný obrys porsche. Alex šlápl na pedál plynu dodávky a vystřelil na silnici takovým tempem, že řidič auta s návěsem sešlápl brzdu a zároveň pronikavě zahoukal. Alex se neohlédl. Miller vstal z pravého předního sedadla a šel dozadu k oknu v posunovacích dveřích.
"Pane jo, ta dáma dnes večer pospíchá!" poznamenal Alex.
"Doženeš ji?" zeptal se Miller.
Alex se usmál. "Jen se dívej."

"Hergot! Koukej na toho porsche!" Motorizovaný policista první třídy Sam Waverly řídil J-30. Státní policejní vůz se vracel z odpoledního radarového měření rychlosti na státní silnici číslo 50. On a Lany Fontana z J-19 směřovali zpátky do annapoliských policejních kasáren na Rowe Boulevard po celodenní dřině, když zahlédli zelený sportovní vůz, jak vyjíždí na nájezd k dálnici Ritchie. Oba policisté jeli rychlostí kolem šedesáti pěti mil v hodině, což byla výsada povolená jen dopravákům. Jejich vozy neměly policejní označení. To znemožňovalo všem, aby si jich a jejich radarových přístrojů hned povšimli. A pak již bylo pozdě. Obvykle pracovali ve dvojicích a střídali se, jeden pracoval s radarem a druhý o čtvrt míle dále na cestě mával pokutovými lístky na porušovatele dopravních předpisů.
"Další!" zvolal Fontana vysílačkou. Dodávka prudce vjela do levého pruhu dálnice a přinutila řidiče v pontiaku, aby sešlápl brzdy. "Musíme je dostat." Byli to mladí policisté a v rozporu s tvrzením, že státní policie nestanovuje kvóty, které musí splnit při vybírání pokut za překročení rychlosti, všichni věděli, že nejbezpečnějším způsobem, jak dosáhnout povýšení, je napsat co nejvíc obsílek. Tím se stávaly také vozovky bezpečnější, a to vlastně bylo jejich posláním. Nikdo z policistů neměl radost z toho, že dává pokuty za dopravní přestupky, ale ještě menší radost jim dělaly vážné dopravní nehody.
"Dobrá, já mám porsche."
"To si užiješ," poznamenal Fontana. Soustředil se na dodávku před sebou.
Bylo to mnohem obtížnější, než by si kdokoliv představoval. Především museli změřit rychlost vozidel, nakolik

překračují limit - čím vyšší rychlost, tím větší pokuta, samozřejmě - potom pachatele předjet, rozsvítit světla a přinutit ho, aby zajel k okraji vozovky. Ale obě dotyčná vozidla byla ještě dvě stě yardů před policejními vozy.

Cathy se opět podívala na hodinky. Podařilo se jí zkrátit obvyklý čas skoro o deset minut. Pak pohlédla do zpětného zrcátka, zda za ní nejede policejní vůz. Nechtěla dostat pokutu. Nic nevypadalo na poldovské auto, viděla pouze obyčejné vozy a náklaďáky. Musela zpomalit, protože provoz se zahltil, jak se blížil most přes řeku Severn. Uvažovala o tom, že by mohla přejet do levého pruhu, ale rozhodla se neudělat to. Někdy pak bývalo těžké dostat se včas zpět do pravého pruhu, aby mohla odbočit na vozovku číslo 2. Vedle ní Sally jako obvykle natahovala krk, aby viděla přes palubní desku, a pohrávala si s přezkou na bezpečnostním páse. Cathy tentokrát neřekla nic, ale uvolnila pedál plynu a soustředila se na řízení.

Miller uvolnil kliku a postrčil dveře o palec dozadu. Druhý muž držel dveře, zatímco on poklekl a odjistil zbraň.

Teď už ji nemůžu skřípnout kvůli překročení rychlosti, pomyslel si s lítostí motorizovaný policista Waverly. Zpomalila dřív, než jí mohl změřit rychlost. Vzdálenost mezi nimi byla asi sto yardů. Fontana však mohl pokutovat dodávku za nesprávné přejíždění z pruhu do pruhu, a to není taky špatné. Waverly se podíval do zrcátka. J-19 už ho dojížděl, brzy bude na stejné úrovni s jeho J-30. Na té dodávce je něco divného, povšiml si... jako by postranní dveře nebyly docela v pořádku.

"Teď!"zavolal Alex.
Cathy Ryanová si povšimla, že dodávka po její levé straně zpomaluje. Včas zahlédla, že dveře dodávky sklouzávají dozadu. Klečel tam nějaký muž a něco držel. Zmrazil ji okamžik poznání. Zlomek vteřiny předtím, než uviděla bílý záblesk, šlápla na brzdu.

"Cože!" Waverly uviděl, jak z boku dodávky vyšlehl plamen dlouhý jednu stopu. Přední okno porsche se roztříštilo, auto vyjelo do strany, vyrovnalo se a narazilo do konstrukce mostu při rychlosti přes padesát mil v hodině. Vozidla v obou pruzích okamžitě brzdila. Dodávka ujížděla dál.
"Larry - střelba, střelba z dodávky. Porsche byl zasažen!" Waverly rozsvítil světla a šlápl na brzdy. Policejní auto dostalo smyk doprava a bokem téměř vrazilo do havarovaného porsche. "Chytni dodávku, chytni dodávku!"
"Jdu po ní," odpověděl Fontana. Náhle si uvědomil, že výtrysk plamene, který zpozoroval, zřejmě představoval palbu z kulometu. "Pro pět ran," řekl si.
Waverly obrátil svou pozornost opět na porsche. Ze zadní části motoru se kouřilo. "J-30, Annapolis, policista hlásí střelbu - vypadá to na palbu z automatických zbraní - a vážná nehoda na západní silnici 50 na mostě přes řeku Severn. Vypadá to na velmi vážnou nehodu. J-19 pronásleduje vozidlo pachatelů po dvojce. Zůstaňte nadále na příjmu."
"Zůstávám na příjmu," potvrdil jeho slova dispečer v centrále. Co k čertu...
Waverly popadl hasicí přístroj a běžel patnáct stop k havarovanému autu. Sklo a kousky kovu pokrývaly zem tak daleko, jak jen mohl vidět. Motor bohudíky nehořel. Hned nato nahlédl dovnitř.
"Och "Ježíši!" Běžel zpátky k vozu. "J-30, Annapolis. Volám hasiče, žádám vrtulník. Vážná nehoda, dvě oběti, bílá dospělá žena a bílá holčička, opakuji máme vážnou nehodu na západní padesátce, východní strana mostu přes řeku Severn. Policista žádá odpověď z vrtulníku."

"J-19, Annapolis," hned poté volal Fontana. "Pronásleduji tmavou dodávku s označením pro tělesně postižené, číslo Henry šest-sedm-sedm-dva. Jsem na západní padesátce, západně od mostu přes řeku Severn. Rány padly z tohoto vozidla. Žádám posilu," řekl klidně. Rozhodl se, že pro tuto chvíli nerozsvítí světla. Pro pět ran...

"Dostals ji?" zavolal dozadu Alex.
Miller těžce oddechoval. Nebyl si jistý - nebyl si zcela jistý, zda zasáhl cíl. Porsche náhle zpomalil, právě v okamžiku, kdy stiskl spoušť, ale viděl, že vůz narazil do mostu a vyletěl do vzduchu jako hračka. Z takové nehody nemohou vyváznout, o tom byl přesvědčen.
"Ano."
"Dobrá, bereme roha." Alex nedopustil, aby city ovlivňovaly jeho výkonnost. Tahle prácička znamenala zbraně a prachy pro jeho hnutí. S tou ženou a dítětem to bylo moc zlé, ale on přece nemůže za to, že se octly na druhé, nepřátelské straně.

Dispečer v Annapolisu už volal rádiem policejní vrtulník. Trooper l, Bell Jet Ranger II, již startoval z tankovacího místa na mezinárodním letišti Baltimore-Washington.
"Rozumím," odpověděl pilot vrtulníku, obrátil se na jih a otevřel škrticí klapku naplno. Lékař od výsadkářů se naklonil dopředu a změnil hlásič, zvaný "štěk", z 1200 na 5101. Kontroloři vzdušné dopravy tak budou informováni, že vrtulník letí k závažnému případu. "Trooper l, J-30, jsme na cestě k vám, pravděpodobná doba příletu - čtyři minuty."
Waverly příjem nepotvrdil. Spolu se dvěma civilisty zápolili s oknem auta na řidičově straně. K jehov rozbití a vypáčení dveří použili montážní páku na pneumatiky. Řidička i malá pasažérka byly v bezvědomí a vnitřek auta byl plný krve. Je pravděpodobně hezká, pomyslel si Waverly při pohledu na řidičku, ale hlavu měla pokrytou lesknoucí se krví. Dítě leželo jako rozbitá panenka napůl na sedadle, napůl na podlážce. Srdce Waverlymu bláznivě tlouklo a žaludek se mu proměnil ve svíravou kouli. Další mrtvé dítě, pomyslel si. Prosím tě, Bože, už žádné jiné.

"Trooper 2, Annapolis," došlo dispečerovi další volání.
"Annapolis, Trooper 2, kde jste?"
"Jsme nad Mayoskou pláží, míříme na sever. Slyšel jsem vaše volání o lékařskou pomoc. Na palubě mám guvernéra a generálního prokurátora. Můžeme nějak pomoci? Přepínám."
Dispečer se rychle rozhodl. Trooper l bude na místě nehody za další tři minuty. J-19 potřeboval urychleně posilu. Tohle bylo skutečně štěstí. Teď už měl šest státních vozidel směřujících do oblasti neštěstí, plus tři další z okrskové policejní stanice v Edgewateru. "Trooper 2, spojte se s J-19."

"Trooper 2, J-19, prosím, udejte svou polohu," zachrochtalo rádio ve Fontanově voze.
"Vozovka 50, jedu na západ, právě míjím Rowe Boulevard. Pronásleduji tmavou dodávku s tabulkou pro tělesně postižené. J-30 a já jsme postřehli palbu z automatických zbraní z tohoto vozidla, opakovanou palbu z automatických zbraní. Potřebuji pomoc."
Snadno ho vypátrali. Seržant pilotující Trooper 2 uviděl další vrtulník, kroužící nad místem nehody, a vozovka 50 byla skoro prázdná od tohoto místa až k Rowe Boulevard. Policejní vůz a dodávka byly na zadním okraji dopravní kolony.
"Co se děje?" zeptal se guvernér zezadu. Zatímco dostával informace, pilot dál pátral po... tam! Dobrá, ty mizero...
"J-19, tady je Trooper-2, už jsem zpozoroval vás i ten vůz." Pilot se snesl o pět set stop. "Trooper 2, Annapolis, mám je. Černá nebo možná modrá dodávka jedoucí na západ, za ní vůz bez policejního označení."

Alex uvažoval, kdo v tom voze je. Neměl speciální poznávací značku, ale lacinou karosérii, nastříkanou fádně, jednobarevně.
"Za námi je polda!" vykřikl. Jeden z Millerových mužů vyhlédl z okna. Auta bez policejního označení nebyla pro ně nic nového ani tam, odkud přišli.
"Zbav se ho!" zavrčel Alex.

Fontana se držel ve vzdálenosti padesáti yardů za dodávkou. Myslel si, že je dost daleko, aby byl mimo nebezpečí. Policista poslouchal nepřetržitý hovor ve svém rádiu, slyšel, že další a další vozy jedou k místu neštěstí. Poslech rádia ho tak rozptýlil, že zpozoroval bohužel s vteřinovým zpožděním, jak se rozletěly dveře. Fontana zbledl a sešlápl brzdy.

Miller ho vyřídil. V okamžiku, kdy se dveře otevřely, zvedl kulomet a vypálil deset ran na policejní vůz. Viděl, jak se vzepjal, když se jej řidič v panice snažil zastavit, zabočil stranou a převrhl se. Byl příliš vzrušen, než aby se mohl usmát, ale uvnitř ho zalila radost. Alex zajel do vedlejšího pruhu a dveře se zavřely.

Fontana cítil, jak mu kulka zasáhla hruď, ještě dřív, než si uvědomil, jak kolem něho s třeskem lítají střepy z automobilového předního okna. Pravá paže sebou škubla doprava a příliš rychle strhla vůz. Zablokovaná zadní kola způsobila boční smyk, bouchla pneumatika a vůz se převrátil. Fontana s úžasem pozoroval, jak se svět kolem něho otáčí, zatímco se střecha auta prohýbá a drolí. Jako většina policistů nikdy se neobtěžoval zapínáním bezpečnostního pásu. Padl na zátylek. Hroutící se vršek auta mu zlomil vaz. Na tom už nezáleželo. Vůz, který jel těsně za ním, narazil do policejního auta a dokončil tak dílo, které započal Millerův kulomet.

"Do prkenné ohrady!" nadával pilot vrtulníku Trooper 2. "Trooper 2, Annapolis, J-19 velmi vážně havaroval na padesátce západně od výjezdu na vozovku číslo 2. Kde jsou k čertu ostatní vozy?"
"Trooper 2, podej zprávu o stavu J-19."
"Je s ním konec, člověče - já teď sleduju tu zatracenou dodávku! Kde je k sakru ta posila?"
"Trooper 2, přijíždí jedenáct vozů. Teď máme zátaras na South Haven Road. Po padesátce, asi půl míle za tebou, jedou tři vozy a další dva se z východu blíží k výjezdu na dálnici."
"Rozumím, sleduji dodávku," odpověděl pilot.

"Do toho, Alexi," vykřikl Miller.
"Už jsme skoro tam, člověče," řekl černoch a zamířil do pravého výjezdu. Asi míli před sebou viděl modrá a červená blikající světla dvou policejních vozů přijíždějících z východu směrem k nim, avšak nemohly se k nim nijak dostat. Máte smůlu, prasata. Nijak zvlášť ho netěšilo, že odkrouhl porsche, ale mrtvý polda v něm vzbuzoval dobrý pocit. "Pojedeme tudy."
Alex projel rychle semafory, přejel West Street a zamířil na sever. Jeho periferní vidění zaznamenalo okrskový policejní vůz uvízlý v dopravní špičce na West Street, dvě stě yardů po jeho pravici, přestože blikal světly a měl zapnutou sirénu. Příliš pozdě, prase. Ujel ještě dvě stě yardů a zahnul vlevo.

Seržant, který pilotoval vrtulník Trooper 2, začal nadávat, jako by ani vzadu neseděli guvernér a generální prokurátor. Pozoroval, jak dodávka vjela na stoakrové parkoviště, které obklopovalo annapoliské nákupní středisko. Vozidlo jelo přímo do vnitřního okruhu parkovacích míst, zatímco tři policejní auta zahnula do West Street. "Čubčí syn!" Stlačil páku řízení a snášel se na parkoviště.

Alex zajel na místa vyhrazená pro tělesně postižené a zastavil. Jeho pasažéři byli připraveni a otevřeli dveře v okamžiku, kdy se vozidlo zastavilo. Šli pomalu a klidně ke vchodu do nákupního střediska. Řidič překvapeně vzhlédl, když uslyšel

skučení vrtulníku. Vznášel se ve vzdálenosti asi sto stop od nich. Alex se ujistil, že mu neuletěl klobouk, a zamával, když procházel dveřmi.

Pilot vrtulníku se podíval na lékaře, jehož ruka svírala hněvivě revolver .357 v pouzdře zavěšeném na rameni. Pilot potřeboval obě ruce k řízení stroje.
"Zmizeli," řekl lékař tiše do palubního telefonu.
"Co tím myslíte, že zmizeli?" zeptal se generální prokurátor. Pod nimi zaskřípalo auto okrskové policie, jak prudce zastavilo před vchodem. Avšak za těmito dveřmi bylo kolem tří tisíc nakupujících a policisté netušili, jak podezřelí vypadají. Zůstali tam stát, zbraně připravené, ale nevěděli, co mají dělat.

Alex a jeho muži byli na veřejné toaletě. Dva členové Alexovy organizace tam čekali s nákupními sáčky v rukou. Všichni muži z dodávky dostali nové kabáty. Seřadili se do dvojic, vyšli do haly nákupního střediska a zamířili k východu na západní straně budovy. Dávali si načas. Neměli důvod ke spěchu.

"Mával na nás," řekl guvernér. "Dělejte něco!"
"Co?" zeptal se pilot. "Co chcete, abychom dělali? Koho máme zastavit? Zmizeli stejně, jako by už byli v Kalifornii."
Guvernér chápal pomalu, i když byl rychlejší než generální prokurátor, který pořád jen vzdychal. Co začalo jako politická schůze v Salisbury na východním pobřeží Marylandu, se změnilo ve vzrušující pronásledování, které však skončilo neslavně. Viděl, jak jeden z policistů byl zabit přímo před jeho očima, a ani on, ani jeho lidé nemohli proti tomu nic podniknout. Guvernér nakonec začal nadávat. Jeho voliči by ustrnuli nad použitými výrazy.

Trooper l seděl na mostě přes řeku Severn, jeho vrtule se rychle otáčela, aby se nedotkla betonového zábradlí. Lékař, policista Waverly a motorista, z kterého se vyklubal dobrovolný hasič, nakládali oběti neštěstí na polní nosítka pro přepravu vrtulníkem. Druhý motorista, který jim předtím pomáhal, stál u policejního vozu nad kaluží svých vlastních zvratků. Hasičská stříkačka přijela na místo neštěstí a dva další policisté připravovali všechno pro to, aby provoz mohl opět začít, jakmile vrtulník odstartuje. Dálnice již byla ucpána do vzdálenosti nejméně čtyř mil. Když se připravovali na řízení dopravy, uslyšeli z vysílaček, co se stalo J-19 a jeho řidiči. Policisté si mezi sebou vyměnili pohledy, ale ne slova. Ta přijdou později.
Jako první policista, který se dostal na místo neštěstí, vytáhl Waverly řidiččinu kabelku a snažil se o identifikaci. Měl před sebou vyplňování mnoha formulářů a úkol oznámit neštěstí příbuzným. V kabelce objevil jakousi malbu prstem. Vzhlédl a viděl, jak nakládají nosítka s holčičkou na horní nosič v oddílu pro cestující ve vrtulníku. Lékař šel hned za nosítky a za méně než třicet vteřin Waverly pocítil na obličeji sprškupísku zvířeného vrtulí. Díval se, jak vrtulník stoupá, a šeptal modlitbu za holčičku, která namalovala něco, co se podobalo modré krávě. Zpět k práci, řekl si. V kabelce našel červený adresář. Prohlédl si řidičský průkaz, aby zjistil totožnost řidičky, pak se podíval do adresáře na stejné jméno. Figuroval tam někdo s křestním jménem Jack, ale příjmení tam zapsáno nebylo, a měl číslo označené jako práce. Pravděpodobně číslo jejího manžela. Někdo mu musí zavolat.

"Uvolněte cestu do Baltimoru, tady je Trooper l na záchranném letu domů."
"Trooper l, rozumím, máš volný přímý koridor, dej se vlevo, kurs tři-čtyři-sedm a udržuj nynější výšku," odpověděl letecký dispečer na mezinárodním letišti Baltimore-Washington. Výstražné číslo 5101 bylo na obrazovce radiolokátoru jasné a medicínské naléhavé případy měly bezpodmínečnou prioritu. "Hopkins - příjem, tady je Troper l, s dvěma raněnými..."
"Trooper l, Hopkins. Obraťte se na univerzitu. Jsme plní."
"Rozumím. Univerzito, Trooper l, slyšíte mě, přepínám."
"Trooper l, tady univerzita, slyšíme, jsme na vás připraveni."
"Rozumím, pravděpodobná doba příletu za pět minut. Konec."

"Gunny, tady je Cummings z brány tři," volal seržant.
"Co je, seržante?" zeptal se Breckenridge.
"Je tady jeden chlápek, stojí na rohu přes ulici už asi pětačtyřicet minut. To vypadá moc divně, nezdá se vám? Není v našem areálu, ale je na tom něco podezřelého."
"Volal jste poldy?" otázal se seržant.
"Proč bych je měl volat?" zeptal se rozumně Cummings. "Pokud vím, ještě si ani neodplivl."
"Dobrá. Přijdu se tam podívat." Breckenridge vstal. Stejně se nudil. Nasadil si čepici a vyšel z budovy. Přes kampus se vydal na sever. Trvalo mu to pět minut. Za tuto dobu pozdravil šest důstojníků a odpověděl na pozdrav většímu počtu kadetů. Zimu neměl rád. Takové počasí, jaké bylo tady, nikdy v dětství na malé farmě v Mississippi nepoznal. Ale jaro už přicházelo. Když přecházel ulici, dával si pozor, aby nevypadal nijak nápadně.
Cummingse našel ve strážním domku, jak stojí ve dveřích. Cummings byl opravdu dobrý mladý seržant. Představoval nový typ vojáka námořního sboru. Breckenridge se podobal spíš Johnu Waynovi, třeba svými širokými rameny a imponující postavou. Cummings byl černovlasý mládenec, běžec, který měl postavu Franka Shortera. Ten chlapec dokázal běhat celý den, a to bylo něco, co bylo Gunnymu velmi vzdálené. Ale víc než všechno ostatní byl Cummings pravým vojákem z povolání. Dobře rozuměl tomu, co představuje námořní sbor. Breckenridge vzal mladého muže pod svoje křídla a celou dobu mu uděloval důležité rady. Seržant věděl, že se brzy stane součástí historie sboru. Cummings byl jeho budoucností. Říkal si, že budoucnost vypadá docela slibně.

"Ahoj, Gunny," pozdravil ho seržant.
"Co ten chlapík ve dveřích?"
"Přišel sem krátce po čtvrté. Nebydlí tady." Cummings se na chvíli odmlčel. Byl koneckonců jenom obyčejný seržant a mluví s mužem, kterého oslovovali s respektem i generálové. "Připadá mi to hrozně divné."
"No, dopřejeme mu pár minutek," myslel nahlas Breckenridge.

"Bože, já nenávidím testy kvůli známkování."
"Tak buď k těm hochům a dívkám shovívavý," pochechtával se Robby.
"Ty to snad tak děláš?" zeptal se Ryan.
"Já vyučuju nesnadnému technickému předmětu. Musím být přísný."
"Inženýři! Škoda, že neumíte číst a psát tak dobře jako násobit."
"Ty jsi dnes odpoledne asi spolkl hořkou pilulku, Jacku."
"Ano, no tak -" Zazvonil telefon. Jack ho zvedl. "Doktor Ryan. Ano - kdo?" Změnil se mu obličej, hlas zněl nedůvěřivě, neosobně.
"Ano, tak to je." Robby viděl, jak jeho přítel na židli tuhne. "Víte to jistě? Kde jsou teď? Dobrá, ach, dobrá, děkuji vám... Já, uh, děkuji vám." Jack několik vteřin zíral na telefon. Pak konečně zavěsil.
"Co se děje, Jacku?" zeptal se Robby.
Chvíli trvalo, než se zmohl na odpověď. "Byla to policie. Stala se nehoda."
"Kde jsou?" zeptal se okamžitě Robby.
"Přepravili je vrtulníkem - odvezli do Baltimoru." Jack vstal a celý se chvěl. "Musím tam jet." Podíval se na přítele.
"Bože, Robby..."
Jacicson byl vmžiku na nohou. "Jdeme, já tě tam odvezu."
"Ne, já -"
"Nech toho, Jacku. Já budu řídit." Robby si vzal plášť. Jackovi hodil přes stůl jeho kabát. "Jdeme, hochu."
"Odvezli je helikoptérou..."
"Kam? Kam, Jacku?"
"Na univerzitu," řekl.
"Uklidni se, Jacku." Robby ho uchopil za paži. "Neber si to tak." Letec vedl svého přítele po schodech a ven z budovy. Jeho červená korvetka parkovala asi sto yardů od nich.

"Pořád tam je," hlásil civilní strážný, když se vrátil.
"Dobrá," řekl Breckenridge a vstal. Podíval se na pouzdro s pistolí, které viselo v koutě, ale rozhodl se nebrat ho. "Uděláme to raději jinak."

Nedu Clarkovi se jeho úkol nelíbil od prvního okamžiku. Sean byl příliš nedočkavý, aby už byl úkol splněn. Ale neřekl to. Sean zorganizoval jeho útěk z vězení a osvobodil ho. Když nic jiného, Ned Clark byl loajální. Byl tady nechráněný, a to se mu také nelíbilo. Při instruktáži se dověděl, že stráže v akademii jsou laxní. Sám se mohl přesvědčit, že nemají zbraně. Mimo areál školy neměly vůbec žádné oprávnění zasáhnout.
Ale vleklo se to příliš dlouho. Jeho terč se opozdil o třicet minut. Ned nekouřil, nedělal naprosto nic, aby na sebe neupozornil. Věděl, že si ho celkem nikdo nevšimne. U vchodu do starého činžovního domu nesvítila světla - někdo z Alexových lidí se o to postaral už včera večer.
Tato akce by se měla odvolat, říkal si Clark. Ale sám to nechtěl udělat. Nechtěl zklamat Seana. Viděl, jak dva muži odcházejí z akademie. Blbci, pitomí mariňáci v nedělních uniformách. Bez svých zbraní vypadali tak neškodní, tak zranitelní.
"Kapitán mi poručil," říkal nahlas ten velký, "vyčisti mi pořádně kulomet, ať tam není žádné svinstvo." Druhý se začal smát.
"To se mi líbí."
"Co bys řekl dvěma pivkům?" pokračoval dále ten velký. Přešli ulici a zamířili k němu.
"Souhlasím, Gunny. Zaplatíš mi je?"
"Na mně je řada, vid'? Musím napřed splašit prachy." Velký sáhl do kapsy pro klíče a obrátil se ke Clarkovi. "Promiňte, pane, můžeme vám nějak pomoci?" Ruka se mu vynořila z kapsy bez klíčů.
Clark reagoval rychle, ale ne dost rychle. Pravice zalovila pod pláštěm, ale Breckenridgeova ruka ji sevřela jako svěrák.
"Ptal jsem se, pane, zda vám můžeme pomoci," pravil vlídně seržant. "Co to máte v té ruce?" Clark se pokusil vymanit, ale mohutný muž ho přitiskl k cihlové zdi.
"Pozor, Tome," varoval kolegu Breckenridge.
Cummingsova ruka zalovila v cizincově plášti a ucítila kov pistole. "Zbraň," řekl ostře.
"Raději ji nechte na pokoji," oznámil Gunny a položil levou paži Clarkovi na hrdlo. "Dejte ji tomu pánovi, synu, a buďte opatrný."
Clarka ohromila vlastní hloupost, že připustil, aby se k němu dostali tak blízko. Pokusil se otočit hlavu a podívat se nahoru po ulici, ale muž, který na něho čekal ve voze, byl zřejmě za rohem. Než přišel na to, co by měl udělat, černoch ho odzbrojil a prohledával mu kapsy. Cummings mu vzal nůž.
"Tak mi přece něco povězte," řekl Breckenridge. Clark neřekl nic a předloktí mu drsně přejelo po hrdle. "Prosím, pane, promluvte se mnou."
"Nesahej na mě těma špinavýma prackama! Kdo si myslíš, že jsi?"

"Odkuď jsi, hochu?" Na tuhle otázku Breckenridge nepotřeboval odpověď. Seržant vytáhl Clarkovi ruku z kapsy a za zády mu ji zkroutil. "Dobrá, synku, projdeme tamhle tou branou vzadu a ty se posadíš a budeš moc hodný, než zavoláme policii. Jestli budeš dělat nějaké potíže, tak ti utrhnu ruku a strčím ti ji do zadku. Jdeme, chlapče."
Řidič, který čekal na Clarka, stál u vzdáleného rohu. Viděl, co se s ním stalo, a odkráčel k autu. Za dvě minuty už byl o několik bloků dále.
Cummings přivázal chlapíka k židli, zatímco Breckenridge zjistil, že nemá u sebe žádný průkaz - kromě automatické pistole, což byl ovšem průkaz dostatečný. Nejprve zavolal svého nadřízeného, potom annapoliskou městskou policii. Začalo to tak, ale tím to neskončilo, třebaže Gunny to nevěděl.

(15) Šok a trauma
Kdyby Jack někdy zapochyboval, že Robby Jackson je skutečně bojový pilot, tohle by ho bylo vyléčilo. Jacksonovou osobní hračkou byl dva roky starý vůz Chevrolet Corvette červené barvy, který řídil s pocitem osobní nepřemožitelnosti. Letec se vyřítil ze západní brány akademie, zahnul doleva a pokračoval v cestě na Rowe Boulevard. Na silnici 50-západ byly okamžitě zřejmé dopravní problémy. Změnil tedy pruh a zamířil na východ. V minutě proletěl mostem přes řeku Severn. Jack byl příliš zabrán do svých myšlenek, než aby si čehokoliv povšiml, ale Robby viděl na druhé straně silnice to, co vypadalo jako pozůstatky porsche. Raději se odvrátil a krev mu stydla v těle. Zahnal neblahé myšlenky a soustředil se na jízdu. Rychlost vozu přesahovala osmdesátku. Na druhé straně vozovky bylo tolik poldů, že si kvůli pokutovému lístku nemusel dělat starosti. O minutu později se dostal ke vjezdu na dálnici Ritchie a opsal oblouček směrem k Baltimoru. Byla dopravní špička, třebaže většina vozů směřovala opačným směrem. Vznikaly tak mezery, kterých pilot pokaždé využil. Pohyboval nahoru a dolů pákami, zřídka se dotýkal brzd.
Po jeho pravici Jack prostě zíral vpřed a skoro nic neviděl. Trhl sebou, když Robby zpomalil za dvěma tahači s návěsem, jedoucími bok po boku - pak projel mezi nimi tak, že na obou stranách zbývalo sotva několik palců. Uražené ječení dvou dieselových houkaček zanikalo v bezvýznamnosti za pádící korvetkou. Jack se vrátil do nicoty svých myšlenek.

Breckenridge informoval nadřízeného kapitána Mika Peterse, aby se mohl případem zabývat. Seržant si o něm myslel, že je to dobrý důstojník, který má dost rozumu, aby jisté věci svěřil poddůstojníkům. Podařilo se mu dostat do strážní budky asi o dvě minuty dříve, než přijela městská policie, bylo tedy dost času na to, aby ho Breckenridge a Cummings do celé záležitosti zasvětili.
"Tak co se děje, pánové?" zeptal se dorazivší policista. Kapitán Peters pokynul seržantovi, aby promluvil.
"Pane, seržant Cummings zde pozoroval individuum, které stálo na rohu na druhé straně ulice. Ten muž nevypadal jako místní obyvatel, proto jsme na něj soustředili pozornost. Nakonec jsme s Cummingsem za ním přišli a otázali se ho, zda mu můžeme nějak pomoci. Pokusil se na nás vytáhnout tohle," - Gunny opatrně zvedl pistoli, aby nijak nenarušil otisky prstů - "a v kapse měl tento nůž. Nošení skryté zbraně je porušením místního zákona, tak jsme spolu s Cummingsem toho člověka zatkli a zavolali vás. Tato osoba nemá u sebe žádný průkaz a odmítá s námi hovořit."
"Jaká je to zbraň?" zeptal se polda.
"Je to devítimilimetrová FN," odpověděl Breckenridge. "Je stejná jako vysoce výkonný browning, ale odlišné firemní značky, se zásobníkem na třináct nábojů. Zbraň byla nabita, v komoře byl ostrý náboj. Úderník byl dole. Nůž je laciný šmejd. Mizerný nůž."
Polda se musel usmát. Znal Breckenridge z výcvikového kursu pořádaného oddělením střelných zbraní.
"Mohu se dovědět vaše jméno, prosím?" Polda se obrátil na Eamona Clarka. "Podezřelý' na něho pouze civěl. "Pane, máte řadu ústavních práv, která vám přečtu, ale zákon vám nedovoluje, abyste nám odpíral sdělit svoje jméno. Musíte mi je říci."
Policista zíral na Clarka další minutu. Nakonec pokrčil rameny a vytáhl kartičku ze svého psacího bloku. "Pane, máte právo zachovávat mlčení..." Přečetl z kartičky celou litanii. "Rozumíte těmto právům?"
Avšak Clark neřekl nic. Policista se stával nervózním. Pohlédl na tři muže v místnosti. "Pánové, dosvědčíte mi, že jsem tomuto člověku jeho práva sdělil?"
"Ano, pane, to zajisté dosvědčíme," řekl kapitán Peters.
"Smím vám něco navrhnout?" řekl Breckenridge. "Snad byste měl prověřit tohoto chlapíka u FBI."
"Proč?"
"Mluví divně," vysvětloval seržant. "Není odtud."
"No to je senzace - dva blázni v jednom dnu."
"Co tím myslíte?" zeptal se Breckenridge.
"Před chvílí někdo ostřeloval z kulometu na silnici číslo 50 jedno auto, vypadá to na drogovou bitvu. O několik minut později stejná banda zabila policistu. Zločinci utekli." Policista se naklonil vpřed, aby viděl Clarkovi přímo do tváře.
"Pane, měl byste promluvit. Poldové v tomto městě mají dnes večer špatnou náladu. Říkám vám, člověče, že se nespokojíme s žádným zbytečným blábolem. Rozumíte mi?"
Clark nerozuměl. V Irsku bylo nošení utajované zbraně vážným zločinem. V Americe to bylo poněkud mírnější, protože mnoho občanů zbraně vlastnilo. Kdyby byl řekl, že na někoho čeká a má u sebe zbraň, protože se bojí zločinců, byl by se octl na ulici ještě dříve, než by skončila identifikace. Jeho nesmiřitelnost však policistu rozzlobila. Rozhodl se, že nejprve zjistí totožnost neznámého muže a pak ho obviní.
Kapitán Peters a seržant Breckenridge si vyměnili pohledy.
"Pane," řekl kapitán, "velmi důrazně doporučuji, abyste ověřil totožnost tohoto jedince u FBI. Před několika týdny jsme byli neformálně upozorněni na činnost teroristů. Patří pod vaši pravomoc, jelikož byl zatčen ve městě, ale..."

"Rozumím vám, kapitáne," řekl polda. Několik vteřin přemýšlel a dospěl k závěru, že je v tom něco víc než jen to, co vidí jeho oči. "Pokud mě, pánové, doprovodíte na stanici, zjistíme, kdo tento pan XY ve skutečnosti je."

Ryan prošel vchodem do šokového a traumatického centra a ohlásil se v přijímací kanceláři. Úřednice ho poslala do čekárny, kde prý bude informován, jakmile bude nějaká zpráva k dispozici. Náhlá změna stavu vybičované pozorností v naprostou nečinnost Jacka úplně vyvedla z míry. Několik minut stál u vchodu do čekárny, v hlavě měl dokonale prázdno a snažil se nějak zvládnout situaci. Když se Robby objevil po zaparkování vozu, našel svého přítele, jak sedí na popraskaném vinylu starého křesla a tupě kouká do brožury, jejíž tuhé listy se staly měkké jako zámiš neustálým ohmatáváním rukou rodičů, manželek, manželů a přátel pacientů, kteří prošli touto budovou.
Brožurka vysvětlovala byrokraticky šroubovaným stylem, že Marylandský ústav pro mimořádné lékařské služby je první a nejlepší institucí svého druhu, zaměřenou výhradně na odbornou péči nejvyšší úrovně vážně zraněných obětí. Ryan tohle všechno věděl. Nemocnice Johnse Hopkinse jim půjčovala hodně chirurgů pro operace zranění oka. Cathy tu strávila dva měsíce na stáži, ale byla ráda, když mohla odejít. Jack uvažoval, jestli ji teď náhodou neošetřuje některý její bývalý kolega. Poznal by ji? Záleží na tom?
Šokové a traumatické centrum - pod tím jménem známé všem kromě fakturačního oddělení - začalo jako sen skvělého, agresivního a svrchovaně arogantního kardiologa, který si proklestil cestu bludištěm byrokratických říší a vybudoval sál pro náhlé příhody s technikou jednadvacátého století.
Byl to oslnivý, legendární úspěch. Šokové a traumatické centrum bylo nyní špičkou zdravotnické technologie pro náhlé příhody. Objevilo řadu nových technik péče o kritické stavy a zvrátilo mnoho historických zásad konvenční medicíny - což nijak nepřispělo k oblibě jeho zakladatele u jeho medicínských bratří. Takové tvrzení by bylo pravdivé i v jakékoliv jiné branži, ale zakladatel nových metod napomáhal tomuto procesu brutálně vyjadřovaným vlastním míněním. Jeho největším - ale nepřiznaným - zločinem samozřejmě bylo, že měl pravdu skoro ve všech podrobnostech. Zatímco tomuto proroku se nedostávalo u zasloužilých kolegů žádného ocenění, mladší členové se dali snadněji obrátit na jinou víru. Šokové a traumatické centrum přitahovalo chirurgické talenty z celého světa a z nich byli vybíráni jenom ti nejlepší.
Ale budou dost dobří? ptal se sám sebe Ryan.
Ztratil ponětí o čase, čekal, bál se podívat na hodinky, bál se přemýšlet o významu uplývání času. Sám, úplně sám v ohraničeném světě myslel na to, že Bůh mu dal ženu, kterou miluje, a dítě, které je pro něho větším pokladem než jeho vlastní život; že jeho první povinností jako manžela a otce bylo chránit je před světem, který bývá tak často nepřátelský; že zklamal; že kvůli němu byly nyní jejich životy v rukou cizích lidí. Veškeré jeho vědomosti, veškeré jeho dovednosti teď byly zcela neužitečné. Bylo to horší než bezmocnost a nějaké zlé centrum v jeho mozku neustále opakovalo myšlenky, pod nimiž se choulil a ustupoval dále a dále do katatonické strnulosti. Celé hodiny civěl na podlahu, pak na zeď, neschopen ani modlitby, jak jeho mysl hledala útěchu v prázdnotě.
Jackson seděl vedle svého přítele, mlčenlivý, ponořen do svého vlastního soukromého světa. Námořní letec viděl mnohokrát, jak jeho blízcí přátelé odcházejí z tohoto světa kvůli triviálnímu omylu nebo kvůli mechanické závadě - občas zdánlivě kvůli ničemu. Ani ne před rokem sáhla mu na rameno chladná ruka smrti. Avšak to bylo nebezpečí pro zralého muže, který si dobrovolně vyvolil nebezpečné povolání. Teď jde o mladou ženu a nevinné dítě a jejich životy jsou v sázce. Tady si nemohl dovolit žertovat o tom, že šťastně vyváznou, jestli tak rozhodne "starý". Nenalézal nic, co by mohl říci, nemohl nabídnout žádné povzbuzení, nezbývalo než jen sedět. Třebaže Jack to nedával nijak najevo, Robby byl přesvědčen, že ví o tom, že přítel je u něho.
Po dvou hodinách Jackson tiše odešel z čekárny, aby zavolal ženě a aby se diskrétně poptal v příjmu. Recepční hledala dlouho jména a pak je identifikovala jako: žena, blondýna, věk asi třicet, poranění hlavy; děvčátko, blondýnka, staré asi čtyři roky, zraněná hruď. Pilot byl v pokušení pořádnou ránou probudit recepční z její chladné netečnosti, avšak měl v sobě natolik vypěstovanou kázeň, že se otočil a beze slova odešel. Za chvíli si přisedl k Ryanovi a oba civěli do zdi, zatímco čas ubíhal. Venku začalo pršet, padal chladný déšť, který se tak výborně hodil k tomu, co oba cítili.

Zvláštní agent Shaw vešel do dveří svého domova v Chevy Chase, když zazvonil telefon. Vzala ho jeho desetiletá dcera a zavolala ho. Takový telefonát nebyl ničím neobvyklý.
"Tady Shaw."
"Pane Shawe, zde je Nick Capitano z annapoliské úřadovny. Městská policie má ve vazbě muže s pistolí a s nožem, ale bez osobního průkazu. Odmítá mluvit, ale předtím promluvil před dvěma námořníky a měl cizí akcent."
"To je hezké, že má cizí přízvuk. Ale jaký?" zeptal se Shaw nedůtklivě.
"Snad irský," odpověděl Capitano. "Byl zastižen před bránou číslo tři námořní akademie Spojených států. Je tu jeden námořník, který tvrdí, že tam pracuje nějaký učitel jménem Ryan, a ten prý dostal nějakou výstrahu z protiteroristického oddělení."
No k čertu! "Už jste zjistili totožnost podezřelého?"
"Ne, pane. Místní policie mu jen vzala otisky prstů a faxovala kopii otisků a foto do ústředí CIA. Podezřelý odmítá cokoliv říci. Vůbec ještě nepromluvil, pane."
"Dobrá." Shaw chvíli přemýšlel. Tak tohle má k večeři. "Za třicet minut budu zpátky v kanceláři. Ať tam pošlou fotku a otisky. Zůstaňte na místě. Ať někdo vyhledá doktora Ryana a nehne se od něho."
"V pořádku."
Shaw zavěsil a vytočil číslo své kanceláře v ústředí. "Dave, Bili. Zavolej Londýn a řekni Danu Murrayovi, ať je za půl hodiny ve své kanceláři. Možná se tady něco děje."
"Ahoj, tati," pozdravila ho jeho dcera. Shaw neměl vůbec čas svléknout si kabát.

O dvacet sedm minut později už seděl u svého psacího stolu. Nejprve zavolal Nicka Capitana v Annapolisu.
"Něco nového?"
"Ne, pane. Bezpečnostní jednotka v Annapolisu nemůže najít toho Ryana. Auto má zaparkováno v areálu akademie. Všichni ho tam hledají. Požádal jsem okrskovou policii v Anne Arundel, aby poslali k jeho domu auto pro případ, že by měl bouračku, nebo že by se stalo něco jiného. V tomto okamžiku se tady dějí neuvěřitelné věci. Právě nedaleko města pokropili jedno auto střelami z kulometu."
"Potřebuji znát podrobnosti."
"Má to státní policie. Nás k tomu zatím nevolali," vysvětloval Capitano.
"Někoho tam pošlete!" řekl okamžitě Shaw. Do kanceláře vešla sekretářka a podala mu desky. Uvnitř byly kopie snímků podezřelého. Obličej zepředu a z profilu.
"Počkejte!" zadržel sekretářku, ještě než zavřela. "Okamžitě to odfaxujte do Londýna."
"Ano, pane."
Shaw vytočil linku na velvyslanectví v Londýně.
"Právě jsem se chystal ke spánku," ozval se hlas hned po prvním zazvonění.
"Ahoj, Dane. Já jsem zase přišel o večeři. Je to kruté. Faxem ti posílám fotky." Shaw informoval Murraye o tom, co se stalo.

"Och, můj Bože." Murray zhltl trochu kávy. "Kde je Ryan?"
"Nevíme. Pravděpodobně se někde potuluje. Jeho auto je pořád zaparkované v Annapolisu - v akademii. Všichni ho hledají. Je asi v pořádku, Dane. Jestli to odhaduji správně, tak ten podezřelý v Annapolisu na něho čekal."
Fotografie Eamona Clarka byla už na velvyslanectví. Spojovací jednotka FBI pracovala se stejnou satelitní sítí jako zpravodajská služba. Spojovací důstojníci velvyslanectví byli vlastně zaměstnanci Národní bezpečnostní agentury, která nikdy nespala. Faksimile došlo s hlavičkou bleskové priority a poslíček je ihned přinesl do kanceláře atašé. Ale dveře byly uzamčené. Murray musel položit telefon, aby je mohl otevřít.
"Už jsem zase zpátky," řekl Murray. Otevřel desky. Fotografie trochu utrpěla tím, že byla dvakrát elektronicky rozložená a vysílaná, ale přesto se dala dobře rozeznat. "Je nám důvěrně známý. Nedovedu říct jméno, ale je to velký darebák."
"Jak rychle ho můžeš identifikovat?"
"Můžu zavolat Jimmyho Owense velice rychle. Budeš u sebe v kanceláři?"
"Ano," odpověděl Shaw.
"Ozvu se ti." Murray mačkal knoflíky na svých telefonech. Owensovo číslo domů neznal zpaměti, musel si ho vyhledat.
"Ano?"
"Ahoj, Jimmy, tady je Dan." Murrayův hlas teď zněl docela vesele. Mám pro tebe něco.
Owens ještě nic nevěděl. "Víš, kolik je hodin?"
"Naši hoši mají ve vazbě někoho, kdo by tě mohl zajímat."
"Koho?" zeptal se Owens.
"Mám obrázek, ale ne jméno. Byl zatčen v Annapolisu u námořní akademie -"
"Ryan?"
"Snad." Murrayovi to dělalo starosti.
"Přijď za mnou do Yardu," řekl Owens.
"Už letím." Murray běžel po schodech dolů k vozu.
Pro Owense to bylo lehčí. Jeho vůz neustále hlídali dva ozbrojení detektivové v policejním voze. Stačilo, když Owens vyšel, zamával - a landrover přijel až ke dveřím. Předstihl Murraye o pět minut. Do doby, než přijel agent FBI, Owens už vypil šálek čaje. Nalil další dva.
"Tenhle chlapík vypadá dost známě, že?" Murray mu podal fotografii. Owensovy oči se doširoka rozevřely.
"Ned Clark," vydechl. "V Americe, říkáš?"
"Napadlo mi hned, že ho znám. Chytili ho v Annapolisu."
"To je jeden z těch chlápků, co uprchli z věznice v Long Kesh, známý terorista, který má na svědomí několik vražd. Děkuji vám, pane Murrayi."
"Poděkuj námořníkům." Murray sáhl po šálku čaje. Opravdu potřeboval kofein. "Můžu si zavolat?" V minutě dostal spojení s velitelstvím FBI. Telefon na psacím stole byl napojen na reproduktor, takže Owens mohl všechno slyšet.
"Bille, ten zadržený je nějaký Ned Clark, usvědčený a odsouzený terorista, který loni unikl z vězení. Byl to u prozatímních významný vrahoun."
"Mám dost špatnou zprávu, Dane," odpověděl Shaw. "Napadli Ryanovu rodinu. Státní policie vyšetřuje střelbu z kulometu na vůz, který patřil doktorce Caroline Ryanové. Podezřelí stříleli z dodávky, zabili jednoho policistu a zmizeli beze stopy."
"Kde je Jack Ryan?" zeptal se Murray.
"To ještě nevíme. Viděli ho, jak odjíždí z areálu námořní akademie ve voze svého přítele. Policisté teď hledají ten vůz."
"A co je s jeho rodinou?" tentokrát šeptal Owens.
"Vrtulníkem je přepravili do šokového a traumatického centra v Baltimoru. Místní policie byla upozorněna, aby je hlídala, ale tam se to stejně obvykle střeží. Až najdeme Ryana, dáme mu k ochraně nějaké lidi. Pokud jde o toho Clarka, zítra ráno ho přemístíme do federální vazby. Pan Owens ho jistě bude chtít."
"Ano." Owens se v křesle zaklonil. Teď potřeboval volat on. Jak se často stávalo při policejní práci, špatná zpráva doprovázela zprávu dobrou.

"Pan Ryan?" Byl to lékař. Pravděpodobně. Na sobě měl růžové papírové roucho a podivné růžové přezuvky. Roucho měl potřísněné krví. Není mu asi víc než třicet, usoudil Ryan. Obličej měl unavený a tmavý. Dr. BARRY SHAPIRO, oznamovala jmenovka, ZÁSTUPCE PRIMÁŘE TRAUMATICKÉHO ODDĚLENÍ. Ryan se pokusil vstát, ale shledal, že ho nohy neposlouchají. Doktor mu gestem naznačil, aby zůstal sedět. Pomalu k němu přistoupil a sedl si na židli vedle pohovky.
Jaké zprávy přináší? Pomyslel si Ryan. V duchu přímo volal po informacích, ale zároveň se bál, že se definitivně dozví, co se stalo jeho rodině.
"Jmenuji se Barry Shapiro. Operoval jsem vaši dceru." Mluvil rychle s podivným přízvukem, kterého si Ryan povšiml, ale hned na něj zapomněl jako na něco podružného. "Tak vaše žena je v pořádku. Měla zlomenou a rozdrásanou horní levou paži a ošklivou ránu na hlavě. Když lékař z vrtulníku uviděl její hlavu - hlavy hodně krvácejí - pro jistotu ji dal dopravit sem. Provedli jsme důkladné vyšetření. Je v pořádku. Mírný otřes mozku, ale nic, kvůli čemu by bylo třeba se znepokojovat. Bude zdravá."
"Je těhotná. Myslíte -"
"Všiml jsem si toho." Shapiro se usmál. "S tím nejsou problémy. Těhotenství nebylo nijak narušeno."
"Je chirurzka. Bude nějak trvale poškozena?"
"Och? To jsem nevěděl. Identifikací pacientů se příliš nezabýváme," vysvětloval Shapiro. "Ne, s tím by neměl být žádný problém. Poškození její paže je rozsáhlé, ale mělo by se beze zbytku vyléčit."
Ryan přikývl. Bál se položit další otázku. Lékař se odmlčel, než přešel k Ryanově dceři. Teď přijde špatná zpráva...
"Vaše dcera je velmi těžce zraněná."
Jack se skoro zalkl při příštím výdechu. Železná pěst svírající jeho žaludek povolila o milimetr. Aspoň je naživu. Sally žije.
"Zřejmě na sobě neměla bezpečnostní pás. Když auto narazilo, byla velmi prudce vymrštěna dopředu." Jack přikývl. Sally si ráda pohrávala s přezkou na bezpečnostním pásu - zdálo se nám to roztomilé, Ryan si trpce připomněl. "Holenní kosti polámané a cévy potrhané na obou nohou, na levé končetině prasklá stehenní kost. Na levé straně má zlomená všechna žebra a i šest pravých je zlomeno - klasicky rozdrcený hrudník. Sama nemůže dýchat, je na respirátoru. To máme pod kontrolou. Přinesli ji s rozsáhlými vnitřními zraněními a krvácením, těžkým poškozením jater, sleziny a tlustého střeva. Srdce se jí zastavilo, sotva se tu octla, pravděpodobně - skoro jistě - po ztrátě velkého množství krve. Okamžitě jsme uvedli srdce do chodu a hned jsme začali nahrazovat ztrátu krve." Shapiro pokračoval rychle. "Tento problém je rovněž za námi. Doktor Kinter a já jsme na ní pracovali pět hodin. Museli jsme vyoperovat slezinu - dobrá, bez sleziny se dá žít." Shapiro neřekl, že slezina je důležitou součástí obrany těla proti infekcím. "Játra měla poměrně rozsáhlé hvězdicovité trhliny a poškozenou hlavní tepnu, která přivádí krev do orgánu. Museli jsme odstranit asi čtvrtinu jater - opět to nepředstavuje žádný problém - a já myslím, že jsme napravili arteriální poškození, a věřím, že oprava vydrží. Játra jsou důležitá. Mají hodně co dělat s tvorbou krve a biochemickou rovnováhou těla. Bez nich se nedá žít. Jestliže se udrží funkce jater... vaše dcera pravděpodobně přežije. Poškození střeva se dalo spravit snadno. Odstranili jsme asi tak třicet centimetrů. Nohy jsou znehybněny. Budeme je spravovat později. Žebra - ta jsou bolestivá, ale život neohrožují. A rána na lebce je poměrně menšího rozsahu. Řekl bych, že hlavní náraz utrpěla hruď. Má otřes mozku, ale neobjevili jsme žádný náznak interkraniálního krvácení." Shapiro si rukama hladil hustě zarostlý obličej.
"Celá záležitost se točí kolem funkce jater. Jestliže budou dále pracovat, pravděpodobně se vaše dcera plně zotaví. Sledujeme velmi pozorně její krevní obraz. Víc budeme vědět, řekněme, no, snad za osm nebo devět hodin."
"Ne dřív?" Ryanův obličej se zkřivil v bolestivou masku. Pěst opět zesílila své sevření. Stále ještě může zemřít...
"Pane Ryane," řekl pomalu Shapiro, "vím, co prožíváte. Kdyby sem vrtulník nedopravil vaši dceru tak rychle, právě teď bych vám sděloval, že zemřela. Stačilo zdržení pět minut - možná ještě méně - a nebyli bychom tak daleko, jak jsme nyní. Ocitla se na samé hranici života a smrti. Ale teď je naživu a já vám slibuji, že uděláme všechno, co je v našich silách, abychom ji při životě udrželi. A je tu k dispozici všechno nejlepší, co vůbec existuje. Můj tým lékařů a ošetřovatelek je v tomto oboru nejlepší na světě - tečka. Nikdo se nám nevyrovná. Jestli existuje nějaká cesta, my ji najdeme." A jestliže neexistuje, nenajdeme ji, to neřekl.
"Smím je vidět?"
"Ne." Shapiro zavrtěl hlavou. "Právě teď jsou obě na jednotce intenzivní péče. Udržujeme tam takovou čistotu jako na operačním sále. Nejmenší infekce může být smrtelně nebezpečná pro traumatického pacienta. Promiňte, ale mohlo by to být pro ně nebezpečné. Moji lidé nad nimi neustále bdí. Sestra - zkušená traumatická ošetřovatelka - je u nich každou vteřinu. A tým lékařů a sester je vzdálen třicet stop."
"Dobrá." Skoro se zajíkl. Opřel hlavu dozadu o stěnu a zavřel oči. Dalších osm hodin? Ale nemáš na vybranou. Musíš čekat. Musíš udělat to, co říkají. "Dobrá."
Shapiro odcházel. Jackson šel za ním a dostihl ho u zdviže.
"Doktore, nemůže Jack vidět svou dcerušku? Je -"
"Ani nápad." Shapiro málem únavou padl na stěnu a dlouze si povzdechl.
"Podívejte, právě teď ta holčička - jak se vůbec jmenuje?"
"Sally."
"Dobrá, teď právě je v posteli, úplně nahá, s intravenózními hadičkami na obou pažích a na jedné noze. Hlavu má částečně vyholenou. Dráty je propojena s pultuctem monitorů a dýchá za ni Engstromův respirátor. Nohy má zafačované - vše, co z ní můžete vidět, je jediná ohromná zhmožděnina od boků až po vršek hlavy." Shapiro se podíval na pilota. Byl příliš unaven, než aby mohl projevit nějaké pohnutí. "Podívejte, může umřít. Nemyslím si to, ale nemůžeme si být ničím jisti. Při zraněných játrech to nikdy nevíme, pokud nedostaneme krevní testy. Kdyby zemřela,

chtěl byste, aby ji váš přítel viděl v tomto stavu? Chtěl byste, aby si ji takto pamatoval po celý zbytek života?"
"To asi ne," řekl tiše Jackson, překvapen tím, jak si sám přál, aby to děvčátko žilo. Jeho žena nemohla mít děti, a tak se Sally stala tak trochu také jejich dítětem. "Jaká je naděje?"
"Nejsem sázkař ani nezaznamenávám kursy. V případě, jako je tento, čísla neznamenají naprosto nic. Promiňte, ale buď to přežije, nebo ne. Podívejte, Jackovi? - říkáte - jsem nalil čistého vína. Ta holčička je v nejlepších rukou." Shapiro zaostřil zrak na Jacksonovu hruď. Prstem bodl do zlatých křídel. "Vy jste pilot?"
"Ano, na bojových stíhacích letounech."
"Na fantomech?"
"Ne, lítám na F-14. Na kocouru."
"Také létám." Shapiro se usmál. "Býval jsem chirurgem ve vojenském letectvu. Loni jsem dostal kluzák. Tam nahoře je to hezké a klidné. Když se mi podaří vypadnout z tohohle blázince, pokaždé létám. Tam nejsou žádné telefony. Žádné hádky. Jenom já a oblaka." Lékař nemluvil ani tak k Jacksonovi, jako spíše k sobě samému. Robby položil ruku na chirurgovu paži.
"Doktore, já vám něco řeknu. Zachraňte tu holčičku a já vám zajistím let na každém letounu, který si vyberete. Letěl jste někdy s T-38?"
"Co to je?" Shapiro byl příliš unaven, než aby si vzpomněl, že už je viděl.
"Bezvadný nadzvukový cvičný letoun s dvojitým řízením. Dvě sedadla a ovládá se jedna báseň. Propašuji vás tam jako jednoho z našich a poletíte, žádný strach. Už jste letěl nadzvukovou rychlostí?"
"Ne. Provádíte i vzdušnou akrobacii?" Shapiro se usmíval jako unavený malý chlapec.
"Samo, doktore." Jackson se zašklebil. Věděl, že dokáže manévrovat tak, až jsou z toho všichni vedle.
"Vezmu vás za slovo. Děláme sice totéž s každým pacientem, ale já vás beru za slovo. Dávejte pozor na svého přítele. Vypadá dost otřesený. Je to normální. Tyto události jsou většinou horší pro rodinu než pro samotné oběti. Kdyby se nevzpamatoval, řekněte to v příjmu. Máme tady psychiatry, kteří jsou specialisty na - na druhotné oběti - tak jim říkají."
Dalším nápadem uplatňovaným na šokové a traumatické klinice byl specialista, který měl pomáhat lidem, aby se vyrovnali se zraněními, jež utrpěli příslušníci rodiny nebo přátelé.
"Cathyina paže. Je oční chiruržka, dělá velice jemnou práci. Jste si jistý, že s tím nebudou žádné problémy?"
Shapiro zavrtěl hlavou. "Není to nic velkého. Čistá zlomenina pažní kosti, numera. Byla to asi plášťová střela. Kulka pronikla čistě dovnitř, čistě vyletěla ven. To je ohromné štěstí."
Když přijel výtah, sevřela se Robbyho ruka na lékařově paži. "Kulka?"
"To jsem vám neřekl? Bože, asi jsem unavenější, než jsem si myslel. K čertu, kéž by všechny průstřely byly tak čisté. Devítimilimetrová, snad osmatřicítka, přibližně této velikosti. Musím jít zpátky do práce." Lékař nastoupil do zdviže.
"Do háje," řekl Jackson zdi. Obrátil se, když uslyšel, že nějaký muž mluví s anglickým přízvukem - vlastně dva muži, jak se ukázalo. Recepční je poslala do čekárny. Robby šel za nimi.
Ten vyšší přistoupil k Ryanovi a řekl: "Sir John?"
Ryan vzhlédl. Sir John? uvažoval Robby. Brit se postavil do pozoru a řízně pokračoval.
"Jmenuji se Geoffrey Bonnett. Jsem chargé ďaffaires na britském velvyslanectví." Z kapsy vytáhl obálku a podal ji Ryanovi. "Dostal jsem příkaz od Jejího Veličenstva, abych toto osobně odevzdal do vašich rukou a vyčkal na vaši odpověď."
Jack několikrát zamrkal, pak roztrhl obálku a vyňal žlutý formulář sdělení. Telegram byl krátký, vlídný a věcný. Kolik je tam hodin? podivil se Ryan. Dvě hodiny ráno? Tři? Asi tak nějak. To znamená, že ji kvůli té zprávě probudili, pravděpodobně, a tak se jí to dotklo, že poslala osobní poselství. A čekala na odpověď. Co s tím?
Ryan zavřel oči a řekl si, že nastal čas, aby se vrátil do světa živých. Příliš naplněn slzami, které potřeboval prolít, několikrát těžce polkl a rukama si přejel po obličeji. Pak vstal.
"Prosím, vyřiďte Jejímu Veličenstvu, že jsem velice vděčen za její účast. Moje žena se pravděpodobně zotaví zcela, ale dcera je v kritickém stavu a konečnou prognózu o jejím uzdravení budeme mít asi za osm nebo devět hodin. Prosím, vyřiďte Jejímu Veličenstvu, že... že jsem hluboce dojat její účastí a že si všichni hluboce vážíme jejího přátelství."
"Děkuji vám, sire Johne." Bennett si zapsal několik poznámek. "Okamžitě odtelegrafuji vaši odpověď. Pokud nebudete mít námitek, ponechám zde jednoho člena našeho velvyslanectví." Jack ve zmatku přikývl a Bennett odešel.
Robby vyslechl tohle všechno se zdviženým obočím a s tuctem nevyslovených otázek. Kdo je ten chlapík? Představil se jako Edward Wayson a posadil se v rohu proti dveřím. Podíval se na Jacksona. Jejich oči se nakrátko setkaly a jeden hodnotil druhého. Wayson měl chladný, nezúčastněný pohled a matný úsměv v koutcích úst. Robby si ho pozorně prohlížel. Pod levou paží se mu rýsovala menší vyboulenina. Wayson předstíral, že čte paperback, který držel v levé ruce, ale jeho oči vždy po několika minutách zabloudily ke dveřím a pravou ruku měl stále volnou v klíně. Zachytil Jacksonův pohled a přikývl. Tak tohle je osobní strážce, uzavřel Robby, nebo alespoň nějaký bezpečák. Tak takhle je to ve skutečnosti. Poznání ho udeřilo jako závan studeného vzduchu. Ruce se mu svíraly v pěst, když uvažoval, co je to za člověka, který se záměrně pokusí zavraždit ženu a její dítě.
Za pět minut poté přišli tři státní policisté - poněkud opožděně. Deset minut mluvili s Ryanem. Jackson se zájmem přihlížel a viděl, jak tvář jeho přítele zbledla hněvem, když odpovídal koktavě na četné otázky. Wayson se na ně nedíval, ale všechno vyslechl.

"Měl jsi pravdu, Jimmy," řekl Murray. Stál u okna a díval se na dopravu za časného rána na rohu Broadwaye a Victorie. "Paddy O'Neil v Bostonu prohlašuje, jací výteční kabrňáci jsou příslušníci Sinn Feinu," pronesl Owens zadumaně. "A náš přítel O'Donnell se rozhodne je trochu namíchnout. Nemůžeme to dokázat, Dane. Ani oprávněné podezření není ještě důkaz, a ty to víš. Ve skutečnosti nebylo důvodu, proč bys je měl důrazněji varovat, než jak jsi to učinil. A tys je

varoval, Dane."
"Je to hezká holčička. Objala mě a dala mi pusu, když letěli domů." Murray se opět podíval na hodinky a odečetl pět hodin. "Jimmy, bývaly časy... Před patnácti lety jsem zatkl - tu osobu, která šla po dětech, malých chlapcích. Vyslýchal jsem pachatele. Zpíval jako kanárek, asi nemohl být sám se sebou spokojenější. Přiznal se k šesti případům, vyprávěl mi všechny podrobnosti a přitom se šklebil jako pitomý. Bylo to právě v době, kdy Nejvyšší soud zrušil všechny rozsudky smrti, takže věděl, že se dožije zralého a stařeckého věku. Víš, jak blízko jsem dospěl -" na okamžik se zarazil, než pokračoval. "Někdy jsme až zatraceně moc civilizovaní."
"Dane, jediná alternativa je - nebýt jako oni."
"Vím, že je to pravda, Jimmy, ale právě teď se mi to ani trochu nelíbí."

Když se Barry Shapiro příště podíval na hodinky, bylo pět hodin ráno. Není divu, že jsem tak unavený, pomyslel si. Jsem už dvacet hodin ve službě. Na to jsem příliš starý. Patřil k vedoucím zaměstnancům. Předpokládalo se, že si to uvědomuje.
Prvním důsledkem bylo, že zůstával ve službě příliš dlouho, že bral na sebe příliš mnoho osobní odpovědnosti, že se příliš intenzivně zajímal o pacienty, kteří při konečné diagnóze nebyli ničím jiným než pohmožděnými a potrhanými kusy masa. Někteří z nich zemřeli. A když se příliš unavil, nemohl spát. Jejich rány - a co horšího, i jejich obličeje - byly vtisknuty příliš čerstvě do paměti, byly příliš znepokojující, než aby je bylo možno odehnat. Lékaři potřebují více spánku než většina lidí. Chronická nespavost byla posledním a velmi nebezpečným varováním. Tehdy by měl odejít - jinak riskoval zhroucení, jak se stávalo až příliš často personálu šokové a traumatické kliniky.
To byla ta nejpochmurnější ironie ústavu: jejich pacienti se sem dostávali s polámanými těly a většinou odcházeli domů celí – ale lékaři a sestry, kteří přicházeli nabiti energií a s nejlepšími osobními ideály, často odcházeli zcela zlomeni na duchu. To byla ta nejzazší ironie jeho povolání, že úspěch plodil očekávání stále většího úspěchu; že krach v této nejnáročnější lékařské disciplíně zanechával skoro stejné poškození na lékaři jako na pacientovi. Shapiro byl dost cynický na to, aby v tom viděl humornou stránku věci.
Chirurg si přečetl rozbor, který před minutou vyplivl analyzátor krve, a podal jej ošetřovatelce. Připojila jej k teplotě dítěte, pak se posadila a hladila umazané vlasy vyčnívající z kyslíkové masky.
"Její otec je dole. Dejte si na chvilku padla, pak zajděte dolů a řekněte mu to. Já si vylezu nahoru a dám si sluka."
Shapiro odešel z jednotky intenzivní péče, vzal si plášť a zalovil v kapsách, zda tam má nějaké cigarety.
Šel halou k nouzovému schodišti a pomalu se vyšplhal po schodech až na střechu. Bože, myslel si. Milý Bože, já jsem ale unavený. Střecha byla plochá, pokrytá dehtem a štěrkem, tu a tam na ní stály antény komunikační sítě SYSCOM a několik kondenzátorů klimatizace. Doktor si zapálil cigaretu v závětří schodištní věže a nadával si, že se nemůže rozloučit s tímto škodlivým zlozvykem. Sám sebe přesvědčoval, že na rozdíl od svých kolegů se nikdy nesetkal s degenerativními účinky kouření. Většina jeho pacientů byla příliš mladá, aby trpěla chronickými chorobami. Jejich zranění vyplynula ze zázraků technické společnosti: způsobily je automobily, motocykly, palné zbraně a průmyslové stroje.
Shapiro šel až k okraji střechy, nohu dal na parapet a vyfukoval kouř do vzduchu časného jitra. Odplýval od něho, objevoval se a mizel jako jemný proužek unášený kolem střešních světel. Doktor natáhl unavené paže a krk. Noční déšť vyčistil oblohu od normálního znečištění. V šeru před svítáním viděl nad hlavou jasně svítit hvězdy.
Shapirův podivný akcent byl zapříčiněn jeho minulostí. Rané dětství strávil v newyorské čtvrti Williamsburg, ale jeho otec, rabi, odvedl svou rodinu do Jižní Karolíny. Barrymu se tam dostalo dobrého vzdělání na soukromé škole, ale v řeči se mu objevila směs jižního protahování s newyorským hraním si se slovy. Výslovnost byla dále narušena prérijním huhňáním, které si osvojil za medicínské praxe na Baylorově univerzitě v Texasu. Jeho otec byl význačný učenec, který často přednášel na univerzitě Jižní Karolíny v Kolumbii. Byl odborníkem v oboru americké literatury devatenáctého století a zvlášť se specializoval na dílo Edgara Allana Poea. Barry Shapiro Poem opovrhoval. Pisálek o smrti a perverzitě, tak ho chirurg nazýval, kdykoliv se o něm hovořilo. Byl překvapen, když se dověděl, že Poe zemřel v Baltimoru před dávnými lety, když opilý usnul ve škarpě; a básníkův domov, učiněná svatyně místních literátů, byl jenom několik bloků od komplexu univerzitní nemocnice.
"Ty čubčí synu," zašeptal. Nadával sobě. Poeovi. Nikomu. "Ty čubčí synu! - Tentokrát ne - tentokrát je nedostaneš. A tohle ať jde do háje." Zahodil cigaretu a díval se, jak oranžová jiskřička padá dlouhou dráhou na zářivou, prázdnou ulici. Obrátil se ke schodům. Bylo načase trochu se prospat.

(16) Cíle a vlastenci
Jako většina důstojníků z povolání měl i korvetní kapitán Robby Jackson malé pochopení pro tisk. Ironie tomu chtěla, že Jack se ho mnohokrát snažil přesvědčit, že jeho názor není správný, že tisk je stejně důležitý pro uchování americké demokracie jako námořnictvo. Nyní, jak pozoroval, reportéři honili jeho přítele, pronásledovali ho s otázkami, které střídavě vyznívaly úplně nesmyslně nebo byly vtíravě osobní. Nač potřebovali všichni vědět, jak Jack citově snáší stav své dcery? Jaké by byly asi pocity normálního člověka, kdyby se jeho dítě octlo v bezprostřední blízkosti smrti - je třeba takové věci vysvětlovat? Jak mohl Jack vědět, kdo střílel - jestliže to nevěděla ani policie, jak by to mohl vědět on?
"A jak se jmenujete vy?" zeptala se nakonec jedna novinářka Robbyho. Řekl jí svoje jméno a hodnost, nikoliv však svoje osobní číslo.
"Co tady děláte?" vyptávala se vytrvale.
"Jsme přátelé. Přivezl jsem ho sem." Ty trdlo.
"A co si o tom všem myslíte?"

"Co si myslíte vy, že si já myslím? Kdyby tam nahoře byla holčička vašeho přítele, co vy byste si k čertu myslela?" vyštěkl na ni pilot.
"Víte, kdo to udělal?"
"Létám, abych se uživil. Nejsem polda. Zeptejte se jich."
"Nechtějí nic říct."
Robby se nepatrně usmál. "No tak připočtěte těm dobrým hochům body k dobru. Dámo, proč nenecháte toho muže na pokoji? Kdybyste prožila to co on, myslíte si, že byste si přála, aby vám půl tuctu cizích lidí kladlo podobné otázky? Tamhle naproti je lidská bytost, víte? A je to můj přítel a mně se nelíbí, jak se k němu novináři chovají."
"Podívejte, kapitáne, víme, že jeho žena a dcera byly napadeny teroristy -"
"Kdo to říká?" zeptal se Jackson.
"Kdo jiný by to mohl být? Myslíte si, že jsme hloupí?" Robby na to neodpověděl. "Tohle je novinka - je to první útok cizí teroristické skupiny na americké půdě, pokud usuzujeme správně. To je důležité. Lidé mají právo vědět, co se děje a proč," řekla reportérka docela rozumně.
Má pravdu, připustil Robby zdráhavě sám pro sebe. Nelíbilo se mu to, ale novinářka měla pravdu. Krucifix.
"Budete se cítit lépe, když budete vědět, že mám také stejně staré děcko? Je to kluk," řekla. Reportérka se mu zdála vlastně docela sympatická.
Jackson pátral po něčem, co by se mu na ní nelíbilo. "Odpovězte mi na tohle: kdybyste měla možnost uskutečnit interview s těmi lidmi, udělala byste to?"
"Je to moje povolání. Potřebujeme vědět, odkud přicházejí."
"Tam, odkud přicházejí, dámo, se zabíjejí lidé jen tak z legrace. Je to součást jejich hry." Robby si vzpomněl na zprávy výzvědné služby, které dostával, když byl ve východním Středozemí. "Asi před dvěma lety - ale tohle jste ode mne nikdy neslyšela, ano?"
"Mimo zápis," řekla vážně.
"Byl jsem na mateřské letadlové lodi u Bejrútu. Dostávali jsme zprávy od výzvědné služby - a také obrázky - o lidech z Evropy, kteří tam přiletěli, aby zabíjeli. Byli to hlavně mladíci, asi z dobrých rodin - alespoň podle toho, jak byli oblečení. To nejsou kecy, tak to skutečně bylo, viděl jsem ty zatracené obrázky. Spojili se s těmi největšími blázny, dostali zbraně a prostě začali pálit, nazdařbůh, čistě proto, že jim to působilo potěšení. Stříleli z výškových hotelů a kancelářských budov do ulic. S puškou můžete trefit cíl až na tisíc yardů. Něco se pohne - bac, pustí do toho palbu z automatických zbraní. Potom se klidně vrátili domů. Zabíjeli lidi - jen tak pro legraci! Snad se někteří z nich vypracovali ve skutečné teroristy, nevím. Byl to příšerný zážitek, něco, nač hned nezapomenete. Tak o takových lidech teď mluvíme, víte?
Na jejich hledisko já kašlu, dámo! Když jsem byl malý kluk v Alabamě, mívali jsme problémy s podobnými lidmi, s darebáky z Ku-klux-klanu. Jejich stanovisko mě ani v nejmenším nezajímá. Na členech klanu je jediná dobrá věc, že jsou to totiž idioti. Teroristi, kteří se nám teď tady potulují, jsou mnohem výkonnější. Snad tím vypadají ve vašich očích legitimněji, ale v mých ne."
"Ty události v Bejrútu nebyly nikdy uveřejněny v novinách," řekla reportérka.
"Vím docela určitě, že jeden novinář to viděl. Možná si myslel, že tomu nikdo neuvěří. Asi ani já bych tomu nevěřil, kdybych neviděl fotografie. Ale já jsem je viděl. Máte na to moje slovo."
"Jaké to byly fotografie?"
"To nemůžu prozradit - ale byly dost dobré, aby na nich byly vidět obličeje." Fotky pořídili fotografové z průzkumných letadel Spojených států a Izraele.
"Co z toho tedy vyvozujete?"
"Kdyby se vám podařilo shromáždit všechny tyto parchanty na jednom místě, my a námořníci bychom si s nimi už věděli rady," odpověděl Robby a vyslovil tak přání společné všem profesionálním vojákům na celém světě. "Na takové posvícení bychom pozvali i vás novináře. Kdo k čertu je tohle?" Do místnosti vstoupili dva noví lidé.
Jack byl příliš unaven, než aby mohl mluvit souvisle. Zpráva, že Sally nehrozí bezprostřední nebezpečí, jako by mu sejmula z beder obrovskou zátěž. Čekal, až bude mít možnost spatřit svou ženu, kterou už brzy přemístí na patro s normálním nemocničním provozem. Ve vzdálenosti několika stop všechno pozoroval s neskrývaným pohrdáním britský důstojník bezpečnosti Wayson, který dokonce odmítl udat novinářům svoje jméno, když ho o to požádali. Státní policisté nedokázali zakázat tisku přístup, ačkoliv nemocniční personál rezolutně odmítl vpustit dovnitř televizi a dokázal prosadit svou. Otázka, která se neustále vracela, zněla: kdo to udělal? Jack tvrdil, že to neví, ačkoliv si myslel, že to ví. Byli to pravděpodobně lidé, o kterých rozhodl, že se momentálně není třeba kvůli nim znepokojovat.
Mohlo to být horší, říkal si. Nyní bylo alespoň pravděpodobné, že koncem týdne bude Sally naživu. Jeho dcera nebyla v důsledku jeho nesprávného úsudku mrtvá. V tom byla trocha útěchy.
"Pan Ryan?" zeptal se ho jeden z nově příchozích.
"Ano?" Jack byl příliš vyčerpán, než aby mohl vzhlédnout. Byl vzhůru jenom díky adrenalinu. Měl nervy tak pocuchané, že mu nedovolovaly spát, jakkoliv spánek nutně potřeboval.
"Jsem zvláštní agent Donoho z bostonské úřadovny FBI. Přivedl jsem pána, který vám chce něco říci."
Ještě nikdy nikdo netvrdil, že Paddy O'Neil je hlupák, pomyslel si Donoho. Jakmile se ve zprávách v jedenáct hodin objevila reportáž o atentátu, požádal člen organizace Sinn Fein FBI o doprovod při svém letu do Baltimoru. Donoho neměl možnost mu toto právo upřít. Byl určen, aby sám doprovodil tohoto člověka prvním možným letadlem na mezinárodní letiště Baltimore-Washington.
"Pane Ryane," řekl O'Neil hlasem, který překypoval soucitem, "doslechl jsem se, že se stav vašeho dítěte zlepšuje. Doufám, že k tomu částečně přispěly i moje modlitby a..."

Ryanovi trvalo asi deset vteřin, než poznal obličej, který před několika dny viděl v televizi. Pomalu se mu otvírala ústa a oči se rozšiřovaly. Z nějakého důvodu neslyšel, co mu ten člověk povídal. Slova mu procházela sluchem, ale mozek si je nepřetvářel v souvislou řeč, jako by ten muž mluvil nějakým neznámým jazykem. Ryan viděl pouze mužovo hrdlo, vzdálené pět stop. Jenom asi pět stop, to mu sděloval jeho mozek.
"Uh-oh," řekl Robby na druhém konci místnosti. Vstal, když si povšiml, jak jeho přítel rudne. O dvě sekundy později Ryanův obličej zbledl a byl bílý jako límec na jeho sněhobílé bavlněné košili. Jackovi podklouzly nohy pod trup, když se naklonil na gauči vpřed.
Robby se prosmýkl kolem agenta FBI, zatímco Ryan se vymrštil z gauče a ruce vztáhl po O'Neilové krku. Jackson narazil ramenem příteli do hrudi. Uchopil Jacka do medvědího objetí a snažil se ho odtáhnout. Tři reportéři scénu vyfotografovali. Jack nevydal ze sebe ani hlásky, ale Robby přesně věděl, co chce udělat. Proto strhl Ryana zpět a mrštil jím na gauč. Rychle se otočil.
"Vyhoďte toho gaunera, než ho zabiju!" Jackson byl o čtyři palce menší než Ir, ale jeho hněv nebyl o nic menší než Ryanův. "Vyhoďte toho teroristického spratka!"
"Policisto!" Zvláštní agent Donoho pokynul státnímu policistovi, který uchopil O'Neila a v okamžiku ho odvlekl z místnosti. Z nějakého důvodu novináři sledovali, jak O'Neil hlasitě protestuje, že je nevinný.
"Člověče, vy jste se úplné zbláznil!" zavrčel zuřivě Jackson na agenta FBI.
"Uklidněte se, kapitáne. Já jsem přece na vaší straně. Jenom se uklidněte."
Jackson se posadil vedle Ryana, který dýchal jako kůň po namáhavém závodě. Zíral upřeně do podlahy. Donoho se posadil na druhou stranu.
"Pane Ryane, nemohl jsem zabránit, aby sem přišel. Je mi to líto, ale to my nemůžeme udělat. Chtěl vám říci - blbost, po celou dobu letu mi vyprávěl, že jeho organizace s tím nemá nic společného, že by to byla pro ně katastrofa. Chtěl vám projevit svoje sympatie." Agent nenáviděl sám sebe za to, že tohle říká, třebaže to byla pravda. Nenáviděl se o to víc, že v minulém týdnu si Paddyho O'Neila málem oblíbil. Figura, kterou Sinn Fein nastrčil, měla určité osobní kouzlo, byl to člověk, který dovedl prezentovat svoje hledisko přesvědčivým způsobem. Ed Donoho se ptal sám sebe, proč zrovna on byl určen k tomuto úkolu. Proč nevybrali nějakého Itala? Na tuto otázku znal samozřejmě odpověď, ale skutečnost, že určitý důvod existoval, neznamenala, že se mu líbila. "Postarám se o to, aby vás už neobtěžoval."
"O to se postarejte," řekl Robby.
Donoho se vrátil do haly a zastihl tam O'Neila, jak balamutí novináře. Ani trochu ho to nepřekvapilo. Pan Ryan je bolestí bez sebe, právě říkal, za podobných okolností by byl v takovém stavu každý muž, který má rád svou rodinu. Když se setkal minulý týden s tímto člověkem, vzbudil v něm pocit odporu. Pak se musel agent obdivovat jeho dovednosti a šarmu. Když však nyní slyšel jeho slova, reagoval na ně pohrdáním. Hlavou mu bleskl nápad. Uvažoval, zda ústředí jeho návrh schválí a zda rozhodne, že stojí za riziko. Agent nejprve instruoval státního policistu a zajistil, aby se ten člověk už nedostal do Ryanovy blízkosti. Potom přistoupil k fotografovi a krátce s ním promluvil. Společně vyhledali doktora.
"Ne, to je úplně vyloučeno," odpověděl chirurg na jejich žádost.
"Ale, doktore," pravil novinářský fotograf. "I moje žena je těhotná, budeme mít první dítě. Jestliže to panu Ryanovi pomůže, měli bychom to udělat. V novinách to nebude. Máte moje čestné slovo, doktore."
"Myslím, že mu to pomůže," přidal se agent FBI. "Opravdu si to myslím."
O deset minut později si Donoho a fotograf svlékali bílé pláště. Agent FBI vzal kazetu s filmem a strčil ji do kapsy. Dříve než odvezl O'Neila zpátky na letiště, zavolal na ústředí do Washingtonu a dva agenti se vydali k Ryanovu domu v Peregrine Cliff. S poplašným systémem neměli žádné problémy.

Jack už nespal více než čtyřiadvacet hodin. Kdyby byl schopen o tom přemýšlet, podivil by se nad faktem, že je vzhůru a že mu všechno funguje, avšak toto druhé hodnocení by bylo předmětem sporu u lidí, kteří by ho viděli jíst. Teď osaměl. Robby odešel kvůli něčemu, na co se nedokázal rozpomenout.
Stejně by byl sám. Před dvaceti minutami převezli Cathy do hlavního komplexu univerzitní nemocnice a Jack ji měl navštívit. Po jednotvárné chodbě z cihel opatřených sklovitým povlakem kráčel jako muž, na kterého čeká poprava. Zahnul za roh a hledal její pokoj. Stála u něj dvojice státních policistů. Dívali se na něho, jak přichází, a Jack jim viděl na očích, že všechno vědí, že on zavinil, že jeho žena a dcera málem zahynuly jenom kvůli tomu, že on, Jack, se rozhodl, že se není čeho bát. Poprvé ve svém životě zaznamenal Jack ztroskotání a jeho příchuť v něm vyvolávala myšlenky, že celý svět jím bude pohrdat, stejně jako on pohrdá sám sebou.
Ty jsi pěkný pitoma.
Jeho smyslům se zdálo, že se ke dveřím nepřibližuje - spíš že ony se přibližují k němu, že se stále rýsují větší a větší. Za těmito dveřmi je žena, kterou miluje. Žena, která málem zemřela, protože přehnal svoji důvěřivost. Co mu řekne? Odváží se to vůbec zjistit? Jack se na okamžik zastavil přede dveřmi. Policisté se snažili na něho nedívat. Snad k němu pociťují soucit, myslel si Jack, ačkoliv vědí, že si to nezasluhuje. Kulovitá klika byla chladná, jako by i kov v dlani žaloval. Vstoupil do místnosti.
Cathy ležela v jednolůžkovém pokoji. Paži měla v sádrovém obvazu. Obrovská fialová pohmožděnina jí pokrývala pravou stranu obličeje a na polovině čela měla obvaz. Oči měla otevřené, ale skoro bez života, civěla na televizi, která byla vypnutá. Jack se pohyboval vpřed, jako by spal. Ošetřovatelka přisunula k posteli židli. Posadil se na ni a vzal ženu za ruku. Snažil se vymyslet něco, co by mohl říci, ale nedařilo se mu to. Obrátila se k němu obličejem. Oči měla zatemnělé a plné slzí.
"Promiň mi, Jacku."
"Cože?"

"Věděla jsem, že si pohrává s bezpečnostním pásem, ale nic jsem s tím neudělala, protože jsem pospíchala - a pak přišla ta dodávka a já jsem neměla čas - kdybych se byla přesvědčila, že je připoutaná, Sally by byla v pořádku..., ale já jsem pospíchala," domluvila a podívala se stranou. "Jacku, velice toho lituji."
Můj Bože, myslí si, že to zavinila ona... co teď mám říct?
"Bude to s ní dobré, holčičko," podařilo se Ryanovi vykoktat. Úplně ho ohromilo, co právě uslyšel. Přiložil si Cathyinu ruku k obličeji a políbil ji. "A s tebou to bude také dobré. To je jediné, na čem teď záleží."
"Ale -" upřeně se dívala na vzdálenou stěnu.
"Žádné ale."
Její obličej se k němu opět obrátil. Cathy se pokusila usmát, ale z očí se jí řinuly slzy. "Mluvila jsem s doktorem Ellingstonem od Hopkinse - přišel sem a viděl Sally. Tvrdí - tvrdí, že je v pořádku. Tvrdí, že jí Shapiro zachránil život."
"To vím."
"Já jsem ji ještě neviděla - vzpomínám si, že jsem spatřila most, a pak jsem se probudila před dvěma hodinami a - och, Jacku!" Její ruka se sevřela na jeho jako čelist. Naklonil se vpřed, aby ji políbil, ale dřív, ještě než se jejich rty setkaly, oba se dali do pláče.
"Je dobře, Cathy," řekl Jack a začínal věřit, že tomu tak skutečně je nebo tomu tak zase bude. Jeho svět se ještě nezhroutil, ještě docela neskončil.
Ale skončí svět někoho jiného, říkal si Ryan. Myšlenka to byla klidná, vzdálená, vyslovená v části jeho mysli, která už hleděla vstříc budoucnosti, zatímco přítomnost zaujímala jeho zrak. Když viděl, jak jeho žena prolévá slzy, které zapříčinil někdo jiný, rostl v něm chladný hněv, který bude moci utlumit pouze smrt původců jejich neštěstí.
Čas žalu končil, byl odplaven jeho vlastními slzami. Ačkoliv to nebylo vědomí, Ryanův intelekt již začínal myslet na dobu, kdy se jeho city zklidní - aspoň většina z nich. Jeden pocit ale zůstane. Bude ho ovládat, ale tento pocit bude rovněž motivem jeho činů. Nebude se cítit jako celý muž, dokud se neočistí.
Člověk může plakat pouze určitou dobu, jako by každá slza s sebou odnášela určitou část citu. Cathy přestala plakat první. Pohladila manžela po tváři. Nyní se jí podařilo usmát. Jack se neholil. Bylo to, jako by přejížděla rukou po brusném papíru. "Kolik je hodin?"
"Deset třicet." Ani se nemusel dívat na hodinky.
"Potřebuješ se vyspat, Jacku," řekla. "Musíš zůstat v pořádku."
"Ano." Jack si protřel oči.
"Ahoj, Cathy," řekl Robby, který zrovna vešel do dveří. "Přišel jsem, abych tě ho zbavil."
"Dobrá."
"Jsme ubytováni ve Svátečním hostinci na Lombard Street."
"Jsme? Robby, ty ne -"
"Nech toho, Jacku," řekl Robby. "Jak se ti daří, Cathy?"
"Tak mě bolí hlava, že bys tomu ani nevěřil."
"Je prima, že se usmíváš," řekl tiše Robby. "Sissy sem přijde odpoledne. Mohla by ti něco přinést? A nevěš hlavu, doktorko." Robby vzal Jacka pod paži a postavil ho. "Ještě ti ho později doručím."
Dvacet minut poté Robby vedl Jacka do jejich pokoje v motelu. Z kapsy vytáhl lahvičku s pilulkami. "Doktor říká, že by sis měl jednu vzít."
"Pilulky si nikdy neberu."
"Jednu si vezmeš, kamaráde. Je tak krásně žlutá. To není prosba, to je rozkaz. Potřebuješ spát. Spolkni to." Robby lahvičkou zatřepal a díval se na Jacka, až jednu pilulku spolkl. Usnul za deset minut. Jackson se přesvědčil, že dveře jsou zajištěny, a pak se sám natáhl na druhou postel. Zdálo se mu o lidech, kteří tohle všechno způsobili. Objevil ve vzduchu jejich letadlo. Čtyřikrát vystřelil řízenou střelu do jejich stroje a pozoroval, jak těla vypadla z díry, kterou udělal, takže je ještě mohl zasáhnout z děla, než dopadla do moře.

Vlastenecký klub byl výčep naproti stanice na Broadwayi, v jedné irské enklávě jižního Bostonu. Jeho jméno nepocházelo od revolucionářů ze sedmdesátých let osmnáctého století, ale spíše od mínění, které si sám o sobě utvořil majitel výčepu. John Donoho sloužil v první námořní divizi v korejské válce při hořkém ústupu od jezera Chosin. Dvakrát raněný, ale neopustil svou četu ani na dlouhém zimním pochodu k přístavu Hungnam. Vytrvale pokulhával, protože mu na pravé noze umrzly čtyři prsty, takže o ně přišel. Na to byl pyšnější než na několik vyznamenání zarámovaných a pověšených za výčepem nad standartou námořního sboru. Kdokoliv vstoupil do výčepu v námořnické uniformě, dostal první nápoj zdarma zároveň s vyprávěním o starém sboru, v němž ve věku osmnácti let sloužil desátník John Donoho, příslušník námořní pěchoty Spojených států.
Byl také irský vlastenec. Každý rok proto letěl s Aer Lingusem z bostonského mezinárodního letiště do staré vlasti, aby se na chvíli vrátil ke kořenům, osvěžil si irský akcent a vyzkoušel si lepší druhy whisky, které se nikdy v dostatečném množství nedostaly do Ameriky. Donoho se také snažil být neustále informován o tom, co se děje v Severním Irsku, "v šesti hrabstvích", jak území pod britskou správou nazýval, a udržoval duchovní spojení s rebely, kteří odvážně bojovali, aby osvobodili svůj lid z britského jha. Mnohý dolar byl v tomto výčepu vybrán na pomoc těm na Severu, mnohá číše vypita na jejich zdraví a na spravedlivou věc.
"Nazdar "Johny!" zavolal Paddy O'Neil ode dveří.
"A dobrý večer tobě, Paddy!" Donoho ještě točil pivo, když zahlédl ve dveřích za O'Neilem svého synovce. Eddie byl jediný syn jeho zemřelého bratra, dobrý hoch, vychovaný na Notre Dame, kde patřil ke druhé fotbalové garnituře, než vstoupil do FBI. Nebylo to tak dobré jako být námořníkem, ale strýček John věděl, že je to mnohem lépe placeno. Slyšel, že Eddie všude provázel O'Neiía, a byl dost smutný z toho, když se přesvědčil, že je to pravda. Snad to bylo

proto, aby ho ochránil před nějakým britským vrahem, uvažoval majitel výčepu.
John a Paddy vypili spolu pivo, než se hostinský odebral ke skupince čekající na obsluhu. Synovec zůstal sám na konci výčepu, kde popíjel kávu a všechno pozoroval. Po deseti minutách zamířil O'Neil do zadní místnosti, aby pronesl svůj projev. Donoho si přišel promluvit se synovcem.
"Ahoj, strýčku Johne," pozdravil ho Eddie.
"Už jsi stanovil datum svatby?" zeptal se John a napodobil irský přízvuk, jak to dělal vždycky, když byl nablízku O'Neil.
"Snad v září," odpověděl mladší muž.
"A co by tomu řekl tvůj otec, že žiješ s tím děvčetem už skoro celý rok? A co ti dobří otcové z Notre Dame?"
"Pravděpodobně totéž co tobě, že vybíráš peníze na teroristy," odpověděl naprosto bez servítků mladý agent. Eddie už toho měl plné zuby, když mu pořád někdo mluvil do toho, jak si má uspořádat život.
"Takové řeči ve svém domě nechci slyšet." Něco podobného také nepadlo poprvé.
"Ale vždyť to O'Neil právě dělá, strýčku Johne."
"Jsou to bojovníci za svobodu. Vím, že čas od času porušují některé zákony, ale pokud porušují anglické zákony, netýká se to ani mne, ani tebe," pravil John Donoho sebejistě.
"Díváš se na televizi?" Agent nepotřeboval slyšet odpověď. Televize s velkou obrazovkou v protějším koutě byla využívána hlavně při přenosu baseballových a fotbalových utkání. O politiku se strýc skoro nezajímal. Každých šest let hlasoval pro Teda Kennedyho a považoval se za spolehlivého zastánce národních zájmů. "Chci ti ukázat dva obrázky."
Na pult položil první. "Tohle je holčička. Jmenuje se Sally Ryanová. Bydlí v Annapolisu."
Strýc obrázek vzal, prohlédl a usmál se. "Pamatuju si, když moje Kathleen takhle vypadala."
"Její otec je učitelem na námořní akademii, býval poručíkem námořnictva. Chodil do bostonské koleje. Jeho otec byl polda."
"Vypadá na dobrého Ira. Je to tvůj přítel?"
"To ani ne," řekl Eddie. "Spolu s Paddym jsme se s ním dnes setkali. Takhle dopadla jeho dcera." Položil na pult druhou fotografii.
"Ježíš, Maria, Josef!" Pod všemi medicínskými zařízeními se těžko rozeznávalo dítě. Chodidla trčela z těžkých obvazů. V ústech mělo plastickou rourku širokou jeden palec, a to, co bylo vidět z jeho tělíčka, tvořilo beztvarou masu, již fotograf zvýraznil s pozoruhodnou dovedností.
"Naštěstí zatím žije, strýčku Johne. Byla tam také matka této holčičky." Dvě další fotografie se objevily na pultu.
"Co se vůbec stalo, automobilová nehoda - proč mi to vlastně ukazuješ?" zeptal se John Donoho. Opravdu nevěděl, oč se jedná.
"Je to chiruržka - je v jiném stavu, obrázky to neukazují. Její vůz byl včera napaden střelbou z kulometů právě před Annapolisem ve státě Maryland. O několik málo minut později stejní lidé zabili jednoho policistu." Objevil se další obrázek.
"Cože? Kdo to udělal?" zeptal se starší muž.
"Tohle je otec, Jack Ryan." Byl to stejný obrázek, který uveřejnily londýnské listy, záběr z povýšení v Quantiku. Eddie věděl, že strýc se vždy dívá na modrou námořnickou uniformu s pýchou.
"Toho už jsem někde viděl..."
"Ano. Překazil teroristický atentát v Londýně před několika měsíci. Vypadá to tak, že urazil teroristy natolik, že přišli za ním a za jeho rodinou až sem. Agentura na tom pracuje."
"Kdo to udělal?"
Na pultu se octla poslední fotografie. Zachycovala Ryanovy ruce ani ne stopu od krku Paddyho O'Neila, a Jacksona, jak Ryana odtahuje.
"Kdo je ten negr?" zeptal se John. Jeho synovec se jen taktak nerozčilil.
"Sakra, strýčku Johne! Tenhle muž je námořní bojový pilot."
"Och." John upadl na chvíli do rozpaků. Pro černé měl malé pochopení, ačkoliv jediný černoch, který měl na sobě námořnickou uniformu a vstoupil do výčepu, dostal rovněž první pití zdarma. U těch, co jsou v uniformě, je to docela něco jiného, říkal si. Každý, kdo sloužil vlajce jako on sám, je veden v jeho knize mezi dobrými, to John Donoho vždycky říkal. Někteří z mých nejlepších přátel ve sboru... Vzpomínal si, jak námořní útočné letectvo podporovalo jeho partu po celou cestu zpátky k moři a zadržovalo Číňany raketami a napalmem. Zíral na zbytek obrázků několik vteřin.
"Tak ty tvrdíš, že Paddy s tím má něco společného?"
"Po léta ti už říkám, komu ten parchant dělá zástěrku. Jestli mi nevěříš, pak se můžeš zeptat pana Ryana samotného. Je dost zlé, že O'Neil plivá na celou naši zemi, kdykoliv sem přijede. Jeho přátelé včera málem zabili celou Ryanovu rodinu. Dostali jsme jednoho z nich. Dva strážní u námořní akademie ho chytili, když čekal na Ryana, aby ho zastřelil. Jmenuje se Eamon Clark a my víme, že pracoval pro Prozatímní křídlo Irské republikánské armády - my to víme, strýčku Johne, je to usvědčený vrah. Chytili ho s nabitou pistolí v kapse. Pořád si ještě myslíš, že to jsou dobří hoši? Kruci, oni teď jdou po Američanech! Jestliže nevěříš mně, věř tomuhle!" Eddie Donoho znovu položil fotografie na dřevěný povrch.
"Tahle holčička a její matka a děťátko, které se ještě nenarodilo, ti všichni včera málem zemřeli. Tento policista skutečně zahynul. Zůstala po něm žena s malým dítětem. Tvůj přítel, který v zadní místnosti vybírá peníze, aby mohl nakoupit zbraně, je ve spojení s lidmi, kteří to udělali."
"Ale proč?"
"Jak jsem řekl, tatínek toho děvčátka jim zabránil provést vraždu tam v Londýně. Lidé, kterým to překazil, chtěli dostat nejen jeho, šli po celé jeho rodině," vysvětloval pomalu agent.
"Ta holčička ne -"

"Krucinál," opět zaklel Eddie. "Proto se jim říká teroristi!" Už to účinkovalo. Viděl, že se konečně poselství dostalo tam, kam mělo.
"Jsi si jistý, že Paddy je součástí toho všeho?" zeptal se strýc.
"Pokud víme, nikdy nezvedl zbraň. Je jejich mluvčím, přichází sem a vybírá peníze, aby mohli podobné věci dělat doma. Nikdy si neposkvrní ruce krví. Na to je příliš chytrý. Ale na to ty peníze jdou. To víme naprosto jistě. A teď hrají svou hru tady." Agent Donoho věděl, že sbírání peněz není tak důležité, že důvody pro jeho cesty do Ameriky jsou hlavně psychologické, ale teď nebyl čas na to, aby tento problém komplikoval podrobnostmi. Pozoroval svého strýce, jak zírá na fotografie malého děvčátka. Na jeho obličeji se jevil zmatek, který vždy doprovází úplně novou myšlenku.
"Víš to opravdu jistě? Opravdu?"
"Strýčku Johne, my teď máme na tom případu přes třicet agentů plus místní policii. Můžeš si na to vsadit, že to víme jistě. A že je dostaneme. Ředitel už na to dal svoje slovo. Chceme je. Ať to bude stát, co chce, my ty parchanty chytíme," prohlásil s chladnou rozhodností Edward Michael Donoho junior.
John Donoho se podíval na synovce a poprvé v něm uviděl muže. Jeho místo u FBI bylo zdrojem rodinné pýchy, ale John teď konečně pochopil, proč tomu tak je. Už to není malý chlapec. Je to muž na svém místě, který bere věci smrtelně vážně. Více než fotografie rozhodlo o všem toto vědomí. John uvěřil tomu, co právě slyšel.
Majitel Vlasteneckého klubu se napřímil a šel výčepem k posuvným dveřím. Otevřel je a zamířil do zadní místnosti. Jeho synovec šel pomalu za ním.
"Ale naši hoši jim rány vracejí," přednášel O'Neil patnácti mužům v místnosti. "Každý den jim rány vracejí - ty se k nám přidáš, Johnny?"
"Ven," řekl Donoho tiše.
"Cože - já ti nerozumím, Johne," řekl O'Neil upřímně zmaten.
"Ty si asi myslíš, že jsem pořádný blbec. Asi jsem opravdu byl. Vypadni." Hlas teď přímo burácel a předstíraný přízvuk z něho nadobro vymizel. "Zmizni z mého klubu a už se tu nikdy neukazuj!"
"Ale, Johnny - o čem to mluvíš?"
Donoho uchopil chlapíka za límec a zvedl ho ze židle. O'Neil neustále protestoval, majitel ho po celou cestu postrkoval, až ho vystrčil z hlavních dveří. Eddie Donoho zamával na strýce, který následoval svého svěřence až na ulici.
"Co to všechno má znamenat?" zeptal se jeden z mužů v zadní místnosti. Jiný host, reportér listu Boston Globe, si začal dělat poznámky, když majitel výčepu koktavě vypovídal o tom, co se konečně dověděl.
Žádná policejní agentura zásadně nikdy neuváděla nijakou teroristickou skupinu jménem, ani zvláštní agent Donoho tak nyní neučinil. Instrukce v tomto směru byly neúprosně přesné a Donoho je přísně dodržoval. Ale v překladu strýce Johna a přítomného novináře fakta poněkud ujela - což celkem nikoho nepřekvapí - a za několik hodin se octla v depeších tiskové agentury AP zpráva, že útok na Jacka Ryana a jeho rodinu podniklo Prozatímní křídlo Irské republikánské armády.
Smysl úkolu Seana Millera v Americe dovedla do zamýšleného závěru agentura vlády Spojených států.

Miller už byl s celou svou partou doma. Stejně jako předtím mnoho lidí v jeho branži, i Sean nyní přemítal o přednostech rychlé mezinárodní letecké dopravy. V tomto případě letěli z Dullesova mezinárodního letiště ve Washingtonu do Mexika, odtamtud na Nizozemské Antily, na schipholské mezinárodní letiště linky společnosti KLM a pak do Irska. Dosavadní použité cestovní doklady již byly zničeny a peníze byly nezjistitelného původu. Teď seděl naproti psacímu stolu Kevina O'Donnella a popíjel vodu, aby vyrovnal dehydratizaci způsobenou letem.
"Co je s Eamonem?" Pro operace Ulsterské osvobozenecké armády platilo pravidlo, že do jeho domu se ze zámoří netelefonuje.
"Alexův člověk tvrdí, že ho sebrali." Miller pokrčil rameny. "Bylo to riziko, které stálo za to. Vybral jsem Neda, protože ten o nás ví velmi málo." Věděl, že O'Donnell s tím musí souhlasit. Clark patřil k lidem, kteří vstoupili do organizace teprve nedávno, a byl pro ni spíše neštěstím než přínosem. Šel na jih, protože tam šel také jeden jeho přítel z H-bloku. O'Donnell uvažoval, že by ho bylo možno použít, protože měli málo zkušených vrahů, kteří pracovali samostatně. Ale Clark byl trouba. Jeho motivace pocházela spíše z emocí než z ideologie. Byl to ve skutečnosti typický hrdlořez Prozatímní Irské republikánské armády, trochu odlišný od těch, kteří pracovali v jeho organizaci, užitečný do té míry, jak je užitečný vycvičený pes, říkal si Kevin. Clark znal v organizaci jenom několik málo jmen a obličejů. Clarkova jediná kladná vlastnost byla jeho psí věrnost. Nekecal v Long Keshi a pravděpodobně nebude kecat ani teď. Chyběla mu obraznost.
"Velmi dobře," řekl Kevin O'Donnell po chvilce přemýšlení. Na Clarka budou vzpomínat jako na mučedníka, který si získal větší respekt za to, v čem neuspěl, než za to, co se mu kdy podařilo. "A ostatní?"
"Perfektní. Viděl jsem, jak umírá ta žena i její holka, a Alexovi lidé nás bezvadně odvezli." Miller se usmál a nalil si whisky, aby tak doplnil litr ledové vody, který už vypil.
"Nejsou mrtvé, Seane," řekl O'Donnell.
"Cože?" Miller byl v letadle ani ne tři hodiny poté, co střílel, a od té doby neslyšel žádné zprávy. Tiše naslouchal vysvětlování svého šéfa a nemohl tomu uvěřit.
"Ale na tom nezáleží," uzavřel své sdělení O'Donnell. To vysvětlil také. Verzi agentury AP, s níž přišel list Boston Globe, převzaly mj. i Irish Times v Dublinu. "Koneckonců to byl dobrý plán, Seane. Přes všechno, co se nepodařilo, byl hlavní cíl splněn."
Sean si na to nedovolil reagovat. Pro něho ztroskotaly dvě operace za sebou. Před svým fiaskem v Londýně nikdy neselhal. Neúspěch připisoval nepříznivé náhodě, smůle, ničemu jinému. Dva nezdary za sebou, to nebylo dobré. Věděl, že Kevin nestrpí třetí neúspěch. Mladý operační důstojník se zhluboka nadechl a říkal si, že musí být objektivní.

Připustil, aby myslel na Ryana jako na svou osobní kořist, nikoliv politický cíl. To byl jeho první omyl. Ačkoliv Kevin to neřekl, ztráta Neda byla vážným omylem. Miller zkoumal svůj plán, znovu se zamýšlel nad každou fází operace. Jít po ženě a po dítěti - to nebylo nic jiného než sprosté gangsterství, to nebylo profesionální. Jít po samotném Ryanovi by však nepřineslo politický účinek, který měla mít celá operace. Zbytek rodiny byl - nezbytný. Takže cíle byly dost dobré, avšak...
"Měl jsem tomu věnovat víc času," řekl nakonec. "Udělal jsem to moc teatrálně. Snad jsme měli ještě počkat."
"Ano," souhlasil šéf, potěšen, že Sean uznal svoje omyly.

"Poskytneme vám veškerou pomoc, kterou budeme moci," řekl Owens. "To přece víš, Dane."
"Ano, tenhle případ na sebe soustředil pozornost vysokých míst." Murray držel v ruce telegram od samotného ředitele Emila Jacobse. "No, byla to jenom otázka času. Muselo se to stát dříve či později." A jestli nesbalíme ty čubčí syny, myslel si, pak se to stane zase. Ulsterská osvobozenecká armáda prostě prokázala, ze může operovat i ve Spojených státech. Emocionální šok, který vyvolala tato událost, Murraye překvapil. Jako profesionál věděl, že pouhou náhodou k něčemu podobnému nedošlo dříve. Nešikovné domácí teroristické skupiny položily několik bomb a zabily několik lidí, ale FBI zaznamenala pozoruhodné úspěchy při jejich pronásledování. Nikdo z místních doposud nespolupracoval se zahraničím. Ale to se také změnilo. Pilot vrtulníku si povšiml, že jeden z prchajících teroristů byl černoch. A černochů není v Irsku mnoho.
Jde zřejmě o nové kolo a na základě svých zkušeností v FBI Murray s obavami uvažoval o tom, jak se ústředí podaří zvládnout tyto nezvyklé prvky. Ředitel Jacobs měl pravdu v jedné věci: tohle je prvořadý úkol. Bill Shaw se bude osobně zabývat tímto případem. Murray o Shawovi věděl, že má jeden z nejlepších mozků v branži. Původně bylo nasazeno na tento případ třicet agentů, v nejbližších dnech se jejich počet ztrojnásobí, a pak se ještě jednou ztrojnásobí. Jediný způsob, jak zajistit, aby se už nic podobného neopakovalo, spočívá v tom, že se ukáže, že Amerika je příliš nebezpečné místo pro teroristy. Ve svém nitru Murray věděl, že to je nemožné. Žádné místo pro ně není příliš nebezpečné, určitě ne v demokracii.
Ale FBI má k dispozici obrovské prostředky. A nebude se angažovat pouze ona.

(17) Vzájemná obviňování a rozhodnutí
Ryan se probudil a uviděl Robbyho, jak mu mává šálkem kávy pod nosem. Jackovi se tentokrát podařilo spát beze snů a zapomnění nerušeného spánku vykonalo na něm pravé divy.
"Sissy byla právě v nemocnici. Cathy prý vypadá docela dobře, když se vezmou v úvahu všechny okolnosti. Všechno je už připraveno, abys mohl vidět Sally. Bude sice spát, ale ty se na ni můžeš podívat."
"Kde je?"
"Sissy? Zařizuje různé věci."
"Potřebuju se oholit."
"Já také. Sissy nám obstará všechno, co potřebujeme. Nejdřív si dáme něco k snědku," řekl Robby.
"Jsem tvým dlužníkem," řekl Jack, když vstával.
"To nech plavat, Jacku. K tomu nás Pán poslal na svět, jak říkával můj tatínek. Teď jez!" přikázal Robby.
Jack si uvědomil, že dlouho nic nesnědl, a jakmile se žaludek vzpamatoval, už se dožadoval potravy. Během pěti minut spořádal dvě vejce, slaninu, hašé, čtyři topinky a dva šálky kávy.
"Škoda, že tady ještě nemají kukuřičnou krupici," poznamenal Robby. Ozvalo se zaklepání. Pilot řekl: "Vstupte."
Přihnala se Sissy s nákupní taškou v jedné ruce a v druhé držela Jackovu aktovku.
"Jacku, máš co dohánět," řekla. "Cathy vypadá líp než ty."
"Na tom není nic divného," odpověděl Jack - vesele, jak si s překvapením uvědomil. Sissy ho navnadila.
"Bobby?"
"Ano?"
"Co je to k čertu ta kukuřičná kaše?"
"Ty to nepotřebuješ vědět," odpověděla Cecilia Jacksonová.
"Vezmu tě za slovo." Jack vešel do koupelny a pustil si sprchu. Ve chvíli, když z koupelny vycházel, byl už Robby oholený. Holicí strojek a krém nechal u zrcadla. Jack si oškrábal vousy a místa, kde se řízl, vysušoval toaletním papírem. Našel rovněž nový kartáček na zuby. V pokoji se objevil úplně jiný Ryan, který vypadal a také se cítil jako lidská bytost.
"Děkuju vám, přátelé," řekl.
"Dnes večer tě odvezu domů," řekl Robby. "Zítra mám školu. Ty nemáš nic. Zařídil jsem to na katedře."
"Dobrá."
Sissy odešla domů. Robby doprovodil Jacka do nemocnice. Právě začaly návštěvní hodiny, takže mohli zamířit přímo do Cathyina pokoje.
"Ale ale, snad to není náš hrdina!" Joe Muller byl otec jeho ženy. Byl to malý snědý mužík - Cathy měla vlasy a pleť po matce, už dávno mrtvé. Muller byl viceprezidentem firmy Merrill Lynch, absolvoval Ivy League, jednu z osmi nejstarších a nejváženějších univerzit na východním pobřeží Spojených států, a začal svou dráhu jako makléř, podobně jako Ryan. Coby voják prožil v armádě dva krátké roky, kdy plnil povinnou vojenskou službu. Ale to bylo už dávno za ním. S Jackem měl původně veliké plány. Nikdy mu však neodpustil, že zanechal obchodu. Muller byl vznětlivý muž, který si byl vědom svého významu ve finančním světě. Přes tři roky s Jackem nepromluvil vlídné slovo. Jackovi se nezdálo, že by se jejich vztah měl nějak změnit.
"Tatínku," řekla Cathy, "tohle nepotřebujeme."

"Ahoj, Joe." Ryan napřáhl ruku. Zůstala na pět vteřin ve vzduchu, zcela sama. Robby se omluvil a odešel. Jack šel políbit svou ženu. "Vypadáš líp, holčičko."
"Co mi můžeš o sobě říct?" zeptal se Muller.
"Chlapík, který mě chtěl zabít, byl včera zatčen. Vyšetřuje ho FBI," řekl opatrně Jack. Divil se sám sobě, že to řekl tak klidně.
Ve srovnání se ženou a s dcerou se mu to zdálo úplně bezvýznamné.
"Všechno je tvoje vina." Muller si to nacvičoval celé hodiny.
"To vím," připustil Jack. Uvažoval, kolik toho ještě od tchána dokáže přijmout.
"Tati -" začala Cathy.
"Ty se do toho nemíchej," řekl Muller své dceři. Jackovi to připadalo moc ostré.
"Mně můžeš říkat, co chceš, ale neutrhuj se na ni," varoval tchána Jack.
"Tak ty ji chceš chránit, co? Kde jsi byl k čertu včera?"
"Byl jsem u sebe v kanceláři, stejně jako ty."
"Musels strkat nos do věcí, po kterých ti nic není, viď? Musel sis hrát na hrdinu - a málem jsi k sakru zahubil svoji rodinu," mlel pořád svou Muller.
"Podívejte se, pane Mullere." Všechny tyhle věci si Jack říkal už předtím. Svůj trest dokázal přijmout od sebe, ale ne od svého tchána. "Pokud se na světě nevyskytuje firma, která vyrábí stroje času, potom to už nemůžeme změnit. Jediné, co můžeme udělat, je - pomoct úřadům najít zločince, kteří to udělali."
"Proč jsi na tohle všechno nemyslel už předtím, hergot!"
"Tati, už je toho dost," vmísila se do rozmluvy Cathy.
"Buď zticha - tohle je naše věc."
"Jestli na ni ještě jednou zařvete, pane, budete toho litovat." Jack potřeboval nějaký ventil. Neuchránil svou rodinu předešlého dne, ale může to udělat teď.
"Uklidni se, Jacku." Jeho žena nevěděla, že tím všechno ještě zhoršuje, ale Jack za okamžik porozuměl jejímu pokynu. Jenomže Muller ne.
"Ty jsi teď opravdu vyrostl, co?"
Jenom se nedej, Jacku, a přijdeš na to, jak se věci mají.
Jack se podíval na svou ženu a zhluboka se nadechl. "Podívejte, jestliže jste sem přišel, abyste na mě ječel, prosím, můžeme si to vyřídit mezi sebou - ale tamhle je vaše dcera a také vás potřebuje." Obrátil se ke Cathy. "Já budu venku, kdybys něco chtěla."
Ryan odešel z pokoje. U dveří stáli nepřetržitě dva velmi vážní policisté a další byl na stanici ošetřovatelek dole v hale. Jack si připomněl, že jeden policista byl zabit a že jediná Cathy by mohla být svědkyní. Konečně je v bezpečí. Robby zamával na přítele.
"Vykašli se na to, chlapče," navrhl mu pilot.
"Má jedinečný talent mě vrcholně namíchnout," řekl Jack, když se předtím zhluboka nadechl.
"Vím, že je to hajzl, ale málem přišel o své dítě. Na to pamatuj. Vylévat si na něm zlost nikomu nepomůže."
"Snad máš pravdu," řekl Jack s úsměvem a přemýšlel o tom. "Co jsi zač? Filozof?"
"Jsem KS, Jacku. Kazatelův syn. Nedovedeš si představit, co jsem musel všechno vyslechnout ze salonu, když k nám přicházeli lidé, aby promluvili se starým pánem. Ani tě nemá tolik v žaludku, spíš je vyděšený tím, co se stalo," řekl Robby.
"Já jsem z toho taky vyděšený, kamaráde," Ryan se podíval dolů do haly.
"Ale ty jsi měl víc času, aby ses s tím vyrovnal."
"To jo." Jack byl chvíli zticha. "Stejně nemám toho čubčího syna rád."
"Dal ti Cathy, člověče. A to už něco je."
"Víš určitě, že ses dal na správnou životní dráhu? Neměl bys být radši polním kurátem?"
"Jsem hlasem rozumu v chaotickém světě. Nic nepořídíš, když budeš namíchnutý. Proto trénujeme lidi, aby byli profesionály. Když chceš udělat něco pořádného, emoce tomu nepomohou. S tím člověkem jsi tedka vyrovnán."
"Ano. Kdyby bylo po jeho, bydlel bych ve Westchesterském okrese, každý den bych jezdil vlakem a - ne, hrůza!" Jack vrtěl hlavou. "Pořád mi ještě jde na nervy."
Právě v tom okamžiku vyšel Muller z pokoje. Chvíli se rozhlížel, spatřil Jacka a sešel dolů. "Zůstaň tady," řekl Ryan příteli.
"Tys skoro zabil moji holčičku." Jeho nálada se nezlepšila.
Jack neodpověděl. Tohle si říkal nejméně stokrát. Teď začínal uvažovat o tom, že on sám byl snad také obětí.
"Neusuzujete správně, pane Mullere," řekl Robby.
"Kdo k čertu jste?"
"Přítel," odpověděl Robby. On a Joe byli přibližně stejně vysocí, ale pilot byl o dvacet let mladší. Pohled, který věnoval makléři, to jasně naznačoval. Hlasu rozumu se nelíbilo, když na něj někdo řval. Joe Muller měl talent dráždit lidi. Na Wall Streetu mu to procházelo. Předpokládal tedy, že si tak může počínat, kdykoliv si zamane. Byl to člověk, který se nenaučil znát meze své moci.
"Nemůžeme změnit to, co se už stalo," poznamenal Jack. "Musíme dělat všechno pro to, aby se to už neopakovalo."
"Kdybys dělal, co jsem chtěl, nikdy by se to nebylo stalo."
"Kdybych dělal, co jste chtěl, pracoval bych s vámi každý den, převáděl peníze z kolonky A do kolonky B a předstíral, že je to důležité, jako to dělají všichni ti páprdové na Wall Streetu - a nenáviděl bych to. Stal by se ze mne další mizerný parchant finančního světa. Předvedl jsem, že to taky dokážu, ale nahrabal jsem si a teď dělám to, co mě baví. Alespoň

se pokouším změnit svět k lepšímu, místo abych spekuloval s vypůjčenými penězi. Není moje vina, že to nikdy nepochopíte. Cathy a já děláme to, co nás baví."
"Co tě baví," vybafl posměšně Muller, jako by zavrhoval představu, že vydělávání peněz není samo o sobě zábavné.
"Pokoušíš se změnit svět k lepšímu?"
"Ano, a proto pomůžu dopadnout ty parchanty, kteří udělali tohle svinstvo."
"A jak to syčák učitel dějepisu uskuteční?"
Ryan obdařil tchána svým nejmilejším úsměvem. "To ti nemůžu říct. Joe."
Makléř zaklel a důstojně odkráčel. Takhle to tedy vypadá s usmířením, říkal si Jack. Přál si, aby tomu tak nebylo. Cathy těžce nesla, že si s jejím otcem nerozumí.
"Chceš kontaktovat CIA, Jacku?" zeptal se Robby.
"Ano."
Ryan strávil dvacet minut se svou ženou, tedy dost dlouhou dobu, aby se dověděl, co řekla policii, a aby se přesvědčil, že se jí vskutku vede lépe. Když odešel, zdřímla si. Přešel do šokového a traumatického centra.
Když si oblékal bílý plášť, připomněl si, že jedinkrát vzal na sebe nemocniční úbor, a to tu noc, kdy se narodila Sally. Sestra ho odvedla na jednotku intenzivní péče a poprvé po šestatřiceti hodinách spatřil své děvčátko. Tato doba se mu zdála dlouhá jako věčnost. Byl to příšerný zážitek. Kdyby ho tak skálopevně nepřesvědčovali, že její naděje na přežití jsou vcelku dobré, byl by se na místě zhroutil. Zhmožděné tělíčko tu leželo v bezvědomí pod vlivem kombinace drog a zranění. Díval se na Sally a poslouchal, jak za ni respirátor dýchá. Doktor vysvětloval, že její stav vypadá daleko horší, než je ve skutečnosti. Játra jí fungují dobře, aspoň za daných okolností. Zlámané nohy srovnají ve dvou nebo třech příštích dnech.
"Bude z ní mrzák?" zeptal se tiše Jack.
"Ne, není důvodu se kvůli tomu znepokojovat. Dětské kosti -pokud jsou zlomené kůstky na správném místě, se vyléčí. Vypadá to mnohem hůře, než jaké to je ve skutečnosti. V podobných případech je důležité udržet pacienty naživu v prvních hodinách - v jejím případě šlo asi o prvních dvanáct hodin. Jakmile se dítě dostane přes počáteční krizi, jakmile se nám podaří aktivovat organismus, rychle se pak léčí. Do měsíce ji budete mít doma. Do dvou měsíců bude běhat, jako by se nikdy nic nestalo. Zní to nesmyslně, ale je to tak. Nikdo se tak dobře neléčí jako dítě. Momentálně je to velice nemocná holčička, ale bude v pořádku. Byl jsem tu, když ji přivezli."
"Jak se jmenujete?"
"Rich Kinter. Operoval jsem ji spolu s Barrym Shapirem. Bylo to taktak - Bože, ta měla namále! Ale vyhráli jsme. Vyhráli jsme. Odvezete si ji brzy domů."
"Díky - to nemůžeme nechat jen tak, doktore." Jack koktal neohrabaná slova, nevěda, co má říci člověku, který pomáhal zachránit dceři život.
Kinter zavrtěl hlavou. "Někdy ji sem přiveďte a budeme vyrovnáni. Vždycky za několik měsíců pořádáme večírek pro naše bývalé pacienty. Pane Ryane, nemůžete udělat nic, čím byste nám způsobil takovou radost, jakou máme, když vidíme, jak se nám vracejí malí pacienti - a přicházejí na vlastních nohou. Proto také, pane, jsme zde, abychom zajistili, že se k nám vrátí, aby snědli koláč a vypili džus. Až bude zdravá, rádi ji pohoupáme na kolenou."
"Ujednáno." Ryan uvažoval, kolik lidí je naživu jenom díky lidem v tomto pokoji. Byl si jist, že tento chirurg by byl velice bohatý, kdyby měl soukromou praxi. Jack mu rozuměl, chápal, proč pracuje právě tady, a věděl, že tchán by to nepochopil. Seděl několik minut u Sally a poslouchal, jak plastickou trubičkou za ni dýchá mašinka. Ošetřovatelka, která nad tímto případem bděla, se na něho usmála skrze masku. Než odešel, políbil Sally na poraněné čelo. Jack se nyní cítil lépe, skoro všechno teď viděl v jasnějších barvách. Ale jedna nevyřízená položka zůstávala. Lidé, kteří tohle udělali jeho malé holčičce.

"Měli označení vozíčkářů," pravila prodavačka v nákupním středisku, "ale člověk, který dodávku řídil, nevyhlížel ani trochu jako invalida."
"Pamatujete si, jak vypadal?" Svědkyni vyslýchali zvláštní agent Nick Capitano a major marylandské státní policie.
"Ano, byl skoro tak černý jako já. Vysoký chlápek. Na očích měl sluneční brýle, zrcadlovky. Také měl vousy. V náklaďáku byl alespoň ještě jeden komplic, neviděla jsem ho dobře - černoch, víc nemůžu říct."
"Co měl na sobě?"
"Džínsy a hnědou koženou bundu. Víte - vypadal jako traťový dělník."
"Boty, nebo holínky?" zeptal se major.
"To jsem neviděla," řekla prodavačka po chvíli.
"Co takhle nějaké ozdoby, tričko se vzorem, něco zvláštního a odlišného?"
"Ne, na nic si nevzpomínám."
"Co tady dělal?"
"Kupoval si kolu balenou po šesti kusech, jednou nebo dvakrát také minerálku, ale jinak pokaždé kolu."
"Jak mluvil? Měl zvláštní výslovnost?"
Prodavačka zavrtěla hlavou. "Ne, mluvil jako chuligán."
"Poznala byste ho?" zeptal se Capitano.
"Snad - tady projde spousta lidí, hodně pravidelných zákazníků i hodně cizích."
"Mohla byste se u nás podívat na nějaké obrázky?" pokračoval agent.
"To musím vyřídit se šéfem. Já totiž potřebuju práci, ale když říkáte, že se ten darebák pokusil zabít holčičku - ano, jistě, pomůžu vám."
"S vaším šéfem to vyřídíme sami," ujistil ji major. "Dostanete to zaplaceno."

"Rukavice," řekla a vzhlédla. "To jsem zapomněla říct. Na rukou měl pracovní rukavice. Kožené, myslím." Rukavice, zapsali si oba muži do zápisníků.
"Děkujeme vám, paní. Zavoláme vás večer. Zítra ráno pro vás přijede vůz a podíváte se na nějaké fotografie," řekl agent FBI.
"Přijede pro mne vůz?" Prodavačka byla překvapena.
"Na to můžete vzít jed." V tomto případě nezáleželo na tom, kolik to bude stát. Agent, který si ji vyzvedne, z ní bude na cestě do Kolumbijského okresu tahat rozumy. Oba vyšetřovatelé odešli. Major řídil své neoznačené policejní auto. Capitano pročítal svoje poznámky. Na první výslech to nebylo špatné. On, major a patnáct dalších policistů vyslýchali celý den prodavače v krámech a prodejnách pět mil nahoru a dolů po dálnici Ritchie. Čtyři lidé si matně vzpomněli na dodávku, ale tohle byla první osoba, která viděla jednoho účastníka dost zblízka, takže ho může popsat. Střelce už identifikovali. Cathy Ryanová poznala obličej Seana Millera - aspoň si to myslela, opravil se agent. Pokud to byl Miller, nosil teď vousy, kaštanové až černé, hezky upravené. Kreslíř se pokusil jeho obličej zachytit.
Dalších dvacet agentů a detektivů strávilo den na třech místních letištích, kde ukazovali obrázky pracovníkům cestovních kanceláří a leteckých společností. Vyšli naprázdno, ale neměli tehdy popis Millera. Zítra to zkusí znovu. Počítač zkoumal všechny mezinárodní lety, které navazovaly na lety do Irska, a domácí linky, které navazovaly na linky mezinárodní. Capitano byl rád, že je nemusí všechny probírat. Trvalo by to týdny a šance, že některý pracovník letiště pachatele pozná, se každou hodinu zmenšovala.
Dodávku už znali déle než den, určil ji počítač FBI. Byla před měsícem ukradena v New York City, přestříkána - profesionálně, jak to vypadalo - a dostala nové tabulky. Ani ne před dvěma dny byly tabulky pro tělesně postižené ukradeny asi sto mil odtud z dodávky soukromého sanatoria v Hagerstownu ve státě Maryland. O tomto zločinu se dalo říci, že byl od začátku až do konce proveden profesionálním způsobem. Výměna aut v nákupním středisku byla skvělým finálem dokonale naplánované a dokonale provedené operace. Capitano a major dovedli utlumit svůj obdiv, neboť museli objektivně zhodnotit lidi, kteří byli za celou akcí. To nebyli obyčejní hrdlořezi. Byli to profesionálové ve všech zvrácených významech tohoto slova.
"Myslíš, že ukradli dodávku sami?" zeptal se Capitano majora po chvilce přemýšlení.
Vyšetřovatel státní policie zabručel. "V Pensylvánii existuje organizace, která je krade po celém Severovýchodě, přemalovává je, předělává interiéry a pak je prodává. Vaši hoši tyhle machry hledají, vzpomínáš si?"
"Slyšel jsem několikrát zmínku o vyšetřování, ale to není můj foch. Už se po tom pátrá. Osobně si myslím, že to udělali sami. Proč by riskovali spojení s někým jiným?"
"Ano," souhlasil zdráhavě major. Dodávku již zkoumali státní a federální specialisté. Nenašli jediný otisk prstů. Vozidlo bylo důkladně vyčištěno až ke knoflíkům klik u oken. Technici neobjevili nic, co by mohlo vést ke zločincům. Vysavačem odstranili špínu a vlákna z koberce v dodávce a poslali je k rozboru do Washigtonu, ale tohle byly indicie, které se spolehlivě osvědčovaly jenom v televizi. Jestliže byli teroristé dost chytří na to, aby dokonale vyčistili dodávku, skoro jistě byli také tak chytří, aby spálili šaty, které měli na sobě. Každopádně všechno bylo pečlivě prozkoumáno, protože i ti nejchytřejší lidé se dopouštějí chyb.
"Dověděli jste se už něco z balistiky?" zeptal se major, když s vozem odbočil na Rowe Boulevard.
"Asi čekají na nás." Našli skoro dvacet devítimilimetrových nábojnic, dvě použité kulky, které objevili v porschi, jednu, která pronikla hrudí policisty Fontany a uvízla v zadním sedadle jeho havarovaného vozu. Všechny střely šly přímo do labolatoře FBI ve Washingtonu na rozbor. Výsledek jim poví, že zbraní byl samopal, což už věděli, ale asi určí i typ, který doposud neznali. Nábojnice byly belgického původu z Fabrigue Nationale v Lutychu. Mohli identifikovat číslo série, ale továrna vyráběla za rok mnoho milionů nábojů, takže to byl klíč velmi chabý. Navíc takové zásilky prostě zmizely, hlavně díky záměrně ledabylému - nebo tvořivému účetnictví.
"O kolika černých skupinách se ví, že byly ve spojení s těmi lidmi z Ulsterské osvobozenecké armády?"
"O žádné," odpověděl Capitano. "To všechno musíme teprve zjistit."

Ryan přišel domů a na příjezdové cestě uviděl vůz státní policie. Vlastní výslech, který pak provedl agent FBI, nebyl obtížný. Netrvalo dlouho a vyšlo najevo, že nic nevěděl o atentátu na svou rodinu ani na sebe samého.
"Máte představu, kde by mohli být?" zeptal se nakonec.
"Kontrolujeme všechna letiště," odpověděl agent. "Jestliže ti chlapíci jsou tak chytří, jak vypadají, pak už jsou dávno doma."
"Jsou chytří, to jistě," poznamenal hořce Ryan. "A co ten, kterého jste chytili?"
"Výborně napodobuje něměho. Teď má samozřejmě právníka, který mu radí, aby měl ústa zavřená. V tom směru se můžete na právníky spolehnout."
"Odkud přišel ten právník?"
"Z kanceláře veřejných obhájců. To už je takové pravidlo, jak si jistě vzpomenete. Jakmile zadržíte podezřelého na delší dobu, musí mít právníka. Na tom však moc nezáleží. Stejně ani právníkovi nic neřekne. Stíháme ho pro neoprávněné držení zbraně a porušení federálních imigračních zákonů. Jakmile budou vyřízeny všechny formality, vrátí se do Spojeného království. Snad zhruba za čtrnáct dnů, záleží na tom, zda nebude mít námitky generální prokurátor." Agent zavřel svůj zápisník. "Člověk nikdy neví, možná že začne mluvit, ale nepočítejte s tím. Máme od Britů zprávu, že není moc chytrý. Je to irská verze teroristy, umí zacházet velmi dobře se zbraněmi, ale v hlavě to má vykradené."
"Jestliže je hloupý, jak to, že -"
"Jak to, že tak dobře dělá svoji práci? Na zabíjení lidí nikdo nemusí být moc chytrý. Clark je sociopatická osobnost. Scházejí mu city. Někteří lidé jsou takoví. Nechovají se k lidem kolem sebe, jako by to byli skuteční lidé. Vidí je jako předměty, a protože jsou to pouze předměty, není důležité, co se jim stane. Jednou jsem poznal najatého vraha, který

zabil čtyři lidi - aspoň pokud jsme věděli - a kvůli svým obětem ani nemrkl okem. Ale brečel jako děcko, když jsme mu řekli, že zahynula jeho kočka. Takoví lidé ani nechápou, proč přicházejí do vězení, opravdu tomu nerozumějí," uzavřel.
"To jsou ti skalní."
"Ne," řekl Ryan. "Skalní jsou jenom ti, kterým to myslí, ti, kteří v to věří."
"Takového zločince jsem ještě nepoznal," připustil agent.
"Já ano." Jack ho doprovodil ke dveřím a díval se za ním, jak odchází. Dům byl prázdný, nepobíhala tu Sally, bylo nezvyklé ticho, neběžela televize, Cathy nevyprávěla o svých přátelích od Hopkinse. Po několik minut Jack bezcílně bloudil bytem, jako by čekal, že tam někoho objeví. Nechtěl se posadit, protože by tím nějak připustil, že je sám. Šel do kuchyně a začal si připravovat pití, ale než s tím skončil, vylil nápoj do výlevky. Nechtěl se opít. Jeho mozek nesmí být pod vlivem alkoholu. Nakonec zvedl telefon a vytočil číslo.
"Ano," ozval se hlas.
"Admirále, Jack Ryan."
"Slyšel jsem, že se holčičce daří dobře," řekl James Greer. "To jsem moc rád, synu."
"Děkuji vám, pane. Angažuje se v tom agentura?"
"Tohle není bezpečná linka, Jacku," odpověděl admirál.
"Chci s vámi mluvit," řekl Ryan.
"Přijďte sem zítra ráno."
Ryan zavěsil a šel vyhledat svou aktovku. Otevřel ji a vyňal browning. Položil jej na kuchyňský stůl, vytáhl brokovnici a čisticí přípravky. Celou příští hodinu čistil a olejoval nejprve pistoli a potom brokovnici. Když byl se svou prací konečně spokojen, obě zbraně nabil.

Příští den ráno odjel do Langley v pět hodin. Do té doby se mu podařilo spát čtyři hodiny a projít obvyklým ranním rituálem hygieny a snídaně. Časný odjezd mu umožnil vyhnout se nejhoršímu provozu, ačkoliv George Washington Parkway nebyla ve skutečnosti nikdy bez vládních úředníků spěchajících do kanceláří nebo vracejících se z nich. Tam se vlastně bdělo víceméně neustále. Když se dostal do budovy CIA, zdálo se mu, že tady nikdy nebyl a že admirála Greera nezastihne. To je jediná věc na světě, na kterou se můžu spolehnout, říkal si. Bezpečnostní důstojník ho doprovodil do sedmého poschodí.
"Dobré ráno, pane," řekl Jack, když vstoupil do místnosti.
"Vypadáte líp, než jsem čekal," poznamenal zástupce ředitele zpravodajství.
"Většinou je to jen zdání, ale já přece nemůžu řešit svůj problém tak, že zalezu někam do koutku. Můžeme si promluvit o tom, co se děje?"
"Vašim irským přátelům se teď dostává hodně pozornosti. Sám prezident si přeje, aby vyšetřování pokračovalo. Ještě se nám nikdy nestalo, aby mezinárodní teroristé hráli svoje hry v naší zemi -alespoň ne hry, které by se dostaly do tisku," řekl záhadně Greer. "Teď je to případ nejvyšší priority. Bude mít k dispozici maximum zdrojů."
"Chci být toho součástí," řekl prostě Ryan. g
"Jestliže si myslíte, že můžete být součástí operace -"
"Já si to nemyslím, já to vím, admirále."
Greer se na mladšího muže usmál. "To rád slyším, synu. Vždycky jsem si o vás myslel, že jste mimořádně šikovný. Tak co chcete pro nás dělat?"
"Oba víme, že ti zločinci jsou zapojeni do celé sítě. Dokumenty, do kterých jste mě nechal nahlédnout, byly dost omezené. Jistě se budete snažit opatřit si údaje o všech skupinách a pátrat po nitkách, které vedou k Ulsterské osvobozenecké armádě. Rád bych s tím pomohl."
"A co vaše učení?"
"Můžu tady být, když nebudu učit. Teď mě doma dohromady nic nedrží, pane."
"Není to dobrá praxe, když se zaměstnávají lidé, kteří jsou osobně zainteresováni na vyšetřování," poznamenal Greer.
"Tohle není FBI, pane. Já nepůjdu do terénu. To jste mi právě řekl. Vím, že mě sem chcete získat natrvalo, admirále. Jestliže mě opravdu chcete, tak dovolte, abych mohl dělat něco, co je důležité pro nás oba." Jack se odmlčel a pátral v mysli po dalším argumentu. "Alespoň si ověříte, jestli jsem opravdu dobrý."
"Některým lidem se to nebude líbit."
"Mně se také stávají věci, které se mi ani trochu nelíbí, a musím s nimi žít. Když se nemůžu ze všech sil bránit, pak můžu sedět klidně doma. Vy jste jediná šance, jakou mám, abych dělal něco, čím ochráním svou rodinu, pane."
Greer se otočil, aby znovu naplnil šálek kávou z překapávacího strojku za psacím stolem. Měl rád Jacka od prvního okamžiku, kdy ho poznal. Podle jeho názoru to byl mladý muž, zvyklý postupovat vlastní cestou, ačkoliv si přitom nikdy nepočínal arogantně. To byl bod v jeho prospěch. Ryan věděl, co chce, ale nikdy nadměrně netoužil po kariéře. Nijak zvlášť ho nehnala ctižádostivost, další bod v jeho prospěch. Konečně měl syrový talent, který je třeba utvářet, trénovat a správně zaměřovat. Greer vždycky talenty hledal. Admirál se obrátil.
"Dobrá, budete v našem týmu. Informace koordinuje Marty. Budete pracovat přímo s ním. Doufám, že nemluvíte ze spaní, synu, protože uvidíte materiál, o kterém se vám nikdy ani nezdálo."
"Pane, existuje pouze jediná věc, o které budu snít."

Dennis Cooley měl za sebou měsíc, kdy neměl čas si vydechnout. Smrt jednoho hraběte ve východní Anglii přinutila jeho dědice, aby odprodali ohromnou sbírku knih, protože museli zaplatit všechny dluhy zemřelého, a Cooley spotřeboval skoro veškerý svůj kapitál, aby si zajistil ne méně než jednadvacet děl pro svůj krám. Ale stálo to za to, bylo mezi nimi i první foliové vydání Marlowových her. A co bylo důležité: zesnulý hrabě se neobyčejně pečlivě staral

o své poklady. Knihy několikrát přešly hlubokým podchlazením, aby byl zničen hmyz, který znesvěcoval tyto pozůstatky minulosti nezměrné ceny. Marlowe byl v pozoruhodně dobrém stavu, přes vazbu narušenou vodou, která odradila větší počet citlivých kupců. Cooley se nakláněl nad svým psacím stolem a četl první jednání hry Žid z Malty, když tu náhle zazvonil zvonek nade dveřmi.
"Je to výtisk, o kterém jsem slyšel?" ptal se ihned návštěvník.
"Opravdu." Cooley se usmíval, aby zastřel své překvapení. Nějakou dobu tohoto návštěvníka neviděl a byl poněkud zneklidněný tím, že se vrátil tak brzy. "Vytištěno v roce 1633, čtyřicet let po Marlowově smrti. Některé části textu jsou podezřelé, samozřejmě, ale tohle je jeden z několika výtisků prvního tištěného vydání, které se zachovaly."
"Je zcela autentický?"
"Samozřejmě," odpověděl Cooley, poněkud vyveden z míry touto otázkou. "Kromě mé vlastní skromné expetizy má ověřovací listiny od sira Edmunda Greye z Britského muzea."
"S tím nelze polemizovat," souhlasil zákazník.
"Bohužel jsem zatím ještě neurčil cenu." Proč jsi tady?
"Cena není problém. Chápu, že byste se sám rád tímto dílem potěšil, ale já je musím mít." Tím naznačil Cooleymu, proč tam je. Naklonil se a nahlédl mu přes rameno do knihy. "Nádherné," řekl a strčil knihkupci do kapsy malou obálku.
"Třeba spolu můžeme něco podniknout," připustil Cooley. "Možná za několik týdnů." Vyhlédl z okna. Na druhé straně podloubí si obhlížel jeden muž výkladní skříň klenotnictví. Po chvíli se narovnal a odcházel.
"To dříve, prosím," naléhal zákazník.
Cooley si povzdechl. "Navštivte mě příští týden a domluvíme se. Mám přece také další zákazníky."
"Ale nikoho důležitějšího, jak doufám."
Cooley dvakrát zamrkal. "To jistě."
Geoffrey Watkins si nezávazně prohlížel police s knihami ještě několik minut. Vybral si Keatse, který rovněž pocházel z majetku zesnulého hraběte, a zaplatil za něj šest set liber. Pak odešel. Při východu z podloubí si nepovšiml mladé dámy u novinového kiosku. Nemohl vědět, že další dáma čekala na druhém konci podloubí. Ta, která ho sledovala, byla oblečena tak, že k sobě zaručeně poutala pozornost. Stejně působily i oranžové vlasy, které by světélkovaly, kdyby svítilo slunce. Sledovala ho západním směrem dva bloky a nechala ho být, když přešel ulici. Další policista za ním procházel Zeleným parkem.

Toho večera přicházely jako obvykle zprávy z denních policejních obchůzek do Scotland Yardu, kde šly do počítače. Operace, která probíhala, byla společným podnikem městské policie a bezpečnostní služby, známé jako MI-5. Na rozdíl od americké FBI, lidé v pětce neměli pravomoc zatýkat podezřelé a museli zasahovat prostřednictvím policie, chtěli-li dovést případ až do jeho závěru. Sňatek to nebyl tak úplně šťastný. Znamenalo to, že James Owens musel úzce spolupracovat s Davidem Ashleyem. Owens se úplně shodoval s hodnocením svého kolegy z FBI: ten mladý muž je "nafrněný parchant".
"Šablony, šablony, šablony," řekl Ashley. Strkal čaj a díval se na výstup. Celkem identifikovali třicet devět lidí, kteří věděli nebo mohli vědět o atentátu na The Mail a o přepravě Seana Millera na ostrov Wight. Někdo z nich tyto informace prozradil. Všichni byli pod dozorem. Doposud objevili jednoho klozetového homosexuála, dva muže a jednu ženu, kteří měli aféry podezřelého charakteru, a jednoho muže, který si povážlivě liboval v návštěvě pornografických filmů v biografech v Soho. Finanční přehledy získané od tuzemského berního úřadu neukazovaly nic zajímavého ani nic neprozrazovaly o životních zvycích jednotlivých osob. Bylo to obvyklé spektrum koníčků, zálib v divadelních hrách a televizních pořadech. Někteří měli velké množství přátel. Jen málo z nich nemělo vůbec žádné přátele. Vyšetřovatelé byli vděční za tyto smutné, osamělé lidi - u těch s rozsáhlými styky bylo nutno prověřovat také jejich známé, a to všechno vyžadovalo čas a nasazení spousty pracovníků. Owens se díval na celou operaci jako na něco nutného, ale zároveň i odporného. Bylo to, jako by policie nakukovala lidem do bytů oknem. Pásky s telefonickými rozhovory - zvláště pak milenecké výlevy - na něho působily tak, že by se málem propadl studem. Owens si velice vážil nároku každého jedince na vlastní soukromí. Před takovým zkoumavým pohledem neobstojí život téměř nikoho. Ale říkal si, že jeden určité ne, a to bylo smyslem celého zkoumání.
"Vidím, že pan Watkins dnes odpoledne navštívil knihkupectví se vzácnými tisky," poznamenal Owens, když si přečetl svodku.
"Ano. Sbírá je. Já je také sbírám," řekl Ashley. "Sám jsem v tom obchodě několikrát byl. Nedávno se uskutečnil prodej pozůstalosti. Snad koupil Cooley nějaké věci, které chtěl mít Geofirey pro sebe." Bezpečnostní důstojník si udělal v duchu poznámku, že se musí podívat do toho krámu sám. "Byl tam deset minut, mluvil s Dennisem -"
"Znáš ho?" Owens vzhlédl.
"Je to jeden z nejlepších obchodníků v tomto oboru," řekl Ashley. Sám se usmál nad výběrem slova "obor". "Koupil jsem tam pro svou ženu jednu Bronteovou, před dvěma lety k Vánocům. Je to malý tlustý teplouš, ale dobře informovaný. Tak Geoffrey s ním mluvil asi deset minut, nakoupil a odešel. Rád bych věděl, co koupil." Ashley si protřel oči. Trávil denně čtrnáct hodin v kanceláři a trvalo to delší dobu, než si vůbec chtěl pamatovat.
"První nová osoba, se kterou se Watkins setkal po několika týdnech," poznamenal Owens. Chvíli o tom přemýšlel. K záhadě mají lepší klíče, než je tenhle, a množství lidí, které má k dispozici, je omezené.

"Tak se můžeme zabývat otázkou imigrace?" zeptal se veřejný obhájce.
"Ani nápad," řekl Bill Shaw z druhé strany stolu. Ty si snad myslíš, že mu udělíme politický azyl?
"Vy nám nenabízíte vůbec nic," poznamenal právník. "Sázím se, že mohu rozbít na padrť obvinění z neoprávněného držení zbraně, a neexistuje způsob, jak by s té mohli udržet teorii o spiknutí."

"To je prima, doktore. Jestliže vám to udělá radost, pustíme ho, koupíme mu letenku, dokonce mu opatříme doprovod a pošleme ho domů."
"Do perfektně zajištěného vězení." Veřejný obhájce zavřel spis s případem Eamona Clarka. "Nedáváte mi nic, čeho bych se mohl držet."
"Jestliže se přizná k neoprávněnému držení zbraně a ke spiknutí a jestliže nám to pomůže, dostane několik let mnohem příjemnějšího vězení. Ale jestli si myslíte, že necháme jen tak odejít usvědčeného vraha, pane, pak si opravdu děláte legraci. Víte vůbec, s čím se máte vypořádat?"
"To byste se divil," pravil právník záhadně.
"Opravdu? Chci se vsadit, že ani vám neřekl vůbec nic," popichoval agent mladého právníka. S napětím očekával jeho reakci. Také Bill Shaw složil zkoušku soudního obhájce, ačkoliv zasvětil své právnické zkušenosti a znalosti spíše bezpečnosti společnosti nežli svobodě zločinců.
"Rozhovory mezi právníkem a klientem požívají zvláštních práv." Právník provozoval praxi přesně dva a půl roku. Chápal své postavení zejména tak, že jeho hlavním úkolem je znemožnit policii, aby se mu vměšovala do práce. Zpočátku byl rád, že Clark neřekl nic policii ani FBI, byl však překvapen, když podezřelý nemluvil ani s ním. Koneckonců mohl s ním dojít k určité dohodě i přes to, co tvrdili chlapíci z FBI. Ale neměl se oč opřít, jak mu to právě řekl Shaw. Chvíli čekal, jak bude reagovat agent, ale jeho jedinou reakcí byl bezvýrazný pohled. Veřejný obhájce musel připustit, že je poražen. Nu, stejně v tomto případě neměl moc šancí.
"To jsem si myslel." Shaw vstal. "Řekněte svému klientovi, že když do pozítří nepromluví, poletí domů a odsedí si doživotní trest. Určitě mu to povězte. Jestliže se rozhodne, že zazpívá, až se vrátí domů, pošleme za ním svoje lidi. Tvrdí se, že pivo je tam velmi dobré, a já sám bych neměl nic proti tomu, kdybych tam měl letět, abych zjistil pravdu." Jediná věc, kterou FBI mohla proti Clarkovi použít, byl strach. Úkol, jehož byl součástí, ublížil prozatímním a mladému hloupému Nedoví se možná nelíbila vyhlídka, jak bude přijat. Bude bezpečnější v trestnici Spojených států, než by byl v britském vězení. Shaw však pochyboval, že tuto pravdu pochopil nebo že by se zlomil. Možná se dá něco podniknout, až bude zpátky doma.
Případ nepostupoval dobře, ale ne že by Shaw čekal jiný průběh. Podobné případy se buď otevřely naplno hned, nebo trvaly měsíce - či léta. Lidé, které pronásledovali, byli příliš chytří, než aby po sobě zanechali nějakou mezeru, která by se dala okamžitě využít. Co zbývalo jemu a jeho lidem, byla každodenní dřina. Ale to byla učebnicová definice policejních vyšetřovacích metod. Shaw to věděl velmi dobře, sám napsal do učebnice podstatnou část textu.

(18) Světla
Ashley vstoupil do knihkupectví ve čtyři odpoledne. Jako opravdový bibliofil se zastavil, jakmile otevřel dveře, aby vychutnal aroma krámu.
"Je dnes přítomen pan Cooley?" zeptal se prodavačky.
"Ne, pane," odpověděla Beatrix. "Je v cizině za obchodem. Mohu vám něčím posloužit?"
"Ano. Slyšel jsem, že máte nějaké nové akvizice."
"Ach, ano. Slyšel jste už o prvém foliovém vydání Marlowa?"
Beatrix se pozoruhodně podobala myši. Vlasy měly přesně fádní myší barvy a vůbec se o ně nestarala. Obličej měla nateklý a Ashley nedokázal určit, zda v důsledku nadměrného jídla či nadměrného pití. Oči jí skrývaly silné brýle. Oblékala se přesně tak, jak se to hodilo do krámu - všechno na ní bylo staré a nemoderní. Ashley se rozpomněl, že tady koupil pro svou ženu Bronteovou, a uvažoval, zda ty smutné, osamělé ženy vypadaly jako tato dívka. Opravdu nebyla přitažlivá. Ale při troše snahy by z ní mohla být docela atraktivní dívka.
"Christopher Marlowe?" zeptal se muž z pětky. "První foliové vydání, říkáte?"
"Ano, pane, ze sbírky nebožtíka hraběte z Crundale. Jak víte, Marlowovy hry se vlastně netiskly, teprve čtyřicet let po jeho smrti začaly vycházet tiskem." Pokračovala, blýskala se vědomostmi, na jaké vůbec nevypadala. Ashley jí naslouchal s respektem. Ta myš věděla o svém oboru tolik jako vysokoškolský učitel z Oxfordu.
"Jak sháníte takové věci?" zeptal se Ashley, když skončila se svou přednáškou.
Usmála se. "Pan Dennis je vyčenichá. Pořád cestuje, spolupracuje s ostatními obchodníky, právníky a s dalšími lidmi. Dnes je například v Irsku. Je úžasné, kolik knih sežene právě tam. Ti hrozní lidé mají nádherné sbírky." Beatrix nebyla Irům příliš nakloněna.
"Opravdu," poznamenal David Ashley. Na tuto zprávu vůbec nereagoval. Aspoň fyzicky ne, ale v hlavě se mu rozsvítilo světélko. "Tak tohle je jeden z příspěvků našich přátel tam za vodou. Několik poměrně dobrých spisovatelů a whisky."
"A ještě umějí klást bomby," poznamenala Beatrix. "Já bych tam tak často necestovala."
"Och, já tam dost často trávil dovolenou. Rybaří se tam opravdu přepychově."
"To si svého času myslel lord Louis Mountbatten také," podotkla prodavačka.
"Jak často tam Dennis jezdí?"
"Aspoň jednou za měsíc."
"No tak, ten Marlowe, kterého tu máte - mohl bych ho vidět?" zeptal se Ashley s nadšením, které předstíral jenom zčásti.
"Samozřejmě." Dívka vyňala svazek z police a velmi opatrně ho otevřela. "Jak vidíte, ačkoliv desky jsou v chatrném stavu, stránky jsou pozoruhodně zachovalé."
Ashley se sklonil nad knihou a očima přebíhal po otevřené stránce. "To opravdu jsou. Kolik za ni chcete?"
"Pan Dennis ještě nestanovil cenu. Avšak velmi se již o knihu zajímá jiný zákazník."
"Víte, kdo to je?"

"Ne, pane, nevím a stejně bych vám nesměla prozradit jeho jméno. O našich zákaznících zachováváme naprostou mlčenlivost," pravila Beatrix škrobeně.
"Ano. To je naprosto správné," souhlasil Ashley. "Tak kdy se vrátí pan Cooley? Chci si s ním o tom promluvit osobně."
"Vrátí se zítra odpoledne."
"A vy tu budete také?" zeptal se Ashley s okouzlujícím úsměvem na rtech.
"Ne. Budu mít jinou práci."
"Škoda. Děkuji vám mnohokrát, že jste mi knihu ukázala." Ashley zamířil ke dveřím.
"Bylo mi potěšením, pane."
Důstojník bezpečnostní služby vyšel z podloubí a zahnul vpravo. Počkal, až se na chvíli zastaví odpolední provoz, a teprve pak přešel ulici. Rozhodl se, že se vrátí do Scotland Yardu pěšky a že si nevezme drožku. Šel po St. James's Street dolů z kopce, zahnul vlevo, minul palác, zamířil na východ a pak dolů po Marlborough Road na The Mail. Právě tady se to stalo, pomyslel si. Tady zahnulo auto, které měli připravené k úniku. Přepad se udál pouhých sto yardů na západ od místa, kde teď stojím. Několik vteřin tam postál, rozhlížel se a vzpomínal.
Osobnost důstojníka bezpečnosti je přibližně stejná na celém světě. Nevěří na náhody, ale věří na nehody. Pokud jde o práci těchto lidí, neprojevují ani nejmenší smysl pro humor. To vzniká z vědomí, že jenom lidé, kteří mají největší důvěru, jsou schopní se stát zrádci; dříve než zradí svou zemi, musí nejprve zradit lidi, kteří jim důvěřují. Přes svůj osobní šarm Ashley nenáviděl zrádce víc než cokoliv jiného. Podezíral každého a nevěřil nikomu.
O deset minut později prošel kolem bezpečnostní kontroly ve Scotland Yardu a výtahem vyjel do kanceláře Jamese Owense.
"Ten chlapík Cooley," řekl.
"Cooley?" Owens byl na okamžik zmaten. "Och, ten knihkupec, kterého včera navštívil Watkins. Tam jsi byl?"
"Má příjemný malý krámek. Jeho majitel je dnes v Irsku," řekl s kamennou tváří.
Owens zamyšleně přikyvoval. Co se dříve zdálo bezvýznamné, se jediným slovem změnilo. Ashley vyprávěl, co se dověděl za několik minut. Nebyl to zatím skutečný klíč k záhadě, ale bylo to něco, co stálo za povšimnutí. Ani jeden z mužů se nezmínil o tom, jak důležité by to mohlo být - doposud se vyskytla řada věcí, které se zdály slibné, ale všechny zatím skončily v prázdnu. Některé náznaky byly zkoumány do nejmenších detailů. Pátrání se nezastavilo. Lidé byli pořád venku na ulici, shromažďovali informace - žádná z nich nebyla pro případ úplně bezvýznamná. Tohle bylo něco dalšího, nač se bylo třeba podívat, nic víc, ale pro tento okamžik to bylo dost.

V Langley bylo jedenáct hodin dopoledne. Ryana nepustili mezi lidi z CIA a FBI, kteří koordinovali informace o případu. Marty Cantor mu vysvětlil, že by možná v FBI nebyli rádi, kdyby se tam objevil. Jack proti tomu nic nenamítal. Po obědě dostane svodku informací, a to mu pro tento okamžik stačí. Cantor přijde s novinkami, které opatřila FBI, a s myšlenkami a nápady hlavních vyšetřovatelů. Ryan po tom netoužil. Raději by viděl údaje v syrovém stavu. Jeho pohled pozorovatele zvenčí, který je bez předsudků, se osvědčil už dříve a mohl by se osvědčit znovu, pomyslel si.
Úžasný svět mezinárodního teroristy, řekl mu Murray před soudní budovou. Není ani tak úžasný, pomyslel si Jack, ale je to dost rozsáhlá oblast. Právě v této chvíli probíral údaje získané průzkumným satelitem. Svázaná zpráva, na kterou se díval, obsahovala ne méně než šestnáct map. Kromě měst a silnic tam byly i červené trojúhelníčky, označující domnělé výcvikové tábory teroristů ve čtyřech zemích. Takřka denně je snímaly satelity, vybavené fotografickými aparáty (Jackovi nebylo dovoleno seznámit se s jejich počtem), které kroužily kolem země. Soustředil se na snímky z Libye. Patřily ke zprávě od italského agenta, že totiž někdo zahlédl Seana Millera, jak vystupuje z nákladního parníku v přístavu Benghází. Parník byl registrován jako kyperský, majetek celé sítě firem, dostatečně komplikované, ale vlastně na tom ani nezáleželo, neboť loď byla v nájmu jiné podobné společnosti. Jeden americký torpédoborec vyfotografoval loď v Sicilské úžině, což podle všeho bylo náhodné setkání. Loď byla stará, ale překvapivě dobře udržovaná, s moderním radarovým a rádiovým vybavením. Používalo se jí pravidelně na plavbách z východoevropských přístavů do Libye a do Sýrie, vědělo se o ní, že dopravuje zbraně a výzbroj z východního bloku ke klientům ve Středozemí. Tyto údaje už byly zařazeny pro další použití.
Ryan shledával, že CIA a Národní průzkumný úřad sledovaly určitý počet táborů v poušti severní Afriky. Prostý graf provázel fotografii každého tábora opatřenou datem. Ryan hledal tábor, jehož aktivita zřetelně vzrostla v den, kdy Millerova loď přistála v Benghází. Byl zklamán, když zjistil, že ve čtyřech táborech ten den zavládl neobyčejný ruch. O jednom se vědělo, že ho používá Prozatímní křídlo Irské republikánské armády - tento údaj zjistili výslechem usvědčeného teroristy. Ostatní tři byly neznámé. Kromě udržovacího personálu, který dodávaly libyjské armádní síly, se dali jejich dočasní obyvatelé identifikovat jako Evropané podle světlé pleti, ale to bylo také všechno. Jack byl zklamán, když viděl, že na těchto snímcích nerozezná obličeje, pouze barva pleti byla patrná, a pokud svítilo slunce, dala se určit i barva vlasů. Dala se také zjistit výrobní značka automobilu nebo nákladňáku, ale poznávací čísla nikoliv. Bylo podivné, že fotografie byly jasnější, pokud byly pořízeny v noci. Chladnější noční vzduch nebyl znečištěný a nenarušoval tolik zobrazovací proces jako tetelivě třpytivé letní vedro.
Obrázky v těžkém pořadači, který zaujal jeho pozornost, zachycovaly tábory 11-5-04, 11-5-18 a 11-5-20. Jack nevěděl, jak označovatel přišel k těm číslům, a ani ho to příliš nezajímalo. Tábory byly všechny zhruba stejné, jen rozmístění baráků odlišovalo jeden tábor od druhého.
Jack strávil větší část hodiny prohlídkou fotografií a dospěl k závěru, že zázraky moderní techniky mu pověděly spoustu technických věcí, z nichž však ani jedna neposloužila jeho účelu. Ten, kdo spravoval tyto tábory, věděl dost, aby udržoval lidi mimo dohled, jakmile se jim nad hlavami objevil průzkumný satelit - až na jeden, o kterém se nepředpokládalo, že má možnost fotografovat. I tak ale počet lidí, které bylo vidět, nebyl skoro nikdy stejný, a

současné obsazení táborů se proto dalo jen nesnadno odhadnout. Tato práce mu tudíž připadala zcela marná.
Ryan se opřel dozadu a zapálil si cigaretu chudou na dehtové zplodiny, kterou si koupil v kiosku o poschodí níže. Dobře se rýmovala s kávou, jež ho měla udržet v bdělém stavu. Opět se octl tváří v tvář prázdné zdi. Připomnělo mu to počítačové hry, které příležitostné hrával doma, když ho unavilo psaní - Zorka Ultimu. Rozbory zpravodajství se tak často podobaly oněm počítačovým hrám, náročným na práci mozku. Museli jste si vymýšlet, ale nikdy jste nevěděli, co jste vlastně vymysleli. Modely, které jste si odvodili, mohly být velmi odlišné od všeho, čím jste se běžně zabývali, a odlišnost mohla být významná nebo pouze náhodná.
Dva z podezřelých táborů byly ve vzdálenosti čtyřiceti mil od známé základny Irské republikánské armády. Autem to netrvá ani hodinu, pomyslel si Jack. Kdyby to tak věděli. Byl by spokojen, kdyby prozatímní vyčistili Ulsterskou osvobozeneckou armádu, což si zřejmě přáli. Objevovaly se náznaky, že Britové se zabývají podobnými myšlenkami. Jack uvažoval, co si asi o tom myslí James Owens, a dospěl k závěru, že pravděpodobně o tom neví. Překvapilo ho zjištění, že teď má informace, které někteří zkušení hráči nemají. Vrátil se k obrázkům.
Jeden, pořízený týden poté, co byl Miller spatřen v Bengházi, zachycoval auto - vypadalo jako pohotovostní vůz toyota - asi jednu míli od tábora 11-5-18, jak odjíždí. Ryan uvažoval, kam asi směřovalo. Na spodní okraj fotografie napsal datum a čas a podíval se na odvolávací tabulku vepředu. O deset minut později našel totéž auto příštího dne u 11-5-9, tábora Prozatímní Irské republikánské armády, čtyřicet mil vzdáleného od tábora 11-5-18.
Jack si říkal, že se kvůli tomu nesmí nějak nadměrně vzrušovat: 11-5-18 by mohl patřit frakci Rudé armády ze Západního Německa, aktivující se Rudé brigádě z Itálie nebo mnoha dalším organizacím, s nimiž Prozatímní Irská republikánská armáda spolupracovala. Přece si však udělal několik poznámek. Byl to "údaj", útržek informace, kterou stálo za to prozkoumat.
Pak zkontroloval tabulku obsazenosti tábora. Ukazovala určitý počet budov obsazených v noci a sahala přes dva roky zpět. Srovnal ji se seznamem známých operací Ulsterské osvobozenecké armády a objevil ... zpočátku neobjevil nic. Data, kdy se objevoval počet obsazených budov, neodpovídala známým činnostem organizace..., ale přesto se tady rýsoval jistý vzorec, jak viděl.
Jaký je to vzorec? ptal se Jack sám sebe. Přibližně každé tři měsíce stoupala obsazenost o jednu budovu. Bez ohledu na počet lidí v táboře, zvýšil se na období tří dnů počet baráků, kterých používali. Ryan zaklel, když zjistil, že vzorec tak zcela neplatí. Dvakrát za rok se počet neměnil. A co to tedy znamená?
"Jsi tady v bludišti poťouchlých chodbiček, všechny si jsou podobné," šeptal si. Rozeznávání vzorců nepatřilo k jeho silným stránkám. Jack opustil kancelář, nejen aby si opatřil plechovku koly, ale aby si hlavně provětral hlavu. Vrátil se za pět minut.
Vytáhl grafy obsazenosti tří "neznámých" táborů, aby mohl srovnat příslušné úrovně činnosti. Zejména potřeboval udělat xeroxové kopie grafů, ale CIA stanovila přísná pravidla na užívání kopírovacích strojů. Sehnat povolení by mu zabralo čas, který v tom okamžiku nechtěl ztrácet. Druhé dva tábory neukazovaly žádné rozeznatelné vzorce, zatímco tábor 18 se tím od nich podle všeho lišil. Strávil tím hodinu. Nakonec se naučil všechny tři grafy nazpaměť. Musel toho nechat. Ryan uklidil podklady tam, kam patřily, a vrátil se k prohlídce samotných fotografií.
Jak viděl, v táboře 11-5-20 byla na jednom snímku dívka. Nebo alespoň to byl někdo, kdo měl na sobě dvoudílné plavky. Jack zíral na obrázek několik vteřin, pak se zhnuseně odvrátil. Počíná si jako sexuální slídil a snaží se rozeznat postavu někoho, kdo je pravděpodobně terorista nebo teroristka. Takové atrakce se v táborech 04 a 18 nevyskytly, uvažoval, jaký to má význam, až si vzpomněl, že jenom jediný satelit poskytl fotografie zhotovené za denního světla a že na nich byli lidé. Ryan si udělal poznámku, že si musí v knihovně pročíst knihu o orbitální mechanice. Rozhodl se, že musí zjistit, kolikrát za den jeden satelit přeletí nad daným místem.
"Tím se nedostaneš nikam," říkal si nahlas.
"Ani nikdo jiný," dodal Marty Cantor. Ryan se otočil.
"Jak jste se sem dostal?"
"Řeknu vám jednu věc, Jacku, když se soustředíte, tak se skutečně soustředíte. Stojím tady už pět minut." Cantor se ušklíbl. "Líbí se mi váš zápal, ale jestli chcete znát moje mínění, tak to ženete moc zostra, kamaráde."
"Já to přežiju."
"To tvrdíte vy," řekl Cantor pochybovačně. "Jak se vám líbí naše album fotografií?"
"Ti, co to dělají jako svoje celodenní zaměstnání, aby se z toho zmagořili."
"Někteří taky zmagoří," souhlasil Cantor.
"Rád bych měl něco, co by stálo za zkoumání," řekl Jack a vysvětlil, jaké podezření v něm vzbuzuje tábor 18.
"Není to špatné. Mimochodem číslo 20 může být Action-Directe, francouzská skupina, která nedávno ožila. DGSE - francouzská zahraniční výzvědná služba - myslí, že už o ní má nějaké informace."
"Och. To by mohlo vysvětlovat jednu fotografii," Ryan cvrnkl do příslušného snímku. "Bohudíky Ivan neví, co ten pták dělá."
Cantor přikývl. "Hm. Z toho by se dalo leccos identifikovat."
"Jak?" zeptal se Jack. "Nerozeznáte obličej."
"Můžete ale přibližně určit délku jejích vlasů. Taky rozměry jejího poprsí." Cantor se zašklebil od ucha k uchu.
"Cože?"
"Hoši ve fotointerpretaci jsou - jsou výborní technici. Aby na těchto fotkách dobře vyšla prsa, musí mít holka ňadra jako misky -aspoň mi to jednou povídali. Nedělám si legraci, Jacku. Někdo už na to vypracoval metodu, protože můžete identifikovat lidi podle kombinace barvy vlasů, jejich délky a rozměrů poprsí. Action-Directe má hodné operatérek. Naši francouzští kolegové můžou najít spoustu zajímavých věcí." Pokud budou ochotni se tím zabývat, ale to neřekl.
"A co ta osmnáctka?"

"To nevím. Nikdy jsme se nepokoušeli ji identifikovat. Ale ta věc s tím autem mluví proti tomu."
"Vzpomeňte si, že přátelé z Ulsterské osvobozenecké armády infiltrovali do řad prozatímních," řekl Jack.
"Pořád ještě na to myslíte? Nu, asi to stojí za úvahu," připustil Cantor. "A co ten vzorec, o kterém jste mluvil?"
"Zatím jsem nepřišel na nic konkrétního," přiznal Jack.
"Podívejme se na graf."
Jack ho vyňal ze zadní části pořadače a rozvinul. "Většinou se každé tři měsíce obsazenost zvětšuje."
Cantor se na graf chvíli mračil. Pak rychle probral několik fotografií. Ze všech fotografií onoho data byl jediný snímek pořízený za denního světla, kde bylo něco vidět. Ve všech táborech bylo něco, co vypadalo jako střelnice. Na fotografii, kterou vybral Cantor, stáli blízko ní tři muži.
"Něco můžete mít, Jacku."
"Co?" Ryan už se předtím díval na fotku a nic z ní nevyčetl.
"Jaké jsou význačné rysy Ulsterské osvobozenecké armády?"
"Jejich profesionalismus," odpověděl Ryan.
"Vaše poslední pojednání o nich tvrdilo, že jsou vojensky organizováni víc než ti ostatní, vzpomínáte si? Pokud víme, každý z nich umí zacházet se zbraněmi."
"Takže?"
"Přemýšlejte!" vyštěkl Cantor. Ryan se na něho nechápavě podíval. "Pravidelný obnovovací výcvik ve zbrani, ne?"
"Och. Na to jsem nepomyslil. Jak to, že zatím nikdo -"
"Víte, kolik fotografií ze satelitů tady projde? Nemůžu to říct přesně, ale bezpečně můžete odhadnout, že to jsou obrovské počty, tisíce za měsíc. Představte si, že prozkoumat jednu jedinou trvá minimálně pět minut. Většinou se zajímáme o Rusy - o jejich podzemní odpalovací rampy, o továrny, o pohyby vojsk, seřadiště tanků a tak dále. Tam se vrhají analytické talenty a nemůžou zvládnout všechno, co jim přichází. Chlapíci, kteří pracují tady s tímto materiálem, jsou spíše technici než analytici." Cantor se odmlčel. "Tábor 18 vypadá dost zajímavě. Musíme se tedy snažit najít cestu, jak si ho prověřit, zjistit, kdo tam skutečné pobývá. To není špatný nápad."

"Porušil bezpečnost," řekl Kevin O'Donnell místo pozdravu. Mluvil tak tiše, že ho nikdo v hlučné hospodě nemohl slyšet.
"Snad tohle stojí za to," odpověděl Cooley. "Instrukce?"
"Kdy se vracíš?"
"Zítra ráno první linkou."
O'Donnell přikývl a dopil. Odešel z hospody a zamířil přímo ke svému vozu. Za dvacet minut byl doma. Deset minut poté se sešli v jeho pracovně šéfové operačního a zpravodajského oddílu.
"Seane, jak se ti spolupracovalo s Alexovou organizací?"
"Jsou jako my, malí, ale profesionálové. Alex je velice důkladný technik, ale arogantní. Nemá za sebou žádný zvláštní výcvik. Je chytrý, velmi chytrý. A je hladový, jak tam o něm říkají. Chce se proslavit."
"No tak snad se mu dostane příležitosti příští léto." O'Donnell se odmlčel. Ukázal dopis, který mu odevzdal Cooley. "Zdá se, že Jeho královská Výsost navštíví příští léto Ameriku. Výstava královských uměleckých pokladů se setkala s takovým úspěchem, že uspořádají další. Skoro devadesát procent děl Leonarda da Vinciho patří královské rodině. Pošlou je na výstavu, aby získali peníze na dobročinné účely. Vernisáž bude ve Washingtonu prvního srpna. Pojede tam také princ z Walesu, aby to mělo úroveň. Veřejnost se o tom doví až v červenci, ale tady už je itinerář cesty včetně navrhovaných bezpečnostních opatření. Není doposud rozhodnuto, zda půvabná manželka bude Jeho Výsost doprovázet, ale my budeme vycházet z předpokladu, že ano."
"A co dítě?" zeptal se Miller.
"Vypadá to, že ne, ale budeme počítat také s touto možností." Odevzdal dopis Michaelu McKenneymu. Důstojník zpravodajské služby Ulsterské osvobozenecké armády jej letmo přečetl.
"Bezpečnost na oficiálních místech bude dokonalá. Američani měli celou řadu incidentů a z každého se trochu poučili," řekl Mc Kenney. Jako všichni důstojníci zpravodajské služby považoval své možné protivníky za nepřemožitelně mocné. "Ale jestliže budou postupovat podle tohoto..."
"Ano," řekl O'Donnell, "chci, abyste vy dva na tom spolupracovali. Máme spoustu času a dokonale ho využijeme."
Vzal si zpět dopis a znovu si ho přečetl, než ho dal Millerovi. Když odešli, napsal instrukce agentovi do Londýna. Příštího dne ráno se Cooley setkal na letišti se svým kontaktem a šel do kavárny. K letu se dostavil předčasně, ačkoliv to byl ostřílený cestovatel, a dal si šálek kávy, zatímco čekal, až bude ohlášen odlet. Dopil a vyšel ven. Jeho kontakt právě vycházel. Oba muži o sebe lehce zavadili a zpráva byla předána přesně tak, jak se to učilo ve školách pro vyzvědače na celém světě.

"Velice mnoho cestuje," poznamenal Ashley. Owensovým detektivům to netrvalo ani hodinu, než našli Cooleyho cestovního agenta a než získali seznam knihkupcových cest za poslední tři roky. Jiná dvojice shromažďovala jeho životopisná data. Šlo o zcela normální postup. Owens a jeho lidé se nad tímto klíčem k případu nijak nevzrušovali. Nadšení bývalo velmi často na překážku objektivitě. Jeho vůz - zaparkovaný u gatwického letiště - měl na dobu provozu najeto obrovské množství mil. Tento vysoký stav na tachometru se vysvětloval jeho cestami za knihami. To byly všechny údaje, které se podařilo opatřit za osmnáct hodin. Trpělivě budou čekat na další informace.
"Jak často jezdí do Irska?"
"Dost často, ale obchoduje jen s knihami v anglickém jazyce a my jsme jediné dvě země v Evropě, kde se mluví a samozřejmě píše anglicky." Ashley se také dokázal ovládat.

"Amerika?" zeptal se Owens.
"Vypadá to, že tam jezdí jednou za rok. Domnívám se, že navštěvuje výroční veletrh. To můžu přezkoumat sám."
"Tam se také mluví anglicky."
Ashley se mírně ušklíbl. "Shakespeare tam nežil ani netiskl knihy. V Americe není dost publikací vydaných tak dávno v minulosti, aby mohly vzbudit zájem člověka, jako je Cooley. Může sice vykupovat knihy, které se nějak dostaly přes vodu, ale je pravděpodobnější, že tam spíš hledá kupce. Ne, Irsko se mu nádherně hodí k předstíranému poslání - promiň, pokud tomu tak není. Můj knihkupec, Samuel Pickett a synové, tam jezdí také, třebaže zase ne tak často, řekl bych," dodal.
"Snad nám něco prozradí jeho životopis," poznamenal Owens.
"Doufejme." Ashley hledal světlo na konci tunelu, ale zatím jen viděl, jak se tunel prodlužuje.

"Je to v pořádku, Jacku," řekla Cathy.
Přikývl. Ryan věděl, že jeho žena má pravdu. Ošetřovatelka přímo zářila, když jim při jejich příchodu sdělovala tu zprávu. Sally se vracela do normálního stavu jako každé jiné zdravé dítě. Léčebný proces již začal.
Byl však rozdíl mezi poznáním rozumu a poznáním srdce. Sally byla tentokrát vzhůru. Samozřejmě nemohla mluvit, neboť v ústech měla trubičku respirátoru, ale šepot, který z ní vycházel, mohl znamenat jenom jediné: bolí to. Rány na těle jeho dítěte mu nepřipadaly o nic méně strašné, třebaže věděl, že se zhojí. Naopak se teď zdály ještě horší, protože občas nabyla vědomí. Cathy si mohla říkat, že jenom živoucí bytost může pociťovat bolest, že to je pozitivní znamení přes všechno utrpení, které plodí. Jack se na to nedokázal tak dívat. Zůstali u ní, až si opět zdřímla. Vyvedl svou ženu potichu ven.
"Jak se daří tobě?" zeptal se jí.
"Líp. Zítra večer mě můžeš odvézt domů."
Jack zavrtěl hlavou. Na to vůbec nepomyslil. Jaký jsem to hlupák, říkal si Ryan. Nějak předpokládal, že Cathy zůstane blízko Sally.
"Dům mi připadá bez tebe strašně prázdný, holčičko," řekl po chvíli.
"Bude prázdný bez ní," odpověděla jeho žena a opět se jí spustily slzy. Zabořila tvář do ramene svého manžela. "Je ještě tak maličká..."
"Ano." Jack myslel na její obličej, na dvě malé modré oči, obklopené mořem modřin, tady zranění, tam bolest. "Brzy se jí povede líp, zlatíčko. Nechci už slyšet podobné nesmysly jako ‚já jsem to zavinila'."
"Ale já jsem to opravdu zavinila."
"Ne, nezavinila. Víš, jak jsem šťastný, že vás mám obě naživu? Dnes jsem viděl výsledky vyšetřování FBI. Kdybys nebyla stoupla na brzdu v momentu, kdy jsi to udělala, obě byste byly mrtvé." Předpokládalo se, že v důsledku zabrždění se posunul Millerův cíl o několik palců. Nejméně dvě střely minuly hlavu Cathy o pověstný vlásek, jak tvrdili soudní znalci. Jack mohl zavřít oči a odříkat zprávu slovo od slova. "Zachránilas jí život a sobě taky. Udělalas to výborně."
Cathy chvíli trvalo, než mohla reagovat. "Jak jsi to zjistil?"
"CIA. Spolupracují s policií. Požádal jsem, abych se mohl stát součástí vyšetřovacího týmu, a přijali mě."
"Ale-"
"Na tomto případu pracuje spousta lidí, holčičko. Já jsem jeden z nich," řekl tiše Jack. "Jediná věc, na které teď záleží, je, abychom je našli."
"Myslíš..."
"Ano, myslím." Dřív nebo později.

Bill Shaw však v tomto okamžiku podobné naděje nesdílel. Nejlepší možné vodítko, jež měli, byla totožnost černocha, který řídil dodávku. Tohle sdělovacím prostředkům neřekli. Pokud šlo o televizi a noviny, všichni podezřelí byli bílí. FBI ani tak tisku nelhala, jako spíše dovolovala novinářům, aby vyvozovali nesprávné závěry z částečných údajů, které byly dány tisku k dispozici - což se stávalo dosti často. Podezřelý tak nabyl dojmu, že ho nikdo nepodezírá. Jediná osoba, která ho viděla z bezprostřední blízkosti, byla prodavačka v nákupním středisku. Ta několik hodin prohlížela obrázky černochů, o nichž se policie domnívala, že jsou členy revolučních skupin, a vylovila z nich tři. Dva z nich byli ve vězení, první za bankovní loupež, druhý za mezistátní transport výbušnin.
Třetí zmizel z dohledu již před sedmi lety. Byl to jediný jeho obrázek, který FBI měla. O jméně, které se mu přisuzovalo, věděli, že je falešné, a jeho otisky prstů neměli. Odpoutal se od svých dřívějších společníků - což byl chytrý kousek, protože většina z nich byla zatčena a usvědčena z rozmanitých zločinů - a prostě zmizel. Dalo se usuzovat, říkal si Shaw, že je součástí společnosti, vede někde normální život a jeho minulé činy jsou pro něho pouhou vzpomínkou.
Agent si prohlédl spis ještě jednou. Jehg falešné jméno bylo Constantine Duppens. Informátor o něm uvedl, že umí dobře mluvit, pokud při několika příležitostech vůbec promluvil. Pravděpodobně vzdělaný člověk. Volně spolupracoval se skupinou, kterou FBI hlídala, ale nikdy se nestal její součástí, pokračoval spis. Nikdy se neúčastnil jediného nezákonného činu a raději se vytratil, když vůdcové malé bandy začali hovořit o tom, že si vypomohou bankovními loupežemi a obchodem s drogami. Snad je to diletant, pomyslel si Shaw, student s radikálními rysy, který se podíval na jednu z těch skupin a poznal, co jsou zač - dospěl k tomu, co si myslil Shaw: že to jsou neschopní hňupi, pouliční výtržníci s povrchní znalostí marxistických nesmyslů nebo pseudohitlerismu.
Několik okrajových skupin občas někam položilo bombu, avšak tyto případy byly tak řídké, tak málo důležité, že Američané se sotva dověděli, že se vůbec staly. Když nějaká skupina vyloupila banku nebo ukradla opancéřované auto, aby si trochu pomohla, veřejnost spíš usoudila, že zloději nepotřebují politickou motivaci, aby vyloupili banku, k

tomu stačila hrabivost. Vysoký počet jedenapadesáti teroristických incidentů v roce 1982 klesl v roce 1985 na pouhých sedm. FBI se podařilo dopadnout několik těchto amatérských skupin i v minulém roce a zabránit více než dvaceti incidentům hlavně díky dobré zpravodajské službě, po jejímž upozornění následoval rychlý zásah. V podstatě malé buňky bláznů pracovaly zcela amatérsky.
Amerika neměla žádné ideologicky motivované teroristické skupiny, alespoň ne v evropském smyslu. Existovaly tu arménské skupinky, jejichž hlavním cílem byla vražda tureckých diplomatů, a organizace extrémních bělochů na Severozápadě, ale v obou případech motivující ideologií byla nenávist - k Turkům, černochům, židům nebo k někomu jinému. Byli zlí, ale ve skutečnosti od nich společnosti nehrozilo žádné nebezpečí, protože neměli stejné názory na své politické cíle. Aby ve své činnosti dosáhli skutečných výsledků, museli by členové takové skupiny věřit v něco víc než jenom v nenávist. Samozřejmě nejnebezpečnějšími teroristy byli idealisté, ale Amerika byla pro ně velice nepříznivé místo, neboť neviděla žádné výhody marxismu ani nacismu. Když i rodiny podporované z veřejných prostředků měly barevné televizory, jakou přitažlivost mohl pro ně mít kolektivismus? Když v zemi neexistoval systém rozlišování mezi třídami, jak mohla jedna skupina s přesvědčením nenávidět druhou? A tak většina malých skupinek zjišťovala, že jsou partyzánskými rybami plujícími nikoliv v moři sympatizantů, ale spíše v moři apatie. Ani jedna organizace nedokázala překonat tento fakt dříve, než do ní pronikli agenti FBI a nezničili ji. Pak členové zjistili, že jejich zániku věnoval tisk jenom několik řádek na jedenácté stránce a že vůbec neotiskl jejich vzdorný manifest. I redaktoři místních novin usoudili, že manifest skupiny vůbec nestojí za otištění. V mnoha případech to byl dokonalý závěr procesu s teroristy. V tomto smyslu byla FBI obětí svého vlastního úspěchu. Tento úkol byl splněn tak dobře, že možnost teroristické činnosti v Americe se nestala předmětem obecného zájmu. I Ryanův případ, jak se mu nyní říkalo, byl považován pouze za ošklivý zločin, nikoliv za předzvěst něčeho nového v Americe. Pro Shawa to však bylo obojí. Jako věc institucionální politiky FBI považoval terorismus za zločin bez jakékoliv politické dimenze, která by mohla propůjčit pachatelům zvrácený respekt. Důležitost tohoto rozdílu byla pouze sémantická. Protože svou povahou teroristé zasahovali samou podstatu civilizované společnosti, poskytnout jim sebemenší uznání se rovnalo zprávě o sebevraždě pro společnost, na niž útočili. FBI však uznávala, že teroristé nejsou jenom zločinci, honící se za penězi. Jejich cíl byl mnohem nebezpečnější. Z toho důvodu se zločiny, které by jinak byly v kompetenci místních policejních oddělení, přesunuly do pracovní náplně federální bezpečnosti.
Shaw se ještě jednou vrátil k fotografii Constantina Duppense. Nedalo se očekávat, že by si prodavačka obchodu s denními potřebami zapamatovala jeden obličej ze stovky jiných tváří, které vídala každý den, že si tu tvář zapamatovala tak dobře, aby rozpoznala snímek, který mohl být starý několik let. Jistě se snažila pomoci a souhlasila s tím, že o tom nikomu nepoví. Měli popis oděvu podezřelého - ale ten byl skoro určitě spálen - a také dodávku. Ta byla nedaleko Shawovy kanceláře rozebrána a prohlédnuta kousek po kousku.
Soudní znalci identifikovali typ použité zbraně. Pro tento okamžik to bylo vše, co měli. Bill Shaw nemohl dělat nic jiného, než čekat na své agenty z terénu, až přijdou s něčím novým. Placený informátor mohl ledacos zaslechnout, nebo se mohl vynořit nový svědek, také tým specialistů mohl objevit něco nečekaného v dodávce. Shaw si přikazoval, že musí mít trpělivost. Přes dvaadvacet let služby v FBI byla trpělivost vlastností, do které se musel nutit.

"Mně se už plnovous začíná líbit," řekl spolupracovník.
"Zpočátku ale zatraceně moc svrbí." Alexander Constantine Dobbens byl opět ve svém zaměstnání. "Pořád jsem si musel škrábat obličej."
"Stejné to bylo se mnou, když jsem pracoval v metru," souhlasil jeho kolega. "Bylo to docela jiné, když byl člověk mladý."
"Mluv za sebe, dědečku," zasmál se Dobbens. "Ty starý ženáči. Když jsi ty na řetěze, to ještě neznamená, že já musím být taky."
"Měl by ses usadit, Alexi."
"Svět je plný zajímavých věcí a já jsem zatím ještě všechny nevyzkoušel." Zatím nevyzkoušel. Byl terénním inženýrem u Baltimorské plynárenské a elekrárenské společnosti a obyčejně pracoval v noci. Zaměstnání ho nutilo, aby strávil hodně času na cestách, když kontroloval zařízení i pracovníky na linkách. Alex byl docela oblíbený, protože neváhal přiložit ruku k dílu, i když šlo o špinavou práci. Rád vykonával tělesnou práci, nad kterou mnozí inženýři ohrnovali nos. Tvrdil o sobě, že je člověk z lidu. Jeho odborářský postoj býval zdrojem nespokojenosti u vedení závodu, ale svou práci vykonával dobře a černá pleť mu ani trochu nevadila. Člověk, který byl dobrý inženýr, oblíbený u zaměstnanců, a k tomu ještě černoch, měl pozici takřka neotřesitelnou. Pro firmu získal tucet dobrých dělníků zejména z řad černochů. Několik z nich mělo problematickou minulost, ale Alex je dokázal obhájit.
Často býval v noci poměrně klid a Alex si mohl přečíst první vydání listu Baltimore Sun. Ryanův případ už zmizel z prvních stránek, teď se octl mezi lokálkami. Četl, že FBI a státní policie pokračuje v pátrání. Pořád ještě nemohl uvěřit tomu, že žena a dítě přežily, což podle svých zkušeností přičítal účinnosti bezpečnostních pásů, nemluvě už o práci konstruktérů firmy Porsche. No tak, rozhodl se, je to v pořádku. Vražda dítěte a ženy nebyla skutečně ničím, čím by se mohl chlubit. Zlikvidovali jednoho policistu, a to mu úplně stačilo. Ale pořád ho ještě žralo, že ztratili toho kluka Clarků. Říkal jsem tomu blbému hajzlovi, že ten člověk je tam nechráněný, ale ne, on chtěl sejmout celou rodinu najednou. Alex věděl, proč tomu tak bylo, ale díval se na to jako na případ, kdy horlivost zvítězila nad realismem. Sakramentští političtí vědátoři, myslíte si, že sami přivodíte určité události, když na ně budete intenzivně myslet. Inženýři věděli, že tomu tak není.
Dobbense utěšoval fakt, že všichni podezřelí byli běloši. Když zamával vrtulníku, dopustil se omylu. V revoluční činnosti není místo pro chvástání. Bylo to poučení, které si z toho odnesl, ale tenhle prohřešek nikomu neublížil. Rukavice a kloubouk ztíží těm prasatům jeho popis. Největší legrace byla, že přes celý ten bordel operace nakonec

skončila úspěšně. Ten bělošský spratek z Irské republikánské armády, O'-něco, vypadl z Bostonu a ani si nelízl. Politického cíle bylo dosaženo. A to, říkal si Dobbens, bylo vlastně nejdůležitější.
Z jeho hlediska úspěch akce znamenal, že získal ostruhy. On a jeho lidé poskytli odbornou pomoc zavedené revoluční skupině. Mohl teď žádat své africké přátele o finanční podporu. Ve skutečnosti to svým způsobem myšlení žádní Afričané nebyli, ale rádi se tak nazývali. Existovaly jisté způsoby, jak škodit Americe, jak tady na sebe soustředit pozornost, což se doposud žádné revoluční skupině nepodařilo. Co kdyby například vypnul světla v patnácti státech najednou? Alex Dobbens věděl, jak to provést. Revolucionář přece musí vědět, jak nejúčinněji zasáhnout lidi přímo v místě jejich bydliště, a co může být lepší způsob, myslel si, než zpochybnit něco, co všichni až doposud považovali za naprosto spolehlivé? Kdyby mohl prokázat, že zkorumpovaná vláda nedokáže ani spolehlivě zajistit, aby svítila světla, jaké pochybnosti by tím asi zasil do hlav obyvatelstva? Amerika je společenstvím věcí, myslel si. Co kdyby tyto věci přestaly fungovat? Co si pak lidé pomyslí? Neznal na to odpověď, ale věděl, že by se něco změnilo, a změna byla tím, oč mu šlo.

(19) Zkoušky a pomíjivé hodnosti
"Je to divný patron," poznamenal Owens. Kádrový materiál byl výsledkem třítýdenní práce. Samozřejmě to mohlo jít rychleji, ale když nechcete, aby se dotyčná osoba dověděla o tom, že se na ni vyptáváte, musíte být opatrní.
Dennis Cooley se narodil v Belfastu ve středostavovské katolické rodině, ačkoliv žádný z jeho zesnulých rodičů nechodil pravidelně do kostela, což bylo rozhodně podivné v oblasti, kde náboženství určuje život i smrt. Dennis do kostela chodil - vyplynulo to z toho, že navštěvoval farní školu - až do univerzitních let, pak najednou přestal a už se do chrámu nikdy nevrátil. Trestní rejstřík měl naprosto čistý. Ani ve spisech jeho podezřelých druhů nebyla o něm zmínka. Jako univerzitní student se pohyboval na okraji několika aktivistických skupin, ale nikdy do nich nevstoupil, zřejmě tehdy dával přednost studiu literatury. Promoval s vyznamenáním. Owens viděl, že absolvoval několik kursů marxismu, další v ekonomice, jeho učitel se svými sklony zařazoval doleva od středu. Velitel policie zabručel sám pro sebe. Na Londýnské škole ekonomiky je takových hodně, že?
Pro dva další roky neměli k dispozici nic jiného než daňová přiznání. Pracoval v knihkupectví svého otce, a pokud šlo o policii, prostě vůbec neexistoval. Právě to představuje problém v práci policie - zaznamenává pouze kriminálníky. Několik velmi diskrétních pátracích akcí v Belfastu nepřineslo naprosto nic. Otcův obchod navštěvovaly všechny druhy lidí, dokonce i vojáci britské armády, kteří se sem dostali právě v době, kdy Cooley na univerzitě promoval. Plenící bandy protestantů jim několikrát rozbily výkladní skříň - to byl také důvod, proč sem byla povolána armáda - ale nic vážnějšího se jinak nestalo. Mladý Dennis nenavštěvoval místní hostince natolik, aby si toho někdo povšiml, nepatřil k žádné náboženské organizaci, ani k politickému klubu, ani ke sportovnímu sdružení. "Pořád něco četl," řekl o něm někdo jednomu detektivovi. To je ale pitomý objev, říkal si Owens, knihkupec, který čte...
Pak jeho rodiče zahynuli při automobilové nehodě.
Owense překvapil fakt, že zemřeli docela obyčejně. Nákladáku selhaly jednoho sobotního odpoledne brzdy a zastavil se o jejich auto. Bylo nesnadné si připomenout, že někteří lidé v Ulsteru umírali také "normálně" a že byli stejně mrtví jako ti, kteří byli vyhozeni do vzduchu nebo zastřeleni teroristy plížícími se nocí. Dennis Cooley dostal vyplaceno pojistné a vedl dál krám jako dříve i po tichém, málo navštíveném pohřebním obřadu na místním církevním hřbitově. Po několika letech obchod prodal a přestěhoval se do Londýna, nejprve si zařídil krámek v Knightsbridgi a brzy poté převzal knihkupectví v podloubí, kde pokračoval v antikvami činnosti.
Daňová přiznání ukazovala, že si žil docela slušně. Návštěva jeho bytu prokázala, že bydlí tak, jak mu to umožňují jeho příjmy. Ti, kdož s ním obchodovali, si ho vážili. Jeho jediná zaměstnankyně, Beatrix, s ním ráda zřejmě spolupracovala na částečný úvazek. Cooley neměl žádné přátele, nenavštěvoval místní hospody, zřídka se napil, zdálo se, že žije osaměle, nepěstuje sexuální styky a hodně cestuje za obchodem.
"Je to taková pitomá nicka, úplná nula," řekl Owens.
"Ano," odpověděl Ashley. "Alespoň to vysvětluje, jak ho poznal Geoff - byl poručíkem jednoho z prvních pluků, který tam přišel, a pravděpodobně několikrát zašel do krámu. Víš přece, jaký mluvka Geoff Watkins je. Začali asi mluvit o knihách - nemohlo to být nic jiného. Pochybuju, že Cooley má ještě nějaký jiný zájem."
"Ano, myslím, že je to, čemu Američani říkají ‚pařez'. Nebo aspoň o sobě schválně pěstuje takový obraz. A co jeho rodiče?"
Ashley se usmál. "Vzpomínají na ně jako na místní komunisty. Nic vážného. Ale rozhodně patřili k bolšánům do maďarského povstání v roce 1956. Zdá se, že to způsobilo rozčarování. Zůstali vysloveně leví, ale jejich politická aktivita tehdy skončila. Vlastně na ně vzpomínají jako na dost příjemné lidi, ale trochu zvláštní. Zřejmě povzbuzovali místní děti ke čtení - měli dobrý obchodnický čich, když nic jiného. Své účty platili včas. Jinak nevíme nic."
"Ta holka Beatrix?"
"Chodila do státní školy. Na univerzitě nebyla, ale vzdělávala se sama v literatuře a dějinách tisku. Bydlí se svým postarším otcem, je to seržant Královského letectva v důchodu. Společenský život nevede. Večery tráví tak, že se dívá na televizi a srká dubonnet. Velice nemá ráda Iry, ale s panem Dennisem spolupracuje, protože je to ve svém oboru kanón. Nic víc o ní nevíme."
"Takže máme obchodníka se vzácnými knihami z marxistické rodiny, ale bez jakýchkoliv nám známých spojení s teroristickou skupinou," shrnul to Owens. "Studoval na univerzitě přibližně ve stejnou dobu jako náš přítel O'Donnell, že?"
"Ano, ale nikdo si nepamatuje, jestli se ti dva někdy sešli. Ve skutečnosti bydleli jenom několik ulic od sebe, ale zase si nikdo nevzpomíná, jestli Kevin někdy navštívil knihkupectví." Ashley pokrčil rameny. "Mějme na paměti, že to bylo dřív, než O'Donneíl připoutal k sobě větší pozornost. Jestliže by tady někde bylo nějaké vodítko, nikdy nebylo

zachyceno. Měli společného učitele ekonomie. To by mohla být užitečná spojitost, ale ten chlapík zemřel před dvěma lety - přirozenou smrtí. Jeho studenty čas rozvál do všech světových stran a my teď musíme zjistit, kdo zná oba."
Owens šel do rohu kanceláře, aby si nalil šálek čaje. Chlapík s marxistickou minulostí, který chodil do stejné školy ve stejnou dobu jako O'Donnell. Přes naprostý nedostatek důkazů o spojení s teroristickou skupinou je to dost, aby tuto stopu dále sledovali. Kdyby našli něco, co by naznačovalo, že se Cooley a O'Donnell znali, pak byl knihkupec pravděpodobně mostem mezi Watkinsem a Ulsterskou osvobozeneckou armádou. To neznamená, že neexistují důkazy, které naznačují, že spojovací článek je skutečný, ale za několik měsíců neobjevili nic, co by se tomu alespoň blížilo.
"Výborně, Davide, co navrhuješ udělat?"
"Umístíme mikrofony u něho v obchodě i v bytě a budeme samozřejmě odposlouchávat telefonické rozhovory. Když bude cestovat, bude mít s sebou společníka."
Owens pokynul na souhlas. Bylo to víc, než si mohl podle zákona dovolit, ale bezpečnostní služba neoperuje podle stejných pravidel jako městská policie. "Co kdybychom hlídali jeho obchod?"
"To není snadné, když si uvědomíš, kde to je. Mohli bychom se však pokusit vpašovat některého z našich lidí do obchodu v sousedství."
"Naproti je klenotnictví, že?"
"Nicholas Reemer a synové," přikývl Ashley. "Majitel a dva zaměstnanci."
Owens se nad tím zamyslil. "Najdu nějakého zkušeného detektiva, odborníka na vloupání, někoho, kdo se v tomto oboru dobře vyzná..."

"Dobré ráno, Jacku," pozdravil Cantor.
"Ahoj, Marty."
Týdny už Ryan zkoumal fotografie ze satelitů. Teď se snažil najít opakující se rysy v teroristické síti. Která skupina má spojení s nějakou jinou? A s kterou? Odkud pocházejí jejich zbraně? Kde se cvičí? Kdo jim pomáhá s výcvikem? Kdo opatřuje peníze? A co cestovní doklady? Kterých zemí používají pro bezpečný tranzit?
Tyto otázky byly problémem nikoliv proto, že by se nedostávalo informací, ale naopak pro přebytek zpráv. Doslova tisíce příslušníků CIA a jejich informátorů plus všechny ostatní západní zpravodajské služby, ti všichni prohledávali svět a získávali informace. Mnoho agentů - řadu jich získala agentura z cizích národů - podávalo zprávy o nejvšednějších setkáních v naději, že objevili právě tu informaci, která odhalí Abu Nidal nebo islámský Džihad anebo jinou významnou skupinu, a že za to dostanou královskou odměnu. Výsledkem byly tisíce komuniké, která neobsahovala nic jiného než plané žvásty, tak těžko rozlišitelné od vzácných zrnek skutečně cenných informací. Jack si dřív neuvědomoval velikost tohoto problému. Lidé, kteří na tomto případu pracovali, byli všichni talentovaní, ale zahltilo je moře nepřeberných zpravodajských údajů, jež bylo nutno třídit, porovnávat, překombinovat, než bylo možno přikročit k vypracování vlastní analýzy. Nesnáz s nalezením jakékoliv jednotlivé organizace byla nepřímo úměrná její velikosti, neboť některé z těchto skupin se skládaly pouze z hrstky členů - v extrémních případech jenom ze členů rodiny.
"Marty," řekl Jack, který zvedl oči od papírů na svém psacím stole, "v životě jsem se nesetkal s věcí, která by byla tak nemožná, jako je tahle."
"Snad ano, ale mně se něco podařilo," odpověděl Cantor.
"Co?"
"Vzpomínáte si na tu fotku ze satelitu - dívku v bikinách? Francouzi se domnívají, že ji už identifikovali: Francoise Therouxová. Dlouhé tmavé vlasy, nádherná postava, a v době, kdy jsme ji vyblýskli, nebyla ve Francii. To jednoznačně potvrzuje, že tábor patří Action-Directe."
"Kdo je ta dívka?"
"Vražedkyně," odpověděl Marty. Podal Jackovi snímek braný zblízka. "A výkonná. Tři podezření ze zabití, dva policisté a jeden průmyslník, všechny zastřelila zblízka pistolí. Jen si představte, jak to dělá: jste občan středního věku, procházíte se po ulici, uvidíte hezkou slečnu, zastavíte se a to, co v tom okamžiku poznáte, je pistole v její ruce. Sbohem, Charlie."
Jack se díval na fotografii. Nevypadala nebezpečně - vyhlížela jako splnění snu kteréhokoliv muže. "Jak jsme říkávali na koleji -holka, kterou byste nevykopl z postele. Ježíši, Marty, v jakém světě to žijeme?"
"To víte líp než já. Každopádně nás požádali, abychom ten tábor měli v merku. Jestli ji zase zpozorujeme, žádají nás Francouzi, abychom jim poslali fotografii."
"Dojdou si tam pro ni?"
"To neřekli, ale snad si vzpomenete, že Francouzi mají svoje vojska v Čadu, což je asi tak čtyři sta mil odtamtud. Letecké jednotky s vrtulníky."
Jack mu vrátil obrázek. "Jaká škoda."
"To jistě je." Cantor strčil fotku do kapsy. "A jak to vypadá s vašimi údaji?"
"Doposud nemám celkem nic. Lidé, kteří to dělají jako svou celodenní pracovní náplň..."
"Ano, pracovali čtyřiadvacet hodin denně. Museli jsme jim to zatrhnout, byli úplné na dně. Počítače jim málo pomáhaly. Kdysi se nám vynořil šéf jedné skupiny na šesti letištích v jednom dnu a my jsme věděli, že tyhle údaje jsou nám na pendrek, ale pak jsme ho málem dostali. Loni v březnu jsme ho minuli u Bejrútu o půl hodiny. O zatracených třicet minut," řekl Cantor. "Člověk si na to zvykne."
Třicet minut, pomyslel si Jack. Kdybych byl odešel z kanceláře o třicet minut dřív, byl bych mrtev. Jak si mám na tohle zvyknout?
"Co byste s ním byli dělali?"

"Asi bychom mu nepředčítali, jaká má ústavní práva," odpověděl Cantor. "Podařilo se vám zjistit nějaká spojení?"
Ryan zavrtěl hlavou. "Ulsterská osvobozenecká armáda je sakramentsky malá. Mám šestnáct podezřelých kontaktů mezi Irskou republikánskou armádou a ostatními skupinami. Někteří z nich by snad mohli být naši chlapci, ale jak to mám vědět? Zprávy nejsou doprovozeny obrázky, podle psaného popisu to může být kdokoliv. I když získáme zprávu o kontaktu IRA s nějakou bandou, o které jsme se domnívali, že vzájemné nespolupracují - mohla to být i Ulsterská osvobozenecká armáda - pak, za a) naše hypotetická informace může být i nesprávná, za b) může to být vůbec poprvé, co se kontaktovala s IRA! Jak může někdo předpokládat, že z takových blafů dám dohromady něco pořádného?"
"Až se vás příště někdo zeptá, co dělá CIA proti terorismu - nebudete mu to smět povědět." Cantor se tomu pousmál. "Lidé, které hledáme, nejsou blbí. Vědí, co je čeká, jestliže je chytíme. I když to neuděláme sami - což bychom si možná ani nepřáli - můžeme vždycky dát tip Izraelcům. Teroristi jsou houževnatí, nebezpeční parchanti, ale skutečné armádě neodolají. A oni to dobře vědí.
To je ta beznadějná část. Můj švagr je majorem u jednotky, která je součástí ozbrojených sil Delta u Fort Bragg. Viděl jsem, jak postupují. Do dvou minut vyberou takový tábor, na který se zrovna díváte, všechny tam zabijí a zmizejí dřív, než dozní ozvěna. Jsou smrtelně nebezpeční a zdatní, ale bez správné informace nevědí, kde tuto svou zdatnost uplatnit. Totéž platí o policejním sboru. Myslíte, že by mohla existovat mafie, kdyby policajti přesně věděli, kde a kdy mají zasáhnout? Kolik bankovních loupeží by bylo úspěšných, kdyby za dveřmi číhal tým SWAT? Musíte však vědět, kde ti lumpové jsou. To všechno je úkol zpravodajců, a informace přicházejí k anonymním byrokratům, kteří prosívají veškerý ten blábol. Lidé, kteří shromažďují zprávy, nám je předávají, my je prosíváme a dáváme je operačním týmům. Bitva se odehrává také tady, Jacku. Zrovna tady, v této budově, vedou ji skupiny GS-9 a GS-10. Jejich pracovníci chodí každý večer domů ke svým rodinám."
Ale tuto bitvu prohráváme, říkal si Jack. Je sakramentsky jisté, Že ji nevyhráváme.
"Jak se daří FBI?" zeptal se.
"Nemají nic nového. Ten černoch - ten by klidně nemusel vůbec existovat, aspoň podle toho, co všichni říkají. Mají mizerný obrázek, který je několik let starý, falešné jméno, takže nikdo neví, jak se skutečně jmenuje, nejsou k dispozici otisky prstů, a pokud jde o popis, ten hlavně tvrdí, že je dost chytrý na to, aby držel jazyk za zuby. FBI vyšetřovala lidi, kteří bývali v radikálních skupinách - je zajímavé, že se většinou usadili - ale zatím bez jakéhokoliv úspěchu."
"A co skupina, která letěla do Libye před dvěma lety?" Před časem tuto zemi navštívilo několik amerických radikálních skupin, aby se tam setkalo s ‚progresivními živly' společenství třetího světa. Ozvěny této události se stále ještě šířily protiteroristickým společenstvím.
"Všiml jste si, že nemáme žádné záběry z Benghází? Náš agent tam zařval - byla to jedna z těch hrozných nehod. Stálo nás to fotky a jeho krk. Naštěstí nikdy nezjistili, že pracoval pro nás. Známe některá jména lidí, kteří tam byli, ale ne všechna."
"A co cestovní pasy?"
Cantor se opřel o veřeje. "Dejme tomu, že pan X letěl do Evropy, prostě Američan na dovolené - takových jsou desítky tisíc měsíčně. Naváže kontakt s někým na druhé straně a ten ho propašuje dál, takže neprochází běžnými pasovými kontrolami. Je to snadné, k čertu, sami to děláme pořád. Kdybychom měli jméno, mohli bychom v pravý čas ověřit, zda zmizel z naší země. To by byl začátek, ale my nemáme jméno, abychom to mohli překontrolovat."
"My nemáme nic!" vybuchl Ryan.
"Ale máme. Máme tohle všechno" - ukázal rukou na doklady na Ryanově psacím stole - "a spoustu dalších v depozitáři. Někde tam leží odpověď."
"Vy tomu skutečně věříte?"
"Pokaždé, když nějaká taková věc praskne, shledáme, že jsme informaci měli celé měsíce přímo pod nosem. Dohlédací výbory v Kongresu na nás pak pořádně naléhají. Musíme projít ty hromady, Jacku, objevit kritické vodítko. Je skoro statisticky jisté, že v nich je. Máte tady pravděpodobně dvě nebo tři stovky takových zpráv, ale jenom na jedné záleží."
"Nečekal jsem žádné zázraky, ale věřil jsem aspoň v nějaký pokrok," řekl tiše Jack. Teď teprve mu začalo docházet, jak obrovský je to problém.
"Ale pokroku jste dosáhl. Všiml jste si něčeho, čeho si nikdo jiný nepovšiml. Snad jste našel i Francoise Therouxovou. A teď, až francouzský kolega uvidí něco, co by mohlo být užitečné pro nás, pravděpodobně nám to postoupí. To jste nevěděl, ale zpravodajský kšeft je něco podobného jako starý výměnný obchod. My dáme jim a pak oni dají nám, když ne, pak jim už nikdy nic nedáme. Jestliže tohle bude mít úspěch, potom nám dluží hodně. Tu holku opravdu moc potřebují. Odbouchla přítele jejich prezidenta, který to bere velice osobně.
Každopádně vás chválí admirál a generální ředitel. Mimochodem, šéf říká, že byste si to neměl tak brát."
"Až najdu ty parchanty, potom si odpočinu," odpověděl Ryan.
"Někdy si musíte oddechnout. Vypadáte dost špatně. Jste unavený. Únava plodí chyby. Nesmíte pracovat do pozdních nočních hodin, Jacku, to je také vzkaz od Greera. Kolem šesté musíte vypadnout." Cantor odešel a neposkytl mu možnost, aby protestoval.
Jack se opět obrátil k psacímu stolu, ale několik minut jen upřeně zíral do zdi. Cantor má pravdu. Pracoval tak dlouho, že ani neměl čas zajet do Baltimoru, aby se podíval, jak se daří dceři. Jack se domníval, že jeho žena je u ní každý den a že často tráví noc u Hopkinsů jenom proto, aby jí mohla být nablízku. Cathy má svou práci a já svou. Tak, říkal stěně, aspoň něco jsem dokázal správně. Uvědomoval si, že to byla náhoda, když Marty dotáhl jeho objev, ale byla také pravda, že on našel to, co měl podle předpokladů najít analytik, objevit něco zvláštního a upozornit na to. V tomto směru mohl mít dobrý pocit. Snad našel teroristu, ale jistě ne toho pravého.
To je začátek. Jeho svědomí uvažovalo o tom, co Francouzi udělají, až najdou tu hezkou dívku, a jaké budou jeho pocity, až zjistí, co s ní provedli. Bylo by lepší, rozhodl se, kdyby teroristé byli oškliví, ale ať jsou už hezcí nebo ne,

jejich oběti jsou vždy mrtvé. Slíbil si, že podnikne všechno možné, aby zjistil, jestli ji někdo dostal. Pak se vrátil k hromadě a hledal aspoň částečku skutečně dobré informace. Lidé, po kterých pátral, byli někde v té haldě. Musí je najít.

"Nazdar, Alexi," řekl Miller, jakmile nastoupil do auta.
"Jaká byla cesta?" Dobbens si povšiml, že má stále ještě vousy. Nu, nikdo ho celkem neviděl. Tentokrát přiletěl do Mexika, přes hranice se dostal v autě, potom použil vnitrostátní linku do Kolumbijského okresu, kde se s ním setkal Alex.
"Vaše zajištění hranic je pro smích."
"Vyhovovalo by ti, kdyby se snad změnilo?" zeptal se Alex. "Mluvme o našich věcech." Příkrost jeho tónu Millera překvapila.
Nevytahuješ se, když máš za sebou jenom jednu operaci? pomyslel si Miller. "Máme pro tebe další práci."
"Zatím jsi mi nezaplatil za to, co jsem udělal posledně, hochu."
Miller mu podal šekovou knížku. "Kódovaný účet, Bahamská banka. Doufám, že částku shledáš v pořádku."
Alex strčil knížku do kapsy. "Je to víc, než jsem čekal. Dobrá, máme další prácičku. Doufám, že to nebude zase tak nakvalt jako posledně."
"Na její naplánování máme několik měsíců," odpověděl Miller.
"Poslouchám." Alex seděl deset minut a sledoval výklad.
"Ty ses úplně zbláznil!" řekl, když Miller skončil.
"Kolik práce dá sehnat informace, které potřebujeme?"
"To není problém, Seane. Problém je, jak dostat tvoje lidi na místo a pak pryč. Nevím, jak bych to měl zařídit."
"O to se postarám já."
"Blbost! Jestliže jsou v tom namočení moji lidé, pak se to samozřejmě týká také mě. Kdyby ten vůl Clark promluvil, tak nás to smete všechny."
"Ale on nepromluvil, že? Kvůli tomu jsme ho taky vybrali."
"Podívej, co dělají tvoji lidé, to mi ani v patě neleží. Zajímá mě, co se stane s mými kamarády. Ta poslední hříčka, co jsme sehráli pro tebe, to byla křováčtina, Seane."
Miller vyrozuměl z kontextu, co asi slovo "křováčtina" znamená. "Operace byla politicky úspěšná a ty to víš. Možná jsi zapomněl, že cíl je vždycky politický. A politicky měla operace dokonalý úspěch."
"Na to nepotřebuju tebe, abys mi o tom povídal!" odsekl Alex výhružným tónem. Miller byl bábovka, ale moc pyšná. Alex si představoval, že jediným zkušeným hmatem by ho dokázal umlčet. "Ztratils člověka, protože jsi to postavil osobně a ne profesionálně. Já vím, co si myslíš. Že to byla naše první velká hra, že? No tak, synu, já myslím, že jsme to společně pořádně zmrvili, co? Ale já jsem tě varoval předem, že tvůj člověk je nechráněný. Kdybys mě býval poslechl, neměl bys teď člověka u nich v lochu. Vím, máš toho za sebou hodně, ale tohle je moje parketa a já ji znám."
Miller věděl, že se s tím musí smířit. V obličeji se mu nepohnul ani sval. "Alexi, kdybychom byli s tebou nějak nespokojeni, nebyli bychom za tebou znovu přišli. Ano, trochu jsme to prošvihli," ty pitomý negre, ale to neřekl nahlas. "Tak můžeš nám opatřit informace, které potřebujeme?"
"Jistě, za správnou cenu. Potřebuješ nás při operaci?"
"To ještě nevím," odpověděl poctivě Miller. Samozřejmě, jediným problémem tady jsou prachy. Zatracení Amerikáni.
"Pokud nás budeš chtít přímo v akci, potom se musím účastnit plánování. Především chci vědět, jak se dostanete dovnitř a ven. Možná budu muset jít s vámi. Jestli se tentokrát vyflákneš na moje rady, tak z toho vycouvám a svoje lidi stáhnu s sebou."
"Je trošku brzo, abychom to věděli určitě, ale to, co chceme zorganizovat, je opravdu docela jednoduché... Ty si opravdu myslíš, že dokážete informace sehnat?" Poprvé od té doby, co přišel, získal Sean od Alexe souhlasné přikývnutí.
"Prvotřídně. Ujišťuju tě. Prvotřídně. Teď si promluvíme o ceně."
Sean napsal číslici na kousek papíru a strčil jej Alexovi. "Je to dost?" Na lidi, kteří se zajímají o peníze, se snadno udělá dojem.
"Budu chtít účet u tvé banky, bratře."
"Jestli tahle operace vyjde, budeš jej mít."
"Myslíš to vážně?"
Miller důrazně přikývl. "Přímý postup. Možnosti výcviku, pomoc s cestovními doklady, všechno. To, jak jsi nám šikovně naposledy pomohl, připoutalo pozornost. Našim přátelům se líbí představa, že budeme mít aktivní revoluční buňku v Americe." Jestli opravdu budou chtít pracovat s tebou, to je jejich problém. "Jak rychle můžeš získat informace?"
"Koncem týdne, stačí?"
"Dokážeš to tak rychle, aniž bys vzbudil pozornost?"
"To už je moje starost," odpověděl Alex s úsměvem.

"Je u vás něco nového?" zeptal se Owens.
"Moc ne," připustil Murray. "Máme mnoho materiálu od soudních znalců, ale pouze jednu svědkyni, která viděla teroristovi jasné do obličeje. Ale hodnověrnou identifikaci nám dát nemůže."
"A co ověření na místě?"
"No, to je ta jediná identifikace. Doposud nic jiného. Možná že se poučili od Ulsterské osvobozenecké armády. Žádný

manifest, žádné oznámení, kterým by se přihlásili k činu. Lidé, které máme nasazeny v některých jiných radikálních skupinách - to je v těch, které pořád ještě existují - dosud nezískali žádné informace. Pořád na tom ještě pracujeme a máme spoustu peněz pro informátory, ale zatím jsme za ně nic nedostali." Murray se odmlčel. "To se změní. Bill Shaw je génius, jeden z nejlepších mozků, jaké v FBI máme. Přeložili ho z protišpionážního do teroristického oddělení už před několika lety a odvedl tam opravdu kus poctivé práce. Co je nového u vás?"
"Nemůžu zatím jít do podrobností," řekl Owens. "Snad máme maličkou šanci. Teď musíme rozhodnout, jestli je to pravda, nebo ne. To je dobrá zpráva. Zlá zpráva je, že Jeho královská Výsost příští léto odcestuje do Ameriky. Řada lidí byla informována o jeho itineráři, včetně těch šesti možných podezřelých na našem seznamu."
"Jak jsi to k čertu mohl připustit, Jimmy?"
"Nikdo se mě na to neptal, Dane," odpověděl roztrpčeně Owens. "V několika případech, kdyby lidé nebyli informováni, napovědělo by jim to, že se děje něco zvláštního - prostě nemůžeš přestat důvěřovat lidem, že? U ostatních to byl prostě binec. Nějaká sekretářka dala plány do normálního přehledu, aniž kdokoliv konzultoval bezpečnostní důstojníky." Tohle nebylo pro žádného z nich vůbec nic nového. Vždycky se vyskytl někdo, kdo něco opomenul nebo zanedbal.
"Senzace. Tak to odvolejte. Dostane chřipku nebo něco jiného, až přijde čas," navrhl Murray.
"Jeho Výsost to neudělá. V tomhle bodě je neúprosný. Nepřipustí, aby hrozba nějakého teroristy ovlivnila jeho život."
Murray zabručel. "Člověk musí obdivovat kuráž toho mládence, ale že by -"
"Přesně tak," souhlasil Owens. Celkem mu nevadilo, že jeho kolega nazval příštího krále "mládencem". Už si dávno zvykl na způsob, jakým se rádi vyjadřují Američané. "Ale to nám nijak neusnadňuje situaci."
"Jsou ty cestovní plány pevné?" zeptal se Murray a vrátil se tak k věci samotné.
"Několik položek v itineráři je nezávazných, ale většina je jich tam na beton. Naši bezpečáci se setkají s vašimi ve Washingtonu. Letí tam příští týden."
"Víš dobře, že od nás budete mít veškerou podporu, kterou budete potřebovat. Tajnou službu, CIA, místní policii, všechno. Dobře se vám o něj postaráme," ujistil ho Murray. "On i jeho žena jsou v USA velice populární. Budou mít s sebou i potomka?"
"Ne. To se nám podařilo jim rozmluvit."
"Dobrá. Zítra zavolám Washington a spustím to. Co se děje s naším přítelem Nedem Clarkem?"
"Doposud nic. Jeho kolegové mu dávají zřejmě zabrat, ale je tak nebetyčně pitomý, že nechce ani ceknout."
Murray přikývl. Znal takové typy.

Chtěli po mně, abych odstartoval časně, pomyslel si Ryan. Rozhodl se, že přijme pozvání k přednášce na univerzitě v Georgetownu. Naneštěstí to bylo svým způsobem zklamání. Profesor David Hunter byl kolumbijský enfant terrible, přední americká autorita na politické poměry ve východní Evropě. Jeho kniha z minulého roku Odložená revoluce byla pronikavou studií o politických a ekonomických problémech sovětské nestabilní říše a Ryan, stejně jako všichni ostatní, velice toužil získat nové informace o tomto námětu. Ukázalo se však, že jeho řeč byla ubohým odvarem knihy s poněkud překvapivým závěrem, že země NATO by si měly počínat agresivněji ve snaze odloučit Sovětský svaz od jeho nohsledů. Ryan to pokládal za šílenství, i když to zaručovalo živou diskusi na recepci.
Když přednáška skončila, Ryan se tam rychle přesunul. Předtím nevečeřel, protože chtěl dorazit na přednášku včas. Na širokém stole bylo bohatě prostřeno a Jack si velmi trpělivě plnil talířek, než se uchýlil do poklidného koutku u výtahů. Ostatní utvořili debatní kroužek kolem profesora Huntera. Vcelku bylo docela příjemné zase se jednou vrátit do Georgetownu, třebaže to bylo pouze na několik hodin. "Galleria" v Mezikulturním středisku byla úplným kontrastem k úřední šedi budovy CIA. Tříposchoďové atrium jazykové budovy bylo olemováno prosklenými okny kanceláří a dvojice stromů v kořenáčích dosahovala až ke skleněné střeše. Náměstíčko před budovou bylo vydlážděno cihlami. Mezi studenty slynulo jako Rudé náměstí. Směrem na západ byl starý čtyřúhelník a hřbitov, kde odpočívali kněží, kteří zde učili téměř dvě stě let. Bylo to dokonale tiché prostředí, až na disharmonické řvaní tryskáčů, které sem doléhalo z místního letiště, několik mil vzdáleného dolů po řece. Když Ryan dojídal, někdo do něho šťouchl.
"Promiňte, pane doktore." Ryan se otočil a uviděl menšího muže, než byl sám. Měl kvetoucí pleť a byl oděn do obleku, který vypadal dost levně. Jeho modré oči jako by jiskřily potěšením. Jeho hlas měl výrazný akcent. "Líbila se vám přednáška?"
"Byla zajímavá," odpověděl Ryan rezervovaně.
"Tak. Pozoruji, že kapitalisté dovedou lhát stejně tak dobře jako my, ubozí socialisté." Muž se vyznačoval žoviálním, neodolatelným humorem, ale Jack si řekl, že jeho oči jiskří něčím jiným než jenom potěšením. Byly to hodnotící oči, které hrály jinou variantu hry, jíž byl on sám součástí v Anglii. Ryanovi se muž od začátku nelíbil.
"Sergej Platonov." Ryan odložil talířek na stůl a podali si ruce. "Jsem třetím sekretářem sovětského velvyslanectví. Fotografie v Langley asi není nejlepší."
Rus - Ryan se snažil, aby nevypadal překvapeně - který ví, že pracuju v CIA. Třetí sekretář, to asi znamená, že je od KGB, snad specialista na diplomatickou výzvědnou službu, možná člen zahraničního oddělení Komunistické strany Sovětského svazu - jako by v tom byl nějaký rozdíl. "Legální" zpravodajský důstojník s krycím postavením diplomata. Co teď udělám? Předně věděl, že zítra bude muset napsat zprávu pro CIA o kontaktu, kde vysvětlí, jak se seznámili a o čem mluvili, což bude asi tak práce na hodinu. Dalo mu to hodně námahy, aby zůstal zdvořilým.
"Asi máte nesprávné informace, pane Platonove. Jsem učitelem dějepisu. Pracuji na námořní akademii v Annapolisu. Byl jsem sem pozván, protože jsem zde promoval."
"Ne, ne." Rus zavrtěl hlavou. "Poznal jsem vás podle fotografie na obálce vaší knihy. Loni v létě jsem si koupil deset výtisků."

"Opravdu?" Jack byl překvapený a nedokázal to úplně skrýt. "Spolu se svým nakladatelem vám děkuji, pane."
"Našeho námořního atašé vaše kniha velmi zaujala, doktore Ryane. Měl pocit, že by na ni musí upozornit Frunzeho akademii i Grečkovu námořní akademii v Leningradě." Platonov uplatňoval svůj pozoruhodný šarm. Ryan věděl, proč tomu tak je, ale... "Abych řekl poctivě, já sám jsem knihu jenom prolistoval. Zdála se mi dobře uspořádána. Náš atašé tvrdil, že vaše analýza způsobů, jak se činí rozhodnutí v žáru bitvy, je dokonale přesná."
"No tak." Jack se snažil, aby nevypadal nadmíru polichocen, ale bylo to těžké. Frunzeho akademie byla závěrečná škola pro mladé důstojníky, předurčené k vysokým hodnostem v terénu. Grečkova akademie byla jen nepatrně méně prestižní.
"Sergeji Nikolajeviči," duněl známý hlas, "to není kulturní, abyste útočil na marnivost bezradných mladých autorů." Přidal se k nim otec Timothy Riley. Malý obtloustlý jezuita. V době, kdy Ryan dělal doktorát, byl otec Riley vedoucím dějepisné katedry v Georgetownu. Byl to vynikající historik, který měl za sebou celou řadu knih, včetně dvou pronikavých děl o dějinách marxismu - ale žádné z nich, tím si byl Ryan jistý, nenalezlo cestu do knihovny Frunzeho akademie. "Jak se daří rodině, Jacku?"
"Cathy už je zpátky v práci, otče. Sally přestěhovali k Hopkinsovi. Budeme-li mít štěstí, odvezeme si ji domů na začátku příštího týdne."
"Uzdraví se vaše dceruška úplně?" zeptal se Platonov. "Četl jsem o útoku na vaši rodinu v novinách."
"Doufáme, že ano. Přišla o slezinu, ale jinak se zdá, že neutrpěla žádné vážnější poškození. Doktoři tvrdí, že se dobře zotavuje. Teď, když je u Hopkinse, Cathy ji může vidět každý den," Ryan to řekl určitěji, než to sám cítil. Ze Sally bylo zcela jiné dítě. Nohy se jí ještě nevyléčily úplně, ale co bylo daleko horší, jejich skotačivá holčička se změnila ve velmi smutnou bytost. Dítě zažilo pádnou lekci, která byla ještě tvrdší pro rodiče. Ale je naživu, říkal si Jack, který si neuvědomoval, jaký výraz má jeho tvář. Časem a láskou se dá vyléčit všechno - kromě smrti. Lékaři a sestry u Hopkinse se o ni starali jako o svou vlastní. Byl to zřejmý důsledek toho, že Cathy patřila do jejich kolektivu.
"Strašná věc." Platonov zavrtěl hlavou v gestu, které jako by vyjadřovalo opravdovou zhnusenost. "Strašná věc - napadnout nevinné lidi bez důvodu."
"Opravdu, Sergeji," řekl Riley strohým hlasem, který Ryan tak dobře znal. Když "otec Tim" chtěl, měl hlas, který pronikal lesem. "Vzpomínám si, že V. I. Lenin řekl, že účelem terorismu je terorizovat a že soucit u revolucionáře je stejně trestuhodný jako zbabělost na bitevním poli."
"Tehdy ale byly kruté časy, drahý otče," řekl přívětivě Platonov. "Moje země nemá nic společného s těmi šílenci z IRA. To nejsou revolucionáři, jakkoliv to předstírají. Nemají žádnou revoluční etiku. To, co dělají, je čiré šílenství. Pracující třídy všech zemí musí být spojenci, musí společně bojovat proti obecnému nepříteli, který je vykořisťuje, a ne se vzájemně zabíjet. Obou stran při tomto konfliktu zneužívají jejich šéfové, kteří si spolu vyrovnávají účty. Avšak obyčejní členové zabíjejí jeden druhého jako šílení psi bez jasného důvodu, místo toho, aby si uvědomili úlohu svých vůdců. Jsou to banditi a ne revolucionáři," uzavřel distingované.
"Snad je tomu tak, ale kdybych je dostal do rukou, udělil bych jim lekci z revoluční spravedlnosti." Bylo dobré - dát jednou otevřené průchod nenávisti.
"Nikdo z vás k nim nepociťuje sympatie?" Platonov se snažil je navnadit. "Koneckonců jste oba spříznění s oběťmi britského imperialismu. Nepřestěhovaly se vaše rodiny do Ameriky proto, aby mu unikly?"
Ryana tato poznámka zaskočila. Zdálo se mu neuvěřitelné, že někdo může takto mluvit. Pak si však uvědomil, že Rus číhá na jeho reakci.
"Nebo jsme možná přímou obětí sovětského imperialismu," odpověděl Jack svým vlastním pohledem na věc. "Ti dva chlapíci v Londýně měli samopaly značky Kalašnikov. Stejné zbraně měli ti, kteří zaútočili na mou ženu," lhal. "Tyhle zbraně nekoupíte jen tak v kterémkoliv obchodě. Ať už to připustíte nebo ne, většina teroristů vyznává marxismus. Proto jsou to vaši spojenci, ne moji, a vypadá to tak, že to není pouhá náhoda, když střílejí ze sovětských zbraní."
"Víte, kolik zemí vyrábí zbraně sovětské konstrukce? Je bohužel nemožné zabránit tomu, aby se některé z nich dostaly do nepovolaných rukou."
"Každopádně moje sympatie s jejich cílem jsou, řekněme, omezeny výběrem jejich techniky. Nemůžete budovat civilizovanou společnost na vraždách," uzavřel Ryan. "Třebaže hodně lidí se už o to pokusilo."
"Bylo by dobře, kdyby svět fungoval na mírovějších základech." Platonov ignoroval poznámku, která se nevysloveně dotýkala Sovětského svazu... "Ale je historickým faktem, že národy se rodí v krvi, i váš národ. Jak národy rostou, dozrávají k jinému chování. Není to snadné, ale všichni přece vidíme cenu mírové koexistence. Pokud jde o mne, sympatizuji s vašimi pocity. Mám dva krásné syny. Kdysi jsme měli také dceru, Nadu. Zemřela již dávno na leukémii, bylo jí sedm let. Vím, je to kruté vidět, jak trpí vaše dítě, ale vy jste šťastnější než já. Vaše dcera bude žít." Jeho hlas roztával. "Nesouhlasíme spolu v mnoha věcech, ale láska k dětem je nám všem společná. Tak." Platonov hladce přešaltroval. "Co si opravdu myslíte o výlevech profesora Huntera? Měla by Amerika podněcovat kontrarevoluci v evropských socialistických státech?"
"Proč se na to nezeptáte ministerstva zahraničních věcí? Snad si vzpomenete, že tohle není moje zájmová oblast. Učím námořní historii. Ale pokud chcete znát moje osobní mínění, neumím si představit, jak bychom mohli povzbuzovat lidi ke vzpouře, pokud nemáme možnost jim přímo pomoci, až vaše země zareaguje."
"Nu dobrá. Musíte pochopit, že my musíme jednat tak, abychom ochránili naše socialistické bratry před agresí."
Tenhle člověk je dobrý, říkal si Ryan, v tomhle už jistě prokázal rozsáhlou praxi. "Nenazval bych formou agrese povzbuzování lidí, aby usilovali o svou vlastní svobodu, pane Platonove. Byl jsem makléřem, než jsem udělal doktorát z historie, a proto nečekejte, že budu sympatizovat s vašimi politickými názory. Chci jenom říci, že vaše země použila vojenské síly, aby rozdrtila demokratické cítění v Československu a v Maďarsku. Podněcovat lidi k vlastní sebevraždě je nemorální a také to k ničemu kloudnému nevede."

"Tak tohle si myslí vaše vláda?" zeptal se Rus a opět se žoviálně zasmál.
"Jsem historik, nikoliv věštec. V tomto městě všichni pracují pro list Post. Zeptejte se jich."
"Každopádně," pokračoval Rus, "náš námořní atašé má velký zájem o schůzku s vámi. Chtěl by s vámi prodiskutovat vaši knihu. Dvanáctého příštího měsíce dáváme na velvyslanectví recepci. Dobrý otec tam přijde, bude bdít nad vaší duší. Mohl byste se zúčastnit i se svou paní?"
"Příštích několik týdnů strávím doma s rodinou. Zatím mě potřebuje moje holčička."
Diplomat se nedal odbýt. "Ano, to chápu. Snad někdy jindy?"
"Jistě. Zavolejte mi někdy v létě." Děláš si legraci?
"Výtečně. Jestliže mě nyní omluvíte, docela rád bych si promluvil s profesorem Hunterem." Diplomat jim podal ruku a odešel k hloučku historiků, kteří viseli na rtech profesora Huntera.
Ryan se obrátil na otce Rileye, který mlčky pozoroval výměnu názorů a usrkoval ze svého šampaňského.
"Zajímavý chlapík, tenhle Sergej," řekl Riley. "Rád ostře kritizuje lidi za jejich názory. Nevím, jestli opravdu věří ve svůj systém, nebo jestli jenom hraje hru kvůli bodům..."
Ryan měl naléhavější otázku. "Otče, k čertu, co tohle všechno mělo znamenat?"
Riley se pochechtával. "Právě jsi byl kádrován, Jacku."
"Proč?"
"Na odpověď nepotřebuješ mne. Pracuješ v CIA. Pokud hádám správně, admirál Greer tě chce do svého osobního štábu. Marty Cantor nastoupí příští rok na univerzitě v Texasu a ty jsi jedním z kandidátů na jeho místo. Nevím, jestli si je toho Sergej vědom, ale pravděpodobně jsi vypadal v té chvíli jako nejpříhodnější oběť v místnosti a chtěl si tě oťukat. To se děje pořád."
"Místo po Cantorovi? Ale nikdo mi o tom nic neřekl!"
"Svět je plný překvapení. Pravděpodobně nemají ještě pohromadě celý tvůj kádrový materiál a nechtějí přijít s nabídkou dřív, než budou o tobě všechno vědět. Předpokládám, že informace, které teď dostáváš, jsou dost omezené?"
"Otče, o tom nesmím mluvit."
Kněz se usmál. "Myslel jsem si to. Práce, kterou jsi tam udělal, zapůsobila na ty pravé lidi. Jestliže jsem dobře informován, pak s tebou počítají jako s welterovou váhou." Riley dostal další sklenici šampaňského. "Pokud znám Jamese Greera, ten tě snadno uvrtá. Všechno zavinila tvoje past na kanárky. Ta skutečně udělala na některé lidi ohromný dojem."
"Jak tohle všechno víte?" zeptal se Ryan šokován tím, co právě slyšel.
"Jacku, jak myslíš, že ses tam dostal? Kdo myslíš, že pro tebe získal postgraduální stipendium ve Středisku pro strategická a mezinárodní studia? Tamním lidem se tvoje práce také líbila. Něco jsem řekl já a něco řekli oni. Martymu napadlo loni v létě, že stojíš za to, aby se na tebe podívali. Pracovals líp, než se od tebe čekalo. Tady ve městě je několik lidí, kteří dají na můj názor."
"Och." Ryan se musel usmát. Zapomněl na první věc, která platí o Ježíšově společenství: znají každého, od koho se mohou dovědět téměř vše. Prezident univerzity patřil k univerzitnímu klubu i klubu Cosmos. Oba tyto kluby měly přístup k uším i ústům nejdůležitějších osob ve Washingtonu. Tak to asi začalo. Člověk, který potřebuje nějakou radu a nemůže se poradit s lidmi, se kterými pracuje, zkusí to prodiskutovat s duchovním. Nikdo není pro tyto rady vhodnější nežli jezuita, velmi pečlivě vzdělaný, drezírovaný ve všech směrech, ale nijak tím nezkažený - aspoň většinou. Jako každý duchovní i jezuita je výborný posluchač. Společenství si počínalo tak zdatně při shromažďování informací, že když luštitelé kódů na ministerstvu zahraničních věcí dostali za úkol, aby pronikli do jezuitského šifrovacího systému, úloha vyvolala malou revoltu v "Černé komoře"..., až si uvědomili, jaké informace se k nim vlastně dostávají.
Když bývalý voják Ignác z Loyoly založil řád, dal mu do vínku toliko dvě věci: rozesílat misionáře a stavět školy. Obojí se uskutečňovalo neobyčejně dobře. Z mužů, kteří prošli tímto školením, nikdy neopadá tento vliv. Nebyl to machiavellismus, opravdu ne. Koleje a univerzity učily studenty filozofii, etice a teologii - všechny žádané vědy - aby utlumily tendence ke špatnému a vytříbily jejich inteligenci. Po staletí jezuité vychovávali "lidi pro druhé" a kontrolovali neviditelnou laickou moc, hlavně pro dobro lidí. Akademická úroveň otce Rileye byla všeobecně známá, proto ho často vyhledávali jako poradce stejně jako ostatní význačné akademiky. V jeho prospěch však hovořila i morální autorita graduovaného teologa.
"Po bezpečnostní stránce příliš neriskuješ, Jacku," řekl dobrácky Riley. "Dovedeš si představit, že by někdo z nás mohl být komunistickým agentem? Tak řekni, máš zájem o tuto práci?"
"Nevím." Ryan se podíval na svůj odraz v okně. "Znamenalo by to, že bych strávil víc času mimo rodinu. V létě čekáme další přírůstek."
"Blahopřeji, to je dobrá zpráva. Vím, Jacku, že jsi muž se smyslem pro rodinný život. To místo by znamenalo víc obětí, ale ty se na to hodíš."
"Myslíte?" Vlastně jsem ještě nezapálil svět.
"Na takových místech vidím raději lidi, jako jsi ty, než ty ostatní. Jacku, jsi velice šikovný. Umíš se rozhodnout, ale co je ještě důležitější, jsi velmi dobrý chlapík. Vím, že jsi ctižádostivý, ale máš etiku a dovedeš si vážit hodnot. Patřím k lidem, kteří si myslí, že ve světě přece jenom o něco jde, bez ohledu na to, jak to kolikrát vypadá ošklivě."
"Moc ošklivě, otče," řekl Ryan za chvíli.
"Jak jsi s tím daleko? Už brzo je najdeš?"
"Nejsem moc daleko -" Jack se zarazil příliš pozdě. "Vy jste vyřídil toho jednoho velmi dobře."
"Tak jsem to nemyslel," řekl otec Tim velmi upřímně. "Na světě by bylo líp, kdyby zmizeli z ulic. Mají to nějak pochroumané v hlavě. Člověk nedovede pochopit, jak někdo může úmyslně zranit dítě."
"Otče, není třeba jim rozumět. Musíte jenom vědět, kde je najít."

"To je práce pro policii, pro soudy a pro poroty. Na to máme zákony, Jacku," řekl vlídně Riley.
Ryan se opět obrátil k oknu. Prohlížel si svůj vlastní obraz a uvažoval, co vlastně vidí. "Otče, vy jste dobrý člověk, ale neměl jste vlastní děti. Můžu odpustit tomu, kdo jde po mně, snad, ale neodpustím nikomu, kdo chce zranit moji holčičku. Jestli ho najdu - k čertu, já ho nenajdu. Ale strašně rád bych ho našel." Jack to řekl svému obrazu v okně.
Ano, souhlasil.
"Nenávist není dobrá. Může způsobit věci, kterých budeš litovat, věci, které tě dokonale změní."
Ryan se odvrátil a myslel na osobu, na kterou se právě díval. "Možná že už mě změnily."

(20) Data
Byla to mimořádně nudná nahrávka. Owens byl zvyklý číst policejní zprávy, přepisy výslechů a doklady zpravodajské služby, což bylo nejhorší ze všeho, ale pásek byl ještě nudnější než tohle všechno. Mikrofon, který umístila bezpečnostní služba v Cooleyho obchodě, byl natolik citlivý, že zachytil každý šum. Fakt, že Cooley si rád broukal sám pro sebe, Owense příšerně rozčiloval. Detektiv, jehož úkolem bylo naslouchat nesestřiženému pásku, vyslechl několik minut strašného atonálního hluku a popřál i svému veliteli, aby si této radosti užil. Konečně zazvonil zvonek.
Owens slyšel skřípění, když se otvíraly a zavíraly dveře, pak zvuk Cooleyho otáčecí židle, drhnoucí o podlahu. Owens si uvědomil, že židle má vadné kolečko.
"Dobré ráno, pane!" To byl Cooleyův hlas.
"Vám také," řekl druhý hlas. "Tak už jste hotov s Marlowem?"
"Ano, jsem."
"Co tedy stojí?"
Cooley to neřekl nahlas, ale Ashley už vysvětlil Owensovi, že majitel obchodu nikdy nevyslovil cenu. Podával ji zákazníkům na kartičce. Owensovi napadlo, že takto se vyhýbá smlouvání.
"To je dost přehnané," poznamenal Watkinsův hlas.
"Mohl bych dostat víc, ale vy patříte k mým lepším zákazníkům," odpověděl Cooley.
Na pásce byl jasně slyšitelný povzdech. "Ano, stojí to za to."
Transakce byla uskutečněna. Slyšeli šustot, jak přepočítávali bankovky.
"Snad budu mít brzo něco ze sbírky v Kerry," řekl dále Cooley.
"Och?" V odpovědi se ozval zájem.
"Ano, podepsané první vydání Velkých nadějí. Viděl jsem je při svém posledním zájezdu. Zajímalo by vás to?"
"Podepsané?"
"Ano, pane. Samotný Dickens. Uvědomuji si, že viktoriánská doba je trošku novější než většina vašich akvizicí, ale ten autorův podpis..."
"To ano. Samozřejmě bych se na to rád podíval."
"To se dá zařídit."
"V tomto okamžiku," řekl Owens Ashleyemu, "se Watkins trochu naklonil a zmizel našemu člověku v klenotnictví z dohledu."
"Mohl tedy předat zprávu."
"Snad." Owens vypnul magnetofon. Zbytek rozmluvy neměl žádný význam.
"Když byl Cooley naposledy v Irsku, vůbec nejel do hrabství Kerry. Celou dobu byl v Corku. Navštívil tři knihkupce, kteří obchodují se vzácnými tisky, noc strávil v hotelu a vypil několik pint v místní hospodě," podával Ashley další informace.
"V hospodě?"
"Ano, v Irsku pije, v Londýně ne."
"Setkal se tam s někým?"
"Těžko říct. Náš člověk mu nebyl dost nablízku. Objednával si velice diskrétně a dával si pozor, aby ho nikdo nešpehoval." Ashley chvilku mlčel. Snažil se na pásku najít určité místo. "Zdálo se mi, že za knihu platil hotově."
"To platil a obvykle se to nedělá. Jako většina z nás i Watkins používá pro většinu svých transakcí šeky a kreditní karty, ale tentokrát to neudělal. Jeho konto v bance nevykazuje žádné šeky vystavené na tento obchod, ale občas vybírá vysoké částky v hotovosti. Mohou, i když také nemusejí odpovídat nákupům v tomto obchodě."
"To je velice zvláštní," myslel Ashley nahlas. "Všichni - nebo aspoň někteří musí vědět, že tam chodí."
"Šeky mají data," poznamenal Owens.
"Snad." Ashleyho to nepřesvědčilo, ale měl za sebou už tolik výslechů podobného druhu, aby věděl, že všechny odpovědi vyslýchající nikdy nedostane. Některé podrobnosti stále zůstávaly záhadné. "Včera večer jsem si prohlédl zprávu o Geoffově služebním postupu. Víš, že když byl v Irsku, zabili mu v četě čtyři lidi?"
"Cože? Tím se stává vhodným kandidátem pro naše vyšetřování." Owens si nemyslel, že by to byla dobrá zpráva.
"K tomu jsem také dospěl," souhlasil Ashley. "Dal jsem příkaz našemu chlapíkovi v Německu, aby vyslechl jednoho z Watkinsových kamarádů. Jeho pluk byl momentálně přidělen k britské armádě na Rýně. Ten chlapík je teď podplukovníkem. Tvrdil, že Geoff to bral strašně vážně, řval, že jsou na nesprávném místě, dělají špatné věci a přitom ztrácejí lidi. Pohlíží na věci z trošku jiného úhlu, že?"
"Další poručík, který našel svoje řešení problému," zabručel Owens.
"Ano - máme odejít a zatracenou irskou otázku nechat plavat. To není zrovna výjimečný pocit v armádě."
Velitel věděl, že to není výjimečný pocit ani v celé Anglii. "Není to nijak přesvědčivý motiv."
"Lepší než nic."
Polda zabručel na souhlas. "Co jiného ještě řekl plukovník tvému chlapíkovi?"

"Geoff měl zřejmě při svém pobytu v belfastské oblasti plno práce. On a jeho muži toho viděli hodně. Byli tam, když katolíci přivítali armádu, a byli tam, když se situace obrátila. Všichni prožívali kruté časy," dodal Ashley zcela zbytečně.
"Pořád toho není moc. Máme zprávu dřívějšího podřízeného - teď v britské armádě na Rýně, že se Watkinsovi nelíbil pobyt v Severním Irsku, ten náhodou kupuje vzácné knihy od chlapíka, který tam vyrostl a nyní vede úplné legitimní obchod ve středním Londýně. Víš, co by řekl advokát: pouhá náhoda. Nemáme jedinou věc, která by aspoň vzdáleně připomínala důkaz. Minulost každého z nich je tak čistá, že by mohli být prohlášeni za svaté."
"Ale jsou to lidé, které hledáme," trval na svém Ashley.
"To vím." Owens skoro překvapil sám sebe, když to řekl poprvé. Jeho profesionalita mu napovídala, že je to omyl, avšak instinkty mluvily o něčem jiném. Nebyl to nikterak nový pocit, ale způsoboval, že se vůči šéfovi C-13 cítil nesvůj. Pokud ho instinkty klamaly, hledal na nesprávném místě a zaměřil se na nesprávné lidi. Ale jeho instinkty ho dosud nikdy neklamaly. "Znáš pravidla hry a podle těch pravidel nemám toho dost, abych mohl jít za komisařem. Vykopl by mě z kanceláře a udělal by to právem. Nemáme nic, jenom samá neopodstatněná podezření." Oba muži na sebe několik vteřin zírali.
"Nikdy jsem nechtěl být policistou." Ashley se usmíval. Zavrtěl hlavou.
"Ani mně se nesplnilo moje přání. Chtěl jsem být strojvedoucím, když mně bylo šest, ale otec tvrdil, že v rodině je už dost železničářů. Tak jsem se stal policajtem." Oba muži se zasmáli. Nic jiného jim nezbývalo.
"Rozšíříme dohled nad Cooleyho cestami do ciziny. Myslím, že z tvé strany se nedá moc víc dělat," řekl konečné Ashley.
"Musíme prostě počkat, až se dopustí nějakého omylu. Dřív nebo později nějakou chybu udělají."
"Bude to dost brzy?" To byla otázka.

"Už to máme tady," řekl Alex.
"Jak ses k tomu dostal?" zeptal se užasle Miller.
"Rutina, člověče. Elektrárny pořizují letecké fotografie svého území. Pomáhají nám při plánování, které musíme dělat. A tady" -sáhl do své aktovky - "je topografická mapa. Tady je tvůj objekt, chlapče." Alex mu podal zvětšovací sklo, které si vypůjčil od firmy. Byl to barevný záběr, pořízený za jasného slunečního dne. Daly se rozeznat značky aut. Snímek byl asi fotografován předešlý rok v létě - tráva byla právě posekána...
"Jak je útes velký?"
"Dost velký, aby ses bál, že z něho spadneš. Ale taky ošidný. Zapomněl jsem už, z čeho je, z pískovce nebo z něčeho drolivého, musíš si dávat pozor. Vidíš tam ten plot? Má zabránit v přístupu až k samému okraji. Mám obdobný problém s naším reaktorem na útesu Calvert. Je to stejně geologické složení. Dalo hodně práce, než se zpevnily základy závodu."
"Vede tam jenom jedna cesta," poznamenal Miller.
"Také tam končí. To je problém. Máme tu všude průrvy. Všimni si, že elektrické vedení je transverzální, vede od téhle cesty dál. Zdá se, že tam kdysi byla stará polní cesta spojující útes s farmou, ale nechali ji zarůst. To by nám mohlo pomoct."
"Jak? Nedá se použít."
"To ti řeknu později. V pátek spolu půjdeme na ryby."
"Cože?" Miller překvapeně vzhlédl.
"Chceš si omrknout útes, nebo ne? Kromě toho táhnou modrásci. Já mám rád modré ryby."

Breckenridge měl konečně siluetové terče. Jack teď přicházel na střelnici méně často, hlavně ráno před vyučováním. Když už nic jiného, incident před branou přesvědčil námořníky i civilní stráže, že jejich práce má nějakou cenu. Dva námořníci a jeden civilista právě pálili ze služebních pistolí. Nestříleli tak dobře, aby se mohli kvalifikovat. Dohromady vystříleli desítky nábojů. Jack stiskl knoflík a přitáhl terč k sobě. Jeho střely byly všechny umístěny ve středu terče.
"Velmi dobře, doktore," řekl seržant, který stál za ním. "Jestli chcete, můžeme vás přihlásit na závody. Myslím, že byste získal medaili."
Ryan zavrtěl odmítavě hlavou. Po ranním běhu se pořád ještě musel sprchovat. "Já to nedělám kvůli skóre, Gunny."
"Kdy se vám vrátí domů vaše holčička?"
"Příští středu, aspoň doufám."
"To je dobře, pane. Kdo se o ni bude starat?"
"Cathy si vezme několik týdnů dovolené."
"Moje žena se ptala, jestli nepotřebujete pomoc."
Jack se překvapeně obrátil. "Sissy - žena korvetního kapitána Jacksona - tam bude většinu času. Vyřiďte, prosím, vaší paní naše díky, Gunny, to je od ní ohromně milé."
"Není to nic tak strašného. Je nějaká naděje, že se najdou ti parchanti?" Ryanovy denní záskoky v CIA nebyly žádným tajemstvím.
"Zatím ne."

"Dobré ráno, Alexi," řekl vedoucí. "Dneska jste se trochu zdržel. Co pro vás můžu udělat?" Bert Griffin přicházel do práce vždycky brzy, ale zřídka viděl Dobbense, který ráno odcházel v sedm hodin domů.
"Díval jsem se na technické doplňky toho nového transformátoru od Westinghouse."
"To se v noci nudíte?" zeptal se Griffin s úsměvem. Pro údržbáře teď nastala poněkud volnější doba. Samozřejmě v létě to bude docela jiné, až poběží všechna klimatizační zařízení naplno. Jaro bylo roční dobou, kdy vznikaly nové nápady.

"Myslím, že jsme připraveni to zkusit."
"Podařilo se už vychytat všechny mouchy?"
"Hodně, dost, aby se mohla provést praktická zkouška."
"Dobrá." Griffin se v židli opřel dozadu. "Povězte mi o tom něco víc."
"Nejvíc starostí, pane, mám kvůli těm starým jednotkám. Problém je v tom, že se situace zhorší, až je začneme odstraňovat. Poslední měsíc jsme měli únik chemikálií -"
"Och, ano." Griffin zakoulel očima. Většina jednotek v provozu obsahovala póly brómované bifenyly jako chladicí médium transformátoru. Ty byly nebezpečné pro opraváře elektrického vedení, kteří měli nosit ochranné oděvy, kdykoliv na nich pracovali, ale většinou se tím neobtěžovali, ačkoliv firemní předpisy zněly jasně. Polybromované bifenyly představovaly vážnou hrozbu pro zdraví dělníků. A co bylo ještě horší, firma musela periodicky likvidovat tuto toxickou látku. Byla drahá, neustále hrozila únikem, jehož důsledkem bylo nadměrné papírování, náročné na čas stejně jako provoz nukleárního reaktoru firmy. Westinghouse experimentoval s transformátorem, který používal dokonale inertní chemikálii místo brómovaných bifenylů. Třebaže tato chemikálie byla drahá, slibovala, že dlouhodobě se její využití vyplatí a že vyhoví i požadavkům ekologů, což bylo ještě důležitější než finanční úspory. "Alexi, jestli se vám to podaří rozběhnout, osobně se postarám, abyste dostal nové firemní auto!"
"Chci jeden transformátor vyzkoušet. Westinghouse nám jej půjčí zadarmo."
"To je tak báječné, že se tomu ani nechce věřit," poznamenal Griffin. "Ale opravdu už vychytali všechny mouchy?"
"Aspoň to tvrdí, snad až na občasné kolísavé napětí. Nevědí, co to způsobuje, a chtějí provést několik zkoušek v terénu."
"Jak velké je to kolísání?"
"Minimální." Alex vytáhl blok a přečetl několik čísel. "Zdá se, že je to problém týkající se přírodního prostředí. Vypadá to tak, že k tomu dochází pouze tehdy, když se rychle změní teplota okolního vzduchu. Kdyby to byla skutečná příčina, potom by nebylo moc těžké ji odstranit."
Griffin o tom několik vteřin uvažoval. "Dobrá, kde s tím chcete začít?"
"Vybral jsem pro zkoušku místo v okrese Anne Arundel jižně od Annapolisu."
"To je hodně daleko. Proč zrovna tam?"
"Je to vedení se slepým koncem. Kdyby transformátor nefungoval dobře, nepoškodí to moc domů. Další věc je, že jedna z mých údržbářských part je vzdálená jenom dvacet mil. A zrovna tuto partu už zacvičuju na novou jednotku. Nainstalujeme tam měřicí přístroje a prvních několik měsíců je můžu denně kontrolovat. Jestliže se to osvědčí, můžeme udělat objednávku na podzim a s instalací začít příští rok na jaře."
"Dobrá. Kde to přesně je?"
Dobbens rozvinul mapu na Griffinově stole. "Přesně tady."
"Drahé okolí," řekl pochybovačně vedoucí inženýr.
"Ale podívejte, šéfe!" Alex zabručel. "Co by asi psali v novinách, kdybychom dělali svoje pokusy tam, kde bydlí jenom chudí? Kromě toho," - usmál se - "všichni tihle ekologičtí blázni jsou bohatí, ne?"
Dobbens prohodil tuto poznámku záměrně. Griffin měl velkou pifku na ekology. Patřila mu malá farma a brali ho všichni čerti, když slyšel nějakého obyvatele družstevního domu, jak mu káže o přírodě.
"Dobrá, pusťte se do toho. Kdy s tím můžete začít?"
"Westinghouse nám může poskytnout jednotku na konci příštího týdne. Tři dny potom už bych to mohl rozběhnout. Chci, aby moje parta přezkoušela vedení - vlastně bych tam zajel sám to nainstalovat, pokud proti tomu nic nemáte."
Griffin přikývl na souhlas. "Synu, vy jste inženýr, jakého si představuju. Většina těch študáků, co sem přicházejí, se bojí umazat si ruce. Budete mě informovat?"
"Ano, pane."
"Odvádějte dál dobrou práci, Alexi. Já se o vás zmíním na ředitelství."
"Děkuji vám, pane Griffine."
Dobbens odešel z budovy a jel domů ve firemním plymouthu, dva roky starém. V době dopravní špičky většina provozu směřovala do města, kdežto on vyjížděl ven. Doma byl ani ne za hodinu. Sean Miller se zrovna probudil, popíjel čaj a díval se na televizi. Alex se podivil, jak někdo může zahajovat den čajem. Uvařil si instantní kávu.
"Tak co je?" zeptal se Miller.
"Bez problémů." Alex se usmál, pak se zarazil. Napadlo ho, že se chová divně. Po všech těch řečech v koleji o tom, že je třeba dát moc lidu, si uvědomil s překvapením, že jako inženýr u firmy Baltimorské plynárenské a elektrárenské závody dělá přesně to, o čem se tehdy mluvilo. Podivným způsobem teď sloužil obyčejným lidem, třebaže ne zrovna významným způsobem. Dobbens se rozhodl, že je to dobrý trénink pro jeho budoucí ctižádostivé poslání. Připomněl si, že ti, kdož pokorně sloužili, slouží stále. Důležitá lekce pro budoucnost. "Pojď, promluvíme si o tom ve člunu."

Středa byla zvláštní den. Jack vynechal obě zaměstnání. Nesl medvěda, zatímco Cathy vezla dceru. Medvěd byl darem od kadetů z jeho tříd historie, obrovská obluda, která vážila šedesát liber a byla skoro pět stop vysoká, s tralaláčkem na hlavě, což byl doplněk od seržanta Breckenridge. Policista otevřel průvodu dveře. Byl větrný březnový den, ale rodinné kombi bylo zaparkováno přímo před budovou. Jack vzal dcerku do náruče, zatímco Cathy děkovala ošetřovatelkám. Přesvědčil se, že je dobře usazená v bezpečnostním sedátku, a sám sepnul přezku na pásu. Medvěd se musel spokojit s místem vzadu.
"Jsi, Sally, připravena na cestu domů?"
"Ano." Mluvila apaticky. Ošetřovatelky tvrdily, že stále křičí ze spánku. Nohy už měla úplně vyléčené. Mohla zase chodit, špatně a neobratně, ale chodit mohla. Vlasy měla ostříhané nakrátko, aby se zastřela místa, která byla vyholená,

ale vlásky jí brzy zase narostou. Až na ztrátu sleziny byla opět celá. Dokonce i jizvy, jak tvrdili chirurgové, brzy zmizejí, a pediatři ho ubezpečovali, že za několik málo měsíců skončí i noční můry. Jack se otočil a pohladil milou tvářičku. Za svou snahu byl odměněn úsměvem. Nebyl to úsměv, na jaký býval zvyklý. Opět v něm zabouřil hněv, ale řekl si, že na to teď není čas. Sally potřebovala otce, nikoliv mstitele.
"Doma tě čeká překvapení," řekl jí otec.
"Jaké?" zeptala se Sally.
"Kdybych ti to řekl, už by to nebylo překvapení."
"Tatínku!" Na okamžik to byla zase jeho malá holčička.
"Počkej a uvidíš."
"Co se děje?" zeptala se Cathy, když nastoupila do auta.
"Překvapení."
"Jaké překvapení?"
"Vidíš," řekl Jack své dceři, "maminka o tom také nic neví."
"Jacku, o čem to mluvíš?"
"Minulý týden jsem měl menší diskusi s doktorem Schenkem." To bylo všechno, co byl Jack ochoten prozradit. Uvolnil parkovací brzdu a zamířil na Broadway.
"Chci svého medvěda," řekla Sally.
"Je moc velký, tady nemůže sedět, zlatíčko," namítla Cathy.
"Ale můžeš nosit jeho tralaláček. Říkal, že s tím souhlasí." Jack jí ho podal. Bojový klobouk se širokou střechou jí zapadl až po uši.
"Poděkovals těm lidem za medvěda?" zeptala se Cathy.
"Na to si můžeš vsadit." Ryan se usmál. "V tomto termínu nikdo nerupne. Ale nikomu o tom ani slovo." Jack měl pověst přísného examinátora. Jeho předsevzetí nepřetrvá jeden semestr. Zásady mi můžou být ukradené. Kadeti z jeho tříd posílali květiny, hračky, hlavolamy a karty, které zabavily jeho nemocnou holčičku, potom se v mezích možností vyřádili v celém pediatrickém oddělení a prosvětlili tak dny padesáti nemocných dětí. Korunou veškeré zábavy byl medvěd Cerouček. Ošetřovatelky řekly Cathy, že ovzduší se na dětském oddělení změnilo k lepšímu. Obludná hračka často spočívala v hlavách postele Sally, která se s ní objímala. Tato scéna všechny dojímala, zvláště Jacka, který ji chtěl ještě vylepšit. Nyní dokončoval Skip Tyler doma závěrečné přípravy.
Jack si dával na čas. Jel, jako by vezl náklad naprasklých vajec. Při práci v CIA si zvykl na cigarety a teď ho to neustále nutilo, aby si zapálil. Věděl však, že s tím musí přestat, když manželka bude nepřetržitě doma. Dával pozor, aby se vyhnul cestě, po které jela Cathy onoho dne - a jako už celé týdny svíral pevněji volant. Uvědomoval si, že na to musí přestat myslet. Stala se z toho posedlost. Tím však naprosto ničemu nepomůže.
Scenerie se změnila od té... nehody. Tehdy tu trčely holé stromy, teď už se odívaly pupeny a zavinutými lístky, které zvěstovaly příchod jara. Na farmách se všude venku popásali koně i krávy. Kolem nich pobíhala hříbata a telata. Sally se na ne dívala s nosem přitisknutým na skle okénka. Ryan si říkal, že život se obnovuje, stejně jako každý rok. Jeho rodina je opět celá a taková zůstane. Konečně přišla poslední odbočka na Falcon's Nest Road. Jack si všiml, že tam stále stojí montážní vozy, a na chvíli zauvažoval, proč tam pořád jsou. Pak zahnul doleva na svou příjezdovou cestu. Před domem stálo auto.
"Je tady Skip?" zeptala se Cathy.
"Vypadá to tak," odpověděl Jack a potlačil úšklebek.

"Jsou doma," řekl Alex.
"Ano," řekl Louis. Oba muži trčeli na vršku sloupu, natahovali nové dráty, aby vedení přizpůsobili experimentálnímu transformátoru. "Víš, den po té prácičce," řekl údržbář, "jsem v novinách viděl obrázek té paní. Nějaký kluk proletěl výkladní skříní a měl celý obličej rozřezaný. Byl to náš bratříček, Alexi. Ta doktorka mu zachránila zrak, člověče."
"Vzpomínám si na to, Louisi." Alex zvedl fotografický aparát a pořídil celou šňůru snímků.
"Nerad se patlám s malými dětmi, člověče," pokračoval Louis. "Polda, to je docela něco jiného," dodal, jako by se hájil. Nemusel říkat, že totéž se týká otce dítěte. To byl kšeft. Stejně jako Alexovi, i jemu zbývalo už málo zábran, avšak zraňovat děti mu přece jenom připadalo jako čin, který v něm vyvolával zmatené pocity.
"Asi jsme všichni měli štěstí." Alex věděl zcela objektivně, že revolucionář nesmí být citlivka. Při jeho poslání se nemůže sentimentalita uplatnit, překážela by v tom, co se musí udělat, prodlužovala by akci a jejím důsledkem by bylo víc mrtvých. Věděl také, že nechuť ke zraňování dětí je součástí genetického vybavení každé lidské bytosti. Lidstvo již postoupilo ve svých vědomostech od časů Marxových a Leninových. Vyhýbal se zraňování dětí všude tam, kde to jen bylo možné. Usuzoval, že tím vzrostou sympatie ve společenství, které se snažil osvobodit.
"Ano."
"Tak co jsi viděl?"
"Mají službu - černou, samozřejmě. Docela hezkou ženskou, má chevrolet. Teď je tam ještě někdo. Je to nějaký bílý floutek, mohutný mužský, ale divně chodí."
"V pořádku." Alex si udělal poznámku o černošce, bělocha ponechal stranou. Je to pravděpodobně přítel rodiny.
"Poldové - státní poldové - jsou tu minimálně každé dvě hodiny. Jeden z nich se mě ptal, co jsme dělali včera odpoledne. Hlídají tohle místo. Do domu vede zvláštní telefonní linka - asi spojuje dům s hlídací společností. Mají tedy poplašné zařízení a poldové jsou pořád nablízku."
"Dobrá. Měj oči otevřené a snaž se, aby tě nikdo nezahlédl."
"Máš pravdu."

"Doma," vydechl Ryan. Zastavil a vystoupil z auta. Šel ke dveřím na straně, kde seděla Sally. Povšiml si, že děvčátko si nehraje s přezkou bezpečnostního pásu. Rozepnul pás a vyzdvihl svou dceru z vozu. Objal ji kolem krku, obě paže jí sevřel na prsou.
"Buďte vítáni doma," Skip otevřel dveře.
"Kde je moje překvapení?" zeptala se Sally.
"Překvapení?" Tyler se tvářil zaraženě. "O žádném překvapení nevím."
"Tatínku!" Otec se tvářil provinile.
"Pojďte dál," řekl Tyler.
Byla tam také paní Hackettová. Uvařila pro všechny oběd. Svobodná matka dvou synů musela tvrdě pracovat, aby je uživila. Ryan postavil své děvče na zem a to hned odešlo do kuchyně. Skip Tyler a otec pozorovali, jak se snaží na neobratných nohou zvládnout vzdálenost.
"Bože, to je úžasné, jak se děcka rychle uzdravují," poznamenal Tyler.
"Cože?" Jack byl překvapen.
"Jednou jsem si při fotbale zlomil nohu - k sakra, ale takhle rychle jsem to nedokázal. Pojďme dál." Tyler pokynul Jackovi ode dveří. Nejprve si prohlédl vycpané zvíře v autě. "Slyšel jsem, že to má být nějaký druh medvěda. Tenhle určitě hrál za Chicago!"
Pak vešli mezi stromy severně od Ryanova domu. Tam nalezli překvapení - bylo uvázané ke stromu. Jack uvolnil vodítko a štěně zvedl.
"Díky, žes ho sem přivedl."
"Není zač. Jsem rád, že zase vidím Sally doma, kamaráde."
Oba muži se vrátili do domu. Jack nahlédl za roh a spatřil, že Sally už pořádá sendvič s arašídovou pomazánkou.
"Sally..." řekl. Jeho žena se na něho dívala s otevřenými ústy. Dcera otočila hlavu v okamžiku, kdy Jack kladl štěně na podlahu.
Byl to černý labrador, dost starý na to, aby už mohl být odloučen od své matky. Štěňátko potřebovalo jenom jediný pohled, aby vědělo, ke komu patří. Pelášilo po podlaze, většinou bokem, a divoce vrtělo ocáskem. Sally už byla na podlaze a uchopila je. Za okamžik jí psíček lízal obličej.
"Na štěně je moc malá," řekla Cathy.
"No tak dobře, dnes odpoledne je můžeš zase odnést," odpověděl klidně Jack. Za tuto poznámku se mu dostalo rozhněvaného pohledu. Jeho dcera zakvílela, když se štěně pustilo do podpatku jedné boty. "Není dost velká na poníka, ale tohle je podle mne pro ni docela vhodné."
"Ty je vycvičíš!"
"To půjde snadno. Pochází z dobrého plemene. Jeho otcem byl šampión Chesapeake černý Victor Hugo, věřili byste tomu? Labradoři mají měkkou tlamičku a milují děti," pokračoval Jack. "Už jsem ho přihlásil na trénink."
"Jaký trénink?" Cathy byla upřímně zmatená.
"Plemeno se nazývá labrador retrívr," poznamenal Jack.
"Jak vyroste?"
"Och, bude vážit asi tak sedmdesát liber."
"Bude těžší, než je teď Sally."
"Ano, a tahle rasa ráda plave. Bude na ni dávat pozor v bazénu."
"My přece bazén nemáme."
"Za tři týdny začnou." Jack se opět usmál. "Doktor Schenk také tvrdí, že plavání je dobrou terapií na tenhle druh zranění."
"Ty jsi odvedl pěkný kus práce," poznamenala jeho žena. Teď už se usmívala.
"Chtěl jsem původně novofoundlanďana, ale ti jsou moc velcí -" Jack neřekl, že jeho prvním přáním bylo získat psa tak velkého a tak tvrdého, aby utrhl hlavu každému, kdo by se přiblížil k jeho dceři, avšak zdravý rozum mu v tom zabránil.
"Tak, tady máš první úkol," ukázala Cathy. Jack sebral papírovou utěrku, aby utřel loužičku na dlaždicích. Než to stačil provést, jeho dcera ho málem uškrtila v divokém objetí. Měl co dělat, aby se ovládl, ale musel to dokázat. Sally by nepochopila, proč její tatínek pláče. Svět se vrátil do svých starých kolejí. Jenom aby v nich vydržel!

"Obrázky budu mít zítra. Chtěl jsem je udělat, než se stromy zazelenají. Až se všechno rozvine, dům z cesty nebude moc vidět." Alex shrnul výsledky svého průzkumu.
"A co bude s poplašným zařízením?"
Alex mu přečetl data ze svých poznámek.
"Jak jsi to k čertu získal?"
Dobbens otevřel pivo a pochechtával se. "Je to snadné. Když potřebuješ data nějakého poplašného zařízení proti vloupání, zavoláš firmu, která je vyrobila, a řekneš, že pracuješ pro pojišťovnu. Udáš číslo pojistky - to si samozřejmě vymyslíš - a oni ti poskytnou všechny údaje, které potřebuješ. Ryan má perimetrický systém a rezervní systém proti vetřelcům, což znamená, že ochranná společnost má klíče k domu. Někde na parcele mají infračervené paprsky. Pravděpodobně na příjezdové cestě ve stromech. Ten chlápek není pitomec, Seane."
"Na tom nezáleží."
"Dobrá, já ti to jenom říkám. Ještě jedna věc."
"Ano?"
"Děcko tentokrát neutrpí žádné zranění. Ani ta žena, pokud to půjde."

"To není součást plánu," ujišťoval ho Miller. Ty pitomý fouňo. Co jsi to za revolucionáře? Ale to nahlas neřekl.
"To je kvůli mým lidem," pokračoval Alex a řekl pouze část pravdy. "Musíš mě pochopit, Seane, zneužívání dětí u nás vypadá velice špatně. Nechceme, abychom si ve světě vytvořili o sobě takový obraz."
"A chceš jít s námi?"
Dobbens přikývl. "Asi to bude nutné."
"Ohrožení se můžeme vyhnout. Znamená to pouze, že budeme eliminovat všechny lidi, kteří spatří naše tváře."
Ty jsi chladný, sprostý vrahoun, pomyslel si Dobbens, ačkoliv předchozí slova vyznívala naprosto logicky. Mrtví už prostě nemluví.
"Velmi dobře. Teď je nejdůležitější, abychom našli způsob, jak trochu uklidnit lidi od bezpečnosti, aby dali na chvíli pokoj," řekl Ir. "Rád bych se vyhnul brutální síle."
"O tom jsem už přemýšlel." Alex se na chvíli odmlčel, než pokračoval. "Zahrajeme si s nimi šachy."
"Co tím myslíš?" zeptal se Miller.
"Víš, jak se připravují velké plány, takové, které se skutečně osvědčí. Všechny dobře fungují, protože ukazují tomu druhému to, co očekává, že uvidí. Přiměješ ho, aby šel za pozlátkem, ale musí to být skutečně dobré pozlátko. My je musíme přimět k tomu, aby hledali nesprávnou věc na nesprávném místě, a oni nám tím prozradí to pravé slovo."
"A jak to uděláme?"
Až po dvou minutách se ozvalo: "Ach."
Za několik minut poté Alex odešel do své ložnice a zanechal Seana před televizí, aby se probíral jeho materiálem. Miller si uvědomil, že to byl velmi užitečný výlet. Plán už začínal dostávat pevné obrysy. Bude vyžadovat spousty lidí, ale to nebylo žádné překvapení.
Jeho respekt k Alexovi se kupodivu zmenšoval. Člověk je to zajisté zdatný, dokonce skvělý, pokud jde o plán diverze - ale ta absurdní sentimentalita! Nebylo to v tom, že objevil Alexovu slabost, pokud jde o vztah k dětem, byl přesvědčen, že je nutno platit nezbytnou cenu za to, co revoluce představuje. Mimoto i negativní dopad vzbuzuje pozornost lidí. Říká jim otevřeně, že on a jeho organizace to myslí naprosto vážně. Pokud se Alex přes to nedostane, nebude nikdy úspěšný. Ale to nebyl Millerův problém. Ve své mysli viděl teď naprosto jasně první část operace. Druhá část byla také načrtnuta, ale jednou už nevyšla. Tentokrát to bude jinak, sliboval si Miller.
Příštího dne kolem poledne mu Alex předal fotografie a odvezl ho na odlehlou stanici metra. Odtud odjel na národní letiště, aby stihl první ze čtyř letů, jimiž se po etapách dostane domů.

Jack přišel do dceřiny ložnice před jedenáctou hodinou. Pes - jeho dcera mu dala jméno Ernie - se proměnil v neviditelný tvar v koutě. Byla to jedna z Jackových nejchytřejších věcí, které kdy udělal. Sally se tak zamilovala do Ernieho, že zapomínala na svá zranění a honila ho tak rychle, jak to dovolovaly její zesláblé nohy. To stačilo k tomu, aby otec přehlížel rozžvýkané boty a občasný zmatek, který pes vyvolával tím, že roznášel předměty po domě. Za několik týdnů bude Sally zase docela normální. Než Jack odešel, upravil jí trochu přikrývku.
Cathy už byla v posteli, když k ní přišel. "Je v pořádku?"
"Spí jako andílek," odpověděl Jack a vklouzl k ní.
"A Ernie?"
"Je tam někde. Slyšel jsem, jak tluče ocasem do zdi." Objal ji. Teď bylo vskutku obtížné dostat se až k ní. Pohladil ji po břiše. Cítil obrysy nenarozeného dítěte. "Co dělá náš další potomek?"
"Je zticha. Konečně. Bože, ten je aktivní. Nebuď ho."
Jackovi připadalo absurdní, že děti jsou vzhůru dřív, než se narodí, ale s lékařkou se hádat nemohl. "Ten?"
"To alespoň tvrdí Madge."
"Co říká o tobě?" Cítil její žebra. Vyčnívala jí. Jeho žena byla vždy štíhlá, ale tohle bylo příliš.
"Už přibývám na váze," odpověděla Cathy. "Kvůli tomu si nemusíš dělat starosti. Všechno je v pořádku."
"Dobrá." Políbil ji.
"Nic víc už nedostanu?" slyšel ze tmy.
"Myslíš, že zvládneš víc?"
"Jacku, zítra nemusím do práce," připomněla mu.
"Bohužel jeden z nás musí," protestoval, ale brzy zjistil, že to nepředstavuje žádnou překážku.

(21) Plány
"Je důkladný," poznamenal O'Donnell. Miller se vrátil s leteckými snímky, které Dobbens okopíroval, topografickými mapami a fotografiemi Ryanova domu od pevniny i od vody. K tomu ještě přidal poznámky psané na stroji o pozorování svých lidí a ostatní údaje, o nichž si myslel, že jsou zajímavé.
"Naneštěstí dovoluje svým citům, aby zasahovaly do jeho činnosti," poznamenal Miller chladně.
"A ty ne, Seane?" plísnil ho vlídně O'Donnell.
"To už se nikdy nestane," sliboval jeho operační důstojník.
"To je dobře. U omylů je důležité, abychom se z nich poučili. Tak přejděme k operaci, jak ji navrhujete vy."
Sean vyňal další dvě mapy a dvacet minut vysvětloval svoje představy. Skončil Dobbensovým návrhem na diverzní krytí vlastní akce.
"Mně se to líbí." Obrátil se na svého šéfa zpravodajství. "Michaeli?"
"Protivník bude samozřejmě silný, ale plán s tím počítá. Jediná věc, která mě trápí, je ta, že budeme potřebovat skoro všechny své lidi."
"Nic jiného se nedá dělat," odpověděl Miller. "Nejde ani tak o problém, jak se dostat do bezprostřední blízkosti, jako

spíše o to, jak co nejrychleji zmizet, až akce skončí. Důležité je načasování-"
"A když je načasování důležité, pak jednoduchost je bezpodmínečnou nutností," přikývl O'Donnell. "Může se protivník pokusit ještě o něco jiného?"
"Myslím, že ne," řekl McKenney. "Tenhle plán počítá s nejhorší alternativou."
"Vrtulníky," řekl Miller. "Posledně nás málem dostaly. Není to žádný problém, když na ně budeme připraveni, ale připraveni být musíme."
"Velmi dobře," řekl O'Donnell. "A druhá část operace?"
"Zřejmě musíme vědět, kde budou všechny terče," uvažoval McKenney. "Kdy chcete, abychom zaktivizovali naše lidi?" Agenti šéfa zpravodajství, infiltrovaní v nejrůznějších institucích a organizacích, byli podle rozkazu nějakou dobu v klidu.
"Ještě ne," odpověděl zamyšleně vůdce. "Je to opět otázka načasování. Seane?"
"Musíme počkat, až bude všechno naprosto jasné, a teprve pak se můžeme hnout."
"Ano, posledně se ukázalo, jak je to důležité," souhlasil šéf. "Kolik lidí je zapotřebí na vaši operaci?"
"Ne méně než patnáct. Můžeme se spolehnout na Alexe, že dodá tři vycvičené muže včetně sebe. Víc od něj nechci, měli bychom co nejvíc omezit jeho účast."
"Souhlasím," řekl McKenney.
"A výcvik?" zeptal se O'Donnell.
"Nejdůkladnější, jaký jsme dosud prodělali."
"Začít - kdy?"
"Měsíc předem," odpověděl Miller. "Víc času by představovalo mrhání silami. Pro tuto chvíli mám práce až nad hlavu."

"Tak tady jsou plány," řekl Murray. "Můžete je ubytovat buď na vašem velvyslanectví, nebo je umístíme v Blair House, sídle pro vládní hosty, jenom přes ulici od prezidenta."
"Při vší povinné úctě k chlapíkům z vaší tajné služby -" vedoucí skupiny diplomatické ochrany už nemusel pokračovat. Byl odpovědný za jejich bezpečnost a nechtěl zodpovědnost přenášet na cizince ve větší míře, než bude nezbytné.
"Ano, rozumím." Od tajné služby obdrží všechny detaily bezpečnostních opatření plus dvojici styčných důstojníků FBI a obvyklou pomoc od místní policie. Po celý čas bude v pohotovosti zásahová jednotka, jedna v Kolumbijském okrese a rezervní družstvo v Quantiku."
"Kolik lidí o tom ví?" zeptal se Ashley.
"Tajná služba a lidé z FBI už byli plně instruováni. Až dorazí váš předvoj, měla by být většina míst předem prozkoumána. Místní poldy budeme informovat teprve tehdy, až to bude nutné."
"Řekls, že většina lokalit bude prozkoumána, ale ne všechny?" zeptal se Owens.
"Chcete, abychom překontrolovali neoznámené body tak brzy?"
"Ne." Muž z DPG zavrtěl hlavou. "Je dost zlé, že zveřejnění návštěvy už proběhlo. Stále ale není úředně potvrzeno, že přijedou. Moment překvapení je naší nejlepší obranou."
Owens se podíval na kolegu, ale na jeho slova nereagoval. Vedoucí DPG byl na jeho seznamu podezřelých. Owens si osobně myslel, že je čistý, ale jeho detektivové objevili několik nesrovnalostí v osobním životě tohoto člověka. Ty zatím unikly všem předchozím bezpečnostním prověrkám. Pokud nebude naprosto jisté, že se nemůže stát předmětem vydírání, nesmí ani on vědět, že někteří potencionální podezřelí už viděli itinerář. Velitel C-13 věnoval Murrayovi ironický pohled.
"Myslím, pánové, že to přeháníte, ale je to vaše záležitost," řekl člověk z FBI a vstal. "Vaši lidé zítra odlétají?"
"Ano."
"Dobrá. Na Dullesově letišti je bude čekat Chuck Avery z tajné služby. Řekni jim, že se nemusí ostýchat zeptat se ho na cokoliv. Od nás budete mít plnou podporu." Díval se za nimi, jak odcházejí. Za pět minut však byl Owens zpátky.
"Co se děje, Jimmy?" Murray nebyl překvapen.
"Postoupili jste nějak v pátrání po těch chlapících, co přepadli Ryanovy?"
"Za poslední dva týdny ani o píď," připustil Murray. "A vy?"
"Možná že máme spojovací článek - nebo abych byl přesný, podezíráme někoho, že by mohl představovat spojovací článek."
Muž z FBI se ušklíbl. "Ano, vím, jak to vypadá. Kdo to je?"
"Geoffrey Watkins." Reakce na to byla prudká.
"Ze zahraniční služby? Sakra! Je na listině ještě někdo, koho znám?"
"Ten chlapík, se kterým jsi právě mluvil. Ashleyho lidé přišli na to, že není tak docela věrný své ženě."
"Kluci, nebo holky?" Murray navázal na tón, jakým to pronesl Owens. "Myslíš, že o tom neví, Jimmy?"
"Neví o tom, že itinerář možná prosákl k nepravým lidem. Mezi nimi je Watkins, ale také náš přítel z DPG."
"To je opravdu dobré! Plány snad prosákly a podrobnosti se nesmějí prozradit vedoucímu bezpečnosti, protože zrovna on může být -"
"Je to svrchovaně nepravděpodobné, ale musíme s touto možností počítat."
"Odvolejte tu cestu, Jimmy. Kdybyste mu měli zlomit nohu, tak ji k čertu odvolejte."
"Nemůžeme. Nechce. Mluvil jsem s Jeho Výsostí předevčírem a řekl jsem mu o tom problému. Odmítá představu, že by se jeho život měl řídit podobnými okolnostmi."
"Proč mi tohle povídáš?" Murray zakoulel očima.
"Musím to někomu říct, Dane. Pokud to nemůžu říct svým lidem, potom..." Owens pokrčil rameny.
"Chceš po nás, abychom cestu odvolali my, viď?" zeptal se Murray. Věděl, že Owens na to nemůže odpovědět.

"Povězme si to jasně a na rovinu. Protože to nejde, chcete, aby naši lidé byli v pohotovosti, pro případ, že by se přepad stal skutečností a že jeden z těch dobrých hochů by byl ve skutečnosti špatný hoch."
"Správně."
"Tím naše lidi nijak neobšťastníš."
"Mně samotnému na tom ani tolik nezáleží, Dane," odpověděl Owens.
"Tohle poskytne Billu Shawovi hodně látky k přemýšlení." Napadla ho jiná myšlenka. "Jimmy, na háčku se objevila opravdu lákavá návnada."
"On to ví. Je naším úkolem, abychom zaplašili žraloky, ne?"
Murray zavrtěl hlavou. Ideálním řešením by bylo, kdyby se našel způsob, jak zrušit cestu a předat tak problém opět Owensovi a Ashleyemu. To znamenalo zaangažovat ministerstvo zahraničních věcí. Murray věděl, že hoši na ministerstvu by tento nápad zatloukli. Tajná služba si myslí, že nedokáže zaručit bezpečnost vzácné návštěvy - pověst amerického bezpečnostního systému by se snadno mohla stát předmětem posměchu, řekli by, neboť věděli, že ochrana nepatří do kompetence státních úředníků.
"Co máš proti Watkinsovi?" zeptal se po chvíli.
Owens uvedl svoje "důkazy".
"To je všechno?"
"Pořád ještě dolujeme, ale doposud nemáme nic podstatnějšího. Samozřejmě může tohle všechno být pouhá náhoda..."
"Ne, mně to připadá dost pravděpodobné." Murray na náhody vůbec nevěřil. "Ale není to nic, co bych u nás doma mohl předložit porotě. Přemýšlel jsi o tom, že by bylo možno naplánovanou variantu obměnit?"
"Myslíš radikálně změnit program? Ano, o tom jsme přemýšleli. Ale co potom? Mohli bychom to udělat, dávat pozor, až Watkins půjde do krámu a tam zatknout oba muže - pokud dokážeme, že se děje přesně to, co my si myslíme. Naneštěstí to znamená zahodit jediný spojovací článek, který vůbec máme s Ulsterskou osvobozeneckou armádou, Dane. V těchto chvílích hlídáme Cooleyho tak pečlivě, jak to jen jde. Pořád cestuje. Jestliže zjistíme, s kým navazuje kontakt, pak snad budeme moci celou operaci odhalit. To, co ty navrhuješ, je sice alternativa, ale nikoliv ta nejlepší. My přece máme dost času. Do doby, než podnikneme tak drastický zákrok, máme k dispozici ještě několik měsíců."
Murray přikývl, ani ne tak na znamení souhlasu, jako spíše, že porozuměl. Možnost najít a zničit O'Donnellovu bandu představovala pro Scotland Yard mučivé pokušení. Zabásnutí Cooleye by zpřetrhalo všechny nitky. To nemohli jen tak riskovat. Murray věděl, že FBI by smýšlela stejně.

"Jacku, chci, abyste šel se mnou," řekl Marty Cantor. "Na nic se neptejte."
"Cože?" zeptal se Ryan. Cantor se na něho podíval, jako by ho z něčeho vinil. "Dobrá, dobrá." Vzal spis, na kterém pracoval, a uzamkl ho do své registračky. Pak sáhl po saku. Cantor ho vedl za roh k výtahu. Když přijeli do prvního poschodí, šel rychle na západ do přístavku za objektem hlavního velitelství. Jakmile se octli v nové budově, prošli pěti kontrolními stanovišti. Pro Ryana to představovalo celoživotní rekord. Uvažoval, zda musel Cantor přeprogramovat počítač na kotrolu propustek, aby ho dostal do těchto míst. Po deseti minutách se ocitli ve čtvrtém poschodí, v místnosti označené pouze číslem.
"Jacku, tohle je Jean-Claude. Je to náš francouzský kolega."
Ryan podal ruku muži, který byl o dvacet let starší než on. Jeho obličej byl ztělesněním zjemnělé ironie. "Co se děje, Marty?"
"Doktore Ryane," řekl Jean-Claude. "Jsem informován, že vy jste ten muž, kterému musíme poděkovat."
"Za co -" Ryan se zarazil. Uch - och. Francouz ho vedl k televiznímu monitoru.
"Jacku, tohle jste nikdy neviděl," řekl Cantor, jakmile se na obrazovce objevil obraz. Muselo to být snímáno ze satelitu. Ryan to okamžitě poznal podle zorného úhlu, který se velmi pomalu měnil.
"Kdy?" zeptal se.
"Včera v noci, kolem třetí hodiny ráno místního času."
"Správně," přikývl Jean-Claude s očima upřenýma na obrazovku přístroje.
Ryan si pomyslel, že je to tábor 20. Ten, který patřil Action-Directe. Rozložení budov bylo známé. Infračervené obrázky ukazovaly, že tři baráky měly v provozu topná tělesa. Jasnost zobrazených objektů ho informovala, že přízemní teplota byla asi kolem bodu mrazu. V jižní části tábora byla za písečným přesypem zaparkována dvě vozidla. Jack nedokázal rozlišit, zda to byly džípy, nebo malé náklaďáky. Při podrobnějším pohledu se na šedém pozadí pohybovaly nejasné postavičky: muži. Podle toho, jak se pohybovali: vojáci. Napočítal jich osm. Blízko jednoho baráku bylo jasnější světlo. Ukázalo se, že tam stojí muž. Tři hodiny ráno, kdy tělesné funkce jsou na nejnižší úrovni. Jedna z táborových hlídek ve službě kouřila, nepochybně se strážný chtěl udržet v bdělém stavu. Ryan věděl, že to byl omyl. Škrtnutí zápalky mu mohlo zničit noční vidění. Och, ano...
"Teď," řekl Jean-Claude.
Od jednoho z osmi vetřelců vyšlehl krátký záblesk, bylo divné, že to viděli, ale neslyšeli. Ryan by nedokázal říci, zda se stráž v důsledku toho zhroutila, ale cigareta odletěla dva yardy, třebaže jinak se nic nepohnulo. To je vražda, říkal si. Dobrý Bože, nač se to dívám? Osm bledých stínů se přibližovalo k táboru. Nejprve vstoupily do strážního domku. Za okamžik byly venku. Hned nato se rozdělily do dvou skupin po čtyřech, každá skupina směřovala k jedné obydlené chatě.
"Kdo jsou ti vojáci?" zeptal se Jack.
"Parašutisté," odpověděl Jean-Claude.
Někteří muži se znovu objevili po třiceti vteřinách. Za minutu se vynořil zbytek - ven jich vyšlo víc, než vešlo dovnitř, jak si Ryan povšiml. Zdálo se, že dva něco nesou. Pak vstoupilo do obrazu něco nového. Byla to jasná záře, která

překryla ostatní části obrazu novým jevem: objevil se vrtulník, jehož motory vzplály na infračerveném obraze. Kvalita obrazu se zhoršila a kamera se vzdálila od objektu. Objevily se další dva vrtulníky. Jeden přistál blízko vozidel. Džípy do něho najely. Poté se vrtulník vznesl. Druhý letěl těsně nad zemí, několik mil sledoval stopu vozidel a proudem vzduchu od rotoru ji likvidoval. V té době ztratil satelit vizuální dotyk s touto oblastí a všechno zmizelo. Celá operace trvala méně než deset minut.
"Rychle a čistě," vydechl Marty.
"Dostali jste ji?" musel se zeptal Jack.
"Ano," odpověděl Jean-Paul. "A pět dalších, čtyři z nich živé. Všechny jsme odvezli. Lituji, ale táborové stráže se nového dne nedožily." Lítost vyjádřil Francouz jen jako jistou zdvořilostní formulku. Jeho obličej dobře vyjadřoval, co cítil ve skutečnosti.
"Byl někdo z vašich lidí zraněn?" zeptal se Cantor.
Francouz pobaveně zavrtěl hlavou. "Ne. Všichni teroristé spali. Jeden ležel s pistolí u polního lůžka a dopustil se chyby, že po ní sáhl."
"Vybrali jste všechny včetně táborových stráží?"
"Samozřejmě. Všichni jsou teď v Čadu. Ti živí jsou vyslýcháni."
"Jak se vám podařilo provést to ve chvíli, kdy se objevil satelit?" zeptal se Jack.
Odpověď přišla s galským pokrčením ramen. "Šťastná náhoda."
Správně, pomyslel si Jack. Nějaká náhoda. Právě jsem pozoroval opětovné promítnutí záběru akce, při níž zahynuli tři nebo čtyři lidé. Teroristé, opravil se. Kromě táborových strážných, kteří teroristům jenom pomáhali. Načasování nemohlo být náhodné. Francouzi chtěli, abychom se dověděli, že skutečně podnikli protiteroristickou akci.
"Proč jsem zde?"
"Vy jste to přece umožnil," řekl Jean-Claude. "S potěšením vám předávám díky své vlasti."
"Co se stane s lidmi, které jste zajali?" chtěl vědět Jack.
"Víte, kolik lidí zavraždili? Budou se zodpovídat z těchto zločinů. Spravedlnost, té se jim dostane."
"Chtěl jste vidět úspěch, Jacku," řekl Cantor. "Právě jste měl možnost."
Ryan o tom přemýšlel. Způsob, jak byly odstraněny mrtvoly táborových strážných, mu naznačil, jak operace skončí. Předpokládá se, že se nikdo nedoví, co se stalo. Jistě, nějaké otvory po kulkách tam zůstaly, asi dvě krvavé skvrny, ale žádné mrtvoly. Členové přepadového oddílu po sobě doslova zametli stopy. Celá operace se dala lehce zapřít. Nezůstalo tam nic, co by ukazovalo na Francouze. V tomto smyslu to byla perfektně krytá operace. A jestliže se tolik namáhali, aby to udělali tímhle způsobem, pak bylo málo důvodů k předpokladu, že lidé z Action-Directe půjdou někdy před soud. Nedali by si s tím přece tolik práce jenom proto, aby se pak psala a mluvilo o procesu, říkal si Ryan.
Sbohem, Francoise Therouxová…
To já jsem odsoudil ty lidi k smrti, uvědomil si nakonec. I jediná smrt by stačila k tomu, aby mu zatížila svědomí. Vzpomněl si na policejní fotografii, na které viděl její obličej, i na rozmazaný obrázek dívky v bikinkách ze satelitu.
"Zavraždila nejméně tři lidi," řekl Cantor, který četl Jackovi v obličeji jeho myšlenky.
"Doktore Ryane, ta ženská nemá srdce. Nemá city. Nedejte se zmást jejím obličejem," radil mu Jean-Claude. "Všichni nemohou vypadat jako Hitler."
Ryan však věděl, že vzhled a pohlaví představují jenom část problému. Její zevnějšek pouze přiváděl do středu pozornosti fakt, že její lidský úděl, vlastně život člověka, je teď nepřirozeně omezen. Stejně jako ona omezila životy jiných, říkal si Jack. Připustil sám pro sebe, že by neměl výčitky svědomí, kdyby se jednalo o Seana Millera.
"Promiňte mi," řekl. "To je asi mým romantickým založením."
"Ale samozřejmě," řekl Francouz velkoryse. "Je toho třeba litovat, avšak tihle lidé zvolili svůj osud sami, doktore, vy jste jej pro ně nevybral. Pomohl jste pomstít životy mnoha nevinných lidí a zachránil jste životy lidem, které nikdy nepoznáte. Dostane se vám ještě formálního poděkování - samozřejmé tajně - za vaši významnou pomoc."
"Jsem rád, že jsme vám mohli pomoci, plukovníku," zakončil rozhovor Cantor. Podali si ruce.
Marty vedl Jacka zpět do budovy hlavního velitelství.
"Nechtěl bych už nikdy vidět něco podobného," řekl Ryan na chodbě. "Chci říci, že bych nechtěl znát jejich tváře. Chci říci - k čertu, já vlastně nevím, co chci říci. Snad - je to právě tím..., že nejsem na tom osobně zúčastněný. Bylo to skoro tak, jako bych se díval v televizi na fotbal, ale fotbal to nebyl. Kdo byl vlastně ten chlapík?"
"Jean-Claude je vedoucím protiteroristického oddělení a býval styčným důstojníkem. Její nový snímek jsme zachytili před půl druhým dnem. Operaci měli připravenou a Jean-Claude ji uvedl do chodu během šesti hodin. Obdivuhodný výkon."
"Dovedu si představit, že na nás chtěli udělat dojem. Neodvezli si je domů, že ne?"
"Ne. Vážně pochybuju, že se tihle lidé vrátí do Francie, kde by měli být postaveni před soud. Vzpomeňte si, jaké potíže měli při posledním veřejném přelíčení se členy Action-Directe. Porotce pronásledovaly noční telefony a celý případ byl smeten ze stolu. Asi nebudou chtít, aby se opakovaly takové zmatky." Cantor se zamračil. "My to ostatně řešit nebudeme. Jejich systém je jiný než náš. My jsme neudělali nic jiného, než že jsme poskytli informaci spojenci."
"Americký soud by to nazval spoluúčastí na vraždě."
"Možná," připustil Cantor. "Já osobně bych dal přednost názvu, který zvolil Jean-Claude."
"Tak proč potom v srpnu odcházíte?" zeptal se Ryan.
Cantor se na něho při odpovědi ani nepodíval. "Snad to jednoho dne zjistíte, Jacku."
Když se Ryan octl ve své kanceláři sám, nemohl odpoutat myšlenky od toho, co viděl. Pět tisíc mil odtud agenti "akčního" výboru protiteroristické skupiny vyslýchají tu dívku. Kdyby to byl film, zapůsobil by svou brutalitou. Jak si počínají ve skutečném životě, na to Ryan ani nechtěl pomyslit. Říkal si, že si to členové Action-Directe způsobili sami.

Předně si uvědoměle vybrali, čím chtějí být. Za druhé v loňském roce rozvraceli francouzský právní systém a tím poskytli protivníkům záminku, aby obcházeli veškeré ústavní záruky... byla to však skutečně záminka?
"Co by o tom soudil tatínek?" zabručel sám pro sebe. Pak ho úplně ohromila příští otázka. Ryan zvedl telefon a vyťukal příslušné číslo.
"Cantor."
"Proč, Marty?"
"Proč co, Jacku?"
"Proč jsi chtěl, abych to viděl?"
"Jean-Claude se chtěl s vámi seznámit a chtěl také, abyste viděl, jaké důsledky měly vaše informace."
"To je pitomost, Marty! Umožnili jste mi vidět skutečný záznam ze satelitu - dobrá, na pásku, ale to je v podstatě totéž. Na tohle asi není moc lidí prověřeno. Já přece nemám vědět, jak to všechno funguje. Mohl jste mu říct, že nejsem prověřený, a tím by to bylo odbyto."
"Dobrá, máte dost času, abyste si to promyslel. Řekněte mi, co si o tom myslíte."
"Nelíbí se mi to."
"Proč?" zeptal se Cantor.
"Porušilo to zákon."
"Náš zákon ne. Jak jsem vám řekl před dvaceti minutami, neudělali jsme nic jiného, než že jsme poskytli informaci spřátelenému cizímu národu."
"Ale oni zabíjeli lidi."
"Nač si myslíte, že je zpravodajství, Jacku? Co měli dělat? Ne, nejprve si odpovězte na otázku: co udělat s lidmi, kteří zavraždili francouzské občany v - v Lichtenštejnsku, řekněme, a pak vrátili na svou základnu?"
"To není totéž. To je skoro - skoro válečný čin - jako když někdo stojí na stráži v táboře. Lidé, po kterých šli, byli jejich občané, kteří spáchali zločiny ve své vlasti, a jsou - jsou subjektem francouzského práva."
"A co kdyby to byl jiný tábor? Co kdyby ti parašutisté vykonali práci pro nás nebo pro Brity a vybrali vaše přátele z Ulsterské osvobozenecké armády?"
"To je něco jiného!" vybuchl Ryan. Ale proč? ptal se za okamžik sám sebe. "To je osobní věc. Nemůžete ode mne očekávat, že budu obě záležitosti posuzovat stejně."
"Nemůžu?" Cantor zavěsil.
Než Ryan položil telefon na vidlici, několik vteřin na něj zíral. Co mu to chtěl Marty namluvit? Jack si v mysli promítal jednotlivé události a snažil se dojít k závěru, který by dával smysl.
Dávalo vůbec něco z toho smysl? Dávalo smysl počínání politických disidentů, aby se vyjadřovali bombami a kulomety? Dávalo smysl konání malých národů, aby používaly terorismus jako krátkodobou válečnou zbraň, aby donutili změnit politiku národů větších? Ryan bručel. Záleželo na tom, na jaké straně barikády jste stáli - nebo alespoň kde stáli lidé, kteří takto smýšleli. Bylo tohle něco úplně nového.
Bylo a nebylo. Státem podporovaný terorismus ve formě berberských pirátů byl první zkouškou Američanů jako národa. Tehdy byla motivem nepřátel prostá hrabivost. Berberské státy chtěly udělit obchodním lodím, plujícím pod americkou vlajkou, právo k průjezdu pouze tehdy, zaplatí-li určité poplatky, ale nakonec bylo rozhodnuto, že toho bylo dost. Preble převedl mladé námořnictvo Spojených států do Středozemního moře, aby tak ukončil vydírání Ameriky. Bože, vždyť to bylo dokonce stejné místo, pomyslel si Ryan. V námořnické hymně se zpívalo: Ku břehům Tripolisu, kde poručík Presley O'Bannon z námořního sboru Spojených států zaútočil na pevnůstku v Derně. Jack uvažoval, zda to místo stále ještě existuje. Problém existoval určitě.
Násilí se nezměnilo. Co se změnilo, byla pravidla, podle nichž velké národy jednaly, a také cíle jejich nepřátel byly jiné. Když před dvěma sty lety menší národ urazil větší národ, vyřídili celou záležitost lodě a vojáci. Teď už to nebylo pouhé mlácení černých hub. Menší země měly arzenály moderních zbraní, které dokázaly značně ztížit trestné výpravy národům, jež se naučily šetřit životy svých mladých lidí. Jeden pluk vojáků nemohl celou věc vyřešit a pohyb celé armády už nebyl tak prostou záležitostí. Malé země to věděly a rozdávaly rány samy, anebo, což bylo dokonce bezpečnější, podněcovaly jiné, aby to nepřímo učinily za ně - stačilo pohnout většího protivníka žádoucím směrem. Nebylo ani příliš naspěch. Takový konfikt na nízké úrovni mohl trvat po léta. Pokud se to nezmění, zabíjení nikdy nepřestane.
Na mezinárodní úrovni byl terorismus formou války, která dokonce ani nemusela přerušit normální diplomatické styky. Samotná Amerika měla i dnes velvyslanectví v některých terorismus podporujících státech. Stále častěji se však na to pohlíželo jako na zločin. Střetl se s Millerem tváří v tvář v soudní síni, rekapituloval Ryan, nikoliv u válečného soudu. Mohou toho opět použít proti nám. To bylo překvapující poznání. Mohou vést svůj způsob války, ale my ho nemůžeme uznat jako takový, aniž bychom se vzdávali něčeho, co naše společnost potřebuje. Jestliže budeme zacházet s teroristy jako s politicky motivovanými aktivisty, vzdáme jim čest, kterou si nezaslouží. Když s nimi budeme zacházet jako s vojáky, propůjčíme jim legitimitu a porušíme své vlastní zákony. Jack věděl, že při vynaložení veškeré fantazie by mohl být organizovaný zločin považován za formu terorismu. Jedinou slabostí teroristů byla jejich obecná nepřijatelnost. Bylo to politické hnutí, které nemělo co nabídnout, kromě svého přesvědčení, že jejich soudobá společnost je nespravedlivá. Pokud lidé v této společnosti budou cítit jinak, pak to budou teroristé, kteří se od ní budou odcizovat, nikoliv obyvatelstvo jako celek. Demokratické procesy, které prospívaly teroristům, byly zároveň jejich politickým nepřítelem. Jejich hlavním cílem muselo být vyloučení demokratických procesů, zvrácení spravedlnosti v nespravedlnost, aby pak členové společnosti sympatizovali s teroristy.
Elegance tohoto konceptu byla senzační. Terorista mohl vést válku a být chráněn demokratickými zásadami svých nepřátel. Kdyby tyto zásady byly odstraněny, teroristé by získali dodatečné politické argumenty, avšak pokud

demokratické zákony platily, bylo zase svrchovaně obtížné s jejich organizacemi bojovat. Mohli držet společnost jako rukojmí proti ní samé a proti jejím nejdůležitějším zásadám a pokusit se daný stav změnit. Mohli se podle libosti pohybovat, využívat svobody, která charakterizuje demokratický stát, a získávat podporu, kterou potřebovali, od států, s nimiž jejich domácí společnost nechtěla nebo nemohla účinně jednat.
Jediným řešením byla mezinárodní spolupráce. Teroristé museli být odříznuti od podpory. Kdyby teroristé byli odkázáni jenom na vlastní zdroje, zbyla by z nich pouze organizovaná zločinecká síť... Avšak demokracie řešily své domácí problémy každá zvlášť, místo aby se spojily a společně zasadily rozhodnou ránu těm, kdož vyvolávali nepokoje přes všechna rétorická tvrzení o opaku. Změnilo se to? CIA poskytla údaje o teroristech někomu jinému a důsledkem toho byla společná akce. To, co před chvílí viděl, byl krok správným směrem, třebaže to nutně nebyl ten správný krok. Ryan si říkal, že byl svědkem jedné z mnoha vad světa, avšak pokus o její odstranění byl zaměřen správným směrem. Že ho zásah tak rozrušil, to byl důsledek jeho kultury. Že nyní takto uvažuje, to je důsledek... čeho?

Cantor vešel do kanceláře admirála Greera.
"Tak co je?" zeptal se zástupce ředitele zpravodajství.
"Dáme mu B s hvězdičkou, snad minus A. Záleží všechno na tom, jaké si z toho vyvodí poučení."
"Výčitky svědomí?" položil další věcnou otázku admirál.
"Ano."
"Je skoro na čase, aby viděl, jak vypadá naše práce ve skutečnosti. Všichni si to musí uvědomit. Zůstane," řekl Greer.
"Pravděpodobně."

Malý otevřený dodávkový vůz se snažil vjet na příjezdovou cestu, která vedla kolem Hooverovy budovy, ale strážný jej máváním odklonil. Řidič váhal, trošku v rozpacích, trošku v hněvu, a snažil se vymyslet něco jiného. Hustý provoz mu ani trochu nepomohl. Konečně začal objíždět blok, až se mu podařilo najít vjezd do veřejné garáže. Zřízenec ohrnoval nos nad plebejským vozidlem - byl zvyklý na buicky a na cadillaky - a při jízdě nahoru na rampu rozžhavil pneumatiky, aby tak ukázal svoje city. Řidiči i jeho synu to bylo srdečně jedno. Sestoupili dolů, přešli ulici a dali se po cestičce, na niž před chvilkou s autem nesměli. Konečně dospěli ke dveřím a vstoupili dovnitř.
Agent, který měl službu, si povšiml příchodu dvou lidí poněkud ošuntěle oblečených, z nichž starší nesl pod paží něco zabaleného do kožené bundy. Tím na sebe agenta okamžitě a výrazně upozornil. Levou rukou na návštěvníky zamával. Jeho pravice byla někde jinde.
"Mohu vám pomoci, pane?"
"Ano," řekl příchozí. "Mám tady něco pro vás." Muž nadzvedl bundu a vytáhl samopal. Ihned se poučil, že takto se nelze zapsat do dobrých stránek FBI.
Agent ve službě chňapl po zbrani, mrštil jiná stůl, vstal a sáhl po své služební pistoli. Stiskl poplašný knoflík pod stolem a na scéně se objevili dva další kolegové. Muž za stolem si okamžitě povšiml, že závěr je zavřený - samopal byl zajištěn a v pažbičce chyběl zásobník.
"Já jsem ho našel," oznamoval pyšně chlapec.
"Co?" zeptal se jeden z nově se dostavivších agentů.
"Ano, já -" jeho oči neopouštěly zbraň.
Muž jim pokynul, ukázal návštěvníkům, aby šli za ním, a zamířil do Shawovy kanceláře. Dveře byly otevřené. Shaw mluvil s jedním ze svých podřízených. Zvláštní agent Richard Alden šel přímo k Shawovu stolu a položil zbraň k záznamníku.
"Proboha, Richie!" Shaw vzhlédl na agenta, pak se podíval zpět na zbraň. "Co to je?"
"Bille, tihle dva lidé vešli do dveří tam dole a dali nám tohle. Napadlo mě, že by tě to mohlo zajímat."
Shaw se podíval na dva lidi s návštěvnickými propustkami a vyzval je, aby se posadili na gauč u zdi. Zavolal další dva agenty a ještě někoho z balistické laboratoře. Zatímco se děly tyto přípravy, sekretářka podala šálek kávy otci a minerálku synovi.
"Smím znát vaše jména, prosím?"
"Jmenuju se Robert Newton a tohle je můj syn Leon." Udal svou adresu a číslo telefonu, ačkoliv se ho na to nikdo neptal.
"A kde jste našli zbraň?" zeptal se Shaw a jeho podřízení si dělali poznámky.
"Říká se tomu Jonesův lom. Můžu vám to ukázat na mapě."
"Co jste tam dělali?"
"Já jsem tam lovil ryby. Při tom jsem ho našel," připomněl jim Leon.
"Sbíral jsem dříví na topení," řekl jeho otec.
"V tuhle roční dobu?"
"Teď je to lepší než v létě, kdy je moc horko," rozumně poznamenal pan Newton. "A něco si nechám taky na topnou sezónu. Pracuju jako kopáč. Pokládám potrubí. Teď zrovna máme trochu padla, tak jsem si zašel na dříví. Kluk dnes nemá školu, proto jsem ho vzal s sebou. Řezal jsem dříví a Leon lovil ryby. V lomu jsou pořádný kousky," dodal a zamrkal.
"No tak dobrá," ušklíbl se Shaw. "Leonku, chytils někdy něco?"
"Ne, ale už moc nechybělo," odpověděl chlapec.
"Tak jak to bylo?"
Pan Newton pokynul svému synovi.
"Na háček se mi chytilo něco těžkého, já jsem tahal a tahal a tahal. Zachytilo se to, a třebaže jsem se namáhal, nemohl

jsem to navinout. Tak jsem zavolal tatínka."
"Já jsem to vytáhl," vysvětloval pan Newton. "Když jsem uviděl, že je to zbraň, málem jsem nadělal do kalhot. Na háčku byl zavěšenej lučík spouště. Co je to vůbec za zbraň?"
"Uzi. Většinou se vyrábí v Izraeli," vysvětloval balistický odborník, který vzhlédl od samopalu. "Byl ve vodě nejmíň měsíc."
Shaw a druhý agent si mezi sebou vyměnili pohledy, když uslyšeli tuto zprávu.
"Bohužel jsem ho dost ohmatával," řekl Newton. "Doufám, že jsem nijak neporušil otisky prstů."
"Voda už všechny otisky spláchla, pane Newtone," odpověděl Shaw. "A vy jste přinesl zbraň přímo sem?"
"Ano, našli jsme ji teprve, och," podíval se na hodinky, "tak asi před půldruhou hodinou. Jenom jsme ji osahali, jinak jsme s ní nic nedělali. Nebyl v ní zásobník."
"Vy se vyznáte ve zbraních?" zeptal se odborník na balistiku.
"Strávil jsem rok ve Vietnamu. Byl jsem u námořní pěchoty. Znám dost dobře M-16." Newton se usmál. "Taky jsem trošku lovíval, hlavně ptáky a králíky."
"Povězte nám něco o tom lomu," řekl Shaw.
"Je asi tak ve vzdálenosti tři čtvrtě míle od hlavní silnice. Kolem je spousta stromů. Tam právě sbírám palivové dříví. Ani nevím, komu patří. Bývá tam hodně aut. V sobotu večer tam parkuje hlavně mládež, takový je to místo."
"Slyšel jste tam někdy střelbu?"
"Ne, jenom během lovecké sezóny. Jsou tam veverky, strašně moc veverek. Tak co je s tou zbraní? Má pro vás nějakej význam?"
"Snad ano. Je to stejná zbraň, kterou zavraždili policistu a -"
"Och, ano. Tu paní a holčičku u Annapolisu, že?" Na okamžik se zarazil. "Sakra!"
Shaw se díval na chlapce. Je mu asi devět, pomyslel si agent. Má chytrá očka, prohlíží si předměty na stěnách, památky na různé případy a různá místa. "Pane Newtone, prokázal jste nám opravdu velkou službu."
"Och, ano?" reagoval Leon. "Co uděláte se zbraní?"
Odpověděl odborník na balistiku. "Nejprve ji vyčistíme a přesvědčíme se, jestli je v pořádku. Potom z ní vypálíme." Podíval se na Shawa. "Můžeš zapomenout na všechny moudrosti soudních znalců. Voda v lomu je asi chemicky aktivní. Ta koroze je velice agresivní." Podíval se na Leonka. "Když tam, synku, chytíš nějakou rybu, nejez ji, dokud ti tatínek neřekne, že se dá jíst."
"Dobrá," řekl hoch.
"Vlákénka," řekl Shaw.
"Ano, to může být ono. Ale nedělej si starosti. Jestli tam jsou, my je najdeme. A co hlaveň?"
"Snad jo," odpověděl balistik. "Mimochodem, tato zbraň pochází ze Singapuru. Je poměrně nová. Izraelci jim dali před osmnácti měsíci licenci na výrobu. Je to stejná dohoda, jako má Colt na výrobu M-16." Přečetl si číslo. Odtelexuje je atašé FBI v Singapuru během několika minut. "Hned se do toho pustím."
"Můžu se dívat?" zeptal se Leonek. "Nebudu vám překážet."
"Já ti něco řeknu," řekl Shaw. "Chci si povykládat trochu obšírněji s tvým otcem. Zatím tě některý zaměstnanec provede po našem muzeu. Uvidíš, jak jsme za starých časů honili zločince. Jestli počkáš venku, někdo pro tebe přijde a ukáže ti sbírky."
"Prima!"
"Nemohli jsme o tom mluvit, viďte?" zeptal se pan Newton, jakmile jeho syn odešel.
"To je správné, pane." Shaw se odmlčel. "Je to důležité ze dvou důvodů. Předně nechceme, aby pachatelé věděli, že jsme objevili novou stopu - a tohleto může být stopa velmi podstatná, pane Newtone, vykonal jste záslužný čin. Druhý důvod je, že chceme chránit vás a vaši rodinu. Lidé, kteří jsou v tom namočeni, jsou velice nebezpeční. Jen si vezměte: chtěli zabít těhotnou ženu a čtyřletou holčičku."
To vzbuzovalo mužovu pozornost. Robert Newton, který měl pět dětí, z toho tři holky, to slyšel hrozně nerad.
"Viděl jste kolem lomu nějaké lidi?" zeptal se Shaw.
"Co tím myslíte?"
"No, jestli jste vůbec někoho viděl?"
"Možná jiný dva nebo tři mužský, který taky řezali dříví. Znám je podle jména - teda, křestního jména. A jak už jsem řekl, občas tam parkuje mládež." Zasmál se. "Jednou jsem musel jednomu pomáhat. Vozovka je tam příšerná, ten mládenec uvízl v blátě a..." Newtonův hlas zmlkl. Obličej se mu proměnil. "Jednou, bylo to v úterý... ten den jsem nemohl pracovat, protože jeřáb byl kaput a mně se nechtělo jen tak posedávat doma. Tak jsem si vyšel nasekat nějaký dříví. Na cestě trčela dodávka. Z bahna se nemohla hnout. Musel jsem čekat deset minut, protože ten trouba zablokoval celou silnici, kola se mu protáčela, klouzal se a nemohl z místa."
"Jaká to byla dodávka?"
"Tmavá. Měla šoupací dveře - asi byla vyrobená na zakázku, na oknech měla tmavý hadry."
Tumáš! řekl si Shaw. "Viděl jste uvnitř řidiče nebo někoho jiného?"
Newton chvilku přemýšlel. "Ano... byl to černý frajer. Ano, vzpomínám si, ten vám vřeštěl, asi byl nakrknutej, že takhle uvíz. Já jsem vlastně ani neslyšel, co říká, ale to vám povídám, ten ječel. Měl vousy a koženou bundu, takovou, jako já nosím do práce."
"Ještě něco o té dodávce?"
"Dělala brajgl jako ta ohromná vé osmička. Ano, asi to byla dodávka vyrobená na zakázku."
Shaw se podíval na svoje lidi, kteří si psali poznámky, příliš vzrušeni, než aby se mohli usmát.
"V novinách přece psali, že všichni ti grázlové byli běloši," řekl Newton.

"V novinách není vždycky všechno přesně," poznamenal Shaw.
"Chcete tím říct, že ten parchant, co zabil poldu, byl černej?" Newtonovi se to nelíbilo. Byl také černoch. "A chtěl to udělat celý rodině... Gauner."
"Pane Newtone, to je tajemství. Rozumíte mi? Nikomu o tom ani muk, ani vašemu synovi ne - byl tam tehdy s vámi?"
"Ne, byl ve škole."
"Dobře, tak o tom s nikým nemluvte. Je to také kvůli bezpečnosti vás a vaší rodiny. Mluvíme tady o velmi nebezpečných lidech."
"Dobrá, pane." Newton se na okamžik zadíval na stůl. "Míníte tím, že nám tady pobíhaj lidi se samopalama, zabíjej lidi - tady? Ne v Libanonu nebo tam někde, ale tady?"
"Tak to přibližně je."
"Neprožil jsem celej rok ve Vietnamu proto, abysme měli takový svinstvo, kde zrovna žiju."

O dvě poschodí níž dva odborníci na zbraně už důkladně samopal rozebrali. Každou částečku pečlivě očistili vysavačem v naději, že objeví vlákénka látky, která by se hodila k vlákénkům z dodávky. Nakonec bedlivě prozkoumali všechny součástky. Dlouhé ponoření do vody poškodilo výlisky, vyrobené většinou z jemné oceli. Silnější ocel, odolná proti korozi, zejména v hlavni a na závěru, byla v poněkud lepším stavu. Šéf laboratoře sám znovu složil zbraň, jenom aby dokázal svým technikům, že to ještě nezapomněl. Dal si načas, pečlivě olejoval jednotlivé součástky a nakonec vyzkoušel i chod mechanismu.
"Dobrá," řekl sám pro sebe. Položil samopal na stůl se závěrem zaklapnutým na prázdné komoře. Potom vytáhl ze skříně zásobník a nabil ho devítimilimetrovými náboji. Strčil si ho do kapsy.
Návštěvníkům to vždycky připadalo jako něco nenáležitého. Technici většinou nosili bílé pláště jako lékaři, kdykoliv měli střílet. Muž si nasadil tlumiče zvuku na uši, mušku srovnal s cílem a vypálil jedinou ránu, aby se přesvědčil, zda zbraň skutečně funguje. Fungovala. Potom podržel spoušť a v několika vteřinách vyprázdnil zásobník. Vyndal zásobník, přesvědčil se, že zbraň je zajištěná, a podal ji asistentovi.
"Umyju si ruce. Dej ty střely prozkoumat." Hlavní technik oddělení balistiky byl úzkostlivě čistotný člověk.
Ve chvíli, kdy si osušoval ruce, měl už sbírku dvaceti vystřelených kulek. Na každé z nich kovový plášť vykazoval charakteristické znaky drážkování hlavně samopalu. Znaky byly přibližně stejné na všech střelách, jen s nepatrnou odchylkou, protože hlaveň se po zahřátí roztáhla.
Vzal malou krabičku ze schránky s důkazy. Tato střela úplně proletěla policistovým tělem, jak si připomněl. Pomyslel si, že taková titěrná věcička připravila o život člověka, ani ne unce olova a oceli, trochu zdeformovaná po smrtelném průletu. Je nesnadné zbavit se podobných myšlenek. Umístil ji na jedné straně srovnávacího mikroskopu a vzal jinou střelu ze sady, kterou sám vystřílel. Potom sundal brýle a sklonil se nad okuláry. Střely byly... skoro stejné. Určitě byly vypáleny ze stejného druhu zbraně... Vyměnil vzorky. Byly si ještě podobnější. Třetí střela byla totožná. Pečlivé otáčel vzorkem, srovnával jej se střelou, kterou měl mezi důkazy.
"Je to přesně ono." Odklonil se od mikroskopu a další technik se nad ním schýlil.
"Ano, jsou stejné. Na sto procent," souhlasil technik. Šéf nařídil svým podřízeným, aby zkoumali další střely, a šel k telefonu.
"Shaw."
"Je to stejná zbraň. Jsem si tím jist na sto procent. Střela z přineseného samopalu je stejná jako ta, která zabila policistu. Teď ještě srovnávají střely z porsche."
"Dobrá práce, Paule!"
"Na to můžeš vzít jed. Za chvilku budu u tebe."
Shaw položil telefon a podíval se na svoje lidi. "Pánové, máme stopu v Ryanové případu."

(22) Procedury
Robert Newton přivedl ještě ten večer agenty do lomu. Za svítání příštího dne prosíval úplný tým soudních znalců v této lokalitě každé místečko. Dvojice potápěčů se ponořila do kalné vody a deset agentů bylo umístěno v lesích, aby tam číhali na své pappenheimské. Jiné družstvo vypátralo a vyslechlo sběrače dříví, Newtonovy kolegy. Další muži zase hovořili s obyvateli farem u cesty vedoucí do lesů. Vzorky různých smítek a chuchvalců špíny byly porovnávány s nečistotou, kterou vysáli z dodávky. Fotografovali stopy po vozech, které budou analyzovány později.
Odborníci z balistiky provedli další zkoušky se samopalem uzi. Vyhozené pláště nábojnic byly porovnávány s těmi, které našli v dodávce a v dějišti zločinu. Shledávali, že vykazují stejné změny způsobené vyhazovačem nábojnic a úderníkem. Totožnost zbraně se zločinem a s dodávkou byla stoprocentně potvrzena. Továrna v Singapuru ověřila číslo série. Nyní se zkoumaly doklady, aby se zjistilo, kde byla zbraň naložena na loď. Jména všech obchodníků se zbraněmi na celém světě byla v počítači CIA.
Účelem ústavních expertiz bylo - získat podstatnou informaci a rozvinout ji v úplný kriminální případ. Čemu však nemohli zabránit, to byly pohledy zvědavců. Alex Dobbens jezdil po cestě kolem lomu do práce každý den. Viděl dvě vozidla, jak vyjíždějí na dálnici ze štěrkované cestičky. Ačkoliv vůz a dodávka laboratoře FBI nebyly označeny, měly federální poznávací značku, a i to málo Dobbensovi stačilo.
Alex se nedal jen tak něčím vyprovokovat. Profesionální školení mu umožňovalo dívat se na svět jako na sbírku malých diskrétních problémů, z nichž každý má svoje řešení. Jakmile vyřešíte určitý počet malých problémů, vyřeší se podobně i velké, postupně po jednom. Byl také puntičkář. Všechno, co dělal, bylo součástí širšího plánu, který byl částí dalšího plánovaného kroku. Jeho lidé to těžko chápali, jenže nemohli popřít, že je to úspěšný postup. Všechno, co Dobbens dělal, končilo dobře. Tím si získával respekt i poslušnost u lidí, kteří kdysi vášnivě toužili po tom, co Alex považoval za

životní poslání.
Dobbensovi napadlo, že je neobvyklé, aby najednou dva vozy vyjížděly z té cesty. Bylo také nepravděpodobné, aby hned dvě vozidla měla vládní poznávací značku. Proto mohl předpokládat, že se federálové nějak domákli, že používá lomu pro výcvik ve střelbě. Kdo to mohl shodit? uvažoval. Snad nějaký lovec nebo venkovan, který sem chodí na veverky a ptáky? Nebo snad někdo z lidí, kteří tady sekají dříví? Nebo nějaké děcko z blízké farmy? Jak velký to představuje problém?
Jenom čtyřikrát tam jeho lidé stříleli, naposledy tehdy, když přišel ten Ir. Hmm, co mi to říká? ptal se cesty před svým vozem. To bylo už před několika týdny. Pokaždé stříleli v době dopravní špičky, většinou ráno. I když to bylo dost daleko od Kolumbijského okresu, ráno jezdilo po silnici mnoho osobních i nákladních aut, stejně jako pozdě odpoledne, a ta dělala pořádný kravál. Bylo proto nepravděpodobné, že by je někdo slyšel. Dobrá.
Pokaždé, když tam stříleli, Alex trval na tom, aby sebrali nábojnice. Byl si jistý, že po sobě nic nezanechali, ani špaček od cigarety, který by dokazoval, že tam byli. Nemohli se vyhnout otiskům pneumatik, ale právě jeden z důvodů, proč vybral toto místo, byl, že tam parkovala o víkendech mládež - její vozy tu zanechávaly plno stop po pneumatikách. Vzpomínal si, že tam zahodili zbraň, ale kdo by na ni mohl přijít? Voda v lomu byla přes osmdesát stop hluboká - Alex to vyzkoušel - a nevábná jako rýžové pole, kalná od marastu, který omývala, a se špinavou pěnou, jež se tvořila na povrchu. Rozhodně nelákala ke koupání. Hodili do ní jenom zbraň, kterou použili při akci, a ačkoliv se to zdálo nepravděpodobné, Alex přece jen předpokládal, že ji našli. V tomto okamžiku nezáleželo na tom, jak se to stalo. Takže teď musíme zlikvidovat všechny ostatní, řekl si Alex. Nové zbraně si vždycky opatříš.
Co všechno se mohou poldově dovědět? ptal se sám sebe. Dobře se vyznal v policejních postupech. Zdálo se mu rozumné, aby poznal nepřítele. Alex vlastnil řadu děl o pátracích technikách, knih používaných k výcviku poldů na jejich různých akademiích, například Snyderovo Vyšetřování vraždy a Bibli prosazování zákona. Alex a jeho lidé studovali knihy tak pečlivě, jako by se sami chtěli stát poldy se zářivými mladými tvářemi...
Na zbrani nemohly být žádné otisky prstů. Ležela tak dlouho ve vodě, že již dávno zmizel pleťový olej, který vyvolává otisky. Alex měl zbraň v ruce a čistil ji, ale s tím si teď nemusel dělat starosti.
Co je s dodávkou, nevěděl. Kdysi ji ukradli, pak ji Alexovi vlastní lidé upravili a použili čtyři různé poznávací značky. Tabulky dávno skončily pod telefonním sloupem v Anně Arundel. Kdyby z toho něco vyšlo najevo, tak by to bylo dávno všeobecně známé, myslel si Alex. Dodávku perfektně vydezinfikovali, dočista vytřeli prach z cesty k lomu... to stálo za zamyšlení, ale stejně tato stopa nikam nevedla. Nenechali tam nic, co by mohlo vést k jejich skupině.
Promluvil snad někdo z jeho lidí, třeba ten chlapík, kterého trýznilo svědomí kvůli holčičce, jež málem zemřela? Kdyby se to stalo, dnes odpoledne by se probudil a před obličejem by měl policejní odznak a pistoli. To nepřichází v úvahu. Pravděpodobně. Mluvil se svými lidmi, připomínal jim, že se nesmějí před nikým zmínit o tom, co dělají.
Že by snad zahlédli jeho obličej? Alex se znovu plísnil, že zamával na vrtulník. Na hlavě však měl klobouk, na očích sluneční brýle, na obličeji vousy, to všechno teď zmizelo, stejně jako bunda, džínsy a vysoké boty, které měl na sobě. Ponechal si pracovní rukavice, ale ty byly tak obyčejné, že si je mohl kdokoliv koupit v každém rukavičkářství. Tak je zahoď a kup si jiný pár, ty blbče! říkal si. Ať jsou stejné barvy a ponech si účtenku.
V duchu se probíral všemi okolnostmi. Snad už to přehání, napadlo ho. Federálové třeba vyšetřují něco úplně jiného, co s ním nesouvisí. Byla by však hloupost zbytečně riskovat. Všechno, co používali v lomu, musí být zlikvidováno. Sestavil si úplný seznam všech možných souvislostí a všechny postupně vyloučil. Ty se už nikdy nevrátí. Poldové mají svoje pravidla a svoje procedury a Alex bez váhání kopíroval jejich zásadu - odepni svým protivníkům jakoukoliv výhodu. Když viděl, k jakým katastrofám dochází, pokud člověk nemá žádná pravidla, stanovil si je sám pro sebe. Radikální skupiny, v nichž se pohyboval v době svých studií, zanikly pro svou aroganci a hloupost, protože podceňovaly dovednosti a um svých nepřátel. V zásadě zanikly proto, že si nezasloužily úspěch. Alex si pomyslel, že vítězství přichází jenom k těm, kteří jsou připraveni ho dosáhnout a také ho přijmout. Vůbec si neblahopřál k tomu, že si všiml federálů. To je prostě prozíravost, není žádný génius. Zvolil si takovou cestu, na které si musí všímat podobných věcí. Už vedl v patrnosti další vhodné místo pro výcvik ve zbrani.

"Erik Martens," vydechl Ryan. "My se ještě setkáme." Do několika hodin od přijetí zprávy FBI musela být předána všechna data pracovní skupině Ústřední zpravodajské agentury (CIA). Byl objeven samopal uzi - Ryan se podivoval, jak se to mohlo stát! - který byl vyroben, jak viděl, v Singapuru, v závodě, kde se také vyráběla jedna verze pušky M-16, kterou nosil v námořním sboru, a mnoho dalších vojenských zbraní pro Východ i Západ, pro prodej do zemí třetího světa... a pro další zainteresované strany. Ze své práce z minulého léta Ryan věděl, že takových továren bylo málo, stejně jako bylo málo vlád, jejichž jedinou mírou legitimity kupce zbraní byl odhad schopnosti platit. Ti, kdož pouze slovy uznávali takové maličkosti jako "osvědčení konečného spotřebitele", často zavírali oči nad pověstí obchodníka, kterému zatím nebylo prokázáno, že je na špatné straně neurčité hranice, jež by měla rozlišovat počestného prodejce od těch ostatních.
Takový byl případ pana Martense. Martens byl velmi zdatný muž ve svém oboru, člověk s pozoruhodnými konexemi. Kdysi spolupracoval v Angole se vzbouřenci organizace UNITA, podporované CIA, dokud nebyl vybudován pravidelně fungující kanál. Jeho hlavní přínos však spočíval ve schopnosti opatřit cokoli pro vládu Jižní Afriky. Jeho poslední bravurní kousek byl, že získal výrobní nástroje a lisy na výrobu protitankové střely, zbraně, která se do Jižní Afriky legálně nesměla dovážet, protože na ni západní státy uvalily embargo. Po Martensové tříměsíčním podnětném úsilí mohly střelu vyrábět vládní zbrojní továrny samy. Jeho odměna za to byla nepochybné ohromná. Ryan to věděl, ačkoliv CIA se nepodařilo zjistit výši té sumy. Ten člověk vlastnil obchodní tryskové letadlo Grumman G-3 s mezikontinentálním doletem. Aby měl jistotu, že bude moci létat, kam si bude přát, zajistil Martens zbraně pro značný počet národů černé Afriky, a dokonce i řízené střely pro Argentinu. Mohl se vrhnout do kteréhokoliv koutku světa a

všude našel vládu, která mu byla něco dlužná. Ryan se pro sebe usmíval, když si uvědomil, že tento muž by byl senzací na Wall Streetu nebo v jakémkoliv jiném obchodním centru. Mohl obchodovat s kýmkoliv, mohl prodávat zbraně tak, jak lidé v Chicagu prodávají pšenici na stojato.
Ze Singapuru mu došly samopaly uzi. Všichni uzi milovali. Češi se dokonce pokusili uzi okopírovat, ale bez velkého komerčního úspěchu. Izraelci je prodávali po tisících vojenským a bezpečnostním silám, vždycky - nebo většinou - podle pravidel, na kterých trvaly Spojené státy. Několik zásilek našlo cestu do Jižní Afriky, četl Ryan, až to embargo poněkud ztížilo. Je to snad důvod, proč nakonec nechali někoho jiného vyrábět zbraň v licenci? uvažoval Jack. Ať někdo jiný rozšíří pro vás trh a vy budete brát zisky...
Lodní zásilka obsahovala pět tisíc samopalů... celková cena dva miliony dolarů. Vlastně jich není ani tak moc, ale dost na vyzbrojení městské policie nebo pluku parašutistů, vše záviselo na orientaci přijímající vlády. Suma dost velká jako zisk pro pana Martense, dost malá na to, aby vzbudila větší pozornost. Jedno nákladní auto, uvažoval Ryan, nebo dvě? Palety s bednami se naskládají do rohu jeho skladiště, technicky bude nad nimi mít dohled vláda, ale pravděpodobněji zůstanou v Martensově soukromé sféře...
To, co mi řekl sir Basil Charleston při večeři, vzpomínal si Ryan. Nevěnoval jste dost pozornosti tomu chlapíkovi z Jižní Afriky... Takže Britové si myslí, že obchoduje s teroristy... přímo? Ne, to by jeho vláda nedovolila. Pravděpodobně nedovolila, opravil se Ryan. Zbraně snad najdou svou cestu k Africkému národnímu kongresu, což není dobrá zpráva pro vládu, která se zavázala, že toto hnutí zničí. Ryan teď musel najít prostředníka. Trvalo třicet minut, než sehnal ten spis a než zavolal Martymu Cantorovi.
Spis - to byla úplná pohroma. Martens měl osm známých a patnáct podezřelých zprostředkujících agentů... jednoho nebo dva v každé zemi, kam prodával - samozřejmě! Ryan opět vyťukal Cantorovo číslo.
"Předpokládám, že jsme nikdy nemluvili s Martensem?" zeptal se Ryan.
"Už několik let nemluvili. Dodával pro nás nějaké zbraně do Angoly, ale nám se nelíbilo, jak to dělal."
"Jak to?"
"Ten člověk je lump," odpověděl Cantor. "V obchodě se zbraněmi to není nic zvláštního, ale my se takovým typům vyhýbáme. Zřídili jsme svůj vlastní kanál poté, co Kongres zrušil omezení těchto operací."
"Mám tady třiadvacet jmen," řekl Ryan.
"Ano, znám ten spis. Mysleli jsme, že v listopadu poskytoval zbraně skupině podporované Íránci, ale ukázalo se, že tomu tak nebylo. Trvalo nám dva měsíce, než jsme ho očistili. Bylo by bývalo všechno mnohem snazší, kdybychom s ním mohli mluvit."
"A co Britové?" zeptal se Jack.
"To je kamenná zeď," řekl Marty. "Pokaždé, když se pokusí s ním promluvit, nějaký veliký afrikánský vojenský bos to zatrhne. Nemůžete jim to mít ani za zlé, když Západ s nimi zachází jako s párii. Proto také budou jednat jako páriové. Další věc, kterou si musíme uvědomit, je, že páriové drží pohromadě."
"Takže my nevíme, co bychom o tom chlapíkovi potřebovali vědět, a ani to nezjistíme."
"To jsem neřekl."
"Takže rozešleme lidi, aby si některé věci ověřili?" zeptal se Ryan pln naděje.
"Ani to jsem neřekl."
"No sakra, Marty!"
"Jacku, nejste prověřený natolik, abyste se mohl dovědět všechno o terénních operacích. Pokud jste si toho nevšiml, ani jeden spis, který jste měl v ruce, neříká, jak se sem informace dostala."
Ryan si toho povšiml již dříve. Informátoři nebyli jmenováni, nebyla uváděna místa schůzek a metody použité k předávání zpráv nebylo možno nikde zjistit. "Dobrá, smím tedy aspoň předpokládat, že mně nějakými neznámými prostředky získáme další údaje o tomto pánovi?"
"Můžete bezpečně předpokládat, že se o této možnosti uvažuje."
"Je to snad nejlepší vodítko, jaké máme," poznamenal Jack.
"To vím."
"Tohle může být úplně beznadějný materiál, Marty," řekl Ryan, kterého tato myšlenka už dlouho tížila.
"To mi povídejte," pochechtával se Cantor. "Počkejte, až narazíte na něco skutečně důležitého - promiňte, ale vy víte, co myslím. Jako například to, co si opravdu myslí členové sovětského politbyra o něčem důležitém, nebo jak silné a přesné jsou jejich rakety, nebo jestli nám někoho nasadili do téhle budovy."
"Vždycky vezmeme jenom jeden problém."
"Ano, to musí být hezké, kamaráde, mít jenom jeden problém."
"Kdy můžu očekávat nějaký materiál o Martensovi?" zeptal se Ryan.
"Až to sem přijde, dovíte se to," sliboval Cantor. "Pá."
"Senzace." Zbytek dne stejně jako velkou část dne příštího strávil Jack tím, že si prohlížel seznam lidí, s nimiž Martens obchodoval. V příštích dvou dnech si oddechl, když mohl opět vyučovat. Přece však nalezl jediné možné spojení. Motory Mercury nalezené na zodiaku a použité Ulsterskou osvobozeneckou armádou pravděpodobně - účetnictví v Evropě v tomto směru selhávalo - přišly prostřednictvím maltského obchodníka, s nímž Martens udělal malý kšeftík.

Dobrou novinkou jara bylo, že Ernie se rychle učil. Během prvních dnů pochopil, že se musí vyvenčit venku, takže Jack už neslýchal výzvu své dcery: "Tatíí, je tu malý prooblém..." vždycky stejně vystřídanou otázkou jeho manželky: "Bavíš se dobře, Jacku?" Ve skutečnosti i jeho paní připustila, že pes se docela dobře učí pořádku. Ernie se dal odtrhnout od jejich dcery jenom prudkým trhnutím vodítka. Spal teď v její postýlce, kromě několika málo hodin, kdy patroloval po domě. Zprvu bylo dost enervující vidět psa - nebo spíše černou hmotu tmavější než noc - několik palců

od vlastního obličeje, když Ernie chtěl zřejmé zvěstovat, že je všechno v pořádku, než se vrátil do pokoje k Sally, aby ji tam ještě dvě hodiny ochraňoval a zdříml si. Stále to bylo štěně s nemožné dlouhýma nohama a silně blanitými chodidly a stále rádo rozkousávalo věci. Když do své žravé aktivity Ernie zahrnul i jednu nohu oblíbené panenky Sally, majitelka pachatele zběsile kárala a přestala s výčitkami teprve tehdy, když jí viník začal zkroušeně olizovat obličej.
Sally se konečně dostala do normálního stavu. Jak lékaři slíbili jejím rodičům, nohy se jí úplně vyhojily, teď už běhala jako dřív. Dnes se vrátí do Obrovských schodů. Její způsob, jak smetávala sklenice ze stolu při běhu kolem nich, oznamoval, že všechno je úplně v pořádku, a její rodiče tím byli tak potěšeni, že se nedokázali přimět k tomu, aby děvčátko vyplísnili za chování nehodné dámy. Sally musela podstoupit abnormálně velký počet vřelých objetí, jež vůbec nechápala. Byla nemocná a teď už se jí daří lépe. Vůbec nevěděla, že byla obětí útoku, jak si pomalu uvědomoval Jack. Několikrát se o tom zmínila, ale podle ní to byl vždycky "čas, kdy se auto nabouralo". Vždy po několika týdnech musela jít do nemocnice na vyšetření. Tyto návštěvy nenáviděla a bála se jich, avšak děti se přizpůsobí proměnlivé skutečnosti mnohem ochotněji než jejich rodiče.
Jednou z těchto proměn procházela její matka. Plod teď opravdu rostl. Malá postava Cathy byla špatně vybavena na takové zneužití. Po každé ranní sprše se prohlížela nahá ve vysokém zrcadle, které viselo na vnitřní straně dveří skříně, a odcházela s výrazem, který byl pyšný i smutný, jak rukama ohmatávala denní změny.
"Bude to ještě horší," utěšoval ji manžel, když se zase vynořila ze sprchy.
"Díky, Jacku, to opravdu potřebuju slyšet."
"Vidíš si na chodidla?" zeptal se s úšklebkem.
"Ne, ale cítím je." Také jí otékala spolu s kotníky.
"Pro mne vypadáš báječně, holčičko." Jack stál za ní a napřáhl paže, aby objal její vzduté břicho. Položil jí tvář na temeno hlavy. "Miluju tě."
"Tobě se to snadno říká." Stále se dívala do zrcadla. Jack viděl její obličej ve skle, měla nepatrný úsměv na rtech. Pozvání? Zvedal ruce, aby to zjistil. "Och! Bolí to."
"Promiň." Povolil sevření tak, aby bylo jen oporou. "Hm. Změnilo se tady něco?"
"To ti trvalo tak dlouho, než sis toho povšiml?" Úsměv se jí rozšířil. Je to hanba, že tím vším musíš projít, než se to stane."
"Slyšelas snad někdy, že bych si stěžoval? U tebe bylo všechno A plus. Těhotenství tě trošku snižuje na B minus. Ale jenom v jednom předmětu," dodal.
"Učíte už moc dlouho, pane profesore." Teď ukázala zuby. Cathy se zaklonila a třela svou pleť o manželovu kosmatou hruď. Z nějakého důvodu to ráda dělala.
"Jsi krásná," řekl. "Září."
"Ano, musím si ozářit cestu do práce." Jack rukama nepohnul. "Musím se obléknout, Jacku."
"Jak tě miluju, dovol, abych spočítal ty způsoby..." zašeptal jí do vlhkých vlasů. "Jeden... dva... tři..."
"Ne teď, ty smilníku!"
"Proč?" Jeho ruce se po jejím těle jemně pohybovaly.
"Protože mám jít za tři hodiny operovat a ty musíš jít postrašit město." Avšak nepohnula se. Nebylo tolik okamžiků, kdy mohli být sami.
"Dnes tam nejdu. V semináři v akademii jsem zůstal trčet na místě. Katedra je na mě bohužel dost naštvaná." Díval se dál do zrcadla. Její oči teď byly zavřené. Vykašli se na katedru... "Bože, já tě miluju!"
"Večer, Jacku."
"Slibuješ?"
"Tys mi ten nápad prodal, souhlasíš? Teď já -" uchopila jeho ruce, stáhla je dolů a přitlačila si je na napjatou kůži břicha.
On - dítě bylo určitě on, pokud mu vůbec nějak říkali - byl dokonale vzhůru, převaloval se a kopal, tloukl do tmavého obalu, který obklopoval jeho svět.
"No ne," poznamenal jeho otec. Cathy držela ruce na jeho rukou, aby každých několik vteřin mohl sledovat pohyby dítěte. "Jaký je to pocit?"
Nepatrně zaklonila hlavu. "Je to dobrý pocit - až na dobu, kdy chci spát nebo když mi během operace kope do měchýře."
"Byla Sally také tak - tak silná?"
"Myslím, že ne." Neřekla, že takové věci se nepociťují v termínech síly. Byl to jedinečný pocit, že vaše dítě žije a je zdravé, pocit, kterému žádný muž neporozumí. Ani Jack ne. Cathy Ryanová byla pyšná žena. Věděla o sobě, že je jednou z nejlepších očních chiruržek v okolí. Věděla, že je přitažlivá, a dělala všechno možné, aby se na té výši udržela, a i nyní, znetvořená těhotenstvím, věděla, že se s tím vyrovnává dobře. Poznávala to podle manželových biologických reakcí, cítila to v kříži. Ale navíc ještě věděla, že je ženou, že dělá něco, v čem ji Jack nemůže nahradit ani jí plně porozumět. No tak dobře, říkala si, Jack dělá věci, kterým zase já moc nerozumím. "Musím se jít obléknout."
"Oukej." Jack ji políbil na zátylek. Dával si načas. To potrvá až do večera. "Už jsem u jedenácti," řekl a ustoupil.
Obrátila se. "Jedenácti čeho?"
"Počítám způsoby," Jack se zasmál.
"Ty zvíře!" Mrštila po něm podprsenkou. "Jenom jedenáct?"
"Je brzy. Můj mozek ještě plně nefunguje."
"Můžu říct, že ještě nemá dostatečnou zásobu krve." Je legrační, pomyslela si, že Jack se nepovažuje za žádného krasavce. Líbila se jí jeho silná čelist, kromě období, kdy si ji zapomněl oholit, a jeho laskavé, milující oči. Dívala se na jizvy na jeho rameni a vzpomínala si, jaká hrůza ji zachvátila, když viděla, jak se její manžel staví do cesty zlu, jak pak

byla na něho pyšná za to, co vykonal. Cathy věděla, že Sally bezmála zemřela jako přímý důsledek jeho činu, ale to přece Jack nemohl předvídat. Byla to také její vina, jak si uvědomovala, a slibovala si, že už nikdy Sally nedovolí, aby si pohrávala s bezpečnostním pásem. Každý z nich zaplatil svou cenu za obrat, který nastal v jejich životě. Sally se už skoro úplně zotavila ze svých ran, stejně jako ona sama. Věděla, že to neplatí o jejím manželovi, který na to stále myslel, zatímco ona spala.
Když se to stalo, byla bohudíky v bezvědomí. Jack to musel prožít. Pořád ještě za to platí svou cenu, pomyslela si. Vykonává teď dvě funkce, jeho obličej je uzavřen do mračného soustředění, trápí se kvůli něčemu, o čem nemůže mluvit. Nevěděla přesně, co Jack dělá, ale byla si jista, že to ještě není hotové.
Lékařské povolání jí nečekaně dalo víru v osud. Někteří lidé mají prostě svůj čas. Jestliže ještě nepřišel onen čas, náhoda nebo dobrý chirurg zachrání život, ale jestliže ten čas už minul, ani všichni šikovní lidé na světě to nemohou změnit. Doktorka medicíny Caroline Ryanová věděla, že to je podivný způsob myšlení pro lékařku. Vyrovnávala víru s profesionální jistotou, že je nástrojem, který zkříží plány síle, jež ovládá svět - ale sama si vybrala obor, ve kterém zřídkakdy šlo o život či o smrt. Jenom ona to věděla. Její blízká přítelkyně se věnovala pediatrické onkologii, léčení dětí postižených rakovinou. Bylo to pole, které přímo volalo po nejlepších lidech v medicíně a Cathy sama byla v pokušení něco podobného dělat, věděla však, že účinek na její psychiku by byl nesnesitelný. Jak by mohla nosit v sobě dítě, kdyby se dívala, jak jiné děti umírají? Jak by mohla počít nový život, když nebyla schopna zabránit jeho ztrátě? Její víra v osud nedopustila překonání těchto obav a strach z toho, co by to mohlo učinit s osobností, ji přivedl k oboru, který byl náročný v jiném směru. Při oční chirurgii byla ochotna dát v sázku svou kariéru - docela jiná věc byla riskovat svou duši.
Věděla, že Jack má odvahu tomu čelit. To má také svou cenu. Úzkost, kterou na něm občas viděla, mohla být pouze obdobou její otázky. Byla si jista, že práce v CIA, o které nehovoří, je zaměřena na ty lidi, kteří ji napadli, Jack je chce najít a zabít. Považovala to za nutnost. Kvůli nim by neprolila ani slzu, vždyť málem zavraždili její holčičku. Byl to však úkol, o kterém sama jako lékařka nemohla uvažovat. Ani pro jejího muže to zřejmě nebylo snadné. Před několika dny se určitě něco stalo. Zápolil s něčím neznámým, nesměl však o tom s nikým mluvit, snažil se udržet jejich svět v původním stavu, snažil se milovat svou rodinu, zatímco pracoval... aby ostatní dovedl k smrti? Jistě to nebylo snadné. Její muž byl svým založením dobrý, v mnoha směrech ideální člověk - alespoň pro mne, pomyslila si. Zamiloval se do ní hned při první schůzce a Cathy by dovedla hovořit o každém kroku jeho dvoření. Vzpomínala si na těžkopádný způsob - v retrospektivě dokonce humorný - jak ji požádal o ruku, na hrůzu v jeho očích, když váhala s odpovědí, jako by sám měl pocit, že jí není hoden, blázínek. Ale nejvíc ze všeho si vzpomínala na výraz jeho tváře, když se narodila Sally. Muž, který se obrátil zády k všežravému světu investic - světu, který od smrti její matky změnil jejího otce ve štvaného, nešťastného člověka... Jack se raději vrátil k svému původnímu povolání a učil mladé lidi, ale teď se octl v pasti, v situaci, která se mu z duše příčila. Věděla však, že dělá, co může, a věděla také, jak významný jeho úkol je. Právě to prožila. Přála si, aby se s ním o to mohla podělit, stejně jako on s ní sdílel depresi, která přicházela vždy, když se jí něco nepodařilo. Tak jako ona potřebovala jeho v bolestných uplynulých týdnech, on nyní potřeboval ji. Ale to uskutečnit nešlo - nebo šlo?
"Co tě trápí? Můžu ti nějak pomoci?"
"Opravdu o tom nesmím mluvit," řekl Jack, když si uvazoval kravatu. "Je to správná věc, ale tobě by se to ani trochu nezamlouvalo."
"Lidé, kteří -"
"Ne, ti ne. Kdyby to byli oni -" obrátil se obličejem ke své ženě, "kdyby to byli oni, byl bych samý úsměv. Získali jsme stopu. FBI - neměl bych ti to říkat a nesmí se to dostat ze zdí tohoto pokoje - našla zbraň. Může to být důležité, ale zatím to nevíme jistě. Je tu ještě jiná věc - no tak, o té nesmím říct ani slovo. Promiň. Velice rád bych ti to pověděl."
"Udělals něco špatného?" Při této otázce se jí změnil obličej.
"Ne. V minulých dnech jsem o tom hodně přemýšlel. Vzpomínáš si na dobu, kdy jsi musela jedné pacientce vyoperovat oko? Bylo to nutné, ale tys přesto měla špatné pocity. Jsem na tom stejně." Podíval se do zrcadla. Do jisté míry stejně.
"Jacku, miluju tě a věřím ti. Vím, že uděláš správnou věc."
"To jsem rád, holčičko, protože někdy si sám sebou nejsem jistý." Napřáhl paže a Cathy k němu přišla. Na nějaké francouzské vojenské základně v Čadu jiná mladá žena prožívala něco jiného než milostné objetí, pomyslel si Ryan. Čí je to vina? Jedna věc je jistá, není jako moje žena. Není taková jako tato moje holčička.
Cítil ji u sebe, cítil, jak se dítě opět pohybuje, a konečně si byl jist. Tak jako jeho žena musela být chráněna, tak musí být chráněny všechny ženy, všechny děti a všichni žijící lidé, jež považovali ti, kdož se cvičili v oněch táborech, za pouhé abstrakce. Protože oni nebyli abstrakce, byli skuteční. To teroristé se sami vyobcovali z civilizovaného společenství a tak nebo onak se museli pronásledovat. Pokud to můžeme dělat podle civilizovaných pravidel, velmi dobře - avšak pokud to nepůjde, pak si musíme počínat co nejlépe a spoléhat na své svědomí, že nás zadrží, kdybychom chtěli překročit míru. Myslel si, že může svému svědomí důvěřovat. Držel je ve svém náručí. Jack políbil ženu jemně na líce.
"Díky, to je dvanáct."

Seminář dospěl ke konečným dvěma týdnům vyučování, které zase vedly k závěrečným zkouškám a k týdnu, kdy se udělovaly důstojnické hodnosti: další třída kadetů končila zkouškami a připojila se k flotile a námořnímu sboru. Nováčci už nebyli bažanty a konečně se mohli na veřejnosti usmát několikrát za den. Kampus zklidněl nebo skoro zklidněl, když frekventanti z nižších tříd odjeli domů na krátké prázdniny před účastí na plavbě s flotilou a přípravou na nováčkovské léto, drsné zasvěcení nové třídy kadetů. Ryan byl celý týden nepřiměřeně zatížený prací ve svém skutečném povolání, kde musel vyřídit celou horu papírů. V současné době s ním nebyla spokojena ani katedra

dějepisu na akademii, ani CIA. Jeho pokus sloužit dvěma pánům se ani trochu neosvědčil. Uvědomoval si, že obě zaměstnání tím trpí a že se bude muset mezi nimi rozhodnout. Podvědomě se snažil tomuto rozhodnutí vyhnout. Avšak tato nutnost na něho doléhala čím dál tím víc.
"Ahoj, Jacku!" Vešel Robby. Na sobě měl bílou pracovní uniformu.
"Vezmi si židli, kamaráde. Jak to vypadá s létáním?"
"Nemůžu si stěžovat. Šikovný mládenec je zpátky v sedle," řekl Jackson a posadil se. "Minulý týden jsi měl být se mnou nahoře v kocouru. Člověče, už jsem zase ve vrcholné formě. Vynadal jsem jednomu klukovi v A-4, že si hraje na útočníka, a pokazil jsem mu celý den. Udělalo mi to dobře." Zašklebil se jako lev, který přehlíží stádo zmrzačených antilop. "Jsem připraven!"
"Kdy odjíždíš?"
"Do služby se hlásím pátého srpna. Předpokládám, že odsud vyrazím prvního."
"Ale napřed k nám musíš přijít se Sissy na večeři." Jack se podíval do svého diáře. "Třicátého je pátek. V sedm hodin. Hodí se ti to, doufám?"
"Ano, ano, pane."
"Co tam dole bude dělat Sissy?"
"No, v Norfolku mají malý symfonický orchestr. Bude tam sólistkou na piano číslo dvě a příležitostně bude vyučovat."
"Víš, že tam mají in-vitro centrum. Třeba přece jenom budete mít maličkého nebo maličkou."
"Ano, Cathy na to upozornila Sissy. Myslíme na to, ale - no tak tedy, Sissy už prožila tolik zklamání, však víš."
"Chceš, aby s ní o tom Cathy podrobněji promluvila?"
Robby o tom přemýšlel. "Ano, umí to. Jak se jí daří s maličkým?"
"Pořád si stěžuje na svou postavu," pochechtával se Jack. "Čím to je, že ženy nikdy nepochopí, jak jsou v těhotenství hezké?"
"Ano." Robby se ušklíbl na souhlas. Uvažoval, zda se mu Sissy někdy bude jevit také tak. Jack pocítil vinu, že se dotkl citlivého námětu, a změnil směr rozhovoru.
"Mimochodem, co se to děje se čluny? Viděl jsem skupinku nováčků, jak dnes ráno parkovala na pobřeží."
"Zakotvili tam, ty troubo," Robby opravil svého přítele. "Na námořní základně přes řeku vyměňují trámy mola. Bude to trvat asi dva měsíce. Ty staré už dosloužily - konzervační látka se neosvědčila nebo něco jiného má vinu na uhnívání pilotů. Vládní dodavatel to pořádné zvoral. Nebude to žádný velký obchod. Celá práce má skončit ještě před začátkem příštího školního roku - mně to je samozřejmě srdečně jedno. V té době, hochu, budu trávit každý den dopoledne ve výšce dvaceti pěti tisíc stop, budu opět tam, kam patřím. Jak se rozhodneš ty?"
"Co tím myslíš?"
"Přece budeš buď tady, nebo v Langley - nebo ne?"
Ryan vyhlédl z okna. "To kdybych věděl. Robby, máme na cestě dítě a k tomu ještě spoustu dalších věcí, o kterých musíme přemýšlet"
"Ještě jsi je nenašel?"
Jack zavrtěl hlavou. "Už jsme si mysleli, že máme stopu. Ale nějak to nepokračuje. Důkladně za sebou zametli. Tihle chlápci jsou profíci, Robby."
Jackson ho překvapil vášnivou reakcí. "Blbost, člověče! Profesionálové neubližují dětem. Střílejí na vojáky a na poldy, dobrá, to dovedu pochopit - není to správné, ale ti mohou střelbu oplatit. Jsou také k tomu vycvičeni. Takže je to rovný zápas, překvapení na jedné straně, zavedená procedura na straně druhé, a proto je to docela fér hra. Ale oni jdou po civilistech, nejsou nic jiného než pitomí chuligáni, Jacku. Snad jsou i chytří, ale profesionálové to rozhodně nejsou. Profesionálové hrají vždy otevřenou a čestnou hru. Profesionálové riskují jako ti druzí."
Jack zavrtěl hlavou. Robby se mýlil. Nevěděl však, jak by svého přítele mohl přesvědčit. Jeho vlastní cítění bylo cítění válečníka, který musí žít podle pravidel civilizace. Pravidlo číslo jedna znělo: záměrně nikdy neublížíš bezbrannému. Bylo už dost zlé, když to zavinila nehoda. Ublížit bezbrannému vědomě bylo zbabělé, zasloužilo opovržení, těm, kdož si tak počínali, patřila jedině smrt. Překračovali všechny meze.
"Hrají zatraceně podlou hru, Jacku," pokračoval pilot. "Zpívá se o tom v jedné písni. Slyšel jsem ji kdysi na den svatého Patricka u Riordana. Rád jsem hrával vlastenecké hry, neb jsem miloval své hrdinné bratry. Nebo tak nějak to bylo." Jackson zavrtěl znechuceně hlavou. "Válka není hra, je to profese. Oni hrají svoje ubohé hry a říkají si vlastenci. Vydávají se na cestu a zabíjejí malé děti. Bastardi.
Jacku, tam ve flotile, když jsem pilotoval svého kocoura, hrávali jsme svoje hry s Rusy. Nikdo nezahynul, protože obě strany byly profesionálové. Rusy nemám rád, ale ti hoši, co lítají na medvědech, se vyznají ve svém řemesle. My také známe to svoje a obě strany se vzájemně respektují. Existují jistá pravidla a obě strany se jimi řídí. Tak by to mělo být."
"Svět není tak jednoduchý, Robby," řekl tiše Jack.
"Ale měl by takový k sakru být!" Jack byl překvapen, jak se jeho přítel rozpálil. "Řekni těm chlapíkům v CIA, ať je pro nás najdou, potom někoho přiměj k tomu, aby vydal rozkaz, a já už provedu úder."
"Když jsme to naposledy dvakrát zkusili, ztratili jsme lidi," namítl Ryan.
"Musíme riskovat. Za to nám platí, Jacku."
"Ano, ale ještě než zase hodíš kostkami, chceme, abyste k nám přišli na večeři."
Jackson se omluvně ušklíbl. "Kazatelnu si s sebou nevezmu, to slibuju. Máme přijít vyfiknutí?"
"Robby, jsem já někdy vyfiknutý?"

"Řekl jsem jim, že nemusí být vyfiknutí," řekl potom Jack.
"Správně," jeho žena souhlasila.

"Myslel jsem si, že to řekneš." Vzhlédl na svou ženu, jejíž pleť ozářilo měsíční světlo. "Jsi skutečně hezká."
"Ty pořád opakuješ, že -"
"Nehýbej se. Zůstaň tam, kde jsi," rukou jí přejel po bocích.
"Proč?"
"Řeklas, že je to na nějakou dobu naposledy. Nechci, aby to už skončilo."
"Příště už budeš nahoře," slibovala.
"To stojí za počkání, ale to už nebudeš tak krásná, jak jsi teď."
"Právě v tomto okamžiku se krásná necítím."
"Cathy, mluvíš se znalcem," vyjádřil se její manžel. "Jsem jedinou osobou v tomto domě, která může poskytnout objektivní posouzení fyzické krásy kterékoliv ženské bytosti, živé či mrtvé, a já tvrdím, že jsi krásná. Konec diskuse."
Cathy Ryanová o tom měla vlastní mínění. Její břicho bylo znetvořeno velkým vydutím, její prsa byla nateklá a bolela, její chodidla zduřela, její kotníky opuchly a nohy byly vyvrácené z obvyklé polohy.
"Jacku, ty jsi trdlo."
"Nikdy mě neposlouchá," řekl stropu.
"Jsou to feromony," vysvětlovala. "Těhotné ženy jsou zvláštně cítit, a to asi nějak podněcuje tvoji fantazii."
"Jak to přijde, že jsi krásná, i když mám ucpaný nos? Odpověz mi přece!"
Zabořila prsty do chlupů na jeho prsou. Jack se kroutil. Lechtalo ho to. "Láska je slepá."
"Když tě líbám, mám vždycky otevřené oči."
"To jsem nevěděla."
"Já vím," zasmál se tiše Jack. "Ty máš oči vždycky zavřené. Tvoje láska je možná slepá, ale moje není." Přejel jí špičkami prstů po břiše. Bylo stále hebké po dětském oleji, jímž si namazala pleť. Jackovi to připadalo trochu divné. Jeho konečky prstů rýsovaly kruhy na napjatém hladkém povrchu.
"Zabloudils do naší doby ze starých časů. Patříš do filmů z třicátých let." Začala se také svíjet. "Nech toho."
"Errol Flynn to ve filmu nikdy nedělal," řekl Jack, aniž přestal.
"Tehdy byla cenzura."
"Nepřáli divákům žádnou legraci. Někteří lidé nemají smysl pro humor." Jeho ruce neustále rozšiřovaly pole působnosti. Dalším cílem bylo úpatí jejího krku. Nebyl to velký rozsah, ale stál za to úsilí. Teď už se chvěla. "No, já, na druhé straně..."
"Mmmmmmm."
"Myslel jsem si to."
"Uh-oh. Je zase vzhůru."
Jack ho ucítil skoro ve stejném okamžiku jako jeho žena. On, ona, ono - se otáčelo. Jack se divil, jak to dítě dokáže, když se nemá čeho přichytit, ale důkazy byly jasné, rukama cítil změněnou polohu boule. Boulí byla buď dětská hlavička, nebo ten druhý konec. Pohyboval se. Byl živý. Čekal, až se narodí. Vzhlédl a viděl svou ženu, jak se na něho usmívá. Věděla, co cítí.
"Jsi krásná a velice tě miluji. Ať už se ti to líbí nebo ne." Byl překvapen, když uviděl v jejích očích slzy. Byl ještě víc překvapen tím, co se stalo dále.
"Také tě miluji, Jacku - ještě?"
"Snad to přece jen nebylo naposled na delší dobu..."

(23) Pohyb
"Tohle jsme dostali včera večer." Priority se v CIA poněkud změnily, uvědomil si Ryan. Muž, který s ním procházel fotografie, šedivěl, měl brýle bez obroučky a motýlka. Gumičky na rukávech by vůbec nevypadaly nepřípadně. Marty stál v rohu a mlčel. "Domníváme se, že je to jeden z těch tří táborů, že?"
"Ano, ostatní už byly identifikovány," Ryan přikývl. Druhý muž si odkašlal. "To tvrdíte vy, můj synu."
"Tyhle dva jsou aktivní, dokazují to snímky z posledního týdne, a tento byl pořízen před dvěma dny."
"A co dvacítka, tábor Action-Directe?" zeptal se Cantor.
"Od té doby, co tam přišli Francouzi, je zavřený. Viděl jsem záznam." Muž se obdivně usmál. "Každopádně stojí za pozornost tohle tady."
Byla to jedna z vzácných fotografií, pořízená za bílého dne, dokonce barevná. Na střelnici, přilehlé k táboru, stálo v řadě šest mužů. Úhel zobrazení znemožňoval zjistit, zda muži drží zbraně či nikoliv. "Výcvik ve zbrani?" zeptal se opatrně Ryan.
"Buď to, nebo čurají na povel." To měl být vtip.
"Počkejte, vy jste řekl, že tyhle snímky přišly včera večer?"
"Podívejte se pořádně, pod jakým úhlem svítí slunce," řekl muž posměšně.
"Och. Časné ráno."
"Asi tak o půlnoci našeho času. Dobrý obrázek," poznamenal muž. Amatéři, pomyslel si. Všichni si myslí, že dovedou číst na průzkumné fotce. "Nevidíte žádné zbraně, ale všimněte si těch malých světlých teček. To může být sluneční světlo, které se odráží od vyhozených nábojnic. Dobrá, máme tady šest lidí. Pravděpodobně jsou ze severní Evropy, protože jsou tak bledí - tenhle je opálený, jeho paže vypadá, jako by byla růžová. Zdá se, že jde o muže, podle oblečení a krátkých vlasů. Teď je otázka, co jsou vlastně zač."
"Určitě nejsou z Action-Directe," poznamenal Marty.
"Jak to víte?" zeptal se Ryan.
"Ti, které pochytali, už nejsou mezi námi. Vojenský tribunál je odsoudil k smrti a před čtrnácti dny byli popraveni."

"Ježíši!" Ryan se odvrátil. "To jsem nechtěl slyšet, Marty."
"Ti, kdož o to požádali, dostali duchovního. Řekl bych, že to bylo od našich kolegů velmi slušné." Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval: "Ukazuje se, že francouzské zákony umožňují takový soud za mimořádných okolností. Na rozdíl od toho, co jsme si tehdy mysleli, proběhlo všechno podle zákona. Už je vám líp?"
"Trošku," připustil Ryan po krátkém zamyšlení. Teroristům to mohlo být srdečně jedno, ale alespoň byla dodržena formalita zákona, a to je důležité, neboť tím se právě vyznačuje civilizace.
"Dobře. Dva předtím zpívali jako kanárci. Francouzská tajná služba zabásla další dva členy mimo Paříž - ještě to nebylo v novinách - a objevila stodolu plnou zbraní a výbušnin. Jistě to teroristy nevyřadilo z činnosti, ale dost je to poškodilo."
"Dobrá," přikývl muž s motýlkem. "A to je ten chlapík, který na to upozornil?"
"Protože se rád dívá na ňadra ze vzdálenosti tří set mil," odpověděl Cantor.
"Jak to, že si toho předtím nikdo nevšiml?" Ryan by byl mnohem raději, kdyby to udělal někdo jiný.
"Protože ve své sekci nemám dost lidí. Právě jsem dostal povolení, že můžu přijmout deset nových maníků. Už jsem si je vybral. Všichni zrovna odcházejí z aerolinií. Profíci."
"A co ten druhý tábor?"
"Tady." Ukázal na další fotografii. "Je to skoro stejné. Dva lidé jsou tam vidět -"
"Jedna je dívka," řekl najednou Ryan.
"Jedna postava má vlasy až na ramena," souhlasil fotografický odborník. Pokračoval: "To však nutně neznamená, že je to žena." Jack o tom přemýšlel, prohlížel si postoj a postavení.
"Jestliže budeme předpokládat, že je to dívka, co nám to říká?" zeptal se Martyho.
"To mi povídejte."
"Nemáme žádné náznaky, že by Ulsterská osvobozenecká armáda měla ženské členky, ale víme, že Prozatímní Irská republikánská armáda je má. Tohle je ten tábor - vzpomínáte si, že džíp, který jel z jednoho tábora do druhého, jsme později viděli zaparkovaný tady?" Ryan se odmlčel, než pokračoval. Och, co k čertu... Vrátil se k fotografii šesti lidí na střelnici.
"A podle čeho tak k čertu usuzujete?" zeptal se odborník na fotografie.
"Nazvěme to silné tušení," odpověděl Ryan.
"To je prima. Příště, až půjdu na dostihy, vezmu vás s sebou, abyste pro mne vybral favorita. Poslyšte, na těchto fotografiích je podstatné, že máte jenom to, co vidíte. Když si na nich hodně vymyslíte, skončíte v omylech. Velkých omylech. Co tady vidíte, je šest seřazených lidí, kteří pravděpodobně střílejí. Nic víc."
"Ještě něco?" zeptal se Cantor.
"Satelit přelétává asi ve dvaadvacet hodin místního času - to je u nás odpoledne. Snímky budete mít ihned, jakmile přijdou."
"Velmi dobře. Díky," řekl Cantor. Muž opustil místnost, aby se vrátil ke svému milovanému fotografickému vybavení.
"Takového člověka byste asi nazval empirikem," poznamenal po chvíli Ryan.
Cantor se zachechtal. "Tak nějak. Je v kšeftě už od doby, kdy naše U-2 létala nad Ruskem. Je to skutečný expert. Důležité na tom je, že neřekne, že něco ví na sto procent, dokud to opravdu neví. Měl pravdu, když řekl, že byste si snadno mohl domyslet něco, co na snímcích vůbec není."
"Prima, ale přesto souhlasíte se mnou."
"Ano," Cantor si sedl na psací stůl vedle Ryana a zkoumal snímek zvětšovacím sklem.
Šest seřazených mužů na palebné čáře nebylo docela jasných. Horký vzduch stoupající z pouště i v časných ranních hodinách byl natolik rozvlněný, že porušil ostrost obrazu. Jako byste se dívali tetelivým rozpáleným vzduchem na rovnou dálnici. Satelitní aparát měl velmi vysokou "uzavírací" rychlost - fotoreceptory byly plně elektronické - takže odstraňovala větší zkreslení, ale to, co skutečně měli v rukou, byl špatně zaostřený, z vysokého úhlu braný obrázek, který ukazoval mátožné postavy. Dalo se určit, co měli ti lidé na sobě - hnědé košile s krátkými rukávy a dlouhé kalhoty - a rovněž barva vlasů se dala poznat s naprostou jistotou. Třpyt na zápěstí jednoho muže naznačoval hodinky nebo náramek. Obličej jedné postavy byl o poznání tmavší, než by měl být - její odkryté předloktí bylo docela bledé, a to pravděpodobně naznačovalo krátké vousy... Miller teď nosí vousy, připomněl si Ryan.
"Kruci, kdyby to bylo jenom kapánek lepší..."
"Ano," souhlasil Marty. "Ale to, co tady vidíte, je výsledek třicetileté práce a bůhvíjakých peněz. V chladném podnebí to vychází o trochu líp, ale ani tam nerozeznáte obličeje."
"To je to, Marty. Musíme mít něco, co naši úvahu potvrdí, nebo alespoň něco z ní."
"Bohužel to nemáme. Naši francouzští kolegové se ptali lidí, které zajali. Odpověď zněla, že tábory jsou od sebe naprosto odloučeny. Když se skupiny setkávají, je to skoro vždycky na neutrální půdě. Dokonce ani nevěděli jistě, že je tam další tábor."
"To nám ale něco říká!"
"Myslíte tu věc s autem? Mohl to být někdo z armády. Chlapík, který vykonává kontrolu stráží, třeba. Nemusí to být žádný terorista, kdo jezdí z toho tábora do tábora prozatímních. Ve skutečnosti máme plno důvodů se domnívat, že tomu tak není. Rozškatulkování je logické bezpečnostní opatření. Dává to dobrý smysl, že tábory jsou vzájemně izolovány. Tihle lidé vědí, jak důležitá je bezpečnost, a jestli si to třeba předtím plně neuvědomovali, francouzská operace jim to prvotřídně připomněla."
Na tohle Ryan nepomyslil. Přepadení tábora Action-Directe muselo účinkovat i na ostatní.
"Myslíte, že jsme se sami střelili do nohy?"
"Ne, poslali jsme informaci, která stála za to, aby se předala. Pokud to sami můžeme posoudit, nikdo tam neví, co se

vlastně stalo. Máme důvody se domnívat, že tam vládne podezření, že soupeřící organizace chtěla vyrovnat skóre - ne všechny tyhle skupiny se mají navzájem rády. Kdyby nic jiného, aspoň jsme posílili podezíravost jednotlivých skupin mezi sebou a také k jejich hostitelům. Taková věc by mohla uvolnit určité informace pro nás, ale bude trvat nějakou chvíli, než to zjistíme."
"Každopádně teď, když víme, že tábor je pravděpodobně ten, který hledáme, co s tím podnikneme?"
"Pracujeme na tom. Víc říct nemůžu."
"Dobrá." Ryan udělal posuněk směrem ke svému psacímu stolu. "Chcete trochu kávy, Marty?"
Cantor se zatvářil velice divně. "Ne, na čas jsem se kávy vzdal."
Marty mu neřekl, že byla zahájena významná operace. Bylo typické, že jenom velmi málo účastníků vědělo, co se vlastně děje. Námořní letecká skupina soustředěná na mateřské lodi Saratoga měla proplout Středozemním mořem na západ. Jak to bylo obvyklé, byla sledována sovětskou AGI - rybářským traulerem, který sbírá elektronické informace místo makrel a poskytuje zprávy Libyjcům. Když se mateřská letadlová loď ocitla severně od Tripolisu, uprostřed noci Francouzi kontrolovaný agent přerušil na trauleru elektrický proud pro radarová zařízení krátce poté, co ze sledované lodi byly zahájeny noční letecké operace. Očekávalo se, že to některé lidi rozzlobí, ačkoliv ani velitel letecké formace neměl tušení, že provádí něco jiného než rutinní noční výcvik. Všeobecné se doufalo, že stejný francouzský tým, který napadl tábor 20, bude s to se ve stejné době vplížit do tábora 18. Marty o tom nemohl nic povědět Ryanovi, byl to však test, který měla ukázat, nakolik byli Francouzi ochotni s Američany spolupracovat. Předchozí zásah nebyl první příklad mezinárodní součinnosti, ale byla to jedna ze tří operací, které skončily úspěšně. CIA pomohla pomstít vraždu přítele francouzského prezidenta. Třebaže mezi oběma zeměmi existovaly jisté rozpory, čestné dluhy se splácely beze zbytku. To odpovídalo Cantorovu smyslu pro fair play, avšak celá záležitost byla přísně utajena. Operace měla proběhnout za čtyři dny. Vyšší důstojník z řízení operací už spolupracoval s francouzskými parašutisty, kteří podle jeho zprávy přímo toužili po tom, aby mohli znovu prokázat svoji statečnost. Bude-li akci přát štěstí, teroristická skupina, která byla tak šíleně odvážná, že spáchala vraždu ve Spojených státech a ve Spojeném království, bude zasažena vojáky jiného národa. Podaří-li se to, bude tento precedens signálem k rozvíjení nových cenných vztahů v boji proti terorismu.

Dennis Cooley cosi zapisoval do své hlavní knihy. Bylo ještě brzy. Krám nebyl otevřen. Knihkupec využíval této doby k tomu, aby si dal do pořádku účetnictví. Nebylo to nic těžkého. V jeho krámě se příliš mnoho obchodních transakcí neprovádělo. Pobrukoval si, nevěda, jaké trápení tento zvyk působí muži, který naslouchá zvukům z mikrofonu umístěného za policí na knihy. Náhle zvedl hlavu a broukání přestalo. Co se to děje...
Malý muž téměř vyskočil ze židle, když ucítil podivný kouř. Několik vteřin si prohlížel místnost, než se zorientoval. Štiplavý dým pocházel ze stropního osvětlovacího tělesa. Skočil jako šipka k vypínači na zdi a rychle ho vypnul. Ze zdi vyšlehl modrý plamen, který mu uštědřil mocný elektrický šok, až mu ztuhla paže po loket. Překvapeně zíral na svou ruku, ohýbal prsty a díval se na kouř, který se podle všeho rozptyloval. Nečekal, až úplně přestane vycházet. V zadní místnosti měl Cooley hasicí přístroj. Popadl ho, vrátil se, vytáhl bezpečnostní závlačku a namířil přístroj na vypínač. Kouř už z něho nevycházel. Pak si stoupl na židli, aby se dostal blíž k osvětlovacímu tělesu, kolena se mu třásla, jak se pod ním židle slabounce chvěla, držel hasicí přístroj a rozhodoval se, co by měl udělat. Zavolat hasiče? Ale teď už tady nic nehořelo. Všechny jeho cenné knihy... Byl vyškolený v mnoha věcech, ale boj proti požáru k nim nepatřil. Těžce oddechoval, sotva popadal dech, až došel k závěru, že nejde o nic, kvůli čemu by měl propadat panice. Otočil se a viděl, že sklem na něho zírají tři lidé a tváří se velmi zvědavě.
Se zahanbeným gestem položil hasicí přístroj a komickými posuňky se snažil něco objasnit divákům. Světlo nesvítilo. Vypínač nefugoval. Požár, pokud to byl požár, byl zažehnán. Cooley otevřel dveře krámu a vysvětloval sousedům, co se stalo. Musí zavolat elektrikáře. Jeden z přihlížejících poznamenal, že elektrické vedení v podloubí je staříčkého data. Cooley na to nikdy nepomyslel. Elektřina byla pro něho vždy elektřina. Cvrnkl do vypínače a světlo svítilo. Tím to končilo. Rozčililo ho, že něco tak spolehlivého ve skutečnosti spolehlivé není. O minutu později už volal správce budovy, který přislíbil, že elektrikář přijde za půl hodiny.
Odborník přišel za čtyřicet minut a omlouval se, že se opozdil kvůli dopravě. Chvíli stál a obdivoval se knihám na policích.
"Vypadá to, že shořelo vedení," usoudil pak. "Máte štěstí, pane. Obvykle to způsobí požár."
"Bude obtížné to opravit?"
"Asi budu muset vyměnit dráty. Byly zavedeny už před mnoha lety. Tohle je starý dům - elektrické vedení je starší než já, a to nejmíň o polovinu." Usmál se.
Cooley mu ukázal pojistkovou skříň v zadním pokoji a elektrikář se pustil do práce. Dennis nechtěl použít stolní lampu, a proto seděl v polotmě, zatímco řemeslník pracoval.
Elektrikář vypnul hlavní vypínač a prohlížel si pojistkovou skříň. Našel tam původní inspekční štítek, a když z něho odstranil prach, četl datum: 1919. Muž v úžasu zavrtěl hlavou. Skoro sedmdesát let! Musel odstrčit několik kusů nábytku, než se dostal ke zdi, a byl překvapen, když viděl, že místy byla omítka zcela nová. Napadlo ho, že by mohl začít tady. Nechtěl zeď poškodit víc, než bylo nutné. Kladivem a sekáčkem se pustil do nové omítky a narazil na drát... Ale to nebyl ten pravý. Měl izolaci z umělé hmoty, nikoliv gutaperčovou, používanou v době jeho dědečka. Ani to nebylo na správném místě. Divné, napadlo ho. Zatahal za drát. Snadno šel vytáhnout.
"Pane Cooley?" zavolal. Majitel krámu se ihned objevil. "Víte, co to je?"

"Krucifix!" zanadával detektiv v místnosti nahoře. "Zatracený krám!" Obrátil se ke svému kolegovi. Na obličeji měl výraz zděšení. "Zavolej velitele Owense!"

"Nikdy jsem nic podobného neviděl." Odsekl konec a předal mu ho. Elektrikář nechápal, proč Cooley tak zbledl. Ani Cooley to v životě neviděl, ale věděl, co to je. Na konci drátu nebylo nic, jenom v místě, kde končila polyvinylová izolace, nebylo vidět měděnou žílu, kterou lze očekávat v elektrické soustavě. Na konci byl skrytý vysoce citlivý mikrofon. Po chvíli se majitel obchodu uklidnil, ačkoliv hlas měl poněkud chraplavý.
"Nemám tušení. Dělejte dál."
"Ano, pane." Elektrikář začal pátrat po původním elektrickém vedení.
Cooley už zvedl telefon a vytočil číslo.
"Haló?"
"Beatrix?"
"Dobré ráno, pane Dennisi. Jak se vám dnes daří?"
"Můžete přijít dopoledne do krámu? Vyskytlo se něco nepředvídaného."
"Zajisté." Bydlila pouze jeden blok od stanice metra Holloway Road. Linka Piccadilly vedla skoro přímo k obchodu.
"Můžu tam být za patnáct minut."
"Děkuji vám, Beatrix. Jste zlato," dodal, než zavěsil. V té době už pracoval Cooleyho mozek nadzvukovou rychlostí. V krámě ani doma neměl nic, co by ho mohlo usvědčit. Opět zvedl telefon a zaváhal. Za daných okolností by měl podle instrukcí zavolat číslo, které znal nazpaměť. Ale jestliže měl mikrofon v kanceláři, jeho telefon... a jeho telefon doma...
Cooley se potil, třebaže bylo chladno. Přikazoval si, že se musí uklidnit. V žádném telefonátu neřekl nikdy nic kompromitujícího. Přes všechny své zkušenosti a přes veškerou disciplínu se Cooley nikdy nesetkal se skutečným nebezpečím a teď začínal podléhat panice. Vyžadovalo to od něj veškeré soustředění, aby se zaměřil na operační procedury, na věci, které se po léta učil a také praktikoval. Cooley se ubezpečoval, že se od nich nikdy neodchýlil. Ani jednou. Byl si tím jist. V okamžiku, kdy už se přestával třást, zazvonil zvonek.
Viděl, že je to Beatrix. Vzal si plášť.
"Vrátíte se pozdě?"
"To přesně nevím. Zavolám vám." Vyšel ven. Jeho prodavačka se tvářila velmi udiveně.

Trvalo deset minut, než sehnali Jamese Owense, který se potuloval ve svém autě jižně od Londýna. Velitel okamžitě udělil příkazy, aby Cooleyho sledovali a zatkli, kdyby se ukázalo, že se pokouší zmizet ze země. Dva muži hlídali jeho auto a byli připraveni ho sledovat. Další muži byli vysláni do podloubí ke krámu, ale detektivové přijeli právě v okamžiku, kdy už vyšel, a byli na špatné straně ulice. Jeden vyskočil z auta a sledoval ho. Očekával, že zahne do Berkeley Street ke své cestovní kanceláři. Místo toho se Cooley ztratil ve stanici metra. Tím detektiva zaskočil. Pádil ke vchodu na své straně ulice. Nával ranních cestujících mu znemožnil uvidět malého mužíčka. V minutě si byl policista jistý, že sledovaný muž nastoupil do soupravy, ke které se mu nepodařilo proniknout. Knihkupec se mu ztratil. Detektiv běžel zpět na ulici a vysílačkou zburcoval policii na letišti Heathrow, kde tato linka končila - Cooley vždycky létal, pokud neřídil své vlastní auto. Ke všem stanicím metra na lince Piccadilly přijela policejní auta. Bylo však už pozdě.
Cooley vystoupil na příští stanici, jak ho tomu naučil jeho instruktor, a taxíkem jel na nádraží Waterloo. Odtamtud telefonoval.
"Pět-pět-dva-devět," ozval se hlas.
"Och, promiňte, volal jsem šest-šest-tři-nula. Promiňte." Na druhé straně následovaly dvě vteřiny váhání.
"Och... To je docela v pořádku," ubezpečoval hlas, který byl všechno jiné jenom ne v pořádku.
Cooley položil telefon a šel k vlaku. Všechno, co mohl udělat, bylo - neohlížet se přes rameno.

"Tady je Geoffrey Watkins," řekl, když zvedl telefon.
"Och, promiňte," řekl nahlas. "Chtěl jsem pana Tita. Je to číslo šest-dva-devět-jedna?"
Až na další jsou všechny kontakty přerušeny, řeklo mu to číslo. Neví se, zda nejste v nebezpečí. Ozveme se, pokud možno. "Ne, tohle je číslo šest-dva-jedna-devět," odpověděl. Porozuměl jsem. Watkins zavěsil a vyhlédl z okna. V žaludku měl pocit, jako by mu tam vězela koule chlazeného olova. Dvakrát polkl, pak sáhl po čaji. Bylo obtížné soustředit se na bílý papír ministerstva zahraničních věcí, který četl. Při obědě potřeboval dva řízné nápoje, aby se trochu vzpamatoval.

Kolem poledne byl Cooley v Doveru na palubě trajektu přepravujícího cestující přes kanál La Manche. Teď už byl zcela čilý. Seděl na rohovém sedadle na horní palubě, prohlížel si noviny a dával pozor, zda ho někdo nepozoruje. Málem nastoupil do vznášedla do Calais, ale v posledním okamžiku se rozhodl proti tomu. Měl dost peněz na trajekt Dover-Dunkerque, ale ne na dražší vznášedlo, a nechtěl za sebou výběrem peněz zanechat stopu. Stejně měla přeprava trvat pouze dvě a čtvrt hodiny. Až bude ve Francii, může chytit vlak do Paříže a dál už letět. Po dlouhých hodinách se opět cítil v bezpečí, avšak dost snadno dokázal tento pocit potlačit. Cooley předtím nikdy nepoznal tento druh strachu, který zanechává značnou pachuť. Tichá nenávist, která ho jitřila po léta, ho teď stravovala jako kyselina. Zahnali ho na útěk. Špehovali ho! Cooley nikdy vážně neuvažoval o tom, že by mohl být odhalen. Vždyť měl za sebou dokonalý výcvik a vždy přísně zachovával zásady utajení. Domníval se, že dosáhl takové profesionální dokonalosti, že je nemožné ho odhalit. To, že se mýlil, ho rozčilovalo a poprvé ve svém životě chtěl kolem sebe bít hlava nehlava. Přišel o své knihkupectví a s ním o všechny knihy, které miloval, a to všechno mu také vzali ti pitomí Britové! Hezky složil papír a dal si ho na klín, zatímco trajekt vplouval do kanálu La Manche, mírného ve sluneční záři. Obličej měl Cooley bezvýrazný. Do vody se díval pohledem tak klidným, jako by přemýšlel o své zahrádce, a zatím se mu v mysli honily představy plné krve a smrti.

Owens byl tak rozčilený, jak ho ještě nikdy nikdo nezažil. Hlídat Cooleyho bylo tak snadné, tak rutinní - ale to nebyla žádná omluva, říkal svým mužům. Neškodně vypadající páprda, jak ho nazval Ashley. A přece unikl svým hlídačům obratně jako prohnaný spiklenec, vyškolený v moskevské centrále. Na všech mezinárodních letištích v Británii svírali muži v ruce Cooleyho fotografii, a kdyby použil kreditní karty, aby si koupil jakoukoliv jízdenku, počítače by okamžitě upozornily Scotland Yard, ale Owens měl skličující pocit, že tento muž už je ze země pryč. Nechal své lidi odejít. V místnosti zbyl jen Ashley. Jeho lidé se dali také zaskočit. S Owensem si vyměňovali pohledy plné zoufalství a hněvu. Detektiv tady nechal pásek, na němž byl telefonický rozhovor s Geoffreyem Watkinsem, který se uskutečnil po Cooleyho telefonátu necelou hodinu po tom, co zmizel. Trval všeho všudy dvacet vteřin. A nebyl na něm Cooleyho hlas. Kdyby byl, okamžitě by zatkli Watkinse. Přes veškeré úsilí však neměli proti němu jediný nezvratný důkaz.
"V budově je skutečně pan Titus. Hlas dokonce udal správné číslo. Mohl to přece být jednoduše běžný omyl."
"Ale nebyl, samozřejmě."
"Tak se to dělá. Máš prefabrikované vzkazy, které jsou konstruovány zcela neškodně. Kdo trénoval tyhle chlapíky, ten se vyznal ve svém řemesle. Jak to vypadá s obchodem?"
"Ta holka Beatrix neví naprosto nic. Naši lidé v tomto okamžiku prohlížejí krám, ale doposud nenašli nic, jenom ty pitomé knihy. Stejně to vypadá v jeho bytě." Owens vstal a řekl hlasem plným zvráceného obdivu. "Elektrikář... Zničené měsíce práce, protože vytrhl nesprávný drát."
"Cooley je z Británie pryč. Neříkej, že není. Jestliže prokázal takovou chytrost v tom, jak to dělal -"
"Ano." Ashley váhavě přikývl na souhlas. "Člověk pokaždé nezvítězí, Jamesi."
"Je moc příjemné tohle slyšet!" vyštěkl Owens svou odpověď "Tihle parchanti nás převezli na každém kroku. Šéf se mě zeptá, jak je možné, že nikdy nikam nepřijdeme včas, a na tuto otázku není žádná odpověď."
"Takže co teď uděláme?"
"Aspoň víme, jak vypadá. O to, co víme, se podělíme s Američany. Dnes večer mám schůzku s Murrayem. Naznačil mi, že mají něco v pácu, o čem nemůže mluvit, nepochybně to bude nějaká operace CIA."
"Souhlasím. Je to u nás, nebo u nich?"
"U nich." Owens se odmlčel. "Už mám toho tady až po krk."
"Veliteli, měl bys poměřovat svoje úspěchy s tím, co se ti nepodařilo," řekl Ashley. "Jsi ten nejlepší muž, jakého jsme po léta v této kanceláři měli."
Na tuto poznámku Owens jenom něco zabručel. Věděl, že je to pravda. Za jeho vedení C-13 zasadilo prozatímním obrovské rány. Ale v jeho povolání, stejně jako v mnoha jiných, otázka, kterou pokládá nadřízený, zněla: Co jsi udělal dnes? Včerejšek byl už dávnou historií.

"Watkinsův podezřelý kontakt upláchl," oznamoval o tři hodiny později.
"Co se stalo?" Murray napůl zavřel oči, když poslouchal jeho vysvětlování, a potřásl smutně hlavou. "Něco podobného se stalo i nám," řekl, když Owens skončil. "Odpadlický důstojník CIA. Hlídali jsme jeho dům, věcem jsme nechali volný průběh a pak - bác! Vyšplouchl hlídací družstvo. Za týden se vynořil v Moskvě. To se stává, Jimmy."
"Mně ne," Owens málem vybuchl. "Aspoň doposud ne."
"Jak vypadá?" Owens mu podal přes stůl celou sbírku fotografií. Murray je prolétl. "Malý myší mužík, parchant, viď? Skoro holohlavý." Muž z FBI chvíli uvažoval, pak zvedl telefon a vyťukal čtyři čísla. "Fred? Dan. Mohl bys na minutku přijít ke mně do kanceláře?"
Muž přišel za minutu. Murray ho nepředstavil jako člena CIA a Owens se na nic neptal. Nemusel se ptát. Dal mu dvě kopie každé fotky.
Fred - jeden z lidí "tam dole v hale" - vzal jeho fotografie a podíval se na ně. "Kdo to má být?"
Owens to krátce vysvětlil. Skončil slovy: "Teď už je asi ze země pryč."
"Jestli se vynoří v některé z našich sítí, dáme vám vědět," slíbil Fred a zmizel.
"Víte, za čím jdou?" zeptal se Owens Murraye.
"Ne. Vím, že se něco děje. Naše centrála a CIA zorganizovaly společnou partu, ale je to rozškatulkované a já zatím nemusím všechno o tom vědět."
"Účastnili se vaši chlapci přepadu Action-Directe?"
"Nevím, o čem to mluvíš," řekl Murray nábožně. Jimmy, jak ses k čertu o tom dověděl?
"Myslel jsem si to," odpověděl Owens. Čert vem tu bezpečnost! "Dane, máme zájem na osobní bezpečnosti -"
Murray zvedl ruce jako člověk, který se octl v úzkých. "Vím, vím. A máš pravdu. Měli bychom k tomu pustit vaše lidi. Sám zavolám řediteleů."
Zazvonil telefon. Bylo to pro Owense.
"Ano?" Velitel C-13 chviličku poslouchal a pak zavěsil. "Děkuji." Povzdechl si. "Dane, už je určité na kontinentě. Použil kreditní karty k nákupu železniční jízdenky. Z Dunkerque do Paříže před třemi hodinami."
"Zabásli ho Francouzi?"
"Už je pozdě. Vlak přijel před dvaceti minutami. Teď už nám definitivně zmizel. Mimoto nemáme důvod k zatčení, že?"
"A Watkins byl varován."
"Pokud v tom hovoru nešlo opravdu o omyl, o čemž dost pochybuju, ale zkus to dokázat před soudem!"
"Ano." Soudci nechtěli pochopit instinkty nikoho jiného kromě svých vlastních.
"Ale nepovídej mi, že to nedokážeš zvládnout! Za to nás přece platí." Owens se podíval dolů na předložku, pak pomalu vzhlédl. "Prosím tě, odpusť mi to."
"Ach." Murray nad tím mávl rukou. "Máš za sebou špatný den. Já také. Je to součást kšeftu, ve kterém pracujeme. Co

oba potřebujeme v době, jako je tato, je pivo. Pojď dolů, zvu tě na hamburské."
"Kdy zavoláš svého šéfa?"
"Tam je teď doba oběda. Při obědě mívá schůzky. Několik hodin počkáme."

Toho dne obědval Ryan s Cantorem v bufetu CIA. Mohla to být jídelna v kterékoliv jiné vládní budově. Jídlo bylo stejně tak nevzrušivé. Ryan se rozhodl zkusit široké nudle, ale Marty se spokojil s ovocným salátem a koláčem. Jackovi to připadalo jako podivná dieta, až si povšiml, že si Cantor před jídlem bere tabletku. Spláchl ji mlékem.
"Žaludeční vředy, Marty?"
"Proč myslíte?"
"Moje žena je lékařka. Vy jste si zrovna vzal tagamet. Ten je na žaludeční vředy."
"Tady ta práce vás nakonec dostane," vysvětloval Cantor. "Žaludek se mi začal bouřit loni a vůbec se to nelepší. Všichni v mé rodině s tím dříve či později marodí. Asi to budou špatné geny. Léky trochu pomáhají, ale doktor tvrdí, že potřebuju méně náročné prostředí." Odkašlal si.
"Pracujete dlouho přes čas," poznamenal Ryan.
"Každopádně mé ženě nabídli místo na univerzitě v Texasu - je matematička. A aby to trochu osladili, mně nabídli místo na katedře politických věd. Také plat je tam lepší než tady. Tady jsem už dvanáct let," řekl tiše. "Dlouhá doba."
"Tak nač si stěžujete? Učit - to je výborná věc. Mně se to moc líbí a vám to bude sedět. Kromě toho se tam budete moct občas podívat na dobré fotbalové mužstvo."
"Ano, žena už je dole a já odjedu za pár týdnů. Ale tohle tady mi bude chybět."
"S tím se už nějak vyrovnáte. Jen si představte, že vejdete do budovy a nebudete potřebovat propustku z počítače. Já jsem taky opustil svoje první povolání."
"Ale tohle je důležité." Cantor vypil mléko a podíval se přes stůl. "A jak se rozhodnete vy?"
"Zeptejte se mě, až se narodí dítě." Ryan se nechtěl u této otázky zdržovat.
"Agentura potřebuje lidi, jako jste vy, Jacku. Máte cit pro věci. Nemyslíte a už vůbec nejednáte jako byrokrat. Říkáte to, co si myslíte. Tohle bohužel nedělají všichni v této budově, a proto vás má admirál rád."
"K čertu, já jsem s ním už nemluvil od -"
"Ví, co děláte." Cantor se usmál.
"Och." Ryan porozuměl. "Tak je to tedy."
"Správně. Starý pán vás skutečně chce, Jacku. Pořád si ještě neuvědomujete, jak důležitá byla ta fotka, o kterou jste zakopl."
"Neudělal jsem nic jiného než to, že jsem vám ji ukázal, Marty," protestoval Ryan. "Vy jste vlastně navázal spojení."
"Udělal jste přesně správnou věc, to, co by podle předpokladu měl udělat analytik. Bylo v tom víc mozků, než víte. Pro tyhle věci máte nadání. Jestli to sám nevidíte, já to vidím." Cantor okusil nudle a začal se kroutit. "Jak může někdo jíst tohle mastné svinstvo. Za dva roky budete připraven pro moji práci."
"V určitou dobu existuje jenom jeden můstek, Marty." Dál už o tom nemluvili.

O hodinu později byl Ryan opět ve své kanceláři. Vešel Cantor.
"Další nalejvárna?" usmál se Jack.
"Máme obrázek podezřelého člena Ulsterské osvobozenecké armády a je jenom týden starý. Dostali jsme ho před dvěma hodinami z Londýna."
"Dennis Cooley." Ryan si ho prohlédl a zasmál se. "Vypadá jako opravdový lump. Co je s ním?"
Cantor mu to vysvětlil. "Smůla pro Brity, ale možná štěstí pro nás. Podívejte se na obrázek a povězte mi, co je důležité."
"Myslíte... že ztratil většinu vlasů? Och! Budeme moci toho chlapíka identifikovat, až se objeví v některém táboře. Nikdo z nich není plešatý."
"Přišel jste na to. A šéf vás pro něco prověřil. Začíná operace pro tábor 18."
"Jakého druhu?"
"Stejná operace, jakou jste již viděl. Pořád vás to ještě trápí?"
"Ne, skutečně ne." Co mě teď trápí, je, že mě to netrápí, myslel si Ryan. Snad by mělo... "Ne s těmito chlapíky, to ne. Kdy?"
"Nemůžu říct, ale brzy."
"Tak proč jste mi to sdělil - hezké, Marty. Ale ne zrovna ohleduplné. Přeje si admirál, abych na tom byl tak špatně?"
"Udělejte si svoje vlastní závěry."
Za hodinu byl zpátky expert na fotografie. Další satelit přeletěl nad táborem ve 22,08 místního času. Infračervený obrázek ukazoval osm lidí stojících na střelnici. Jasné jazyky plamenů šlehaly od dvou postav. Stříleli v noci a teď jich tam už bylo nejméně osm.

"Co se stalo?" zeptal se O'Donnell. Setkal se s Cooleyem na letišti. Spojka dostala zprávu, že Cooley je na útěku, avšak vysvětlení muselo počkat až do nynějška.
"Měl jsem v krámě štěnici."
"Víš to jistě?" zeptal se O'Donnell.
Cooley mu ji podal. Mikrofon schovával v kapse třicet hodin. O'Donnell zastavil toyotu, aby si jej prohlédl.
"Tohle vyrábějí závody Marconi pro zpravodajské účely. Docela citlivé. Jak dlouho jsi to tam asi měl?"
Cooley si nedokázal vzpomenout, že by kdokoliv bez dohledu vstoupil do zadní místnosti. "Nemám tušení."
O'Donnell opět rozjel vůz a zamířil do pouště. Celou míli přemítal o této otázce. Něco selhalo, ale co...?

"Napadlo ti někdy, že tě někdo sleduje?"
"Nikdy."
"Jakou pozornost jsi tomu věnoval, Dennisi?" Cooley zaváhal a O'Donnell to vzal jako odpověď. "Dennisi, porušil jsi někdy naše zásady?"
"Ne, Kevine, samozřejmě ne. Není možné, že - proboha, Kevine, celé týdny jsem už nebyl s Watkinsem v kontaktu."
"Od tvé poslední cesty do Corku." V jasném slunci O'Donnell zašilhal.
"Ano, to je správné. Takže mě hlídal tvůj bezpečák - sledoval mě tedy někdo?"
"Jestli tě někdo sledoval, tak to musel být sakramentsky chytrý chlapík a nemohl se zdržovat v tvé bezprostřední blízkosti..." Jiná možnost, o které O'Donnell uvažoval, samozřejmě byla, že se z Cooleyho stal zrádce. Ale kdyby to byl udělal, nepřijel by přece sem, že? pomyslel si šéf Ulsterské osvobozenecké armády. Zná mě, ví, kde bydlím, zná McKenneye, zná Seana Millera, ví o rybářské flotile v Dundalku. O'Donnell si uvědomil, že Cooley toho ví velmi mnoho. Ne, kdyby přeběhl, nebyl by tady. Cooley se potil, třebaže v autě byla klimatizace. Dennis nemá povahu na to, aby takovým způsobem riskoval život. "Tak, Dennisi, co s tebou uděláme?"
Cooleyho srdce na okamžik tlouklo nepravidelně, odpověděl však rozhodně: "Chci se zúčastnit příští operace."
"Prosím?" O'Donnell se překvapeně otočil.
"Zatracení Briti, Kevine, oni šli po mně!"
"To je něco jako riziko povolání."
"Mluvím docela vážně," stál na svém Cooley.
Neškodilo by, kdybych měl ještě jednoho muže... "Skutečně se na to cítíš?"
"Cítím."
Šéf se rozhodl. "Tak můžeš začít dnes odpoledne."
"Co to bude?"
O'Donnell mu to vysvětlil.

"Zdá se, že vaše tušení bylo správné, doktore Ryane," řekl muž s brýlemi bez obrouček příští den odpoledne. "Možná že vás vezmu na trať."
Před barákem stál malý zavalitý človíček s hlavou, která svítila ve sluneční záři, odrážející jeho zpocenou, bezvlasou báň. Byl to tábor 18.
"Vynikající," poznamenal Cantor. "Naši angličtí přátelé zabodovali. Díky," řekl expertovi na vyhodnocování fotografií.
"Kdy proběhne operace?" zeptal se Ryan, když muž odešel.
"Pozítří brzy zrána. Podle našeho času asi... v osm večer, řekl bych."
"Můžu se na to dívat v reálu?"
"Snad ano."
"Tohle je událost, které se těžko odolává," řekl Jack.
"Většina zajímavých věcí už takových je," souhlasil Cantor.
"Ano, vím." Jack si oblékl sako a zamkl spisy. "Řekněte admirálovi že mu něco dlužím."
Při cestě domů myslel Ryan na to, co všechno se může přihodit. Uvědomoval si, že jeho očekávání se moc neliší od... Vánoc? Ne, to není správný způsob, jak na to myslet. Uvažoval, jak asi bylo jeho otci, když se mu podařilo zatknout důležitého zločince po zdlouhavém pátrání. Na to se otce nikdy nezeptal. Udělal tedy to nejlepší, co mu zbývalo. Zapomněl na to, stejně jako se předpokládalo, že zapomene na všechno, co viděl v Langley.
Když přijel ke svému domu, stálo před ním neznámé auto, které zaparkovalo přesně za nedokončeným bazénem. Prohlédl si je a zjistil, že má diplomatickou značku. Vešel dovnitř a našel tam tři muže, rozprávějící s jeho ženou. Jednoho z nich poznal, ale nedovedl ho pojmenovat.
"Nazdar, doktore Ryane. Jsem Geoffrey Bennett z britského velvyslanectví. Už jsme se viděli -"
"Ano, teď si vzpomínám. Co pro vás mohu udělat?"
"Jejich královské Výsosti za několik týdnů navštíví Spojené státy. Slyšel jsem, že jste je k sobě pozval, když jste se setkali, a nyní vás chtějí navštívit, pokud pozvání stále platí."
"Děláte si legraci?"
"Nedělají si legraci, Jacku, a já už jsem řekla ano," informovala ho žena. Dokonce i Ernie vrtěl potěšeně ocasem.
"Samozřejmě. Prosím, vyřidte jim, že budeme poctěni, když k nám zavítají. Zůstanou na noc?"
"Pravděpodobně ne. Doufali, že budou moci přijít večer."
"Na večeři? Prima. Který den?"
"V pátek 30. července."
"Platí."
"Výtečně. Doufám, že nebudete nic namítat, když naši lidé od bezpečnosti - plus chlapíci od vaší tajné služby - provedou bezpečnostní prohlídku příští týden."
"Musím být kvůli tomu doma?"
"Já to můžu zařídit, Jacku. Nechodím už do práce, jak víš."
"Och, samozřejmě," řekl Bennett. "Kdy se má dítě narodit?"
"První týden v srpnu - to může způsobit problém," uvědomila si Cathy opožděně.
"Jestliže se stane něco neočekávaného, můžete si být jisti, že Jejich Výsosti to pochopí. Ještě jedna věc. Tohle je soukromá záležitost, návštěva nemá být veřejnou událostí. Musíme vás poprosit, abyste o tom s nikým nemluvili."
"Jistě, chápu," řekl Ryan.
"Jestliže přijdou na večeři, jsou některé věci, které bychom neměli podávat?" zeptala se Cathy.

"Co máte na mysli?" zeptal se Bennett.
"No, někteří lidé jsou třeba alergičtí na ryby."
"Och, rozumím. Ne, v tomto směru nevím o ničem."
"Dobrá, bude tedy normální ryanovská večeře," řekl Jack. "Já, uh-oh."
"Co se děje?" zeptal se Bennett.
"Ten večer máme hosty."
"Och," přisvědčila Cathy. "Robbyho a Sissy."
"Nemůžete to zrušit?"
"Je to večírek na rozloučenou. Robby - je bojový pilot námořnictva, oba učíme na akademii - se vrací k flotile. Budou mít námitky?"
"Doktore Ryane, Jeho Výsost -"
"Jeho Výsost je prima chlapík. A Robby je taky prima. Byl tam tehdy večer, když jsme se seznámili. Nemůžu mu to odříct, pane Bennette. Je to náš přítel. Dobrá zpráva je, že se Jeho Výsosti bude líbit. Také létal na bojových letadlech."
"No tak tedy, ano, ale -"
"Vzpomínáte si na ten večer, kdy jsme se poznali? Bez Robbyho bych to byl asi nezvládl. Podívejte, tenhle člověk je korvetní kapitán námořnictva Spojených států, který náhodou létá na bojovém letadle v hodnotě čtyřiceti milionů dolarů. S ním pravděpodobně neriskujete žádné ohrožení bezpečnosti. Jeho žena hraje nádherně na piano." Ryan viděl, že ještě pořád Angličana nepřesvědčil. "Pane Bennette, prověřte si Robbyho prostřednictvím vašeho atašé a zeptejte se Jeho Výsosti, jestli s tím souhlasí."
"A když bude mít námitky?"
"Nebude. Poznal jsem ho. Možná že je lepší člověk, než jak vy ho hodnotíte," poznamenal Jack. Nebude mít žádné námitky, ty troubo. Jenom ti buzíci z bezpečnosti pořád otravují.
"Dobře." Poslední poznámka ho trochu zarazila. "Nepochybuji o vaší loajalitě, doktore. Postoupím to do kanceláře Jeho Výsosti. Ale musím trvat na tom, že nic neřeknete kapitánu Jacksonovi."
"Máte moje slovo." Jack se málem zasmál. Nemohl se dočkat, až uvidí výraz na tváři Robbyho. Konečně vyrovná skóre z utkání kendo.

"Sevření vrcholí," řekl toho večera Jack. Praktikovali dechová cvičení jako přípravu na porod. Jeho žena začínala supět. Jack věděl, že je to závažná záležitost. To jenom na pohled byla směšná. Překontroloval čas na svých digitálních hodinkách. "Svírání končí. Hluboký, očisťující výdech. Představuji si biftek na grilu, opékané brambory, čerstvou zelenou kukuřici na klasu s chutným salátem."
"To je moc obyčejné," protestovala Cathy.
"Kamkoliv přijdou, všude je budou zahrnovat nesmyslnými francouzskými patlaninami. Někdo by jim měl podat slušné americké jídlo. Víš, myslím, že biftek na grilu a tvůj špenátový salát je proslavený všude v okolí."
"Dobrá." Cathy se dala do smíchu. Ale smích jí pomalu začínal působit nepříjemnosti. "Když budu stát u plotny déle než několik minut, stejně mi bude nanic."
"Musí to být hrůza - to těhotenství."
"Měl by sis to vyzkoušet," navrhla.
Manžel pokračoval: "Je to samozřejmě jediná věc, kterou ženy trpí."
Cože! Cathy div nevypadly oči z důlků.
"Podívej se na dějiny. Kdo musel podnikat výpravy a zabíjet buvoly? Muž. Kdo musel zahnat medvěda? Muž. My děláme všechny těžké práce. Každý večer musím vynášet odpadky. Stěžuju si na to?" Opět ji rozesmál. Vystihl její náladu správně. Nechtěla soucit. Na to byla příliš hrdá.
"Praštila bych tě po hlavě, ale je škoda lámat pevnou hůl o něco tak bezcenného."
"Kromě toho jsem při tom naposledy byl a nevypadalo to nijak zle."
"Kdybych se mohla pohybovat, Jacku, za tohle bych tě zabila."
Z pozice proti své ženě přešel a postavil se vedle ní. "To si nemyslím. Chci, aby sis něco představila."
"Co si mám představit?"
"Jak se bude tvářit Robby, až sem přijde na večeři. Rád bych trochu popostrčil čas."
"Sázím se, že to Sissy zvládne líp než on."
"O kolik?"
"O dvacet."
"Platí." Podíval se na hodinky. "Svírání začíná. Nadechni se zhluboka." Za minutu Jack užasl, když zjistil, že dýchá stejné jako jeho žena. To je oba rozesmálo.

(24) Spojení opomenutá a navázaná
V den přepadu nebyly k dispozici žádné nové snímky tábora 18. V době přeletu satelitu řádila nad tábory písečná bouře a kamery jí nedokázaly proniknout, ale geosynchronní povětrnostní satelit ukázal, že bouře už tuto oblast opustila. Po obědě byl Ryan informován, že se chystá přepad, a celé odpoledne strávil v rozechvělém očekávání. Pečlivá analýza existujících fotografií ukazovala, že v táboře je mezi dvanácti až osmnácti lidmi - kromě stráží. Jestliže to vyšší číslo bylo správné a jestliže úřední odhad síly Ulsterské osvobozenecké armády byl přesný, pak to představovalo víc než polovinu veškerého členstva. Ryan se tím příliš nezabýval. Jestliže Francouzi posílali jenom osm parašutistů..., ale pak si vzpomněl na své vlastní zkušenosti z námořního sboru. Zaútočí na cíl ve tři hodiny ráno. Překvapení bude na jejich straně. Přepadové družstvo bude mít zbraně nabité, odjištěné - a namířené na lidi, kteří budou spát. Prvek překvapení v

rukou elitního komanda je vojenská obdoba kansaského tornáda. Nic mu neodolá.
Teď už jsou ve vrtulnících, pomyslel si Ryan. Vzpomínal si na své vlastní zážitky v křehkém a nemotorném letadle. Už jste tady, veškerou svoji výzbroj máte sbalenou, maskovací oblečení, které budete potřebovat, své zbraně máte připravené, a přes to všechno jste zranitelní jako dítě v mateřském lůně. Přemýšlel, jací jsou to lidé, a uvědomil si, že se asi nebudou příliš lišit od námořníků, s nimiž sám sloužil: všichni jsou dobrovolníci, vlastně dvojnásobní dobrovolníci, protože se dobrovolně přihlásili také na parašutistický výcvik. A potřetí se dobrovolně přihlásili do protiteroristického družstva. Zčásti kvůli mimořádné odměně, zčásti kvůli hrdosti, kterou pociťuje ten, kdo je členem malé, velmi specializované jednotky - jako členové průzkumné čety námořního sboru - ale většinou jsou tam proto, že vědí, že je to poslání, které stojí za to. Profesionální vojáci pohrdají teroristy a každý z nich sní o tom, že se s nimi utká v bitvě - představa pole cti a slávy pro skutečné profesionály nikdy nepominula. Je to místo, kde se uplatňuje konečné rozhodnutí na základě odvahy a dovednosti, na základě samotné mužnosti, a to je rys, který známkuje profesionálního vojáka jako romantika, jako osobu, která opravdově věří v pravidla.
Ve svém vrtulníku jsou už asi nervózní. Někteří se ošívají a stydí se za to. Jiní se naparují a brousí si nože. Jiní tiše žertují. Jejich důstojníci a seržanti sedí klidně, neboť musejí dávat příklad, a studují plány. Všichni se rozhlížejí po vrtulníku a mlčky ho nenávidí za to, že jsou v něm lapeni jako v pasti. Na chvíli byl Jack s nimi.
Hodiny se ploužily. Ryanovi se zdálo, že čísla na digitálním ukazateli se zdráhají změnit. Na svou práci se vůbec nemohl soustředit. Znovu probíral fotografie tábora, počítal postavy mužů, zkoumal terén, aby předpověděl sám pro sebe, jak se uskuteční konečné přiblížení. Uvažoval, zda členové přepadového oddílu mají příkaz zajmout teroristy živé. V této otázce se nedovedl rozhodnout. Domníval se, že z právního hlediska na tom ani příliš nezáleží. Jestliže terorismus je moderním projevem pirátství - zdá se, že tady analogie plně sedí - pak Ulsterská osvobozenecká armáda by měla být vítanou kořistí ozbrojených sil kteréhokoliv státu. Na druhé straně, pokud by byli zajati živí, mohli by být postaveni před soud a vystaveni veřejnému nátlaku. Psychologický dopad na ostatní podobné skupiny by mohl být značný. I kdyby v nich nevzbudil strach z Boha, aspoň by připoutal jejich pozornost. Vyděsila by je představa, že nejsou bezpeční ani v těch nejvzdálenějších úkrytech. Někteří členové by možná odpadli, snad by jich několik bylo ochotno i promluvit. Aby je bylo možno zničit, k tomu ani nebylo zapotřebí mnoho informací výzvědné služby. Ryan to viděl zcela jasně. Potřebujete jenom vědět, kde jsou, nic víc. Znáte-li místo, kde se zdržují, pak můžete uplatnit všechny ozbrojené složky moderního státu, a při vší své aroganci a brutalitě teroristé nemohou doufat, že by dlouho odolali.
Do kanceláře přišel Marty. "Jste připraven jít?"
"K čertu, to ano!"
"Večeřel jste?"
"Ne. Snad se navečeřím později."
"Ano." Šli společně do přístavku. Chodby teď byly skoro prázdné. CIA pracovala většinou stejně jako ostatní instituce. V pět většina zaměstnanců odcházela domů se navečeřet a dívat se na televizi.
"Dobrá, Jacku, je to reál. Pamatujte si, že o ničem, co budete vidět, nesmíte s nikým hovořit." Jackovi napadlo, že Cantor vypadá dost unaveně.
"Marty, jestli tato operace dobře dopadne, řeknu své ženě, že Ulsterská osvobozenecká armáda vypadla ze hry. Má právo tohle se dovědět."
"To chápu. Ale nesmí vědět, jak se to stalo."
"To ji ani nebude zajímat," ujišťoval ho Jack, když vstupovali do místnosti s televizním monitorem. Seděl tam opět Jean-Claude.
"Dobrý večer, pane Cantore, doktore Ryane," zdravil je oba důstojník francouzské tajné služby.
"Jak probíhá operace?"
"Nesmějí do vysílaček nic říct," odpověděl plukovník.
"Čemu nerozumím, je, jak to můžou úplně stejným způsobem provést dvakrát," pokračoval Ryan.
"Je to riziko. Použili jsme maličko dezinformace," řekl tajemně Jean-Claude. "Mimoto věnují plnou pozornost vaší mateřské letadlové lodi."
"Saratoga má na palubě letku alfa," vysvětloval Marty. "Dvě bojové a tři útočné eskadry, mimoto rušičky a radarové krytí. Právě teď patroluje podél ‚linie smrti'. Podle našich lidí, co poslouchají elektronické přístroje, jsou z toho Libyjci celí nesví."
"Satelit se objeví na obzoru za čtyřiadvacet minut," hlásil starší technik. "Místní počasí vypadá dobře. Měli bychom mít jasnější obrázky."
Ryan toužil po cigaretě. Usnadnila by mu čekání. Kdykoliv však Cathy zjistila podle dechu, že kouřil, vždycky byl oheň na střeše. V této chvíli se přepadový oddíl plazí posledních tisíc yardů. Ryan sám prodělal takový výcvik. Mají zakrvácené ruce a odřená kolena, písek se jim zadírá do ran. Plížení je neobyčejně únavné, ztížené ještě tím, že v operačním cíli jsou ozbrojené stráže. Musíte si načasovat svoje pohyby tak, abyste se plížili, když se dívají jinam, a musíte zachovávat naprosté ticho. Parašutisté nesou jenom minimum výstroje, osobní zbraně, snad nějaké granáty, několik vysílaček, kradou se při zemi jako tygr, když chce přepadnout kořist, pozorují a poslouchají.
Všichni zírali na prázdný televizní monitor, každý z nich v zajetí svých vlastních představ o tom, co se zrovna v tuto chvíli děje.
"Dobrá," řekl technik. "Kamery začínají pracovat, automaticky se zapínají přístroje měřící výšku a trasu, dostáváme dálkové měření. Terč se objeví v devadesáti vteřinách."
Rozsvítila se obrazovka. Byl na ní monoskop. Ryan takový monoskop už neviděl celá léta.
"Dostáváme signál."
Objevil se obraz. K všeobecnému zklamání byl zase infračervený. Ryan čekal docela něco jiného. Nízký úhel pohledu

ukazoval z tábora velmi málo. Nepozorovali nejmenší pohyb. Technik se zamračil a zvětšil pozorovací pole. Neobjevilo se nic víc, dokonce ani ne vrtulníky.
Pozorovací úhel se pomalu měnil a člověk těžko mohl uvěřit, že průzkumný satelit se řítí rychlostí přes osmnáct tisíc mil za hodinu. Konečně mohli vidět všechny baráky. Ryan zamrkal. Na infračerveném obrázku byl pouze jediný barák osvětlený. Uh-oh. Jenom jediný barák - ten, ve kterém se zdržovaly stráže - měl v činnosti topné těleso. Co to znamenalo? Odešli - nikdo není doma... a přepadová skupina tu také není. Ryan řekl: "Něco se zvrtlo."
"Kdy nám řeknou, co se vlastně stalo?" zeptal se Cantor.
"Několik hodin nesmějí porušit mlčení."
Uplynuly další dvě hodiny. Strávili je v Martyho kanceláři. Jídlo jim donesli nahoru. Jean-Paul nemluvil, ale byl jasně zklamán. Cantor se o tom ani nezmínil. Zazvonil telefon. Vzal ho Francouz a mluvil svým mateřským jazykem. Rozmluva trvala čtyři nebo pět minut. Jean-Claude zavěsil a otočil se.
"Útočná skupina narazila na pravidelnou armádní jednotku asi sto kilometrů od tábora, zřejmě tam cvičila. To nikdo neočekával. Když slétli dolů, zcela náhle se s ní setkali. Jednotka začala na naše vrtulníky střílet. Bylo po překvapení, a proto se museli vrátit." Jean-Claude nemusel vysvětlovat, že v nejlepším případě tyto operace bývají úspěšné sotva z poloviny.
"Toho jsem se obával." Jack zíral na podlahu. Nikdo mu nepotřeboval vykládat, že se útok nedá opakovat. Stejně podstupovali vážné riziko, když se pokusili o tajný přepad úplně stejným způsobem dvakrát. K třetímu pokusu už nedojde. "Jsou vaši lidé v bezpečí?"
"Ano, jedna helikoptéra byla poškozena, ale podařilo se jí vrátit na základnu. Neměli jsme žádné ztráty."
"Prosím, poděkujte vašim lidem za to, že se o to pokusili, plukovníku." Cantor se omluvil a odešel do koupelny. Tam zvracel. Jeho žaludeční vředy opět krvácely. Pokusil se vstát, ale nemohl, tak mu bylo mdlo. Padl na dveře a těžce se uhodil do hlavy.
Jack slyšel náraz a šel se podívat, co se děje. Nemohl otevřít dveře. Když se mu to podařilo, uviděl, jak tam Marty leží. První Ryanova myšlenka byla požádat Jeana-Clauda, aby zavolal lékaře, ale sám nevěděl, jak to tady udělat. Pomohl Martymu na nohy a vedl ho zpátky do jeho kanceláře, kde ho posadil do křesla.
"Co mu je?"
"Vykašlal krev - jak tomu říkáte..." Ryan se rozhodl zavolat admirála Greera.
"Marty se zhroutil - potřebujeme tady doktora."
"Postarám se o to. Za dvě minuty tam bude," odpověděl admirál.
Jack šel do koupelny, natočil sklenici vody a sebral toaletní papír. Utřel jím Cantorovi ústa, pak mu podržel sklenici.
"Vypláchněte si ústa."
"Jsem v pořádku," protestoval Cantor.
"Blbost," odpověděl Ryan. "Hlupáku. Pracoval jste pozdě do noci, chtěl jste dát všechno do pořádku, než odejdete, je to tak?"
"Musel - musel jsem."
"Co musíte, Marty, udělat, je - vypadnout odtud, než vás to úplně spolkne."
Cantor opět zvracel.
Tak vy jste nežertoval, Marty, myslel si Jack. Také tady se vede válka a vy jste jedna z jejích obětí. Stejně jako já jste si přál, aby se tato akce vydařila.
"Co se k čertu děje?" Do místnosti vešel Greer. Vypadal trochu rozcuchaně.
"Zase ho zlobí žaludeční vředy," vysvětloval Jack. "Zvracel krev."
"Ach, Ježíši, Marty!" řekl admirál.
Ryan nevěděl, že v Langley je zdravotnické zařízení. Přišel muž a představil se jako lékař. Rychle prohlédl Cantora a spolu se strážným ho naložili na pojízdné křeslo. Vyvezli ho. Tři muži, kteří tam zůstali, na sebe udiveně zírali.

"Umírá se na žaludeční vředy?" zeptal se před půlnocí Ryan své manželky.
"Jak je starý?" zeptala se. Jack jí to řekl. Cathy o tom chvíli přemýšlela. "Může se to stát, ale je to dost vzácný případ. Někdo v práci?"
"Můj vedoucí v Langley. Polyká tagamet, ale dnes večer zvracel krev."
"Možná že se chtěl bez něho obejít. To je právě ten problém. Předepíšeš lidem léky, a jak se začínají cítit lépe, přestanou léky brát. Dokonce i chytří lidé," poznamenala Cathy. "Je to tam namáhavé?"
"Pro něho to určitě bylo."
"Senzace." To byla poznámka, po které by měl hned následovat kotrmelec, ale Cathy po nějaký čas nebude s to takový cvik provést. "Pravděpodobně bude v pořádku. Vážné potíže se žaludečními vředy jsou v dnešní době hlavně důsledkem přepracovanosti. Ty tam chceš opravdu nastoupit?"
"Ne. To oni chtějí mě, ale já se nerozhodnu, dokud ty neztratíš trochu na váze."
"Neměl bys být tak daleko, až půjdu do porodnice."
"Budu tady vždycky, když mě budeš potřebovat."

"Skoro je dostali," podával zprávu Murray.
"Stejná parta, co přepadla Action-Directe? Ano, slyšel jsem, že to byl bezvadně splněný úkol. Co se stalo?" zeptal se Owens.
"Útočnou skupinu zpozorovali sedmdesát mil před cílem a musela se vrátit. Prozkoumání fotografií ukázalo, že naši přátelé už tam asi nebyli."

"To je zvláštní. Zdá se, že se nám štěstí vyhýbá. Kam asi šli, co myslíš?"
Murray zabručel. "Musím předpokládat totéž co ty, Jimmy."
"Asi ano." Vyhlédl z okna. Brzy vyjde slunce. "Prověřili jsme toho muže a všechno mu pověděli."
"Jak na to reagoval?"
"Okamžitě nabídl svou rezignaci, ale spolu s komisařem jsme ho přemluvili, aby ji vzal zpět. Všichni máme svoje slabá místa," pravil blahovolně Owens. "V tom, co dělá, je perfektní. Budeš potěšen, že jeho reakce byla přesně taková jako tvoje. Řekl, že zařídí, aby Jeho Výsost spadla z poníka a zlomila si nohu. Prosím tě, nikomu se o tom nezmiňuj."
"Je mnohem snazší chránit zbabělce. Právě ti stateční nám komplikují život. Víš co? Jednou z něho bude dobrý král. Pokud bude žít dost dlouho," dodal Murray. Je skoro nemožné si ho neoblíbit, pomyslel si. A jeho žena je učiněný dynamit. "Jestli tě to trochu uklidní, bezpečnostní opatření ve Státech budou neprodyšná. Stejná jako má prezident. Dokonce budou angažováni i stejní lidé."
Proto se mám cítit šťastný? mlčky se ptal Owens sám sebe a připomínal si, jak často se američtí prezidenti přiblížili k smrti z rukou šílenců, když se pomine vražda Johna F. Kennedyho. Samozřejmě bylo možné, že členové Ulsterské osvobozenecké armády jsou tam, kde bydlí, ale instinkty mu napovídaly, že tomu tak není. Murray byl jeho blízký přítel a znal agenty tajné služby, kteří zajišťovali bezpečnostní opatření. Také si jich vážil. Avšak ochrana Jejich Výsostí patřila vlastně do kompetence Yardu a Owensovi se nelíbilo, že se nyní přesunula do jiných rukou. Owense profesionálně přímo urazilo, že když byl americký prezident naposledy ve Spojeném království, americká tajná služba s velkou pompou odstrčila místní bezpečnostní orgány tak daleko, jak se jen odvážila. Teď jim trochu víc rozuměl.

"Jaký je nájem?" zeptal se Dobbens.
"Čtyři sta padesát měsíčně," sdělil agent. "Dům je zařízený."
"Uh-huh." Alex viděl, že vybavení domu je přepychové. Ani by takové nemuselo být.
"Kdy se může bratranec nastěhovat?"
"To není pro vás?"
"Ne, je to pro mého bratrance. Pracuje ve stejném oboru jako já," vysvětloval Alex. "V těchto místech ještě nikdy nebyl. Ale já se mu mám postarat o nájem. Tříměsíční záloha, říkáte? V hotovosti?" zeptal se Dobbens.
"Zajisté. Vraťme se do kanceláře a vyřiďme formality."
"Bohužel jsem se trochu zpozdil. Nemáte smlouvu u sebe?"
Agent přikývl. "Ano, můžu to udělat hned tady." Zašel k autu a vrátil se s deskou s klipsem a běžnou nájemní smlouvou. Nevěděl, že se sám odsuzuje k smrti, protože nikdo jiný z kanceláře neviděl obličej návštěvníka. "Kam vám mám potvrzenou smlouvu poslat?"
"Korespondence mi přichází do poštovní přihrádky - vyzvedávám si ji cestou do práce." Tím se měla vyřešit otázka adresy.
"Kde jste zaměstnán?"
"Pracuji v laboratoři aplikované fyziky jako elektrotechnický inženýr. Bohužel nemohu prozrazovat další detaily. Pochopte, pracujeme hodně pro vládu." Alex toho muže tak trochu litoval. Byl dost příjemný a nevymlouval se jako někteří jiní agenti z realitních kanceláří. Je to smůla. Ale takový je život.
"Vy vždycky platíte hotovými?"
"Je to jediný způsob, jak si být jistý, že si to můžete dovolit," Alex se pochechtával.
"Podepsal byste se tady, prosím?"
"Jistě." Alex tak učinil vlastním perem a levou rukou, jak už to měl nacvičeno. "A je to třináct set padesát." Odpočítal bankovky.
"Tak to bylo snadné," řekl agent a předal mu klíče i potvrzení.
"To jistě bylo. Děkuji vám, pane." Alex mu podal ruku. "Nastěhuje se pravděpodobně příští týden."
Oba muži se vydali ke svým autům. Alex si zapsal číslo agentova vozu - jezdil svým vlastním autem, které nepatřilo realitní kanceláři. Rovněž si zaznamenal jeho popis, jenom pro jistotu, aby jeho lidé nezabili nepravého muže. Byl rád, že nenarazil na ženu. Alex věděl, že dříve či později musí tento předsudek překonat, ale prozatím byl rád, že se mohl tomuto rozhodování vyhnout. Několik bloků sledoval agenta, pak se otočil a vrátil se k domu.
Vlastně nebyl dům zcela perfektní, ale dost se tomu blížil. Tři malé ložnice. Kuchyně kombinovaná s jídelnou byla v pořádku stejně jako obývací pokoj. Co bylo nejdůležitější, k domu patřila garáž a stál na pozemku o rozloze téměř jednoho akru. Parcela byla lemována živým plotem a byla součástí polovenkovského okolí, kde bydleli spíše dělníci a kde domy byly od sebe odděleny pozemky. Bylo to bezpečné místo.
Když skončil, odjel na washingtonské mezinárodní letiště, odkud odletěl do Miami. Tam po tříhodinové prodlevě nasedl do jiného letadla do Mexiko City. V jednom hotelu už na něho čekal Miller.
"Ahoj, Seane."
"Ahoj, Alexi. Dáš si něco k pití?"
"Co máš?"
"Přivezl jsem láhev výtečné whisky, nebo můžeš mít místní pitivo. Pivo není špatné, ale já osobně jsem je přestal pít."
Alex si vybral pivo. Se sklenicí se neobtěžoval.
"No tak?" Dobbens dopil pivo jediným dlouhým douškem. Bylo dobré, že si mohl vydechnout - opravdu vydechnout. Doma musel neustále hrát, to bylo únavné. "Zajistil jsem pro tebe bezpečný dům. Dnes ráno jsem to udělal. Bude vyhovovat k tomu, nač jej potřebujeme. A co tvoji lidé?"
"Jsou na cestě. Přijedou, jak je naplánováno."
Alex dostal druhé pivo a přikývl na souhlas.

"Tak teď si probereme, jak bude operace probíhat. Alexi, ty jsi mě vlastně inspiroval." Miller otevřel aktovku a vytáhl mapy a schémata. Přešli ke kávovému stolku. Alex se ani neusmál. Miller ho chtěl pochválit, ale Dobbens to neměl rád. Poslouchal dvacet minut.
"Není to špatné, dokonce je to dost dobré, ale budeš muset několik věcí změnit."
"Co?" zeptal se Miller. Už Dobbensův tón ho popudil.
"Podívej, člověče, právě tady bude nejméně patnáct bezpečáků." Alex poklepal na mapu. "A budeš se s nimi muset vypořádat rychle. Nemáme co dělat s pouličními poldy. Tihle chlapíci jsou vycvičení a dobře vyzbrojení. Ani nejsou tak docela hloupí. Když chceš, aby to fungovalo, musíš umístit první ránu tvrději. Ani tvoje načasování neodpovídá zcela situaci. Budeme to muset trochu přiškrtit, Seane."
"Ale oni budou na nesprávném místě!" Miller pronášel námitky tak apaticky, jak to jenom dokázal.
"A ty chceš, aby tady kolem dokola pobíhali docela volně? To ne, hochu! Raději mysli na to, jak je sejmout v prvních deseti vteřinách. Mysli na ně jako na vojáky. Tohle není žádná hra na schovávanou. Mluvíme tady o bitvě."
"Ale jestliže bezpečnostní opatření budou tak dokonalá, jak předpokládáš -"
"To já zvládnu, hochu. Ty nevěnuješ pozornost tomu, co říkám? Můžu umístit tvoje střelce na správné místo přesně ve správnou dobu."
"A jak to chceš k čertu udělat?" Miller už se nedokázal ovládnout. Na Alexovi bylo něco, co mu nedopřávalo klidu.
"Je to snadné, člověče," Dobbens se usmál. Působilo mu potěšení ukazovat tomuto babralovi, jak se věci mají. "Jediné, co musíš udělat..."
"A ty si opravdu myslíš, že se přes ně můžeš takhle dostat?" vyštěkl Miller, když Alex skončil.
"Snadno. Můžu si sám napsat pracovní příkazy."
Miller zápasil sám se sebou a tentokrát zvítězil. Říkal si, že musí hledět na Alexův nápad nezaujatě. Jenom nerad přiznával sám sobě, že jeho plán dává smysl. Tenhle černoch mu ukázal, jak provést operaci, a fakt, že měl pravdu, jeho náladu ještě zhoršoval.
"Člověče, nejenom že je to lepší, ale je to taky snazší," Alex už trochu couval. Dokonce i ti drzí běloši si potřebovali zachovat jistou dávku hrdosti. Tenhle kluk byl zvyklý, že všechno se dělo podle něho. Je dost chytrý, připustil Dobbens sám pro sebe, ale ne příliš pružný. Jakmile se rozhodl pro nějaký nápad, nechce na něm změnit ani to nejmenší. Nikdy by z něho nebyl dobrý inženýr, to Alex věděl. "Vzpomínáš si na poslední operaci, kterou jsme pro tebe dělali? Tehdy jsem měl pravdu, viď?"
Alex neuměl jednat s lidmi přes všechny svoje technické zkušenosti. Tahle poslední poznámka div Millera zase nenaštvala, avšak Ir se zhluboka nadechl a dál zíral do mapy. Teď už vím, proč Amerikáni tak milují svoje negry.
"To přece víš."
"Jistě. Řeknu ti něco. Já si teď na chvilku lehnu. Ty můžeš hloubat nad mapou, jak dlouho budeš chtít."
"Co je nového u našich známých?"
Alex se protáhl. "Moc toho nevím. Představ si, že mají službu. Přece taková rodinka nemůže být bez služby. Té se nesmí nic stát, brácho. Je to černoška, hezká ženská. A vzpomeň si, co jsem říkal o doktorce a tom děcku. Když to bude nutné, budu se s tím muset smířit, ale jestli ji odbouchnete jen tak z legrace, Seane, budete se odpovídat mně. Snažme se to udržet v profesionální rovině. Vy máte tři legitimní politické cíle. To je dost. Ten zbytek jsou ubohé odpadky, můžeme jich využít k tomu, abychom prokázali dobrou vůli. Možná že pro tebe, chlapče, to nemá žádný význam, ale pro mne je to strašně důležité. Chápeš?"
"Výborně, Alexi." Sean se okamžitě rozhodl, že Alex neuvidí konec operace. Nebude to těžké zařídit. Se svou absurdní sentimentalitou se nehodí na revolucionáře. Zemřeš statečnou smrtí. Aspoň z tebe můžeme udělat mučedníka.
O dvě hodiny později si Miller přiznal, že by to bylo nešťastné. Alex má přece jenom čich pro operace.

Lidé od bezpečnosti se natolik opozdili, že Ryan zastavil na příjezdové cestě přímo za nimi. Byli tři, vedl je Chuck Avery z tajné služby.
"Litujeme, zdrželi nás," omlouval se Avery, když si podali ruce. "Tohle je Bert Longley a Mike Keaton, oba od britských kolegů."
"Nazdar, pane Longley," zavolala ze dveří Cathy.
Oči se mu rozšířily, když uviděl její stav. "Proboha, snad jsme měli s sebou přivézt doktora! Neměl jsem tušení, že už je to tak daleko."
"No, tohle dítě bude zčásti Angličan," vysvětloval Jack. "Pojďte dál."
"Pan Longley nám zařizoval doprovod, když jsi byl v nemocnici," řekla Cathy svému manželovi. "Jsem ráda, že vás zase vidím."
"Jak se cítíte?" zeptal se Longley.
"Trochu unavená, ale jinak dobře," odpověděla Cathy.
"Vyřešili jste problém s Robbym?" zeptal se Jack.
"Ano vyřešili. Prosím, omluvte pana Bennetta. Bohužel vzal svoje instrukce poněkud doslova. S námořním důstojníkem nemáme žádné problémy. Ve skutečnosti se Jeho Výsost těší, že se s ním setká. Můžeme se tady porozhlédnout?"
"Pokud s tím souhlasíte, chci si prohlédnout ten váš útes," řekl Avery.
"Pojďte za mnou, pánové." Jack vedl tři muže zasouvacími skleněnými dveřmi na plošinu naproti Chesapeakeské zátoce.
"Nádhera," poznamenal Longley.
"Jediné chyby jsme se dopustili v tom, že obývací pokoj a jídelna nejsou odděleny, ale to bylo v projektu a nám se

nepodařilo najít vhodný způsob, jak ho změnit. Ale všechna okna nám poskytují pěkný výhled, viďte?"
"Také naši lidé budou mít dobrý přehled," poznamenal Keaton, který si prohlížel celý areál.
Nebudeme se zmiňovat o slušném palebném poli, pomyslel si Ryan.
"Kolik lidí sem přivedete?" zeptal se.
"Bohužel to není otázka, o které bychom mohli diskutovat," odpověděl Longley.
"Víc než dvacet?" naléhal Jack. "Chceme připravit pro vaše muže kávu a sendviče. Nedělejte si starosti, já jsem se o tom nezmínil ani Robbymu."
"Pro dvacet to bude až moc," řekl po chvíli Avery. "Káva by úplně stačila." Vypijí hodně kávy, pomyslel si muž z tajné služby.
"Dobrá, tak si prohlédněme útes." Jack sestupoval po schodech dolů na trávu. "Tady musíte být velice opatrní, pánové."
"Je nestabilní?" zeptal se Avery.
"Sally se dostala dvakrát až za plot. Pokaždé jsem jí dal pořádně na pamětnou. Problémem je eroze. Útes je z nějaké měkké horniny - asi z pískovce. Snažil jsem se jej trochu zpevnit. Lidé ze státní ochrany přírody mě přemluvili, abych jej osázel tím zatraceným kudzu - tady se už zastavte!"
Keaton překročil nízký plot.
"Před dvěma lety jsem si povšiml, že odpadl kus velký zhruba dvacet čtverečních stop. Proto jsem tam začal pěstovat tuhle rostlinu. Přece si nemyslíte, že by se tady někdo šplhal?"
"Je to jedna možnost," odpověděl Longley.
"Až se na to podíváte z loďky, potom budete soudit jinak. Útes by neunesl takovou váhu. Veverka po něm vyleze, ale už nikdo těžší."
"Jak je vysoký?" zeptal se Avery.
"Tamhle třiačtyřicet stop a tady už skoro padesát. To nešťastné kudzu všechno ještě zhoršilo. Je skoro nemožné je zničit, ale když se ho chytíte, dožijete se velkého překvapení. Jak říkám, jestli chcete útes prozkoumat, udělejte to z loďky," řekl Ryan.
"Také to tak uděláme," odpověděl Avery.
"Vaše příjezdová cesta měří asi tři sta yardů," řekl Keaton.
"Přes čtyři sta, počítáme-li všechny zatáčky. Vydláždění mě stálo celé jmění."
"A co ti lidé, kteří budují bazén?" Tentokrát se zeptal Longley.
"Předpokládáme, že příští středu s tím budou hotovi."
Avery a Keaton obešli severní stranu domu. Asi ve vzdálenosti dvaceti yardů stály stromy a po zemi se plazily do nekonečna ostružiníky. Ryan vysázel dlouhou řadu keřů, aby vyznačil hranici pozemku. Za ní Sally nikdy nechodila.
"Tohle vypadá dost bezpečně," řekl Avery. "Mezi cestou a stromy jsou asi dvě stovky yardů otevřeného prostoru a ještě otevřenější je plocha mezi bazénem a domem."
"Správně," pochechtával se Ryan. "Těžké kulomety posaďte mezi stromy a minomety umístěte nad bazén."
"Doktore Ryane, tohle je velmi vážná záležitost," napomenul ho Longley.
"To jistě. Ale je to přece návštěva, která nebyla nikde oznámena, že? Nemůžou -" Jack se zarazil. Výraz jejich tváří se mu ani trochu nelíbil.
Avery řekl: "Vždycky předpokládáme, že druhá strana ví, za čím jdeme my."
"Och." Je tohle všechno, nebo je za tím ještě něco víc? Věděl, že se na to nemůže zeptat. "Teď mluvím jako bývalý námořník. Nebyl bych moc rád, kdyby tady vaši hoši příliš řádili. Vím něco o tom, jaký prodělávají výcvik. Nechtěl bych, abychom tu měli všechno vzhůru nohama."
"Pokusíme se o to," ujišťoval ho Avery, který se stále rozhlížel. Podle toho, jak vedla příjezdová cesta mezi stromy, usuzoval, že by mohl použít dodávkový vůz k tomu, aby úplně zablokoval průjezd. Připomínal si, že tu bude deset lidí z jeho agentury, šest Britů, spojovací důstojník z ústředí a pravděpodobné dva nebo tři státní policisté jako dopravní hlídka na cestě. Všichni jeho lidé budou mít služební revolver i samopal. Cvičení mívali nejméně jednou týdně.
Avery pořád ještě nebyl spokojen, zvláště ne s možností, že by tu mohla volně pobíhat ozbrojená teroristická skupina. Avšak všechna letiště byla střežena, všichni místní policisté byli v pohotovosti. Sem vede pouze jedna cesta. Okolní terén by znemožnil i četě vojáků, aby sem pronikla, aniž by nadělala pořádný rámus. Teroristé, jakkoliv jsou zákeřní, nikdy ještě nevybojovali otevřenou bitvu. Tohle není Londýn a potenciální terč nepocestuje v blahé nevědomosti s jediným ozbrojeným strážným.
"Děkujeme vám, doktore Ryane. Prozkoumáme ještě útes u vody. Až uvidíte pobřežní strážní škuner, tak to budeme my."
"Víte, jak se dostat na stanici Thomas Point? Pojedete na východ směrem na Arundel-on-the-Bay a zahnete doprava. Nemůžete ji minout."
"Díky, uděláme to tak."

Agent realitní kanceláře vyšel z kanceláře před desátou. Bylo na něm, aby místnost uzamkl. V aktovce měl obálku pro bankovní noční depozitář a několik smluv, kterými se chtěl zabývat příští den ráno, než půjde do práce. Položil aktovku na sedadlo vedle sebe a nastartoval. Dvě světla zastavila přesně za ním.
"Můžu s vámi mluvit?" zavolal hlas ve tmě. Agent se otočil a viděl, že k němu přichází nějaká postava.
"Bohužel už máme zavřeno. Kancelář se otvírá v -" Díval se do hlavně revolveru.
"Chci vaše peníze, příteli. Jen zachovejte klid a všechno proběhne hladce," řekl muž s revolverem. Nemělo smysl agenta příliš vyděsit. Mohl by udělat nějaký nepředložený čin, třeba se pokusit o útěk.

"Ale já nemám žádné -"
"Aktovku a peněženku. Jenom klidně, beze spěchu a za půl hodinky jste doma."
Muž nejprve vyndával peněženku. Třikrát se pokusil uvolnit knoflík u boční kapsy a ruce se mu třásly, když peněženku odevzdával. Pak přišla na řadu aktovka.
"Jsou tam jenom šeky - žádné peníze."
"Tohle tvrdí všichni. Lehněte si na sedadlo a počítejte do sta. Dokud neskončíte, nevystrkujte hlavu a všechno bude v pořádku. Pěkně nahlas, tak, abych vás dobře slyšel." Podívej se na to, srdce je přibližně tam... Strčil ruku s revolverem do otevřeného okénka. Agent se dostal k číslu sedm. Když revolver spustil, výstřel zdusený tlumičem byl ještě dále zeslaben tím, že se ozval uvnitř auta. Tělo sebou několikrát trhlo, ale ne natolik, aby to vyžadovalo druhou ránu. Muž s revolverem otevřel dveře, vytáhl nahoru okno, pak vypnul motor a světla. Vrátil se ke svému vozu. Vyjel zpátky na silnici a jel přesně podle předpisů. O deset minut později odhodil prázdnou aktovku a peněženku do odpadků u nákupního střediska. Vrátil se na dálnici a jel opačným směrem. Bylo nebezpečné nechat si revolver, ale s jeho likvidací to bude muset zařídit mnohem pečlivěji. Muž s revolverem zavezl auto tam, kam patřilo - rodina, které náleželo, byla na dovolené - a pěšky přešel o dva bloky dál, kde stál jeho vůz. Alex měl pravdu, jako vždy, myslel si muž s revolverem. Jestli si něco naplánuješ, všechno promysli, a co je nejdůležitější, nenechávej nikde stopy. Potom můžeš zabít, koho si vzpomeneš. Och, rozpomněl se, ještě jedna věc, nikdy o tom nemluv.

"Ahoj, Ernie," řekl tiše Jack. Pes se jevil jako tmavá skvrna na světlém koberci v obývacím pokoji. Byly čtyři hodiny ráno. Ernie slyšel hluk a vyběhl ze Sallyina pokoje, aby se podíval, co se děje.
Ernie Jacka pozoroval několik minut, vrtěl ocasem dopředu a dozadu, až ho pán podrbal mezi ušima, pak se odplížil zpět do pokoje k holčičce. Je to překvapující, pomyslel si Jack. Pes úplně vytlačil medvěda. Těžko mohl uvěřit, že něco takového bylo vůbec možné.
Vrátí se, určitě se vrátí? ptal se noci. Jack vstal z koženého gauče a přešel k oknům. Byla jasná noc. Na Chesapeakeské zátoce viděl blikat světla lodí plujících do přístavu Baltimore a také z něho vyplouvajících. Okázelejší byl pohled na kombinaci vlečného parníčku a nákladní lodě, které se ploužily mnohem pomaleji.
Nechápal, proč mu to tak dlouho nedocházelo. Snad proto, že se aktivita v táboře 18 skoro shodovala se vzorcem, který se pokoušel opakovaně rozeznat. Nastával pro ně pravý čas, aby se ukázali na obnovovacím výcviku. Ale stejně tak bylo pravděpodobné, že chystají něco opravdu velkého. Jako například právě tady...
"Ježíši. Jsi tak blízko tomu problému, Jacku," zašeptal. Už je přece čtrnáct dnů veřejně známo, že přijedou, a Ulsterská osvobozenecká armáda prokázala, že dokáže operovat i v Americe, připomínal si. A my přivádíme jejich terče do našeho domova! To je opravdu chytré, Jacku. V retrospektivě se to jevilo dost ohromující. Vyslovili ostýchavě pozvání, aniž by jim napadlo... a když tady předešlého dne byli lidé od bezpečnosti, dělal si z toho legraci. Ty pitomče!
Přemýšlel o bezpečnostních opatřeních a v duchu se vracel ke svým zkušenostem ze sboru. Jako abstraktní bitevní problém jeho dům představoval nesnadný objekt. Z východu se nedalo dělat naprosto nic - útes byl nebezpečnější překážkou než minové pole. Na severu a na jihu byly lesy tak husté a tak neprostupné, že i ti nejobratnější členové komanda by měli co dělat, aby tudy pronikli bez příšerného kraválu - a je víc než jisté, že v pusté poušti bez stromů nemohli tuto dovednost nacvičovat. Takže musí přijít od západu. O kolika lidech mluvil Avery - vlastně nic neříkal, ale já jsem nabyl dojmu, že jde asi tak o dvacet. Dvacet lidí od bezpečnosti, vyzbrojených a vycvičených. Vzpomínal si na dny základního kursu pro důstojníky v Quantiku a také na tehdejší noci. Bylo jim dvaadvacet, byli neporazitelní a nesmrtelní, popíjeli pivo v místních výčepech. Pak přišla jedna noc na místě zvaném velitelské stanoviště, na stěně visel Pattonův obraz, a tam se dal do řeči s dvojicí instruktorů z akademie FBI, nalézající se jižně od námořnické základny. Byli přesně tak pyšní jako jeho bratři námořníci. Nikdy se neobtěžovali tím, aby tvrdili: "My jsme ti nejlepší." Prostě předpokládali, že to všichni vědí. Jako jsme to věděli my. Příští den přijal pozvání, aby si zastřílel na jejich střelnici, a uzavřel džentlmenskou sázku. Stálo ho deset dolarů, aby se dověděl, že jeden z nich je hlavní instruktor střelby z palebných zbraní. Bože, rád bych věděl, zda by ho Breckenridge porazil. Tajná služba nebude nic jiného, už vzhledem k jejímu poslání. Chtěl by ses s nimi měřit? K čertu, to ne. Jestliže předpokládám, že Ulsterská osvobozenecká armáda je tak chytrá, jak se zdá... a jestliže je to cesta, která se nepublikovala, něco jako soukromý výlet... Neodváží se sem přijít, a i kdyby se odvážili, jestliže jsou dost chytří na to, aby celou věc pochopili... pak by to mělo být bezpečné. To je však slovo, jehož význam se navždy změnil. Bezpečné. To už vlastně není pravda.
Jack šel kolem krbu do křídla domu, kde byly ložnice. Sally spala, Ernie byl stočený do klubíčka v nohách postele. Když Jack vešel do pokoje, zvedl hlavu, jako by chtěl říci: "Ano?"
Jeho holčička tam ležela v míru, snila dětské sny, zatímco otec přemítal o noční můře, která se stále vznášela nad jeho rodinou, o té hrůze, na kterou si dovolil na několik málo hodin zapomenout. Než odešel z pokoje, narovnal přikrývky a pohladil psa do hlavě.
Jack uvažoval, jak to asi dělají významné osobnosti. Žijí vlastně neustále s noční můrou. Vzpomněl si, jak blahopřál princi, že nedopustí, aby hrozba vládla jeho životu: Dobře jsi to udělal, starý kamaráde, ty jim to vytmavíš! Buď nebojácným terčem! Je to docela něco jiného, když je člověk sám cílem, přiznával Ryan noci, nebo když je cílem tvoje rodina. Nasadil sis statečný obličej, řídil ses instrukcemi a uvažoval jsi, zda každé auto na ulici může skrývat muže s kulometem, který si předsevzal, že z tvé smrti udělá velmi zvláštní politickou událost. Můžeš se od toho odpoutat během dne, kdy máš práci, ale v noci, kdy mysl bloudí a začínají sny...
Rozdvojení osobnosti je neuvěřitelné. Nemohli jste dopustit, aby váš život ovládl strach, ale také jste se nemohli pohroužit do pocitu bezpečí. Trochu by pomohl fatalismus, ale Ryan byl muž, který se vždy považoval za pána svého osudu. Nepřipustil by, že něco jiného může být pravda. Chtěl bít kolem sebe hlava nehlava, jestliže ne je, pak osud, ale obojí bylo tak daleko mimo jeho dosah, jako lodě, jejichž světla plula na míle vzdálená od jeho oken. Bezpečnost rodiny

byla skoro zajištěna -
Byli jsme tomu tak blízko - vykřikl tiše do noci.
Téměř je dostali. Málem vyhráli jednu bitvu a pomohli jiným vyhrát druhou. Může je odrazit. Věděl, že to nejlépe udělá tak, když bude pracovat u psacího stolu v Langley a když se na plný úvazek přidá k celému týmu. Nebude sice pánem svého osudu, ale aspoň může hrát svoji roli. Vlastně už jí část sehrál. Bylo to důležité - třebaže šlo pouze o nepředvídanou událost - pro Francoise Therouxovou, pro tu hezkou, zlou dívku, nyní mrtvou. A tak došlo k rozhodnutí. Muži se zbraněmi sehrají svou roli a muž za psacím stolem rovněž převezme svoji úlohu. Jackovi bude chybět akademie, budou mu chybět mladí lidé, ale je to cena, kterou musí zaplatit, aby se dostal do hry. Než se vrátil do postele, napil se vody.

Léto začalo podle programu. Jack pozoroval s klidnou sympatií, jak nedávno graduovaní středoškolští mládenci přecházejí do tvrdého vojenského života. Celý proces byl vědomě zaměřen na co nejrychlejší vyloučení slabých, což bylo většinou v rukou studentů třetího nebo čtvrtého ročníku, kteří teprve nedávno prošli stejným sítem. Noví mládenci tak byli vydáni na diskutabilní milost či nemilost svých starších kolegů.
"Dobré ráno, Jacku!" přistoupil k němu Robby, který se chtěl s ním dívat z parkoviště.
"Víš, Robe, v bostonské koleji to nikdy takové nebylo."
"Sázím se, že tak se to říká sto let," namítl kamarád.
"To je pravděpodobné." Nováčci v bílých uniformách procházeli kolem jako stádo buvolů. V horkém vlhkém ránu všichni lapali po dechu. "Ale my jsme přece jenom udržovali lepší formace."
"První den?"
"Prvních několik dnů to byl binec," připustil Jack. "Balíš?"
Jackson přikývl. "Většina krámů už je v krabicích. Vyřídil jsem si propuštění."
"Já také."
"Ty odcházíš?" Robby byl překvapen.
"Řekl jsem admirálu Greerovi, že chci k němu."
.Admirálu - ach jo, k tomu chlapíkovi ze CIA. Tak ty to uděláš? Jak to přijali na katedře?"
"Dalo by se říct, že se ubránili slzám. Šéf neměl žádnou radost z toho, že jsem letos pořád chyběl. Tak to vypadá, že oba budeme mít večeři na rozloučenou."
"Kristepane, to je už tento pátek, viď?"
"Ano. Mohl bys přijít kolem čtvrt na devět?"
"To jo. Říkals žádná zvláštní paráda, viď?"
"Žádná paráda." Jack se usmál. Mám tě.

Letadlo RAF VC-10 přistálo na vojenské letecké základně Andrews v osm večer a rolovalo ke stejnému terminálu jako vojenské letectvo jedna. Reportéři si povšimli, že bezpečnostní opatření jsou neprodyšná. Vypadalo to, jako by byla v plné pohotovosti letecká policie plus agenti tajné služby v civilu. Říkali si, že bezpečnostní opatření zrovna v této části základny jsou vždycky přísná. Letadlo se zastavilo přesně na určeném místě a schůdky byly přistaveny k předním dveřím, které se za okamžik otevřely.
Dole u schůdků čekali velvyslanec a oficiální osobnosti z ministerstva zahraničních věcí. Uvnitř letadla prováděli lidé od bezpečnosti poslední kontrolu z oken letadla. Konečně se objevila Jeho Výsost, provázená mladou ženou, zamávala vzdáleným divákům a opatrně sestupovala po schůdcích, protože nohy měla po letu ztuhlé. Dole salutovalo několik důstojníků dvou národů a úředník protokolu z ministerstva zahraničí složil hostům poklonu. To mu přinese v zítřejším ranním vydání listu Washington Post výtku arbitra vznešených způsobů. Šestiletá vnučka velitele základny předala Její Výsosti tucet žlutých růží. Závěrky cvakaly, oba královští hosté se povinně usmívali do kamer a pronášeli příjemná slova k lidem v uvítací řadě. Princ si vyměnil vtip s námořním důstojníkem, který byl kdysi jeho velitelem, a princezna pronesla poznámku o dusném, teplém a vlhkém počasí, které přetrvalo do večera. Velvyslancova manželka podotkla, že v Kolumbijském okrese bývá takové podnebí, že tato oblast byla kdysi považována za rizikovou pro všechny, kdož tady vykonávali službu. Zmizeli sice už dávno moskyti, kteří šířili malárii, leč podnebí se od těch dob příliš nezměnilo. Naštěstí má kdekdo klimatizaci. Reportéři zaznamenávali barvu, styl a střih princezniných šatů, zvláště pak její "odvážný" nový klobouk. Stála v postoji profesionální manekýnky, zatímco její manžel se choval dost nedbale, spíše jako nějaký texaský kovboj, vystupoval velmi nenuceně, jednu ruku v kapse a v tváři zcela neformální úšklebek. Američané, kteří tuto dvojici ještě nikdy neviděli, shledávali, že princ je podivuhodně ležérní, zatímco všichni přítomní muži se okamžitě zamilovali do princezny - stejně jako většina západního světa.
Lidé od bezpečnosti z toho nic neviděli. Všichni byli obráceni zády k veškerému dění, očima propátrávali dav, jejich tváře braly na sebe týž vážný výraz, zatímco každý z nich si myslel s rozdílným stupněm důrazu: Prosím tě, Pane, ať se nic nestane, pokud jsem ve službě. Všichni měli na uších sluchátka, jež nepřetržitě poskytovala informace, zatímco jejich oči byly zaujaty jinak.
Konečně přešli k velvyslaneckému rolls-roysu a vytvořila se kolona vozů. Základna Andrews měla řadu číslovaných východů. O tom, který nyní použijí, bylo rozhodnuto teprve před hodinou. Dva automobily rolls-royce přesně stejného typu i barvy byly zařazeny do kolony, před každým jelo vodicí auto, každý sledovalo doprovodné auto a nad nimi letěla helikoptéra. Kdyby si někdo dal tu práci a spočítal zbraně, dospěl by bezmála ke stovce. Příjezd byl tak načasován, aby se mohl uskutečnit rychlý průjezd Washingtonem, a o pětadvacet minut později automobilová kolona skutečně dospěla k britskému velvyslanectví. A několik minut poté byly Jejich Výsosti bezpečně v budově a na chvíli přešla odpovědnost na někoho jiného. Většina místních lidí od bezpečnosti se rozptýlila, mířila zpět do svých domovů

či na policejní stanice, avšak deset mužů a žen zůstalo kolem budovy neviditelně skryto v autech a dodávkách, zatímco několik uniformovaných policistů hlídkovalo po obvodě.

"Amerika," řekl O'Donnell. "Země příležitostí." Televize vysílala zprávy v jedenáct a zařadila také záznam příjezdu.
"Co podle tebe dělají teď?" zeptal se Miller.
"Léčí si časový posun, řekl bych," poznamenal šéf. "Dopřejí si noční spánek. Tady je všechno připraveno?"
"Ano, základna je připravena na zítřek. Alex a jeho lidé jsou v pohotovosti a já procházím změny v plánu."
"Ty vymyslel Alex?"
"Ano, ale jestli mi ten arogantní bastard bude chtít ještě radit -"
"Je jedním z našich revolučních bratří," poznamenal O'Donnell s úsměvem. "Ale vím, co máš na mysli."
"Kde je Mike?"
"V Belfastu. Řídí fázi dvě."
"Je to koordinováno?"
"Ano. Oba velitelé brigády a celá rada armády. Měli bychom je dostat všechny..." O'Donnell mu dopodrobna popsal celý plán. McKenneyho infiltrovaní agenti buď úzce spolupracovali se všemi vedoucími lidmi z Prozatímní Irské republikánské armády, nebo alespoň věděli, co dělají. Na O'Donnellův rozkaz by je mohli všechny zavraždit a tak úplně zničit vojenské vedení prozatímních. Nezbyl by nikdo, kdo by mohl řídit organizaci... až na jednoho muže, jehož mistrovský tah by ho mohl katapultovat zpět na místo, kde by si ho vážili řadoví členové prozatímních. S vzácnými rukojmími ve své moci by vysvobodil všechny lidi "zpoza drátů", i kdyby to mělo znamenat, že bude poštou posílat do Buckinghamského paláce prince z Walesu po jednom krychlovém centimetru. O'Donnell si tím byl jistý. Přes všechny statečné a zbožné řeči ve Whitehallu uplynula již staletí od doby, kdy se anglický král octl tváří v tvář smrti, a idea mučednictví se lépe kryla s revolucionáři nežli s těmi u moci. Tlak veřejnosti se už o to postará. Budou muset vyjednávat, aby zachránili život následníka trůnu. Cíl této operace oživí hnutí a Kevin Joseph O'Donnell povede revoluci obrozenou z odvahy a krve...
"Střídání stráží, Jacku?" poznamenal Marty. Také on sbalil svoje věci. Bezpečnostní důstojník překontroluje uložení, než bude smět odejít.

"Jak se cítíte?"
"Líp, ale člověk se unaví, když se celý den dívá na televizi."
"Berete všechny pilulky?" zeptal se Ryan.
"Už nikdy nezapomenu, maminko," zněla odpověď.
"Vidím, že u našich přátel není nic nového."
"Ano. Zalezli zpátky do těch tmavých děr, kde žijí. FBI je samozřejmě znepokojena, že jsou tady, ale nikde o tom nesvědčí ani nejmenší náznak. Přirozeně, kdykoliv se člověk cítil bezpečný, pokud jde o tyhle parchanty, vždycky najednou vystrčili růžky. Jediná organizace, která není v pohotovosti, je Delta. Jinak je zalarmováno kdeco. Pokud jsou tady a jenom pohnou prstem, hned se na ně vrhne celý svět. Tak jsme tomu říkávali ve Vietnamu: celý svět," bručel Cantor. "Přijdu v pondělí a v úterý. Ještě se se mnou nemusíte loučit. Přeju pěkný víkend."
"Vám taky." Ryan vyšel, kolem krku mu visela nová bezpečnostní propustka a sako měl přehozené přes ramena. Venku bylo horko a jeho rabbit neměl klimatizaci. Cestu domů po silnici číslo 50 komplikovali všichni ti lidé, kteří jeli na víkend do Ocean City, jenom aby unikli vedru, které už čtrnáct dnů sužovalo celou oblast jako zlý záchvat. Teď je čeká překvapení, pomyslel si Jack. Měla přijít chladná fronta.

"Howardská okresní policie," hlásil se seržant ve službě. "Co pro vás můžu udělat?"
"Je to devět set jedenáct?" ptal se mužský hlas.
"Ano, pane. Jaký je váš problém?"
"No tak, moje žena tvrdí, že se do toho nemám plést, víte, ale -"
"Mohl byste mi, prosím, sdělit své jméno a číslo telefonu?"
"V žádném případě - podívejte se... tady na ulici. Jsou tady lidé se zbraněmi, chápete? S kulomety."
"Opakujte to." Seržantovy oči se zúžily.
"Kulomety - fakt, viděl jsem M-60, kulomet jako v armádě - víte, kalibr třicet, náboje na pásu, těžká potvora na tahání, opravdový kulomet, mrcha. Taky jsem viděl další bouchačky."
"Kde?"
Hlas se zrychlil. "Jedenáct-šestnáct Green Cottage Lane. Tam to asi je - viděl jsem čtyři muže, jeden černoch a tři běloši. Skládali zbraně z dodávky. Byly tři hodiny ráno. Šel jsem se vyčurat a z okna koupelny jsem vyhlédl, víte? Dveře do garáže byly otevřené, světlo svítilo, a když nesli kolem zbraň, bylo světlo a mohl jsem ji poznat, byla to šedesátka. Nosíval jsem ji v armádě, víte? Každopádně, člověče, tak to je, musíte s tím něco udělat, to je vaše starost." V telefonu to cvaklo. Seržant ihned volal kapitána.
"Co je?" Seržant předal své informace.
"Kulomet? M-60?"
"Říkal to tak - tvrdil, že to byl kalibr třicet s náboji na pásu. To je M-60. Ten rozkaz k pohotovosti jsme dostali od FBI."
"Ano." Velitel stanice už viděl, jak se mu klimbá před očima povýšení - ale také viděl svoje lidi v regulérní bitvě, v níž pachatelé mají lepší zbraně. "Zařiďte, ať předjede vůz. Řekněte jim, aby se kryli a nic nepodnikali. Požádám o pomoc přepadovou výjezdovku a spojím se s federály."
Ani ne za minutu už udaným směrem vyjíždělo policejní auto. Velící důstojník sloužil u okresní policie šest let a velice

toužil po tom, aby sloužil i sedmý rok. Trvalo mu to skoro deset minut, než se dostal na místo. Zaparkoval vůz o blok dále za velkým keřem a mohl pozorovat dům, aniž by se sám projevil jako policejní důstojník. Brokovnice, která obvykle visela pod palubní deskou, spočívala v jeho zpocených rukou a v komoře měla náboj. Další auto přijelo o čtyři minuty později a dva policisté se k němu přidali. Pak se skutečně zdálo, že se dostavil celý svět. Nejprve seržant na obchůzce, pak poručík, dva kapitáni a konečně dva agenti z baltimorské služebny FBI. Policista, který první reagoval, byl Indián z kmene, který proslul svými náčelníky.
Zvláštní agent FBI, zodpovědný za baltimorskou služebnu, navázal rádiové spojení s velitelstvím ve Washingtonu, ale operaci ponechal v rukou místní policie. Okresní policie má svůj vlastní přepadový tým, jako většina místních bezpečnostních orgánů, a ten se rychle dal do práce. Prvním služebním příkazem bylo evakuovat obyvatele sousedních domů. K všeobecnému ulehčení se tam bylo možno dostat zezadu. Lidé, kteří opustili svoje domovy, byli ihned vyslýcháni. Ano, viděli nějaké lidi v domě. Ano, většinou byli bílí, ale alespoň jeden byl černoch. Ne, zbraně žádné neviděli - vlastně i ty lidi zahlédli jenom letmo. Jedna paní si myslela, že měli dodávku, ale pokud tomu tak bylo, většinou zůstávala v garáži. Výslechy pokračovaly, zatímco přepadový oddíl se dal do pohybu. Sousední domy byly všechny postaveny ve stejném slohu a podle stejného projektu a policisté si je rychle prohlédli, aby se seznámili s rozvrhem místností. Jiní policisté se usadili v domě přímo přes ulici s puškou u ruky a dalekohledem pozorovali přiblížená okna cílového objektu.
Přepadový oddíl mohl počkat, ale čím déle by přepad odkládal, tím víc se vystavoval riziku, že na sebe upozorní svou kořist. Postupovali vpřed pomalu a opatrně, dovedně využívali krytí a úkrytů, až se dostali do vzdálenosti padesáti stop od dveří. Úzkostlivým, ale pozorným zrakem zkoumali okna, zda se v nich něco nepohne, ale neviděli nic. Že by všichni spali? Velitel se odvážil první, přeběhl dvůr a zastavil se pod oknem. Zvedl mikrofon na tyči a upevnil ho do rohu okna, ve sluchátkách poslouchal, zda se v domě někdo pohybuje. Zástupce velitele pozoroval, jak se jeho hlava naklání skoro komicky na jednu stranu, pak promluvil do vysílačky tak, že mu všichni členové družstva rozuměli: "Běží televize. Uvnitř nikdo nemluví, já -" Posuňky naznačoval svému družstvu, aby se k němu přiblížilo, vždy po jednom. Skrčil se pod oknem se zbraní připravenou k výstřelu.
"Veliteli družstva," zapraskalo to v rádiu. "Tady je poručík Haber. Máme tu mladého muže, který tvrdí, že dodávka vyjela z domu kolem tři čtvrtě na pět - tedy asi v době, kdy se v rádiu ozvalo policejní hlášení."
Velitel zamával na znamení, že vzkaz považuje za velmi důležitý. Družstvo provedlo manévr násilného vniknutí. Dvě střely z brokovnice urazily závěsy dveří a velitel pronikl otvorem do kuchyně, kde se zbraní v ruce všechno prohledával. Nic. Procházeli domem a pohybovali se tak, jako by tančili nějaký špatný balet. Celý průzkum trval něco přes minutu. V rádiu se ozvalo: "Budova je bezpečná."
Velitel se vynořil u předního krytého vchodu, jeho brokovnice mířila k podlaze, strhl si černou masku, než zamával na ostatní, aby ho následovali. Gestem ruky naznačil, že cesta je volná. Poručík a starší agent FBI přeběhli ulici a vytírali si z očí pot.
"Tak co?"
"Bude se vám to docela líbit," řekl velitel oddílu. "Pojďte dál."
V obývacím pokoji běžela televize s malou obrazovkou. Stála na stole. Podlaha byla pokryta papíry od McDonalda a v kuchyňském dřezu bylo narovnáno padesát papírových pohárků. Hlavní ložnice - byla o několik čtverečních stop větší než druhé dvě místnosti - tvořila zbrojnici. Našli tam opravdu americký kulomet M-60 se dvěma krabicemi po 250 nábojích, tucet útočných pušek AK-47, tři z nich rozebrané, protože se měly čistit, a pušku s teleskopickým hledím. Na dubovém toaletním stolku stálo rádio s anténou. Světla na jeho indikátoru naskakovala a mizela. Jedno bylo naladěné na frekvenci howardské okresní policie. Na rozdíl od FBI místní policie nepoužívala bezpečných - tedy kódovaných - okruhů. Agent FBI vyšel k vozidlu a k rádiu dostal Billa Shawa.
"Takže monitorovali policejní hovory a ztratili se," řekl Shaw po dvou minutách.
"Vypadá to tak. Místní policisté mají popis dodávky. Alespoň se zdekovali tak rychle, že tady nechali hromadu zbraní. Asi jsou pořádně vyplašení. Je něco nového u vás?"
"Není." Shaw byl v místnosti 5005 v budově J. Edgara Hoovera, ve středisku mimořádného velení. Věděl o francouzském pokusu zasáhnout teroristický výcvikový tábor. Teď už dvakrát unikli diky čirému štěstí. "Dobrá, promluvíme se státní policií. Zůstaň tam a spolupracuj s místními policisty."
"Dobře. Konec."

Lidé od bezpečnosti se už rozmísťovali. Viděl, že jejich vozy se diskrétně usazují kolem bazénu, jenž byl napuštěn teprve před dvěma dny, a rovněž přijel dodávkový vůz, který zřejmě obsahoval speciální komunikační přístroje. Jack napočítal venku osm lidí, dva z nich se samopaly uzi. Když vjel do přístěnku pro auto, čekal už na něho Avery.
"Pro změnu dobrá zpráva - vlastně dobrá i špatná zároveň."
"Jak to?" zeptal se Ryan.
"Někdo telefonoval poldům, že viděl nějaké lidi se zbraněmi. Opravdu rychle tam přifrčeli. Podezřelí se zdejchli - monitorovali policejní rádio - ale my jsme zabavili hromadu zbraní. Vypadá to, že si tam naši přátelé vybudovali základnu. Možná že je chytíme na útěku. Víme, jaký druh vozu mají, místní poldové odřízli dokonale celou oblast a my prohledáváme celý stát. Guvernér nám dokonce dal k dispozici vrtulníky Národní gardy, aby nám pomohly v pátrání."
"Kde byli?"
"V Howard County, malé obci na jih od Columbie. Propásli jsme je o pět minut, ale přinutili jsme je, aby vytáhli ven. Je to jen otázka času."
"Doufám, že poldové budou opatrní," řekl Ryan.
"Ano, pane."

"Jsou nějaké problémy?"
"Ne, všechno jde dobře. Vaši hosté tady mají být kolem tři čtvrtě na osm. Co bude k večeři?" zeptal se Avery.
"No, cestou domů jsem natrhal čerstvou bílou kukuřici - když jedete sem, mijíte to pole. Bifteky na grilu, opékané brambory a špenátový salát mé manželky. Podáme jim dobrou, pravou americkou potravu." Jack otevřel kufr svého rabbita a vytáhl pytlík s čerstvě sklizenou kukuřicí.
Avery se ušklíbl. "Už dostávám hlad."
"Zaměstnanec hotelu přijde v šest třicet. Studené plátky masa a rohlíky. Nedopustím, abyste tady pracovali po celou dobu bez jídla," zdůraznil Ryan. "Člověk ztrácí pozornost, když má hlad."
"Uvidíme. Díky."
"Můj táta byl policajt."
"Mimochodem, zkoušel jsem světla kolem bazénu, ale nesvítí."
"Vím o tom, poslední dva dny elektrika nějak zlobí. Elektrikáři tvrdí, že mají nový transformátor. Zřejmě potřebuje vychytat mouchy - nebo něco podobného." Ryan pokrčil rameny. "Poškodil se vypínač na vedení u bazénu, ale v domě je zatím všechno v pořádku. Chtěl jste si trochu zaplavat?"
"Ne. Chtěli jsme použít jednu zásuvku, ale nefunguje."
"To je mi líto. Tak vidíte, zase mám co dělat."
Avery se za ním díval, jak odchází, a vrátil se ke svým situačním plánům. Naposled je procházel. Dvojici vozů státní policie umístí několik stovek yardů níže na cestě, budou zastavovat a kontrolovat každého, kdo tudy půjde nebo pojede. Podstatná část jeho mužů bude krýt silnici. Dva budou hlídat každou stranu mýtiny - zdálo se, že lesy jsou takřka neproniknutelné, ale policie je stejně bude střežit. Této části ochranky se říká tým jedna. Druhý tým se bude skládat ze šesti mužů. V domě budou tři agenti. Další tři, jeden z nich je spojař, budou ve spojařském voze mezi stromy u bazénu.

Radarová past byla dobře známá místním policistům. O každém víkendu jeden nebo dva vozy měřily rychlost na úseku silnice Interstate 70. Také o tom byla zmínka v místních novinách. Avšak lidé mimo tento stát to samozřejmě nečetli. Policista měl svoje auto za malým hřebenem, takže vozy směřující do Pensylvánie proletěly kolem radarového přístroje, aniž o něm věděly. Výtěžek byl tak dobrý, že se policista nikdy neobtěžoval, aby se honil za někým, kdo jel pod pětašedesát, a nejméně dvakrát za noc přistihl řidiče, kteří jeli víc než osmdesátkou.
Dávejte pozor na černou dodávku, výrobní značka a rok výroby neznámé, zaznělo z rádia před několika minutami varování všem stanovištím. Policista odhadoval, že ve státě Maryland je nejméně pět tisíc takových dodávek, které budou v pátek večer na cestě. Někdo jiný s tím bude mít potíže. Při přiblížení zachovejte mimořádnou opatrnost.
Jeho patrolující vůz se kolébal jako člun, který přeplouvá brázdu zčeřené vlny, když kolem profičelo vozidlo. Měřidlo radaru ukázalo 83. To je kšeft. Policista rozpumpoval svůj vůz a vydal se za autem. Teprve tehdy zjistil, že je to černá dodávka. Při přiblížení zachovejte mimořádnou opatrnost... Neudali poznávací značku ani číslo...
"Hagerstown, tady je jedenáctka. Sleduji dodávku černé barvy, zaregistroval jsem rychlost osmdesát tři. Jedu na západ na 1-70, asi tři míle na východ od výjezdu třicet pět."
"Jedenáctko, zapamatuj si číslo, ale nepokoušej se, opakuji, nepokoušej se vůz zadržet. Přečti číslo, zpomal a zůstaň ve vizuálním kontaktu. Pošleme ti pomoc."
"Rozumím. Jdu na to." Sakra!
Sešlápl plyn až k podlážce a díval se, jak se tachometr blíží devadesátce. Zdálo se, že dodávka trochu zpomalila. Nyní byl za ní asi dvě stě yardů. Oči mu šilhaly. Viděl tabulku, ale nikoliv číslo. Ještě trochu zmenšil vzdálenost. Z padesáti yardů rozeznal tabulku - byla pro tělesně postižené. Policista zvedl mikrofon, aby nahlásil čísla na tabulce, když tu se prudce otevřely zadní dveře.
Všechno ho zasáhlo v jediném okamžiku: Takhle to přece schytal Larry Fontana! Prudce šlápl na brzdy a snažil se točit volantem, ale kolem paže se mu zapletl kabel od mikrofonu. Policista se skrčil a sklouzl za palubní desku. Vůz zpomalil. Uviděl zablesknutí, slunečně bílý jazyk plamene, který dosahoval téměř k němu. Sotvaže pochopil, co to je, už slyšel nárazy střel. Jedna pneumatika praskla, chladič vybuchl a do vzduchu vytryskl gejzír páry a vody. Další náboje dělaly díry do plechu na pravé straně auta. Policista se zhroutil pod volant, zatímco vůz lítal sem a tam po prázdné pneumatice. Pak rachot ustal. Policista vystrčil hlavu a viděl, že dodávka je sto yardů daleko a že do kopce zrychluje. Pokusil se zavolat rádiem, ale to nefungovalo. Přišel na to, že dvě kulky prostřelily baterii a že kyselina vytéká na silnici. Stál tam několik minut a divil se, že je naživu. Pak přijelo další policejní auto.
Policista se tak třásl, že musel držet mikrofon v obou rukou. "Hagerstown, ten parchant střílel z kulometu na moje auto! Dodávka je fordka, vypadá jako osmdesátčtyřka, tabulka pro zdravotně postižené, Nancy dva, dva, devět, jedna, naposledy jsem ji viděl na 1-70 na východ od výjezdu třicet pět."
"Trefili tě?"
"Ne, ale auto je na cucky. Stříleli po mně z kulometu!"
To opravdu uvedlo věci do chodu. FBI byla opět uvědoměna a všechny volné vrtulníky nasadili do hagerstownské oblasti. Tyto vrtulníky poprvé nesly muže s automatickými zbraněmi. V Annapolisu guvernér zvažoval, zda má použít jednotky Národní gardy. Pěší rota byla uvedena do stavu pohotovosti - stejně měla svůj pravidelný výcvik ke konci týdne - avšak pro tento okamžik omezil činnost gardy jenom na podporu státní policie vrtulníky. Pronásledování se odehrávalo na kopcovitém území středního Marylandu. Prezident trávil víkend na venkově, a to byla významná komplikace. Námořníci v blízkém táboře David a na několika jiných tajných obranných základnách skrytých ve zvlněné kopcovité krajině si oblékli své obvyklé modré uniformy a vzali si pásy s pistolí. Nahrazovaly jim pušky M-16 a kamuflážní zelené uniformy.

(25) Setkání
Přijeli přesně na čas. Dvojice vozů státní policie zůstala na cestě a tři další auta, plná lidí od bezpečnosti, provázela rollse po příjezdové cestě k Ryanovu domu. Řidič, příslušník bezpečnostního oddílu, zastavil přímo před průčelím a vyskočil, aby otevřel dveře pro cestující. Jeho Výsost vystoupila první a pomohla své ženě. Vedoucí britské ochranky konferoval s Averym a policisté se rozptýlili na předem určená stanoviště. Když Jack sestupoval po schodech, aby pozdravil své hosty, měl pocit, že jeho domov se stal cílem ozbrojené invaze.
"Vítám vás na Peregrine Cliff."
"Nazdar, Jacku!" Princ mu podal ruku. "Vypadáš skvěle."
"Vy také, pane." Obrátil se k princezně, se kterou se doposud nikdy pořádně nesetkal. "Vaše Výsosti, mám velikou radost."
"My také, doktore Ryane."
Vedl je do domu. "Jaká byla cesta?"
"Je strašné horko," odpověděl princ. "Je tu vždycky v létě tak horko?"
"Prožili jsme dva dost perné dny," odpověděl Jack. Před několika hodinami teplota dosáhla devadesáti pěti stupňů Fahrenheita. "Tvrdí, že zítra se to změní. Po několik příštích dnů nemá teplota překročit osmdesátku." Na to nedostal žádnou nadšenou odpověď.
Uvnitř čekala Cathy se Sally. Porod se blížil a počasí jí dávalo zabrat. Podala si s hosty ruku, ale Sally si vzpomněla na pukrle, které se naučila v Anglii, a opět předvedla jedno hezké, doprovázené drobným smíchem.
"Jste docela v pořádku?" zeptala se Její Výsost Cathy.
"Docela ano, až na to vedro. Díky Bohu za klimatizaci!"
"Můžeme vás trochu provést po domě?" Jack vedl společnost do obývacího pokoje kombinovaného s jídelnou.
"Výhled tu máte nádherný," poznamenal princ.
"První věc, v mém domě nikdo nenosí sako," promluvil Ryan. "Myslím, že tomu říkáte v Anglii plantážníkův ohoz."
"Skvělý nápad," řekl princ. Jack vzal jeho sako a pověsil je v předsíni vedle své námořnické bundy s kapucí, pak si také svlékl kabát. Mezitím Cathy už všechny rozesadila. Sally se posadila vedle matky, nožičky se jí houpaly vysoko nad podlahou, jak se pokoušela stáhnout si šatičky přes kolena. Cathy se zdálo skoro nemožné sednout si pohodlně.
"Jak dlouho ještě?" zeptala se princezna.
"Osm dní - ale je to číslo dvě, což znamená - kdykoliv."
"Za dalších sedm měsíců budu na tom stejně jako vy."
"Skutečně? Blahopřeji!" Obě ženy se šťastně usmívaly.
"Tak to chodí, pane," poznamenal Ryan.
"Děkuji ti, Jacku. Jak se ti vede?"
"Předpokládám, že víte, co dělám."
"Ano, včera jsem to slyšel od jednoho člena bezpečnosti. Prý jsi lokalizoval a identifikoval teroristický tábor, který byl od té doby... neutralizován," řekl tiše princ.
Ryan diskrétně přikyvoval. "Bohužel, o tom já nesmím mluvit."
"To je samozřejmé. A jak se dařilo vaší holčičce po..."
"Sally?" Jack se otočil. "Jak se daří mé malé holčičce?"
"Já jsem velká holka!" odpověděla energicky.
"Co myslíte?"
"Myslím, že jsi měl zatracené štěstí."
"Teď bych ho potřeboval. Předpokládám, že jste o tom slyšel?"
"Ano." Odmlčel se. "Doufám, že budete opatrní."
Jack souhlasil. Pak se zvedl, když uslyšel, že zastavuje auto. Otevřel dveře a spatřil Robbyho a Sissy Jacksonovy, kterak vystupují z pilotovy korvety. Spojovací vůz tajné služby vyjel, aby za nimi zablokoval příjezdovou cestu. Na schodech burácel Robby.
"Co se děje? Kdo je tady, prezident?"
Cathy je asi předem upozornila, pomyslel si Jack. Sissy byla oblečena v prostých, ale velmi hezkých modrých šatech a Robby měl kravatu. To je moc zlé.
"Pojďte dál a přidejte se ke společnosti," řekl Jack a nepříjemně se ušklíbl.
Robby se podíval na dva muže u bazénu s rozepnutými kabáty a vrhl na Jacka zmatený pohled. Šel však za ním. Když míjeli cihlový krb, pilotovy oči se rozšířily.
"Kapitán Jackson, předpokládám," řekla Jeho Výsost a povstala.
"Jacku," zašeptal Robby, "já tě zabiju." Hlasitěji. "Dobrý večer, pane. Tohle je moje žena Cecilia." Jak se to obyčejně děje, rozdělili se na mužskou a ženskou skupinku.
"Slyšel jsem, že jste námořní letec."
"Ano, pane. Právě se vracím k eskadře na flotile. Létám na F-14." Robby měl co dělat, aby ovládl hlas. Většinou se mu to dařilo.
"Ano, kocour. Já jsem létal na fantomu. Vy také?"
"Mám na nich nalétáno sto dvacet hodin, pane. Krátce po tom, co jsem nastoupil, přešla moje eskadra na čtrnáctky. Právě jsem si začínal fantomy pořádně ohmatávat, když nám je sebrali. Já - uh -pane, nejste také námořní důstojník?"
"Ano, korvetní kapitáne, mám hodnost kapitána," odpověděla Jeho Výsost.
"Děkuji vám. Tak teď vím, jak vám mám říkat, kapitáne," řekl Robby s viditelným ulehčením. "To je v pořádku, že?"

"Samozřejmě. Víte, je dost únavné, když lidé kolem vás jednají příliš úslužně. Váš přítel mě před několika měsíci pořádně sjel."
Robby se konečně usmál. "To víte, mariňáci, pane. Mají velká ústa a krátký rozum."
Jack si uvědomil, že takhle bude probíhat asi celý večer. "Můžu vám nabídnout něco k pití?"
"Já zítra lítám, Jacku," odpověděl Robby. Podíval se na hodinky. "Čtyřiadvacet hodin bez alkoholu."
"Vy to opravdu berete tak vážně?" zeptal se princ.
"Na to vemte jed, kapitáne, vždyť letoun stojí třicet nebo čtyřicet milionů. Když už havarujete, tak ať není důvodem chlast. Jednou jsem to zažil."
"Och? Co se stalo?"
"Bouchl motor, když jsem zapálil hořák. Snažil jsem se vrátit, ale pět mil od lodě jsem ztratil hydraulický tlak a musel se katapultovat. Dvakrát jsem už vyskočil a Bůh ví, že je to dost."
Tato otázka přivedla Robbyho ke vzpomínce, jak skončily jeho dny zkušebního pilota na řece Pax. Tehdy jsem byl v deseti tisících... Jack šel do kuchyně pro ledový čaj pro všechny. Zastihl tam dva lidi od bezpečnosti, jednoho Američana a jednoho Brita.
"Všechno v pořádku?" zeptal se Ryan.
"Ano. Vypadá to, že naše přátele vypátrali blízko Hagerstownu. Napadli auto státní policie a zmizeli. Policista je v pořádku, tentokrát ho nezasáhli. Naposledy je viděli, jak míří na západ." Zdálo se, že agent tajné služby je tím velmi potěšen. Jack vyhlédl ven a viděl dalšího muže, jak stojí na plošině před domem.
"Víte určitě, že to jsou oni?"
"Byla to dodávka a měla tabulku pro tělesně postižené. Obvykle už jedou ve vyjetých kolejích," vysvětloval agent. "Dříve či později je chytnou. Celá ta oblast je odříznutá. Dostaneme je."
"Dobrá." Jack zvedl podnos se sklenicemi.
V době, kdy se vrátil, Robby diskutoval s princem o některých aspektech létání. Poznal to podle toho, že živě pohybovali rukama.
"Jestliže vystřelíte řízenou střelu, prostě nemůže uniknout. Raketa může vyřadit ze hry víc navigačních radarových systémů než kterýkoliv pilot," uzavřel Jackson.
"Ach, ano, totéž se týká i vrabce, že?"
"Správně, kapitáne, ale jeho rádius je menší." Robbymu se rozsvítily oči. "Byl jste někdy nahoře v kocouru?"
"Ne. Ale rád bych."
"Pro všechno na světě, vždyť o nic nejde. K čertu, bereme pořád civilisty - samozřejmě se musí prověřovat a tak dále, ale dokonce jsme tam měli hollywoodské herce. Pro vás by takový let měl být pouhá hračka. Z bezpečnostního hlediska to přece není žádné riziko, viďte?" Robby se zasmál a sáhl po sklenici s čajem. Díky, Jacku. Kapitáne, jakmile budete mít čas, já opatřím letoun."
"Rád bych se tam podíval. Máme přece trochu volného času..."
"Tak to udělejme!" řekl Jackson.
"Vidím, že vy dva jste si už kápli do noty."
"Opravdu," odpověděl princ. "Celá léta jsem se chtěl setkat s pilotem F-14. Tak vy tvrdíte, že zařízení s teleobjektivem je skutečně efektivní?"
"Ano, pane. Ani nejde o nic velkého. Na mrňavé televizní kameře jsou čočky, které zvětšují desetkrát. Rozeznáte svůj terč na vzdálenost padesáti mil, a to je dostřel fénixu. Když to sehrajete správně, spláchnete chlapíka dřív, než si uvědomí, že jste ve stejném okrese, a o to přece jde, ne?"
"Takže se snažíte vyhnout souboji stíhaček?"
"Jde o vzdušný souboj, Jacku," vysvětloval Robby neznalému posluchači. "To se změní, kapitáne, až dostaneme nové motory, ale ano, z čím větší dálky ho můžete dostat, tím líp. Naším úkolem je dostat toho chlapíka co nejdál od lodě. Proto tomu říkáme vnější vzdušná bitva."
"To by bylo užitečné na Falklandech," podotkla Jeho Výsost.
"To je pravda. Když se dostanete do křížku s nepřítelem nad vlastní palubou, potom už vyhrál podstatnou část bitvy. My chceme začít skórovat tři sta mil daleko a drtit své soupeře po celou cestu k nám. Kdyby vaše námořnictvo mělo pořádnou mateřskou letadlovou loď, k válce by vůbec nebylo došlo. Promiňte mi to, pane. To nebyla vaše vina."
"Mohu vás provést po domě?" zeptal se Jack. Zdálo se mu, že se to stává pokaždé. Vždycky se snaží, aby jeden host poznal druhého, a náhle je sám úplně vyřazený z rozmluvy.
"Jak ho máš dlouho, Jacku?"
"Nastěhovali jsme se několik měsíců předtím, než se narodila Sally."
"Dřevěné vybavení je nádherné. Tam dole je knihovna?"
"Ano, pane." Dům byl projektován tak, že bylo vidět z obývacího pokoje do knihovny. Hlavní ložnice byla umístěna nad ní. Ve stěně zel obdélníkový otvor, který umožňoval pohled do obývacího pokoje, ale Ryan přes něj umístil grafický list. Obrázek byl zavěšen na věšáčku, takže se dal odsunout stranou, jak si všiml Jackson. Smysl toho byl dost jasný. Jack je dále vedl do své knihovny. Všem se líbilo, že jediné okno bylo nad jeho psacím stolem a vedlo k zálivu.
"Vy máte služebnictvo, Jacku?"
"Ne, pane. Cathy pořád mluví o tom, že si vezme chůvu, ale mě si zatím pro ten nápad nezískala. Mohli bychom podávat večeři?"
Reakce byla nadšená. Brambory již byly na sporáku a Cathy se věnovala kukuřici. Jack vzal bifteky z ledničky a vedl všechny ven.
"Bude vám to chutnat, kapitáne. Jack dělá prvotřídní bifteky."

"Tajemství spočívá v dřevěném uhlí," vysvětloval Ryan. Měl šest přepychových roštěnců a hamburger pro Sally.
"Taky máme dobré maso."
"Vím, že je pozdě se ptát. Ale odkud je máte, Jacku?"
"Jeden z mých stálých dodavatelů má obchod, který zásobuje restaurace. Tohle jsou plátky z Kansas City." Na vidličce s dlouhou násadou je přenášel na gril. K uším jim doléhalo vděčné prskání a bublání.
"Výhled je tady velkolepý," poznamenala Jeho Výsost.
"Je hezké sledovat lodě, jak nás míjejí," souhlasil Jack. "Ale teď se toho zrovna moc na vodě neděje."
"Asi poslouchají rozhlas," podotkl Robby. "Na dnešní večer je hlášena prudká bouře."
"To jsem neslyšel."
"Je to jen okraj studené fronty. Vyvíjí se poměrně rychle nad Pittsburghem. Zítra mám letět, tak jsem volal metereorologickou stanici, než jsme šli sem. Řekli mi, že na radaru vypadá bouře hodně divoce. Lijáky a vichřice. Má sem dorazit kolem desáté."
"Máte tady často bouřky?" zeptala se Jeho Výsost.
"To určitě, kapitáne. Nepostihují nás tornáda jako na Středozápadě, ale bouřky tu řádí, až vám vstávají vlasy na hlavě hrůzou. Naposledy jsem letěl zpět z Memfisu - už jsou tomu dva roky, a bylo to, jako bych skákal o tyči. Prostě ztratíte kontrolu nad letadlem. Tyhle bouřky dovedou vyděsit. Tam v Paxu sundají všechny letouny, pokud mohou, a dají je do hangáru."
"Stálo by to za to, jenom kdyby se trochu ochladilo," řekl Jack, který obracel bifteky.
"To se rozumí. Tohle je normální bouřka. Opravdu veliké bouře míváme třikrát nebo čtyřikrát do roka. Porazí nějaké stromy, samozřejmě, pokud nejste ve vzduchu nebo venku na moři v malé loďce, je to ohromná podívaná. Když se dole v Alabamě blíží taková bouře, lidé se děsí tornáda. No, to je opravdu něco příšerného!"
"Vy jste už tornádo zažil?"
"Víckrát než jednou, kapitáne. Tam u nás doma přicházela hlavně na jaře. Když mi bylo asi deset, viděl jsem, jak se tornádo blíží přes cestu, uchvacuje dům, jako by to byla dětská hračka, a pouští ho o čtvrt míle dále. Tornáda jsou záhadná. Nikdy nesmetla korouhvičku z kostela mého tatíka. Taková tedy jsou. Stojí za to je vidět - ale musíte být v uctivé vzdálenosti."
"Hlavní nebezpečí pro letadla spočívá v turbulenci?"
"Správně. Další věc je voda. Vím o případech, kdy tryskáče byly nasávacími ventily tak zaplaveny vodou, že jim zhasly motory." Robby luskl prsty. "Najednou letíte v kluzáku. To není žádná legrace. Pokud to půjde, vyhněte se tornádu i vodě."
"A když to nejde?"
"Jednou jsem, kapitáne, musel přistát na letadlové lodi za bouře v jednu v noci. Od té doby, co mi byly dva roky, jsem nikdy nebyl tak blízko počurání jako tehdy." Dokonce se zachvěl hrůzou.
"Vaše Výsosti, musím vám poděkovat, že jste tohle všechno z Robbyho vytáhl. Znám ho už přes rok a nikdy nepřipustil, že by tam nahoře podlehl sebemenší nervozitě." Jack se ušklíbl.
"Nechtěl jsem ti kazit představy," vysvětloval Jackson. "Když chcete, aby Jack nastoupil do letadla, musíte mu přiložit k hlavě revolver. Proto jsem ho nechtěl vyděsit ještě víc, než už byl."
Plošina byla naštěstí ve stínu a mírný severní vánek tlumil vedro. Jack manipuloval s bifteky nad uhlím. V zátoce plulo několik lodí, ale většina z nich podle všeho směřovala zpět do přístavu. Jack málem vyletěl z kůže, když nad útesem zaburácel tryskový stíhací letoun. Včas se otočil, aby viděl, že bílé letadlo míří na jih.
"Robby, co to znamená? Tohle už dělají čtrnáct dní."
Jackson se díval, jak dvojitý ocas letadla mizí v dálce. "Na F-18 zkoušejí nový podvozek. Co tě tak vzrušuje?"
"Ten randál!" Ryan obrátil bifteky.
Robby se zasmál. "Jacku, to není randál, ale zvuk svobody."
"To není špatné, korvetní kapitáne," usoudila Jeho Výsost.
"A co byste řekli zvukům večeře?" zeptal se Ryan.
Robby uchopil velkou mísu a Jack na ni nakladl maso. Saláty již byly na stole. Cathy udělala přepychový špenátový salát s majonézou vyrobenou doma. Jack si povšiml, že Sissy přináší kukuřici a brambory. Měla zástěru, aby si chránila šaty. Rozděloval bifteky a Sally položil na rohlík hamburger. Posadil dceru do sedačky pro ni zvlášť tvarované. Zvláštní bylo, že nikdo nechtěl pít alkohol. Jack opatřil čtyři láhve vybraného kalifornského červeného, které se rýmovalo s bifteky, ale podle všeho se ze všech hostů stali abstinenti.
"Jacku, elektřina zase zlobí," hlásila jeho žena. "Chvíli se zdálo, že tu kukuřici vůbec neuvařím."

Agent tajné služby stál uprostřed silnice a vyzýval dodávku, aby zastavila.
"Ano, pane?" řekl řidič.
"Co tady děláte?" Agent měl rozepnuté sako. Revolver nebyl vidět, ale řidič věděl, že tam někde je. Napočítal šest dalších mužů v okruhu deseti yardů od dodávky a v dohledu se vyskytovali další čtyři.
"Hele, právě jsem to řekl poldovi." Muž ukázal dozadu. Dva vozy státní policie byly vzdáleny pouze dvě stě yardů.
"Můžete mi to, prosím, zopakovat?"
"Jsou potíže s transformátorem na konci silnice. Tohle je vedení firmy Baltimorská elektrárna a plynárna."
"Můžete tady počkat, prosím?"
"Souhlasím, příteli." Řidič si vyměnil pohled s mužem na pravém předním sedadle. Agent se vrátil s dalším kolegou, který držel vysílačku.
"Jaký je tu problém?"

Řidič si povzdechl. "Tak po třetí. Problém je s elektrickým transformátorem na konci silnice. Stěžují si tady lidé na elektřinu?"
"Ano," řekl Avery. "Také jsem si toho všiml. Co se stalo?"
Odpověděl muž na pravém sedadle. "Jsem Alex Dobbens, inženýr. Na této lince máme nový, experimentální transformátor. Je tam umístěn zkušební monitor a ten vysílá podivné signály, jako by transformátor měl vypovědět službu. Jsme tady kvůli tomu, abychom se na to podívali."
"Můžeme vidět váš průkaz, prosím?"
"Jistě." Alex vystoupil z nákladňáku a obešel ho. Podal mužům svůj průkaz firmy Baltimorské elektrárny a plynárny. "Co se to tady k sakru děje?"
"To vám nemůžu říct." Avery prohlédl průkazku a vrátil ji. "Máte pracovní příkaz?"
Dobbens podal agentovi psací desku s klipsem. "Jestli si to chcete ověřit, zavolejte číslo nahoře. Je to kancelář terénních operací na ředitelství firmy v Baltimore. Žádejte pana Griffina."
Avery promluvil do vysílačky a nařídil svým lidem, aby zavolali pana Griffina. "Mohl bych si prohlédnout vozidlo?"
"Buďte mým hostem," odpověděl Dobbens. Provedl oba agenty. Povšiml si, že další čtyři muži vůz bedlivě pozorovali, že byli od sebe dost vzdáleni a že měli ruce volné. Ostatní byli rozptýleni po dvoře. Otevřel zasouvací dveře a naznačil dvěma agentům, že mohou vstoupit.
Muži viděli hromady nářadí, kabelů a měřicích zařízení. Avery nařídil svému podřízenému, aby všechno důkladně prohlédl. "Musíte to opravit teď?"
"Transformátor by mohl vybouchnout, příteli. Můžu to nechat plavat, ale lidé tady v okolí by se možná zlobili, kdyby jim světla nesvítila. Lidé už jsou takoví, víte? Smím se vás zeptat, kdo jste?"
"Tajná služba." Avery ukázal služební průkaz. Dobbens strnul.
"Ježíši! To se sem vrátil prezident?"
"To vám nemůžu říct," odpověděl Avery. "Co máte za problém s transformátorem - tvrdil jste, že je nový."
"Ano, je to experimentální model. Má inertní chladicí zařízení a vestavěný supresor prudké změny napětí. V tom je pravděpodobně problém. Vypadá to tak, že jednotka je z nějakého důvodu citlivá na teplotu. Upravovali jsme ji několikrát, ale zdá se, že stále nespíná správně. Pracoval jsem na projektu dva měsíce. Obvykle posílám na takovou práci svoje lidi, ale tentokrát chtěl šéf, abych na to mrkl sám." Pokrčil rameny. "Je to můj projekt."
Druhý agent vystoupil z dodávky a zavrtěl hlavou. Avery rozuměl. Jiný agent zavolal spojařský vůz, jehož osádka zavolala Baltimorské elektrárny a plynárny, kde jim potvrdili, co řekl Alex.
"Chcete někoho poslat, aby nás hlídal?" zeptal se Dobbens.
"Ne, to je v pořádku. Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se Avery.
"Můžete to odhadnout stejně jako já, pane. Pravděpodobně je to jednoduchá záležitost, ale ještě jsme na to nepřišli. Jednoduché věci vás můžou zabít."
"Přichází bouře. Za takového počasí bych nechtěl být na stožáru," poznamenal agent.
"Ano, ale pokud sedíme tady, moc práce nenaděláme. Už jsou vaši chlapci spokojení?"
"Ano, jeďte."
"Opravdu mi nemůžete prozradit, kdo je tady v okolí?"
Avery se usmál. "Lituji."
"Já jsem pro něho stejně nehlasoval." Dobbens se usmál.
"Počkejte!" vykřikl druhý agent. '
"Co se děje?"
"Levá přední pneumatika," ukázal agent.
"Krucifix, Louisi!" Dobbens zařval na řidiče. Na části pneumatiky byla odchlíplá guma.
"Hele, šéfe, to není moje vina. Dnes ráno ji měli vyměnit. Hlásil jsem to ve středu," protestoval řidič. "Mám tady kopii příkazu."
"Dobrá, neber to tak tragicky." Dobbens se podíval na agenta. "Díky, příteli."
"Nemůžete ji vyměnit?"
"Nemáme hever. Někdo ho otočil. To je vždycky problém s nákladňáky od firmy. Pokaždé něco chybí. Pojedeme pomalu. Musíme opravit ten transformátor. Nashle." Alex nastoupil do vozu a zamával, vozidlo se dalo do pohybu. "Výborně, Louisi."
Řidič se usmál. "Ano, napadlo mi, že s tou pneumatikou to bude dobrý fór. Napočítal jsem čtrnáct."
"Správně. Tři na stromech. Připočti čtyři v domě. Ti nejsou náš problém." Odmlčel se a zadíval se na mraky, které se nakupily na obzoru. "Doufám, že Ed a Willy to sfoukli."
"Sfoukli. Měli jen ošplouchnout jeden pohotovostní vůz a vyměnit auťáky. Fízlové tady byli mírnější, než jsem čekal," poznamenal Louis.
"Proč ne? Myslí si, že jsme naprosto neškodní." Alex otevřel skříňku na nářadí a vytáhl vysílačku. Agent ji viděl, ale na nic se neptal. V dodávce nebyly žádné zbraně, samozřejmě, ale vysílačka byla mnohem nebezpečnější. Alex odvysílal všechno, co se dověděl, a dostalo se mu potvrzení příjmu. Pak se usmál. Agenti se ani neptali na dva výsuvné žebříky na střeše. Podíval se na hodinky. Setkání bylo naplánováno za devadesát minut...

"To je problém, ani nevíme, zda je vhodné ve slušné společnosti jíst opékanou zelenou kukuřici na klasu," řekla Cathy. "A to už nemluvím o tom, zda je vhodné mazat ji máslem."
"Ale bylo to výtečné," prohlásil princ. "To je ze zdejší farmy, Jacku?"
"Ukradl jsem ji dnes odpoledne přímo na poli," potvrdil jeho domněnku Ryan. "To je nejlepší způsob, jak ji dostat."

Sally se v poslední době dost opožďovala s jídlem. Pořád ještě zápolila se svým přídělem, avšak stejně se nikomu nechtělo opustit stůl.
"Jacku, Cathy, byla to báječná večeře," pravila Jeho Výsost.
Cathy potěšené souhlasila. "A po ní žádné slavnostní projevy!"
"Všechny tyhle formální řečičky unavují," poznamenal Robby. Chtěl položit otázku, kterou nedokázal zformulovat jinak než do slov: "Jaké to je být princem?"
"Nebylo by to tak hrozné, kdyby řeči vyzněly originálně, ale já jsem léta poslouchal jednu a tu samou," řekla mrzutě Jeho Výsost. "Promiňte, neměl bych říkat takové věci, ani mezi přáteli ne."
"Není to jiné ani na schůzi katedry historie," řekl Jack.

V Quantiku ve státě Virginie zazvonil telefon. Tým FBI pro záchranu rukojmích měl svou vlastní budovu, umístěnou na konci dlouhé řady střelnic, které sloužily ústředí jako výcvikové středisko. Motorů zbavený DC-4 spočíval za ní a obvykle byl využíván pro nácvik přepadové techniky, uplatňované na unesených letadlech. Dole pod kopcem stál "dům rukojmích" a další zařízení, na nichž si členové týmu tříbili své dovednosti. Zvláštní agent Gus Werner zvedl telefon.
"Ahoj, Gusi," řekl Bill Shaw.
"Už je našli?" zeptal se Werner. Bylo mu pětatřicet, byl menší, šlachovitý, s ryšavými vlasy a kartáčkovitým knírkem, který by za Hooverova ředitelování nesměl nosit.
"Ne, ale chci, abys shromáždil předsunuté družstvo a letěl. Jestli něco praskne, budeme muset dělat rychle."
"Dobrá. Kam přesně poletíme?"
"Do Hagerstownu, do kasáren státní policie. Velitel strategického letectva v Baltimoru vás bude očekávat."
"Dobrá, vezmu s sebou šest mužů. Odstartujeme pravděpodobně za třicet nebo čtyřicet minut, jakmile sem dorazí vrtulník. Zazvoň mi, jestli se něco stane."
"Udělám to. Ahoj," Shaw zavěsil.
Werner přepnul knoflíky u telefonu a zalarmoval posádku vrtulníku. Pak prošel budovou a vešel do místnosti na druhém konci. Pět mužů pohotovostní skupiny se tam povalovalo, většinou četli. Už několik dnů drželi pohotovost. Trošku se zlepšil jejich výcvik, ale hlavně se museli bránit proti nudě, kterou vyvolávalo čekání na něco, co třeba vůbec nepřijde. Večerní a noční hodiny věnovali četbě a televizi. Měli na sobě výsadkářské kombinézy hojně vybavené kapsami. Byli to nejenom zkušení agenti, ale skoro všichni měli za sebou také válku a nebo náročnou vojenskou službu. Každý z nich byl mistrem ve střelbě, neboť vystřílel několik krabic munice za týden.
"Tak poslyšte," řekl Werner. "Potřebují předsunutý oddíl v Hagerstownu. Vrtulník tu bude za půl hodiny."
"Je hlášena prudká bouře," namítl jeden muž.
"Tak si vezmi pilulky proti letecké nemoci," radil mu Werner.
"Už je mají?" zeptal se jiný muž.
"Ne, a už jsou z toho trochu nervózní."
"Tak to je." Ten, který se ptal, měl kentuckou ručnici, byl to odstřelovač. Jeho puška, vyrobená na zakázku, byla uložena v pouzdře obloženém pěnovou gumou. Výzbroj družstva se skrývala ve dvanácti plátěných vacích. Muži si zapínali košile. Někteří směřovali do koupelny, kde se ještě před odletem opláchli studenou vodou. Jejich zaměstnání představovalo víc čekání než činnost. Družstvo pro záchranu rukojmích existovalo již dlouhá léta, ale doposud zachránilo jediné rukojmí. Místo toho se jeho členové osvědčovali hlavně jako speciální přepadové družstvo a získali si pověst obávaných a vážených machrů, třebaže se o nich dost málo vědělo mimo společenství bezpečnostních složek.

"No ne," řekl Robby, "teď to přichází. To bude nádhera." V období deseti minut se vítr změnil z mírného vánku ve vichřici, která rezonovala v domě s vysokými stropy.
"Nastala tmavá a bouřlivá noc," pochechtával se Jack. Vešel do kuchyně. Tři agenti připravovali sendviče, které chtěli vzít kamarádům na silnici. "Doufám, že máte pršiplášť."
"Jsme na to zvyklí," ujišťoval ho jeden muž.
"Alespoň to bude teplý déšť," uvažoval jeho britský kolega. "Děkujeme vám srdečně za jídlo a za kávu." První rachot vzdálené bouře se valil domem.
"Nestůjte pod stromy," varoval je Jack. "Blesk by vám mohl zničit celý den." Vrátil se do jídelny. Kolem stolu plynula nepřetržitě konverzace. Robby se vrátil ke svému oblíbenému námětu - létání. Právě se bavili o katapultování.
"Nikdy si nezvyknete na ten prudký přechod," říkal. "Za dvě vteřiny přejdete po zmáčknutí knoflíku ze stavu klidu do rychlostí sto padesáti uzlů."
"A když něco nevyjde?" zeptal se princ.
"Potom je konec," řekl Robby.
"Pane Avery," zaječel spojař.
"Ano," odpověděl.
"Máte na lince Washington."
"Dobrá, za minutku tam budu." Avery šel po příjezdové cestě dolů ke komunikačnímu vozu. Longley, vedoucí britského kontingentu, mu šel v patách. Nechali tam pršiplášť, ačkoliv je za několik minut budou potřebovat. Viděli, že se blýská ve vzdálenosti několika mil a klikaté záblesky se rychle blížily. "To je ale počasí," řekl Longley.
"Doufal jsem, že nás to mine." Zadul opět vítr a odnášel prach ze zoraného pole na druhou stranu Falcon's Nest Road. Minuli dva muže nesoucí talíř sendvičů zakrytých ubrouskem. Za nimi pelášilo černé štěně v naději, že jim něco upadne. "Ryan je slušný chlapík, že?"

"Má opravdu výborné dítě. O každém člověku se můžete hodně dovědět podle jeho dětí." Avery přemýšlel nahlas.
Když se dostali k vozu, spadly první kapky.
Agent tajné služby přistoupil k radiofonu. "Tady Avery."
"Chucku, tady je Bill Shaw z Úřadovny. Právě mi telefonovali naši lidé z toho domu v Howard County."
"No a?"
Na druhém konci se Shaw díval na lampu a mračil se. "Nemůžou najít žádné otisky, Chucku. Mají zbraně, mají munici, některé zbraně čistili, a přitom nikde žádné otisky. Ani na těch papírech od hamburgrů. Něco tu nehraje."
"A co vůz, na který stříleli v západním Marylandu?"
"Nic, ani nejnepatrnější stopa. Jako by ti padouši zalezli někam do díry a zahrabali se tam."
To bylo všechno, co měl Shaw na srdci. Chuck Avery byl agentem tajné služby po celý svůj dospělý život a sloužil v ostraze prezidenta. Myslel výlučné v termínech vyhrůžek. To byl nevyhnutelný důsledek jeho profese. Střežil lidi, které jiní lidé chtěli zabít. To mu skýtalo omezený a poněkud paranoidní pohled na život. Avery si v duchu připomínal instrukce, pokud šlo o vyhrůžky. Nepřítel je mimořádně chytrý...
"Díky za tip, Bille. Budeme mít oči otevřené." Avery si vzal kabát a zapnul rádio. "Družstvo jedna, tady je Avery. Pozor! Nebezpečí! Shromážděte se u vchodu. Možná nová hrozba." Plné vysvětlení bude muset počkat.
"Co se děje?" zeptal se Longley.
"V domě nejsou žádné stopy, laboranti nezjistili žádné otisky."
"Nemohli mít přece dost času, aby před odchodem všechno důkladně otřeli." Longley nepotřeboval moc povídat.
"Všechno bylo asi naplánováno -"
"Přesně tak. Pojďme ven a promluvme s policisty. Nejdříve posílíme hlídky na obvodu. Potom požádáme o policejní posilu." Déšť bušil do vozu. "Důkladně promokneme."
"Potřebuji v domě ještě dva muže," řekl Longley.
"Souhlasím, ale napřed musíme instruovat lidi." Otevřel dveře. Oba se vydali na příjezdovou cestu.
Muži z hlídek se už sešli v místě, kde příjezdová cesta ústila na silnici. Byli čilí, ale déšť hnaný větrem jim bičoval obličeje a štiplavý prach přinášel vítr z pole na druhé straně silnice, takže sotva co viděli. Někteří se snažili dojíst sendviče. Velitel počítal shromážděné a jeden muž chyběl. Poslal jednoho agenta, aby přivedl kolegu, jehož rádio pravděpodobně nefungovalo. Ernie běžel zároveň s ním, dostal za to polovinu sendviče.

"Chcete se přemístit do obývacího pokoje?" Cathy ukázala na sedadla několik stop vzdálená. "Chtěla bych uklidit talíře."
"To udělám já, Cath," řekla Sissy Jacksonová. "Ty si jdi sednout." Šla do kuchyně a vzala si zástěru. Ryan teď už určitě věděl, že Cathy upozornila Jacksonovy - alespoň Sissy, neboť měla na sobě šaty, které při bližším pohledu vypadaly, jako by byly velmi drahé. Všichni vstali a Robby odešel do koupelny.

"Už jsme tady," řekl Alex. Teď byl u volantu on. "Všechno připraveno?"
"Jdeme!" řekl O'Donnell. Stejně jako Alex toužil i on po tom, aby byl v čele svého vojska. "Díky Bohu za počasí!"
"Správně," souhlasil Alex. Rozsvítil světla nákladáku naplno. Viděl dvě skupiny agentů, jak stojí několik yardů od sebe.

Muži od bezpečnosti spatřili blížící se světla a ostražitě je pozorovali, třebaže věděli, kdo to je a proč tam je. Naučil je tomu dlouholetý výcvik. Třicet yardů před nimi se zaprášilo a ozvala se rána. Někteří muži sáhli instinktivně po zbrani, pak se zarazili a viděli, že levá přední pneumatika praskla a že se vůz motá po silnici, jak se řidič snaží dostat ho opět pod svou kontrolu. Zastavil se přesně před příjezdovou cestou. Nikdo se nezmínil o žebřících. Nikdo si nepovšiml, že teď už na střeše nejsou. Řidič vystoupil a díval se na kolo.
"Ach, krucinál!"

Ze vzdálenosti dvou set yardů uviděl Avery vůz dřepící na silnici a jeho instinkty ho varovaly. Dal se do běhu.
Dveře vozu se otevřely a v nich se objevili čtyři muži s automatickými zbraněmi.
Agenti v bezprostřední blízkosti reagovali okamžitě - a přece pozdě. Sotvaže se dveře pohnuly, už vypálila první zbraň. Na ústí umístěný válcovitý tlumič zeslabil rachot, avšak nezdusil jazyk bílého plamene, který se vznášel ve tmě, a pět mužů bylo v první vteřině zlikvidováno. Ostatní střelci z vozu se připojili a první skupinka agentů byla zneškodněna, aniž zareagovala jediným výstřelem. Teroristé vyskákali z bočních a zadních dveří a napadli druhou skupinu. Jeden agent tajné služby zvedl samopal uzi a vystřelil krátkou dávku, která zabila prvního muže ze zadní části vozu, avšak další terorista zastřelil agenta ze své zbraně. Dva jiní členové ochranky už byli také mrtví a zbylí čtyři ze skupiny padli k zemi a opětovali palbu.

"Co to k čertu je?" řekl Ryan. Hluk se dal těžko rozlišit v přívalu deště a v rachocení hromů. Hlavy v pokoji se obrátily. V kuchyni byl jeden britský důstojník bezpečnosti a dva agenti tajné služby stáli na prostranství před oknem. Jejich hlavy se rovněž otočily ve směru hluku a jeden muž sáhl po rádiu.

Averyho služební revolver už byl venku. Jako velitel nenosil nic jiného než Smith-Wesson .357 Magnum. Jeho druhá ruka měla plno práce s vysílačkou. "Voláme Washington, zaútočili na nás! Potřebujeme okamžitou posilu! Neznámí střelci na západním obvodě. Policisté potřebují pomoc!"

Alex vlezl zpátky do vozu a vytáhl raketomet RPG-7. Rozeznával ve vzdálenosti dvou set yardů dole na silnici dvě auta státní policie. Neviděl poldy, ale museli tam být. Zvedl zbraň na příslušnou značku na ocelovém hledí a stiskl spoušť. K zuřící obloze se přidal další ohlušující rachot. Střela dopadla několik stop před cíl, avšak výbuch rozprskl rozžhavené střepiny na benzinovou nádrž a proděravěl ji. Vybuchla a obě auta se octla v plamenech.
"Krucinál!"
Za Alexem se rozvinuli jeho střelci a vpadli do boku důstojníkům tajné služby. Jenom jeden z nich ještě střílel. Dva další muži Ulsterské osvobozenecké armády padli, jak Alex viděl, ale zbytek obklopil agenta zezadu a uzavírací palbou ho zlikvidoval.

"Och, Bože!" Avery to viděl také. Podívali se s Longleyem na sebe a každý z nich věděl, co si myslí ten druhý. Nedostanou je, aspoň pokud já jsem naživu.
"Shaw." Radiotelefonní okruh hlasitě praskal atmosférickými poruchami.
"Jsme napadeni. Několik lidí nám padlo," ozvalo se z tlampače na zdi. "Neznámý počet útočníků - tady to vypadá na opravdovou válku. Potřebujeme pomoc a potřebujeme ji ihned."
"Dobrá, nevypínej, pracujeme na tom." Shaw dal rychlé příkazy a telefonní linky se rozžhavily. První telefonáty se obracely na nejbližší stanice státní a městské policie. Dále dostalo příkaz k zásahu družstvo pro záchranu rukojmích ve Washingtonu. Jejich Chevy Suburban byl v garáži. Shaw se podíval na hodiny na zdi a přímou linkou zavolal Quantico.
"Vrtulník právě přistává," odpověděl Gus Werner.
"Víš, kde je Ryanův dům?" zeptal se Shaw.
"Ano, je zakreslen na mapě. Tam právě jsou teď naši návštěvníci, že?"
"Přepadli ho. Jak rychle se tam můžete dostat?"
"Jaká je situace?" Werner se díval na své muže venku, jak nakládají výzbroj do vrtulníku.
"Neznámá - my jsme právě teď vypravili odsud družstvo, ale vy můžete být na místě dřív. Spojař zrovna volal, že jsou napadeni policisté tam dole."
"Když se něco dozvíte, hned nám to sdělte. Budeme ve vzduchu do dvou minut." Werner běžel ven ke svým mužům. Musel na ně křičet, aby ho slyšeli pod otáčejícím se rotorem, pak utíkal zpět do budovy, kde vyzval důstojníky ve službě, aby shromáždili zbytek mužstva na velitelství přepadového oddílu. Když se vrátil zpět k vrtulníku, měli jeho muži již zbraně z plátěných vaků venku. Pak se vrtulník zvedl do blížící se bouře.

Ryan si povšiml neklidné aktivity venku. Britský důstojník vyběhl z kuchyně ven a krátce se radil s agenty tajné služby. Právě se navracel dovnitř, když prostranství ozářila série záblesků. Jeden agent se otočil a vytáhl zbraň - pak padl dozadu. Sklo za ním se roztříštilo. Dva další muži vyskočili na plošinu. Jeden se zvedl a chtěl vypálit, avšak padl vedle svého kamaráda. Poslední muž vešel dovnitř a vyzval všechny, aby si lehli na podlahu. Jack neměl čas, aby se vyděsil, když se rozbilo další okno a poslední muž od bezpečnosti byl skolen. Tam, kde bylo rozbité sklo, se objevily čtyři ozbrojené postavy. Všechny byly v černém, až na bláto na botách a na hrudi. Jeden z nich si strhl masku. Byl to Sean Miller.

Avery a Longley byli sami. Leželi uprostřed dvora. Brit se díval, jak několik ozbrojených mužů přepočítává těla padlých agentů. Pak se rozdělili do dvou skupin a vydali se k domu.
"Jsme tady sakramentsky na ráně," řekl Longley. "Jestli chceme být vůbec k něčemu, musíme zpátky za stromy."
"Ty jdi napřed." Avery držel revolver v obou rukou a zamířil na černě oděnou postavu, viditelnou v záři blesku. Byli stále ve vzdálenosti přes sto yardů, tedy příliš daleko pro jednoruční střelnou zbraň. Příští blesk mu osvítil terč a Avery vypálil. Cíl minul a připoutal na sebe celou bouři palby. Tyto střely šly také vedle, ale zásahy na mokré zemi byly nepříjemně blízko. Palba změnila směr. Snad uviděli Longleye, jak běží zpět ke stromům. Avery vystřelil další pečlivě mířenou ránu a viděl, jak padá jeden muž se zraněnou nohou. Odvetná palba byla tentokrát přesnější. Agent tajné služby vystřílel všechny náboje, které měl v zásobníku k dispozici. Myslel si, že zasáhl ještě jednoho teroristu. Pak všechno ustalo.
Longley se dostal ke stromům a ohlédl se. Avery ležel natažen na zemi a nehýbal se, ačkoliv střelci byli od něho jenom padesát yardů. Britský důstojník bezpečnosti vykřikl nadávku a shromáždil zbylé lidi. Spojař FBI měl jenom revolver, tři britští agenti měli automatické pistole a jeden člen tajné služby držel v rukou samopal uzi se dvěma rezervními zásobníky. I kdyby nebylo jejich úkolem ochraňovat lidi, neměli kam utéci.

"Tak se zase setkáváme," řekl Miller. Třímal v ruce samopal uzi a sklonil se, aby sebral další jednomu padlému členu stráže. Za ním přišlo dalších pět mužů. Rozvinuli se do půlkruhu a obklopili Ryana a jeho hosty. "Dejte ruce vzhůru! Ať na ně pořád dobře vidíme!"
Jack stál a vedle něho byl princ. Potom přišla Cathy se Sally v náručí a konečně Její Výsost. Tři muži se otočili, když cvakly dveře od kuchyně. Byla to Sissy Jacksonová. Snažila se udržet talíře, zatímco střelec ji uchopil za paži. Dva talíře spadly na podlahu a rozbily se, když jí vymrštil paži vzhůru.
Mají službu, připomněl si Miller, když uviděl tmavé šaty a zástěru. Černá, hezká ženská. Nyní se usmíval. Hanba, že jeho akce ztroskotaly, byla teď daleko za ním. Měl před sebou všechny své terče a v rukou nástroj, kterým je mohl zlikvidovat.
"Připoj se k ostatním," rozkázal.
"Co k čertu -"
"Pohyb, negryně!" Jiný střelec, nejmenší z celé skupiny, ji drsně postrčil k ostatním. Jackovy oči na něm na chvíli

utkvěly - kde už ten obličej jenom viděl...
"Ty šmejde!" Oči Sissy plály těžkou urážkou, na okamžik zapomněla na strach, otočila se a chtěla se na muže vrhnout.
"Musíš si dávat lepší pozor, pro koho pracuješ," řekl Miller. Ukázal zbraní. "Pohyb!"
"Co s námi uděláte?" zeptal se Ryan.
"Nač bych vám měl kazit překvapení?"

Robby byl čtyřicet stop daleko, v místě, kde z celého domu bylo nejhůř slyšet, co se děje venku. Myl si ruce a nevšímal si hřmotu, dokud na plošině nezazněly výstřely. Potom se vykradl z koupelny a nakoukl chodbou dolů směrem k obývacímu pokoji, ale neviděl nic. Co však slyšel, to mu stačilo. Obrátil se a šel nahoru do hlavní ložnice. Nejdřív ho napadlo, že by měl telefonem zavolat policii, ale linka byla hluchá. Úporně přemýšlel, co by mohl udělat. Tohle nebylo tak snadné jako pilotovat stíhačku.
Jack má zbraně..., ale kde je jenom k čertu schovává...? V ložnici byla tma a Robby se neodvážil rozsvítit.

Venku postupovala řada teroristů směrem k lesu. Longley rozvinul své muže v rojnici. Vojenskou službu už měl dávno za sebou a jeho práce důstojníka bezpečnosti vůbec nepředpokládala takové situace, ale dělal, co mohl. Dobře je kryly stromy, z nichž některé byly tak silné, že zarazily i kulky. Jedinou automatickou zbraň umístil vlevo.

"FBI, přístupová cesta řeka Patuxent. Čtyři-nula-jedna-devět, přepínám."
Na palubě vrtulníku otáčel pilot kolečky, až se objevilo příslušné kódové číslo. Pak odečetl z mapy souřadnice místa svého určení. Věděl, jak vypadá na leteckých fotografiích, jenže ty byly pořízeny za denního světla. Věci vypadají v noci docela jinak a k tomu ještě přistupoval problém, jak zvládnout stroj. Letěl ve čtyřicetiuzlovém bočním větru a každou míli se povětrnostní podmínky zhoršovaly. Vzadu se členové přepadového oddílu pokoušeli dostat do kamuflážní uniformy pro noční akce.
"Čtyři-nula-jedna-devět, kurs vlevo nula-dva-čtyři. Udržujte současnou výšku. Výstraha, k vašemu cíli se blíží silná bouře," hlásil dispečer. "Doporučuji nepřekročit tisíc stop. Pokusím se vás vyvést z nejhoršího."
"Rozumím." Pilot se ušklíbl. Bylo jasné, že počasí na území před nimi je horší, než se obával. Snížil sedadlo, jak to jen šlo, a utáhl si pevněji bezpečnostní pás. Dál se mohl už jen potit, a to přišlo automaticky. "Vy, hoši vzadu, dobře se připoutejte!"

O'Donnell vyzval svoje lidi, aby se zastavili. Stromořadí bylo sto yardů před nimi a věděl, že je plné zbraní. Jedna skupina se přesunula vlevo, druhá vpravo. Útočili v stupňovitých sledech, každá skupina střídavě postupovala a poskytovala podporu druhé skupině. Všichni jeho muži byli v černém a měli samopaly, až na muže, který se vlekl několik yardů za nimi. O'Donnell si v této chvíli přál, aby měl s sebou víc těžkých zbraní. Zbývalo stále ještě hodně práce, včetně odstranění těl padlých mužů. Jeden byl mrtvý a dva další ranění. Ale nejprve - zvedl vysílačku, aby nařídil jedné partě vstoupit do lesa.

Po O'Donnellové pravici se poslední zbývající agent tajné služby opřel levým bokem o dub a dal si k rameni samopal uzi. Pro něho a jeho kamarády za stromy nebylo ústupu. Černé kovové hledí se špatně používalo za tmy a jeho terče byly takřka neviditelné. Svou roli opět sehrál blesk, který na okamžik osvítil zelený trávník a muže v černém. Vybral si cíl a vypálil krátkou dávku. Cíl však nezasáhl. Obě skupiny útočníků opětovaly palbu. Agent se schoulil a slyšel, jak tucet střel zasáhl strom. Zdálo se, že celá krajina ožila záblesky. Agent tajné služby opět střílel. Skupina, která se k němu čelně blížila, se rozptýlila vlevo mezi ostružiníky. Sevřou ho ze všech stran - ale pak se znovu objevili a stříleli do křoví. Střely létaly mimo. Všichni byli překvapeni a nikdo už nezvládal situaci.

O'Donnell naplánoval postup svých družstev po obou stranách mýtiny, ale nečekaně přicházela palba z jižního okraje lesa a jedna jeho skupina byla napadena ze dvou stran. Vmžiku zhodnotil novou taktickou situaci a začal dávat rozkazy.

Ryan pozoroval scénu v němém hněvu. Teroristé věděli přesně, co dělají, a to změnilo počet možností obrany na nulu. Na něho a jeho hosty mířilo šest zbraní a nebyla nejmenší naděje, že by šlo cokoliv udělat. Po jeho pravici Cathy držela dceru. Sally kupodivu mlčela. Ani Miller, ani jeho muži nedělali zbytečný hluk.
"Seane, tady je Kevin," Millerův přijímač praskal atmosférickými poruchami. "Ve stromořadí je nepřítel. Máš je?"
"Ano, Kevine, máme situaci pod kontrolou."
"Já tady venku potřebuju pomoc."
"Už jdeme," Miller strčil vysílačku do kapsy. Ukázala na tři své druhy. "Vy tři, připravte je. Kdyby kladli odpor, všechny zabijte. Vy dva půjdete se mnou." Vyvedl je dveřmi s rozbitým sklem. Zmizeli.
"Tak do toho." Zbylí tři teroristé teď sundali masky. Dva byli vysocí přibližně jako Ryan, jeden měl světlé vlasy, druhý černé. Ten třetí byl malý a plešatěl - já tě znám, ale odkud? Ten vzbuzoval největší hrůzu. Jeho obličej byl poznamenán emocemi, jejichž podstatu Jack jenom tušil. Blonďák mu hodil stočené provazy. Za chvíli bylo jasné, že to je hromada menších kousků, již nařezaných a určených k tomu, aby jimi byly svázány oběti.
Robby, k čertu, kde jsi? Jack se podíval na Sissy, která si myslela totéž. Neznatelně přikývla a v jejích očích stále plála naděje. Ten malý si toho povšiml.
"Nedělejte si starosti," řekl ten malý. "Dostanete zaplaceno." Položil zbraň na stůl s večeří a šel dopředu. Blonďák a černovlasý couvali, aby je všechny kryli. Dennis Cooley vzal provaz a přistoupil nejprve k princi. Chytil ho za ruce a dal mu je za záda.

Konečně! Robby vzhlédl. Jack umístil svou brokovnici na vrchní polici skříně, do které se dalo vstoupit, zároveň s krabicí nábojů. Robby musel vystoupit na špičky, aby na ně dosáhl. Najednou spadlo na podlahu pouzdro s pistolí. Jackson sebou trhl při prudkém nárazu, ale vyndal ji z pouzdra a strčil ji za pas. Pak prohlédl brokovnici, stáhl závěr - v komoře byl náboj a zbraň byla zajištěna. Dobrá. Naplnil si kapsy náboji a vrátil se do ložnice.
Co teď? Tohle nebylo jako let na F-14 s radarem, který viděl sto mil dopředu, a s kolegou, který mu kryl ocas před napadením.
Obrázek... Musel si kleknout na postel, aby mohl vyhlédnout -Proč k čertu takhle pitomě Jack rozestavil nábytek? zuřil pilot. Položil brokovnici a oběma rukama odsunul obrázek. Posunul ho jenom o několik palců, pouze tolik, aby mohl vidět. Kolik... jeden, dva... tři. Je jich tu ještě víc...? Co kdybych nechal jednoho naživu?
Díval se, jak muž svazuje Jacka. Princ - kapitán, pomyslel si Robby - byl už spoutaný a seděl zády k pilotovi. Malý človíček dokončoval svou práci na Jackovi a mrštil jím na gauč. Jackson se díval, jak teď klade ruce na jeho ženu.
"Co s námi uděláte?" zeptala se Sissy.
"Drž hubu, negryně!" odpověděl malý muž.
Robby si dobře uvědomoval, že tohle je úplně bezvýznamná věc a že by se kvůli ní neměl rozčilovat, současný problém byl mnohem horší než nějaká poznámka pitomého bělošského rasisty. Nicméně se mu vařila krev, když viděl, jak s jeho ženou, kterou miloval, zachází ten... malý bílý blb!
Dej na svůj rozum, hochu, říkalo mu něco v pozadí jeho mozku. Dej si na čas. Musíš to vyřídit na první pokus. Vychladni.

Longley začínal doufat. Vlevo po jeho levici byli přátelé. Snad přišli z domu, pomyslel si. Alespoň jeden z nich měl automatickou zbraň. Napočítal již tři mrtvé teroristy. Nebo aspoň se na trávě vůbec nehýbali. Vypálil pět střel a každou chybil - vzdálenost byla příliš velká na pistoli, ze které střílel ve tmě - ale přesto teroristům nahnal strach. A pomoc přicházela. Musela přijít. Rozhlasový vůz byl prázdný, ale agent FBI po jeho pravici stačil podat zprávu. Všechno, co musí udělat, je vydržet ještě několik dalších minut...

"Zahlédl jsem záblesky na zemi před sebou," řekl pilot. "Já -"
Na malinký okamžik blesk ozářil dům. Neviděli lidi na zemi, ale byl to ten správný dům, záblesky byly asi způsobeny výstřely, půl míle od místa, kde kroužila helikoptéra větrem a deštěm. Nic víc pilot nemohl pozorovat. Další blesk obohatil jeho vidění úžasnou sbírkou modrých a zelených skvrn.
"Ježíši," řekl Gus Werner do palubního telefonu. "Do čeho to jdeme?"
"Ve Vietnamu," odpověděl chladně pilot, "jsme tomu říkávali horká přistávací zóna." A tehdy jsem měl také strach.
"Dej tam Washington." Druhý pilot zapnul frekvenci na vysílačce a zamával na agenta vzadu. Oba muži s helikoptérou kroužili. "Tady je Werner."
"Gusi, tady je Bill Shaw. Kde jsi?"
"Máme dům na dohled. Tam dole se odehrává sakramentsky těžká bitva. Máš kontakt s našimi lidmi?"
"Ne, spojení je přerušeno. Družstvo z Kolumbijského okresu je už třicet minut pryč. Státní i městští policisté jsou blízko, ale na místě ještě ne. Bouře všude vyvrátila stromy a jízda je velice nesnadná. Ty jsi muž na scéně, Gusi, na tobě to teď je."
Úkolem týmu na záchranu rukojmích bylo zhodnotit existující situaci, stabilizovat ji a zachránit rukojmí - pokud možno bez boje, ale i násilím, jestli to nepůjde jinak. Nebyli to útoční vojáci, ale speciální agenti FBI. A tam dole byli také kolegové v nouzi.
"Jdeme na to. Řekni policii, že federálové už jsou na scéně. Budeme se snažit tě průběžně informovat."
"Dobrá. Dávej pozor, Gusi."
"Jdeme na to," řekl Werner pilotovi.
"Dobrá. Nejprve obletím dům, pak půjdu dolů a vysadím vás na návětrné straně. Nemůžu vás vyložit přímo u domu. Vítr je moc prudký. Mohl bych havarovat."
"Dobrá." Werner se otočil. Jeho muži měli veškerou výzbroj na sobě. Každý z nich byl ozbrojen automatickou pistolí. Čtyři měli kulomety MP-5 stejně jako on sám. Odstřelovač a jeho pomocník vyskočí první. "Jdeme na to." Jeden muž dal palec nahoru, což vyznělo povzbudivěji, než si byli ochotni přiznat.
Vrtulník se naklonil směrem k zemi, když se náhle dostal do spodního tahu. Pilot trhl nahoru řízením a udržel stroj ve výšce necelých sto stop nad stromy. Dům teď byl vzdálen jenom několik set yardů. Přeletěli nad jižním okrajem mýtiny tak, aby se všichni mohli zblízka podívat na situaci.
"Hele, prostor mezi domem a útesem je snad dost velký," řekl pilot. Snížil otáčky a vrtulník klesal na návětrnou stranu.

"Helikoptéra!" vykřikl někdo po O'Donnellově pravici. Šéf vzhlédl, a skutečně to byla helikoptéra, její přízračný tvar a třepotavý hluk. Bylo to nebezpečí, na které byl připraven.
Blízko cesty jeden z mužů sundal víko z raketometu Redeye, zakoupeného zároveň s ostatními zbraněmi.

"Musím použít přistávací světla - moje noční vidění je neúčinné," řekl pilot do palubního telefonu. Obrátil vrtulník půl míle na západ od Ryanova domu. Zamýšlel namířit si to přímo kolem domu. Klesl, obrátil se po větru a klouzal tam, kde, jak doufal, bude závětří. Bože, myslel si, tohle je jako ve Vietnamu. Podle záblesků na zemi usuzoval, že dům je ve spřátelených rukou. Pilot sestoupil níž a zapnul přistávací světla. Bylo to riziko, ale nic jiného mu nezbývalo.
Díky Bohu, zase vidím, říkal si. Země byla viditelná skrz matně se lesknoucí oponu deště. Uvědomil si, že se bouře

stupňuje. Musel se přibližovat z návětrné strany. Let do deště sníží viditelnost na několik málo stop. Zatím mohl dohlédnut na asi dvě stě stop - co to k čertu je?
Uprostřed pole uviděl osamělého muže, který něco zaměřoval. Pilot strhl dolů řízení právě v okamžiku, kdy pruh červeného světla vystřelil směrem k vrtulníku, jeho zrak sledoval něco, co mohlo být jedině raketa země-vzduch. Zdálo se, že dvě vteřiny se rozrostly do celé hodiny, když raketa proletěla listy vrtule a zmizela nad hlavou - okamžitě stáhl ovládací mechanismus, avšak nebyl už čas, aby se vzpamatoval ze svého únikového manévru. Vrtulník sebou praštil doprostřed zoraného pole, čtyři sta yardů od Ryanova domu. Už se nepohnul až do doby, než přijel náklaďák, aby posbíral a odvezl jeho trosky.
Jakoby zázrakem byli zraněni jenom dva muži. Jedním z nich byl Werner. Vypadalo to, jako by byl střelen do zad. Odstřelovač otevřel dveře a vyběhl ven, následován pomocníkem. Ostatní šli za nimi, jeden z nich pomáhal Wernerovi, zatímco druhý pokulhával s vyvrtnutým kotníkem.

Přišla na řadu princezna. Byla vyšší než Cooley. Stíhala ho pohledem, ve kterém bylo víc než pouhé pohrdání. Malý muž ji hrubě obrátil a svazoval jí ruce.
"Máme s vámi velké plány," sliboval, když skončil.
"Vy jste ale vyvrhel, sázím se, že ani nevíte, jaký," řekla Sissy. Vyneslo jí to pořádnou facku. Robby všechno pozoroval, čekal, až se mu blonďák dostane na mušku. Konečně se správně postavil a pohyboval se dozadu směrem k ostatním...

(26) Zvuk svobody
Střely vypálené z brokovnice se paprskovitě rozprskly v rozptylu jednoho palce na yard přímočaré dráhy. Blesk ozářil okna a Ryan sebou škubl, když hned nato uslyšel hrom - pak si uvědomil, že zvuk následoval příliš rychle, než aby to mohlo být zahřmění. Střela minula jeho hlavu o tři stopy, a dříve než pochopil, co kolem něho proletělo, blonďákova hlava se zvrátila a vybuchla v oblaku červeně, pak jeho tělo padalo dozadu, až narazilo na nohu u stolu. Černovlasý terorista stál v rohu a díval se z okna. Otočil se a viděl, jak jeho kamarád padá, aniž by věděl jak a proč. Vteřinu horečně pátral po příčině, pak se mu na hrudi objevil rudý kotouč ve velikosti gramofonové desky na 45 otáček za minutu a byl odhozen na zeď. Mrňous svazoval Cathy ruce a trochu příliš se na to soustřeďoval. Nevěděl, co znamenala první rána. Pochopil to až u druhé - příliš pozdě.
Princ na něho skočil, ramenem ho srazil a sám padl na podlahu. Jack přeskočil kávový stolek a prudce nakopl mrňouse do hlavy. Praštil ho, ale ztratil rovnováhu a padl dozadu. Mrňous jako by na okamžik zkameněl, pak se vzpamatoval a skočil k jídelnímu stolu, kde ležela jeho zbraň. Ryan se mu zavěsil na nohy. Princ už byl zpátky. Mrňous mu uštědřil silnou ránu a snažil se odkopnout Ryana - ale přestal, když se objevilo horké ústí brokovnice.
"Zůstaneš tady, mizero, nebo ti ustřelím hlavu."
Cathy už vyprostila ruce z provazů a první rozvazovala Jacka. Jack přešel k blonďákovi. Tělo se stále křečovitě svíjelo. Krev ještě stříkala z příšerné hmoty, která byla před třiceti vteřinami lidským obličejem. Jack mu vzal z rukou samopal uzi a rezervní zásobník. Princ udělal totéž, ale tělo černovlasého muže už bylo klidné.
"Robby," řekl Jack a prohlížel si polohu pojistky na zbrani. "Musíme se odtud rychle ztratit."
"Jsem pro, Jacku, ale kam?" Jackson seznámil mrňousovu hlavu s podlahou. Teroristovy oči se zastavily na brokovnici značky Remington. "Očekávám, že ví něco užitečného. Jak ses chtěl dostat pryč, hochu?"
"Ne." Nic víc Cooley v tomto okamžiku ze sebe nedostal. Uvědomil si, že se koneckonců na tuto úlohu ani trochu nehodí.
"Kudy?" zeptal se Jackson. V jeho hlase zazněl ostrý, hněvivý tón. "Poslyš, chlapče. Tam ta dáma, ta, kterou jsi nazval negryní - to je moje žena. Viděl jsem, jak jsi ji uhodil. Už mám tedy jeden důvod, abych tě zabil, chápeš?" Robby se nebezpečně usmál a přejel brokovnicí po mrňousově rozkroku. "Ale já tě nezabiju. Udělám něco mnohem horšího - udělám z tebe holku, ty stvůro." Robby strčil ústí zbraně do teroristova zipu. "Mysli rychle, chlapče."
Jack poslouchal v úžasu svého přítele. Robby nikdy takhle nemluvil. Znělo to však přesvědčivě. Jack věřil tomu, že by to udělal.
Také Cooley tomu uvěřil: "Lodě... lodě u útesu."
"To není moc chytré. Rozluč se s nimi, chlapče." Úhel směřování brokovnice se nepatrně změnil.
"Lodě! Dvě lodě u úpatí útesu. Jsou tam žebříky -"
"Kolik mužů je střeží?" zeptal se Jack.
"Jeden, a to je všechno."
Robby vzhlédl. "Jacku?"
"Lidičky, navrhuju, abychom se těch lodí zmocnili. Bitva se k nám zvenku blíží." Jack běžel ke skříni a každému přinesl kabát. Pro Robbyho vybral svou starou námořnickou bundu, kterou Cathy tak nenáviděla. "Obleč si to, ta bílá košile sakramentsky svítí."
"Tady." Robby předal Jackovi automat. "Mám krabici nábojů pro brokovnici." Přendával je z kalhot do kapes bundy a pak si zavěsil přes rameno zbývající samopal uzi. "Ponecháme tady přátele, Jacku," dodal tiše.
Ani Ryanovi se to nelíbilo. "Vím, ale jestli ho dostanou, zvítězí, a tohle není vhodné místo pro ženy a děti!"
"Dobrá, ty jsi námořník," přikývl Robby.
"Musíme odtud pryč. Mám nápad. Něco si omrknu. Robe, vezmi si na starost mrňouse. Princi, vy se ujměte žen." Jack sáhl dolů a uchopil za hrdlo Dennise Cooleye. "Jestli se nás pokusíš podfouknout, tak je z tebe mrtvola. Robby, žádné cavyky s ním, prostě ho zlikviduj."
"To je jasan." Jackson ustoupil od teroristy. "Pomalu vpřed, kreaturo."

Jack je vedl rozbitými dveřmi. Dva mrtví agenti leželi zhrouceně na prostranství před domem. Měl sám na sebe vztek, že s tím nic nemůže udělat. Postupoval však podle automatického programu, který do něho vložil námořnický výcvik před deseti lety. Octl se v bitevní situaci a do jeho vědomí se vlévaly všechny přednášky a všechna polní cvičení, kterými prošel. Vmžiku ho zaplavily proudy deště. Sestupoval první po schodech a rozhlížel se kolem domu.

Longley a jeho muži měli plno práce s hrozbou před sebou a nevšimli si, co se blíží zezadu. Britský bezpečnostní důstojník vypálil čtyři rány na postupující černou postavu. Uspokojilo ho, když viděl, že prudký náraz ji vrhl na strom. Odrazil se od drsné stromové kůry a napolo se otočil. Spatřil jinou černě oděnou postavu se zbraní asi deset stop od sebe. Z hlavně vyšlehl plamen. Během několika vteřin okraj lesa ztichl.

"Dobrý Bože," zamumlal odstřelovač. Běžel v podřepu, míjel mrtvoly pěti agentů, ale na lítost nezbyl čas. Spolu s pomocníkem se uchýlili do nejbližšího křoví. Odstřelovač aktivoval svůj noční dalekohled a postupoval několik set yardů po okraji lesa. Zelený obraz, který měl v hledáčku, ukazoval muže v tmavých šatech, jak postupují do lesa.
"Napočítal jsem jich jedenáct," řekl pomocník.
"Ano," souhlasil odstřelovač. Jeho snajperská puška byla nabita zápalnými náboji ráže .308. Napoprvé mohl zasáhnout pohybující se třípalcový terč i na vzdálenost přes dvě stě yardů, ale jeho úkolem pro tento okamžik byl průzkum, shromažďování informací a jejich předávání vedoucímu skupiny. Než se mužstvo pustí do akce, musí vědět, co se k čertu děje. Zatím věděli pouze to, že je tady neskutečný zmatek.
"Wernere, tady je Paulson. Mezi dům a nás se dostalo jedenáct zlotřilců. Jsou vyzbrojeni lehkými automatickými zbraněmi." Otáčel kolem dokola puškou. "Dole na dvoře jich je šest. Moc našich hochů tam už leží. "Ježíši, doufám, že přijede sanitka."
"Vidíš někde poblíž naše lidi?"
"Ne. Doporučuju, abyste sem vnikli z druhé strany. Pospěš si, Wernere."
"Dobrá."
Na jižní straně postupovali kolem skupiny stromů Werner a dva jeho muži. Jejich kamuflážní oblek na noc byl kombinací světle a tmavě zelené látky, kterou navrhl počítač, a dokonce i v záři blesku byli skoro neviditelní.

Něco se stalo. Jack spatřil náhlé vzplanutí ohně, pak už nic. Na rozdíl od toho, co řekl Robbymu, nerad utíkal z místa děje. Ale co mohl jiného udělat? Venku byl neznámý počet teroristů. Byli s ním jenom dva muži, kteří museli chránit tři ženy a jedno dítě. Za zády měli útes. Ryan zaklel a vrátil se k ostatním.
"Mrňousi, ukaž mi cestu," vyzval ho Ryan a přitiskl ústí samopalu uzi na jeho hruď.
"Přesně tady." Muž tam ukázal a Ryan opět zaklel.
Po celou dobu, co tady bydlili, zajímal se Jack o útes jen v tom směru, že je třeba se mu vyhýbat, aby se nezhroutil pod ním nebo pod jeho dcerou. Rozhled z jeho domu byl velkolepý, ale výška útesu znamenala, že z domu nebylo vidět na mrtvou zónu širokou tisíc yardů, jíž teroristé využili k tomu, aby se sem dostali. A použili žebříků, aby se vyšplhali nahoru - samozřejmě, na to přece žebříky jsou! Byly označeny způsobem, který doporučují příručky terénního výcviku na celém světě - nosné tyče byly obaleny bílou gázovou tkaninou, která byla ve tmě zdaleka viditelná.
"Dobrá, lidi," začal Ryan a rozhlédl se. "My s mrňousem jdeme napřed. Vaše Výsosti, vy půjdete hned za námi spolu se ženami. Robby, ty zůstaň deset yardů vzadu a kryj nám záda."
"Já se také vyznám v lehkých zbraních," řekl princ.
Jack zavrtěl důrazně hlavou. "Ne, kdyby vás dostali, vyhráli by. Pokud se něco zvrtne, spoléhám na vás, že se postaráte o mou ženu a dítě. Kdyby se mi něco stalo, jděte na jih. Asi po půl míli narazíte na strouhu. Mířte pořád do vnitrozemí a nezastavujte se, až objevíte cestu s polotvrdým povrchem. Tam už byste měli být v bezpečí. Robby, jestli se něco přiblíží, střílej!"
"Ale co když -"
"Ale k čertu! Všechno, co se pohybuje, je nepřítel." Jack se naposledy rozhlédl. Dejte mi pět vycvičených mužů, třeba Breckenridge a čtyři další, a dokázal bych nastrojit bezvadnou léčku..., a jestliže ta prasata nemají křídla...
"Mrňousi, ty půjdeš první. Jesfli nás podfoukneš, rozpůlím tě. Věříš mi?"
"Ano."
"Tak pohyb."
Cooley postupoval k žebříku a pozadu lezl dolů. Ryan stál několik stop nad ním. Hliníkové příčle byly po dešti kluzké. Útes je alespoň chránil před nárazy větru. Výsuvný žebřík - jak ho sem k čertu vůbec dostali? - se pod ním prohýbal a kolísal. Ryan sledoval bedlivě teroristu a jednou napolo sklouzl. Nad ním začínala sestupovat druhá skupina. Princezna se ujala Sally a slézala s Ryanovou dcerou mezi sebou a žebříkem, aby zabránila jejímu pádu. Jack slyšel, jak jeho holčička kňourá. Rozhodl se, že si toho nebude všímat. V jeho vědomí nebylo místa pro hněv nebo pro lítost. Musí mít úspěch hned napoprvé. Žádné podruhé už nebude. Záblesk blesku odhalil dvě lodě ve vzdálenosti sta yardů na sever. Ryan nerozeznal, jestli na nich někdo byl, nebo ne. Konečně sestoupili dolů. Cooley popošel několik stop na sever a Ryan těch několik stop přeběhl se zbraní připravenou v ruce.
"Zůstaň chvíli stát."
Sestoupil princ, po něm ženy. Konečně lezl dolů Robby, námořní bunda s kapucí ho činila neviditelným proti černé obloze. Šplhal dolů rychle, posledních pět stop vzal skokem.
"Právě když jsem vystartoval, přicházeli k domu. Snad tohle trochu zpomalí jejich postup." V rukou držel bílé cáry gázy. To jim asi znesnadní hledání žebříků.
"Výborně, Robe." Jack se obrátil. Lodě tam byly, opět neviditelné v dešti a stínech. Mrňous tvrdil, že je hlídá jenom

jeden muž. Co jestli lže? ptal se sám sebe Ryan. Je tenhle chlapík ochoten zemřít pro svou věc? Obětuje se natolik, aby vykřikl výstrahu a tím přivodil svou smrt? Mění to něco na naší situaci - máme vůbec nějakou jinou volbu? Ne!
"Pohyb, chlape!" Ryan ukázal svou zbraní. "Měj na paměti, kdo zemře první."
Byl vysoký příliv, voda se dostala až do vzdálenosti několika stop od úpatí útesu. Písek pod nohama byl mokrý a tvrdý. Ryan stál tři stopy za teroristou. Jak jsou daleko - sto yardů? Jak může být daleko těch sto yardů? ptal se Ryan sám sebe. Teď to objevoval. Lidé za ním se drželi blízko útesu pokrytého rostlinou kudzu. Patrně nebyli příliš viditelní, avšak ten, kdo byl na lodi, pokud tam vůbec někdo byl, jistě věděl, že se k němu blíží nějací lidé.
Krak!
Na okamžik se všem zastavilo srdce. Blesk rozštípl strom na okraji útesu ani ne dvě stě yardů za nimi. Na krátký okamžik opět zahlédli lodě - a na každé z nich se rýsovala mužská postava.
"Jenom jeden, že?" zamumlal Jack. Mrňous váhal, pak postoupil vpřed s rukama u boků. Jakmile se vrátila tma, lodě se opět ztratily. Jack usoudil, že blesky všem znemožňují noční vidění. V duchu se vrátil k obrazu, který před okamžikem spatřil. Muž na bližší lodi stál uprostřed a podle všeho držel zbraň - takovou, která ke střelbě vyžadovala obě ruce.
Ryan zuřil, protože mu zajatec lhal. Připadalo mu absurdní, že mu ve vědomí hněv vzplane a hned zas odumře.,
"Jaké je heslo?"
"Žádné," odpověděl Dennis Cooley. Hlas se mu chvěl, protože posuzoval situaci poněkud z jiné perspektivy. Octl se mezi nabitými zbraněmi ze dvou stran. Každá z nich hrozila každou chvíli spustit. Úporně přemýšlel, snažil se najít něco, co by mu umožnilo provést odvetný úder.
Mluvil pravdu aspoň teď? uvažoval Ryan, ale neměl tolik času, aby mohl tuto otázku řešit. "Pohyb!"
Teď se znovu objevila loď. Napřed to bylo jenom něco odlišného od tmy a od pobřeží. Po dalších pěti yardech už dostala tvar. Déšť se lil v tak hustých proudech, že zkresloval všechno, co viděl, ale vepředu byl světlý, skoro obdélníkový obrys. Ryan odhadoval vzdálenost na padesát yardů. Modlil se, aby teď blesky ustaly. Kdyby je osvítily, muži na lodích by mohli rozeznat jeden obličej, a kdyby viděli, že vepředu je mrňous...
Jak to udělám...?
Můžete být policistou, nebo vojákem, ale ne obojím. Slova Joea Evanse v Toweru se mu vrátila a napověděla, co má dělat.
Je třeba ujít čtyřicet yardů. Na pláži byly roztroušeny kameny a Jack musel dávat pozor, aby o nějaký balvan nezakopl. Natáhl levou ruku a odšrouboval objemný tlumič. Strčil si ho za pas. Nelíbilo se mu, jak působil na vyvážení zbraně.
Třicet yardů. Zatápal prsty a nahmatal na samopalu uzi přepínač na uvolňování pažby. Jack upevnil pažbu, zapřel kovovou opěrku do ramene a těsně si ji k sobě přitiskl. Ještě několik vteřin...
Dvacet pět yardů. Teď už viděl loď s tupě zakřivenou přídí zřetelně před sebou a za ní další asi ve vzdálenosti dvaceti yardů. Na bližším člunu stál uprostřed na levoboku muž, který se díval přímo na lidi, jak se k němu přibližují. Pravým palcem posunul Jack přepínač dopředu na plně automatickou palbu a sevřel pevněji pěst pod hlavní. Ze samopalu uzi střílel jenom velmi krátce v Quantiku před dávnými lety. Byl malý, ale hezky vyvážený. Avšak černé kovové hledí bylo ve tmě takřka bezcenné. To, co musí udělat...
Dvacet yardů. Je čas na první dávku, Jacku, právě teď je čas...
Ryan udělal úkrok doprava a klesl na jedno koleno. Zvedl zbraň, nastavil hledí pod terč a zamířil trochu doleva. Stiskl spoušť a vystřelil dávku čtyř ran. Zbraň poskočila nahoru a doprava, když ji opustily střely, které načrtly úhlopříčnou čáru směrem k obrysu terče. Muž okamžitě zmizel z dohledu. Ryan byl opět oslněn, tentokrát záblesky z ústí své vlastní zbraně. Mrňous se při výstřelech zhroutil na zem.
"Povstaň!" Ryan prudce zvedl Cooleye a vrhl ho vpřed. Sám však v písku škobrtl. Když se vzpamatoval, viděl, že terorista vskutku běží k lodi - kde získá zbraň, kterou obrátí proti nám všem! Ječel něco, čemu Ryan nerozuměl.
Jack ho málem dohonil, avšak ten se přece jenom dostal k lodi první -
A zemřel. Muž na druhé lodi vypálil dlouhou hlomoznou dávku směrem k nim právě v okamžiku, kdy Cooley skákal na palubu. Ryan viděl, jak mu přepadla hlava a jak padl do lodi jako pytel mouky. Jack už klečel a vystřelil další dávku. Druhý muž padl. Zda byl zasažen, nebo ne, to Ryan nevěděl. Je to jako výcvik v Quantiku, říkal si, panuje zmatek, a ta strana, která se dopustí nejmenšího počtu chyb, zvítězí.
"Pojďte na palubu!" Zůstal na místě a mířil na druhou loď. Neotočil se, ale cítil, že ostatní na loď nastupují. Zazářil blesk a Ryan uviděl muže, kterého střelil, tři červené skvrny na hrudi, oči a ústa otevřená překvapením. Mrňous ležel vedle něho s děsivě otevřeným spánkem. Zdálo se, že mezi nimi dvěma byl na laminátovou podlahu rozlitý galon krve.
Nakonec přišel Robby a skočil na palubu. V druhém člunu se ukázala postava a Ryan opět vypálil. Pak se vyšplhal na palubu.
"Robby, k čertu, dostaň nás odsud!" Jack lezl po rukou a kolenou na druhou stranu, aby se přesvědčil, že na druhé lodi už nevykukuje žádná hlava. Jackson se posadil na sedadlo řidiče a hledal zapalování. Bylo podobné jako u auta a trčely z něho klíče. Otočil jimi a motor zabroukal, když tu přiletěla z druhé lodi nová dávka střel. Ryan slyšel, jak kulky bubnují do laminátu. Robby sebou trhl, ale hned se uklidnil, když nahmatal řídicí páku. Jack zvedl zbraň a opět vypálil.
"Na útesu jsou muži!" vykřikl princ.

O'Donnell kolem sebe rychle shromáždil své muže a vydal nové rozkazy. Všichni lidé od bezpečnosti byli mrtví, tím si byl jist, ale vrtulník pravděpodobně přistál na západě. Nemyslel si, že ho raketa zasáhla, bylo však nemožné zjistit pravdu. "Díky za pomoc, Seane, byli lepší, než jsem čekal. Máš je zajištěný v domě?"
"Nechal jsem tam Dennise a ještě dva další. Měli bychom vypadnout."
"To máš pravdu!" řekl Alex. Ukázal na západ. "Máme tu další společnost."
"Velmi dobře. Seane, seber je a přiveď na útes."

Miller vzal dva muže a běžel zpátky do domu. Alex a jeho komplic utíkali za ním. Hlavní dveře byly otevřené. Všech pět se jich vřítilo dovnitř, oběhlo krb a překvapeně se zastavilo.

Paulson, jeho pomocník a další agent běželi také. Mířili podél okraje lesa tam, kde příjezdová cesta zatáčela, potom Paulson klesl a postavil kulomet na nožky. V dálce se ozvaly sirény. Uvažoval, proč všechno trvá tak dlouho. Otáčel nočním hledáčkem a hledal cíl. Zachytil muže, kteří běželi kolem severní strany domu.
"Nemám z toho dobrý pocit," řekl odstřelovač.
"Ano," souhlasil jeho pomocník. "Určitě neplánovali odchod po silnici - ale co se tam děje teď?"
"Někdo by to měl zjistit," myslel nahlas Paulson a schýlil se k vysílačce.
Werner se prodíral kupředu jižně od domu. Snažil se zapomenout na drásavou bolest v zádech. Vedl skupinku stále vpřed. Vysílačka se opět ozvala. Nařídil svému druhému družstvu, aby postupovalo vrcholně opatrně.

"Tak kde vlastně jsou, člověče?" zeptal se Alex.
Miller se rozhlížel omráčen úžasem. Dva jeho muži byli mrtví na podlaze, jejich zbraně zmizely, a zajatci byli...
"Kde k čertu jsou?" opakoval Alex.
"Prohledejte dům!" zaječel Miller. Spolu s Alexem zůstali v pokoji. Černoch se na něho díval pohledem, který nic nepromíjel.
"Musel jsem tohle všechno prodělat jenom kvůli tomu, abych viděl, jak jsi to zase jednou pořádně zbodal?"
Tři muži se vrátili po několika vteřinách a sdělili, že dům je prázdný. Miller se rozhodl, že zajatci definitivně zmizeli. Vyvedl svoje lidi ven.

Paulson zaujal nové postavení a konečně opět viděl své terče. Napočítal jich dvanáct, pak se k nim připojili další z domu. Zdálo se, že jsou zmateni. Ve svém hledáčku viděl, jak jeden na druhého gestikuluje. Někteří hovořili, zatímco jiní pobíhali kolem dokola a čekali na rozkazy. Zdálo se, že několik je jich vážně zraněno, ale nemohl to tvrdit jistě.

"Ztratili se," řekl Alex dřív, než mohl promluvit Miller.
O'Donnell tomu nemohl uvěřit. Sean to vysvětloval překotným a zároveň i váhavým hlasem. Dobbens jej pozoroval.
"Tys to zase pěkně zbabral," řekl Dobbens.
To už bylo přespříliš. Miller posunul svůj uzi za záda a chopil se samopalu, který sebral agentovi tajné služby. Nenápadným pohybem jej zvedl a vypálil Alexovi do prsou ze vzdálenosti tří stop. Louis se podíval na svého padlého šéfa, pak se pokusil zvednout pistoli, ale Miller ho skolil také.
"Co to k čertu znamená?" řekl pomocník.

Paulson odjistil pušku a zamířil mušku na muže, který právě vystřelil a zabil dva lidi - ale koho vlastně zabil? Měl přece střílet proto, aby zachránil život svých spojenců - a ti mrtví patřili skoro určitě ke špatné straně. Pokud věděl, nebyla to rukojmí, která měl zachránit. Kde k čertu jenom jsou? Jeden z mužů blízko okraje útesu něco křičel a ostatní běželi k němu. Odstřelovač měl terče na výběr, ale bez pozitivní identifikace se nemohl odvážit střílet.

"Tak se do toho dej, malá," povzbuzoval Jackson motor. Byl stále studený, a když zařadil zpátečku, běžel velmi nepravidelně. Loďka se pomalu pohybovala dozadu, vzdalovala se od pobřeží. Ryan ještě trénoval střelbu ze samopalu na druhou loď. Ten muž se tam zase objevil a Ryan vypálil tři rány, než zbraň zmlkla. Ryan zaklel a vyměňoval zásobník. A pak opět preventivně vystřelil krátkou dávku, aby se mužova hlava na lodi neobjevila.
"Muži na útesu," opakoval princ. Vzal brokovnici a zamířil, avšak nestřílel. Nevěděl, kdo tam je, a stejně byli příliš daleko. Pak se objevily záblesky. Ať už to byl kdokoliv, muži pálili po loďce. Ryan se otočil, když uslyšel, jak dopadají kulky do vody, dvě zasáhly přímo člun. Sissy Jacksonová vykřikla a schoulila se, zatímco princ třemi ranami opětoval palbu.
Robby už byl s lodí třicet yardů od pobřeží. Divoce otáčel kolem, když předtím nastavil rychlostní stupeň na plavbu vpřed. Jakmile uvonil škrticí klapku, motor na strašlivě dlouhý okamžik zaškytal, pak se rozběhl a člun vyrazil vpřed.
"V pořádku!" zahulákal letec. "Jacku - kam? Co bys řekl Annapolisu?"
"Udělejme to tak!" souhlasil Ryan. Podíval se dozadu. Muži lezli dolů po žebříku. Někteří po nich stále ještě stříleli, ale kulky dopadaly daleko mimo. Pak si všiml, že si Sissy drží chodidlo.
"Cathy, podívejte se po lékárničce," řekla Jeho Výsost. Už prohlédl ránu, ale teď byl na zádi a hleděl dozadu s brokovnicí připravenou ke střelbě. Jack uviděl bílou krabici z umělé hmoty pod sedadlem řidiče a posunul ji směrem ke své ženě.
"Robe, Sissy střelili do nohy," řekl Jack.
"Jsem v pořádku," uklidňovala je pilotova žena. Její hlas však prozrazoval bolest.
"Co se stalo, Sis?" zeptala se Cathy a šla se podívat.
"Bolí to, ale dohromady to nic není," procedila skrze zuby. Pokusila se o úsměv.
"Určitě ti nic není, zlatíčko?" zeptal se Robby.
"Jenom jeď, Robby!" Jack se otočil dozadu a podíval se na ni. Kulka prošla horní částí chodidla a její světlý střevíc se koupal v krvi. Rozhlédl se, zda není ještě někdo jiný zraněný, ale všichni se cítili v pořádku, až na strach, který je zachvátil.

"Korvetní kapitáne, mám od vás převzít řízení?" zeptal se princ.

"Dobrá, pojďte sem dopředu." Robby odstoupil od řídicího kola. Jeho Výsost k němu přistoupila. "Kurs je nula-tři-šest magnetické inklinace. Dávejte na to pozor, půjde do tuhého, až se dostaneme ze závětří útesu, tam venku bude hodně obchodních lodí." Vepředu, asi ve vzdálenosti sta yardů viděli loď, hnanou prudkým větrem.
"Ano. Jak poznám, že jsme připluli do Annapolisu?" Princ se posadil za řízení a začal zkoumat jeho mechanismus.
"Až uvidíte světla na mostech nad zátokou, zavolejte mě. Znám přístav. Já pak přistanu."
Princ souhlasil. Když vpluli do pruhu prudce zčeřené vodní hladiny, přitáhl škrticí klapku a neustále očima přecházel od kompasu na vodu. Jackson se šel podívat na svou ženu.
Sissy ho odháněla. "Starej se o ně!"
Jako by se najednou octli na toboganu, cloumaly jimi vlny vysoké čtyři až pět stop. Loď měla devatenáctistopý katedrálový trup stavěný pro plavbu na jezeře. Hodila se zejména pro místní rybáře, rychlost odpovídala požadavkům klidného moře a plavební ponor měla mělký. Její tupá špička si nevěděla rady se zčeřenou vodní hladinou. Přídí nabírali vodu, ale přední zaklapovací kryt odolával a ochranné sklo odhrnovalo většinu vody stranou. Voda, která natekla dovnitř vzadu, vytékala otvorem samočinného odvodňování, umístěným vedle motorové skříně. Ryan nikdy v podobném člunu neplul, ale chápal, oč tu jde. Motor o síle sto padesáti koní poháněl hřídel, na níž do stran pohyblivý lodní šroub umožňoval, aby se loď obešla bez kormidla. Dno a boky lodi byly naplněny pěnovou gumou kvůli pozitivní flotaci. Mohli jste ji naplnit vodou a neklesla by - ale co bylo ještě důležitější, v laminátu a v pěnové gumě pravděpodobně uvíznou střely ze samopalu. Jack si opět pozorně prohlížel pasažéry. Jeho žena ošetřovala Sissy. Princezna držela jeho dceru. Všechny ženy skláněly co nejvíce hlavy dolů. Jack se začínal cítit trochu volněji. Nepřátelé byli pryč a oni měli opět osud ve svých rukou. Jack si sliboval, že už se to nikdy nezmění.
"Pronásledují nás," řekl Robby a vložil do brokovnice dva náboje. "Jsou za námi asi tři sta yardů. Zahlédl jsem je, když zazářil blesk. Když budeme mít štěstí, v dešti se jim ztratíme."
"Jaká je podle tebe viditelnost?"
"Pokud se nezablýskne" - Robby pokrčil rameny - "snad sotva sto yardů. Nezanecháváme jim žádnou brázdu, kterou by mohli sledovat, a oni nevědí, kam plujeme." Odmlčel se. "Bože, kéž bychom měli vysílačku! Mohli bychom na ně poslat pobřežní hlídku a třeba i někoho jiného. Možná by šlo nastrojit jim léčku."
Jack po celou plavbu seděl tváří obrácen směrem k zádi na opačné straně, než byla motorová skříň. Povšiml si, že jeho dcera princezně v náručí usnula. Musí to být hezké - být dítětem, napadlo ho.
"Váš zásah byl úplný dar z nebes, korvetní kapitáne. Bez vás bychom tu nebyli."
"Na to můžete vzít jed. Nemohl jsem si na vyčurání zvolit lepší čas."
Ryan souhlasně zabručel. "Nevěděl jsem, že umíš zacházet s brokovnicí."
"Když jsem byl malý kluk, měl Ku-klux-klan podivného koníčka. Každé úterý večer se namazali a spálili jeden negerský kostel - jenom aby nás namíchli, víš? Dostali jsme hlášku - zavolal jeden majitel obchodu s alkoholem, ne všichni běloši jsou hajzlové. Každopádně jsme na ně s tatíkem čekali. Nechtěli jsme nikoho zabít, jenom jsme je chtěli vystrašit, aby byli bílí jak papír. V jednom jejich autě jsem prostřelil chladič." Robby se při této vzpomínce zachechtal. "Už se nikdy nevrátili. Poldové nikoho nezatkli, ale bylo to taky naposledy, co se někdo pokusil v našem městě zapálit kostel, takže z toho usuzuju, že si vzali ponaučení." Opět se odmlčel. Když zase spustil, zněl jeho hlas mnohem střízlivěji. "Jacku, teď jsem v životě poprvé zabil člověka. Je divné, že nic, ale vůbec nic necítím."
"To přijde zítra."
Robby se podíval na přítele. "Ano."
Ryan se díval směrem k zádi a rukama svíral samopal. Nebylo nic vidět. Obloha a voda splynuly v beztvarou šedivou masu a větrem nesený déšť ho bodal do obličeje. Loď stoupala a klesala na vzdouvajícím se moři a Jack se podivil, proč netrpí mořskou nemocí. Zase zazářil blesk, ale stále nic neviděl, jako by byli pod šedivým příkrovem na třpytivé, kolísavé podlaze.

Odešli. Když odstřelovačovo družstvo ohlásilo, že všichni teroristé zmizeli za útesem, Wernerovi muži prohledali dům a nenašli nic kromě mrtvých mužů. Druhá přepadová skupina se objevila na scéně spolu s dvaceti novými policisty a skupinou hasičů a lékařů. Tři agenti tajné služby byli ještě naživu. Rovněž jeden terorista, kterého tam zanechali, projevoval známky života. Všechny dopravili do nemocnice. Celkem zahynulo sedmnáct lidí z bezpečnosti a čtyři teroristé, z nich dva zřejmě zabili jejich druhové.
"Všichni se nacpali na loď a odpluli po moři," řekl Paulson. "Mohl jsem jich několik sejmout, ale nedalo se nijak zjistit, kdo je kdo." Udělal to správně. Odstřelovač to věděl a věděl to i Werner. Nikdy nestřílejte, pokud nevíte, kdo je váš terč.
"Tak co k čertu máme dělat teď?" Tento dotaz vyslovil kapitán státní policie. Byla to rétorická otázka, na kterou nikdo v tom okamžiku nedovedl odpovědět.
"Myslíte, že ti dobří uprchlí?" zeptal se Paulson. "Neviděl jsem nikoho, kdo by vypadal jako náš přítel, a podle toho, jak jednali ti zlosyni... stalo se něco zlého," řekl. "Stalo se něco hrozného pro všechny."
Stalo se něco zlého, dobrá, pomyslel si Werner. Tady proběhla sakramentsky krutá bitva. Víc než dvacet lidí mrtvých a nikdo není v dohledu.
"Předpokládejme, že naši přátelé nějak unikli - ne, zůstaňme jenom u toho, že bandité odpluli na lodi. Dobrá. Kam se asi vydají?" zeptal se Werner.
"Víte, kolik je tady v okolí loděnic?" zeptal se kapitán od policie. "Ježíši, kolik domů má soukromé skluzy? Stovky - nemůžeme je všechny překontrolovat!"
"Ale něco udělat musíme!" odpověděl zhurta Werner. Jeho hněv ještě stupňovala zraněná záda. Přiběhl k nim černý psík. Vypadal stejně zmateně jako všichni ostatní.

"Myslím, že už nás ztratili."
"To může být," odpověděl Jackson. Poslední blesk jim neukázal vůbec nic. "Záliv je veliký a viditelnost nestojí za nic - avšak tak, jak fouká vítr, vidí asi lépe než my. Snad na dvě stě yardů, a to by jim mohlo stačit."
"Co kdybychom pluli dál na východ?" zeptal se Jack.
"Do hlavního lodního kanálu? Je pátek v noci. Bude tam spousta lodí, které připlují z Baltimoru rychlostí deset až dvanáct uzlů a stejně slepých jako jsme my." Robby zavrtěl hlavou. "Uh-uh, nepodnikli jsme tohle všechno jenom kvůli tomu, aby nás převálcovala nějaká řecká kocábka, to je strašně zapeklité."
"Vpředu je vidět světla," hlásil princ.
"Jsme doma, Jacku!" Robby postoupil dopředu. Světla dvou mostů nad Chesapeakeskou zátokou na ně zdálky neomylně kynula. Jackson se ujal řídicího kola a princ zaujal své místo na zádi. Všichni už byli dávno mokří skrz naskrz a ve větru se chvěli chladem. Jackson vedl loď na západ. Vítr teď vanul ve směru plavby a řítil se přímo do údolí řeky Sevem, jak to obvykle dělával. Vlny se poněkud zmírnily, když Jackson vedl loď kolem městského přístavu Annapolisu. Déšť se stále z oblohy řinul v hustých provázcích a Robby navigoval loď většinou podle paměti.
Světla na příjezdové cestě k námořní akademii se jevila jen jako ztlumená lineární záře. Robby kormidloval k nim. Jak bojoval s lodí proti větru, jen taktak minul velkou bóji. V další minutě spatřil řadu šedivých plavidel stráže seřadiště, zakotvených u betonové zdi proti moři. Robby se postavil, aby lépe viděl. Vplul s lodí mezi dvě výcviková plavidla s dřevěným trupem. Původně chtěl zajet do přístavní zátoky akademie, ale jako naschvál byla zátoka plná. Konečně přirazil plavidlo k molu a udržoval je před betonem silou motoru.
"Nechte toho!" Na břehu se objevil námořník. Přes bílou čepici měl přetaženou ochranu z umělé hmoty a oblečen byl v pršiplášti. "Tady to nemůžete uvázat."
"Tady je korvetní kapitán Jackson, synu," odpověděl Robby. "Pracuju tady. Zůstaňte na místě. Jacku, seber uvazovací lano."
Ryan se skrčil pod ochranné sklo a odepjal stříšku nad přídí. Bílé nylonové lano bylo řádně svinuto na správném místě. Ryan se napřímil. Robby zatím manévroval s lodí tak, aby levým bokem přistál u zdi. Jack vyskočil a uvázal lano. Princ udělal totéž na zádi. Robby zastavil motor a šel nahoru, kde se setkal s námořníkem.
"Poznáváte mě, synu?"
Námořník salutoval. "Promiňte, veliteli, ale -" Zamířil baterkou do loďky. "Prokristapána!"
Jediná příznivá zpráva, která se dala uvést o člunu, byla, že déšť smyl většinu krve a spláchl ji otvorem pro samočinné odvodňování. Námořník otevřel ústa, když viděl dvě mrtvoly, tři ženy, jednu z nich na první pohled zraněnou, a spící dítě. Pak si povšiml, že Ryan má kolem krku zavěšený samopal. Dosud nudný, mokrý večer strážní obchůzky dostával nečekaně dramatický závěr.
"Máte vysílačku, námořníku?" zeptal se Robby. Dostal ji, byla to malá Motorola CC, podobná těm, které běžně používala policie. "Strážnice, tady je korvetní kapitán Jackson."
"Tady je seržant Breckenridge. Nevěděl jsem, že jste dnes v noci ve službě, pane. Co mohu pro vás udělat?"
Jackson se zhluboka nadechl. "Jsem rád, že jsi to ty, Gunny. Poslyš: Zalarmuj velícího důstojníka ve službě. Dále potřebuju okamžitě ozbrojené námořníky u zdi na západ od přístavní zátoky. Je tady hrozný malér, Gunny, tak ať to fičí!"
"Ano, samozřejmě, pane!" Rádio zakvíkalo. Byly uděleny rozkazy. Otázky mohou počkat.
"Jak se jmenujete, synu?" zeptal se Robby námořníka.
"Svobodník Green, pane!"
"Dobrá, Greene, pomozte mi dostat ženy ven z člunu." Robby natáhl ruku. "Jdeme, dámy."
Green vyskočil a nejdříve pomohl Sissy, pak Cathy a nakonec princezně, která stále ještě držela Sally. Robby je všechny umístil za trup jednoho člunu stráže seřadiště.
"Co s nimi, pane?" Green ukázal na mrtvoly.
"Ty počkají. Vraťte se sem, svobodníku!"
Green vrhl na mrtvoly poslední pohled. "To si vyřídíme," mumlal. Už si rozepjal pršiplášť a uvolnil přístup k pouzdru.
"Co se to tady děje?" zeptal se ženský hlas. "Och, to jste vy, korvetní kapitáne?"
"Co tady děláte, šéfko?" zeptal se jí Robby.
"Mám službu v oddíle a hlídám čluny, pane. Kdybychom to nedělali, vítr by nám je o zeď rozbil na třísky -" Hlavní loďmistryně Mary Znamirowska se rozhlížela po kotvišti. "Pane, co k čertu -"
"Šéfko, ujměte se těchto lidí a odveďte je pod střechu. Teď není čas na vysvětlování."
Přijel malý dodávkový vůz. Zastavil na parkovišti hned za přístavištěm. Řidič vyskočil a klusal k nim. Tři další muži ho následovali. Byl to Breckenridge. Podíval se zběžně na ženy, pak se obrátil na Jacksona a položil nejoblíbenější otázku toho večera:
"Co se to taďy k čertu děje, pane?"
Robby ukázal na loď. Breckenridge se tam rychle podíval a jeho pohled na ní setrval čtyři nebo pět vteřin. "Kriste Pane!"
"Byli jsme u Jacka na večeři," vysvětloval Robby. "A nějací lidé nám narušili zábavu. Šli po něm -" Jackson ukázal na prince z Walesu, který se obrátil a usmál se. Breckenridge ho poznal a oči se mu rozšířily údivem. Na okamžik se mu otevřela i ústa, ale hned se vzpamatoval a udělal to, co námořníci vždycky dělají, když nevědí, jak dál - zasalutoval přesně tak, jak je to předepsáno v Průvodci. Robby pokračoval: "Zabili hodně lidí z bezpečnosti. My jsme měli štěstí. Naplánovali si, že uprchnou na lodích. My jsme jim jeden člun vyfoukli a připluli sem, ale je tady ještě jedna loď, plná těch parchantů. Asi nás pronásledují."

"Jak jsou vyzbrojeni?"
"Takhle, Gunny," Ryan mu ukázal samopal uzi.
Seržant přikývl a sáhl do kabátu. Vytáhl vysílačku. "Strážnice, tady je Breckenridge. Máme poplach první třídy, vzbuďte všechny lidi. Zavolejte kapitána Peterse. Potřebuju střeleckou četu do pěti minut u přístavní zdi. Pohyb!"
"Rozumím," ozvala se odpověď. "Poplach první třídy."
"K čertu, ať už ty ženy odsud zmizí!" naléhal Ryan.
"Ještě ne, pane," odpověděl Breckenridge. Rozhlédl se a profesionálním zrakem zhodnotil situaci. NNejdřív tady chci zajistit větší bezpečnost. Vaši přátelé by mohli přistát nahoře na řece a přijít sem po souši - tomu chci předejít. V deseti minutách tu budu mít četu střelců, kteří prostor uzavřou, možná dokonce celou rotu. Pokud moji lidé nebudou opilí," uzavřel tiše. Připomněl Ryanovi, že je noc z pátku na sobotu a že se v Annapolisu nachází spousta výčepů.
"Cummingsi a Postere, vezměte si na starost dámy. Mendozo, vlezte si do jednoho člunu a hlídejte.
Breckenridge chodil nahoru a dolů kolem zdi, zkoumal výhled a palební pole. Pětačtyřicítka kolt se úplně ztrácel v jeho ruce. Na obličeji mu viděli, že ho tato situace netěší a že netrpělivě čeká, až se objeví víc jeho lidí, aby mohl civilisty bezpečně odklidit. Pak se věnoval ženám.
"Jste, dámy, v pořádku? Och, promiňte, paní Jacksonová. Velice rychle vás dopravíme na ošetřovnu, madam."
"Není možné vypnout světla?" zeptal se Ryan.
"Nevím jak - ani mně se jejich záře nelíbí. Uklidněte se, poručíku, za sebou máme otevřený terén, takže tudy nikdo neproklouzne. Jakmile se mi podaří všecko zorganizovat, dopravíme ženy do dispenzáře a postavíme k nim stráž. Zatím nejste tak bezpeční, jak bych si přál, ale dostaneme se k tomu. Jak jste unikli?"
"Jak říkal Robby, měli jsme štěstí. Brokovnicí sundal dva z nich. Já jsem dostal jednoho na člunu. Dalšího odpravili vlastní lidé." Ryan se zachvěl a tentokrát tím nebyl vinen vítr ani déšť. "Chvílemi to tam bylo úděsné."
"Tomu věřím. Jsou vůbec ti chlápci k něčemu?!"
"Teroristi? To mi povídejte. Jejich zbraní je překvapení, a to je důležitá zbraň."
"Podíváme se na to," přikývl Breckenridge.
"Tamhle je člun!" Byl to Mendoza na člunu hlídky seřadiště.
"Dobrá, hoši," řekl seržant. Pevněji stiskl pětačtyřicítku. "Počkejte dvě minutky, než sem dostaneme opravdové zbraně."
"Pomalu přicházejí," zavolal jeden námořník.
Breckenridgeův první pohled platil ženám, zda jsou mimo nebezpečí. Potom rozkázal vojákům, aby se rozvinuli a vybrali si stanoviště mezi zakotvenými čluny. "A raději držte hlavy dole!"
Ryan si vybral místečko sám. Ostatní se rovněž usazovali ve vzdálenosti až do sta stop od sebe. Ohmatal zeď z předpjatého betonu. Byl si jistý, že zadrží kulky. Čtyři námořníci z oddílu stráže seřadiště zůstali se ženami, po obou stranách stáli další dva námořníci. Jediný, kdo se pohyboval, byl Breckenridge, choulil se za zeď a sledoval bílý obrys pohybující se loďky. Přišel k Ryanovi.
"Jsou asi ve vzdálenosti osmdesáti yardů a pohybují se zleva doprava. Taky se snaží něco vymyslet. Jenom mi dejte dvě minuty navíc, lidičky," zašeptal.
"Ano." Ryan běžel za bezpečným valem s jedním okem nad okrajem betonu. Viděl jen bílou siluetu, avšak slyšel tlumené vrčení motoru. Člun směřoval tam, kde Robby uvázal ukořistěnou loď. To je jejich první omyl, pomyslel si Jack.
"Senzace." Seržant chráněný zádí člunu zvedl svoji automatickou zbraň. "Dobrá, pánové. Jenom pojďte blíž..."
Další malý dodávkový vůz se blížil po příjezdové cestě. Neměl zapnutá světla a zastavil přímo u žen. Ze zadního prostoru vyskákalo osm mužů. Dva námořníci běželi kolem zdi. Ozařovalo je světlo mezi dvěma kotvícími čluny stráže seřadiště. Venku na vodě se ukázala malá loďka osvětlená ohněm z ústí zbraní a oba námořníci zalehli na zem. Kulky bušily do zakotvených loděk kolem nich. Breckenridge se otočil a zařval: "Palte!"
Celé okolí s rachotem explodovalo. Ryan se zaměřil na záblesky na loďce a opatrně stiskl spoušť. Samopal vystřelil čtyři rány, ale pak už měl prázdný zásobník. Zaklel a tupě zíral na zbraň, než si uvědomil, že má za pasem nabitou pistoli. Zvedl browning a vystřelil jedinou ránu, když poznal, že terč mu zmizel. Rachot motoru přímo dramaticky zesílil.
"Přestaňte střílet! Přestaňte střílet! Berou roha," volal Breckenridge. "Koupil to někdo?"
"Tady!" volal kdosi v místech, kde byly ženy.
Ryan šel za seržantem oním směrem. Leželi tam dva námořníci, jeden s povrchovým zraněním na paži, ale druhého zasáhla kulka do kyčle. Raněný kvílel jako poplachová siréna. Cathy ho už ošetřovala.
"Mendozo, co se děje?" volal Breckenridge.
"Utíkají - počkejte - ano, odplouvají na východ!"
"Pohněte rukama, vojáku," řekla Cathy. Vojín první třídy dostal bolestivou ránu právě pod pás na levé straně. "Dobrá, dobrá, budete v pořádku. Bolí to, ale dokážeme to spravit." Breckenridge vzal zraněnému pušku a předal ji seržantu Cummingsovi.
"Kdo tady velí?" zeptal se kapitán Mike Peters.
"Asi já," řekl Robby.
"Ježíši, Robby, co se děje?"
Přijel další náklaďák a přivezl dalších šest námořníků. Kolektivně se podívali na zraněné muže a zacvakali závěry pušek.
"Sakra, Robby - pane!" vyjekl kapitán Peters.
"Teroristi. Chtěli nás dostat u Jacka v domě. Pokoušeli se dostat - no tak, podívej!"
"Dobrý večer, kapitáne," řekl princ, který se napřed věnoval své ženě. "Dostali jsme někoho? Neměl jsem jasný výhled." V jeho hlase se projevovalo skutečné zklamání.
"Nevím, pane," odpověděl Breckenridge. "Viděl jsem, že některé rány byly krátké, a střely z pistole neproniknou

podobnou loďkou." Celou oblast osvítila další série záblesků.
"Vidím je, směřují do zálivu!" volal Mendoza.
"Sakra!" zavrčel Breckenridge. "Vy čtyři tady, doprovoďte dámy do dispenzáře." Sklonil se, aby pomohl princezně na nohy. Robby zvedal svou ženu. "Dáte holčičku vojínovi, madam? Odvedou vás do nemocnice a tam se osušíte."
Ryan viděl, že jeho žena se stále snaží pomoci jednomu ze zraněných námořníků. Pak se podíval na strážní člun před sebou. "Robby?"
"Ano, Jacku?"
"Má tento člun radar?"
Lodmistryně Znamirowska odpověděla. "Všechny mají radar, pane."
Jeden námořník spustil zadní desku u dodávky a pomohl Jacksonovi usadit jeho ženu.
"Na co myslíš, Jacku?"
"Jak jsou rychlí?"
"Kolem třinácti uzlů - asi nejsou dost rychlí."
Hlavní lodmistryně se podívala přes zeď na člun, který sem zakormidloval Robby. "V podmínkách, které teď máme, můžu sledovat každou z těch maličkých věciček! Ale potřebuju někoho, kdo umí zacházet s radarem. Teď zrovna ve svém oddílu nemám operátora."
"Já to umím," nabídl se princ. Už ho otravovalo, že je pořád terčem, nikdo ho teď nezadrží. "Opravdu, budu velice rád."
"Robby, ty jsi tady velitelem," řekl Jack.
"Je to legální?" zeptal se kapitán Peters, který prohlížel svou automatickou zbraň.
"Pojďte," řekl rychle Ryan. "Napadli nás příslušníci jiného národa, zaútočili zbraněmi na státní návštěvu Spojených států - to je válečný akt, žádná mezinárodní ochrana se na tuto situaci nevztahuje." Alespoň myslím, že se nevztahuje, pomyslel si. "Znáte jediný dobrý důvod, abychom je nepronásledovali?"
Nikdo nic podobného neznal. "Máte připravený člun, lodmistryně?" zeptal se Jackson.
"K čertu, to ano. Můžeme si vzít člun sedmdesát šest."
"Nastartujte jej! Kapitáne Petersi, potřebujeme pár námořníků."
"Seržante Breckenridgi, zajistěte spolehlivě toto území a přiveďte deset mužů."
Seržant ponechal důstojníky jejich dohadování. Civilisté zatím nasedali do nákladáku. Breckenridge popadl Cummingse.
"Seržante, ujměte se civilistů, dopravte je na ošetřovnu a postavte k nim stráž. Posilte hlídky, avšak vaším nejdůležitějším úkolem je postarat se o tyto lidi. Jste odpovědný za jejich bezpečnost - a nejste této odpovědnosti zproštěn, dokud vám to neřeknu já! Chápete to?"
"Ano, Gunny."
Ryan pomohl své ženě do nákladáku. "Jdeme po nich."
"Vím. Buď opatrný, Jacku. Prosím tě."
"Budu, ale tentokrát je dostaneme, holčičko." Políbil svou ženu. V její tváři se objevil podivný výraz, něco víc než jenom účast. "Jsi v pořádku, Cathy?"
"Budu v pořádku. Postarej se o sebe. Dávej pozor!"
"Jistě, zlatíčko. Vrátím se." Ale oni se nevrátí! Jack se otočil. Skočil na strážní člun. Vešel do palubního přístřešku a našel tam žebřík k můstku.
"Jsem loďmistryně Znamirowska a budu u kormidla," oznámila Mary Znamirowska. Vůbec nevypadala jako loďmistryně, ale jako námořník - je slovo námořnice pro ni vhodné? uvažoval Jack. Skočila ke kormidlu jako zkušený mořský vlk. "Pravý bok dvě třetiny, levý bok zpět jedna třetina, levé plné kormidlo."
"Záď v pořádku," hlásil námořník.
"Velmi dobře," potvrdila příjem hlášení a dál udělovala svoje řízné rozkazy, aby se člun dostal z loděnice na moře. V několika vteřinách se odpoutali od zdi a od ostatních loďek.
"Plný záběr, naplno vpřed! Nový kurs jedna-tři-pět." Otočila se. "Jak to vypadá na radaru?"
Princ si prohlížel mechanismus pro něho neznámého zařízení. Našel tam přepínač na odstraňování nežádoucích stínů na obrazovce a sklonil se nad pozorovátko. "Ach! Terč směr jedna-jedna-osm, vzdálenost třináct set, kurs severovýchodní, rychlost... asi osm uzlů."
"Tak to přibližně je, u špice bude asi vysoké zčeření," pomyslela si Znamirowska. "Jaký je náš úkol, veliteli?"
"Můžeme se k nim trochu přiblížit?"
"Střílelí na moje lodě! Vrazím do nich klounem, když budete chtít, pane," odpověděla loďmistryně. "Pokud chcete, můžu vám nabídnout rychlost třináct uzlů. Pochybuju, že oni by v těchto vlnách mohli dosáhnout víc než deseti uzlů."
"Dobrá. Sledujme je tak zblízka, jak to jenom jde, ale nesmějí nás zpozorovat."
Loďmistryně otevřela dveře do kormidelny a podívala se na zčeřenou hladinu. "Dotáhneme se na tři sta yardů. Ještě něco?"
"Jeďte vpřed a zavěste se na ně. Samozřejmě uvítám všechny vaše návrhy," odpověděl Robby.
"Měli bychom zjistit, kam směřují," navrhoval Jack. "Potom bychom mohli povolat posily."
"To je pravda. Jestli se pokusí dostat na pobřeží... Ježíši, jsem bojový pilot a ne polda." Robby zvedl mikrofon. Byl na něm volací signál NAEF. "Námořní stanice Annapolis, tady je November Alfa Echo Foxtrot. Rozumíte? Přepínám."
Musel volání dvakrát opakovat, než se mu dostalo potvrzení.
"Annapolisi, spojte mě s ředitelem."
"Právě nás volal, pane. Počkejte chvíli." Ozvalo se několikeré cvaknutí a obvyklé praskání.
"Tady je admirál Reynolds, kdo volá?"

"Korvetní kapitán Jackson, pane, z paluby lodě sedmdesát šest. Jsme jednu míli jihovýchodně od akademie a pronásledujeme loď, která po nás střílela na nábřeží."
"Tak tohle se stalo? Dobrá, koho máte na palubě?"
"Loďmistryni Znamirowskou a posádku lodi ve službě, kapitána Peterse a několik námořníků, doktora Ryana a, uh, kapitána Walese, pane, z Královského námořnictva," odpověděl Robby.
"Tam tedy je? Mám na druhém telefonu FBI - Ježíši, Robby! Civilisté jsou pod stráží v nemocnici a FBI a policie na cestě sem. Popište situaci a seznamte mě se svými záměry."
"Pane, sledujeme loď, která napadla loděnici. Naším záměrem je přiblížit se k ní, na radaru zjistit místo, kde se nalézá, a přivolat příslušné zákonné orgány, pane." Robby se usmál do mikrofonu nad výběrem svých slov. "Hned teď budu volat pobřežní hlídku v Baltimoru, pane. Momentálně se zdá, že na útěku míří teroristé tímto směrem."
"Rozumím. Můžete pokračovat ve svém úkolu, avšak odpovídáte za bezpečnost svých hostů. Zbytečně neriskujte, opakuji, neriskujte zbytečně. Potvrďte příjem."
"Ano, pane, nebudeme zbytečně riskovat."
"Spoléhejte na vlastní rozum, korvetní kapitáne, a podejte hlášení, pokud to bude nutné. Konec."
"To je tedy projev důvěry," myslel Jackson nahlas. "Vpřed."
"Vlevo, úhel vychýlení kormidla patnáct stupňů," nařizovala Znamirowska. Loď obeplula útes Greenbury. "Přejděte na nový kurs nula-dva-nula."
"Směrový úhel terče nula-jedna-čtyři, vzdálenost čtrnáct set, rychlost stále osm uzlů," hlásila Jeho Výsost kormidelnímu poddůstojníkovi u stolu s mapami. "Kolem toho útesu si zkrátili cestu."
"To není žádný problém," poznamenala loďmistryně a podívala se na obraz na radaru. "Po celou plavbu odtud už máme hlubokou vodu."
"Ví někdo, jestli máme na palubě nějakou kávu?"
"V lodní kuchyni je hrnec, pane, ale nemám nikoho, kdo by kávu uvařil," odpověděla Znamirowska.
"Postarám se o to," řekl Jack. Sešel dolů, zahnul doprava a opět po schodech dolů. Kuchyňka byla malá, ale kávovar se zdál být obvyklých rozměrů. Ryan ho zapnul a pak se vrátil do nadstavby lodního trupu. Breckenridge rozdával všem na palubě záchranné vesty, což se zdálo opatření docela rozumné. Námořníci se rozmístili na můstku před kormidelnou.
"Káva bude za deset minut," oznámil.
"Opakujte to, pobřežní hlídko," říkal do mikrofonu Robby.
"Navy Alfa Echo Foxtrot, tady je pobřežní hlídka Baltimore, rozumíte, přepínám."
"Teď je to lepší."
"Můžete nám říci, co se děje?"
"Sledujeme malou loďku, asi dvacet stop - na palubě je deset nebo více ozbrojených teroristů." Udal polohu, kurs a rychlost. "Potvrďte příjem, prosím."
"Rozumím, říkáte člun plný banditů a kulometů. Je to skutečnost? Přepínám."
"Určitě, synu. Přestaňte už žvanit a dejte se do toho."
Reakce byla mírně dotčená. "Rozumím, máme loď jednačtyřicítku, která se chystá opustit loděnici, a loď o velikosti třicet dvě stopy vypluje asi o deset minut později. Jsou to malé čluny střežící přístav. Nejsou vybaveny pro povrchový boj, pane."
"Máme na palubě deset námořníků," odpověděl Jackson. "Žádáte o pomoc?"
"K čertu, to ano, Echo Foxtrot. Mám na telefonu policii a FBI, už směrují do této oblasti."
"Dobrá, ať nás jednačtyřicítka zavolá, až vypluje z loděnice. Váš člun bude sledovat teroristy zepředu a my zezadu. Jakmile zjistíme, kam míří, pak vás požádám, abyste zavolal poldy."
"To můžeme snadno udělat. Já to tady rozjedu, Navy. Nevypínejte."
"Chtějí se dostat na nějakou loď," řekl princ.
"Mohlo by to tak být," souhlasil Ryan. "Stejně to provedli, když zachránili toho parchanta Millera... Robby, můžeš požádat pobřežní hlídku, aby nám dala seznam lodí v přístavu?"

Werner s oběma družstvy skupiny záchrany rukojmích už byli v pohybu. Uvažovali, co selhalo - a co se dnes večer podařilo, ale to se zjistí později. V této chvíli agenti a policisté mířili k námořní akademii, aby zajistili bezpečnost lidí, které měli ochránit. Muži se rozdělili mezi Chevy Suburban FBI a dvě auta státní policie. Všichni jeli na sever po dálnici Ritchie směrem k Baltimoru. Kdyby jenom mohli použít vrtulníky, myslel si, ale počasí je mizerné a všichni už toho mají na jednu noc plné zuby. Vrátili se k roli přepadového oddílu, koneckonců se k tomuto účelu dobře hodili. Přes všechno, co dnes v noci zkrachovalo, vyplašili velkou skupinu teroristů a ti jsou teď na širém moři...

"Tady je seznam lodí v přístavu," řekl poručík pobřežní hlídky ve vysílačce. "V pátek v noci jich hodně odplulo, tak seznam není příliš dlouhý. Začnu nákladním terminálem Dundalk. Nissan Courier, japonská registrace, je to loď dopravující osobní a nákladní automobily z Yokohamy. Wilhelm Schomer, západoněmecká registrace, kontejnerová loď z Brém s různým nákladem. Constanza, kyperská registrace, připlula z Valetty, Malta -"
"To je ono!" řekl Ryan.
" - vypadá to, že by měla vyplout za pět hodin. George McReady, americká loď, připlula s nákladem stavebního dříví z Portlandu, Oregon. Tak to je všechno."
"Povězte mi něco bližšího o lodi Constanza," řekl Robby a podíval se na Jacka.
"Připlula naprázdno, jen se zátěží, a naložila hlavně zemědělské stroje a pár dalších věcí. Odplouvá před svítáním, asi se vrátí do Valetty."

"To je pravděpodobně naše loď," řekl tiše Jack.
"Nevypínejte, pobřežní hlídko," Robby se odvrátil od vysílačky. "Jak to víš, Jacku?"
"Nevím to, ale oprávněně se dohaduju. Když ti parchanti provedli na Boží hod tu záchrannou akci, pravděpodobně je sebrala v kanálu La Manche loď s kyperskou registrační značkou. Myslíme si, že jim přicházejí zbraně prostřednictvím maltského obchodníka, který spolupracuje s jedním kolegou z Jižní Afriky. Spousta teroristů se pohybuje sem a tam přes Maltu - místní vláda je spřažena s jistou zemí ležící přímo na jih. Malťané si sami nepošpinili ruce, ale dovedou se dívat na druhou stranu, když jim z toho kynou prašulky." Robby přikývl a zapjal mikrofon.
"Pobřežní hlídko, vyjasnili jste si všechno s místními poldy?"
"To se rozumí, Navy."
"Řekněte jim, že podezřelá je Constanza. Aspoň podle našeho názoru."
"Rozumím. Naše dvaatřicítka už vyplouvá na patrolu. Voláme poldy."
"Ať vás nezpozorují, pobřežní hlídko!"
"Rozuměli jsme, Navy. Tuto stránku snadno zvládnem. Nevypínejte... Navy, hlásíme, že naše jednačtyřicítka navázala radarový kontakt s vámi a s terčem při obeplutí útesu Bodkin. Je to správné? Přepínám."
"Ano," zvolal kormidelní poddůstojník u stolu s mapami. Zaznamenával přesně kursy lodí podle radaru.
"Potvrzeno, pobřežní hlídko. Řekněte vaší lodi, aby se zastavila pět set yardů před terčem. Potvrďte."
"Rozumíme. Pět-nula-nula yardů. Dobrá, podívejme se, jestli rozhýbáme poldy. Nevypínejte."
"Máme je," myslel nahlas Ryan.
"Poručíku, nechte ruce v klidu." Byl to Breckenridge. Sáhl Ryanovi za pás a vytáhl browning. Jack byl překvapen, když uviděl, že jej zastrčil s nataženým úderníkem a odjištěný. Breckenridge spustil úderník a zastrčil pistoli tam, kde byla předtím. "Ať je zajištěná, pane. Jinak byste mohl přijít o něco důležitého."
Ryan zahanbeně přikyvoval. "Díky, Gunny."
"Někdo musí poručíky chránit." Breckenridge se otočil. "Námořníci, mějte se na pozoru!"
"Máte člověka pro prince?" zeptal se Jack.
"Ještě než to řekl admirál." Seržant ukázal na místo, kde stál desátník s puškou v ruce, tři stopy od Jeho Výsosti, s rozkazem, aby ho kryl.

O pět minut později přijížděla tři auta státní policie beze světel k přístavišti šest, nákladnímu terminálu Dundalk. Auta zaparkovala pod jedním pojízdným jeřábem, který na lodě přenášel kontejnery s nákladem, a pět policistů kráčelo klidně k žebříku vedoucímu na palubu Constanzy. Člen posádky ve službě se je snažil zadržet. Jazyková bariéra znemožňovala dorozumění. Najednou muž shledával, že doprovází policisty s rukama spoutanýma za zády. Policejní poddůstojník vylezl po třech dalších žebřících, až se dostal na můstek.
"Co to má znamenat?"
"Kdo jste?" zeptal se policista zpoza brokovnice. sasv
"Jsem na této lodi kapitánem," prohlásil Nikolai Frenza.
"No tak, kapitáne, já jsem seržant William Powers z marylandské státní policie a mám pro vás několik otázek."
"Nemáte právo vstupovat na moji loď!" odpověděl Frenza. Jeho projev byl směsí řečtiny a ještě nějakého jiného jazyka. "Chci mluvit se členy pobřežní hlídky a s nikým jiným."
"To si musíme objasnit." Powers přešel patnáct stop ke kapitánovi a v rukou svíral brokovnici Ithaca, kalibr dvanáct. "Pobřeží, u kterého kotvíte, je stát Maryland a tahle brokovnice praví, že mám veškeré právo, které potřebuju. Dostali jsme informaci, že sem připlouvá člun plný teroristů, kteří zabili spoustu lidí, včetně tří policistů." Položil ústí zbraně Frenzovi na hruď. "Kapitáne, jestli sem připlují nebo jestli mě dnes v noci ještě jednou namíchnete, pak jste až po krk v trablech - rozumíte mi?"
Muž se mu před očima doslova sesypal. Powers viděl, že informace je správná. Dobrá.
"Radím vám, abyste s námi spolupracoval, protože co nevidět tu bude víc poldů, než jste za celý svůj život viděl. Budete potřebovat hodně přátel, milý pane. Jestli máte co říct, chci to slyšet teď."
Frenza váhal, oči mu těkaly z přídě dozadu. Octl se opravdu v těžké situaci, kterou zdaleka nemůže vyrovnat poskytnutá záloha. "Na palubě jsou čtyři. Jsou vpředu a na pravoboku, blízko přídě. Nevěděli jsme -"
"Mlčte." Powers pokynul desátníkovi, který měl přenosnou vysílačku. "A co vaše posádka?"
"Posádka je dole. Připravuje loď k odplutí."
"Seržante, pobřežní hlídka hlásí, že teroristi jsou tři míle daleko a že směřují sem."
"Dobrá." Powers vytáhl z opasku pouta. Spolu se svými muži spoutali čtyři lodníky, kteří měli stráž na můstku, a přivázali je ke kormidlu a dvěma dalším přístrojům. "Kapitáne, jestli vy nebo vaši lidé budete dělat brajgl, hodím vás z lodi do moře. Já nežertuju."
Powers vedl svoje muže dolů na hlavní palubu a dopředu na levobok. Paluba vpředu byla plná kontejnerů s nákladem, každý z nich byl velký jako automobilový přívěs, naskládány byly tři až čtyři na sobě. Mezi nimi vedla ulička snad tři stopy široká, která jim umožňovala dostat se na příď, aniž by je někdo zpozoroval. Seržant neměl žádné zkušenosti z přepadového oddílu, ale všichni jeho muži byli vyzbrojeni brokovnicemi a on sám získal jakési vědomosti o taktice pozemního vojska.
Bylo to, jako by se plížili podél budovy, až na to, že stěny tvořila narezavělá ocel. Déšť se konečně trochu zmírnil, stále však šuměl a bubnoval do kovových kontejnerů. Prosmýkli se kolem posledního a zjistili, že přední nákladový prostor je otevřený a že nad pravobokem visí jeřáb. Powers nakoukl za roh a viděl, že na vzdáleném konci paluby stojí dva muži. Dívali se na jihovýchod, směrem ke vstupu do přístavu. Nebylo nijak snadné se k nim přiblížit. Spolu se svými muži se Powers skrčil a všichni postupovali přímo k nim. Byli asi uprostřed, když se jeden muž otočil.

"Kdo jste?"
"Státní policie!" Powers si všiml jejich akcentu a zvedl zbraň. Zakopl však o potrubí a jeho první výstřel šel do vzduchu. Muž na pravoboku sáhl po pistoli a vystřelil. Také on chybil. Skryl se za kontejnerem. Čtvrtý policista se plížil kolem palubního průlezu, pálil na okraj kontejneru a kryl tak své kamarády. Powers zaslechl vzrušený rozhovor a šoupání běžících nohou. Zhluboka se nadechl a utíkal na pravobok.
V dohledu nikdo nebyl. Muže, kteří prchali na záď, nebylo nikde vidět. Stál tam žebřík, který vedl z otvoru v zábradlí dolů k vodě, a jinak tam nebylo nic kromě vysílačky, kterou někdo upustil.
"Och, sakra!" Byla to zatracená situace. Celkem nedaleko byli ozbrojení zločinci, ale neviděli je, a blížila se loď plná dalších teroristů. Powers poslal jednoho svého muže na levobok, aby hlídal tuto přístupovou cestu, a druhého na pravobok, aby tam případně uplatnil svou brokovnici. Pak zapnul vysílačku a zjistil, že na cestě je vydatná pomoc. Rozhodl se, že zůstane na místě a že to riskne. Znal Larryho Fontanu, vynášel jeho rakev z kostela a byl by blázen, kdyby si nechal ujít příležitost chytit zločince, kteří Fontanu zabili.

V čele jelo auto státní policie. FBI teď byla na mostě Francise Scotta a směřovala do přístavu Baltimore. Další manévr spočíval v tom, že se chtěli dostat z dálnice do námořního kotviště. Jeden policista prohlásil, že zná zkratku, a vedl tři vozy. V tom okamžiku plula pod mostem dvacetistopá loď.

"Terč se pohybuje doprava, podle všeho směřuje k lodi kotvící u nábřeží, směrový úhel tři-pět-dva," hlásila Jeho Výsost.
"Je to tak," řekl Ryan. "Máme je."
"Loďmistryně, přibližme se k nim trochu," nařídil Jackson.
"Mohli by nás zpozorovat, pane. Déšť ustává. Jestliže míří na sever, můžu se přiblížit k jejich levoboku. Směřují k té lodi - chcete, abychom se do nich pustili, jakmile tam budou?" zeptala se Znamirowska.
"Ano."
"Dobrá. Dám někoho ke světlometu. Kapitáne Petersi, postavte svoje námořníky na pravobok. Vypadá to na akci na pravoboku," poznamenala loďmistryně. Pravidla námořní služby jí zakazovala sloužit na bitevní lodi, ale koneckonců už se do bitvy pustila!
"Dobře." Peters vydal rozkaz a Breckenridge rozmístil námořníky. Ryan odešel z kormidelny na hlavní palubu na zádi. Už se rozhodl. Tam venku byl Sean Miller.

"Slyším loď," řekl tiše jeden policista.
"Ano." Powers vsunul náboj do brokovnice. Díval se směrem k zádi. Tam byli lidé se zbraněmi. Slyšel za sebou kroky - další policisté!
"Kdo tady velí?" zeptal se desátník.
"Já," odpověděl Powers. "Zůstaňte tady. Vy dva se přesuňte na záď. Jestliže uvidíte zpoza kontejneru vykouknout hlavu, okamžitě ji ustřelte!"
"Už vidím člun!" Také Powers ho viděl. Bílá laminátová loďka se objevila ve vzdálenosti jednoho sta yardů a pomalu připlouvala k lodnímu žebříku.
"Ježíši!" Zdálo se, že je plná lidí. A všichni, jak aspoň slyšel, měli automatické zbraně. Podvědomě nahmatal ocelovou lodní obšívku. Uvažoval, jestli dokáže zastavit kulku. Většina policistů nyní nosila neprůstřelnou vestu, ale Powers ji neměl. Policista odjistil brokovnici. Bylo načase.
Loďka se přibližovala jako auto, které chce zacouvat na parkoviště. Muž u kormidla vedl špičku loďky ke spodní části žebříku a někdo na přídi ji uvázal. Dva muži vystoupili na nižší plošinku. Někomu pomáhali z loďky, po kovovém schodišti jej pak nesli. Powers je nechal dojít do půlky.
"Stát! Státní policie!" Spolu s dalšími policisty namířili brokovnice přímo na loďku. "Pohněte se a jste syny smrti," dodal a litoval toho. Znělo to, jako by se celá scéna odehrávala v televizi.
Viděl, jak se hlavy obracejí nahoru a jak se několik úst otvírá překvapením. Pohnulo se také několik rukou, ale dřív, než se cokoliv hnulo směrem k němu, co by vypadalo jako zbraň, zaplavil z moře člun svým jasem světlomet.
Powers byl za světlo vděčný. Viděl, jak se hlavy teroristů otočily a pak se obrátily k němu. Teď dobře viděl, jak se tváří. Octli se v pasti a věděli to.
"Hele, vy tam." Hlas se rozléhal nad vodou. Byl to ženský hlas, který mluvil do tlampače. "Jestli se někdo pohne, mám tady deset námořníků, kteří vás rozstřílejí na kusy. Popřejte mi to potěšení," uzavřel hlas. Powers sebou trhl.
Pak se objevilo další světlo. "Tady je pobřežní hlídka Spojených států. Všichni jste zatčeni."
"K čertu!" křičel Powers. "Mám je!"
Trvalo další minutu, než se zjistilo, že to, co se tu odehrává, naplňuje všechny uspokojením. Podél menší loďky proplouvala velká šedá loď námořní hlídky a Powers se s potěšením díval, jak na zajatce míří deset pušek.
"Odhoďte všechny své zbraně a po jednom vystupte nahoru." Prudce otočil hlavu, když se ozval ojedinělý výstřel z pistole, po kterém následovaly dvě rány z brokovnice. Powers sebou škubl, ale tvářil se, jako by se nic nestalo, a neustále mířil na loďku.
"Viděl jsem jednoho!" vysvětlil jeden policista. "Asi sto stop od nás!"
"Vezměte si ho na mušku!" nařídil Powers. "Tak ať už jste k čertu tady nahoře a natáhněte se na palubu tváří dolů!" zakřičel na muže v loďce.
Přišli první dva a nesli třetího muže, který byl raněn na hrudi. Powers jim poručil, aby si lehli na palubu tváří dolů před přední řadou kontejnerů. Ostatní vycházeli jednotlivě. V době, kdy se octl nahoře poslední z nich, napočítal jich

dvanáct, několik z nich raněných. Za sebou zanechali hromadu zbraní a podle všeho jednu mrtvolu.
"Haló, námořníci, potřebujeme tady pomoc."
Ryan nepotřeboval, aby ho někdo vyzval dvakrát. Stál na zadní palubě lodě hlídky seřadiště. Přeskočil na Constanzu. Uklouzl a na palubě se natáhl. Hned za ním přišel Breckenridge a prohlížel si mrtvolu, kterou tam teroristé zanechali. Uprostřed čela mrtvého teroristy byla provrtána půlpalcová díra.
"Zdálo se mi, že jsem jednoho sundal. Veďte mě, poručíku." Ukázal na žebřík. Ryan se řítil po schodech nahoru a pistoli držel v ruce. Za ním na něho něco křičel kapitán Peters, ale Jack na to vůbec nedbal.
"Pozor, mezi kontejnery jsou další bandité," varoval Powers.
Jack oběhl přední řadu kovových přepravních skříní a uviděl muže, jak leží obličejem dolů na palubě, s rukama na zátylku. Stáli u nich dva policisté. Vmžiku se tam objevilo také šest námořníků.
Kapitán Peters vystoupil nahoru a přišel k policejnímu poddůstojníkovi, který velel celé akci.
"Nejméně dva, možná čtyři se skrývají mezi kontejnery," řekl Powers.
"Chcete, abychom vám je pomohli vyhnat?"
"Ano, dejme se do toho." Powers se ve tmě ušklíbl. Shromáždil kolem sebe všechny své muže. Breckenridge a tři námořníky ponechal na palubě, aby střežili zajatce ležící na podlaze. Ryan tam také zůstal. Čekal, až ostatní odejdou. Pak si prohlížel obličeje.
Také Miller se rozhlížel, neboť stále doufal, že se mu podaří najít cestu k úniku. Otočil hlavu doleva a spatřil Ryana, jak se na něho upřeně dívá ze vzdálenosti dvaceti stop. Vmžiku se vzájemně poznali a Miller viděl něco, viděl pohled, který si vyhradil jen pro vlastní potřebu.
Jsem smrt, zvěstoval mu Ryanův obličej.
Přišel jsem si pro tebe.
Ryanovi se zdálo, že jeho tělo je uhněteno z ledu. Prsty svíraly pažbu pistole, když pomalu kráčel k levoboku s očima upřenýma na Millerův obličej. Jackovi připadal jako zvíře. Nebyl to však dravec na svobodě. Jack po něm sáhl a kopl Millera do nohy. Pistolí mu naznačoval, aby vstal, ale neřekl ani slovo.
K hadům se nemluví. Hadi se zabíjejí.
"Poručíku..." Breckenridge se malinko opozdil.
Jack mrštil Millerem o kovovou stěnu kontejneru. Jeho předloktí spočívalo na teroristově krku. Vychutnával pocit, že pod zápěstím má Millerovo hrdlo.
Tohle je ten podlý parchant, který mi málem zabil rodinu. Ačkoliv to nevěděl, obličej nevyzrazoval žádné jeho city. Miller se mu díval do očí a viděl... neviděl nic. Poprvé v životě poznával Sean Miller strach. Viděl svou vlastní smrt a vzpomněl si na dávné hodiny v katolické škole, vzpomněl si, čemu ho učily sestry, a strach mu našeptával, že mohly mít pravdu. Po tváři se mu řinul pot a ruce se mu třásly, když si uvědomil, že přes veškeré pohrdání náboženstvím ho nyní určitě čeká věčnost v pekle.
Ryan viděl výraz Millerových očí a věděl, co znamená. Sbohem, Seane. Doufám, že se ti tam zalíbí...
"Poručíku!"
Jack věděl, že má málo času. Zvedl pistoli a násilím ji vsunul Millerovi do úst. Jeho oči se zavrtávaly do očí Seanových. Stiskl prstem spoušť přesně tak, jak se tomu učil. Jemný stisk, takže nikdy nevíte, kdy spoušť spustí...
Ale nic se nestalo a zbraň uchopila silná ruka.
"Nestojí za to, poručíku, prostě za to nestojí." Breckenridge stáhl jeho ruku a Ryan si povšiml, že úderník je dole. Měl jej natáhnout a teprve pak by zbraň vystřelila. "Přemýšlejte, synu."
Kouzlo chvíle pominulo. Jack dvakrát polknul a zhluboka se nadechl. To, co viděl teď, už nebylo tak obludné jako to, co viděl předtím. Strach propůjčil Millerovi podobu lidskosti, která mu předtím chyběla. Koneckonců už to nebylo zvíře. Byla to lidská bytost, odstrašující příklad toho, co se může stát, když člověk ztratí to, co všichni lidé potřebují.
Miller zajíkavě lapal po dechu, když Ryan vytahoval zbraň z jeho úst. Dávil se, ale nemohl se naklonit, protože na hrdle měl stále Jackovu paži. Ryan ucouvl a terorista padl na palubu. Seržant položil ruku na Ryanovu pravou paži a přinutil ho, aby zbraň upustil.
"Vím, že myslíte na to, co udělal vaší holčičce, ale nestojí to za to, čím byste musel projít. Mohl bych říct poldům, že jste ho zastřelil, když se pokusil o útěk. Moji hoši by to potvrdili. Nešel byste k soudu, ale nebylo by to úměrné tomu, co by to udělalo s vámi, můj synu. Nejste stavěn na to, abyste se stal vrahem," řekl Breckenridge tiše. "Kromě toho, podívejte se, co jste s ním udělal. Nevím přesně, co je tady dole, ale určitě to není člověk, už to není člověk."
Jack přikývl, stále ještě neschopen řeči. Miller byl na všech čtyřech, díval se dolů na palubu, nedokázal se střetnout s Ryanovýma očima. Jack opět pocítil své tělo, krev, proudící žilami, mu prozrazovala, že je naživu a že je celý. Zvítězil jsem, uvědomil si, jak jeho mysl znovu získávala kontrolu nad city. Zvítězil jsem. Porazil jsem ho, a tímto činem jsem nezničil sebe samého. Uvolnil ruku, která svírala pistoli.
"Díky, Gunny. Kdybyste ne -"
"Kdybyste ho chtěl skutečně zabít, byl byste si vzpomněl, že ji musíte natáhnout. Poručíku, já jsem si vás ohodnotil už dávno." Breckenridge přikyvoval, aby dodal důraz svým slovům. "A ty, zpátky na palubu," řekl Millerovi, který pomalu plnil jeho příkaz.
"Třeba by si někdo z vás mohl myslet, že z toho vyvázne. Ale já mám pro vás nejnovější zprávu," řekl seržant. "Spáchali jste vraždu ve státě, kde existují plynové komory. Vás tady může zahynout bezpočet. Na to pamatujte."

Dále se dostavilo družstvo na záchranu rukojmích. Zastihlo námořníky a policisty na palubě, jak se propracovávají na zadní palubu. Trvalo několik minut, než se zjistilo, že mezi haldami kontejnerů už nikdo není. Zbylí čtyři členové Ulsterské osvobozenecké armády pravděpodobně využili uličky mezi kontejnery a unikli do palubní nástavby. Velení

převzal Werner. Své lidi měl dobře rozestavěné po obvodu lodi. Nikdo nikam neunikne. Vpřed postupovala další skupina agentů FBI, aby posbírala teroristy.
Na scénu přijely tři vozy televizních zpráv, které přidaly další světla k těm, jež proměnila v přístavu noc v den. Policie zadržovala lidi od televize, ale do světa šlo živé vysílání. V té době podával tisku zprávu plukovník státní policie.
"Situace," říkal kamerám, "je pod kontrolou díky štěstí a díky dobré práci policie."
V té době už všichni teroristé na přední palubě byli spoutáni a prohledáni. Agenti jim přečetli jejich ústavní práva. Tři z nich sestoupili do loďky, kde zajistili jejich zbraně a ostatní důkazy. Nakonec vystoupil po žebříku v doprovodu silné stráže i princ. Přišel k místu, kde nyní byli shromážděni teroristé. Asi minutu se na ně díval, ale neřekl ani slovo.
Nemusel mluvit
"Tam vzadu to zvládneme. Jsou podle všeho čtyři. Aspoň to tvrdí posádka," řekl jeden člen přepadového oddílu.
"Jsou někde dole a my je musíme vykouřit. Nemělo by to být nijak obtížné. Máme k dispozici veškerý čas na světě."
"Jak ty stvůry dostaneme?" zeptal se Powers.
"Plán jsme ještě nevypracovali, ale napřed musíme odvést do bezpečí civilisty. Byli bychom raději, kdybyste odsud vypochodovali. Možná by bylo nebezpečné použít zadního žebříku. To platí i pro námořníky. Díky za pomoc, kapitáne."
"Doufám, že jsme nic nezbabrali, když jsme se k vám přidali."
Agent zavrtěl hlavou. "Neporušili jste žádný zákon, pokud vím. Máme také veškeré důkazy, které potřebujeme."
"Dobrá, tak my si to hasíme zpět do Annapolisu."
"Prima. Bude tam na vás čekat pár agentů, aby vás vyslechli. Prosím vás, poděkujte za nás lodní posádce."
"Seržante, ať už se ti vaši lidé pohnou."
"Dobrá, námořníci, sedlejte," volal Breckenridge. O dvě minuty později byli všichni na palubě hlídkové lodi a mířili z přístavu. Déšť konečně ustal, obloha se projasňovala, chladnější kanadský vzduch skončil údobí veder, které sužovalo celou oblast. Námořníci si nalezli na palandy. Lodmistryně Znamirowska se svou posádkou se ujala řízení. Ryan a všichni ostatní se sešli v lodní kuchyňce a popíjeli kávu, které se až dosud nikdo nedotkl.
"Byl to dlouhý den," řekl Jackson. Podíval se na hodinky. "Za několik málo hodin už mám létat. Vlastně jsem měl."
"Vypadá to tak, jako bychom vyhráli jedno kolo," poznamenal kapitán Peters.
"Nebylo to laciné." Ryan zíral upřeně do svého šálku.
"Nikdy to není laciné, pane," řekl po několika vteřinách Breckenridge.
Člun zaduněl zvýšeným výkonem motoru. Jackson zvedl telefon a zeptal se, proč zrychlují. Odpovědi se usmál, ale nic neřekl.
Ryan zavrtěl hlavou, aby si ji trochu pročistil, a šel na palubu. Cestou našel na stole balíček cigaret některého člena posádky a jednu ukradl. Vyšel na prodlouženou záď. Nízko na obzoru se ještě objevoval baltimorský přístav a loď nyní směřovala na jih k Annapolisu. Bafala rychlostí třinácti uzlů - asi patnácti mil za hodinu, ale na takovou loď se to zdálo dost rychlé. Hleděl dozadu na kouř, který za nimi zůstával a vytvářel svou vlastní dráhu. Má Breckenridge pravdu? ptal se oblohy. Odpověd přišla okamžitě. Zčásti pravdu má, nejsem stvořený pro zabíjení. Snad má pravdu i v druhé části. Aspoň doufám...
"Unavený, Jacku?" zeptal se ho princ, který stál vedle něho.
"Měl bych být, ale hlavně jsem z toho všeho celý zchvácený."
"To ano," poznamenala Jeho Výsost tiše. "Chtěl jsem se jich zeptat proč. Když jsem tam nahoru přišel a díval se na ně, chtěl -"
"Ano." Ryan si dal posledního šluka a hodil nedopalek do vody. "Zeptat byste se mohl, ale pochybuju, že by odpověď byla vůbec k něčemu."
"Jak bychom tedy měli vyřešit tento problém?"
Vyřešili jsme můj problém, pomyslel si Jack. Po mé rodině už nepůjdou. Ale to není odpověď, na kterou vy čekáte, že?
"Možná že to záleží na spravedlnosti. Pokud lidé věří ve svou společnost, neporušují její zákony. Vtip je v tom, jak je přesvědčit, že společnost je dobrá. Nám se to bohužel často nedaří." Jack se otočil. "Ale vy se o to pokoušíte ze všech sil a nikdy neustanete. Každý problém má své řešení, pokud na něm pracujete dost dlouho. U vás máte dost dobrý systém. Musíte se jenom snažit, aby fungoval pro všechny, a dělat to tak, aby tomu všichni uvěřili. Není to snadné, ale já si myslím, že to dokážete. Dříve či později civilizace vždycky zvítězí nad barbarstvím." Já jsem to pravě dokázal. Doufám.
Princ z Walesu se díval na záď. "Jacku, ty jsi dobrý člověk."
"Vy také, příteli. Proto zvítězíme."

Byla to příšerná podívaná. Nevzbudila však soucit v žádném z mužů, kteří přihlíželi. Mrtvola Geoffreyho Watkinse byla ještě teplá a z hlavy ještě stále kapala krev. Když skončil fotograf, vzal mu detektiv z rukou zbraň. Televize běžela a pořad Dobrý den, Británie, pokračoval ve svém živém vysílání. Nyní už byli zatčeni všichni teroristé. To ho asi k tomu přimělo, pomyslel si Murray.
"Zatracený blázen," řekl Owens. "Neměli jsme proti němu sebemenší důkaz."
"Teď už máme." Detektiv držel v ruce tři listy papíru. "Je to dlouhý dopis, veliteli." Zastrčil listy do obálky z umělé hmoty.
Seržant Bob Highland tam byl také. Stále se ještě učil chodit s výztuhou nohy a o holi. Podíval se na mrtvolu muže, jehož informace málem učinila sirotky z jeho dětí. Highland neřekl ani slovo.
"Jimmy, ty jsi uzavřel celý případ," poznamenal Murray.
"Bohužel ne způsobem, který by se mi zamlouval," odpověděl Owens. "Ale předpokládám, že pan Watkins se

zodpovídá před vyšší autoritou."

Loď připlula do Annapolisu o čtyřicet minut později. Ryan byl překvapen, když lodmistryně Znamirowska minula řadu zakotvených lodí a zamířila přímo k nemocnici. Vedla loď zkušeně podél ochranné zdi, kde čekala dvojice námořníků. Z lodi vyskákali všichni pasažéři včetně Ryana, zůstala jen lodní posádka.
"Všechno v pořádku," hlásil seržant Cummings Breckenridgeovi. "Máme tady poldy a federály, Gunny. Nikomu se nic nestalo."
"Velmi dobře, máte to za sebou."
"Doktore Ryane, šel byste se mnou? Musíte si pospíšit, pane," řekl mladý poddůstojník. Vedl ho vpřed pomalým klusem.
Bylo dobře, že krok byl volný. Ryanovy nohy se únavou proměnily ve dva sloupy. Průvodce mířil do kopce, do nemocnice akademie.
"Počkejte!" Federální agent vzal Ryanovi od pasu pistoli. "Já si ji tady zatím ponechám, jestli souhlasíte."
"Promiňte," řekl Jack v rozpacích.
"To je v pořádku. Můžete jít dovnitř." Nikoho nikde neviděl. Až Cummings mu ukázal, aby šel za ním.
"Kde jsou všichni?"
"Pane, vaše paní je v této chvíli na porodním sále." Cummings se otočil a ušklíbl se na něho.
"Nikdo mi nic neřekl!" zvolal Ryan celý vyjevený.
"Nechtěla vás zneklidňovat, pane." Došli na příslušné poschodí. Cummings ukázal na jedny dveře. "Tady. Teď vás opustím."
Jack běžel po chodbě. Pomocný zdravotník ho zastavil a uvedl do šatny, kde ze sebe Ryan strhal šaty a převlékl se do chirurgického zeleného roucha. Trvalo to několik minut. Ryan si z únavy počínal nemotorně. Šel do čekárny a viděl, že jsou tam všichni jeho přátelé. Pomocný zdravotník ho vedl na porodní sál.
"Už dávno jsem to nedělal," říkal přítomný doktor rodičce.
"Pro mne už také uplynulo několik roků," přátelsky ho kárala. "Vy přece máte vzbuzovat u svých pacientek důvěru."
Pak opět začala těžce oddychovat a bránit se pokušení, aby zatlačila. Jack ji uchopil za ruku.
"Ahoj, bejby."
"Máte to dost dobře načasované," poznamenal doktor.
"O deset minut dříve by bylo lepší. Jsi v pořádku?" zeptala se. Když ji viděl rodit posledně, koupal se jí obličej v potu a byla velmi unavená. A vypadala krásně.
"Je po všem. Opravdu po všem," opakoval. "Já jsem na tom dobře, jak ty?"
"Voda jí odešla před dvěma hodinami, a jistě by si byla pospíšila, kdybychom nečekali na vás, až se vrátíte. Jinak vypadá všechno dobře," odpověděl doktor. Zdálo se, že sám je mnohem nervóznější než matka. "Můžete začít tlačit?"
"Ano!"
Cathy Jackovi stiskla ruku. Zavřela oči a sbírala sílu pro své úsilí. Dýchala pomalu.
"To je hlavička. Všechno je v pořádku. Ještě jednou zatlačte a budeme doma," řekl doktor. Jeho ruce v rukavicích se na okamžik zastavily, než se chopily díla.
Jack se otočil, když se objevil zbytek novorozeněte. Jeho pozice mu dovolila určit, kdo se mu narodil, ještě dříve, než to viděl doktor. Dítě už začalo křičet, tak jak to má dělat každé zdravé novorozeně. A tohle je zvuk svobody, pomyslel si Jack.
"Kluk," sdělil Jack Patrick Ryan senior své ženě těsně předtím, než ji políbil. "Miluji tě."
Nejbližší pomocný zdravotník pomáhal doktorovi, když podvazoval pupeční šňůru a zavinoval dítě do bílé přikrývky, aby je odnesl o několik stop dál. Po lehkém zatlačení vyšla placenta.
"Malinké natržení," referoval doktor. Sáhl po léku proti bolesti, než začal šít.
"Neříkejte," odpověděla Cathy se slabým úšklebkem. "Je v pořádku?"
"Mně připadá v pořádku," řekl pomocný zdravotník. "Rovných osm liber a všechny věci jsou na správném místě. Má dobré dudy a veliké srdíčko."
Jack vzal do náručí svého syna, malý, hlomozný raneček červeného masa s absurdně malým knoflíkem nosánku.
"Vítám tě do světa. Já jsem tvůj otec," řekl tiše. A tvůj otec není vrah. To nezní nijak zvláštně, ale je v tom mnohem více, než si většina lidí myslí. Na okamžik si přivinul novorozence k hrudi a připomněl si, že Bůh skutečně existuje. Potom se podíval na svou ženu. "Chceš vidět svého syna?"
"Bohužel po mámě toho moc nemá."
"Mně připadá docela hezký." Jack vložil svého syna do Cathyiny náruče. "Nechybí ti nic?"
"Nic, až na Sally. Myslím, že tady mám všechno, co potřebuju, Jacku."
"Hotovo," řekl doktor. "Možná že nejsem dobrý porodník, ale šití, to je moje." Vzhlédl, aby se podíval po všech průvodních okolnostech zrození člověka, a uvažoval, proč se nestal porodníkem. To přece musí být ta nejšťastnější disciplína ze všech. Ale hodiny to byly těžké, připomněl si.
Pomocný zdravotník si vyžádal dítě. Odnesl Johna Patricka Ryana juniora do dětského pokoje, kde v tom okamžiku byl jediným dítětem. Aspoň budou mít ošetřovatelky co dělat.
Jack se díval, jak mu žena upadá do spánku - podíval se na hodinky - po dnu, který trval třiadvacet hodin. Potřebovala to. Také on si potřeboval odpočinout, ale zatím to ještě nešlo. Políbil znovu svou ženu, než ji jiný pomocný zdravotník odvezl do rekonvalescenčního pokoje. Zbývalo mu vykonat ještě jednu věc.
Ryan vyšel do čekárny, aby oznámil narození svého syna, hezkého, mladého muže, který bude mít dva velmi odlišné, ale úplné páry kmotrů.